

ŠLECHTA A KARDINÁLOVÉ

5. DÍL

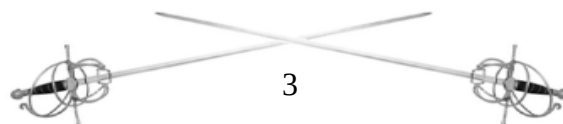
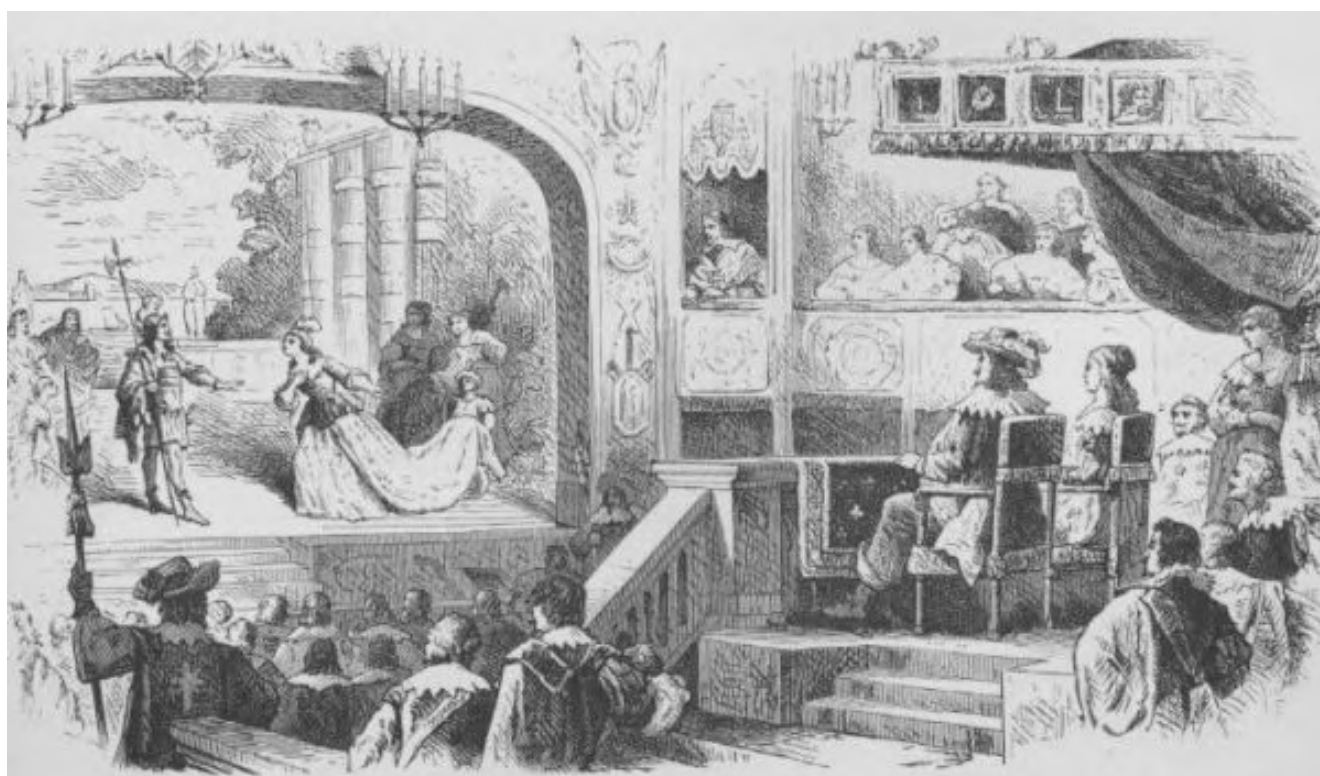
V PRAZE 2011

ING. RADKO SÁBLÍK

OBSAH

OBSAH.....	3
TŘICÁTÁ DEVÁTÁ KAPITOLA.....	4
ČTYŘITÁ KAPITOLA.....	35
ČTYŘICÁTÁ PRVNÍ KAPITOLA.....	67
ČTYŘICÁTÁ DRUHÁ KAPITOLA.....	93
ČTYŘICÁTÁ TŘETÍ KAPITOLA.....	118
ČTYŘICÁTÁ ČTVRTÁ KAPITOLA.....	154
ČTYŘICÁTÁ PÁTÁ KAPITOLA.....	190
ČTYŘICÁTÁ ŠESTÁ KAPITOLA.....	219
ČTYŘICÁTÁ SEDMÁ KAPITOLA.....	248

TŘICÁTÁ DEVÁTÁ KAPITOLA

CO BUDE DÁL?

Zámek v Rueil je potměnlý, tichý. Panuje pozdní večer, tma již rozestřela své panství a chlad ještě zesílil. Jako by vlezlá zima chtěla všem připomenout, že se v zámku nedávno zastavil život významného muže. I přes den je v posledních dnech na chodbách daleko méně živo, než tomu bývalo za vládnutí hrozivého prvního ministra. Pro hraběte de Godille, obývající dvě místnosti rozsáhlého komplexu, se zdánlivě mnoho nezměnilo. Z rozkazu svého nového pána, kardinála Mazarina, zůstává zcela v ústraní, čeká na případné rozkazy a sleduje své okolí. Ovšem co má pozorovat? Těch pár osob, které se tady v posledních dnech objevily? Případají mu jak zoufalci, kteří nevzali na vědomí, že už tady nenajdou toho, jehož bud' považovaly za svého ochránce nebo ze kterého na ně šla hrůza.

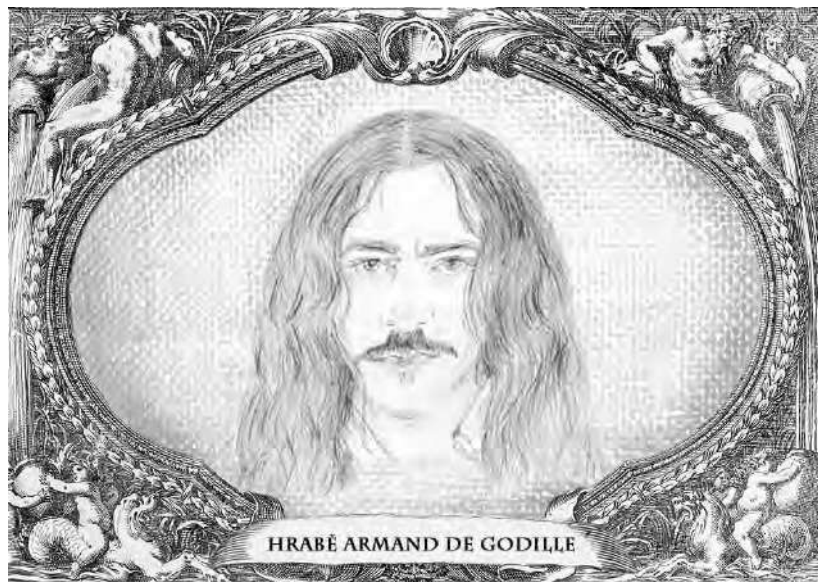
Dřevo praská v krbu, o který se vzorně stará Emile, a od plamenů se šíří po pokoji životadárné teplo. Hrabě sedí neodstrojen, brzo za ním přijde významná návštěva. V posledních dnech se cítil naprosto zbytečný, čímž se u něho znásobil smutek nad odchodem jeho mecenáše. Nedostal žádný konkrétní úkol, pověření, pouze se potuluje po paláci a občas prohodí pár slov s úředníky blízkých panu Mazarinovi. Ten se snaží, seč mu síly stačí. Je neustále v trapu, běhá jak pesík za králem, ale Armanda ještě ani jednou nevzal s sebou. Jako by na něj docela zapomněl.

Ozve se zaťukání a vstoupí tajemník Tissot. Zdvořile se ukloní a ohlásí návštěvu, na kterou jeho pán už delší dobu čeká. Snad se od ní dozví odpovědi na mnoho otázek, které ho v poslední době trápí.

Na stole už má připraveny zákusky, pohárky, dvě láhve burgundského vína, jeho host patří k těm, kteří se nebrání zábavě a není nijak zdrženlivý.

Do dveří vstoupí Leon de Bouthillier, hrabě de Chavigny, státní tajemník, syn vrchního královského finančního správce pana Claude de Bouthilliera. Host je v očividně lepší náladě než před několika dny, kdy s ním hovořil pan de Godille naposledy. Což bylo krátce po smrti kardinála Richelieua a nikdo nevěděl, jak se rozhodne Jeho Veličenstvo král Ludvík XIII. Hrabě pozdraví hraběte, usadí se ke stolku s občerstvením a vínem, přituknou si.

„Jste tu pěkně schovaný v zátíší, skoro bych vás ani nenašel,“ zažertuje pan de Chavigny.

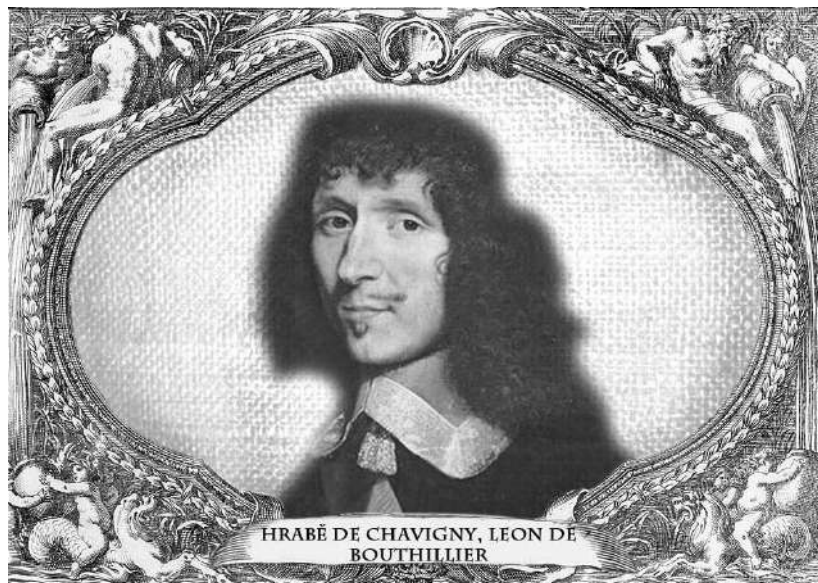
„Nezbývá, než s vámi souhlasit. Nejhorší je, že se tak taky cítím.“

Naprosto odstrčený od všeho dění, pouze přežívající v prostředí tohoto zámku, který v poslední době tolik ztrácí na životě.“

„Všiml jsem si, vy máte rád dobrodružství, ke své spokojenosti potřebujete kolem sebe rušno. V tom jsme si trochu podobný. Však mi také nebožtík kardinál mnohokrát vyčítal, že si vedu poněkud lehkomyšlně, měl bych více dbát na důstojnost spojenou s mými úřady i častým pověřováním mnoha důležitými úkoly. Ale netrapte se, už brzo budete zase zatažen do víru událostí.“

„Kéž by. Máte snad pro mě nějaký konkrétní úkol?“

„Ano, dá se tak říci.“

„Pak přicházíte jako spasitel do mého ubohého života. Můžu ale mít napřed pár dotazů, abych se lépe orientoval v současnou politickou situaci? Jestli vás tím nebudu příliš nudit.“

„Nemíním před vámi cokoli zatajovat, považuji vás za významného spojence naší věci,“ zalichotí Leon svému hostiteli, „Naopak, velmi rád vám osvětlím, co se v minulých dnech odehrálo. Sám se to vlastně taky snažím pochopit. Po mnoha letech ve státních službách, kdy jsem musel vykonávat ne vždy příjemná posláná od kardinála Richelieua, nejsem u některých významných osob zapsán právě nejlépe.“

„Rozumím. Jak se nyní chová

Jeho Výsost? Dal už král nějak najevo, co hodlá dělat dále?“

„Naštěstí pro nás král dobře pochopil nebezpečí, které hrozí jemu samému v nejbližší době. Richelieu byl pro něj bleskosvodem, na který se snášely všechny výtky spojené s vládou. On byl

prapůvodcem všech rozhodnutí, které vyvolávaly rozporuplné pocity v mnoha lidech. On byl pro krále ochranným štítem, který odrážel úder směřující na samou podstatu jeho absolutní moci. Teď o tento štít přišel, čímž se stal v očích mnoha princů zranitelnější. Zdá se, že to pochopil.“

„Což je z pohledů zájmů pana Mazarina i našich dobře.“

„Nepochybně. Jak jsem si povšiml, v Jeho Výsosti bojují dva protichůdné pocity. Za prvé se cítí svobodnější, volnější v rozhodování. Dříve se asi vždy sám sebe musel ptát, zda se svým názorem či rozhodnutím nenarazí na odpor svého prvního ministra. Richelieu mu dával svoji nevoli najevo vždy s velkou pokorou, ale vzhledem ke svému pevnému postavení mnohdy i náležitě tvrdě. Oba dva se potřebovali, ale oba byli příliš velkými osobnostmi, aby mezi nimi nedocházelo ke střetům. Nyní nemá králi kdo odporovat. Je ale potřeba otevřeně říci, že v drtivé většině případů mu Richelieu radil dobře a jen díky těmto radám má král ve svých rukou tak velkou moc, kterou si zatím nikdo nedovolí zpochybňovat. Zatím. A to je za druhé. Domnívám se, že král částečně cítí nejistotu.“

„Nejistotu?“

„Je to jen moje domněnka, ale asi nebudu daleko od pravdy. Když mu dříve Richelieu pochválil jeho rozhodnutí či je přímo podpořil, zvyšoval tím jistotu Jeho Výsosti při jeho prosazování. To za prvé. Za druhé král věděl, že ve svém prvním ministru nalezne silnou oporu. Teď se nemá o koho opřít. Všechny oči se upírají k němu. Což mu jistě lichotí, ale také ho znejišťuje. Ví moc dobře, jaké postranní myšlenky mají všichni ti jeho bratránkové, levobočkové z královské krve, ale i vlastní rodina. Královna i bratr. Hlídací pes království zemřel, škodná cítí, že se jí naskýtá volná cesta až do kurníku.“

„Moc hezký příměr,“ usměje se

Armand.

„Nemusí však mít tak hezký konce. Na tom dvoře, když zůstanu u svého příměru, chodil doposud jediný kohout, kterému právě ten hlídací pes zajišťoval naprosté bezpečí a naprostou moc. A to i v době, kdy už začal být vážně nemocný. Co je však teď? Sám kohout je na tom se zdravím nevalně a před branou už kokrhají další kohouti, kteří by rádi zaujali vůdčí místo na dvoře!“

„Obdivuji se vašim příměrům, pane státní tajemníku. Náleží vám stále tenhle titul, ne?“

„Ano, stále ano. Uvidíme, jak ještě dlouho. Ale vraťme se k naší věci

a našemu pomyslnému dvoru. Teď se na něm producíruje poněkud vypelichaný kohout,“ usměje se pan de Chavigny, uličnický zamrká, a pro dokreslení svého uvědomění si použití nevhodných slov, ztiší hlas, „Ludvík pochopil větší zranitelnost svého výsostného postavení. Proto dal všem najevo, že nehodlá nic měnit.“

„Vyjádřil se tedy dostatečně jasně a pro nás příznivě?“

„Dá se to tak říci. Král na Velké královské radě prohlásil, že přes očekávání mnohých nebude nic měnit na své politice. Naopak, bude prý ještě tvrdší v jejím prosazování. Svoje vyjádření doprovodil jmenováním pana Mazarina do této rady a potvrzením mě a pana de Noyers v ministerských funkcích.“

„Tohle je ale výborná zpráva! Zůstanou tedy zachovány starý pořádky? Chápu rozhodnutí krále a vaše slova dobře?“ neskryvá potěšení Armand.

„Však královo rozhodnutí vyvolalo velkou nevoli u mnohých, ačkoli veřejně nic neřeknou. Zaslechl jsem, jak někteří lomili rukama a bědovali. Richelieu prý musel být opravdový ďábel, protože

prý vládne dál i po své smrti,“ zasměje se Leon, pak zvažní a pokračuje „V prvé řadě to znamená, že král nehodlá ustoupit v otázce Španělska, vůči němuž vystupoval vždy velmi tvrdě. Je vám jistě známo, že spor Francie a Španělska, tedy dvou katolických mocností, považují mnozí za velký hřích a chybu. Spojenectví s mnohými protestantskými zeměmi proti katolickému Španělsku působí pak na některé osoby jak červený hadr na býka. Včetně slovutného papežského stolce. Je hodně úsměvné, že Richelieu, ač kardinál jmenovaný Jeho Svátostí papežem, byl s ním ve značném sporu. Papežský nuncius mnohokrát odcházel z jednání jak zpráskaný pes a rudý vzteky. Jenže na Richelieua neměl. Papež a jeho klika patří k velkému zástupu, radujících se z odchodu Jeho Eminence.“

„Jeho smrt asi musela vyvolat velkou radost na mnoha místech.“

„O tom buďte ubezpečen. Však taky veřejně mnozí slavili po celém království, zapalovali ohně, tančili, zpívali. Mocné rody nedávali svoji radost na odiv tak veřejně jako prostý lid, jsem si ale jist, že víno na přípitky teklo proudem i v jejich hodovních sálech. Je nechutné, kolik radosti vyvolala smrt Richelieua. Tyhle reakce jen potvrzují moje slova, že to byl on, na koho všichni svalovali vinu za nepříjemná, ale nutná státnická rozhodnutí. Ostatně toto zdání Jeho Výsosti sama ze všech sil podporovala. Mnozí říkali, že král je slabý, ale má silného prvního ministra, který téměř neomezeně vládne. Ne vždy tomu tak bylo, kardinál mnohdy jen prosazoval vůli krále, který se pak schovával za jeho sutanu.“

„Pokud však tohle králi vyhovovalo, neměl by hledat nového hlídacího psa, když s dovolením převezmu vaše, tak obratně vyřčené příklady?“

„Správná úvaha, příteli. Jenže má malou chybu. Aby byl na dvoře klid, musí takový hlídací pes vzbuzovat pořádný strach mezi vetřelci, skrytými teď sice za branou dvora, ale připravených ho kdykoli vzít útokem. Takový strach nevznikne sám od sebe. Ba ne, zdá se, že si v nejbližší době bude muset náš nemocný kohout udělat na smetišti pořádek sám. Což on ví. Proto nechce oslabovat sám sebe, kdyby se zbavil dobrých služebníků, které kolem sebe Richelieu shromáždil. I když by to dle mého udělal s chutí. Nedělám si velké iluze o oblíbenosti mnohých z nás u Jeho Výsosti. Ale on nás stále potřebuje.“

„V tom případě je ale všechno v pořádku.“

„Zatím. Jestli si však bude Jeho Výsost jistá, že má moc pevně v rukách, může se nás zbavit. Jistě k tomu nalezne dost našeptávačů. Povzbudivě neznějí ani zprávy o zdraví krále, ačkoli snad v poslední době se mu nevede tak špatně. Ale když se na Jeho Veličenstvo podíváte zblízka, vážná choroba je na něm patrná.“

„Všiml jsem si ho, když byl navštívit umírajícího kardinála. Máte pravdu, vypadal dost zdrchaně. Považujete nejbližší měsíce a možná roky za klid před bouří?“

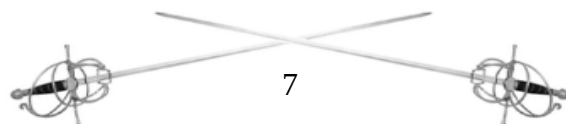
„Považuji nejbližší měsíce za boj o ten dvůr. Nástupce našeho kohouta je ještě kuře. Moci chtiví kohoutci se shromažďují před vraty. I matka malého kohoutka přemýšlí, co udělat, až zmizí ze dvora starý kohout. Pak by si mohla na dvoře vystačit sama. Nemocný vládce dvora cítí, jak mu ubývají síly. Nechce ale, aby mu jeho hospodářství roztrhali na cucky a jeho následníkovi zbyly jen oči pro pláč.“

„Jaké je postavení pana Mazanina?“

„Zatím jen pokorně slouží Jeho Výsosti. Král sám osobně začal vyřizovat státní záležitosti. Dříve všechny depeše a zprávy nejprve dostával Richelieu a potom je předkládal králi. Většinou s dobře míněnou radou, jak je vyřídit. Tak, aby král cítil, že rozhoduje, ale přitom se rozhodl správně. Richelieu mu předložil nějaký problém, udělal k němu rozbor a nechal na králi, aby se rozhodl. Jenže když králi předkládal možná řešení, dokázal chytře popsat danou záležitost tak, že se většinou král rozhodl v souladu s názorem svého prvního ministra. Který měl daleko větší přehled než Jeho Výsost. Zbytečnostmi ho neunavoval. Teď se však chopil král svých povinností, řekl bych s velkou radostí. Jsem sám zvědav, jak dlouho mu tento jeho zápal vydrží.“

„Jak svoje slova myslíte? Zcela jsem nepochopil vaši poslední poznámku.“

„Vládnout takto sám je především ohromná zátěž. Tak králi nebude zbývat mnoho času na jeho další záliby. Jak ho znám, tak ho nudná práce brzy začne nudit. Ale jde jen o můj odhad, časem poznáme, zda jsem vyhodnotil danou věc správně.“

„Příteli, pan Mazarin se stal vlastně jakýmsi poradcem krále, vy jste si zachoval svoji funkci. Co však další velká řada služebníků Jeho Eminence? Tedy například včetně mě?“

„Zatím se nic nemění, vše jakoby běží samospádem. Pan Jules přebíral některé dřívější povinnosti prvního ministra a také jeho služebníky. Včetně jeho gardy. Co bude dál, bude odvislé tedy nejen na rozhodování Jeho Výsosti, ale také na rozhodování pana Julese. Je o dost jiného ražení než jeho učitel a možná podle toho bude přistupovat k některým bývalým služebníků Richelieua. I on je pro nás mnohé velká neznámá, je určitě schopný a obratný diplomat, má před sebou však nesmírně těžký úkol. Zatím se drží v ústraní, ani někteří princové ho asi neberou moc vážně.“

„Rozumím, určitě ani nemůže být stejný jako Jeho zesnulá Eminence.“

„Snažit se ho napodobovat by také bylo chybou. Vstupuje do dění částečně jako nepopsaný papír, ale také nese na hrbu velké břímě. Byl favoritem zesnulého kardinála a jen to ho v očích mnohých diskredituje. Je ale příjemný, vtipný, úslušný. Což je patrný rozdíl oproti kardinálovi, který byl tvrdý, panovačný, nepřístupný.“

„Říkal jste, že máte nějaké dobré zprávy i pro mě osobně,“ pokusí se pan de Godille vrátit rozhovor do osobnější roviny. Je vděčný svému hostu, jak mu vcelku otevřeně popsal současnou politickou situaci, ovšem jeho daleko více zajímá, jak vybřednout z nudného nicnedělání, do kterého byl v poslední době uvržen.

„Jak jste se tady zabydlel?“ odpoví otázkou ministr.

„Upřímně? Moc se mi tady nelíbí. Jsem tady jen s dvěma sluhy. Nic mně tady zdánlivě nechybí, na druhou stranu všechno,“ povzdychne si Armand, „Nechci však, aby moje slova vyzněla jako skuhrání nebo hlasitý stěžování. Možná pouze nechápu smysl, proč jsem byl požádán, abych se sem nastěhoval.“

„Ani se vám nedivím,“ rozesměje se státní tajemník, „Ale vážně. Pan Jules netušil, co přesně bude následovat po oznámení smrti kardinála de Richelieu. V nejhorším případě mohl být taky pořádán hon na jeho nejbližší spolupracovníky. Kdyby se k nám král zcela otočil zády a dal volnou ruku našim nepřátelům. Pak by dokonce mohlo dojít i k projevům násilí. Přítomnost někoho, kdo si dovede zjednat pořádek, má dobré vztahy ke gardě a je urozeného původu, pak byla vítána. Zvláště, když jste pověstný svou věrností vyřčenému slovu. Tím, jak se král vyjádřil, takové nebezpečí zcela pominulo. Proto není nutné, abyste zde dále setrval. Naopak, vašich služeb bude potřeba jinde.“

„Mám tedy zdejší místnost vyklidit?“ zeptá se mladík a v hlase nedokáže zastřít radost.

„Tyto prostory vám i nadále zůstanou, pokud byste se v Rueil, které zatím bude asi i útočištěm pana Julese, zdržel déle a chtěl je využít. Jinak je na vás, zda se vrátíte do svého domu. Zároveň vám také sdělím, na co byste měl zaměřit svoji pozornost.“

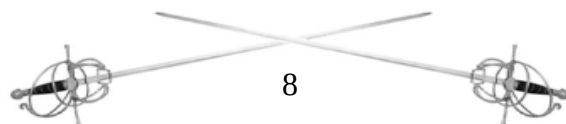
„Velmi rád se vrátím zpátky do Paříže.“

„Výborně, příteli. Víte, jen co chudák Richelieu zavřel oči, začínají se do země vracet mnozí, kteří by se toho za jeho života neodvážili. Když použiji opět přírůbek, znalí vážného stavu kardinála, již měli sbaleno a jen čekali na potvrzení jeho smrti. Tak se buď již objevili nebo objeví mnozí z bývalých nepřátel Jeho Eminence. Jejich záměry nejsou v tuto chvíli zcela čitelné, dá se však předpokládat, že se chystají vážně promluvit do nadvlády nad zmíněným dvorem. Stále je ve hře otázka regentství, protože jen málokdo pochybuje o tom, že by se král dožil plnoletosti svého následníka.“

„Asi tady bude ještě pořádně horko.“

„Nepochybně. Mám jisté zprávy, že se chystá k návratu vévoda de Marillac, syn vévody de Rochefoucault, kdysi ošklivě zapletený do spiknutí proti Jeho Eminenci. Čeká se také příjezd velkého člena vendomské kliky, vévody Cesara de Vendome, žijícího v posledních letech ve vyhnanství v Anglii. Je nemanželským synem krále Jindřicha IV. a jeho milenky Gabriely d'Estres, věrolomný spiklenec. Jeho dva synové, vévoda de Mercouer, a hlavně mladší a daleko ambicióznější vévoda de Beauford, určitě nebudou chtít zůstat stranou, ostatně jako celá jejich rodina. A pak je tu také ten nešťastný Monsieur.“

„Monsieur? Dělá si stále naděje?“

„Nevím, zda je vám známo, že asi čtyři dny před smrtí Richelieua nechal král v parlamentě schválit svoje rozhodnutí, ve kterém stojí, že v případě jeho smrti nebude pověřen výkonem regentství jeho bratr. Ten se jistě cítí uražen, je otázkou, jak se zachová.“

„Rozhodnutím krále je teda všem jeho nadějším učiněn konec?“ zeptá se pan de Godille poněkud naivně, což vyvolá lehký úsměv na tváři jeho hosta.

„Své rozhodnutí může král změnit, stejně jako ho vydal. I když dal silně a veřejně najevo, že nechce, aby jeho věrolomný bratr po jeho smrti vládl za jeho nezletilého syna. Co se pak skutečně stane, až si Bůh povolá Jeho Výsost k sobě, je rovněž značně nejisté. Kdo bude mít moc, bude mít i možnost měnit předchozí vyhlášení. Monsieur údajně čímsi onemocněl a snad se uchýlil do lázní, tuším v Bourbon-L'Archambault. Ale každý tuší, že mu nic není a zase jen truceje, protože byl takto předem odstraněn z boje o místo regenta. Nejen on ví o podlomeném zdraví krále, zvláště když nechal Ludvík takto veřejně vyhlásit svoje rozhodnutí ohledně svého bratra.“

„Z vašich slov nemám dobrý pocit.“

„Tomu se nedivím. Vše je velmi zapeklité, nad všemi stále ještě visí stín pevné ruky kardinála Richelieua, zatím mají strach vystrčit růžky, ale jak dlouho jejich zdrženlivost potrvá?“

„Od vámi zmíněných osob tedy hrozí nějaké nepříjemnosti?“

„Vše je daleko složitější, přáteli. Svůj vliv v poslední době umě buduje Její Veličenstvo královna, ta královna, která několikrát zradila zájmy svého chotě, což je veřejným tajemstvím. Kromě pánů de Vendome je tu silný rod de Condé, rod de Guise, vévoda de Bouillon a mnozí další. Všichni si dělají nějaké nároky.“

„Mohu snad být nějak nápomocný?“

„Snad ano. Jestlipak víte, že se do Paříže vrátil i váš přítel hrabě de Aboa?“

„Hrabě de Aboa? Ne, o tom jsem nevěděl.“

„Ano, zůstal tady, dokonce ani nenásledoval Monsieura do zmíněných lázní. Možná byste ho mohl navštívit a pokusit se něco vyzvědět. Ale to není vše. Pokud vím, v době spiknutí toho bláznivého markýze de Cinq-Mars jste spolupracoval s některými osobami, pro které nebylo problémem získávat zprávy ze všech možných i nemožných zdrojů. Nebylo by na škodu tuto spolupráci obnovit. Možná smrtí kardinála někteří dobří špehové zmizí, ale další snad zůstanou. Není na škodu mít zprávy, co se děje u různých dvorů významných rodů.“

„Možná už začínám rozumět, s čím jste za mnou přišel.“

„Pan Jules je teď velmi vytížen, ale mluvil jsem s ním o tom. Jeho slova platí, pane hrabě. Pokud byste zjistil nějaké závažné skutečnosti, můžete vyhledat buď mě či přímo jeho. Kdybychom naopak pojali nějaké podezření, že snad někdo připravuje nějaké úklady, nasměrovali bychom vaši pozornost správným směrem.“

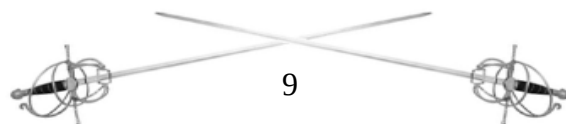
„Velmi rád se takového úkolu zhostím,“ zaraduje se pan de Godille.

„Tak si připijme na zdar vaší mise,“ usměje se pan de Chavigny a pozvedne pohár.

Ministr se zdrží se ještě asi půl hodiny, vrátí se k některým svým sdělením a rozebere je podrobně. Jeho hostitel poslouchá pozorně, snaží se orientovat ve složitých vztazích velkých rodů, vzájemně příbuzensky propletených.

Po odchodu hosta zavolá Armand svého tajemníka a oznámí mu dobrou novinu. Zítra dopoledne se vracejí do svého domu v Paříži. Posléze vstoupí Emile, aby ho odstrojil a připravil ke spánku. Než však může chlapec začít konat svoje povinnosti, vstoupí znovu Tissot a ohlašuje další návštěvu. Krátce poté vstoupí do pokoje pan Francois de Seinges, poručík gardy Jeho Eminence. Na jeho obličeji je možné číst značné roztrpčení.

„Omlouvám se, pane hrabě, že vás ruším takto pozdě,“ promluví host, „Pokud přicházím nevhod, tak se za vámi zastavím zítra.“

„V pořádku, rád vás vidím, příteli,“ vyžene pohybem ruky Armand oba sloužící a nabídne hostu místo u stolu, který před chvílí opustil pan de Chavigny. Do nového poháru nalije víno z druhé láhve a vybídne hosta ke konzumaci.

„Trochu jsem se zdržel,“ postaví zachmuřeně pohár na stůl gardista.

„To ano, byli jsme přeci domluveni, že se za mnou zastavíte odpoledne. Nastaly nějaké problémy při plnění vašeho úkolu?“

„Bohužel a to značně nechutné problémy.“

„Co se stalo? Pokud vím, vaším úkolem bylo doprovodit tělo zesnulého

kardinála Richelieua na Sorbonnu, kde by měl spočinout k věčnému spánku.“

„Právě, pane hrabě,“ povzdechne si nakvašený poručík, „Doprovázel jsem tělo Jeho Eminence se svými gardisty. Jako by vše bylo zcela naruby. Dříve, jen když se objevily naše rudé uniformy, všichni nám šli stranou. Těšili jsme se účtě a lidé z nás měli strach. Dneska jsem však musel překousnout hodně nepříjemný zážitek, to mi věřte, pane hrabě.“

„Snad vás nenapadli?“

„To přímo ne, ale moc nechybělo. Jak jste správně řekl, odváželi jsme tělo Jeho Eminence na Sorbonnu, kde, jak jsem se dozvěděl, býval Richelieu kdysi rektorem. Když jsme dorazili k Pont-Neuf a chtěli překročit Seinu, čekal tam na nás dav. Tělo Jeho Eminence jsme vezli v kočáře potaženém černým sukrem, náš důstojný průvod byl jasným znamením, že prokazujeme čest zemřelému. Následovaly tak nechutné scény, až se zdráhám o nich mluvit. Doteď si vyčítám, že jsem nepoužil sílu, ale to by asi všechno jen zhoršilo.“

„Co se vlastně stalo?“

„Ten dav se na nás připravil. Rozdělal oheň, rádoby šprýmaři rozvěsili po mostě písničky, což není nic neobvyklého na tomhle místě. Jenže teď se týkaly výhradně našeho nebožtíka. Přehradili nám cestu, proto jsme nemohli pokračovat, oni tančili, zpívali, slavili. A pokřikovali hnusné urážky!“

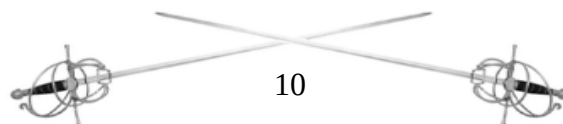
„Drželi jste se stranou?“

„Rozhodl jsem se tak. Měl jsem sto chutí dát svým lidem pokyn a roznést tu verbež na kopytech svých koní. Ne že bych se bál, určitě bychom si s nimi poradili, ale určitě bych takovým rozkazem rozpoutal krveprolití. Měl jsem obavu, aby se pak nestalo záminkou, která by se obrátila proti celé naší gardě a dalším spolupracovníkům Jeho Eminence. Tak jsem jen bezmocně svíral otěže koně a snažil se zachovat důstojnost. Až když ti parchanti měli dost, opili se, unavili se, tak jsme mohli pokračovat dál. Pak jsem uháněl sem, bohužel jsem dorazil až teď. Vztek se mnou ještě teď lomcuje.“

„Co pokřikovala ta banda vožralů?“

„Raději se neptejte, pane hrabě! Většinou jejich výkřiky narážely na zdravotní problémy Jeho Eminence. Často volali „Honza Řiť je tu“ nebo „bratr Jenda prdelka“ a podobné nehoráznosti. Kdyby byl Richelieu živý a jen vykoul z okna toho kočáru, do pár vteřin by zmizeli a zalezli dvacet sáhů pod zem. Teď si dovolili tupit jeho památku a zneuctit jeho poslední cestu k odpočinku. Pane hrabě, jak rád bych ty křiklouny seznámil se svým mečem. Ale udržet se bylo daleko těžší.“

„Udělal jste naprosto správně,“ pokývá hlavou pan de Godille, zneklidněný slovy poručíka, „Kdybyste použili násilí, mohlo by to vyvolat opravdu volání po odvetě. Někteří by toho mohli využít a požadovat zrušení vaší jednotky nebo se pomstít i dalším bývalým služebníkům Jeho Eminence.“

„Tak jsem taky uvažoval,“ povzdechne si Francois, „ostatně mezi mými muži panuje značná nejistota. Bylo nám sděleno, že naše jednotka zůstává dále, bude sloužit k ochraně Jeho Eminence kardinála Mazanina. Ale pochybnosti v nás všech jsou. Možná nás brzy rozpustí, možná naše garda bude zrušena.“

„Možná ne, ale písemně vám tohle nikdo nedá. Jste dobří vojáci a jsem si jistý, že pokud nebude donucen k jinému rozhodnutí, tak si vás Jeho nová Eminence ponechá. Zvláště, když by mu mohlo hrozit, že by se mohl stát terčem podobných šprýmů jako vy dnes.“

„Šprýmů, pane hrabě?“ zvolá pobouřeně pan de Seinges, „Nemají úctu ani před mrtvým!“

„Příteli,“ odvětlí Armand mírným hlasem, „já bych to neviděl tak tragicky. Ty lidi žili v hrůze před mocí kardinála Richelieua. Teď se jim naskytla možnost svůj bývalý strach vykřičet, projevit mezi sebou a před sebou navzájem své hrdinství. Víc bych v tom nehledal. Vyřvou se, vopijou se a bude zase klid. Taky díky vaší rozvaze, s kterou jste trpělivě snášel jejich urážky. Zachoval jste se jako moudrý velitel a zvládl celou nepřijemnou věc s noblesou.“

„Snažíte se mě utěšit, pane hrabě, ale já mám stále hroznej vztek!“

„Tak si dejme víno a hledejme v něm útěchu a zapomnění,“ pozvedne pohár pan de Godille, pak dolije zbytek z láhve, „Maurici!“ přivolá svého tajemníka, „Sežeň nám další láhve, s panem poručíkem si dnes večer ještě budeme nějaký čas povídat!“

VAROVÁNÍ KAPITÁNA DE CONCESTION

Hrabě de Godille druhý den dopoledne opustí své dočasné útočiště v Rueil a v doprovodu svých služebníků vyrazí kočárem do Paříže. Nejede s nimi pouze Tissot, který vyskočil do sedla koně již za svítání, aby se mohl dopoledne setkat s komornou a důvěrníci markýzi de Cavarlene. Důvod je prostý, šlechtic by se rád v brzké době setkal se svojí milenkou a úkolem jejich tajných emisarů je tuto schůzku domluvit a zprostředkovat.

Když se Armand vybalí ve svém domě a čeká v salóncu na oběd, protáhne se na křesle a začne uvažovat o věcech příštích. Potřeboval by se sejít s panem Daudetem, rovněž s kapitánem de Concestion, který po smrti kardinála jako by se do země propadl. Určitě si musí domluvit schůzku s hrabětem de Aboa, rovněž musí vyhledat svého přítele markýze de Almare, aby ho znovu pozval na svoje dýchánky. Tím pronikne do společnosti v Paříži a mohl by se dostat blíže k informacím, které po něm požaduje hrabě de Chavigny a kardinál Mazarin.

Je trochu bezradný. Před nějakou dobou byl nepřítel jasný, pan de Cinq-Mars, Monsieur, pan de Thou, předtím hrabě de Soissons. Ale teď? Všichni jsou proti všem. Ačkoli i do spiknutí mladého krasavce bylo namočeno mnoho velmožů a princů, většinou pak shovívavě potrestaných ztrátou nějaké ze svých četných držav ve prospěch francouzské koruny. Ovšem tehdy bylo jasné, že za spiknutím stojí pan de Cinq-Mars a Monsieur. Kdo se však teď ujme role vůdce? Stane se tak vůbec nebo si každý bude hájit jen svoje zájmy? Nebo budou všichni vyčkávat, až se zdravotní stav krále ještě víc zhorší? Kde začít?

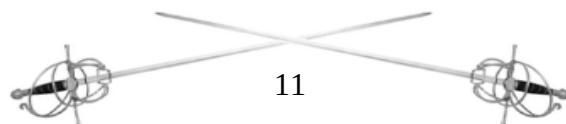
Společně s kuchařkou Marií, která přináší oběd, vstoupí Dujardin a Tissot. Zatímco Quido má za úkol pomoci s přemístěním krmi a následně salónek opustí, tajemník se tázavě na svého pána podívá, zda má sdělit své poznatky hned, nebo počkat, až bude hrabě zasycen.

„Maurici, tak jak jsi pochodil?“ vyřeší dilemma sloužícího Armand.

„Podle Suzanne by její paní měla mít zítra volno. Proto by asi v odpoledních hodinách navštívila své přítelkyně na jejich obvyklém místě. Rozhodnutí své paní mi potvrdí ale až zítra dopoledne. Víc jsem bohužel domluvit nemohl.“

„Udělal jsi dobře. Budu počítat se zítřkem odpoledne, kdyby se paní tvé sličné Suzanne nemohla dostavit, tak se sejdem někdy jindy. Mám pro tebe další úkoly.“

„Tužil jsem to, Excellence.“

„Za první. Prý se už vrátil hrabě de Aboa. Rád bych se s ním sešel. Zajdi do hostince U Bílé růže a poptej se tam po něm. Pokud najdeš jeho sluhu Nicolase, tak schůzku domluv přes něj, pokud bude přítomen hrabě osobně, tak mu tlumoč moje pozvání.“

„Jak si přejete, pane hrabě.“

„Za druhý. Potřeboval bych se setkat s panem Louventem, víš kdo to je. Ten tajemnej muž, se kterým jsem mluvil několikrát na jaře tohohle roku. Nesl jsi mu vzkaz, když unesli slečnu Gabrielu. Zajdeš na to samý místo a necháš tam vzkaz, že bych s panem Louventem velmi rád hovořil v naléhavé věci. Aby mi dal vědět, kdy

a kde bysme se mohli setkat. Pochopils? Pamatuješ si, kde je možný mu nechat zprávu?“

„Ano, pane hrabě. Rovněž tam dnes zaběhnu.“

„Za třetí, když už budeš v tom běhání. Navštívíš markýze de Almare a požádáš ho také o schůzku. Rád bych s ním sešel a pohovořil si s ním mezi čtyřma očima. Nechávám na něm, kdy by se mu schůzka hodila. Můžu za ním přijít, kam si řekne. Ale chtěl bych mluvit jenom s ním.“

„Jen aby se nám to nepopletlo, pane hrabě.“

„Co aby se nám nepopletlo?“ svráští čelo pan de Godille.

„Tolik schůzek najednou. Aby se některé nepřekřížily, tak jsem svoje slova myslel.“

„Maurici, jakej zastáváš úřad v mém domě?“

„Jsem váš tajemník, pane hrabě. A taky správce tohoto vašeho domu.“

„Tak vidíš. Jestli by se nějaký schůzky zkřížily, kdo by za to mohl?“

„Váš tajemník, pane hrabě.“

„Správně. Ovšem něco takovýho se schopnému tajemníkovi jistě stát nemůže, nemyslíš?“

„Určitě ne, pane hrabě. Schopný tajemník nedopustí, aby měl být jeho pán ve stejnou dobu na dvou místech najednou. Schopný tajemník by také měl vědět, která schůzka je nejdůležitější.“

„Schopný tajemník by na takovou věc měl přijít sám.“

„Já bych řekl, že nejdůležitější je schůzka s paní naší malé Suzanne. Pak už asi tak moc na pořadí nezáleží, pokud pan hrabě nemá jiný názor.“

„Nemá. Tak se o všechno postarej a až budeš se svými pochůzkami hotovej, tak mi dej vědět. Zkontroloval jsi, jestli je v domě všechno v pořádku?“

„Ano, pane hrabě. Mimochodem, bylo doručeno pozvání k vašemu příteli baronu de Taille a jeho choti. Mám odpovědět kladně a pokusit se najít i zde vhodný termín?“

„Ano. Rád se s panem baronem a jeho milou manželkou setkám.“

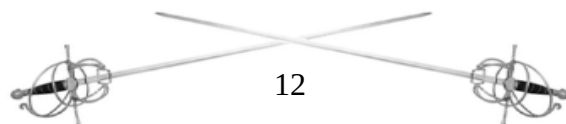
„Musím se zeptat ještě na jedno, pane hrabě. Ráčí pan hrabě v následných dnech někam cestovat? Třeba za panem Mazarinem, panem de Chavigny či za někým jiným? Já jen, abych panu hraběti nedomluvil schůzku na zcela nevhodný termín.“

„Ne, Maurici. V nejbližších dnech se hodlám zdržovat v Paříži a sejít se zde s mnoha svými známými. Neočekávám žádnou cestu nebo pověření nějakými neodkladnými úkoly.“

„Pane hrabě, máte ještě nějaké další rozkazy nebo mohu odejít?“ zeptá se Tissot.

„Můžeš jít.“

Zatímco pán domu odpočívá ve svých komnatách a dále se nudí, jeho tajemník pobíhá po Paříži jak zběsilý. Ve snaze vše dobře zařídit se ocitne na stejných místech dokonce dvakrát, když nezastihne

daného pána doma a přichází si pro jeho rozhodnutí později. Krátce před večerí vstoupí znovu do salónku svého pána řádně uondaný. Ale spokojený výraz v unavené tváři svědčí o úspěšnosti jeho mise.

„Pane hrabě, mohu vám sdělit výsledek svých pochůzek? Abyste mohl posoudit, zda máte schopného tajemníka,“ naznačí na úvod, že na odpolední nárážky nezapomněl.

„Jsem pln očekávání, Maurici,“ odvěti šlechtic znučeným hlasem.

„Pane hrabě, předpokládejme, že se zítra uskuteční vaše návštěva u vaší tajemné neznámé. Proto jsem si dovolil vaše další schůzky dojednávat až na večer příštího dne nebo na den další. Pozítří v poledne máte oběd se svým přítelem baronem de Taille a jeho chotí v jeho novém domě. Sice se tam ještě něco přestavuje, ale už se vám může pan baron ledasčím pochlubit. Ten oběd se uskuteční kolem jedné hodiny. Mám vám vyřídít, že jste velmi očekáván. Pan markýz de Almare se s vámi sejde zítra večer v jeho Domě tajemství, však víte, kde to je. Tak tomu začal říkat Auguste a tak nějak se to už ujalo. Pro jistotu jsem schůzku domluvil až na osmou hodinu večerní, kdyby se vám odpolední schůzka protáhla. U pana Louventa jsem nechal vzkaz, tedy na tom místě, kde by si ho měl vyzvednout. Ale bylo mi řečeno, že mu bude vzkaz předán, takže by se nám měl pan Louvent v následných dnech ozvat. Problém byl zastihnout pana hraběte de Aboa, někde se toulal.“

„Schůzka s ním není domluvená?“

„Naopak, pane hrabě. Ale musel jsem za ním hned dvakrát. Mimochodem, dvakrát jsem byl i u pana markýze. Pan hrabě de Aboa vás přijde navštívit pozítří navečer. Přesnou hodinu mi sdělí Nicolas během zítřka. Jste spokojen, pane hrabě?“

„Určitě, odvedl si dobrou práci. Teď bych se najedl, zaříd' to v kuchyni.“

„Máte ještě nějaké další přání, pane hrabě?“

„Nikoli. Další úkoly ti sdělím podle toho, co se dozvím na těch schůzkách. Nezapomeň zítra dopoledne na potvrzení mého odpoledního setkání s paní komorné Suzanne.“

„Stále na tuto schůzku myslím, pane hrabě. Během dopoledne budete vědět, zda se můžete těšit na setkání s vyvolenou vašeho srdce.“

„Maurici, nežertuj vo tom!“ zvážní pan de Godille, „Ta dáma je vdaná a všechno musí probíhat v naprostý tajnosti. Kdyby se někdo něco dozvěděl, byla by z toho moc velká nepříjemnost!“

„To jsem pochopil, pane hrabě. Já i slečna Suzanne jsme velmi opatrní.“

„Tak ať to tak zůstane. Pamatuj, o tomhle víš jenom ty, já, ta dáma a Suzanne. S nikým o tom nesmíš promluvit, s nikým v domě, ani s žádnými kamarády!“

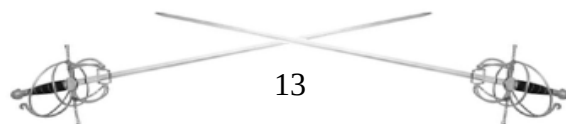
„Pane hrabě, to bych si nikdy nedovolil. Nikdy bych neřekl, kde jste, ani bych nic nenaznačil. Šel jste nepochybně za nějakým svým přítelem a já o tom nic nevím. Pouze, kdy se asi vrátíte.“

„Maurici, jsem spokojenej, tak se snaž, aby to tak bylo i nadále,“ propustí šlechtic svého tajemníka. Trochu mu zatrnulo při skladbě jeho schůzek, pokud se skutečně zítra odpoledne sejde se svou milenkou, tak večer ho čeká setkání s jejím bratrem. Což ale snad Tissot netuší, snad mu ta malá Suzanne neprozradila, kdo je její paní.

Pan de Godille se navečeří sám, pak se projde po domě, osobně si zkontroluje jeho stav a prohodí pár slov se služebnictvem. To se rozrostlo o tři muže, které mu daroval radní Mallet. Ubytovali je v jedné z místností, která dříve patřila baronu de Taille. Dům je dostatečně velký, ale strážníci v něm, živení z jeho městce, se povážlivě rozrůstají. Možná by si měl opatřit ještě jednu komornou, takovou, která by mu mohla posloužit jako jeho příteli markýzi de Almaremu jeho Marietta. Asi by taková služebná vyšla i levněji, než občasné návštěvy Dáblice Paulette. Ale na takové opatření je čas, zatím se začíná znovu rozvíjet vztah s jeho milovanou Andreou, bohužel mezi některými schůzkami je často tak dlouhá doba!

Spokojený Armand se po prohlídce domu vrátí zpátky do svých komnat a opět se začne nudit. Co tady má dělat sám? Aby si snad četl, na to není, popíjet samotného ho nebaví, klábosit se služebnictvem také nepovažuje za nejvhodnější. Snad jeho život v následných dnech dostane opět větší spád. Povzdechne si, nalije si do pohárku trochu vína. Dá si ještě jeden, než si zavolá Emileho a půjde si lehnout. Nestačí mok dopít, když se ozve zaklepání.

„Pane hrabě, máte tady nečekanou návštěvu,“ hlásí Tissot po vyzvání ke vstupu.

„Návštěvu? Kdo to je?“

„Myslím, že ho znáte dobře, pane hrabě. Pan de Concestion.“

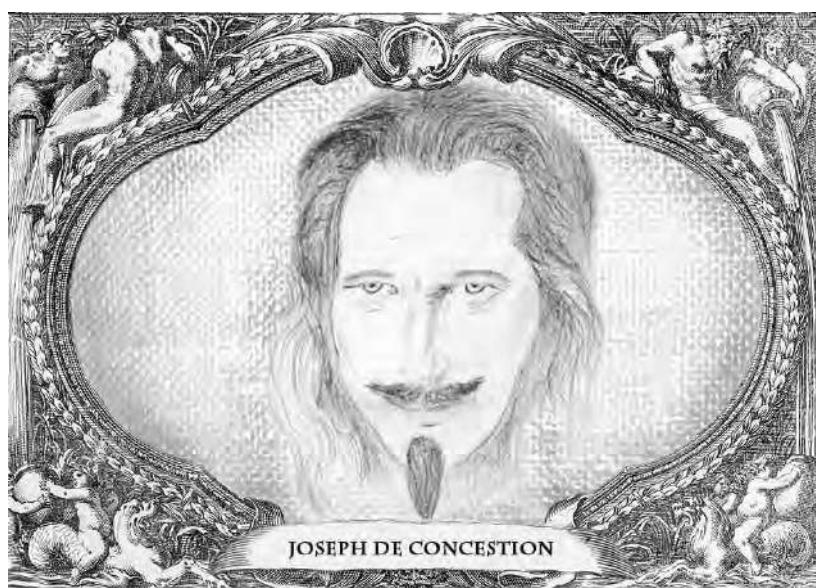
Pan de Godille vyskočí, pak se zase rychle vzpomene. Musí zachovat vážnost a nedat najevo, jak velkou má z hosta radost. Ten vstoupí s úklonou, je v tmavých nenápadných šatech, plášť a klobouk nechal už ve vestibulu. Na svých čtyřicet jedna let vypadá sešlejší, tvář má zachmuřenou, jako by náhle zestárnul o deset roků. Možná ho poznamenal skon jeho pána více, než by si byl hrabě pomyslel. Oba muži se pozdraví, Joseph se posadí. Počká, až je Tissot obslouží, ten přinese ták se zákusky z kuchyně, další láhev vína, nalije hostu. Po dobu, než za sebou obsluhující zavře dveře, padne jen pár frází na téma radosti ze shledání či o nepříjemné zimě, kterou musel návštěvník projít.

„Pane hrabě, doufám, že nás nemůže nikdo slyšet,“ zeptá se gardista.

„Určitě ne. Jsme tady sami a Maurice jistě za dveřmi neposlouchá. Ale jestli chcete, požádám ho, aby zůstal na chodbě a hlídal, aby nás někdo náhodou nevyrušil. Pochybuju ale, že by si někdo něco takového ze služebnictva dovolil. Používám teď ten dům už jen sám, baron de Taille se s chotí odstěhoval do nového.“

„Raději se o to postarejte,“ trvá na svém bezpečnostním opatření host.

„Jak si přejete,“ povstane hostitel, vyjde z místnosti a vydá patřičné pokyny. Tajemník přikývne. Už si zvykl na tajné schůzky svého pána, na kterých se mluví o věcech, jež nemají vyslechnout jiné uši než rozmlouvajících. Dobře zná i nočního návštěvníka a jen se v duchu obává, aby jim zase nenastaly nějaké vážné nepříjemnosti.

„Děkuji vám za ta opatření,“ zatváří se spokojeně pan de Concestion, „Předem chci předeslat, pane hrabě, tato moje návštěva je čistě soukromá. Nemám ničí pověření a žádné poslán. Přesto vám potřebuji sdělit pár závažných zpráv, které jsou určeny toliko vám. Jak s nimi pak naložíte, je už čistě jen vaše věc.“

„Soukromá návštěva?“ zazní v hlase pana de Godille nepatrné zklamání, čekal, že host přichází s naléhavým úkolem týkající se jeho včerejší rozmluvy s hrabětem de Chavigny.

„Ano. Navštívil jsem vás více jako přítele než jako svého bývalého

spolupracovníka. Snad jsem nepřišel nevhod.“

„Naopak. Jednak se hrozně nudím a jsem vám vděčný za zpestření dnešního večera, a jednak jsem vás sám chtěl v následných dnech vyhledat. Sháněl jsem se po vás, ale vy jste se nějak vytratil.“

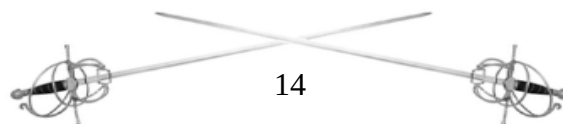
„Máte pravdu, vytratil jsem se a tak to i zůstane. Odcházím na odpočinek.“

„Odcházíte na odpočinek?“ nemůže skrýt velké překvapení mladík, „Vždyť jste v nejlepších létech. Pravda, služba vás mohla trochu unavit, ale ještě máte dost síly.“

„S věkem moje rozhodnutí nesouvisí, pane hrabě. Moje rozhodnutí je částečně vynucené, ačkoli jsem svůj záměr odejít nakonec oznámil sám.“

„Bylo vám snad něco naznačeno?“

„To je asi správné pojmenování mého problému. Bylo mi naznačeno, vzhledem k některým úkolům, které jsem v minulosti plnil, že by bylo vhodné se na čas stáhnout do ústraní. Pochopil jsem však, že to jejich načas má být napořád. Ale zase se tak moc nezlobím, moje doba skončila a noví vládcové budou mít svoje služebníky, kteří se tolik neušpinili v minulosti.“

„Je to opravdu tak vážné? Víím, asi o tom nemůžete mluvit, ale opravdu máte tolik nepřátel?“

„Pane hrabě, není jednoduché udržet se u moci tak dlouho jako kardinál Richelieu, když proti vám stojí tolik nepřátel. Mnohdy pak musíte využívat všech prostředků, abyste se ochránil. Prostředků, které nesmí nikdy spatřit světlo světa, kdy buď vracíte ve skrytu údery nebo jim předcházíte. Kdy využijete znalosti něčích tajemství, abyste je donutil zachovat se tak, jak potřebujete. Sám jste se s tím setkal v tomto roce, ale tentokrát nebylo spiknutí tak vážné, jako kdysi dříve. Mnoho let jsem sloužil Jeho Eminenci a o svých posláních zachovával tajemství. Což hodlám udělat i nadále a vlastně navždy. Ale mnozí znají některé moje činy, mnohým jsem musel sem tam něco připomenout a ne vždy se dalo jednat v rukavičkách. Blíže o tom mluvit nebudu. Jeho Eminence byla daleko tvrdší a přísnější, než jak se asi kardinál jevil vám, kterého si oblíbil a dával vám svou přízeň i dostatečně najevo. Možná bude skutečně dobře, když zmizím tak říkajíc ze scény a ukryji se někde v zákulisí. Alespoň nikoho nenapadne, aby si se mnou vyřídil účty.“

„Může snad někdo dokonce usilovat o váš život?“

„Nevím, pevně doufám, že ne. Ale bohužel znám některá tajemství, což se určitě nelíbí těm, kteří v nich hrají ne právě kladnou roli. Možná by byli klidnější, kdyby si byli jisti, že už je nikomu nikdy nebudu moci předat. Ale nechme toho, nepřišel jsem si k vám stěžovat.“

„Já to taky tak nechápu. Ale i kdyby, co by na tom bylo? Sice jste nebyl právě nadšenější, když se mi dostalo cti zapojit se do vašich tajných záležitostí, stejně jako vám byl proti mysli i důkaz přízně, kterou mi Richelieu projevil. Já však proti vám nemám ani nejmenší a pokud se budu moci považovat za vašeho přítele, bude mi ctí.“

„Přítele?“ usměje se trpce Joseph, „Já jsem v životě neměl žádného přítele. Měl jsem pána, kterému jsem věrně sloužil a pak spolupracovníky a podřízené. Některým jsem věřil o trochu více, žádnému však nikdy zcela. To mi umožnilo přežít i při velmi náročných úkolech. Opravdu, nikdy jsem neměl přítele, ale zato mnoho nepřátel.“

„Teď však odcházíte, jak jste sám řekl, na odpočinek. Nikterak se vám nevnučuji, pane, ale pouze vám něco málo nabízím. Byl bych šťastný, kdybyste ve mně viděl někoho, s kým si můžete promluvit i o svých problémech, který bude na vaší straně. Nedělám to nikterak z vypočítavosti, ale protože vy sám jste mi dost pomohl v mých začátcích a já k vám chovám úctu. A svým způsobem vás považuji i za přítele, třebaže naše přátelství může být založeno jen na vzájemné úctě.“

„Překvapil jste mě, pane hrabě,“ pozvedne obočí pan de Concestion, „Dokonce jste mě svými slovy i trochu zaskočil. Jak vás znám, svá slova myslíte nepochybně upřímně, konec konců jste byl schopen mluvit otevřeně i s kardinálem a ten vám to, sám nevím proč, toleroval. Což určitě nebylo jeho zvykem, naopak, byl dost nepříjemný pán, dával vždy najevo svou převahu a někdy s námi jednal dost drsným způsobem. Možná však ještě zjistíte, že vám tak trochu mohu být užitečný, až vám řeknu, proč jsem dnes tady.“

„Musím se sám přiznat, nikdy jsem nepřišel na to, proč mi kardinál Richelieu věnoval tolik svojí přízně. Pokud byste mi mohl třeba objasnit důvody ...“

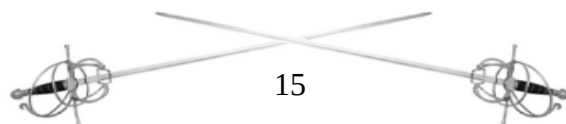
„Bohužel nemohu, protože je nevím. Rozmar v jeho případě téměř nepřipadá do úvahy. Byl pyšný, byl ješitný až hůř, ale vše, co dělal, mělo vždy zcela jasný důvod a vždy za tím byl nějaký prospěch buď pro stát, Jeho Veličenstvo nebo pro něj osobně. Nevím sám, co jste přesně vykonal, či co jste měl či máte v budoucnu vykonat. Možná na důvody nezvyklé přízně časem přijdete sám. Na kterou jsem po pravdě trochu žárlil. Vykonal jsem toho mnohem více, ušpinil si i ruce a přesto rozhodně nejsem nijak zvlášť zajištěn pro zbytek života,“ dodá host trpce.

„Jsem si toho vědom, pane.“

„Teď už je všechno jedno. Mohu vám jen popřát, pane hrabě, aby vám byl Bůh i nadále příznivě nakloněn. Budoucnost však může být hodně drsná, pane hrabě,“ upozorní na možné problémy pan de Concestion takovým hlasem, až přejede hostiteli mráz po zádech.

„Ve vašich slovech cítím skrytou hrozbu.“

„Možná ano, možná ne. To budete muset posoudit sám.“

„Kam odcházíte, pokud to není tajemství?“

„Tak trochu to tajemství je,“ pokývá hlavou Joseph a horečně přemýšlí, kam až má zajít ve svěřování svých osobních záležitostí. Cítí se hrozně opuštěný, ale zároveň se bojí být sdílnější. Nakonec v něm převáží dobrý pocit, který v něm vyvolalo jednání a chování mladíka, sedícího na protější straně stolu a dávajícího najevo zájem o jeho starosti. Což nečekal.

„Pak promiňte, že jsem se zeptal. Budu plně respektovat vaše soukromí,“ přeruší nastalé ticho pan de Godille.

„Pane hrabě, správně jste pochopil, váhám, nakolik vás zasvětit do svých soukromých věcí. Ani sám nevím proč, ale věřím vám. Víte, můj původ je trochu pochybný, mnozí škarohlídi by na něm našli dost chyb. Otec vlastnil ve vesničce Concestion poblíž Melunu malý statek, tak jsem si začal říkat pan de Concestion. Všichni mě od té doby berou jako šlechtice z nižších vrstev. Otec pak zemřel, já už byl v Paříži, o tři roky starší sestra Laverdin se provdala za drobného obchodníčka a tak jsme statek za malý peníz prodali a o výdělek se rozdělili. Když pak sestra asi před sedmi roky ovdověla, koupil jsem za ušetřené peníze menší statek nedaleko Rambouillet a ona tam od té doby hospodář. Statek jsme nazvali po naší malé vesničce Concestion a tak si ona říká paní de Concestion. Moje vyprávění asi zní dost legračně, pro někoho, kdo má velmi vážené předky a pochází z tak urozeného rodu jako vy, pane hrabě.“

„Pane, důležitější je, jaké má dotýčný schopnosti. Jsem ten poslední, který by vám chtěl jakkoli připomínat váš původ či vás snad za vaše právě vyřčené přiznání jakkoli odsuzovat.“

„Pane hrabě, právě proto jsem se k vám rozhodl být sdílný. Odjždím hned zítra na ten statek a hodlám tam žít se sestrou. Nikomu kromě vás jsem o tom neřekl, pouze vy teď víte, kde se budu nacházet. Kdyby se něco nepříjemného stalo a vy mě chtěl navštívit. Asi dvě míle před městem Rambouillet odbočíte doleva, tak po míli narazíte na malou vesnici Marbe. Když jí projedete, tak za další asi půl míle se nachází náš statek. Máme tam trochu pozemků, nějaké domácí zvířectvo a tři podomky, kteří sestře pomáhají. Teď se k nim připojím a budu odpočívat.“

„Nezbývá mně, než vám popřát klidu. Třeba se zase po čase vrátíte.“

„O tom pochybuji. Mám ještě nějaké peníze, které mohu využít a hodlám se tam usadit. Možná bych si tam mohl i najít nějakou milou ženu, která by mi zpříjemnila stáří,“ usměje se bývalý gardista.

„V každém případě jsem potěšen vaší důvěrou. Vaše tajemství nikomu neprozradím. Pokud bych měl náhodou někdy cestu okolo, mohl bych se zastavit. Samozřejmě nenápadně, abych neprozradil místo vašeho odpočinku.“

„Pane hrabě, vraťme se raději k důvodům, které mě přivedly v tak pozdní hodinu do vašeho domu. Jak jistě víte, tak se dost mění poměry a mnozí, kteří by se dřív neodvážili strčit do Francie ani nos, se vracejí či se na návrat chystají.“

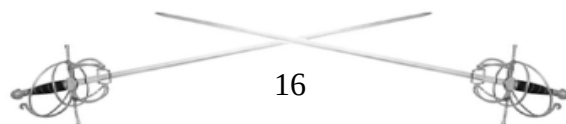
„Slyšel jsem o tom, něco mi včera naznačil pan hrabě de Chavigny.“

„Těch osob, které se chystají vrátit či jsou už na cestě, je víc. Ale já bych vám chtěl něco říci o vévodovi Cesarovi de Vendome. On a jeho bratr Alexander, velký převor, připravovali asi před patnácti roky spiknutí s markýzem de Chalais. To byl takový mladíček, kterého si podmanila jiná velká intrikánka, vévodkyně de Chevruse. Ten se uvolil, že jako blízký služebník krále provede jeho vraždu. Vše bylo odhaleno, markýz de Chalais popraven a oba bratři de Vendome zatčeni. Byli drženi ve Vinncenes. Alexander později zemřel, Ceasar se později vzdal Bretońska a byl poslán do vyhnanství. Nejprve se zdržoval v Holandsku, potom odjel do Anglie, kde až do teď čekal na smrt kardinála Richelieua. V poslední době tam byl i jeho syn vévoda de Beauford, který se pro změnu zapletl s markýzem de Cinq-Mars a tak raději zmizel za otcem za vodu.“

„Velmi spletitá historie,“ přestává se orientovat Armand v uváděných skutečnostech.

„Máte pravdu, pane hrabě, ale bohužel jsem ještě neskončil. Je toho daleko víc, nicméně teď o tom nechci mluvit, protože to přímo nesouvisí s tím, co vám chci sdělit a co se může dotknout vás a vašich nejbližších přátel.“

„Jak by se mě mohl dotýkat návrat vévody de Vendome či jeho syna? Pokud snad nemám nějakým způsobem zařadit jejich sledování a podávat o tom zprávy panu Mazarinovi.“

„Pane hrabě, o takových záležitostech nic nevím. Tyto vaše případné služby už jde mimo mě. Jestli se na něčem takovém domluvíte, je jen vaše věc. Jen buďte velmi opatrný. Rod Vendome je mocný a samý intrikán. Domnívají se, že vzhledem ke krvi krále Jindřicha VI., kolujících v jejich žilách, mají nárok podílet se na správě království, pokud král zemře dříve, než bude jeho syn plnoletý.“

„Mezi velmoži je to jeden zrádce vedle druhého,“ pokusí se zažertovat pan de Godille.

„Bohužel vaše konstatování není k smíchu a je svatosvatou pravdou. Nadutí, namyšlení, neustále intrikující, našťastí taky trochu omezení. Asi přemýšlíte, proč vám o tom vyprávím,“ zachovává velmi vážnou tvář pan de Concestion.

„Po pravdě se v tom tak trochu ztrácím.“

„Již brzo vše pochopíte naprosto přesně, pane hrabě. Asi si vzpomenete na jednu ženu, se kterou jste se sice vy osobně nikdy v životě nesetkal, ale která významným způsobem ovlivnila váš život. Ve vašem případě jen k dobrému, ale mnozí jiní by mohli tvrdit opak. Ta žena se jmenuje hraběnka de Besiere a je matkou vašeho přítele markýze de Almare.“

Kdyby vybuchl kousek vedle granát, těžko by na hraběte zapůsobil více. Očividně zbledne a vytřeští na svého hosta oči.

„Přišel jste kvůli té ženě?“ vypraví ze sebe.

„Bohužel, pane hrabě. Teď mě chvíli pozorně poslouchejte. Richelieu mě pověřil, abych dohlédl, že hraběnka de Besiere zmizí ze země a nebude nikomu škodit. Postaral jsem se, aby ji v Anglii můj člověk sledoval a dostával jsem o ní zprávy. Tak jsem se dozvěděl, že si žije velmi dobře a stala se hodně důvěrnou přítelkyní právě vévody de Vendome. Princi ještě nebylo ani padesát, jí je rok přes čtyřicet, ale stále je velmi přitažlivá žena. Je úsměvné, že se právě oni dva dali, samozřejmě tajně, dohromady. Vévoda, vždy zarytý nepřítel Richelieua, kterému ona naopak mockrát posloužila. Ale tak už to na světě chodí.“

„Teš už chápu, proč jste mi vyprávěl o rodu Vendome,“ řekne pobledlý pan de Godille.

„Jak se zdá, pane hrabě, opět začínáte vnímat souvislosti. Vévoda de Vendome se netají přáním se co nejdříve vrátit do Francie a požádat o přezkoumání svého procesu. Rád by dosáhl zproštění viny, aby mohl zůstat očištěn ve Francii. Jeho záměr je sice nesmyslný, spiknutí tehdy skutečně připravoval a jsou o jeho zločinu nezvratné důkazy. Ale jde o politiku a on možná uspěje. V zájmu zachování míru v království. Pravděpodobně se objeví každým dnem. Ovšem nepřijede sám, kromě jeho syna vévody de Beauford se objeví i hraběnka de Besiere. Francii jí zapověděl Richelieu a ten je nyní mrtev, navíc ona se bude cítit silnější díky podpoře vévody de Vendome.“

„Co z toho pro nás plyne?“

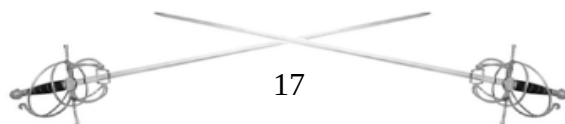
„Nevím, pane hrabě. Hraběnka si libuje v intrikách. Snad jen vévodkyně de Chevruse je s ní srovnatelná. Znáte vévodkyni de Chevruse?“

„Bohužel, její jméno jsem slyšel, ale nic víc.“

„Ta je také stále ve vyhnanství. Bývala blízká přítelkyně královny, neustále intrikovala proti králi a kardinálovi, vlastně svým poňoukáním zabila mladého pana de Chalais. I díky jí je maršál de Bassompierre ještě v Bastile, maršál de Montmorency skončil katovou sekyrou. Byla kdysi manželkou pana de Luynes a později si vzala vévodu de Chevruse, syna vévodkyně de Guise, čímž se dostala pod ochranu tohoto mocného rodu. Ostatně jsem si jist, že se časem také objeví, pokud ne za života Jeho Výsosti, tak hned, jakmile král zavře navždy oči. Vzpomeňte na moje slova, pane hrabě.“

„Hrůza,“ vzdychne mladík.

„Hraběnka de Besiere je podobná mrcha. Jinak její chování vyjádřit nelze. Jenže ona neměla takové postavení, ale byla přímo posedlá hrabivostí. Víte asi o tom, že nechala zavraždit svého prvního muže, markýze de Almare, potom si vzala hraběte de Besiere a toho taky zavraždila. Tedy ona sama ne, to pro ni vykonali jiní. Jeden z nich je zatím v Bastile, jistý pan d'Holfene. Měl skončit katovými rukama, protože zabil jiného muže v zakázaném souboji, ale protože dobře sloužil kardinálovi, změnil na jeho naléhání král rozsudek na doživotní žalář v Bastile. Mám však zprávy, že mnozí z prominentních

vězňů se brzy z Bastily dostanou ven. Toto nemám ověřeno, nevím, zda mezi nimi bude i pan d'Holfene. Jen vás na tuto možnost upozorňuji.“

„Z vašich slov mně běhá mráz po zádech.“

„Není divu, pane hrabě. Počkejte, až se všichni ti intrikáni seběhnou u dvora. Když už zde není kardinál de Richelieu, aby je držel v uctivé vzdálenosti od Jeho Výsosti. Ale vraťme se k paní hraběnce. Dobře jsem ji poznal, byla mnoho let mojí milenkou. Vím o ní víc, než je jí po chuti. Řeknu vám ještě jednu věc. Když hrabě de Aboa objevil jejího syna a chtěl pro něho získat zpět jeho titul a majetek, zneužila mé muže. Po mně chtěla, abych nechal unést hraběte de Aboa a markýze de Almare. Chtěla je držet v zajetí a donutit ke spolupráci. Kdyby nesouhlasili, byla snad ochotná nechat zabít i svého vlastního syna. Přemýšlela o možnosti jeho a pana de Aboa nařknout ze sodomie a nechal zavraždit. Jak byste zmizel vy a oba pánové de Taillové měla taky promyšlené. Byla rozhodnuta bojovat o svůj nahromaděný majetek všemi prostředky, přičemž by nezaváhala nechat zavraždit i svého syna.“

„Pane, potvrzujete má hrozná podezření,“ zachrptí Armand.

„Pane hrabě, berte moje slova jako varování. Nic z toho se jí nedá dokázat a pokud byste se o to pokusil, zná ona na mnoho osob tolik nepříjemných věcí, že byste potom nebojoval jen s ní, ale s celou kumpánií vám doposud neznámých vlivných dvořanů. Pane hrabě, paní hraběnka je podmanivá žena. Přiznávám, lichotilo mi, když byla mojí milenkou. Pojí nás temnější minulost, ale její snaha postavit se proti vlastní krvi, vlastnímu synovi ... tuto intriku jsem jí odmítl splnit a naštěstí to samé udělal i kardinál Richelieu. Proto je váš přítel pánem na Almare, proto jste vy získal přízeň nebožtíka kardinála.“

„Pokud se vrátí, co bude chtít?“

„Co bude chtít?“ ušklíbne se pan de Concestion, „Richelieu ji svým rozhodnutím připravil o vše. O panství Almare, o panství Besiere, jehož správou pověřil jejího syna. Dostává jen rentu, což je ubohá almužna vzhledem ke jmění, které shromáždila. Vím, že má někde ukryté peníze, nevím, zda o nich váš přítel ví či nikoli. Nařídil jsem jejímu správci panu Vincentovi, aby byl k novému pánovi otevřený, trochu mu i vyhrožoval, ale nevím, jak můj pokyn splnil. Paní hraběnka se určitě nebude chtít smířit se současným stavem věci. Vzhledem k podpoře rodu Vendome, se kterou dle mého může počítat, se bude cítit silnější.“

„Mohla by usilovat i o život svého syna? Byla by schopná zajít až tak daleko?“ ptá se pan de Godille se špatně skrývanou obavou v hlase.

„Nevím, jakou taktiku zvolí. Možná se pokusí vyjednávat, co já vím. Jedním jsem si však jistý, už brzo se objeví v Paříži a dá o sobě vědět. Přišel jsem za vámi, abych vám toto sdělil. Je na vás, jak s tím naložíte.“

„Pane, jsem vašimi slovy doslova zděšený. Co mi radíte?“

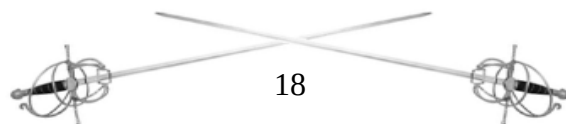
„Nejsem tu od toho, abych vám radil. Pane hrabě, já tu ženu miloval a měl jsem z ní zároveň strach. Nikdy mi nezapomene, že jsem ji nepodpořil, abych ochránil její zájmy a určitě mi bude klást za vinu, že musela odejít do vyhnanství do Anglie. Pro mě je to však už uzavřená kapitola, už se s ní nemíním setkat. Vám v tuto chvíli nic nehrozí, vy jste v tom skandálu byl jen zcela okrajově. Určitě však vstoupí do života svých dětí, především svého syna, kterého viděla naposledy dle mého po porodu, kdy ho odložila.“

„Zeptám se stejně ještě jednou. Nemáte nějakou radu, jak se účinně bránit?“

„Pane hrabě,“ usměje se bolestně Joseph, „nemám tušení, jak se vše bude odvíjet. Třeba se zachová rozumně, se svými dětmi se dohodne a vezme zavděk nějakým podílem na majetku. Třeba se bude chtít pomstít. Ačkoli ona je vypočítavá, pomsta nikdy nebyla a není jejím stylem. Je bezohledná, ale koná vždy jen tak, aby ze svého konání měla užitek. Netuším, jak se zachová a jsem velmi rád, že se tím už nebudu muset zabývat.“

„Tak to vám věřím. Nenapadá vás něco, čím by šla třeba zastavit?“

„Myslíte, zda nemám nějaké důkazy, kterými byste ji mohl držet dál od těla svého přítele? Pane hrabě, i kdybych ve své předchozí službě takové důkazy získal, nemám právo vám je poskytnout. Upozornil jsem vás na možnost jejího návratu a na problémy, které mohou vzniknout. I vy a pan markýz

de Almare máte již dost vlivných přátel, kteří vám mohou pomoci. Pokud se pustí do křížku syn s matkou o majetek, nepůjde o hezký duel. Ovšem, mezi námi, pane hrabě, nepůjde o nic výjimečného, v některých rodinách by mohli vyprávět ...“

„Děkuji vám za vaše varování. Učiním jistá opatření ... vlastně se musím zeptat, jestli mohu vaše sdělení poskytnout i další osobě.“

„To, co jsem vám řekl, máte ode mne jako dárek na rozloučenou. Víc pro vás udělat nemohu. Můj vztah s hraběnkou de Besiere byl dlouhá léta velmi blízký a nemám nic ani proti markýzi de Almare či snad vám. Nechci být do případného boje o panství Besiere, Almare či jiný majetek zatažen. Doufám, že mi rozumíte a budete moje přání ctít. Jinak, co jsem vám řekl, můžete sdělit komu chcete, pokud zamlčíte svůj zdroj. To je jediné, co od vás požaduji.“

„Váš požadavek je naprosto samozřejmý, vás před nikým zmiňovat nebudu. Máte moje slovo.“

„Vaše slovo je pro mě dostatečná záruka. Pane hrabě, řekl jsem, co jsem považoval za vhodné, proto je asi čas, abych se rozloučil. Nechci vás již déle obtěžovat svojí přítomností.“

„Pana, pokud spěcháte, nebudu vás zdržovat. Pokud však ne, byl bych velmi rád, kdybyste s odchodem ještě chvíli posečkal a zodpovědět mi pár otázek.“

„Nikam nespěchám,“ zamyslí se pan de Concestion, „ale nejsem si jistý, zda budu znát na vaše případné otázky odpověď či zda vám ji budu moci sdělit.“

„Mohu něco navrhnout?“

„Prosím.“

„Pojďme se na něčem domluvit. Když se vám bude zdát moje otázka nevhodná, prostě mi neodpovíte. Já pak položím jinou, aniž bych se dočkal odpovědi na tu předchozí. Zároveň si ještě nabídněte něco z malého občerstvení a doliji vám víno. Rozhodně vás nechci přivádět do rozpaků a nutit vás vyzradit nějaké tajemství. Je možné se takhle dohodnout?“

„Ano, je to možné,“ přikývne host, vezme si sousto z tácu a zapije ho vínem. Pak se zakloní v křesle a dá najevo svou připravenost posoudit položené otázky a případně na některé z nich odpovědět.

„Říkal jste, že na hraběnkou de Besiere dohlížel v Anglii váš člověk. Předpokládám, že neměl na starost jenom ji.“

„Je nutné mít své vyzvědače na všech evropských dvorech a nejinak je tomu i u našich přátel či nepřátel. I oni čerpají se svých tajných zdrojů, včetně dvora francouzského.“

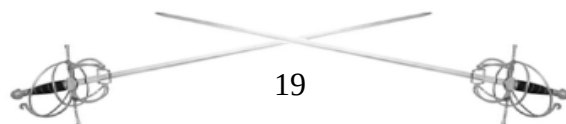
„Je možné mě s některými takovými špehy obeznámit?“

„Bohužel, pane hrabě, tady vám nemohu dát uspokojivou odpověď. Ti lidé pracovali pro kardinála de Richelieu, mnohdy z donucení, věděli jsme na ně něco, co by jim mohlo uškodit. Velmi často jsme čerpali od duchovních, především ještě za života Šedé Eminence, Otce Josefa, o kterém jste jistě slyšel. Richelieu byl sám z kléru, měl tak velmi blízký vztah k mnohým církevním hodnostářům, které uměl dobře využívat. Jiným jsme za jejich zprávy dobře zaplatili. Nevím, kdo tady bude v nejbližší době vládnout, ale těm lidem by se mohlo ublížit. Pokud bude potřeba, tak si noví vládci najdou prostředky, jak takové vazby obnovit či vytvořit. Pokud se udrží u moci pan Mazarin, je na takové řešení dost šikovný a zná mnohá tajemství kardinála Richelieua. Já však nehodlám své vlastní špehy prozrazovat a to ani vám, pane hrabě, ačkoli vás mám v úctě.“

„Rozumím, nebudu se na ně již dále ptát. Vyplývá však z vašich zjištění, že by snad vévoda de Vendome po návratu do Francie připravoval nějaké spiknutí?“

„Nevyplývá. Podle všeho chce především očistit své jméno. Už jsem řekl, že je jeho úmysl nesmysl, za své zrádcovské intriky by měl být zkrácen o hlavu, kdyby nebyl vlastně nevlastním bratrem krále. Z tohoto příbuzenského vztahu však pramení některá nebezpečí. Protože v jeho žilách koluje krev Jindřicha IV. stejně jako v žilách Ludvíka XIII., může se on či jeho synové cítit povoláni k tomu, aby se například stali významnými osobami v případném regentství. Zpochybňovat právo dauphina na trůn určitě nebudou, ovšem tomu jsou nyní pouze čtyři roky a jeho plnoletosti se asi Ludvík XIII. nedožije. Ale nevím nic o tom, že by nějakým způsobem třeba rod Vendome sprádal plán, jak se dostat k moci.“

„Co však jiné rody?“

„Ani tady nic podobného nevím. Ale jejich pozice je obdobná. Pokud v následných letech král zemře, bude záležet na tom, kdo bude ustanoven jako regent a jaké bude mít pravomoci. Případným regentstvím může být pověřena královna, může se jím stát i Monsieur, ačkoli mu byla nedávno králem přímo tato role zapovězena. To však neznámá, že by svou vůli nemohl změnit či se toto ustanovení nemohlo změnit po smrti krále.“

„Dáváte někomu větší naděje?“

„Nejsem vědma, pane hrabě. Nejsem ani historik, ale něco málo o tom vím. Královský rod pochází z rodu Bourbonů. Ten se nyní dělí na přímou větev bourbonskou, ze které byl otec našeho krále Jindřich IV., je z ní Ludvík XIII. i jeho syn, právoplatný následník trůnu. Další větev je Orleánská, další Condé, Vendome a Montpesier. Ale na tohle se spíše zeptejte svého přítele pana markýze de Almare, ten pokud vím je dost studovaný a řekne vám lépe než já podrobnosti, kdo je jak s kým spřízněn. Navíc i on sám přináší k větvi Condé. Já tohle nikdy nezkoumal, pouze, když se toto nějakým způsobem dotýkalo mého úkolu.“

„Děkuji za radu, máte pravdu, pan markýz de Almare bude jistě mít o tomto lepší přehled. Jestli jsem vaše předchozí slova dobře pochopil, tak dle vás všichni nyní vyčkávají, ale dělají si všichni naděje.“

„Nevím, jejich naděje jsou různé. Každý však bude chtít uchvátit co nejvíce půjde. Jsou různé výnosné državy, možnost přímo se podílet na správě celého státu. V tomto nebudu ten nejlepší rádce, pane hrabě. Já jsem spíše hasil požáry, jestli mi dobře rozumíte. Když nastal nějaký problém, který neměl spatřit světlo světa, tak jsem byl v některých případech povolán. Jindy zase někdo jiný. Během těch let jsem se mnoho dovítí, ale mně nepatřilo právo přemýšlet a rozhodovat, já pouze plnil příkazy kardinála a nikdy se ho neptal proč. Nikdy jsem ani nezkoumal, zda tím nevzniká někomu křivda. Státní zájem byl vždy na prvním místě.“

„Chápu, pane. Na jaře jsem spolupracoval s panem Louventem. Můžete mi o něm můžete říci něco bližšího?“

„Nevím, co bych vám k němu mohl říci. Stál byste o jeho služby i nadále?“

„Musím se přiznat, už jsem ho oslovil. Nechal jsem mu vzkaz a nevím, zda se mi ozve.“

„Bude asi záležet na jeho zvážení vaší nabídky, pane hrabě. Pan Louvent byl kdysi úředníkem, pak se zabýval získávání zpráv neformální cestou. Má několik lidí, kteří pro něho pracovali. Za svoje služby dostával odměny, nevím, jak se nyní zachová. Pokud byste si ho chtěl najmout vy osobně nebo někdo z vyšších kruhů, tak se s ním možná dohodnete. Já osobně ho považuji za dobrého v tom, co dělal.“

„Vy nemáte žádnou možnost podpořit moji žádost.“

„Spíše ne.“

„Pokud se vrátím k hraběnce de Besiere, má taky v Paříži stále svoje přátele?“

„Určitě, také znala některé špehy a také zná tajemství některých i výše postavených osob. Blíže vám k tomu ale nic neřeknu.“

„Nevíte o nikom, kdo by měl zájem pokračovat v činnosti, kterou vykonával pro vás či pro kardinála Richelieua? Mám na mysli, pokud tak někdo činil například pro peníze a chtěl by v tom pokračovat. Nezasťírám, mám zájem dostávat se ke zprávám, které nelze získat jinak, než z tajných zdrojů. Rozumíte mi?“

„Velmi dobře vám rozumím, pane hrabě. Bohužel ani tady vám nemohu dát uspokojivou odpověď. Znáte pana Louventa a ten zná mnoho dalších. Pokud se s ním domluvíte, může on uspokojit vaše zájmy, které jste mi právě nastínil. Ale bude asi záležet na vaší obratnosti a nabídce, kterou panu Louventovi učiníte.“

„Poslední, na co se zeptám, je spíše otázkou dohadů. Mohla by hraběnka de Besiere zajít tak daleko, že by se rozhodla dát zavraždit svého vlastního syna, aby se dostala zpátky k majetku?“

„Minulost paní hraběnky je dost temná. Ale pozor, ona není žádná zvrhlá žena, která by se koupala v krvi svých obětí. Naopak, je velmi chytrá a vždy jedná tak, aby jí to přineslo prospěch. Co se týká jejího syna, jaký k němu má asi vztah, když ho vlastně v životě neviděla? Když pominu těch pár dní,

než ho odložila? Nevím, proč tak učinila, proč se vzdala vlastního dítěte. Určitě k tomu musela mít závažné důvody, snad to vyžadoval její milenec a budoucí manžel hrabě de Besiere. Na tohle vám odpovědět nemohu. Hraběnka de Besiere ale miluje přepych a bohatství. Shromáždit ho ji stálo velké úsilí, mnohdy mohla přijít o všechno, riskovala. Když se jí podařilo posbírat velké jmění, tak přišel neznámý chlapec a spadlo mu vše do klína. Možná tím Bůh nastolil spravedlnost za to, jak se k němu kdysi zachovala, pochybuji však, zda ona bude tento stav chápat jako boží vůli. Nevidím do její hlavy a jsem tomu rád.“

„V krajním případě by ale byla schopná zajít až k vraždě?“

„Pane hrabě, víc vám k tomu neřeknu. Máte další otázku?“

„Už vlastně ne. Musím si všechno nechat projít hlavou, vaše sdělení mě velmi rozrušilo, nejsem si jistej, jestli teď dokážu správně uvažovat. V každém případě vám musím moc poděkovat za varování.“

„Stalo se, je na vás, jak se s tím vyrovnáte.“

„Už vás nebudu dále vyslýchat,“ usměje se pan de Godille, ale ten úsměv je plný obav z právě sděleného, „Nabídněte si ještě a dejme si pohárek. Můžeme si jen tak povídat, slibuji, už nebudu nijak vyzyvat,“ dodá a dolije svému hostu víno.

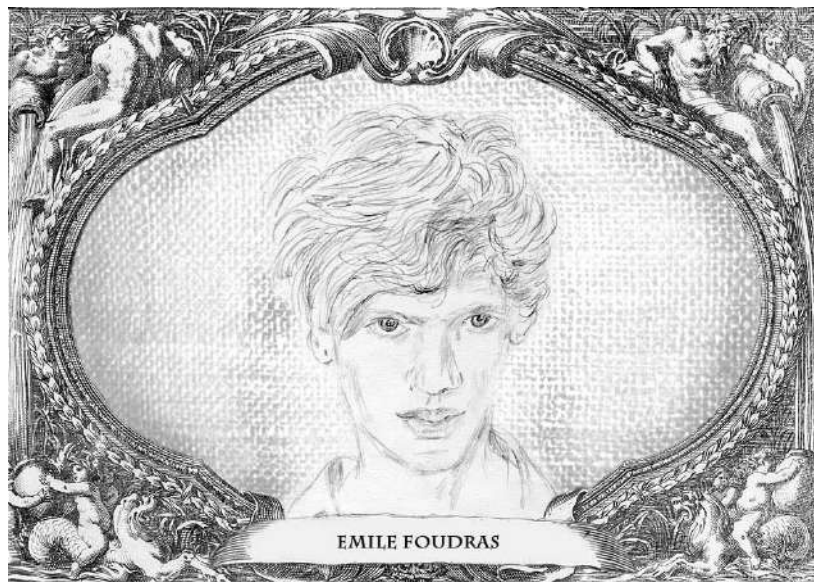
Svoje předsevzetí hostitel splní. V následné půlhodině, po kterou se pan de Concestion zdrží, se baví výhradně o lehčích tématech, o odpočinku hosta, jak bude hospodařit, zda se mu nebude stýskat po Paříži a podobně. Stín zprávy, kterou Joseph přinesl, však leží nad mladíkem jak obrovský mrak, z něhož má v brzké době sjet první blesk. A nemusí být zdaleka poslední.

Když Armand odstrojen ulehne, dlouho nemůže usnout. Znovu se mu vybaví okamžiky, kdy dorazil s Henrim de Taille do Paříže, v představách znovu spatří jeho mrtvé a ztuhlé tělo. Jeho strach o život přítele markýze de Almare zesílí. Nikdy jeho matku neviděl, v jeho představách musí být zrůda. Jenže ona je prý pohledná, dokonce možná krásná, rovněž velmi chytrá. Co všechno jen může způsobit smrt jednoho státníka!

NEPOVEDENÁ MILOSTNÁ SCHŮZKA

Od svého probuzení má hrabě de Godille velmi špatnou náladu. Stále nemůže z hlavy vypudit myšlenky na přicházející problémy, o kterých mu včera řekl pan de Concestion. Nejprve jeho špatnou náladu odnese Emile, který odchází se slzami v očích. Nechápe, co udělal špatně, proč se na něho pán utrhuje a kouká, jako by mu chtěl v nejbližší době zakroutit krkem. Potom stejně příkře odbude i Tissota, který se přijde zeptat, zda pro něho má další úkoly. Snídaně se skoro nedotkne. Kromě černých myšlenek, které se mu honí hlavou tam a zpátky, je také nevyspalý. Dvakrát se probudil zpocený, protože se mu zdál ošklivý sen, po ránu si nemohl zaboha vzpomenout, o čem byl. Námět tuší, ale vše zůstává skryto v mlze. Což ho dráždí ještě více.

Celé dopoledne je zalezlý ve svém salóнку nebo ložnici, ve které se uvelebí na lůžku v šatech. Dokonce na krátkou dobu usne. Vlastně ho vzbudí Emile, který přijde přiložit do krbu.

Snaží se být jak myška, ale přesto se mu podaří narušit velmi lehký spánek jeho pána.

„Krucinál, to nemůžeš přikládat potichu? To musíš dělat takovej kravál?“ oboří se na chudáka chlapce, který stojí jak zplihlá slepice, „Co čumiš! Dokonči to a vypadni.“

Se skelnýma očima Emile naloží dřevo do krbu a rychle vyběhne. Po lících se mu řinou slzy. Od rána přemýšlí, co pánovi provedl. Určitě se na něj musí moc zlobit, vždyť je většinou příjemný. Ve svém mozečku si nedokáže představit, že je jen náhodná oběť a o něj vůbec nejde. Brečící se srazí s vracejícím se Tissotem a zmizí ve své komůrce. Tam padne na břicho a vzlyká.

„Co se zase stalo?“ zeptá se tajemník Quida, který postává opodál.

„Nevím, asi pan hrabě Emileho zase seřval. Už ráno měl na krajíčku, teď bulí jak blázen. Že by Emile něco provedl?“

„Spíš má pan hrabě nějaký starosti,“ poznamená Tissot více pro sebe, než pro Dujardina a začne stoupat po schodech nahoru. Teď si zase užije. Zaklepe, na nerudné vyzvání vstoupí. Rychle přelétne pohledem zachmuřený obličej pána. Co mu asi jen včera pan de Concestion řekl? Od té doby je jako vyměněný.

„Pane hrabě,“ ukloní se služebník zdvořile, „přicházím vám potvrdit vaši odpolední schůzku. Máte se dostavit na obvyklé místo ve tři hodiny. Jaké mám připravit šaty a budete mít nějaké další přání?“

„Šaty? Copak ti musím radit? Vyber nějaký, který se na takovou příležitost hodí.“

„Jak si přejete, Excellence. V kolik hodin budete chtít podávat oběd?“

„Třeba za půl hodiny, mám docela hlad.“

„Oběd bude tedy za půl hodiny. Máte další rozkazy?“

„V kolik hodin mám být u pana markýze de Almare?“

„V osm hodin večer, Excellence. Budete se vracet domů?“

„A co bych dělal? To mám jako několik hodin chodit po Paříži sem a tam?“ utrhne se na sluhu pan de Godille.

„Budete chtít na večer jiné šaty?“ zachovává zdvořilost tajemník.

„Samozřejmě! Co to s váma dneska se všema je? Pořád se ptáte na blbosti, Emile mě nedokáže pořádně ustrojit, pak mě vzbudí, hergot Maurici, domluv tomu klukovi, ať mě nesere!“

„Velice rád bych tak učinil, pane hrabě,“ odvětlí Tissot, „Prosím však o sdělení výhrad proti jeho chování. Co přesně mu mám vytknout.“

„Co mu máš vytknout? Ráno byl neobratnej, pak zase neměl žádnou ohleduplnost a vzbudil mě. Koukal na mě jak vyoraná myš, místo aby se omluvil. Ať kouká svoji službu vykonávat pořádně.“

„Vyřídím vaše pokárání, pane hrabě. Hned jak přestane plakat, tak si ho zavolám a vyčiním mu.“

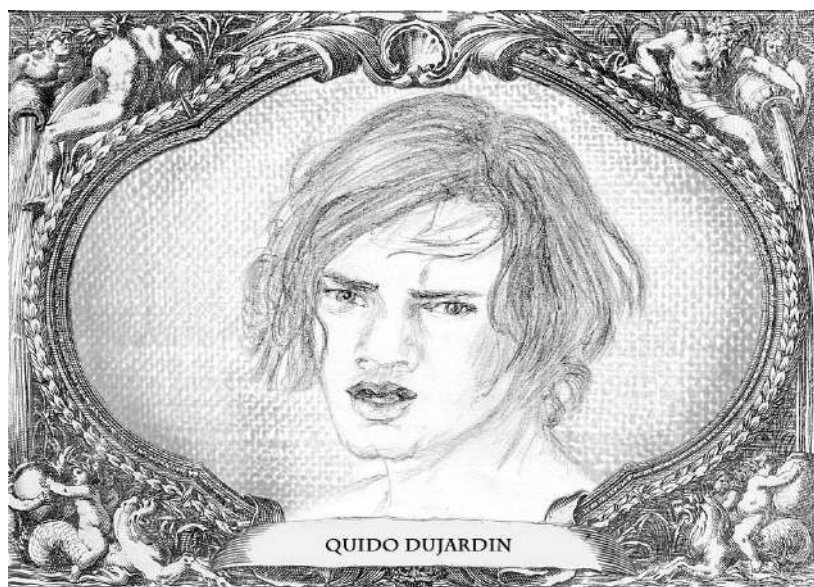
„Maurici! Co je tohle zase za narážky? Na ten pláč? Znáš tě už dobře! Chceš jako říct, že ten malej darebák brečí kvůli mně?“

„To bych si nedovolil, pane hrabě,“ ukloní se tajemník, zdvořilost sama, „Ale pravděpodobně si je vědom, jak špatně Vaší Excelenci posloužil a je mu to asi líto.“

„To určitě!“

„Mohu panu hraběti být nějak nápomocný?“

„Nápomocný? Proč? V čem?“

„Zdálo se mi, že má pan hrabě nějaké starosti.“

„Vůbec ne, jsem naopak naprosto spokojený. Už se těším na odpolední schůzku. Tak už běž, vůbec se mi nelíbí, jak se na mě koukáš a jak mluvíš!“

„Omlouvám se, pane hrabě. Už odcházím a příště budu ještě zdvořilejší a budu se dívat do země, abych pana hraběte nerozzlobil svým špatným pohledem,“ ukloní se hluboce Tissot a rychle zmizí, než může dostat odpověď na svoji poslední poznámku. Nemýlí se, jeho pán má určitě nějaké starosti. Snad nebudou znamenat další cestování nebo úklady. Jako by toho nebylo v poslední době dost. Povzdychne si. Tak nám pan hrabě nějak rychle získává panský manýry, přitom býval docela milej pán.

Hrabě de Godille přijde na schůzku ve stanovenou dobu a krátce nato skončí s markýzou v posteli. Snaží se dobře splnit její očekávání, ale je poněkud nervózní. Když dokončí milostný akt, obrátí se na záda, zakryje si rukou oči a oddychuje. Ona se otočí na bok, prohlíží si jeho urostlé tělo a přitom přemýšlí. Co se s jejím Armandem děje? Má jeho dnešní chování přejít mlčením nebo se ho zeptat?

„Máš nějaké starosti, drahý?“ rozhodne se nakonec pro druhou možnost.

„Starosti? Jak jsi na to přišla?“

„Nějak cítím, že tě něco trápí.“

„Nebyl jsem snad dobřej? Neuspokojil jsem tě?“

„Byl jsi dokonalý jako vždy. Ale jako žena poznám, když nejsi ve své kůži.“

„Takže jsem byl špatnej,“ vyloží si on její slova po svém, „Pokusím se to napravit, slibuju.“

„Pokud o tom nechceš mluvit, tak se už ptát nebudu. Mám tě ráda, Armande, proto se zajímám, co tě trápí. Pokud však o tom nemůžeš mluvit, stačí když mi to řekneš a já se už na nic ptát nebudu. Slibuji.“

nebudu. Slibuji.“

„Možná jsem jen trochu nevyspalej, včera jsem se loučil s jedním přítelem, který odjíždí na dlouho pryč a tak ... však chápeš,“ dodá, ale lež je příliš očividná, než aby jí mohla uvěřit. Což si uvědomuje i její autor sám.

„Budu se snažit, abych dnes byla obzvlášť milá,“ vykouzlí ona na své tváři úsměv.

On se pokusí o to samé, ale vyjde z toho spíše škleb. Podívá se na její nádherný obličej, její dokonalé tělo. Co z toho má po své matce? Skoro se otřeše nad tou otázkou. Polije ho studený pot. Náhle jako by vedle něho ležela zcela cizí osoba, která má ty nejčernější úmysly. Co udělá, až se její matka vrátí? Spojí se s ní proti bratrovi? Co bude s jejich vztahem?

Zatváří se tak vyděšeně, zírá na ni tak nepřirozeně, až jí zmrzne úsměv na rtech. I její mozek pracuje, náhle ji napadne, zda ona sama není příčinou jeho špatné nálady. Zda má ještě o ni vůbec zájem. Dívá se tak nějak divně, skoro jako by litoval, že tu vedle ní leží.

„Pokud ti není dobře, drahý, můžeme dnešní schůzku zkrátit nebo si jen povídat,“ řekne ona tiše a políbí ho lehce na tvář. Pak se k němu přivine, složí mu svoji hlavu na jeho hrud' a zlehka ho hladí po břiše.

On neodpovídá a horečně uvažuje. Má ji o tom říci? Stejně se o návratu matky brzy dozví a mělo by být mezi nimi jasno. Jestli má jejich vztah pokračovat, i když nastanou v jejich rodině rozbroje, musí si o tom tak jako tak promluvit. Bude možná lépe, když ten určitě nepříjemný rozhovor budou mít co nejdřív za sebou. Ovšem zároveň se bojí jak čert kříže otevřít toto téma.

Ticho v ložnici je zlověstné. Ani jednomu z nich se ho nechce přerušit, oba dumají, co učinit, aby se hustá atmosféra ještě nezhoršila. On si hluboce povzdechne, jako by jeho vzdech vycházel z jeho nejhlubšího nitra. Vyzní spíše jako sten. Ona pochopí, že jí chce něco říci, ale nemůže se odhodlat. Nevědí však, jak ho povzbudit, aby jí sdělil byť i hodně nepříjemné vysvětlení své mizerné nálady.

„Andreo,“ vypraví on ze sebe hodně ztěžka, „máš naprostou pravdu. Moje myšlenky jsou plný obav. Proto jsem byl i při našem milování zcela jinde. Což samo o sobě značí, jak moc mě to trápí. Nevím, jak mám začít.“

„Armande, je potřeba si náš vztah vyjasnit, pokud je snad nějaký problém ...“

„Není to tak, jak si myslíš,“ dojde mu, o ona čem uvažuje, „S námi to až tak nesouvisí, i když vlastně trochu taky ano.“

„Nerozumím ti. Chci ti jen říci, abys mluvil bez zábran. Jsem už zkušená a rozumná žena, která dovede ledasco pochopit. Pokud to bude možné, pokusím se ti pomoc tvé trápení vyřešit.“

„Mluví se mi o tom opravdu těžko. Tak úplně jsem ti nelhal, včera jsem měl opravdu jednu schůzku, ale týkala se pracovních záležitostí. Při ní jsem se dozvěděl z velmi důvěryhodného zdroje, že se v nejbližší době chystá vrátit do Paříže tvoje matka,“ dokončí svoji zповěď.

Tajemství je venku a jemu se uleví, ač očekává, že jeho slova způsobí patřičnou odezvu. Však taky ano. Ona sebou trhne, určitě jejím tělem projede zachvění. Pak se pomalu nazvedne, převrátí na bok, upře svůj pohled do jeho utrápených očí a zopakuje jeho poslední slova.

„Moje matka se vrací do Paříže?“

„Ano. Měla by dorazit v nejbližších dnech nebo týdnech.“

„Kdo ti tohle řekl?“

„Svůj zdroj bohužel nemohu prozradit. Jeden bývalý agent kardinála Richelieua. Tohle sdělení pochází od jednoho z nich, kterej pracoval v Anglii. Tvoje matka se podle toho, co jsem se dozvěděl, stala milenkou vévody de Vendome a chystá se s ním vrátit zpátky do Paříže, když kardinál zemřel.“

„Jsi si tím jistej?“

„Nemám sebemenší důvod pochybovat o důvěryhodnosti toho zdroje.“

„Konec konců, je to asi možný,“ zamyslí se ona, aniž by již dávala najevo nějaké pohnutí, „Za jejím vyhnanstvím stál kardinál a když zemřel ...“

„Všechno je daleko horší, než si myslíš.“

„V čem daleko horší?“

„Andreo, nevím, jak o tom mluvit. Dozvěděl jsem se o tvý matce hrozný věci. Říkat něco takovýho před její dcerou mi přijde nepřístojný. Vzhledem k tomu, jak moc tě miluju, zdá se mi téměř nemožný, abych o tom s tebou mluvil,“ vyzná se on ze svých obav a pocitů.

„Armande, nedělám si o své matce žádné velké iluze. Nikdy jsem se o její záležitosti nezajímala. Starala se o mě spíše jako o věc, zajistila mi budoucnost sňatkem s markýzem de Cavarlene, nikdy mi nic nechybělo. Ale nikdy se neprojevovala jako starostlivá a milující matka. Přesto byl náš vztah bezproblémový, asi hlavně proto, že jsem vždy poslouchala a udělala, co chtěla. S radostí jsem odešla ke svému manželovi a teprve pak začala skutečně žít. Nevím toho moc o jejích záležitostech, jen jsem něco tušila a něco zaslechla. Má dost nepřátel, kteří mi sem tam něco vmetli do tváře. Ale to je asi tak vše.“

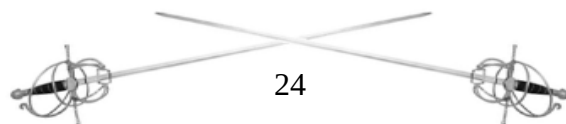
„Už si ale musela pochopit, že příchod tvého bratra nebyl vůbec bezproblémový a stál za jejím odchodem ze země. Svůj podíl měla i na neštěstí hraběte de Prieu. Což asi víš.“

„Všechno jsou jen dohady.“

„Bohužel dohady stojící na velmi konkrétních poznatcích. Je mi líto, že o tom musím mluvit.“

„Z čeho pramení tvoje tak velké obavy? Prostě se vrátí, nějak se dohodneme a bude. Každý si budeme žít svůj život.“

„Tak to právě asi nepůjde. Tebe miluju a mám taky rád tvýho bratra. Je můj nejlepší přítel, s kterým jediným si rozumím. Mám strach, že až se tvoje matka vrátí, dá dostatečně najevo, že není spokojená s poměry, který panují v její rodině. Především, co se týká majetku a práv k němu.“

„Už ti začínám rozumět. Armande, říkal jsi, že na ni víš mnoho nepříjemných věcí. Možná jsou to jen pomluvy, možná na nich může být zrnko pravdy. Co ses dozvěděl tak hrozného o mé matce?“

„Nevím Andreo, co všechno víš a co ne. Nenut' mě o tom mluvit.“

„Naopak. Teď už mi musíš říct všechno. Miluju tě a taky jsem si oblíbila Pierra. Jsem ráda, že mám bratra. Ovšem ona je stále moje matka, vychovala mě. I když mi teď ani jednou nenapsala.“

„Opravdu se ti ani jednou neozvala?“ podiví se mladík.

„Ani jednou. Ale já jí také ne. Prostě jsem přijala skutečnost, že je na čas v Anglii. Zdají se ti naše vztahy podivný?“

„Podivný? Asi ne, prostě ses provdala a začala žít svůj život, zatímco ona stále žije ten svůj. Co vím, tak je hodně bouřlivej.“

„Nezbývá, než abys mi řekl všechno, co ti kdo napovídal o mé matce. Ale po pravdě.“

„I když je moc a moc ošklivá?“

„Ano. Nemusíš zacházet do podrobností, ale řekni mi to podstatný.“

„Andreo, pokusím se. Ale musíš mi slíbit, že se na mě nebudeš zlobit. Slibuješ?“

„Slibuju.“

„Řeknu ti teda to hlavní, co jsem se dozvěděl a co ve mně vyvolává obavu. Tvoje matka byla intrikánkou, která pracovala pro kardinála Richelieu a hlavně pro sebe. Přitom se dopustila dle mého zdroje moc nepěkných věcí. Měla prsty ve smrti tvého otce. Spolu s jejím bývalým milencem a posléze manželem hrabětem de Besiere. Tvého bratra nedala na vychování do kláštera, ale nechala ho před ním ležet jako nalezenec. Jen shodou náhod se podařilo později odhalit jeho totožnost, za pomoci dalších osob. Přitom byl zabit bratr barona de Taille a tvoje matka možná chtěla nechat zabít i další muže, který o tom věděli. Nebo o tom aspoň uvažovala, jako o možným řešení, kdyby selhalo její vydírání. Chtěla nás všechny unést a vydírat. Kdybysme se nepodvolili, byla ochotná zajít až do krajností a nechat nás odstranit. Včetně tvého bratra Pierra. Naštěstí se jí její intrika nepodařila, Richelieu zasáhl a vyhnal ji ze země. Tvůj bratr pak dostal za úkol ujmout se svého právoplatného dědictví, stal se správcem panství po hraběti de Besiere, který připadlo po jeho také dost záhadný smrti tvé matce. Tvoje matka dostávala od tvého bratra vyplácenu rentu, aby mohla spokojeně žít v Anglii. Nevím, co má teď v úmyslu, mám však strach, že bude chtít zpátky majetek, který nahromadila za velmi podivných okolností.“

Ona na něj zírá neschopná slova. Tušila o mnohých prohřešcích své matky, nechtěla o nich nic vědět, ale většinu ošklivých věcí, které se dozvíдалa, přisuzovala pomluvám intrikánů. Teď taková hrozná obvinění znějí z úst jejího milence.

„Andreo, nechtěl jsem o tom mluvit. Teď víš v hrubých obrysech všechno a tušíš z čeho plynou moje velké obavy. Mám strach o Pierra.“

„Chceš říci, že tomu všemu, co jsi řekl, skutečně věříš?“ vypraví ona ze sebe.

„Jsem si vědom, že moje slova znějí šíleně, bohužel je dost důkazů, který tyhle obvinění potvrzují.“

„Ty opravdu věříš tomu, že nechala zabít mého otce a poté i druhého manžela?“

„Co jsem slyšel, zní velice věrohodně. Ale neexistují pro takový obvinění řádné důkazy, protože ti, co by mohli obvinění buď potvrdit či vyvrátit, jsou buď mrtví anebo natolik vázaný dalšími tajemstvími, že o tom nikdy nepromluví. Nemůžu posuzovat tak starý události, ale pravdou je, že smrt obou jejích manželů byla velmi tajemná. Je však taky možný, že se oba zapletli do vyšší politický hry v tehdejší době. Ale o tom nevím opravdu už nic. Všechno je ale velmi tajemný a asi se pravdu nikdy přesně nedovíme.“

„Chceš říci, že mého bratra a svého syna odložila jak psa ke dveřím kláštera?“ artikuluje ona velmi pomalu každé slovo, nezakrývající velké vzrušení.

„Bohužel, pro tohle důkazy jsou. Tvůj bratr byl vychován v angerském klášteře. Proč ho však odložila, mi není jasný.“

„Když bylo tohle odhaleno, tak chtěla podle tebe nechat Pierra zabít?“ skoro ona už vykřikne.

„Bohužel, tohle vím od muže, kterého o tohle požádala. Teda chtěla asi všechno vyřešit vydíráním, ale v případě neúspěchu byla ochotná sáhnout i k vraždě. Ten muž ale o všem zachová navždy mlčení, takže se jí tenhle záměr nikdy neprokáže. Ale je to bohužel asi pravda.“

„Tomu nevěřím!“ řekne ona vzdorovitě, ale nepříliš přesvědčivě.

„Vím, Andreo, zní to hrozně. Bohužel asi také navedla dalšího muže, aby ze msty či z nějakých jiných důvodů probodl mého přítele pana Henriho de Taille. Jeho mrtvý tělo jsem držel v ruce já sám. I mě tehdy nechala unést, přestože jsem byl do záležitostí s tvým bratrem jen okrajově zasvěcený. Naštěstí zasáhl kardinál Richelieu, uznal práva Pierra a tvoji matku vyhnal ze země. Když teď zemřel, není asi nikdo, kdo by byl schopen jí z čehokoli obvinít a koho by se bála. Proto se asi vrátí. Co však bude chtít udělat, tak to opravdu nevím. Vzhledem k tomu všemu mám však velkej strach.“

„Armande,“ řekne ona hodně chladně a velmi pomalu, „nevím, jak důvěryhodný jsou tvoji špehové. Nemůžu uvěřit, že by se moje matka dopustila takových zločinů. Před dvaceti léty byla ještě horší doba než teď. Richelieu i král bojovali s princem a se svou matkou o moc a stát se mohlo cokoli. Možná se v tom má matka nějak ocitla, ne tak úplně zcela svojí vinou. Událost s odložením Pierra do kláštera mě mrzí, ale možná i k tomu měla důvod. Možná někdo usiloval o jeho život a ona ho naopak chtěla ochránit. Nevěřím, že by se jen tak matka vzdala svého syna!“

„V tom s tebou souhlasím, taky mě taková možnost napadla. Ale proč potom po svém synovi nepátrala? Respektive, proč si pro něj nepřišla? Proč, když nebezpečí pominulo, ho nevyhledala a neučinila z něj pána z Almare, na což měl nárok?“

„Nevím a nechápu její jednání.“

„Ani já ne. I když jedno vysvětlení mám.“

„Opravdu? Tak to by mě teda zajímalo,“ řekne ona tak jedovatě, až se on zachvěje.

„Tvoje matka miluje peníze a bohatství. Kdyby uznala Pierra za svého právoplatného syna, musela by se vzdát kontroly nad panstvím Almare. Proto ho nechávala dál žít v nevědomosti v klášteře. Když se objevil, zalekla se, že by si mohl dělat nároky na svůj majetek a pokusila se mu v tom zabránit.“

„Pierre si myslí to samé?“

„Pierre ví to samé co já, pouze možná netuší, co mi bylo včera potvrzeno. O tom, že vážně uvažovala i o nejkrásnějším řešení, kdy ho možná před rokem a půl chtěla nechat zabít. Tohle jsem se najisto dozvěděl až včera.“

„Až včera,“ řekne ona jakoby pro sebe, pak zvedne bojovně hlavu, „možná ten tvůj tak zvaný důvěryhodný zdroj se chce mojí matce pomstít a tak ti navykládal co nejvíc věcí, který by jí očernily. Je mu jasný, že nikdo už nebude moc dokázat opak a tak zůstane jen ošklivá skvrna na její pověsti.“

„Andreo, nemusíš přede mnou svoji matku obhajovat,“ řekne on co možná nejmírnějším hlasem, cítí se opravdu hrozně, „Já nejsem ani žalobcem ani soudcem tvé matky. Říkám ti jen, že mám velký obavy, aby se nepokusila ublížit Pierrovi. Pokud se však o něco takového pokusí, budu ho chránit všemi prostředky,“ dodá pevným hlasem, který nedává pochyby o jeho odhodlání.

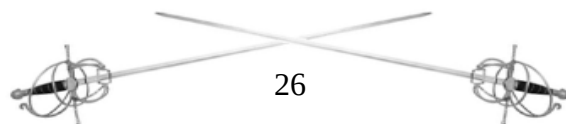
„Armande, snad si opravdu nemyslíš, že se teď někdy moje matka vrátí a první co udělá, tak pošle vraha na mého bratra a svého syna? To snad ani nemůžeš myslet vážně. Jsem si jistá, že se všechno urovná ke spokojenosti nás všech.“

„Kéž by tomu tak bylo.“

„Až se má matka vrátí, bude jí někdo z něčeho obviňovat?“ zeptá se ona a pátravě se zadívá do očí svého milence.

„Pochybuju. Mohl by tvůj bratr, ale on nic takového určitě neudělá. Mohl by baron de Taille, ale ani on nemá nic, čím svoje obvinění podložit. Vraha svého bratra ztrestal vlastní rukou, neexistují žádné důkazy o tom, kdo jeho ruku vedl. Mohl by hrabě de Prieu, který strávil dva roky pod cizí totožností v Bastille. Ale ani k tomuhle případu není nic prokazatelného. O dalších nevím, možná se však objeví i další žalobci.“

„Vidíš, sám teď přiznáváš, jak jsou tvoje všechna tvrzení na vodě, pro žádný nemáš dost důkazů. Respektive skoro vůbec žádný. Možná role mojí matky není až tak hrozná, jaks mi vylíčil!“

„Kéž by tomu tak bylo, Andreo. Byl bych nejšťastnější člověk pod sluncem.“

„Co tím myslíš?“

„Velmi tě miluju, Andreo. Stejně tak tvýho bratra. Nechci, aby mezi vás něco vstoupilo, aby se udály nějaký další hrozný věci.“

„Tvrdíš, že mě miluješ, a přitom říkáš takový strašný věci o mojí matce?“ podívá se ona mu zpytavě přímo do očí.

„Ano, miluju tě. Nechtěl jsem o tom mluvit, ty sama jsi mě k tomu donutila. Tak teď víš co já a sama se musíš rozhodnout, jaký postoj k tomu zaujmeš. Ať je však z toho, co jsem se dozvěděl o tvoji matce cokoli pravda, na mém vztahu k tobě ani tvému bratrovi se nic nemění.“

„Tomu mám věřit?“ zeptá se ona hodně hořce, „Copak bys mohl milovat dceru vražednice, jak tvrdíš o mé matce?“

„Andreo, tohle spolu vůbec nesouvisí. Miluju tebe a je mi jedno, co udělala nebo neudělala tvoje matka.“

„Jsem ze všeho hrozně zmatená,“ přizná se ona, odvrátí se, lehne si na záda a zakryje si předloktím obličej. Naopak on se více otočí a pozoruje překrásné křivky jejího těla, jak se vzdouvají jejím přerývaným dýcháním. Leží vedle něho nahá a nádherná. Pocítí po ní velkou touhu, teď, když se vyzpovídal, jako by odeznělo jeho největší napětí. I když strach z toho, co může přijít, setrvává. Rovněž tak z reakce jeho milenky. Nezačne ho za jeho slova nakonec nenávidět?

„Budeš mluvit s mým bratrem?“ zeptá se ona, aniž by odkryla obličej.

„Ano. Dnes večer s ním mám schůzku.“

„Co mu řekneš?“

„Vzhledem k tomu, že on většinu z toho už ví, tak se mu jen zmíním o návratu vaší matky a budu ho nabádat, aby byl opatrnější.“

„Budeš ho proti ní poňoukat?“

„Naopak, požádám ho, aby se jí pokusil odpustit a aby se pokusil vše urovnat dohodou. Jak jsem ho poznal, tak určitě není mstivejší a naopak je hodně citlivější. Pokud bude vůle z druhé strany, tak si myslím, že by se urovnání mohlo podařit. Asi se nikdy nebudou mít moc rádi, ale mohli by se naučit vedle sebe žít.“

„To jsi řekl hezky,“ otočí se ona znovu na bok a zadívá se mu upřeně do očí, „Řekneš mu, že jsi mi o tom vyprávěl?“

„Nevím, jak bych to udělal. Mám vás oba moc rád a jsem smutnější z toho, že mu musím zamlčovat náš vztah. Pro mě jeho přátelství hodně znamená, nechci o něj přijít.“

„A co já?“

„U tebe jde o něco jiného, Andreo. Tebe miluju, tak jako nikoho v životě. Ale náš vztah je o lásce mezi mužem a ženou, s tvým bratrem mě pojí přátelství. Oba si dobře rozumíme. Ale jedno nevylučuje druhý. Proto jsem nešťastnější, když mu musím lhát.“

„Armande, musím si s bratrem promluvit. Musíš nějak nastrojit, aby se dozvěděl, co jsi si mi řekl. Třeba jsme se náhodně potkali.“

„Náhodně potkali? Kde? Něco takovýho bude znít hloupě. Tomu neuvěří a začne mít podezření.“

„Něco vymyslíme. Chci aby věděl, žeš mi o svých podezřeních řekl. Stejně aby věděl, že já o tom všem nic nevěděla. Musíš něco vymyslet. Já mám taky Pierra ráda a chci, aby zůstaly naše vztahy tak dobrý jako doposud. Nechci, aby se po návratu mé matky cokoli zkazilo. Promluví si i s ní, pokud se teda opravdu vrátí a pokusím se všechno urovnat. Ale potřebuju, aby Pierre věděl, od koho o těch hrozných obviněních vím. Sice jim moc nevěřím, ale vím o nich. Prostě jsme se náhodně potkali a tys mě požádal, abych pomohla rodinné vztahy vyřešit.“

„Tak se musíme zamyslet spolu, kde jsme se dnes odpoledne mohli setkat.“

„Dobře, máme ještě chvíli čas,“ řekne ona a přivine se k němu. Oba dva jsou zmatení, rozrušení. Chvilí se navzájem laskají, pak v nich živočišná touha zvítězí nad černými myšlenkami a začnou se znovu milovat. Jejich akt ale postrádá obvyklou živelnost, uvolněnost, rozkoš. Nemilují se jen mechanicky jako

znudění manželé po dlouhých letech a ochlazení jejich vztahu, ale něco jejich prožitku chybí. Tentokrát však z obou stran. Nemusí si k tomu říkat ani slovo, oba cítí to samé.

Po vyvrcholení Armanda nastane znovu mučivé ticho, přerušované pouze jejich oddechováním. Dnešní schůzku si jistě nezapiší zlatým písmem do své milenecké kroniky.

„Možná jsem vymyslela způsob, jak si mohl dneska se mnou mluvit.“

„Opravdu? Jak teda k našemu setkání došlo?“

„Nedošlo, teprve dojde. Na veřejnosti.“

„Na veřejnosti?“

„Ano. O to bude všechno důvěryhodnější. Ty o našem setkání řekneš Pierrovi a já o něm povím manželovi. I když jemu o těch tvých obviněních mé matky vykládat nebudu. Jen o našem náhodném setkání, když jsem se vracela od své přítelkyně. Tahle historka zní věrohodně, ne?“

„Kde se potkáme?“

„Na tom se ještě domluvíme. Ty se teď oblečeš a odejdeš. Já pak nasednu do kočáru a pojedu ke svému domu. Na předem domluveném místě půjdeš po ulici, já se vykloním z okénka a pozdravím vás, pane hrabě. Vy mi odpovíte, přistoupíte k okénku a budeme spolu chvíli hovořit. Zcela veřejně a ve vší počestnosti. Jste přeci náš rodinný přítel, pane hrabě.“

„Jak si přejete, drahá markýzo,“ přijme on její hru, byť jí moc nerozumí. Proč chce, aby se hráli takové divadlo, mu není jasné. Ale střeží se ještě více dramatizovat napjatou atmosféru a tak souhlasí. Dále její důvody nezkoumá. Hrozivý stín vstoupil do jejich vztahu a on ho chce zahnat, ne rozšiřovat.

Dle její instrukce se oblékne, tajně vyklouzne z domu jejich milostných hrátek a začne bloumat po pařížských ulicích. Není mnoho hodin, ale obloha se začíná zatemňovat, světla povážlivě ubývá. Co se však může chtít od prosincového pozdního odpoledne. Jen tak tak stihnou sehrát komedii s náhodným setkáním. On stojí způsobně daleko od okénka jejího kočáru, zdvořile se klaní, ona s ním rezervovaně mluví. Tak se jejich setkání musí jevit všem kolemjdoucím a také služebnictvu, které doprovází kočár. Ve skutečnosti se ujišťují o vzájemné náklonnosti a lásce, na které nemůže nic změnit ani jejich dnešní nepovedená schůzka.

POSEL ŠPATNÝCH ZPRÁV

Hrabě de Godille dorazí ze schůzky domů v ještě horší náladě, než když z něho odcházel. Každému ze služebnictva, kdo ho jen letmo zahlédne, je nálada pána jasná a klidí se mu z cesty. Armand stoupá po schodech zachmuřený, rozvalí se v křesle, sám si nalije víno a znovu si přehrává dnešní setkání s markýzou de Cavarlene. Velmi nepovedené. Čeká ho zanedlouho schůzka s jejím bratrem, i jemu bude muset povědět nepříjemnou novinu a navíc mu bude muset lhát o svém náhodném setkání s jeho sestrou. Vůbec teď nechápe, jak se mohl nechat donutit k takové podivné hře. Vzteky málem převrhne pohár s vínem. Za chvíli se bude muset převléknout a vyrazit za svým přítelem. Také se musí pořádně navonět, aby z něho náhodou neucítil její parfém. Pak by ho mohlo napadnout, že se viděli z větší blízkosti, než jen u okénka kočáru.

Zavolá si Emila. Chlapec už čeká připravený na schodech, kousek od něho stojí Quido, kterému je staršího z bratrů Foudrasů líto, ještě ani neotevřel dveře a už se celý chvěje. Zbytečně si moc bere špatné nálady svého pána. Povzbudí po pár slovy a pohledem, když je ten povolán do služby.

Emile se vplíží do pokoje jak boží umučení a s vyděšenými očima očekává rozkazy. Dostane pokyn, aby pánovi donesl šaty na večerní schůzku a pomohl mu se převléknout.

„Vaše šaty jsou připraveny ve vaší ložnici, pane hrabě,“ hlesne hoch.

Pan de Godille neřekne nic, dopije zbytek vína v poháru a odkráčí do zmíněné místnosti. Emile za ním. Začne ho odstrojovat, přitom se mu prsty očividně chvějí. Rozrušeného šlechtice jednání mládence

ještě více popudí. Vztekla se na něj podívá, ale neřekne ani slovo. Ovšem jeho pohled je více než výmluvný. Nešťastný sluha ještě více znervózní a tak pánovi zapne šaty špatně. Což hrabě záhy zjistí.

„Emile! Co to zase je! Ty mi to děláš naschvál!“ rozkřikne se na nebožáka, čímž mu znovu vžene slzy do očí. Hoch se pokusí svůj omyl napravit, ale šlechtic ho odstrčí. Ne příliš hrubě, ale rozdíl síly se projeví. Chlapec zakolísá.

„Radši si to dneska udělám sám. Budu se muset asi poohlídnout po někom jiným,“ dodá tvrdým hlasem. Emile se na něj podívá, pak sklopí hlavu. Slzy se mu řinou po tvářích, neřekne ani slovo, zatímco hrabě se doobléká sám. Jakmile je hotov, padne jeho zrak na chlapce, chvějícího se v rytmu vzlyků. Což jeho pána ještě více rozzlobí. Chytí ho za ramena a zatřese s ním. Jako by však vzal do rukou jen hadr, necítí žádný odpor.

„Emile, co se s tebou děje?“ vyjede na něj znovu, pocítí chuť mu dát pohlavek, ale ovládne se. Napřažená ruka zůstane zlověstně trčet ve vzduchu, mladík se jen lehce přihrbí v očekávání rány, která nedopadne. „Tak co se děje?“ zopakuje důrazně šlechtic otázku.

„Pane hrabě,“ vydechne sluha, klekne si na jedno koleno a skloní hlavu, „Omlouvám se Vaší Excelenci,“ vydechne.

„Nechci, aby ses pořád vmlouval, ale aby sis plnil pořádně svoje povinnosti,“ pokračuje káravým hlasem pán, „Myslel jsem si, že svoje úkoly zastaneš dobře. Ale v poslední době jsem hrubě nespokojený. Buď se vzpomátuješ, nebo si najdu někoho jiného. Když si služby u mě nevážíš!“

„Pane hrabě, to není pravda.“

„Cože? Ještě se chceš mnou ještě hádat?“

„Pane hrabě, prosím,“ má kluk hlavu stále sklopenou, brečí, „Prosím, Excellence, nevyhazujte mě. Pane hrabě, jestli jste tak nespokojený, tak mě zbijte, ale nevyhazujte mě.“

„Máš pravdu, výprask by sis zasloužil.“

„Pane hrabě, mám říci panu Mauricovi, aby mě zmlátil?“ zeptá se Foudras a zvedne své usazené oči.

„Emile,“ trochu se vzpomátuje Armand, pohlédne do očí plné strachu a lítosti, „vyřeší výprask něco? Já potřebuju sluhu, kterej si bude dobře plnit svoje povinnosti a ne tady fňukat jako nějaká bába. Když ti pomůže výprask, tak ti ho nechám dát. Ale budeš po něm bystřejší? Obratnější? Už jsem si myslel, že to s tebou půjde. Ale dneska seš voď rána přímo k nesnesení!“

„Musím tedy odejít z vašeho domu, pane hrabě?“

„Ještě jsem se nerozhodl. Tak co je s tebou? Co se ti stalo?“

„Mně?“ podívá se na pána hoch tak vyjeveně, až se ten zarazí, pak si sluha dodá odvahy a pokračuje, „Pane hrabě, moc si vážím služby u vás. Jste moc velký pán, viděl jsem to v Rueil, jak si vás považují. Opravdu se snažím pracovat co nejlépe. Nevím ale, co mám dělat. Od rána mně jen nadávají. Je mi moc líto, že už mě nechcete. Kdybych věděl, co dělám špatně ...“

„Co děláš špatně? Snad si viděl, jaks mě ustrojil.“

„Jsem asi moc špatnej a nemůžu sloužit tak velkému pánovi. Kdybych však směl aspoň zůstat a pomáhat třeba s úklidem. Pane hrabě, kdyby mě pan Maurice hodně zbil, mohl bych pak zůstat a zase se vrátit k tomu, co jsem dělal předtím?“

„Už nechceš dělat mého osobního sluhu?“

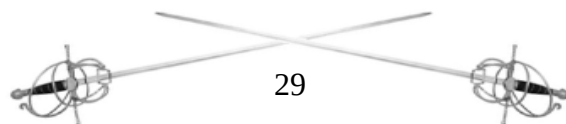
„Pane hrabě, vždyť vidíte, že to nedokážu. Jen vás vždycky rozzlobím. Pane hrabě, Excellence, já se opravdu snažím, ale ...“

„No, jaký ale?“ zeptá se pan de Godille, zlost se vytrácí, začíná mu být sluhy líto.

„Já ... já se vás moc bojím!“ vyhrkne hoch a znovu skloní hlavu.

„Ty se mě bojíš? Copak jsem ti něco udělal? Ani jsem se tě nedotknul!“ řekne teď hrabě vyjeveně, vůbec nechápe myšlenkové pochody usazeného kluka.

„Pane hrabě, když vy se na mě pořád zlobíte a já se moc bojím, že mě vyhodíte. Takové místo já už nikdy neseženu. Jsem tak šťastný, že jsem tady! Pane hrabě, mně nevadí, když mi necháte dát výprask, ale prosím, nevyhazujte mě.“

Armand se zarazí. Tak on se ho bojí. Pravda, měl dneska od rána špatnou náladu, ale přeci jeho sluha nemůže být takový netykavka. Možná ho opravdu seřval víc než musel, dokonce ho málem praštil. Jako by ten chlapec mohl za všechny ty pohromy, které se na něj možná řítí.

„To jsem vopravdu tak zlej nebo tak vypadám?“ zeptá se klidným hlasem, zaražen slovy sluhy.

„Ne, ne, pane hrabě,“ řekne rychle Emile, „Vy jste moc hodnej pán. Moc hodnej. Všichni vás maj moc rádi a taky jsou moc rádi, že sloužej u vás. Akorát já vás pořád zlobím a vy se pak moc zlobíte. Ale já to opravdu nedělám schválně, jak si pan hrabě myslí. Pane hrabě,“ pozvedne klečící hlavu, „já se tak snažím a pak nakonec to vždycky všechno zkazím,“ dodá a rozbrečí se.

„Emile,“ neví šlechtic najednou co dělat. Vzpomene si, jak hoch zářil v Rueil, jak opakovaně mluvil o svém strachu, aby něco nepokazil. Možná to bude tím, napadne ho. Snaží se dělat věci tak precizně, až z přemíry snahy a nervozity všechno zpacká. Asi se dneska k němu nezachoval dvakrát dobře, ale co ten ufnukanec ví o jeho starostech. Ovšem za ty ten brečící kluk nemůže.

„Emile, přestaň už bulet,“ řekne Armand mírným hlasem, pak se skloní, nadzvedne sluhu jak pírkó a posadí ho na postel. Pak si sedne vedle něho a k nesmírnému údivu hochu ho vezme okolo ramen, „Tak poslouchej, tím, že se budeš pořád klepat a slzet, lepší práci neodvedeš. Víš na čem se dohodneme?“

„Dohodneme?“ vyjeveně zírá Foudras, nechápe, náhle sedí vedle svého pána na posteli, ten ho drží okolo ramen a místo, aby na něj křičel, mluví na něj neskutečně vlídně. Jeho zmatek dosáhne vrcholu.

„Emile, musím bejt přísněj, ale nechci k tobě bejt nespravedlivej. Možná jsem tě trochu vystrašil a ty se pak bojíš, abys něco nezkazil a právě proto všechno zkazíš. Přitom jsem s tebou spokojenej. Tedy občas se ti něco nepovede, ale jinak jsem spokojenej. Seš zdvořilej a snažíš se. Tak na ten dnešek zapomeneme. Ty mi pomůžeš se doobléknout a večer tady na mě budeš čekat. Přestaneš brečet a přestaneš se bát. Dohodnuto?“

„Pan hrabě mě nevyhodí?“ stále nechápe Emile.

„To jsem neměl nikdy v úmyslu. Kde bych hledal takovýho sluhu? Když už tě znám a vím, jak moc se snažíš? Ale musíš mi slíbit, že už nebudeš brečet. Když ti někdy vynadám, což určitě udělám, tak to přijmeš jako chlap. Každýmu se někdy něco nepovede.“

„Pan hrabě mě nevyhodí?“ zopakuje kluk nevěřicně otázku.

„Emile, s tebou je těžká práce,“ rozesměje se najednou pan de Godille, dobrý skutek, který právě vykonal, mu kupodivu vrátí dobrou náladu. Chlapec se vyjeveně dívá na smějícího se pána, který ho ke všemu poplácá po zádech.

„Pane hrabě, tak co se mnou bude?“ ptá se Foudras stále na to samé.

„Emile, opravdu už budu muset jít, takže nemám čas ti to vysvětlovat do nekonečna,“ nepřestává se pochechtávat Armand, „Poslouchej. Nevyhodím tě. Dokonce ani nenařídím panu Mauricovi, aby ti zmaloval hřbet. Ty mi za to slíbiš, že se vzmužíš a budeš se chovat jako chlap. Žádný slzy, ale pořádná práce. Rozuměls?“

„Pan hrabě je hrozně hodnej.“

„Taky si myslím. Takže co teď uděláš?“

„Pomůžu panu hraběti se obléknout, aby mohl jít na schůzku.“

„Správně. A až odejdu?“

„Až pan hrabě odejde, budu vo všem přemejšlet. Abych už pana hraběte příště tolik nezlobil.“

„Tak nějak. A až se vrátím?“

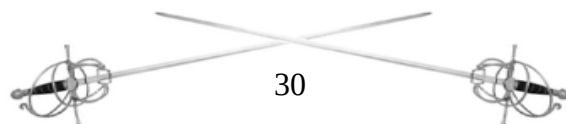
„Pomohu panu hraběti se svléknout a budu se snažit, abych nebyl nešikovnej.“

„Co uděláš, když ti vynadám?“

„Když mi bude pan hrabě nadávat, tak nebudu brečet.“

„Taky správně. A zeptáš se pana hraběte, co máš příště udělat lépe. Poslední otázka, když bude mít pan hrabě hodně špatnou náladu jako dneska?“

„Udělám si rychle a dobře svoji práci a potom rychle zmizím, abych pana hraběte dlouho nezlobil,“ vysvětlí si všechno po svém hoch.

„Výborně. Jsme domluvený? Je tak, Emile?“

„Ano, pane hrabě. Jsme domluveni,“ otočí k pánovi hlavu sluha, tváře má ušmudlané od rozmazaných slz, oči stále vodové, ale objeví se v nich jiskra a v obličejí náznak radosti.

„Tak už běž,“ poplácá pan de Godille ještě jednou mládence po zádech. Ten se pomalu zvedne z lůžka, pak uchopí rychle ruku šlechtice a políbí ji.

„Moc děkuji, pane hrabě, moc děkuji,“ řekne rychle, ještě jednou se podívá svýma vyplašenýma očima na svého pána a rychle vyběhne z pokoje.

Zatímco se Armand sám dostrojuje, když si poslal svého sluha pryč, ten se na schodišti srazí s Quidem. Právě mu chce odpovědět na otázku, co se zase stalo, když si vzpomene, že zapomněl pána dostrojit. Jako blesk vystartuje a vrazí do pokoje. Po třech krocích se zarazí a zírá na šlechtice, který se sám obléká.

„Tak co se zase stalo?“ zeptá se ho pan de Godille trochu vyjeveně, návrat Emileho nečekal.

„Pane hrabě,“ vydechne sluha, „já jsem vás zapomněl obléknout!“

„No to je pravda,“ začne se šlechtic smát, „Ale teď už to zvládnou sám. Emile, můžeš jít, nic si nezkazil, to já tě poslal pryč.“

Foudras s rozpakami opět opustí ložnici svého pána. S Quidem odejde do jejich komůrky a tam začne líčit, co se událo v předešlých minutách. Stále tomu nerozumí, nejprve ho chce vyhodit, pak ho drží kolem ramen a utěšuje ho.

„Tak vidíš,“ řekne mu vážně Quido, ale okolo koutků úst mu povážlivě cuká, „já jsem ti říkal, že pan hrabě není v podstatě zlej. Ale občas má asi moc starostí a pak je lepší mu co nejrychleji zmizet z očí. Ale jinak se k nám chová dobře, to přeci musíš uznat. Přestaň se ho bát a uvidíš, že ti pak všechno půjde líp.“

Zatímco sluhové klábosí v jejich malém hájemství, vyjde jejich pán do tmavých a ztichlých ulic Paříže. Sám, nevzal si žádný doprovod. Nemá obavu, jen ať se mu někdo opováží vstoupit do cesty. S chutí si na něm zchladí žáhu. Ale nenajde se nikdo, kdo by mu dal příležitost vybit své negativní emoce, proto v poklidu dojde až k Domu tajemství. K domu, kde vlastně všechno začalo. Jak příhodné místo pro sdělení, jež přináší svému příteli, napadne ho a trpce se usměje.

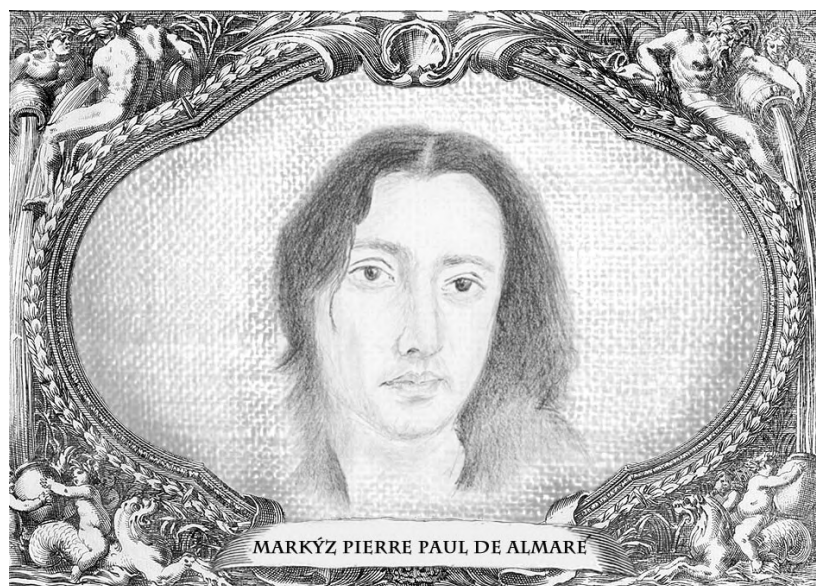
Valentin Bastien, bratr osobního sluhy markýze Augusta, mu odebere plášť a kabát a druhý sluha, Adrien Miot, pro změnu bratranec Augusta, ho odvede za pánem domu. Čeká na něho ve svém šmajchl kabinetu, jak intimně upravený salónek hrabě nazval, ale jejich dnešní rozhovor bude spíše o nenávisti než o lásce. Je již prostřeno k večeři, přítel mu vyjde v ústrety a dává najevo radost ze shledání. Snaží se nekazit dobrou atmosféru hned na začátku.

Oba šlechtici jsou vzorně obslouženi a pak oba mládenci zmizí, aby je nerušili při jejich rozhovoru. Markýz se začne vyptávat na poslední události, proberou jmenování Mazarina do Velké královské rady. Až když je sklizeno ze stolu a zůstanou na něm pouze zákusky a víno, rozhodne se host přejít k meritu jejich dnešní schůzky.

„Mám pro vás bohužel jednu nepříjemnou novinku,“ řekne s hlubokým povzdechem.

„Pro mě osobně?“ podívá se pan de Almare.

„Bohužel. Včera jsem měl schůzku s jedním bývalým agentem kardinála Richelieua. Podle něj se

k návratu do Paříže chystá vaše matka.“

„Moje matka?“ zřetelně se zachvěje markýz.

„Bohužel. Prej se v Anglii stala milenkou vévody de Vendome a spolu s ním se chystá k návratu do Paříže. Ten můj zdroj je dost spolehlivý. Mám ještě jednu špatnou zprávu. Dozvěděl jsem se, že když se před rokem a půl řešilo vaše uznání za dědice panství Almire, dokonce vaše matka uvažovala i o krajní možnosti nechat vás zabít. Dokonce nás všechny, mě, hraběte de Aboa, barona de Taille. To prý bylo moc i na Richelieu a tak jí její šílený záměr zarazil a vyhnal ji. Musel jsem vám tohle říci, abyste věděl, kam až byla tehdy odhodlána zajít.“

„Těmi zprávami jste si jist?“ zachová chladnou hlavu Pierre.

„Můj zdroj, který vám bohužel nemohu prozradit, je velmi důvěryhodný.“

„Pravděpodobně nám nastanou nepříjemnosti.“

„Když už jsme u těch nepříjemností, asi jsem udělal něco, za co se na mě budete zlobit. Ale myslel jsem svoje jednání dobře.“

„Co jste udělal? Ať už máme všechny nepříjemné zprávy za sebou.“

„Když jsem šel dnes z jedné schůzky domů, projížděl okolo kočár vaší sestry. Zamávala na mě, nechala zastavit kočár a pozdravili jsme se. Když už jsme se tak bavili, tak jsem jí všechno řekl.“

„Co všechno jste jí řekl?“ zakaboní se tvář hostitele.

„Řekl jsem jí o svém podezření ohledně vašeho otce, také o hraběti de Besiere a pak jí velmi stručně vylíčil, co se stalo před tím rokem a půl.“

„To jste neměl dělat, příteli.“

„Asi ne, ale myslel jsem to dobře. Naše náhlý setkání mě zaskočilo, napadlo mě, že bych ji požádal, aby vám pomohla, aby stála na vaší straně.“

„Co na vaše slova řekla moje sestra?“

„Byla hodně překvapená a rovnou mi řekla, že musí jít o pomluvy. Ale určitě o tom bude přemýšlet. Prý si s vámi o tom promluví. Promiňte, příteli, zapletl jsem se bez dovolení do vaší rodiny, ale moje jednání vzešlo z dobrého úmyslu,“ necítí se Armand na příliš silném ledě, historka s náhodným setkáním, kdy vypráví o takových věcech na ulici, mu teď přijde ještě více pitomá. Ale nebyl čas nápad Andrey zastavit, už musí dohrát její scénář až do konce a modlit se, aby její bratr nepojal podezření. Ten naštěstí detaily podivného setkání přejde a zabývá se důležitějšími věcmi.

„Moc jste mě nepotěšil, příteli, představoval jsem si naši dnešní schůzku jinak,“ řekne Pierre tichým hlasem, zvolna uchopí pohár s vínem, napije se a posléze ho velmi pomalu a opatrně postaví na stůl.

„Je mi líto, příteli, ale jaksi souhrou osudu jsem se stal poslem špatných zpráv. Omlouvám se, jestli jsem všechno ještě víc zašmodrchal s vaší sestrou.“

„Proč se omlouvat,“ řekne rychle markýz, „patříte skoro do naší rodiny, vaše pohnutky byly jistě ty nejlepší. Alespoň se může sestra zamyslet, jak se zachová, pokud bude dělat matka potíže.“

„Určitě budu. O tom nepochybuju.“

„Možná. Ačkoli rok a půl je dost dlouhá doba, měla taky čas si všechno promyslet. Třeba bude ochotná se nějak domluvit. Nikdy jí neodpustím, co mi provedla, ale nebudu jejím soudcem. Pokud přijde se vstřícnými návrhy, můžeme se dohodnout.“

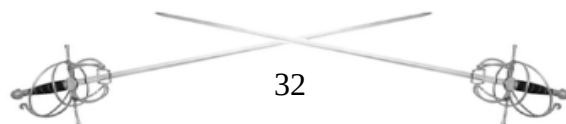
„Se vstřícnými návrhy? Co si pod tím představujete?“

„Sám ještě nevím. Ale mezi námi nikdy nepůjde o žádné city, pouze o majetkové vyrovnání. Shromáždila ho dost, ale dostává jen rentu. Dle mého více než dostatečnou, ale s tím se ani nespokojí.“

„Také se obávám, příteli, určitě bude chtít víc, než jí budete schopni nabídnout. Příteli, doporučuji vám ode dneška chodit vždy s řádným doprovodem!“

„Snad situace až tak dramatická nebude.“

„Příteli,“ řekne teď velmi naléhavě pan de Godille, „nesmíte podceňovat svoji bezpečnost. Podle mě k vám nic necítí, i když je vaší matkou. Ale jen tím, že vás donosila ve svém těle, pak se vás zřekla.“

Pro ni jste vetřelec, který ji sebral její majetek. Jak se dokáže vypořádat s lidmi, kteří ji stojí v cestě, už sám dobře víte!“

„Nemusíte mít obavy, nic podceňovat nebudu. Díky vašim špehům mám i možnost se řádně připravit. Kdy se má vrátit?“

„Tak to bohužel nevím, může přijet zítra, za týden, za měsíc. Pokusím se vám zjistit nějaké podrobnosti, ale nebude to lehký. Zdá se, jako by se síť všech těch špehů s Richelieuovou smrtí rozpadla. Zkusím nějaký oslovit.“

„Kvůli mé matce?“

„Nejen kvůli ní. Je dobré vědět víc, než jsou vám mnozí ochotni přiznat. Znáám jednoho šikovného muže, který by mohl být užitečnější. Bohužel nevím, kdy se mi ozve a zda vůbec. Ale pokusím se ho získat pro svoji věc.“

„Máte moc dobrý nápad, příteli. Má matka jistě taky zná podobné osoby, nebude na škodu ji mít tak trochu pod dohledem, jestli se vrátí,“ pokývá hlavou pan de Almare.

„Je však otázkou, co mu budu moci nabídnout. Těžko ho můžu platit ze svého a nevím, jak bude Mazarin štedřej, zdá se mi o mnoho lakotnější než Richelieu.“

„Pokud jde o peníze, tak mu dejte, co bude chtít, pokud nám může být užitečný. Bude tak trochu ironií, že penězi, co nahrabala má matka, zaplatíme člověka, který ji bude špehovat, ne?“ vyloudí na tváři úsměv Pierra, ale moc do smíchu mu není.

„Mám mu říci, že bude vlastně pracovat pro vás?“

„Nikoli. Ať pracuje pro vás a když bude chtít peníze, tak mu zaplatím. Není nutné, abych s tím mužem byl spojován já. Pokud s tím souhlasíte.“

„Docela se mi takový stav hodí. Ale přičí se mi tahat z vás peníze.“

„Tím se netrapte. Mám jich dost i díky prapodivným snahám mé matky. Není pro mě problém zaplatit špeha, který bude vašim prostřednictvím pracovat pro mě.“

„Jenže já po něm možná budu chtít i jiné věci.“

„Mně takový postup nevadí. Kdoví, zda vám pan Mazarin poskytne v tuto chvíli nějaké prostředky. Vy teď máte dost vydání v souvislosti s opravou vašeho sídla, naopak já mám kam sáhnout. Už o tom nemluvte, jen mi sdělte, jakou částku potřebujete a já vám ji zajistím.“

„Snad bude ta osoba ochotná spolupracovat. Nemohu jeho získání pro naši věc předem slíbit.“

„Příteli, určitě uděláte vše, co bude možné. Jsem připraven se s přítomností matky vyrovnat, ale pokud bude třeba, jsem také odhodlán s ní bojovat. Podle vašeho tajného zdroje se stala milenkou vévody de Vendome?“

„Zdá se. Tím bude ale asi mít v tom rodu oporu. Dozvěděl jsem se, že jeho příslušníci jsou proslulí intrikáni a asi budou mít zájem získat znovu větší vliv, pokud král zemře dříve, než bude jeho syn plnoletý.“

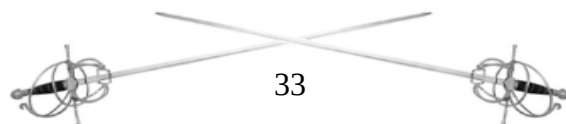
„Vím něco málo o jejich rodu,“ pokývá hlavou pan de Almare, „Jsou spřízněni s králem, jsou pyšní a nadutí. Pokud budou podporovat moji matku, bude se ona cítit daleko silnější. Zjistím si víc o rodu Vendome. Budu se také muset vnitřně připravit na shledání s ní.“

„Nebude to asi jednoduchý.“

„Nepochybně, příteli. Ona mi hodně ublížila. Ale když na její čin podívám z té lepší stránky, snad její jednání byla vůle Boží. Bůh mě vystavil takovým zkouškám. V klášteře mi poskytli dostatečné vzdělání, kdoví, jak bych dopadl, kdybych byl odmalička vychováván jako markýz de Almare. Možná bych byl o mnoho chudší, čímž nemyslím hmotné statky. Což samozřejmě neomlouvá její čin, ale lépe se mi s ním vyrovnává.“

„Pokud budete potřebovat jakoukoli pomoc, vždy budu připraven vám ji poskytnout.“

„Já vím, příteli. Snad se mi podaří vyřešit všechny nepříjemnosti v tichosti a v kruhu naší rodiny. Zvykl jsem si již na svůj život markýze a nehodlám na něm nic měnit. Nemusíte se bát, nebudu nijak lehkomyšlný a dobře se na setkání s ní přichystám. Díky vám, příteli, neboť jste mi takto zavčasu o jejím příjezdu řekl. Za což jsem vám velmi vděčný.“

„Raději bych byl poslem lepších zpráv. Budu se teď zdržovat v Paříži ve svém domě. Pokud se mnou budete chtít mluvit, pošlete mi vzkaz. Pokud bych náhodou nebyl doma, tak bude Maurice vědět, kdy přijdu.“

„Když budete v Paříži, mohl byste zase začít navštěvovat moje sešlosti. Mohl bych vás představit také dalším lidem, pokud byste měl zájem,“ podívá se Pierre zkoumavě na svého přítele, který jistě jen tak zahálet nebude. Spíše bude shromažďovat informace pro kardinála Mazarina a jeho kliku. Ale slušnost mu nedovoluje se přímo zeptat.

„Velice rád vaše pozvání přijmu,“ zaraduje se hrabě, kterému návrh markýze hraje do not.

„Zítra pošlu Augusta za vašim Mauricem a ten mu řekne o různých setkáních, buď u mě v domě nebo na jiných místech, kam byste mě mohl doprovodit. Vy se rozhodnete, podle svého zájmu a možností. Prý se vrátil hrabě de Aboa, slyšel jste o něm?“

„Ano. Zítra s ním budu večeřet.“

„Rozumím,“ usměje se hostitel, „Zmíníte se mu o mé matce?“

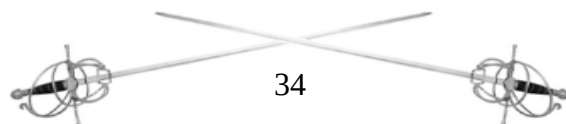
„Nepochybně, vždyť on byl vlastně strůjcem vašeho návratu. Mohl by se stát terčem případné odvety, kdyby se vaše matka rozhodla pro pomstu.“

„Já jsem se s ním zatím neviděl. Pozdravujte ho ode mne a řekněte mu, že se s ním zase rád pozdravím. Smrt kardinála Richelieua mnohé změnila.“

„V tom bohužel máte naprostou pravdu. Tedy bohužel pro mě. Pro některý se věci mění k lepšímu, alespoň soudě podle návratu mnohých z vyhnanství. Možná se prej bude i propouštět z vězení, očekává se královská milost. Jako by těch starostí nebylo i tak dost.“

„Nic se nejlí tak horké, jak se uvaří,“ usměje se pan de Almare.

Oba mladíci pokračují v povídání a popíjení vína, ovšem stín nejistoty a obav je trvale přítomen celé jejich schůzce. Ukončí ji dříve než obvykle a oba se vrátí do svých domovů. Markýz vyžene z ložnice Mariettu, což ona nese velmi nelibě, ale neopovazuje se hlasitěji protestovat. Šestým smyslem vycítí, že jejího pána něco trápí a nemá náladu se s ní přít. Naléháním by si své postavení v paláci určitě nevylepšila.

ČTYŘITÁ KAPITOLA

CITLIVÉ ROZHOVORY

Večer po svém návratu vypráví markýza de Cavarlene svému muži, jak se náhodně setkala s hrabětem de Godille a jak ji ten kromě pár zdvořilostních frází sdělil zprávu o návratu její matky z Anglie. Což jejímu choti divné není, jejich rodinný přítel má podle všeho přístup k tajným informacím.

„Vaše matka, drahá?“ zeptá se manžel, „Já už na ní docela zapomněl,“ dodá smířlivým hlasem.

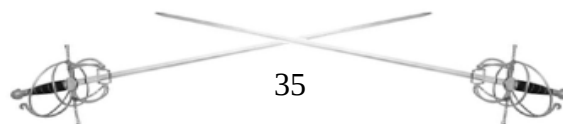
„Moje matka. Vzhledem ke smrti Richelieu se může vrátit. Právě on mé matce doporučil opustit Francii.“

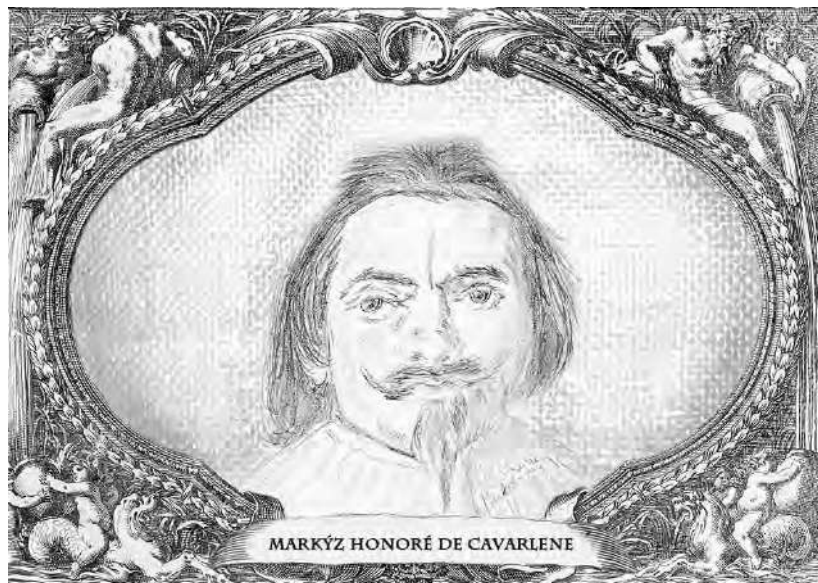
„Nevím a ani nechci o tom nic vědět,“ odpoví on, ačkoli je o všem dobře zpraven, „Vaše matka je, drahá, žena těšící se pověsti značné intrikánky. Nestojím o nic, co by na moji rodinu vrhlo špatné světlo. Jsem spořádaný šlechtic, zbožný, katolického vyznání a nade vše ctím svého krále.“

„Ale to já přeci také, drahý.“

„Bohužel vaše matka se nikdy netěšila dobré pověsti a vy to víte. Sama jste si jistě musela vyslechnout nejednu narážku. Vždy stála na správné straně, tedy té vítězné, ale naposledy se jí cosi nezdařilo a musela opustit zemi. Možná se vám bude zdát moje vyjádření příliš příkré, drahá, ale já z jejího návratu nikterak nadšen nejsem. I když nás za svého pobytu v Paříži moc nenavštěvovala a starala se především o svoje zájmy.“

„Což asi bude dělat i nadále.“

„V to doufám. Situace je po smrti kardinála napjatá a určitě mnozí budou různými intrikami chtít dosáhnout na víc, než mají narok. Bojím se, aby se vaše matka zase do něčeho nezapletla a nechtěl bych, aby její jednání vrhlo špatné světlo na naši rodinu,“ řekne on velmi důrazně.

„Nechci vás nikterak zatěžovat rodinnými záležitostmi, drahý, ale hodlám na zítra pozvat svého bratra, abych s ním návrat matky probrala. On byl ustanoven nejen pánem na Almare, ale také vykonavatelem moci na Besiere, což je hrabství, které by mělo náležet mé matce.“

„No vidíte, a už mohou začít první problémy. Přitom váš bratr je velmi milý mladý muž, má vybrané chování a je velice příjemný společník. Trochu jsem mu pouze vyčítal jeho přátelství s tím dvorním hejskem markýzem de Cinq-Mars, naštěstí je příliš chytrý, než aby se od něho nechal zatahnout do těch jeho špinavostí. Bylo by mrzuté, kdyby došlo ke sporu mezi vaším bratrem a vaší matkou.“

„Budu se modlit k Bohu, aby k ničemu takovému nedošlo. Pozvu zítra odpoledne svého bratra k nám a promluví si s ním. Oznamuji vám jen tuto skutečnost.“

„Mám se vašeho jednání zúčastnit?“

„Vaše přítomnost není nutná, ale pokud na ni trváte ..“

„Nikoli, naopak vás rád zanechám o samotě, konec konců jde o vaši matka. Znáte moje názory, mám rád především svůj klid.“

„Znám vaši velmi mírnou povahu a smysl pro rodinu. Za což vás také zbožňuji, drahý,“ dodá ona s okouzlejícím a odzbrojujícím úsměvem.

„Jak se má vlastně pan hrabě de Godille? Už jsme ho dlouho neviděli.“

„Ani nevím, mluvili jsme spolu jen krátce. On jen přistoupil k mému kočáru, ale vědom si setkání s vdanou ženou, držel se velmi daleko od okénka.“

„Pan hrabě je taky velmi milý mladý muž, ovšem jak jsem slyšel, stal se oblíbencem kardinála Richelieu. Možná teď bude mít těžší udržet si své nabyté postavení.“

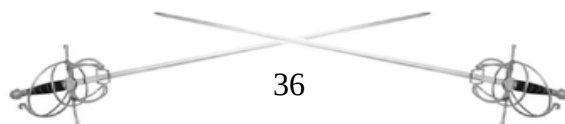
„Naznačujete, abychom se s ním stýkali méně? Je soused mého bratra a vždy k celé naší rodině projevoval velmi přátelské vztahy.“

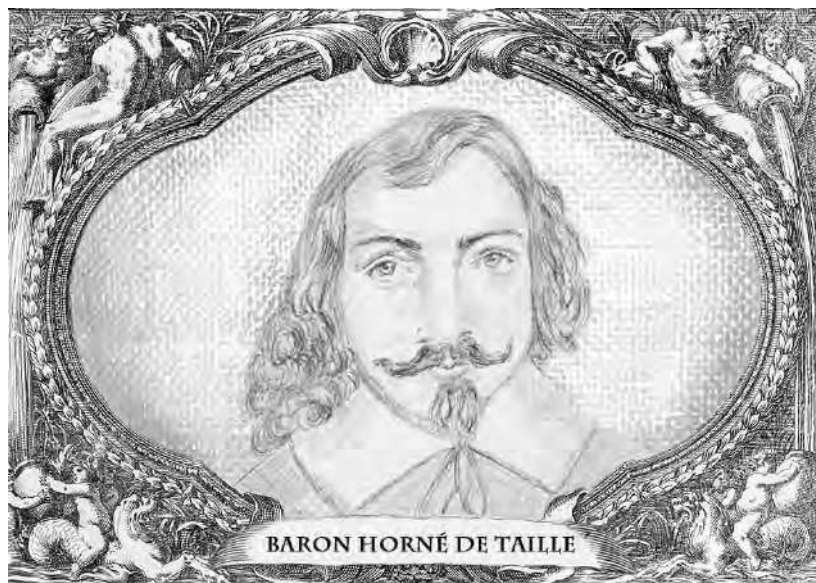
„Pan hrabě se mi líbí, je upřímný a asi bude dobrý voják. Jen byl příliš spjat s kardinálem Richelieuem, drahá. Nikdo teď neví, jak se dále budou ubírat osudy spolupracovníků kardinála a bylo by přinejmenším rozumné, kdybychom v těchto otázkách byli zdrženliví. Jinak osobně proti panu hraběti nic nemám,“ vysvětlí on svůj postoj.

„Jste skutečně nadmíru obezřetný.“

„Drahá, znáte moje mínění,“ řekne Honoré velmi mírným, ale důrazu nepostrádajícím hlasem, „Paříž je prolezlá různými individui, bohužel i v těch nejvyšších kruzích, kteří pouze smilní a plánují intriky. Nejraději bych se vrátil na naše panství, což však neučiním, protože vy jste společensky založena a bez svých přítelkyň, večírků, sedánek, slavností byste se tam trápila. Ale prosím vás, nezapleťte se do žádné nepřístojné hry. Nemáme zapotřebí se pošpinit a pamatujte také na našeho malého Henriho, jehož blaho mi leží na srdci nade vše.“

„Budu na vaše slova vždy pamatovat, drahý,“ ukončí rozhovor markýza s odůvodněním, že se musí jít převléci a přichystat k jejich společné večeři.

Hrabě de Godille dorazí ve svém kočáře na nádvoří nového domu svého přítele barona de Taille. Dům svým stavebním slohem a rozlohou balancuje na rozhraní mezi palácem a honosným měšťanským sídlem. Nechybí menší nádvoří ani malá zahrada v jeho okolí. Skládá se ze tří pater, kdy přízemí je vyhrazeno služebnictvu, skladům a stájím, kromě vestibulu, kterým se prochází do pater vyšších. První patro skýtá možnosti pro přijímání návštěv a pořádání větších slavností, obsahuje jídelnu, dva menší salóanky a velký taneční sál. Druhé patro tvoří ložnice a pokoje pro majitele, včetně pracovny, dalších salóanků a jídelny. Třetí patro

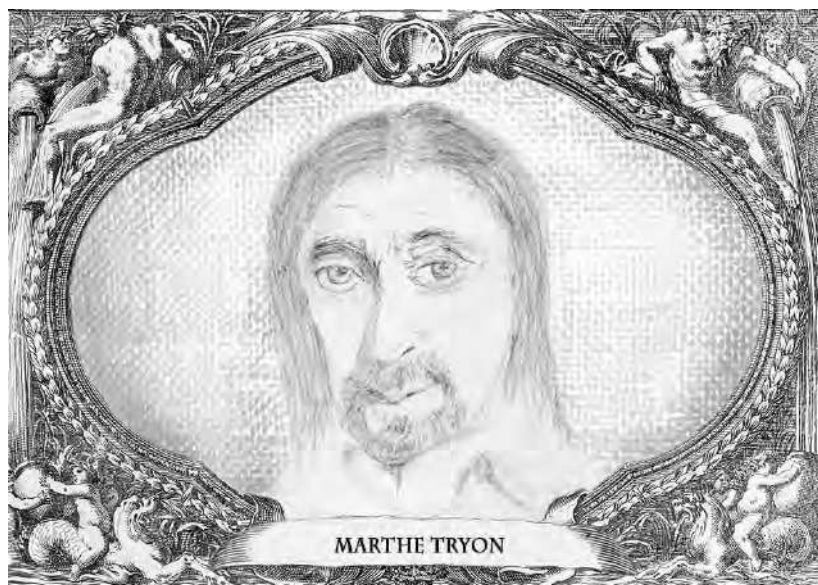
umožňuje poskytnout ubytování případným hostům, několik ložnic a odpovídající zázemí k tomu přímo vybízí.

Novomanželé se domluví na různých úpravách, které se však dělají tak říkajíc za pochodu. Zatím využívají první patro a část druhého, kde si jako první zcela dle svého vkusu vybaví ložnici. Baronovi by stačila větší postel, pokud by v ní vždy našel svoji milovanou choť, ta však má náročnější představy a jelikož i dostatek prostředků, není problém je realizovat. V tom jí její manžel nechává zcela volnou ruku. Těší ho, jak je šťastná a s úsměvem poslouchá její výklady o zařizování domu a své připomínky omezí na hlasité vyjadřování obdivu k jejím nápadům a vkusu a mohutného přikyvování, pokud chce jeho formální souhlas.

Hraběte de Godille, jako významného rodinného přítele a významného představitele prvního stavu, přijde uvítat osobně majordomus a správce domu v jedné osobě. Je stár dvaatřicet let, jmenuje se Marthe Tryon a jeho vytáhlá postava nejde přehlédnout. Je hodně hubený, skoro by se dalo říci vychrtlý, ostré rysy, podpořené vystupujícími lícními kostmi, hluboké hnědé oči, husté černé obočí a hustá černá kštice. Prezентuje se velmi precizní, klidnou a jasnou mluvou, vyžaduje od dalších sloužících plnění všech povinností do nejmenších detailů, právě na než je obzvláště háklivý. Pochází jako mladší syn z bohaté rodiny z Nantes, byl poslán na

vzdělání do Paříže, kterého se mu dostalo v právním a peněžním oboru, ale pro svoji upjatost se příliš nehodil do každodenního boje mezi obchodníky či právníky. Ve funkci majordoma našel pro sebe uplatnění, dokáže poradit svému pánovi v odborných věcech a svou pečlivostí zajistit bezvadné fungování domu.

Novomanželé již čekají svého hosta v prvním patře v jednom ze salónek, který je nyní upraven tak, aby umožňoval prostřít k bohatému obědu pro tři osoby, protože právě pro tolik lidí se bude v následných minutách servírovat. Armand je potěšen setkáním toliko s přítelem a jeho ženou, neboť bude ušetřen mnoha nudných projevů dalších hostů, jak tomu často bývá při větších sešlostech. Gabriela jen kvete a i její muž je pln štěstí. Ve společném objetí zapomínají na všechny peripetie, které jejich svazku předcházely. Láskyplná atmosféra zapůsobí i na hraběte, který pro změnu na čas zapomene na všechny své starosti

ohledně změny politických poměrů po smrti velkého kardinála a i na poslední starosti s návratem nebezpečné hraběnky de Besiere.

Během oběda, které servíruje služebnictvo v jednotných ústrojích, se Horné zmíní o úpravách domu, což je voda na mlýn jeho ženy. Ta spustí o svých představách s takovou vervou, že by snad trumfla i mistra Peligota, architekta, který rekonstruuje hrad hosta. Paní domu je okouzlující, vyzařuje z ní pozitivní energie. Nadšená z nového stavu, kdy získala postavení paní baronky a k tomu ještě manžela, který ji dokáže nejen uspokojit v posteli, což samo o sobě není málo, ale rovněž v oblasti zlepšení jejího postavení ve společenském měřítku. Paní baronku, jak teď musí být titulována, vše toto naplňuje neskonalým štěstím a hrdostí.

Pan de Godille se stejně jako jeho hostitel příliš nedostane ke slovu, což mu ovšem nevadí. Tiše závidí příteli manželku, která během pár týdnů rozkvetla do nádherné ženské krásy. Jen si vzpomene na okamžik, kdy ji držel v náručí, spoutanou, poníženou, zoufalou a zdá se mu nemožné, že jde o stejnou ženu. Dokázala se rychle zotavit z psychických ran zasazených ji proradným Bertrandem, který před nedávnem sám zaklepal na dveře pekla.

„Drahý pane hrabě,“ obrátí se baronka přímo na hosta, když je sklizeno ze stolu, kromě zákusků a sherry, španělského vína značně nasládlého a kořeněného, které mladé paní tuze chutná a oni jako kavalíři přijali tento nápoj pro tento oběd rovněž za svůj, byť ve skutečnosti by dali přednost jiné značce, „možná byste se měl projít s námi po domě. Mohli bychom vám ukázat mnohé z toho, o čem jsem u oběda mluvila. Pokud bychom vás tím ovšem nenudili.“

„V žádném případě,“ řekne rychle pan de Godille, „naopak budu potěšen prohlídkou. Sam přestavuji svoje sídlo a možná u vás naleznu inspiraci pro své plány. Škoda, že vás teď nemohu vzít na svůj hrad, jistě byste mi poradila v mnohém, jak si zařídit své zázemí.“

„Vy si ze mě utahujete, pane hrabě?“ podívá se na něj Gabriela zpytavě.

„To bych si nikdy nedovolil. Naopak, byl jsem unesen, jak jste líčila vaše plány na přestavbu tohoto nádherného paláce. Určitě z něj pod vaším dohledem vznikne nejen velmi skvostné sídlo, ale i místo, kde naleznete příjemné rodinné zázemí.“

„Drahá, nechám pro vás přinést plášť,“ ozve se teď pan de Taille, „Ve vyšších patrech se netopí a mohla byste prostydnout.“

„Máte pravdu, drahý, to samé by bylo asi potřeba pro vás a pro našeho hosta.“

„My jsme vojáci a jsme na trochu nepohody zvyklí,“ usměje se baron, „pokud mohu mluvit i za svého přítele.“

„Nepochybně,“ přikývne Armand a později lituje. Zvláště ve třetím patře je děsná zima, pára jim jde od úst a tak s radostí kvitují, když zajímavá prohlídka, spojená s další přednáškou průvodkyně, skončí a oni se mohou zahřát v teple salónku.

Hostitelka si všimne prochladnutí manžela i hosta a nechá jim přinést svažené víno, tento teplý nápoj jim prohřívá organismus zevnitř, zatímco teplo sálající z krbu činí to samé zvenku. Přitom hrabě přemýšlí, jak narafořit, aby mohl se svým přítelem hovořit chvilku o samotě. Požádat paní baronku, aby odešla, by bylo velmi nespolečenské a zmínit se mu o problému před ní, nepovažuje vůbec za možné. O té smutné historii ona nic neví a znepokojovat ji by byl vyslovený hřích.

Gabriela však prokáže daleko více taktu, než by od ní host očekával. Povšimne si pár pohledů, kteří si oba muži vymění a pochopí jejich zájem spolu hovořit o samotě. Omluví se z důvodů únavy a oznámí potřebu se na půl hodinky uchýlit do své ložnice. Její výmluvu všichni přijmou za svou. Hrabě však musel svatosvatě slíbit, že neodejde před jejím návratem, protože bude připraven ještě jeden chod pro oslavu jejich prvního setkání po svatbě. Nikdy nezapomněla, kdo ji vyrval z rukou únosců a kdo tak vzorně se svým služebnictvem opatroval jejího manžela. Bez něho by jejich štěstí nikdy nedošlo naplnění.

Oba šlechtici na krátký čas zůstanou sami. Hrabě se cítí špatně, neboť bude muset příteli říci nepříjemnou zprávu, ale považuje její sdělení za nezbytné. Už jen proto, aby se baron náhodou nerozhodl pro osobní pomstu a celou věc ještě více nekomplikoval. Ovšem neví jak začít, jak decentně narušit příjemnou atmosféru. Připadá si jako naprostý kazisvět. Horné právě vypráví, jak je nesmírně šťastný, zatímco host ho poslouchá na půl ucha a hledal vhodná slova.

„Příteli,“ odhodlá se nakonec s mohutným povzdechem, „je mi hrozně líto, ale musím narušit vaše rodinný štěstí poněkud špatnou zprávou. Ale nemůžu už déle čekat, chci vám ji sdělit, než se vrátí vaše okouzující choť. Omlouvám se, ale musím narušit vaši pohodu.“

„Copak se stalo?“ zarazí se baron, netuší, co by mohlo pokazit jejich novomanželkou idylku.

„V minulých dnech jsem se z důvěryhodných zdrojů dozvěděl, že se ze svého exilu chystá k návratu do Paříže hraběnka de Besiere, žena, která ...“

„Vím dobře, kdo to je,“ přeruší hosta pan de Taille a jeho obličej nabude zcela jiné barvy. Zrudne hněvem, žíly mu naběhnou, musí se značně ovládat.

„Včera jsem tutéž zprávu sdělil panu markýzi de Almare, aby se mohl na setkání s ní připravit. Považoval jsem za nutný vám o ní také říci, protože byste se možná o jejím návratu stejně dozvěděl, takhle budete připraven.“

„Je to od ní velká drzost, že se rozhodla k návratu!“

„Vzhledem k tomu, že ji vlastně vyhnal Richelieu ... asi se domnívá, že jeho rozhodnutí pozbylo své platnosti. Navíc se stala přítelkyní vévody de Vendome, který chce učinit to samé. U něho a jeho významný rodiny pak asi bude hledat případně podporu pro svoje další kroky. Asi nebude spokojena s tím, že její syn spravuje veškerý majetek, který nashromáždila.“

„Je možné tu ničemnou ženu z něčeho obvinít?“ zeptá se Horné přímo.

„Upřímně, příteli, bohužel nelze. Žádné z jejích předpokládaných zločinů nelze prokázat. Snad pouze jak odporně se zachovala ke svému synovi, což by však významně poškodilo i jeho samotného. Ale nelze jí prokázat nic, za co by mohla být právoplatně odsouzena a potrestána. Nemáme nikoho, kdo by proti ní svědčil, což však je stejně v rozporu se zájmy jejího syna.“

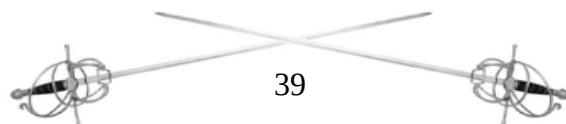
„Jaký má zájem pan markýz de Almare?“

„V žádném případě nechce vyvolat skandál kolem své osoby. Je připraven se dohodnout na rozumném majetkovém vypořádání, pokud k němu bude ona svolná. Pokud by však její nároky byly přemrštěné, je připraven se s ní o svá práva tvrdě střetnout. K tomu jsem mu přislíbil svoji pomoc.“

„Co čekáte ode mne a proč jste mi o tom vůbec říkal?“

„Proč jsem vám o jejím návratu říkal? Stejně byste se o něm dříve či později dozvěděl, nedej Bože, kdybyste se s ní někde náhodně setkal. Tohodle nepříjemného překvapení jsem vás chtěl ušetřit. A co od vás očekáváme? Nic.“

„Ta žena nechala zabít mého bratra!“ připomene důrazně baron.

„Tuto naši domněnku nemáme čím podepřít. Ani nevíme, jestli k vraždě skutečně dala pokyn. A i kdyby, nikdo jí neprokáže spojení s vrahem vašeho bratra. Toho jste sám zabil a tím taky zemřel jediný svědek, který by ji mohl usvědčit, pokud bysme ho ovšem kdy donutili mluvit.“

„Jste tedy všichni ochotní přijmout skutečnost, že tato osoba si bude beztrestně chodit po Paříži a připravovat další úklady?“

„Nic jiného nám nezbyvá. Pokud by však chtěla připravovat úklady proti svému synovi, tak budeme on i já připraveni zasáhnout. O to už se postarám.“

„Nejlepší by bylo jí hned, jak se tady objeví, zakroutit krkem,“ vyhodnotí rázně po vojensky danou situaci pan de Taille.

„To by věru nebylo moudré. Kdo by toto učinil, stal by se pro všechny ostatní vrahem,“ upozorní Armand a nervózně se na přítele podívá. Něčeho takového se obává.

„Toho jsem si vědomej,“ odvětí s trpkým úsměvem baron, „vidím, jak se tváříte. Nemusíte mít obavy, nic proti tý zrůdě neudělám. A to hned ze tří důvodů. Za první by muselo jít o věc mimo hranice zákona a tím bych ohrozil jak sebe, tak moji drahou choť. Za druhý nejsem někdo, kdo by vydal pokyn k zabíjení ženy, ať už je jakkoli vinna. Za třetí nebudu způsobovat problémy svému příteli panu markýzi de Almare. Jste spokojený?“

„Ano, jsem spokojený. Ještě jednou se omlouvám, že jsem svým sdělením narušil vaši novomanželskou pohodu.“

„Tu nijak narušit nemůžete. Pouze jste mi připomněl hodně černý myšlenky, které moje milovaná Gabriela zahrnula do pozadí. Příteli, děkuji vám za vaše sdělení, ale o té ženě už v mé přítomnosti nikdy nemluvte. Můžete mi to slíbit?“

„S velkou radostí, příteli. A ještě jednou promiňte.“

„Není co promíjet. Opět jste se zachoval jako přítel a jste veden dobrými pohnutky. Příteli,“ uchopí teď Horné hosta silně za předloktí, stisk zabolí, „vy jste něco jako můj anděl strážný. Pomohl jste mi po smrti mého bratra, ale hlavně jste mi zachránil Gabrielu z rukou těch darebáků. Tím jste mi zachránil život, protože pokud by bývala zemřela, ihned po svém zotavení bych se nechal naverbovat do armády a při nejbližší bitvě se nechal zabít. Abych nepošpinil svůj rod, ale abych mohl odejít za ní.“

Pan de Godille není schopen odpovědět. Upřímnost vyjádření ho zaskočí. Nepochybuje však o hostitelově prohlášení. Ten vycítí jeho rozpaky, pustí jeho ruku, přátelsky ho poplácá po rameni.

„Tak a dost jakýchkoli chmurných myšlenek v tomhle domě,“ řekne, „Všechno, co nepřináší potěšení a radost, musí zůstat přede dveřmi. Bavit jste se o svém sídle, tak se pochlubte co plánujete.“

Hrabě si oddechne, nepříjemné téma je smeteno ze stolu a naopak teď on začne vyprávět o svých plánech. V tom pokračuje i po návratu paní domu, která však nepřijde sama, ale v doprovodu služebnictva, které přináší dort plný krémů i rozdrčeného sušeného ovoce, dort velice lahodný. Po zbytek návštěvy hraběte se stane jediným tématem přestavba domů, toho, v jehož prostorách se nacházejí, i hradu Godille. Baronka i hrabě hovoří se zaujetím, naopak Horné téměř nepromluví. Sedí opřený v křesle a s radostí pozoruje zanícení svých nejbližších, svého vlastně jediného přítele a především pak své jedinečné manželky, která teprve v jeho dvaatřiceti letech dala jeho životu smysl.

Ve stejné době, kdy vrcholí návštěva v domě barona de Taille, vstoupí do domu markýze de Caverlene jeho švagr. Je už očekáván. Honoré ho pouze srdečně a zdvořile přivítá a omluví se nutností řešit neodkladné povinnosti. Tato průhledná lež hostu nijak nevádí, naopak kvituje možnost se sestrou mluvit o samotě. Už takto má z rozhovoru nepříjemný pocit a přítomnost upjatého a nezasvěceného pána domu by otevřenou debatu se sestrou komplikovala, pokud přímo neznemožňovala.

Sourozenci se posadí v malém salóncu, kde jim je naservírováno občerstvení a poté již jsou ponecháni o samotě. Vymění si pár frází, poptají se na zdraví jeden druhého, on se zajímá, jak se daří synovci a pak už musí dojít k meritu věci.

„Hrabě de Godille mě včera večer oznámil, co vám řekl o možném návratu naší matky,“ pustí se on do nepříjemného tématu, „Obvinil před vámi naši matku z mnoha nehezkých věcí. Když jsem s ním

včera večer mluvil, dost ho jeho vyjádření mrzelo, ale učinil tak z přátelství ke mně. Snad za svou upřímně míněnou snahu mi pomoci u vás neupadne v nemilost.“

„Nikterak. Pan hrabě má někdy dost neomalené způsoby, ale je upřímný a věrný přítel naší rodiny. Nevím s kým mluvil o naší matce, ale to asi není podstatné. On jen tlumočil, co se doslechl a určitě tak učinil v dobré víře. Mluvili jsme však jen krátce, asi vám řekl, kde jsme se včera setkali.“

„Ano, svěřil se mi s tím. Rozhodně však jsem o jeho záměru nevěděl, mrzelo by mě, kdybyste si snad myslela, že jsem ho nějak navedl.“

„Něco takového mě ani nenapadlo, navíc naše náhodné setkání toto téměř vylučuje. Prostě byl plný obav o další vývoj vztahu vašeho a naší matky a tak mi o tom řekl.“

„Co si o tom vy myslíte?“ podívá se jí zpříma do očí, ona však pohledem neuhne ani o píď.

„Nevím teď, co přesně myslíte. Padlo tam hned několik obvinění. Hrabě mluvil o smrti obou manželů naší matky, které prý proběhly za podezřelých okolností. Prý na jejich smrti mohla mít naše matka svůj zistný zájem. Dále mi řekla o tom, jak jste byl pohozen u dveří kláštera, což mě velmi ranilo. Stále jsem o tomto podivném činu přemýšlela a nemohu pochopit takové jednání. Jak by jakákoli matka mohla takto jednat se svým synem. Hledala jsem v duchu důvody, které ji k tomu vedly, možná obava o váš život, když byl náš otec mrtev. Hrabě de Besiere nebyl nijak přívětivý muž, pamatuji si ho však už jen velmi málo, přeci jen jsem ještě z mnohého neměla rozum a vídala se s ním velmi zřídka.“

„Také mě napadla tato omluva pro její jednání,“ pokývá on smutně hlavou, „Zabít mě nechtěla, usmrtit novorozeně by jistě nebylo těžké. Tolik dětí krátce po porodu umírá či se narodí mrtvé. Ostatně jsem byl stejně prohlášen za mrtvého. Pravděpodobně o zachování mého života hrabě de Besiere nevěděl. Ovšem proč si pro mě po jeho smrti nepřišla?“

„Na vaši otázku bohužel neznám odpověď. Možná byla těžká doba a stále se bála o váš život. Bohužel mi ale pan hrabě de Godille také naznačil nepříjemné okolnosti vašeho příchodu. Dokonce prý měla naše matka v úmyslu vás nechat odstranit. Pan hrabě mluvil i o smrti bratra barona de Taille, ten prý byl zabit také za záhadných okolností.“

„Jak vidím, stačil vám pan hrabě říci úplně všechno. Bohužel jeho vyjádření se blíží pravdě, či našemu chápání pravdy,“ povzdechne si bratr a pak položí zásadní otázku, „Jak dobře znáte naši matku?“

„Určitě méně, než bych si přála,“ odvěti sestra, a ať již záměrně, či ze skutečných pohnutek, zní její hlas smutně, „Vychovala mě, našla mi dobrého manžela, který je schopen zajistit mě a mé děti. Nikdy mi nijak neublížila, ale nikdy mi neprojevovala svoji lásku. Já se naopak nikdy nezajímala o její věci a naše setkání po mé svatbě se omezily skutečně na minimum,“ chvíli se odmlčí, pohlédne do napjaté tváře sourozence a pokračuje, „Jestli jsem pochopila smysl vaší otázky, ptáte se, zda je možné, aby byla schopna takových zločinů, ze kterých je obviňována. Odpovím zcela upřímně, já nevím. Dříve by mě něco takového přišlo jako zcela nemožné, nesmyslné, ale když jste se objevil vy ...,“ odmlčí se.

„Teď vám asi přesně nerozumím.“

„Pierre, já se cítila tak hrozně sama! Měla jsem všechno, ale chyběly mi přítelkyně, někdo, s kým bych si mohla hrát a povídat si. Když jste se objevil a já zjistila, že jsem měla dvacet let bratra, který byl odloučen, popadl mě hrozný vztek. Uvědomila jsem si, jak moc mohlo být všechno jinak. Ještě se dá pochopit, když muž má někde dítě a neví o něm. Třeba ani vůbec neví o jeho početí. Ale matka ho musí nosit devět měsíců ve svém těle a pak se ho takto zbavit? Nejprve jsem tomu nechtěla vůbec věřit, zdálo se mi něco takového jako nemožné, ale když jsem vás uviděla, tak jsem ve vás poznala našeho otce. Mám jeden jeho obrázek schovaný, často jsem si s ním povídala, když jsem byla sama a cítila se hrozně opuštěná. Vaše podoba je úžasná!“

„Máte pravdu. Na Almare visí takový portrét v životní velikosti, však jsem vám vyprávěl, jak moje zjevení pod ním na všechny zapůsobilo.“

„Ano, říkal jste mi o tom. Nemůže jít tedy o žádný omyl, jste synem markýze de Almare a tedy mým bratrem. A jelikož matka nepopřela ani svoji účast na vašem zrození, respektive ho přímo doznala, jsme sourozenci jednoho otce a jedné matky. A přitom já žila osamělá v honosných prostorách a obklopena komornými a vychovateli, vy opuštěný v klášteře mezi svými řadovými bratry. Jsem šťastná,

že jsme se nakonec shledali a nikdy matce neodpustím, že se tak stalo bez jejího přičinění. I kdyby vás tím chránila, mohla vás po smrti hraběte de Besiere vzít zpátky k sobě a mohli jsme být vychováváni spolu jako bratr a sestra.“

„Na naší smutné historii už nic nezměníme, je nutné se dívat do budoucnosti.“

„S tím také souhlasím. Pan hrabě naznačil velké obavy právě z té budoucnosti a požádal mě, abych vám pomohla. On se obává, jak se zachová naše matka po svém návratu. Zda nebude chtít náš současný stav změnit.“

„Ona mě při mém zjevení nevítila minimálně s otevřenou náručí, proto je nutné tyto obavy sdílet. I když ponechám stranou spekulace, co vlastně chtěla před rokem a půl učinit. Nevím, zda měla v úmyslu se mě zbavit, modlím se k Bohu, aby šlo opravdu jen o pomluvy. Ale určitě neudělala nic, co by mi dávalo chuť říkat jí matka a naopak jí právo toto slovo použít ve vztahu ke mně,“ řekne on dost tvrdě, až se na něj sestra udiveně podívá. K jeho jemné tváři a útlé postavě tato intonace hlasu nepasuje.

„Pierre, já k vám budu upřímná. Kdyby matka zůstala tam kde je, vůbec bych se nezlobila. Ani jednou mi nenapsala a nijak o sobě nedala vědět. Přitom tady má svého vnuka. Já se zachovala stejně. Jsem sama zvědavá, s čím teď přijde. Ale určitě bude mít pro všechno vysvětlení, důvěryhodně zdůvodnit cokoli vždy dobře uměla.“

„Pak jsem sám zvědav, jak zdůvodní moje odložení,“ poprvé se on mírně usměje.

„Možná se budete divit. Jedno vám ale chci říci, jste můj bratr, mám vás ráda a na tom se nic nezmění. Už nikomu nedovolím, aby nás zase odloučili. Ano, mám manžela a své přítelkyně, vy zase své milenky a přátele, ale nemůžete popřít, že se mezi námi rozvinul skutečný sourozenecký vztah.“

„Nechat se od vás odloučit nemám v úmyslu, drahá sestřičko,“ odvěti on tak něžně, až se ona zachvěje, „Také vás mám rád, i vašeho manžela i svého synovce, který tak dobře roste do krásy. Mám jen obavy, aby po návratu naší matky nenastaly problémy, které si vůbec nepřeji, ale nemohu je vyloučit.“

„Jak se vůči ní chcete zachovat?“

„Sám ještě nevím, ale rozhodně nechci vyvolávat staré duchy a jítřit staré rány. Stalo se a nelze nic z toho vzít zpět, ať už bylo jednání vůči mně jakkoli kruté. Naší matku jsem nikdy v životě neviděl, pouze na portrétu, který jste mi ukázala. Je mi jednadvacet let a nikdy jsem neviděl svoji matku, která žila v Paříži a občas přijela zkontrolovat panství na Almare. A já žil pár mil vzdálen od zámku, za zdmi kláštera a cítil se jako nalezenec. Človíček bez jména, bez rodiny, prostě nikdo. Byl bych nejraději, kdyby se už z té Anglie nikdy nevrátila. Ale jelikož přijede, tak se musím na setkání s ní připravit. Nehodlám jí nic vyčítat, nehodlám se jí na nic ptát. Pouze chci, aby již byl klid.“

„Takové předsevzetí schvaluji. Ovšem jak chcete řešit majetkové vypořádání?“

„Teď jste narazila na hlavní problém. Jak jistě víte, bylo mi nejen vráceno panství Almare, na které mám jako syn svého otce plné právo, ale také jsem byl pověřen správou veškerého majetku naší matky, včetně panství Besiere. Nechával jsem jí posílat velmi slušnou rentu a kromě toho neodjela z Francie s prázdnou. Nevím ale, jaké si bude činit další nároky. Zde mohou nastat problémy.“

„Co se týká mě, je mi jedno, jak se dohodnete. Jsem zajištěná majetkem, který má můj muž. Ostatně na žádný majetek stejně nemám nárok, ten přechází po právu na vás. Sice jsem měla naději na dědictví, pokud byste se neobjevil a matka zemřela, ale z mé strany nemusíte mít žádné obavy. Co potřebuji, mám.“

„Vaše slova svědčí o vaší skromnosti. Co se týká panství Almare, tam je dle mého vše jasné,“ pustí se on do vysvětlování, „Zámek, pozemky a také nějaké domy v Angers. Sporný už může být majetek v Paříži. Palác který obývám, několik domů a také cennosti nemalé hodnoty, které se nachází v paláci. Mám v ruce doklady, které mi dávají veškerá práva, tento majetek je součástí dědictví po otci, nevím však, nakolik s tím bude matka souhlasit. Může tvrdit, že tento majetek byl pořízen z části z jejího věna, zčásti z jiných zdrojů. Šikovný právník či podjatý soudce může činit problémy, pokud ona bude chtít řešit náš případný spor touto cestou. Jednoznačné je na druhou stranu panství Besiere a výnosy z něho. Jde o dědictví po jejím druhém manželovi a náleží jí. Já jsem ale v tuto chvíli dle právoplatných listin správcem i tohoto majetku a jsem jí povinen vyplácet rentu. Což přesně plním.“

„Co podle vás bude chtít ona?“

„Co bude chtít nevím, ale vím, co jsem připraven nabídnout,“ řekne on opět důrazným tónem, „Ať si vezme zpátky kontrolu nad panstvím Besiere, pokud bude chtít jeden z domů v Paříži, jsem ochoten ji ho přenechat. O který půjde, se můžeme dohodnout. Sám si ponechám kromě panství Almare svůj současný pařížský palác a vše, co je v něm. Také další majetek v Paříži. Zdají se vám moje nároky přijatelné?“

„Z mého pohledu je vyrovnání dostatečné, určitě pro naši matku bude znamenat velmi dobré zajištění. Jak však znám její touhu po majetku, opravdu nevím, zda se s tím spokojí,“ odpoví ona zcela upřímně.

„Také se podobné nespokojenosti obávám. Ale říkám vám, jako své sestře, nehodlám se vzdát majetku, který mi byl dle právně závazných listin svěřen. Ať již byl získán jakkoli. Beru ho jako náhradu za roky strávené v klášteře, kdy jsem svého majetku nemohl užívat. Nedělám si žádné nároky na panství Besiere, pokud s tímto dělením bude ona souhlasit. Vysvětluji vám svoje postoje tak podrobně proto, abyste věděla, o čem může být po jejím návratu řeč.“

„Musím se přiznat, Pierre, o majetkových poměrech matky jsem nikdy nic nevěděla. Co jsem potřebovala jsem dostala a po sňatku s markýzem de Cavarlene jsem vlastně již využívala jen majetek svého muže. Ani nevím, na jakém věnu se matka dohodla s mým manželem. Zdám se vám v tomto směru poněkud naivní?“

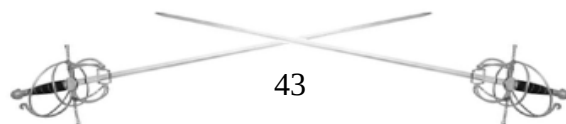
„Ne, podobný postup je obvyklý. Pokud máte manžela, tak je vaše zabezpečení jeho starost. Předtím pak matky, která spravovala dědictví po svých manželích, které pravděpodobně dobrou svatební smlouvou získala, protože nikdo z jejich příbuzenstva nevznášel žádné nároky. Ani já bych vás tím nezatěžoval, ale při setkání s ní na majetek nepochybně přijde řeč a nechci před vámi nic skrývat.“

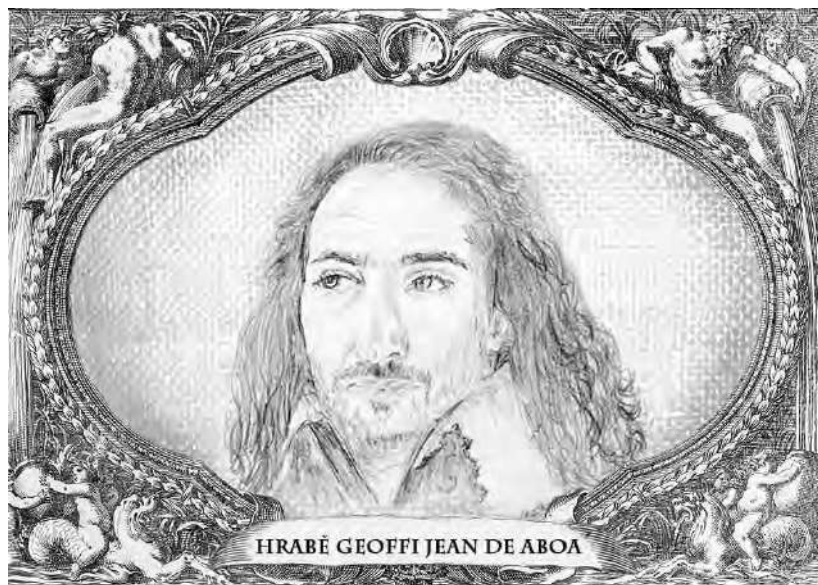
„Děkuji vám, bratříčku, za velmi podrobné vysvětlení vašich postojů. Můj manžel také nemá z jejího návratu radost, obává se, aby opět nezačala intrikovat a nevrhla tím špatné světlo i na naši rodinu. Prosím vás, udělejte všechno, aby se vaše setkání a jednání o majetku vyřešilo smírnou cestou. Ale jestli bude naše matka nenasytná a nebude ochotna přistoupit na vámi naznačenou dohodu, v tom případě budu stát na vaší straně a také jí o svém postoji takto jasně řeknu. Pokud mě ovšem vůbec po svém návratu vyhledá,“ řekne ona důrazně a přesvědčivě, za což se setká s děkovným pohledem svého sourozence.

„Určitě vás vyhledá,“ odvětlí on smutně, „Už jenom proto, aby se ve vás pokusila získat spojení v boji o zmíněný majetek. Neznám vůbec naši matku, ale co jsem slyšel, naplňuje mou mysl obavami. Andreo, jsem nesmírně šťastný, neboť jsem našel svoji rodinu, své přátele a nehodlám se ničeho z toho vzdát. Když bude nutné, jsem připraven o vše toto podstoupit třeba i nepříjemnou soudní při. Velmi mi pomohlo vaše vyjádření. Vážím si vašeho odhodlání být na mé straně, nechtěl bych znovu ztratit svou sestru, kterou jsem si tak zamiloval. Ukážete mi teď mého synovce?“ zeptá se a nemůže zahrát na citlivější strunu pyšné matky.

VEČERNÍ NÁVŠTĚVY V DOMĚ HRABĚTE DE GODILLE

Hrabě de Godille čeká v salónku na svého hosta. Nechá připravit menší občerstvení, studené mísy s různými dobrotami, které s velkým umem a radostí vyhotoví kuchařka Marie. Připraveno je také víno, hned několik druhů, aby si návštěva mohla vybrat. Sotva odbije osm hodin, vstoupí důležitě Maurice a ohlašuje hraběte de Aboa. Ten vejde do salónku se širokým úsměvem, nechybějícím sebevědomím a plnou náručí vřelosti, se kterou do té náruče hostitele sevře. Toho by taková projevená radost ze shledání velmi potěšila, kdyby neměl pochyby o upřímnosti právě deklarovaného přátelství.

Oba se posadí, vymění si pár zdvořilostních frází. Zatímco Armand vypadá unaveně a zachmuřeně, Geoffi oproti tomu přímo září. Rozdíl v rozpoložení obou mužů je nepřehlédnutelný, zdůrazněný také schopností sebeovládání, zatímco hostitel nedokáže skrývat své pocity, host toto naopak ovládá skvěle a dokáže dávat na odiv svou dobrou náladu, sebevědomí a nekonečné úsměvy. Co se skutečně odehrává v jeho mysli, má zůstat a také zůstává dobře skryto.

„Jak jsem rád zase ve své dobré staré Paříži,“ usmívá se pan de Aboa, „I když jsou tady ulice špinavé, páchnoucí, přeplněné, má toto město svoje kouzlo,

která mě přitahuje. Tohle jediné mi vlastně chybělo, když jsem trávil čas po boku vévody d'Orleans.“

„Jak jsem slyšel, docela se vám dařilo,“ nahodí udičku pan de Godille.

„Určitě máte dost zpráv, jak jsme bojovali s nepřítelem. Dostal jsem se po delší době zase do řeže, zase jsem mohl nasávat vůni skutečné bitvy. Ale tohle už je za námi, navrátil jsem se a už hodlám v Paříži zůstat. Nic se nemá přehánět, ani osud pokoušet, zbloudilá kulka může zabít kohokoli,“ odvětí zcela obecně host, jemuž je jasné, že se jeho mladší přítel neptá jen ze zdvořilosti.

„Zůstáváte stále přívržencem králova bratra?“ nehodlá se vzdát hostitel.

„Můj vztah s Monsieurem se dobře rozvíjí, nezastírám. Docela si mě oblíbil a dává mi svou přízeň najevo mnoha způsoby, on dokáže být štědrý a bezprostřední, když jde o zábavu a nehrozí mu z toho žádná osobní újma. Nesmíte ho vidět jen jako zloducha, jak ho před vámi jistě všichni vykreslili.“

„Mám o Monsieurovi své mínění, ale protože je bratrem mého krále, nehodlám nijak jeho chování a jednání hodnotit. Ostatně my dva si asi moc vyprávět nemusíme, jak se zachoval ke svým přátelům, když bylo spiknutí jeho a markýze de Cinq-Mars odhaleno. Takové otřesné jednání je důkazem nejlepším. Ačkoli mu takové jednání bylo důrazně doporučeno. Obdivuji se, že mu stále tak věříte.“

„Příteli,“ rozesměje se Geoffi, „nechoďme kolem horké kaše. Řekněte mi přímo, proč jste mě sem dnes pozval. Váš dobrodinec kardinál de Richelieu zemřel, ale určitě o služby mladého a schopného hraběte de Godille projeví zájem další. Jestliže po mně chcete pikantní zprávy o vévodovi d'Orleans, asi vás dost zklamou. Od oné vámi vzpomenuté nešťastné události je vzorným bratrem svému králi a vzorným velmožem své zemi.“

„Opravdu?“ usměje se teď i Armand, bohužel cítí, nakolik v duelu se svým starším přítelem tahá za kratší konec.

„Splnil jsem dohodu, kterou jste mi tlumočil od kardinála de Richelieu, tedy jsem se nevrátil do Paříže a zůstal v blízkosti králova bratra. Neozval jsem se, protože k tomu nebyl důvod. Jelikož kardinál zemřel, padl i důvod mého zákazu vrátit se do Paříže. Necítím se již nikomu ničím povinován, kromě vděčnosti vám osobně, protože jste mi pomohl vybřednout z vámi zmíněného hrozitánsky zpackaného spiknutí. Pokud potřebujete vy osobně pomoc, jsem vám ji ochoten velmi rád poskytnout.“

„Poskytnout pomoc? Nerozumím vašim slovům.“

„Opravdu?“ rozesměje se znovu pan de Aboa, „Milý příteli, jste statečný šlechtic, věrný a dobře si dovedete poskládat obrázky z útržků zpráv. Ale v tahání rozumů z vašich hostů máte ještě velké nedostatky. Nevím, pro koho teď pracujete, ale odhadl bych to na pana Mazarina, který se cítí být pokračovatelem kardinála. Chápu, osoby blízké Richelieuovi určitě zajímá, co hodlají dělat jeho úhlavní nepřátelé, protože jim jde o udržení svého vlivu a tedy i svých úřadů. Nic proti tomu, každý má právo

si vsadit na svého favorita. Někdy uděláme dobrý tah, někdy nepříliš povedený, což dokladuje můj případ s panem de Cinq-Mars.“

„Jak se zdá, zcela jste mě prokoukl,“ rozhodne se pro změnu taktiky pan de Godille, přijme roli žáčka, kterého bude jeho učitel poučovat, možná mu přitom nepřímo vyjeví pár poznatků.

„Nebylo příliš těžké vaše záměry odhalit, příteli. Ale nemám vám vaše snažení nijak za zlé, mám vás rád jako svého přítele a nezapomněl jsem ani na vaši pomoc. Možná vám tuto službu budu moci v brzké době vrátit. Co víme, jak se nám budou poměry u dvora měnit. Tak mi řekněte, co vás tak zajímá a já se pokusím uspokojit vaši zvědavost a také zvědavost vašich chleboďárců.“

„Máte pravdu, vzdávám se. Je vám jistě známo, že král nechal v parlamentu schválit výnos, který není právě příznivý pro zájmy vašeho favorita. Ten, jak se zdá, se urazil či rozzlobil a odjel se údajně léčit někam do lázní. Což je výmluva tak průhledná, že jí prokoukne i takový začátečník jako jsem já.“

„Oceňuji vaši upřímnost i přiznání svých zjištěných zájmů,“ odvětlí Geoffi s mírným náznakem samolibosti, „Ale vaše závěry nejsou až tak přesné. Vévoda d’Orleans uznal právo svého bratra jmenovat případným regentem koho uzná za vhodné, ovšem dotklo se ho, když mu veřejně projevil tak málo důvěry. Čemuž se asi může kdokoli stěžít divit. Sám dobře víte, příteli, taková deklarace, kterou král nechal schválit parlament, má být především veřejnou důtkou a pohanou. Ale Monsieur nijak nemíní s bratrem vést spory, naopak. Opravdu se necítil zdráv, začala ho trápit dna a proto využil možnosti léčebného pobytu v lázních v Bourbon-L’Archambault, kam se odebral. Určitě ale ne na dlouho a určitě se brzy vrátí ke dvoru.“

„Co si myslíte vy o královském výnosu?“ zeptá se Armand, aniž by dal jakkoli najevo, zda slovům svého hosta věří či nikoli.

„Král je král. Má možnost svoji vůli projevit, toť vše.“

„Vy tím nepovažujete pro svého favorita boj o moc za předem ztracený, pokud se král nedožije plnoletosti svého syna a bude nutné zemi spravovat pomocí regenta?“

„Příteli, vaše otázka je velmi složitá. Zase tak velkým důvěrníkem prince nejsem, abych odhadoval jeho myšlenky. Ale podle mého je tentokrát opravdu připraven se s bratrem smířit, možná ho trochu jeho výnos zaskočil, ale co bude následovat, bude záležet především na královské rodině. Oni si budou muset vyjasnit své vzájemné vztahy.“

„Máte asi pravdu. Ale má podle vás vévoda d’Orleans naději, že bude spravovat zemi v případě smrti svého bratra?“

„Nehodlám spekulovat,“ usměje se znovu host, „Král bude chtít pro svého syna především stabilitu, tedy takové poměry, ve kterých doroste a poté převezme silné království. Uvidíte, určitě bude hledat smír, aby po jeho případné smrti neupadla zem do války jednotlivých mocenských skupin. Z tohoto pohledu je téměř vyloučené, aby jeho bratr Gaston nedostal žádnou roli ve správě země. Víc se ale k tomu v tuto chvíli říci nedá, je mi líto, ale asi vás v tomto směru zklamu. Můžeme králův výnos rozebírat z mnoha stran, všechno ale budou jen naše dohady. Stačí jeden králův příkaz a vše bude zase jinak.“

„Necháme se tedy překvapit. Váš favorit tedy dle vás ctí roli bratra krále,“ ušklíbne se pan de Godille, čímž dá zbytečně najevo, co si o vévodovi skutečně myslí, „Nechme už politiku stranou, jistě si toho máme mnoho co říci i o soukromých záležitostech. Možná jste slyšel, co se přihodilo baronovi de Taille a jak se nakonec šťastně oženil.“

„Pár kusých zpráv jsem získal, ocením, pokud mě seznámíte s podrobnostmi. Doslechl jsem se jen, že jste opět prokázal velkou duchapřítomnost a jen díky vám se oba snoubenci nakonec společně ocitli před oltářem.“

„To je přehnaný tvrzení,“ usměje se teď samolibě Armand a začne líčit události okolo spiknutí proti baronu de Taille a jeho nastávající. Skromně vyličí své zásluhy, aby neskromně vystupovaly z jeho vyprávění. Téměř půl hodiny se zabírají tímto tématem. Na oplátku zhodnotí hrabě de Aboa svoje působení v blízkosti vévody d’Orleans, ale i když zmíní mnoho pikantních historek, jejich obsah poskytne posluchači pouze všeobecné poznatky. Z hlediska pochopení dalšího úsilí prince nemají žádnou váhu.

„Mám ještě jeden problém,“ odhodlá se pan de Godille otevřít téma, které si nechal na závěr jejich setkání, „V nejbližší době by se měla vrátit hraběnka de Besiere.“

„Její návrat mě nepřekvapuje, ta dračice touží po návratu asi stejně jako jsem po něm toužil já,“ přijme zprávu překvapivě chladně pan de Aboa.

„Mám z toho obavy. Už jsem o tom mluvil se všemi osobami, který do toho byly tehdy zapleteny. Dozvěděl jsem se o tom od jednoho bývalého spolupracovníka kardinála, který mi bohužel také řekl, že před rokem a půl chtěla hraběnka nechat odstranit všechny svědky svého pochybení, když takto mírně nazvu její odporný jednání. Naštěstí nedostala souhlas od kardinála, jinak jsme tu možná ani neseděli.“

„Možná,“ pokrčí rameny host, „S ledasčím jsem tehdy počítal, zase tak bezmocní jsme proti ní nebyli. Ale od té doby uplynul rok a půl a také se mnohé změnilo. Markýz de Almare si vybudoval slušné postavení a známosti a naopak ona bude muset hledat znovu mocné spojence.“

„Možná už někoho našla. Mám důvod se domnívat, že se stala důvěrnou přítelkyní vévody de Vendome, který byl v Anglii rovněž ve vyhnanství. Společně by se měli vrátit.“

„Tak i vévoda de Vendome míří zpátky? Jak se zdá, v Paříži bude brzo velmi živo. Ještě aby se vrátila vévodkyně de Chevruse a další skvělé představení může začít.“

„Vévodkyně de Chevruse? Její jméno jsem už zaslechl, ale nemám o ní žádné povědomí. Jak se zdá, je taky dost proradná žena.“

„Záleží na úhlu pohledu, příteli. Byla velmi blízká přítelkyně královny, ale velká odpůrkyně kardinála Richelieu a také krále. Zapletená do mnoha spiknutí, včetně skandálu s lordem Buckinghamem, panem de Chalais, panem de Bassompierre, panem de Montmorency a já nevím s kým dalším. Vždy nějak vyklouzla, na rozdíl od mnoha jejích spojenců. Řekl jsem jen pár jmen, z nich žije jen jediný a tím je maršál de Bassompierre, kterého ovšem donedávna hostil bratr nebožtíka Otce Josefa v Bastile.“

„Vrátí se snad i ona?“

„Nevím, král k ní má velmi nepřátelský vztah. Pokud tuším správně, nyní oblažuje velmože na španělském dvoře, což prý jí vždy moc dobře šlo. Víte co se také mezi dvořany říkalo? Když se jednou zeptali jejího druhého muže, mocného člena rodiny Guisů, vévody de Chevruse, proč tak málo času tráví se svou ženou, víte co odpověděl? Že v jejich posteli je stále plno,“ rozesměje se pan de Aboa a jeho přítel se k němu přidá.

„Podle vás tedy není nutný se z návratu hraběnky de Besiere znepokojovat?“ zvažní znovu hostitel, kterého zaskočil stoický klid, s jakým host jeho informaci přijal.

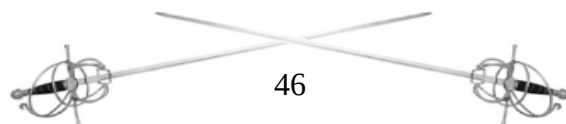
„Nic takového jsem neřekl, ta žena je určitě nebezpečná. I když bych nepřeceňoval v tuto chvíli význam domu Vendome, sami mají dost másla na hlavě a budou chvíli nepochybně velmi pokornými služebníky krále. Ovšem budou toužebně očekávat jeho smrt, aby jejich význam vzrostl. Hraběnka de Besiere je proradná ženská a určitě jí nebude po chuti, že její syn shrábl veškerý její majetek. Říkal jste, že jste už mluvil se všemi co s ní měli co dočinění. Tak s kým jste vlastně mluvil a jaký je jejich názor?“

„Baron de Taille je šťastně ženatý a nebude otevírat starou ránu ohledně smrti svého bratra. Stejně nemá žádné důkazy proti hraběnce. Markýza de Cavarlene přijala mé tvrzení chladně, ale slíbila si o všem promluvit s bratrem. Ten byl velmi znepokojen, ale je rozhodnut si uchovat své postavení a majetek.“

„Jeho přístup je logický. Jediným, kdo může mít obavy, je právě náš přítel markýz de Almare. Určitě ta baba bude chtít zpátky něco z majetku, který kdovíjak nahrabala a který má teď pod kontrolou její syn. Vy jste zcela mimo, baron de Taille taky, pokud zůstane stranou. Mohla by mít vztek na mě, ale nemůže nic dělat. Nevěřím, že by se rozhodla k nějaké otevřené pomstě. Navíc takové jednání k ní nepasuje, ona vždy dělá jen to, co jí přinese užitek. Nemířivá, je jen hrabivá a pak jde doslova přes mrtvoly. V tomhle případě půjde pouze o soukromou rodinnou záležitost mezi matkou a synem, kterou si musí vyřešit. Možná bude poněkud nechutná, ale bude jen a jen jejich.“

„Tím bych si nebyl tak jist. Víte, co všechno v minulosti udělala?“

„Ano, ale vždycky ze svého jednání měla nějaký prospěch. Co by měla z toho, kdyby třeba chtěla něco provést mně? Jaký by z toho byl pro ni přínos? Ba ne, trochu jsem měl tu čest ji poznat, je bezohledná, ale velmi dobře a chladně počítá.“

„Závidím vám váš klid.“

„Je dán mými zkušenostmi. Nemíním se do jejich rodinných záležitostí jakkoli míchat, pokud neučiní nepřátelské kroky vůči mé osobě. Pak bych použil svého vlivu a dost bych jí znepríjemnil život. Což ona dle mého dobře ví, proto se bude snažit si zbytečně nevytvářet další nepřátele. Z toho pramení můj klid.“

„Jak myslíte. Mimochodem, markýz de Almare vás pozdravuje a věří, že bude mít to potěšení se s vámi zase shledat.“

„Určitě ho v brzké době navštívím, určitě se zase budeme potkávat všichni častěji. Markýz a další jistě budou pokračovat v pořádání svých slavností a sešlostí a já se míním vrátit mezi výkvět pařížské společnosti. Musím se připomenout, zmizíte na chvíli z očí a ztratíte zcela na významu. Mám co dohánět,“ odhalí své plány host.

Címž nastolí poslední téma jejich dnešního setkání. Zavzpomínají na některé společné přátele a slíbí si spolu udržovat čilý kontakt. Když hrabě de Aboa odejde, snaží se Armand vyhodnotit přínos jeho návštěvy. Ale žádný užitek z ní necítí, kromě popovídání si se zkušeným intrikánem a osvěžení přátelských vztahů s ním. Určitě mu nevyjevil mnohé, určitě je i nadále ve spojení s vévodou d'Orleans a dokonce mu možná podává zprávy o situaci u dvora jeho bratra. Musí si však přiznat, nemá dostatek zkušeností a schopností, aby z protřelého dvořana vytáhl nějaké konkrétní poznatky.

Je už kolem půl jedenácté, hrabě dopije pohár a zavolá si Emileho. Jeho třapatá hlava se objeví ve dveřích v několika okamžicích. Od doby, co spolu měli vážný pohovor, je jeho sluha přeci jen trochu více sebevědomější, maximální snaha mu zůstala. Společně odkráčejí do ložnice, aby hoch pomohl svému pánovi se odstrojit. Na toho přeci jen víno trochu zapůsobilo, něco popil v poledne a odpoledne u manželů de Taille, teď se také nešetřil. Už se těší do postele, ve které bude sám a když ho nebudou příliš sužovat černé myšlenky, tak snad brzy usne a začne nabírat nových sil. Ovšem není mu ještě dopřáno spočinout na lůžku. Když už stojí bosý a v košili, ozve se zaklepání a po vyzvání se objeví Tissot.

„Pane hrabě, nerad Vaši Excelenci ruším, ale přišla za vámi návštěva,“ oznámí s nehranými rozpaky.

„Nečekaná návštěva v tuhle hodinu?“ podiví se po právu pán domu.

„Jeden váš známý, pane hrabě, kterému jsem nedávno nechával vzkaz, že byste s ním rád mluvil. Nechci tady teď říkat jeho jméno,“ podívá se tajemník na Emileho.

„Nechával vzkaz? On je tady?“ pochopí ihned Armand, o kom je řeč.

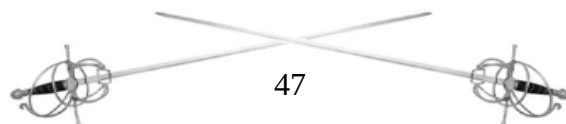
„Ano, zavedl jsem ho do salónku po panu baronovi, abych mohl případně oznámit, že již spíte, kdybyste s ním nechtěl teď mluvit.“

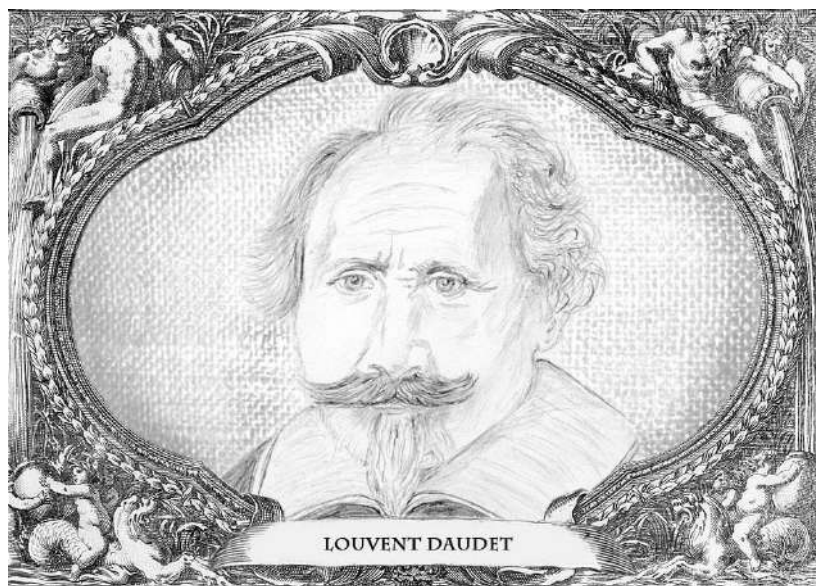
„Naopak, Maurici, chci s ním mluvit. Postarej se, abysme dostali něco na zub, taky nějaký víno. Hned tam za ním přijdu. Emile, tak rychle do práce, musím se zpátky ustrojit, slyšel si.“

„Jak si přejete, pane hrabě,“ ukloní se Tissot a odejde.

„Ano, pane hrabě,“ odvěti zároveň s tajemníkem Foudras a pustí se spěšně do práce. Unavený, trochu podroušený a dost nervózní hrabě ho párkrát zpraží pohledem, ale hoch vydrží v klidu a připraví svého pána pro další audienci. K té musí přejít do druhé části domu, což Armand vyřeší rychlým, i když ne zcela pevným krokem. Musí se soustředit, právě na tento rozhovor by potřeboval čistou hlavu. Ovšem kdo mohl tušit, že ještě dnes po odchodu hraběte de Aboa bude mít další jednání? To by si dal býval větší pozor na množství vypitého vína.

Pan Louvent Daudet při příchodu šlechtice povstane z křesla a uctivě se ukloní. Armand se marně snaží vzpomenout, jak dlouho neviděl tohoto drobného mužika ve věku něco přes třicet let, s protáhlým obličejem, orlím nosem a bystrými očky. Je ustrojen jako vždy do nenápadných šatů a jeho obličej nedává na sobě znát žádné emoce. Chladný, otažitý, ale stále ve střehu. Na pokyn pána domu se posadí, přijme s další úklonou nabídnutý pohár s vínem, ale spíše pro formu, než by toužil ochutnat jeho obsah.

„Vaše návštěva mě velmi těší, pane,“ započne hovor pan de Godille, jak mu prikazuje právo hostitele a osoby urozené a výše postavené.

„Omlouvám se, pane hrabě, za návštěvu v tuto pozdní hodinu. Stále však dodržuji určité zásady utajení, proto jsem i dnes využil tmy a klidu v ulicích. Pokud jsem však přišel nevhod, můžeme se domluvit na jiném dni a čase, přizpůsobím se vašim požadavkům.“

„Naopak, jsem potěšen z vaší přítomnosti. Pozdní hodina mi nijak nevadí, pouze jsem trochu unavený, před chvílí jsem se rozloučil s přítelem, se kterým jsem se dlouho neviděl a

cítím trochu v hlavě víno, které jsem s ním vypil. Snad se dokážu na naši schůzku soustředit, protože ji považuji za velmi důležitou. Jinak bych vám také nenechával vzkaz.“

„Předpokládal jsem to, pane hrabě. Už jste mě jednou hledal, ale byl jsem mimo Paříž a než jsem se vrátil, vy jste svůj problém vyřešil. Nyní však očekávám jednání o jiných věcech.“

„Nemýlíte se. Pane Louvente, dlouhá léta jste pracoval pro kardinála Richelieu a poskytoval mu velmi dobré služby. Což je ale tak vše, co o vás vím.“

„Má osoba není zase tak důležitá, pane hrabě,“ odvěti stále s kamennou tváří host.

„Naopak, jste pro mě velmi zajímavá a důležitá osoba. Pane Louvente, nebudu chodit dlouho dokola a raději zaměřím přímo k věci. Nezůstalo mi utajeno, že jste byl schopen zajistit potřebný zprávy, který následně pomáhaly správně vyhodnotit mnohý problematický události. Váš chlebodárc je však mrtev a já se vás rovnou ptám, zda jste ochoten ve své činnosti pokračovat.“

„Tušil jsem takovou otázku, pane hrabě. Záleží však na mnoha okolnostech a podmínkách, za jakých bych ve své činnosti pokračoval.“

„S něčím takovým počítám zase já, můžu se zeptat na vaše podmínky?“

„Než vám odpovím, musím vám říci jedno. Byl jsem před léty k této činnosti donucen, protože někdo měl jisté indicie, které jsem potřeboval utajit. Jelikož jsem se osvědčil, pokračoval jsem dále a udělal si ze své činnosti docela dobrou živnost. Nehodnotím, zda jsem sloužil dobré či špatné věci, ale jak jste správně naznačil, pracoval jsem pro kardinála de Richelieu. Ačkoli s ním jsem se viděl za ty roky pouze jednou, na počátku své práce. Nyní jsem nezávislý a nikomu nejsem nic dlužný. Ale musím se také něčím živit, hradit nájem a podobně. Nevím, jak se budou dále vyvíjet poměry u dvora a kdo bude mít případně zájem o moje služby.“

„Pane Louvente, když dovolíte, vezmeme všechno po pořádku. Kardinál Richelieu je sice mrtvý, ale mnoho jeho spolupracovníků zůstalo na svých místech. I pro ně budou důležitý vaše sdělení, který se dají mnohdy asi získat velmi složitě, ale o to větší mají cenu. Jsem s těmihle osobami ve styku a konec konců nezastírám, i mně záleží na mé budoucnosti.“

„Toto jsem předpokládal, pane hrabě. Máte snad nějaké konkrétní úkoly, které je třeba řešit?“

„Ještě než odpovím, musím se vrátit k druhému bodu vaší předchozí řeči. Mluvil jste o nutnosti zajistit si obživu. V tuto chvíli však nevím, jak obtížně a v jaké výši se naleznou prostředky pro zaplacení vašich služeb nebo služeb vašich lidí. Myslím tím prostředků z vyšších kruhů státní správy.“

„Takové konstatování je ovšem nemilé, pane hrabě,“ odvěti mužík, aniž by se mu ve tváři pohnul jediný sval.

„Mám však pro vás ještě jeden návrh. Zcela konkrétní. Dejte se do služeb přímo mně a já se vám pokusím splnit vaše požadavky.“

„Vy? Jste tak při penězích, pane hrabě?“

„Peníze nebudou problém, pane Louvente, ale nejen vy máte zájem zachovávat si svá tajemství.“

„Pane hrabě, jak jsem vám již řekl, neposuzuji, zda jsem sloužil dobré či špatné věci, ale v každém případě jsem pracoval pro někoho, kdo představoval nejvyšší výkonnou moc. Tím bylo mojí činnost poskytováno zdání legitimacy, tím jsem já sám byl chráněn. Koho však představujete či zastupujete vy osobně?“

„Pane Louvente, neříkejte, že si na takto položenou otázku nedovedete sám správně odpovědět.“

„Zcela správnou odpovědí si v tuto chvíli nejsem jist. Byl jste svým způsobem oblíbencem kardinála de Richelieu a spolupracoval i s jeho favoritem kardinálem Mazarinem. Ovšem v současné době nemáte žádnou funkci, alespoň o žádné nevím. Pane hrabě, stav, který nyní nastává, je značně složitý a nepřehledný. Mnozí s obavami a mnozí i s nadějami shlížejí k nevalnému zdraví Jeho Výsosti, vytvářejí se různé skupiny, které hodlají prosazovat svoje zájmy. Které jsou možná v rozporu se zájmy státu, dokonce ani nepřestávají žádné státní struktury. Přiznám se, velmi nerad bych byl součástí takové hry, kdy bych mohl být zavlčen do mocenského boje, aniž bych předem věděl, komu mé poznatky slouží,“ mluví velmi rozvážně, ale důrazně host.

„Vašeho postoje si vážím. Máte pravdu, určitě se vyskytnou mnohý, který budou usilovat o posílení svého vlivu. Všechny vaše předchozí vývody uznávám. Má nabídka však zní asi takto. Nabízím vám možnost pracovat pro mě a to ze dvou důvodů. Jsem opravdu schopen vám zajistit prostředky, a předpokládám slušné prostředky, pokud můj návrh přijmete. Potřebuji od vás však dvě věci, respektive vaše služby ve dvou rovinách. První je ryze osobní a nemá nic společného s vyššími zájmy, jde o rodinné a majetkové problémy jednoho šlechtice. Druhá je pak zájem státní, respektive jeho představitelů. Ano, nezastávám žádný úřad, ale jsem stále ve spojení s panem státním tajemníkem hrabětem de Chavigny, jeho otcem vrchním královským finančním správcem panem de Bouthillier a rovněž se členem Velké královské rady panem kardinálem Mazarinem. Na ně jsem vsadil svoji budoucnost a jim také předám vaše případné poznatky, které pro mě osobně zajistíte.“

„Vážím si, pane hrabě, vaší otevřenosti. Zmínil jste osoby, které zastávají významné státní úřady. Patří ke skupině, která zbyla jako pohrobek po kardinálu de Richelieu a jak se zdá, pro nejbližší dobu si i uhájila svoje místa.“

„Právě, správně podotýkáte a říkáte, pro nejbližší dobu. Aby se tak stalo trvale, jistě budou potřebovat znát podrobnosti o dění v zemi, aby se mohli správně rozhodovat. Nemám žádnou oficiální funkci, to však neznamená, že bych byl zcela bezvýznamnej.“

„Nic takového bych si nikdy nedovolil tvrdit, pane hrabě,“ odvětlí chvatně Daudet, „Naopak, pane hrabě, muži jako vy mají pro zmíněné vysoce postavené úředníky cenu zlata. Začínám chápat vaši roli v nejbližší době. Zdánlivě bez závazků, ale ve skutečnosti úzce napojen na jednu ze skupin usilující o získání vlivu na chod tohoto království.“

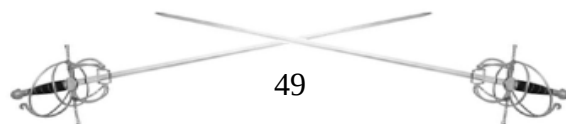
„I tak lze moji pozici pojmenovat. Mnou zmíněná skupina zastává důležité státní úřady a tím by měla být dána ona legitimita, o které jste před chvílí mluvil.“

„Asi ano, pane hrabě. Ovšem jak jste zase naznačil vy, lze obtížně počítat s prostředky od těchto osob, které by pokrývaly moji činnost.“

„Určitě by se našly, ale cesta by byla zdlouhavá. Je pro vás moje nabídka stále nepřijatelná?“

„Upřímně se mi nelíbí příliš váš osobní zájem, který jste zmínil. Mohl byste alespoň naznačit, čeho by se měl týkat?“

„Pokud se nedohodneme, nemohu vám v tomto případě sdělovat žádná jména. Jde však o majetkový spor syna a matky a já bych potřeboval shromáždit poznatky pro onoho šlechtice. Zde nejde o politiku, ale o majetkovou záležitost. Bohužel vám nemohu říci více, důvody byste pochopil asi až po důkladnějším vysvětlení.“

„Opravdu jsou vaše slova jsou příliš obecná,“ podotkne agent, na chvíli se odmlčí a než pokračuje, usilovně přemýšlí. Pan de Godille mu nechává čas, lehce si lokne vína. Ticho však je přerušeno poměrně brzy, „Zkuste mi ještě jednou přiblížit, jak byste si moje služby představoval, pane hrabě.“

„Nabízím vám ústní čestnou dohodu, pokud vstoupíte do mých služeb. Za to vám bude náležet měsíční příjem, možný však vyplatit například na půl roku dopředu. Budete ode mne přijímat úkoly, kterým se budete věnovat. Většina se asi bude týkat poznatků o osobách, který již v minulosti připravovaly různé intriky a který já pak předám příslušným lidem, o kterých jsem se již zmínil. Kromě toho mi pomůžete v řešení soukromé záležitosti pro mého přítele. Pokud dostanete konkrétní úkol a úspěšně ho vyřešíte, lze předpokládat vyplacení odměny nad rámec vašeho stálého příjmu. Stejně tak je možné proplatit případné výdaje spojené s vašimi spolupracovníky, poskytnutím úplatku či koupení si nějakého tajemství.“

„Připouštím, pane hrabě, vaše nabídka zní lákavě.“

„Zvažte ji, pane Louvente. Ostatně riskuji hlavně já. Pokud bych se s vámi dohodl a nesehnal na vaši činnost peníze, pak mi případně nepříjemná povinnost vyplatit vás ze svého. Vy naopak máte minimálně na rok zajištěn příjem, i kdybyste vykonal jen jeden či dva úkoly.“

„Toho jsem si vědom, pane hrabě,“ pokývá hlavou mužik, stále však zachovávající kamenné rysy svého obličeje.

„Není nutné mi odpovédět hned. Můžeme se domluvit na určité době na rozmyšlenou, vy mi pak sdělíte svoje konečné stanovisko.“

„Vážím si i této další nabídky, pane hrabě. Důležité pro mé rozhodování však bude částka, kterou jste mi ochoten poskytnout jako roční zaručený příjem.“

„Rozumím,“ odvěti šlechtic, potěšený touto otázkou, která naznačuje vážné přemýšlení nad jeho návrhem, „Neznám bohužel, kolik jste dostával za vaše služby dříve. Prosím vás tedy o sdělení vašich požadavků a nad nimi se pak můžeme bavit dále, zda jsou pro mě přijatelné či nikoli.“

„Jste mazaný, pane hrabě. Máte strach, abyste mi nenabídl více, než o kolik si řeknu.“

„Nebo mohu mít obavy, abych vám nenabídl méně a vy se necítil uražen,“ odvěti pan de Godille a nyní on zachová naprosto neproniknutelnou tvář. Jak jde o vydání, vždy se má velmi na pozoru.

„Asi vás nedonutím změnit stanovisko,“ konstatuje host spíše pro sebe, než že by čekal kladnou odpověď.

„Zdá se, že nikoli.“

„Pane hrabě, ono zmínit výši odměny není tak jednoduché,“ nemíní se předem vzdát Daudet, „Nejde jen o odměnu, která mi zůstane. Musím zaplatit i svým špehům, kteří pro mě budou pracovat. Rovněž je někdy nutné cestovat, platit ubytování, stravování v hostincích, často také dát všimné správné osobě.“

„O možnosti proplácet další výdaje jsem mluvil a můžeme je řešit případ od případu. Takové výdaje mi vždy zhruba vyúčtujete.“

„Je možné na takové výdaje dostat nějakou zálohu dopředu?“

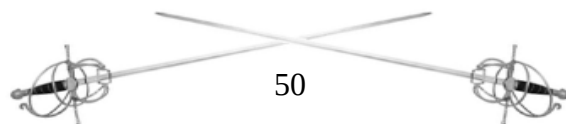
„Samozřejmě, tak se můžeme dohodnout. Když budete pověřen konkrétním úkolem, můžete obdržet dopředu zálohu, kterou mi následně vyúčtujete. Pokud by nestačila či se objevila nečekaná vydání, budeme takový případ dále řešit. Vždy je možné se dohodnout i na konečné odměně, pokud se vaše poznatky ukáží jako důležité.“

„Záleží však na vašem posouzení.“

„Máte pravdu, na druhé straně dostanete dopředu svůj plat na půl roku nebo dokonce jsem ochoten vám ho dát na celý rok. Také zálohy budou vyplaceny předem a jejich vyúčtování asi v mnoha případech bude jen na vašem slově. Těžko budete mít potvrzení, pokud podmažete svůj zdroj.“

„Jste tvrdý vyjednávač, pane hrabě. Což ale není na škodu, je poznat, že vše myslíte opravdu vážně,“ kývá hlavou Daudet a usilovně kalkuluje, o kolik je asi tak přijatelné si říci, „Je potřeba si uvědomit, pane hrabě, naše poslání může být i nebezpečné!“

„Toho jsem si vědom a jistě se tato okolnost odrazí v ceně takové služby.“

„Pane hrabě, budu k vám upřímný. S vámi jsem již pracoval a vím, co od vás mohu očekávat. Jste přívržencem strany, která vznikla od nebožtíka kardinála a jež má jakousi legitimitu. Pokud bych své služby nabídl jiným, asi by o ně také měli zájem. Vám ale věřím, vy osobně nesledujete své osobní mocenské ambice, ve srovnání s mnoha jinými. Tím míním podporu opravdu pochybných existencí, při jejichž nástupu k moci by naše království asi hodně utrpělo.“

„Já mohu říci to samé. Udělal jste na mě dobrý dojem a doporučil mi vás také můj přítel, pan de Concestion. Mimochodem, ten se odebral na odpočinek, možná o tom víte víte. Jste první, koho jsem oslovil.“

„Pane hrabě, kdy byste chtěl, abych nastoupil do vašich služeb?“

„Okamžitě, jakmile se dohodneme. Peníze obdržíte také neprodleně, stejně jako moje pokyny. Záleží tedy na vás, kdy mi sdělíte své konečné rozhodnutí a také částku, za kterou jste své služby ochoten nabídnout.“

„Pane hrabě,“ povzdechne si Daudet a poprvé tak trochu projeví své pocity, „nemá cenu se dlouho rozmyšlet. Sdělím vám svoje požadavky. Chtěl bych vyplatit dopředu na půl roku tři tisíce liber jako svoji mzdu. Dále bych chtěl tisíc dvě stě liber pro moje spolupracovníky na tutéž dobu. Jakmile mi zadáte úkol, budeme se domlouvat podle jeho složitosti na výši zálohy a případné odměny. Vyhrazuji si však právo takový úkol odmítnout, pokud by mi mohl hrozit trest. Míním tím, že vám mohu zjistit téměř cokoli, ale nevykonám nic, co by mě či mé spolupracovníky mohlo přivést do vězení.“

„Jestli tomu dobře rozumím,“ počítá v duchu pan de Godille, „Chcete za rok příjem šest tisíc liber pro sebe a dva tisíce čtyři sta liber pro své lidi. Bez ohledů na další. Výdaje při plnění úkolů zvlášť a ještě k tomu odměnu, když svůj úkol zdárně splníte. Co se týká vaší poslední poznámky, od vás chci shromažďovat pouze zprávy o osobách či jejich činnosti, nechci, abyste se nikam vloupávali, někoho unášeli či jinak omezovali. Určitě máte metody, jak zjistit co potřebujeme, aniž byste se dopouštěli jednání, možné později označit jako protizákonné.“

„Shrnul jste vše velmi přesně, pane hrabě,“ podívá se zpytavě do tváře hostitele Daudet, ta však zůstává němá, nijak není dáno najevo, zda jsou požadavky považovány za úměrné či přemrštěné, „Možná se vám zdá taková částka vysoká, ale není opravdu jednoduché plnit některá zadání a mnohdy vyžadují dlouhodobou přípravu, nalézt vhodný zdroj, dostat se k němu, získat si jeho důvěru či ho jinak donutit ke spolupráci, dlouhé hodiny sledování, hlídání pohybu dotyčných a podobně.“

„Není nutné další vysvětlení,“ usměje se šlechtic, „Vaše požadavky jsou opravdu velmi vysoké. Na druhé straně máte důvod si o ně říci, máte zkušenosti, máte své zdroje. Souhlasím, pane Louvente. Do dvou dnů dostanete částku čtyři tisíce dvě stě liber, řekněte si, kde ji chcete předat a zda spíše v drobnějších mincích.“

„Jsem tedy ve vašich službách?“ přelétne po tváři mužika úsměv, druhé vyjádření emocí během rozhovoru, ovšem jen na zlomek vteřiny, hned zase nasadí nepropustný výraz.

„Ano, hned jak obdržíte peníze, dostanete také první úkoly,“ přikývne hostitel a zaměstnavatel v jedné osobě.

„Není třeba čekat, pane hrabě,“ zavrtí hlavou Daudet, „Vaše slovo je pro mě naprostou zárukou. Jestli nejste příliš unaven, cítím se od této chvíle být vaším zaměstnancem. Můžete mi již teď sdělit, co budete chtít a já se hned zítra ráno pustím do práce.“

„To je víc, než jsem čekal,“ rozzáří se obličej pana de Godille, pozvedne pohár s vínem a napije se, pak se znovu podívá do kamenné tváře svého hosta, čekajícího na své úkoly, „Začnu od služby, kterou požadují pro svého přítele. Jedná se o markýze de Almare, znáte ho?“

„Samozřejmě ho znám,“ odvěti mužik, „Přiznám se, pane hrabě, očekával jsem od vás jeho jméno. Jeho příchod ke dvoru byl spojen s odjezdem jeho matky. Nejsem pouze dobře zpraven o jejich předchozím vztahu, zdá se však zakryt zlověstným tajemstvím. Pan markýz je velmi schopný mladý muž, který za krátkou dobu dosáhl solidního postavení ve společnosti. Jelikož byl dobrým přítelem pana markýze de Cinq-Mars, aniž by se ovšem pošpinil, stal se součástí našich mnohých zpráv z té doby. Je mi též známo mnoho o jeho matce paní hraběnka de Besiere, která se vrací zpátky do Paříže, společně

s vévodou de Vendome, s kterým se důvěrně seznámila ve svém exilu v Anglii. Jak jsem pochopil z vašeho vyjádření, panují obavy, aby nevznášela přehnané nároky na majetkové vyrovnání se svým synem. Dohaduji se správně?“

„Velmi správně,“ přikývne Armand, překvapen přesnými informacemi svého nového zaměstnance. V krátkosti vylíčí příběh matky a syna, aniž zamlčí podstatné. I tak mu vyprávění zabere více než deset minut, během kterých host bez hnutí poslouchá.

„Opravdu smutná a ošklivá záležitost,“ konstatuje, když vyprávění skončí.

„Ano, máte bohužel pravdu. Mám obavy z té ženy, proto bych chtěl, aby po návratu do Paříže byla pod stálým dohledem a já věděl o každém jejím kroku. Vzhledem k tomu, že je přítelkyní vévody de Vendome, možná získáme poznatky i o tomto princovi či jeho synech. Což může posloužit i státním zájmům, však víte proč.“

„Rozumím vám, pane hrabě. Přijímám tento úkol a paní hraběnku vám ohlídkám. Žádám pro tento úkol zálohu tisíc liber na běžná vydání a pokud naše služby budou vykonány ku vašemu prospěchu, tak po jejich skončení odměnu dalších tisíc liber. Zdá se vám moje žádost rozumná?“

„Ano. Souhlasím s tím. Tím tedy zvyšujeme částku pro vás na pět tisíce dvě stě liber. Teď k druhému úkolu. Chtěl bych zjistit něco bližšího o královu bratru. Údajně je nyní v nějakých lázních, obávám se však, že pouze trucuje a možná připravuje další úklady. Král ho nechal zbavit možnosti vykonávat po jeho smrti funkci regenta a to se ho zřejmě hodně dotklo. Někteří jeho blízcí dvořané však jsou v Paříži, jako například pan hrabě de Aboa. Toho jistě také znáte ze své předchozí činnosti pro kardinála Richelieu.“

„Ano, pan hrabě byl zvědem kardinála de Richelieu na dvoře Monsieura, ovšem pravděpodobně nepříliš spolehlivým, naopak úspěšně hrál na obě strany ve snaze si zajistit pro sebe co největší výhody. Je chytrý a bez větších skrupulí usilující o své zájmy. U králova bratra svůj vliv neztratil, naopak ho ještě posílil.“

„Máte zase pravdu, pane Louvente. Včetně charakteristiky pana hraběte. Považuji ho trochu za svého přítele, ale mám se před ním zároveň na pozoru. Byl u mě na návštěvě před vámi.“

„Já vím,“ odvětlí host a když uvidí překvapený a tázavý pohled, dodá, „Čekal jsem, až pan hrabě odejde, abych mohl vstoupit.“

„Raději se už na nic neptám,“ usměje se pan de Godille, „Mohl bych se totiž dozvědět nějaká svá vlastní tajemství. Doufám jen, pane Louvente, že budete loajálním zaměstnancem, protože s některými osobami, které budou v oblasti vašeho zájmu, se stýkám i já osobně. A také by mnohé z toho, co zjistíte, nepochybně zajímalo i jiné.“

„Pane hrabě,“ odvětlí agent hrdě, „mám také svoji čest a zásady. Pracuji pouze pro toho, komu jsem dal své slovo. O diskrétnosti můžete být naprosto ubezpečen. Vše, co se dozvím, bude sděleno toliko vám a vy sám se pak rozhodnete, jak toho následně využijete. To samé platí o mých nejbližších spolupracovnících.“

„Ty mi asi nepředstavíte.“

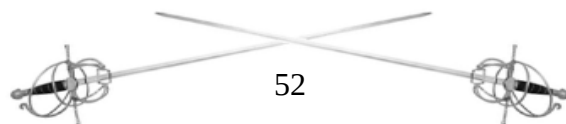
„Pravděpodobně ne, pane hrabě. Pokud něco takového nebude vyžadovat splnění úkolu, ponechám tyto spolupracovníky v tajnosti. Jsou mé určité bohatství, které, když dovolíte, zůstane i nadále toliko mé.“

„Nic proti tomu. Jakou zálohu žádáte pro sledování vévody d'Orleans a jeho lidí?“

„To samé, opět tisíc liber. Pokud by byla potřeba výdaje vyšší, tak bych vás požádal o další peníze. Bohužel získávání vámi požadovaných poznatků není právě levné, na to vás upozorňuji předem, pane hrabě.“

„Pochopil jsem, ačkoli jde opravdu o velmi vysoké částky. Nicméně uznávám důležitost vaší činnosti, pane Louvente. Do dvou dnů pro vás budu mít připravenou částku šest tisíc dvě stě liber. Vy sám si stanovte, jak dojde k jejímu předání.“

„Rozmyslím se, pane hrabě. Zároveň vám také řeknu, kde se budeme moci scházet. Není dobré, abych za vámi chodil sem. Chci zůstat ve skrytu a kdybych se tu objevoval častěji, vaši lidé by si mě

zapamatovali. Budete mít nějakého muže, který ode mne bude přebírat zprávy či tak budete činit výhradně sám?“

„Budu tak činit výhradně sám, ale pokud bych nemohl, tak využiji svého tajemníka Maurice. Mládence, který vás sem uvedl.“

„Vím o koho jde. Vypadá důvěryhodně a chytře.“

„Rovněž věřím v jeho věrnost a diskrétnost.“

„Máte ještě nějaké další úkoly, které bych měl plnit, pane hrabě?“

„V současné době ne. Čím jsem vás pověřil, vám určitě zabere dost času.“

„Ano, zabere dost času, bude stát velké úsilí a vás dost peněz. Ale na druhé straně, pane hrabě, vám moje poznatky budou dávat velkou výhodu. Jak před vašimi protivníky, tak před vašimi přáteli ve vysokých státních funkcích,“ upozornil Daudet.

„Jsem si toho vědom. Očekávám, že za dva dny za mnou opět přijdete či mi necháte vzkaz, kde bychom se mohli setkat. Mám ještě jeden dotaz, patří k vašim lidem i pan Achile? Ten Achile, s kterým jsme řešili případ pana de Cinq-Mars a pak únos slečny Gabriely.“

„Pan Achile je zvláštní patron, poněkud nezávislý, ale velmi schopný. Asi se s ním domluvím na spolupráci. Ale pouze na konkrétní úkoly. Máte s ním snad jiné plány?“

„Nikoli, já rovněž oceňuji jeho velké schopnosti a rád bych s ním zůstal i nadále ve spojení a jeho služeb rovněž využíval. Pokud je domluvíte vy, tím lépe.“

„Domluvím se s ním, pokud domluvu necháte na mně. Pan Achile má neskutečný přehled o celé Paříži, nebudu prozrazovat více, ale jak už jsem naznačil, je opravdu podivný patron. Respektují ho i různé bandy, těší se u nich velké vážnosti. V některých případech byl dokonce něčím jako jejich smířícím soudcem, když mezi nimi vypukly spory.“

„Opravdu?“ podiví se pan de Godille.

„Ano. Vymyslel si svoje působení dobře, pane hrabě. V Paříži je mnoho různých siroteků a bezprizorních dětí. Vybírá si z nich ty nejvíce schopné a spolehlivé, zajistí jim obživu a domov a oni pro něho pracují. Někteří už vyspěli, ale stále jsou mu vděční a rádi mu pomohou. S panem Achilem se chováme ve vzájemné úctě. Jsem zpraven o jeho pomoci, když jste hledal unesenou slečnu Gabrielu.“

„Výborně, pane Louvente. Vám opravdu nic neunikne. I vaše poslední slova mě ubezpečují, že peníze do vás vložené, nebudou vyhozené. Mám z naší dnešní dohody velkou radost.“

„Potěšení je na mé straně, pane hrabě.“

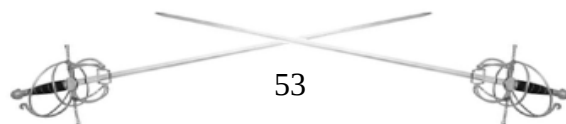
„Pane Louvente, máte snad ještě něco na srdci? Něco, co je nutné ještě projednat?“

„Nikoli, pane hrabě. Vše, co bylo třeba, bylo řečeno. Hned zítra se pustíme do práce. Do dvou dnů se vám ozvu, abychom se znovu sešli, domluvili se na předávání mých zpráv a vy jste mi naopak mohl dát peníze.“

„V tom případě bych naše setkání ukončil,“ povstane pan de Godille, „Jsem velmi unavený,“ dodá jako společenskou omluvu. Jeho host též již stojí, přidá i hlubokou úklonu. Vzápětí je vyprovozen až na chodbu, kde se ho ujme Tissot a vyvede ho z domu.

Hrabě by si s chutí radostí povyskočil. Místo toho zamíří do svých komnat. Je překvapen, neboť nikde nevidí Emileho, proč však zjistí záhy, když otevřel dveře ložnice. Jeho osobní sluha leží stočený v klubíčku vedle jeho postele a spokojeně zařezává. Hraběte nejprve popadne zlost, když však znovu pohlédne na hubené tělo chlapce, přejde jeho sverpý výraz do úsměvu. Emile není zlý, ale proti Mauricovi je daleko pomalejší, ospalejší a hloupější.

Nakloní se nad spáčem, uchopí ho za rameno a zatřepe s ním. Kluk při spatření svého pána vyskočí takovou rychlostí, že se málem oba srazí hlavami. Začne něco mektat, ale pán ho odbude mávnutím ruky a nařídí mu věnovat se své činnosti. Musí se ale obrnit trpělivostí, protože rozespálý sluha je ještě méně obratný než obvykle. Ovšem radost nad domluvou s Daudetem převažuje a nemůže mu ji pokazit svým mizerným výkonem žádný Emile.

V HÁJEMSTVÍ OTCE LA TONNELIERA

Následného dne ráno se hrabě de Godille vzbudí až kolem půl deváté s nepříjemným pocitem malátnosti a s bolestí hlavy. Což vzhledem k vypitému vínu předcházejícího dne není až tak překvapivé. Zavolá si Emila a Maurice. Svému tajemníkovi poručí, aby mu nechal donést malou snídani za deset minut do salónku a připravil za hodinu kočár. Pojede navštívit pana markýze de Almare a on ho doprovodí. Jen co Maurice odejde, nechá se obsloužit od Emileho. Vykoná zadržovanou malou potřebu do nádoby tomu určené, následně se přes malou lásku k vodě lehce opláchne v chladivé tekutině, což mu navrátí trochu chuti do života, minimálně mu prokrví ty části těla, jímž vodu ukáže. Potom se nechá obléknout do jedněch ze svých lepších šatů.

Snídani moc nedá, žaludek má pořádně na vodě, pročež nasedá do kočáru rozmrzelý. Jeho tělesné indispozice ovšem vyvažuje dohoda stvrzená včerejší noci, jež učinil s panem Daudetem. Ta pro něho má cenu zlata, neboť mu jednak pomůže řešit problém jeho přítele a jednak mu poskytne cenné informace, jimiž si získá respekt a uznání od kardinála Mazarina a jeho spolupracovníků. Alespoň tak si budoucnost kreslí ve svých představách.

Markýz je naštěstí doma, zrovna se věnuje s domácím učitelem hodině šermu. Přijme svého přítele ve svém cvičebním sále jen v košili a kalhotách, jeho nabídku dát si s ním krátký cvičební duel Armand s díky odmítne. Tissot postává u dveří, také mistr šermu odstoupí a nechal oba šlechtice o samotě. Hrabě svému příteli vyličí včerejší rozhovor a požadavky pana Daudeta.

„Přinášíte mi velmi dobrou zprávu,“ konstatuje pan de Almare, „Budu se cítit lépe, když budeme mít o mé matce zprávy hned, jak se objeví v Paříži. Náklady samozřejmě uhradím, hned večer vám nechám domů dopravit patnáct tisíc liber.“

„Patnáct tisíc liber? Asi jste se přeslechl. Potřebuji jen šest tisíc dvě stě liber.“

„Ovšem vámi zmíněná částka je jen pro běžné výdaje. Bude třeba ještě odměna a možná se výlohy zvednou. Bude asi vhodné toho muže i s jeho suitou špehů najmout na celý rok.“

„Ano, ovšem i tak bude pro vaši záležitost využíván jen částečně.“

„Příteli,“ usměje se markýz, „mám naštěstí značné prostředky, které nashromáždila má matka a z nich rád drobnou část věnuji na její sledování. Mně tato suma nic neudělá a vám nepochybně pomůže. Přeci jsme se tak domluvili. Ušetřím vás tak trapné situace, kdy byste mě žádal o doplatek, pokud by se výdaje zvýšily, anebo nutnosti, abyste chybějící částku uhradil ze svého. Můj příspěvek by měl stačit na rok služby pana Louventa a jeho lidí, pak se můžeme domluvit na dalším, pokud budete s jeho službami spokojen.“

„Nelíbí se mi výše vašeho příspěvku, příteli. Vždyť vás vlastně zneužívám.“

„Nesmysl. Naopak, pomáháte mi v mé věci. Ale pokud chcete být klidnější, tak se domluvíme i jinak. Čas od času spolu probereme politické poměry a vy mi můžete říci něco, co váš tajný agent vypátrá. Jen co uznáte za vhodné. Rád si poslechnu čerstvé zprávy. Tím pádem se nemusíte cítit hloupě v souvislosti s náklady na našeho vyzvědače.“

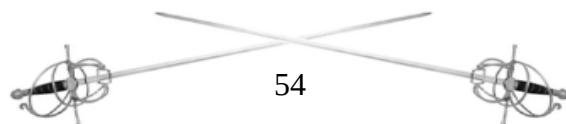
„Jak myslíte,“ přikývne hrabě, velmi spokojen s návrhem přítele. Tomu tato částka jistě nijak zvlášť nenabourá rozpočet a naopak on bude mít záruku, že má na své tajné informátory dostatečné prostředky na rok dopředu. Stejně se bránil více méně jen pro formu, aby nedal najevo svou ochotu přijmout peníze bez protestů.

„Když už jste tady, příteli, nechcete zůstat na oběd?“

„Ne, mám ještě další povinnosti,“ zalže pan de Godille, který se především necítí dobře.

„V tom případě vás nebudu zdržovat. Ještě dnes večer k vám dorazí Augusto, přiveze vám peníze a taky pozvánky na některé sešlosti a oslavy. Vy si z nich vyberete. Když už mluvíme o pozvánkách, nechcete, abych vás představil markýze de Rambouillet?“

„Chcete mě zatáhnout do jejího vyhlášeného paláce? Mezi všechny ty učence? Vždyť bych si tam připadal jako hlupák.“

„Co vás nemá, kromě učenců a umělců tam dochází i mnoho šlechticů, kteří nemají v žádném případě váš důvtip a šarm. Uvažujte o mé nabídce, zmíním se markýze o svém úmyslu vás jí přivést představit a uvidíme, co mi řekne.“

„Nevím, příteli, nerad bych působil jako neotesanec. Vždyť víte, vědy a učení není právě co mě baví. Radši bych přišel na nějakou vaši sešlost, ta je přeci jen méně okázalá.“

„Můžeme si o tom promluvit i později.“

„Jak si přejete. Když dovolíte, půjdu, váš mistr šermu už netrpělivě přešlapuje, dejte mu pořádně zabrat,“ rozloučí se Armand, a doprovázen svým tajemníkem, opustí nejprve sál a potom i palác.

Markýz de Almare dokončí svoji lekci a poté zajde rovnou za správcem Burdainem. Obeznámí ho s potřebou připravit na večer patnáct tisíc liber, aniž by mu sdělil účel jejich vynaložení. Už odchází, když se otočí.

„Musím vám sdělit jednu novinku, pane Vincente. Pravděpodobně se v brzké době vrátí do Paříže moje matka,“ řekne a muž postávající za pracovním stolem zbledne, pak se nejistě podívá směrem k tajným dveřím a znovu na svého pána, přičemž jeho očka mrkají ještě větší intenzitou než obvykle.

„Očekáváte nějaké problémy, Milosti?“ zeptá se nejistě.

„Nevím. Zná tajný mechanismus ke svému pokladu?“

„Nevím, Milosti. Tedy určitě ho zná, ale jestli si ho stále pamatuje ... Sice s ním byla obeznámena, nicméně ho sama nikdy nepoužila. Vždy jsem jí otevíral já. Mohla by se sem vloupat, Milosti?“

„Nevím. Jen chci učinit všechna opatření, abychom předešli jakýmkoli nepříjemnostem a překvapením. Možná jsou mé obavy liché, ale je lepší větší obezřetnost, než potom zažívat nemilé následky.“

„Určitě, Milosti, určitě,“ kývá hlavou na souhlas Burdain, „Asi se na mě bude zlobit, že jsem vám její tajemství prozradil.“

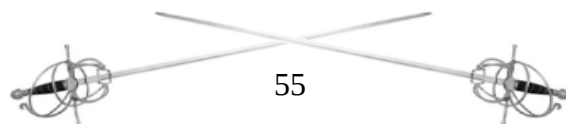
„Možná, ale nemusíte se bát, budete pod mou ochranou. Legálně nemá žádnou naději se svého pokladu zmocnit, dle úředních listin je tento palác mým majetkem, včetně všeho, co obsahuje. Ovšem když ji odmítnu z toho cokoli vydat, mohlo by ji napadnou zmocnit se svého bývalého majetku jiným způsobem. Až podle rozhovoru s ní, na což se vůbec netěším, se rozhodneme na dalším opatření. Včetně zvýšení ochrany paláce. Kdyby znala ten mechanismus, tak bychom ho mohli vyměnit.“

„Vyměnit mechanismus asi nebude třeba, jak by se k němu nepozorovaně dostala, navíc ho několik let nepoužila ... Milosti, není tak jednoduché takový mechanismus přepracovat. Navíc by museli být zasvěceni příslušní řemeslníci, povolat někoho nenápadně například z Itálie bude trvat měsíce. Navíc, Milosti, všechno podlehe násilí, pokud je dostatečně silné. Poohlédnu se raději po nějakých Švýcarech, kteří se dávají najímat na ochranu a pokud bude třeba, posílíme ostrahu vašeho paláce. Případně i vaší a mou, když dovolíte Milosti.“

„Uvažujete správně. Možná zbytečně maluji čerta na zeď, ale nemám z mé matky dobrý pocit. Připravte na večer peníze, Augusto si je vyzvedne. Přichystejte mu i kočár a doprovod, aby nám ho náhodou někdo nepřepadl.“

„Jak si přejete, pane markýzi,“ řekne Burdain a pak spíše pro sebe dodá, „Moc nepříjemná zpráva, moc nepříjemná zpráva, tak nám to všechno dobře šlo a teď tohle. Z toho budou nepříjemnosti, určitě, z toho budou nepříjemnosti.“

Hrabě de Godille se po svém návratu odebere do svých komnat a znovu si lehne. Probudí se až odpoledne, kdy požádá o oběd. Cítí se už mnohem lépe a tak doplní výživu i za nepodařenou snídani. Přitom přemýšlí, co bude následné hodiny dělat. Kromě nudy ho nic jiného nenapadá. Inspiroval ho však jeho přítel markýz. Měl by si také brát hodiny šermu, když už necvičí s gardou Jeho Eminence, nebo naučit práci s mečem například Maurice, aby mu mohl dělat cvičného soupeře. Ba ne, tím by se asi moc nezdokonalil. Raději se zeptá markýze, zda by mu nemohl svého učitele občas zapůjčit. Nebo se dohodne

s panem de Seinges a začne znovu cvičit s ním či s gardisty. Je ale vhodné, aby navštěvoval gardu kardinála? Ale kdyby tak činil tajně ...

Nakonec si najde práci na odpoledne. Postaví Tissota před své dveře, otevře tajnou schránku se svými penězi a začne je přepočítávat. Není na tom s hotovostí nijak špatně, ale stále se peněžní zásoba ztenčuje. Potřeboval by nějaký stálý příjem, kterým by mohl platit svůj dům a služebnictvo. Směšný žold poručíka gardy, který mu dávali a i teď ponechali, nic neřeší. Ze svého panství nemůže očekávat ani libru, stálý příjem jako někteří šlechtici ze státních zdrojů taky nedostává. Obchod s panem Juanem a Coiffierem se teprve rozjíždí, z tohoto zlatáky v nejbližší době rovněž nepřitečou. Snad jedině, kdyby se nějak dohodl s hrabětem de Chavigny nebo Mazarinem, aby mu poskytli peníze na jeho činnost, kterou by měl pro ně vykonávat. I oni by mohli pochopit, že z něčeho žít prostě musí. Ovšem oni asi budou těžko tak velkorysí jako nebožtík kardinál. Díkybohu za štědrost jeho přítele pana markýze de Almare, s peněz na zvědy mu něco zůstane. Ale možná budou náklady opravdu vysoké ... Se špatnou náladou uloží mince zpátky do váčků a pytlíků, ty následně skryje za stěnu.

Zbytek dne jen tak polehává, projde se po domě a vynadá služebnictvu. Kolem osmé hodiny dorazí Bastien a s Tissotem přivlečou do jeho pokoje peníze od markýze de Almare. Nechá je odnést do salónku a po Augustově odchodu, opět pod stráží Mauriceho na chodbě, je sám uloží do své skrýše. Možná by z nich mohl něco ušetřit, znovu fabuluje, ale rok je dlouhá doba a Daudet zadarmo určitě dělat nebude.

Když jsou zlatáky v bezpečí, nechá si donést večeri a po ní si jde brzy lehnout. Protože prospal půl dne, nemůže usnout, jen se tak převrací na posteli a usilovně přemýšlí, co bude dělat další dny. Z dlouhodobé nudy by se asi zbláznil. Potřebuje se bavit, potřebuje nějaké dobrodružství, napětí.

Druhý den dopoledne přinese malý klučina vzkaz, jehož autorem je Daudet. Maurice ho neprodleně předá svému pánu, který si ho ihned přečte.

„Dnes v devět hodin večer bud'te prosím se svým kočárem před kostelem Saint-Eustache. Vyhledám vás. L.“

Nad vzkazem šlechtic jen pokrčí rameny. Dobrá, jeho nový zaměstnanec hodlá i nadále konspirovat, což je možná k povaze jeho práce správné. Ale bude nutné, aby on věděl, kde daného muže nalezne, na to má právo, když ho platí. Bude ho muset o toto požádat.

Kolem půl deváté večer nasedne pan de Godille společně s Mauricem do kočáru, doprovod jim tvoří jen trojice dočasných služebníků, poskytnutých mu panem Malletem k provozu kočáru. Ale oba dva lokajové Simon a Matyas jsou dostatečně urostlí, aby v případě potřeby mohli zasáhnout a hrabě i jeho tajemník mají v kočáře čtyři pistole. Opatření zase ne tak podivné, jestliže vyrážejí do nočních ulic Paříže a ještě v kočáře převážejí velkou sumu více než šesti tisíc liber. Žold pro pana Daudeta a jeho špicly.

Kočár zastaví nedaleko vchodu do kostela. Život ve městě opět utichl, zima i tma odrazují od vycházky každého, kdo skutečně nemusí opustit teplo svých domovů. Chlad citelně pociťuje i hrabě a jeho doprovod. V kočáře nemají ani žádné ohřívadlo, nepočítají s dlouhým pobytem v tomto prostředí.

Odbije devět hodin, čas domluvené schůzky, ale musejí počkat ještě asi pět minut, než se ozve zaklepání na dvířka kočáru. Maurice odhrne záclonky a vyhlédne do tmy. Před dvířky spatří siluetu muže v kněžském rouchu.

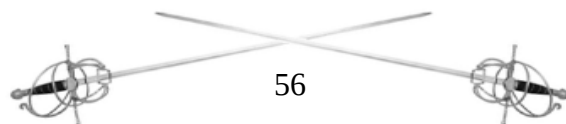
„Je tam nějaký kněz, pane hrabě,“ hlásí překvapeně.

„Kněz? Asi z kostela. Maurici, počkej tady, pistole připravený, kdyby snad dostal někdo zálsusk na naše peníze. Dokud ti já osobně neřeknu, nikomu je nevydáš.“

„Jak nařizujete, pane hrabě.“

Šlechtic otevře dvířka a vystoupí do stejně studeného prostředí, ale pobyt v něm ještě znepříjemňují lehké poryvy větru. Mnoho z tváře klepajícího muže nevidí, postava se však lehce ukloní.

„Pane hrabě, posílá mě pan farář z kostela Saint-Eustache, Otec La Tonnelier,“ řekne muž v kněžském rouchu, „Mohl byste mě laskavě následovat?“

Pan de Godille přikývne a jde poslovi v patách. Je překvapen. Otce La Tonneliera viděl naposledy, když osobně žehnal králi krátce před smrtí kardinála Richelieua. Kostel Saint-Eustache patří rozhodně k nejkrásnějším v Paříži, není-li nejkrásnější, ale také k nejvýznamnějším. Chodí sem k přijímání malý dauphin, budoucí král, konají se zde smuteční obřady za prince a vévody, je dobře dotován i ze státních peněz. Tady vlastně hrabě de Aboa objevil kněze Paula, ze kterého se posléze vyklubal markýz de Almare.

Průvodce vede hraběte hlavním vchodem do nádherné lodi kostela, šlechtice prostoupí kouzlo vznešenosti z prostředí svatostánku. Rozhlíží se po nádherných, byť nyní velmi spoře osvětlených malbách i zařízení kostela, přitom však nespouští oči z kněze. Zajdou do zákristie a vstoupí do menší místnosti, v níž se nachází pouze kavalec, dvě almary a stůl s několika židlemi. Host se tázavě podívá na svého průvodce, ten se otočí a do jeho tváře dopadne odlesk světla z tříramenného svícnu, jež stojí na spodní části almary osvětloval komůrku.

„Pane hrabě,“ promluví průvodce příjemným hlasem, „omlouvám se, že jsem se doposud nepředstavil. Jsem bratr Joseph, jsem pomocníkem pana faráře La Tonneliera.“

„Mně asi znáte,“ odvěti pan de Godille, „Bohužel přesně nechápu, proč jsem se ocitl v této místnosti.“

„Tato místnost slouží pro mé potřeby, pane hrabě. Z pověření Otce La Tonneliera však bude také poskytnuta vám, pokud se budete chtít v našem chrámu občas setkat s panem Louventem, abyste měli naprosté soukromí a unikly nepříjemným pohledům nezasevěných.“

„Ach tak,“ pochopí šlechtic a podívá se pozorně na mladého kněze. Může mu být tak kolem osmnácti let, je vyšší štíhlé postavy, jeho vysloveně hezký obličej dělají zajímavější ostře řezané rysy a především výrazně modré oči.

„Pane hrabě, když dovolíte, tak vás na chvíli opustím, jistě chápete důvod,“ řekne Joseph a svá slova vzápětí naplní.

Pan de Godille nedokáže zastřít své překvapení. S panem Gauvionem se scházel v komůrce kostelníka v Saint-Jacques-La-Boucharie, s panem Daudetem, jak vidno, budou ke konspiračním schůzkám používat kostel Saint-Eustache. Přijde mu malinko zvrhlé, využívat k takovým účelům chrámy boží, ale není až takový náboženský fanatik, aby si s tím dělal větší problémy. Jeho úvahy přeruší vstup dalších návštěvníků komůrky mladého kněze.

Oba muže pozná Armand okamžitě. Tím prvním je jeho nový zaměstnanec Daudet, tím druhým samotný farář La Tonnelier. Krátce si vymění několik zdvořilostních frází, pak se na popud zdejšího správce nádherného kostela usadí k prostému dřevěnému stolku.

„Ve vašich očích, pane hrabě, vidím mnoho otázek a také údiv nad tímto setkáním,“ zahájí rozhovor farář trefným odhadem, „Možná bych vám měl krátce vysvětlit pohnutky, které mě vedly k poskytnutí útočiště v tomto domě božím pro vás a pro pana Louventa, věrného služebníka božího, s kterým jsem se již mnohokrát setkal. Nejen vy a vaši přátelé máte zájem, aby se poměry v tomto království ubíraly po správných cestách. I církev má stejný zájem.“

„Jsem potěšen, Otče, takto ke své činnosti budeme mít požehnání boží,“ odvěti šlechtic s mírnou ironií, kterou však hostitel přejde bez povšimnutí.

„Také jsem se dozvěděl o jistých problémech, které má můj bývalý pomocník a váš současný přítel markýz de Almare. Znam jako jeden z mála podrobně celou jeho pohnutou historii a s panem markýzem se stále občas vídáme. Je nesmírně zajímavý muž.“

„V tom se shodneme, Otče. Ovšem jsem trochu překvapen. Bude snad pan Louvent kromě mé osoby ještě poskytovat své poznatky vám, Otče?“

„Nikoli, pane hrabě. Naopak já bych byl potěšen, kdybych si občas mohl popovídat s vámi. Mám osobně zájem, aby pan markýz de Almare dobře vyřešil své nelehké rodinné poměry.“

„Na tuto věc jsem ani tak nenarážel, Otče. Spíše jsem měl na mysli poznatky řekněme politického rázu. Chápu zájem církve a možná i váš osobní, ale domníval jsem se, že pan Louvent bude pracovat výhradně pro mě a případně pro osoby, které budu zastupovat.“

„V tom není rozpor, pane hrabě.“

„Promiňte, Otče,“ zavrtí hlavou pan de Godille, „Jsem rovněž věrný služebník boží, mé vyznání je katolické, nezapomínám na své povinnosti vůči své duši. Jenže tady jde o trochu něco jiného. Jde o problémy světské moci. Já jsem se domluvil s panem Louventem. Měl by pracovat podle mých pokynů a pro osoby, které zastávají vysoké státní úřady. Musím se přiznat, Otče, plně se neorientuji v problematice náboženství, především proto, že je tolik jeho podob. Tím nemíním rozlišení na katolíky a protestanty, toto jsem pochopil a zdá se mi, že je tento problém v naší zemi vyřešen. Ale v náboženství existuje tolik různých učeních, které mezi sebou vedou odborné teologické spory. Těm nerozumím vůbec. Co však si myslím je, že by se měla církev zabírat duší obyvatel a státní úředníci zajištěním jejich potřeb tak říkajíc tělesných, tedy výkonem práva, zajištěním obchodu, armády.“

„Váš názor respektuji, pane hrabě,“ usměje se lehce farář, ale jen zlehka, aby mladíka nepopudil, „V našich pohledech nenajdete žádný rozpor. Svatá církev má rovněž zájem, aby bylo vykonáváno právo skrze jediného pána v této zemi, kterým je král. Mohu vás ujistit, nemíním nijak zneužívat vaši důvěry.“

„Stále tomu nerozumím, Otče,“ zavrtí hlavou Armand, „řeknu to tedy naprosto jasně. Velice si vážím vaší ochoty mi pomáhat a rovněž tak markýzi de Almare. Ale jestliže jsem se domluvil s panem Louventem a jestliže mu za jeho práci platím, trvám na tom, aby svá zjištění předával pouze mně. Nejde o otázku nedůvěry vůči vám, Otče, ale jinak by mi to přišlo naprosto podivné.“

„Pane hrabě, mohu?“ zeptá se Daudet a ač se snaží zachovat kamennou tvář jako vždy, je v ní náznak nervozity a nejistoty.

„Prosím, pane Louvente,“ souhlasí Armand, ale jeho odpověď je plná chladu a jen stěží skrývané zloby.

„Pane hrabě,“ řekne agent naléhavě a výjimečně i hlasem podbarveným emocemi, „došlo k naprostému nedorozumění. Musím vše uvést na správnou míru. Vy jste si vše vyložil zcela mylně. Jako bych snad chtěl pracovat nejen pro vás, ale za vaše peníze, kromě vás, předávat svoje poznatky také prostřednictvím Otce La Tonneliera svaté církvi. Ale tak tomu zdaleka není. Když dovolíte, pane hrabě, všechno vám vysvětlím a uvedu na správnou míru.“

„Prosím, mluvte, pane Louvente. Musím ale říci, jsem vaším chováním skutečně zaskočen.“

„Pokusím se být stručný, pane hrabě. Je mi nesmírně líto, ale musím hned na začátku zpochybnit jednu vaši tezi. Tou je oddělení světská a církevní moc. Tak tomu vůbec není. Zájmy svaté církve jsou úzce propojeny se zájmy královských rodů, se zájmy mnohých velmožů. Ve skutečnosti rozhodnutí učiněná například v Římě výrazně ovlivňují osudy mnoha království a dá se říci celé Evropy. Ani já nejsem politik, mým úkolem bylo a opět bude získávat pro představitele světské moci důležité údaje. Ale tyto zprávy se netýkají pouze velmožů, ale také jednotlivých náboženských učeních, jezuitů, představitelů papežského stolce. Máte pravdu, pane hrabě, jde o vztahy opravdu velmi složité, ani já je plně nechápu, což ale není můj úkol. Pokud jsem chtěl či budu chtít zjistit některé poznatky, musím o nich mluvit se správnými lidmi. Otec Le Tonnilier je farářem velmi významné instituce, ostatně ne každému je dovoleno dát poslední pomazání prvnímu ministrovi, žehnat králi či dávat přijímání dauphinovi. Naše vzájemná spolupráce byla vždy výhodná pro obě strany a já se domníval, že by tomu tak mělo být i do budoucna. Proto jsem si dovolil zprostředkovat tuto tajnou schůzku, bohužel mám pocit, že jsem se dopustil chyby,“ zatváří se skutečně nešťastně mužik, což zarazí šlechtice ještě víc, než jeho slova.

„Pane hrabě, když dovolíte,“ ozve se znovu farář, „musím podpořit slova pana Louventa. Nedovolil bych si vás nijak poučovat, pouze bych rád poukázal na jistou skutečnost. Zájmy církve a mocných královských rodin jsou tu v souladu, tu v rozporu, v každém případě se výrazně ovlivňují. Sám jste správně podotkl, je mnoho různých skupin, sekt, teologických proudů a stejně tolik je zájmů. Je velmi důležité znát dobře názory svých přátel i nepřátel, abyste mohl sám zvolit nejlepší řešení.“

„Asi začínám chápat,“ řekne pan de Godille, ale nemluví pravdu. Je zmatený čím dál tím více, ale hlavně se stydí, že nemá patřičný přehled, aby mohl s oběma muži na toto téma diskutovat. Ač několikrát zdůraznili, že ho nemíní poučovat, cítí se před nimi jak malý žáček, jemuž shovívavě vysvětlují, jak je hloupý a nechápavý.

„Pane hrabě,“ pokračuje pan La Tonnelier, „Mám jistý přehled o svých farnících a také o názorech mnohých církevních hodnostářů. V minulosti jsme si vyměňovali různá sdělení a získávali správný pohled na daný problém, což bylo prospěšné oběma stranám. Nenabízím vám nic jiného. Jsem s vámi připraven hovořit o problémech, které se mohou týkat církve a představitelů státní správy. Naopak jako projev dobré vůle vám nabízím útočiště v tomto domě božím, protože naše zájmy jsou společné. Teď nemluvím o soukromé záležitosti vašeho přítele, ale o věcech zásadnějšího významu.“

„Snad jsem vás pochopil správně, Otče,“ pokouší se zachránit situaci pan de Godille, „Velice si cením vaší ochoty a vstřícnosti. Je mojí chybou, že jsem si vše vysvětlil špatně. Dostal jsem se do zcela nové situace, které bohužel zatím zcela nerozumím, ale budu se snažit vše správně pochopit.“

„Nepochybně jste mužem na svém místě, pane hrabě,“ pokývá hlavou farář, „Správná rozhodnutí významných osob mohou ovlivňovat život v celé zemi, ale také postavení božích služebníků. A naopak. Kolik sporů bylo zažehnuto ve jménu víry. Moje snaha je vedena pouze upřímným zájmem pomoci, já osobně nehledám žádný osobní prospěch,“ dodá a poslední slova mu mladík ani trochu nevěří. Zase tak naivní není. Střeží se však dát cokoli na jevo.

„Budu se těšit na další vzájemnou spolupráci,“ řekne šlechtic neurčitě, ačkoli si v tuto chvíli vůbec neumí představit, jak by měla vypadat.

„Pane hrabě, byl jsem velmi potěšen naším shledáním. Mladý, schopný a diskrétní bratr Joseph bude prostředníkem, který vám poskytne zázemí pro vaše schůzky a pokud budete něco potřebovat, můžete se na něj obrátit. Nyní se s vámi rozloučím a ponechám vás s panem Louventem o samotě,“ zvedne se kněz. Oba další přítomní povstanou rovněž, po odchodu faráře se opět posadí.

„Pane hrabě, musím se omluvit,“ promluví mužík tichým a vážným hlasem, „Můj postup však byl veden maximální snahou úspěšně plnit své úkoly.“

„Nezastírám, pane Louvente, jsem touto překvapivou schůzkou skutečně zaskočen.“

„Pane hrabě, Otec La Tonnelier je velmi uvážlivý muž, který zná mnohá tajemství a dokáže také mnohé zjistit. Byl na naší straně v minulosti. Je výhodné získat ho pro spolupráci i nadále a dozvědět se tak mnoho důležitých zpráv. Měl jsem se s vámi poradit, učinil jsem velkou chybu, která mě velmi mrzí.“

„Co vám na to říci. Opravdu jste mě zaskočil a byl bych rád, kdybyste se příště se mnou poradil, než se rozhodnete pro podobnou schůzku. Věřím vám i vaším dobrým úmyslům, ale určitě jsme tuhle věc měli napřed projednat.“

„Slibuji, pane hrabě, nic podobného se již nebude opakovat.“

„Neříkám, asi je dobrý mít svoje zdroje uvnitř církevních hodnostářů, ale musíme být opatrný, abysme více neztratili, než získali. Aby z nás pouze netahali rozumy a sami nám nic neposkytli.“

„Pane hrabě, musím vám ještě jednu věc sdělit. Významná část informací, se kterými velmi úspěšně pracovala Jeho Eminence kardinál de Richeleu, pocházela od církve, jejímž byl de facto vrcholným představitelem. Kdysi mu je zajišťoval především Otec Josef, pan du Tremblay, kterému se říkalo Šedá Eminence. I já jsem měl a mám mnoho svých zdrojů mezi duchovními.“

„Opravdu? Oni pro vás pracují?“

„Nepřímo, cítili povinnost pomáhat Jeho Eminenci, ta zas byla schopná jim mnohé poskytnout, pokud mi dobře rozumíte, pane hrabě.“

„Pane Louvente, nejsem asi tak vzdělán jako vy. Ale něco jsem snad pochopil. Jeho Eminence, pan de Richelieu, byl přece v jistém sporu s papežským stolicí. I kvůli spolupráci s protestantskými zeměmi a válce se Španělskem. Proč by tedy měla církev spolupracovat s ním, teda s váma?“

„Pane hrabě, nerad bych vzbudil nesprávný dojem ... nechci Vaši Excelenci nijak poučovat, ale pokud mohu ...“

„Prosím, pokračujte,“ přikývne mírně dezorientovaný Armand.

„Pane hrabě, církev v naší zemi není zase tak jednoznačně oddána papežskému stolci, vždyť právo jmenovat biskupy spadá do pravomoci královské moci. A mnozí dávají přednost zájmům domácím, pokud se mohu takto vyjádřit, před zájmy dosti vzdáleného papežského stolce.“

„Bohužel této problematice opravdu nerozumím,“ povzdechne si pan de Godille, „Pane Louvente, opravdu jsou poznatky od církevních představitelů tak důležité?“

„Pane hrabě, církevní hodnostáři znají mnoho tajemství, vždyť se jim všichni zpovídají,“ ztiší podvědomě Daudet hlas, „Neříkám, nevyzrazují přímo zpovědní tajemství, ale mohou mnohé napovědět. Mohou upozornit, varovat ...“

„Chápu, pane Louvente, ovšem i církev má svoje zájmy. Nemohou donášet například do Říma?“

„Pochopitelně tak činí, pane hrabě. Každá světská mocnost, stejně jako papežský stolec, má své zvědy na všech významných dvorech. Snaží se získat co nejvíce poznatků, někdy se snaží i ovlivňovat dění ku prospěchu svému. Proto je důležité mít mnoho spojenců. Někdy jde o velmi jemnou hru, pane hrabě, která se v žádném případě nedá rozetnout mečem.“

„Rozumím,“ hryže si rty Armand, projevil se jako pitomec, řekl svůj názor, aniž by příliš přemýšlel, co říká. Bohužel takové hře nerozumí, ta je naopak jak dělaná pro jeho přítele pana de Almara, nebo také pana de Aboa, s jeho intrikánskými sklony.

„Pane hrabě, církev je nevyčerpatelný zdroj informací.“

„Dobrá, ale nemohou vás třeba využívat?“

„Jistě mohou a také tak činí,“ ztiší ještě více hlas Daudet, „Jistě nám neříkají všechno, ale ani my nejsme zcela otevření. Mnoho duchovních podporovalo kardinála de Richelieu, ať již si o pohnutkách takového konání mohu myslet co chci. Jsme na straně světské moci, legitimní moci, což nám dává jistou výhodu, jistá privilegia. Nepochybně ne každý podporoval Jeho Eminenci kardinála Richelieua, možná ještě méně jich bude podporovat Jeho Eminenci kardinála Mazarina. Byla by však škoda přijít o spojence, jestli mi rozumíte, pane hrabě.“

„Snažím se, pana Louvente. Jen se obávám, abysme nebyli zneužíváni,“ snaží se obhájit svůj postoj Armand, ač již tuší jeho nesprávnost.

„Pane hrabě, mohu vás ujistit, já v žádném případě nepředám nic z toho, co zjistím pro vás, jiné osobě. Vy se musíte rozhodnout, jak moje poznatky využít. Tak byla myšlena i dnešní schůzka. Ne já ke svému užítku, ale vy, pane hrabě, byste mohl od otce La Tonneliera získat cenné poznatky.“

„Pane Louvente, již jsem pochopil vaše úmysly a nepovažuji je za špatně míněný a možná dokonce budou pro naše záležitosti i výhodný. Jen jsem byl roztrpčen, protože jsem nebyl na tuto schůzku připraven. Ale stalo se a na tom už nic nezměníme. Pouze si vyhrazuji právo být do budoucna vždy o všem vámi dopředu zpraven.“

„Stane se tak, pane hrabě,“ odvětlí mužík, už opět bez jediného náznaku emoce.

„Pane Louvente, nemám taky nic proti tomu, scházet se v prostorách tohohle nádherného kostela. Ale chci vědět, kde vás v případě nutnosti najdu osobně. Mohu vám slíbit, nebudu týhle znalosti zneužívat. Je pro mě téměř nepřijatelný, abych já osobně neměl tušení, jak se s vámi spojit, než například za využití bratra Josepha či nechání vzkazu na místě, které jste určil minule.“

„Chcete znát místo mého bydliště?“

„Zdá se vám můj požadavek tak nepochopitelný? Nemíním za vámi chodit a kompromitovat vás. Nehodlám za vámi posílat svého tajemníka či jiný posly. Ale chci vědět, kde bych vás v případě naprosto neočekávané události mohl nalézt.“

„Vaše žádost je logická, pane hrabě. Pane hrabě, nechci mít před vámi žádná tajemství. Je mi líto, že naše spolupráce začala tímto nedorozuměním. Mohu vám říci adresu, kde mě naleznete či kde lze přímo mně zanechat naléhavý vzkaz. Jinak bych ale zůstal u toho, abychom jako prostředníka využívali bratra Josepha a naše schůzky se konaly tady. Nebo na jiném tajném místě. Je lepší pro nás pro oba, abychom nebyli vidáni často spolu, nejen vy máte své zvědy, to samé činí i vaši nepřátelé,“ upozorní Daudet.

„S tím souhlasím. Bratr Joseph tak bude naším prostředníkem?“

„Budeme si přes něj moci nechávat vzkazy a domlouvat se na schůzkách. Otec La Tonnilier na nich vůbec nebude, vy se rozhodnete, zda s ním občas promluvíte. Věřte, pane hrabě, on je vám schopen říci mnoho podstatného a výrazně vám vysvětlit postoje církve k mnoha problémům. Ale záleží na vašem

uvážení, zda budete mít o toto zájem. Jinak jsem již začal pracovat na příjezdu paní hraběnky de Besiere a také na svém druhém úkolu, týkající se vévody d'Orleans. V Paříži jsou někteří jeho oblíbenci, nejen hrabě de Aboa. Zjistíme, zda vyvíjejí nějakou nepřátelskou činnost.“

„Jak se já ale dozvím, kdy bude dobrý se sejít?“ vrátí se k předchozímu problému šlechtic.

„Pošlu vám vzkaz do vašeho domu. Navrhnou vám termín setkání zde u bratra Josepha. Nebo někde jinde, pokud bych toto místo nepovažoval za bezpečné. Pokud byste se nemohl dostavit, tak mně zde necháte vy vzkaz, kdy se mám dostavit já.“

„Jak myslíte. Uvidíme, jestli tahle domluva bude účelná,“ pokrčí rameny pan de Godille. Vše se mu zdá naprosto zbytečně komplikované. Vždyť se nejedná o tak závažná tajemství. Pokud by hrozilo skutečné nebezpečí, kdyby někdo mohl třeba i fyzicky zvédy nebo nositele nějakých tajemství napadnout, pak by asi byla taková opatření v pořádku. Ale v současné době se zvolený způsob komunikace zdá šlechtici nesmírně složitý a nepraktický. Nechce však začít spolupráci s nepochybně užitečným Daudetem dalším nedorozuměním, proto přikývne na jeho návrhy.

„Jak se vyznáte v Paříži, pane hrabě?“

„Nijak zvlášť.“

„Na příští naši schůzku vám přinesu nakreslený plán, kde mě naleznete. Tedy kde občas přebývám. Do té doby mi můžete nechat vzkaz zde nebo na staré adrese. Ozvu se vám však sám okamžitě, jakmile něco zajímavého zjistím.“

„Jak vám předám peníze, které jsem přivezl?“

„Převzme je bratr Joseph a já si je od něj postupně odnesu. Nechci se pohybovat po Paříži s takovou hotovostí.“

„To mu tolik důvěřujete?“

„Pane hrabě, komu bychom měli věřit, když ne služebníkům božím? Poznal jsem pana faráře i jeho mladého pomocníka, věřím oběma. Zde jsou mé peníze ve větším bezpečí, než kdekoli jinde. Řekněte, kdo by hledal u mladého kněze takový obnos?“

„To asi nikdo. V tom máte pravdu.“

„Pane hrabě, ještě jednou se omlouvám za dnešní schůzku. Nesprávně jsem vyhodnotil některé okolnosti. Dnešek je pro mě poučení, abych příště svoji iniciativu omezil pouze na plnění svěřených úkolů a cokoli jiného s vámi dopředu projednal. Neznám však lepšího prostředí pro tajné schůzky než boží stánky. Pokud v nich vládnou osoby nám nakloněné.“

„Pane Louvente, beru vás za slovo. Pokud budete mít jakékoli nápady, které by nám pomohly, tak si je rád vyslechnu. Vzájemnou domluvu na nich považuji za lepší. Je opravdu možný, že najdu i s Otcem La Tonnilierem společnou řeč a v něm pak dobrého spojence směrem k církvi svaté. I když jsme dnes naši první schůzku započali trochu rozpačitě,“ popíše svůj trapas velmi jemně pan de Godille.

„Otec La Tonnelier je velmi moudrý a jistě si z dnešního menšího nedorozumění nevyvodí nějaké zásadní závěry. Ve věci pana markýze je jednoznačně na jeho straně, oba k sobě mají vřelý vztah, vždyť skoro rok zde vedle sebe působili.“

„Nechtěl jsem pana faráře urazit.“

„Jistě se tak nestalo. Pane hrabě, bude lepší, když dnešek přejdeme, chyba byla na mé straně,“ sype si popel na hlavu Daudet, ač vnitřně má jiné mínění. Bohužel však přecenil schopnosti svého mladého zaměstnavatele jednat diplomaticky, což jako jediné bere za své pochybení.

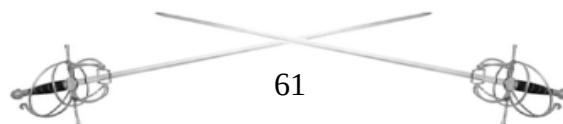
„Máte pravdu. Pro oba začíná trochu něco nového.“

„Jsem ve vašich službách, pane hrabě, proto se budu naprosto řídit vašimi příkazy,“ odpoví agent s lehkou úklonou hlavy.

„Půjdeme teď pro ty peníze?“ změní raději téma Armand.

„Já když dovolíte zůstanu zde. Bratr Joseph čeká nedaleko a převeze me od vás.“

„Jak myslíte,“ zvedne se pan de Godille, lehkým pohybem hlavy se rozloučí, jeho zaměstnanec samozřejmě vyskočí též a jeho úklona odpovídá vzájemnému postavení.

Šlechtic skutečně narazí krátce před vchodem do hlavní lodi na mladého kněze, který tuší, jaký bude jeho úkol. Proto hraběte beze slova následuje. Vyjdou bočním vchodem, oba dva nasednou do kočáru. Bratr Joseph požádá, zda by mohli popojet kousek stranou, čímž se ocitnou blíže postrannímu vchodu. Vzápětí duchovní přebere peníze, pod sutanu nemá problém umístit cokoli. Ač je dostatečně mladý a silný, otočí se nadvakrát.

Když pomocník faráře od Saint-Eustache definitivně odejde a kočár vyrazí k domovu, hrabě se podívá na svého promrzlého tajemníka s drkotajícími zuby, pak se beze slov opře do měkoučkého čalounění a začne přemýšlet o dnešní schůzce. Má z ní velmi nepříjemný pocit. Stále zcela nechápe, proč vlastně přišel osobně Otec La Tonnelier. Koho zastupuje farář kostela? Respektive čí zájmy? Komu on předává své informace a od koho naopak čerpá své poznatky?

Ano, princové jsou nebezpečnými protivníky, ale zaplést se s představiteli církve do některých jejich sporů či intrik, by mohlo být daleko nebezpečnější. Na druhé straně má jeho nový zaměstnanec pravdu, jejich poznatky se mohou hodit. Jenže ... při jejich schopnostech a vědění by se také mohl stát loutkou v jejich rukách a oni by mohli ovlivňovat jeho pohlížení na konkrétní problematiku.

Armand je poctivý věřící, ctí svého faráře a zpovědníka, byť svoji povinnost se zpovídat poněkud zanedbává. A ke všemu nesmí stejně o některých tajemství nic říkat. Po dnešní přednášce jistě bude ještě obezřetnější. Říct u zpovědi o panu de Soissons ... mráz mu přeběhne po zádech. Kdoví, ke komu by se taková informace nakonec dostala. Mladík si váží představitelů církve, úctu mu vtloukal od malička do hlavy abbé Furray, ale zároveň z nich pociťuje tíseň a s tím je spojená podvědomá nedůvěra.

VELKÉ MALÉ PŘEKVAPENÍ

Hrabě de Aboa se znovu zabydluje ve svém apartmá v domě s hostincem U Bílé růže. Vlastně se objevil v Paříži před týdnem po téměř roce. V únoru vyrazil s králem na výpravu do Rousillonu a následný čas po jejím skončení trávil vyhnanství s vévodou d'Orleans. S ním se navrátil i sluha Nicolas Misquton, jenž se po stejně dlouhé době s radostí přivítal s rodinou.

V prvních dnech svého pobytu navštíví hrabě několik svých přátel a vyzvídá, co se změnilo během jeho nepřítomnosti. Po návštěvě u pana de Godille druhý den vyspává až do devíti hodin, kdy mu Nicolas přinese až do postele snídani. Z kuchyně jeho otce, lahodná vůně mu navrácí smysly.

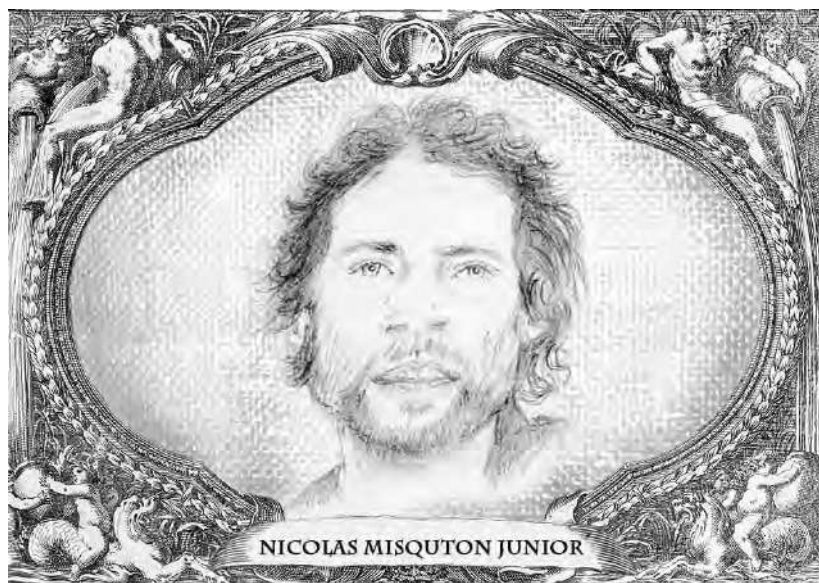
„Pane hrabě, jedna dívka pro vás zanechala lístek,“ položí psaníčko vedle hrnku s teplým nápojem sluha.

„Dívka? Jaká dívka? Znáš ji?“

„Bohužel, nevzpomínám si. Ale byla mladá a dost hezká. Určitě byla jen poslíčkem, určitě je něčí služebnou. Možná, až si pan hrabě přečte lístek, zjistí od koho je.“

„Máš pravdu,“ pokývá hlavou šlechtic a pohybem ruky sluhu propustí.

Nejprve se s chutí pustí se do jídla a pak vezme do ruky dopis, přivoní k němu, ale vůně mu nic neříká. Pomalu ho začne otevírat a číst.

„Drahý Geoffi,

doslechla jsem se o tvém návratu do Paříže. Možná už jsi zcela zapomněl na jednu tobě velmi oddanou vdovu, která však stále k tobě chová ty nejvřelejší city. Možná po tak dlouhé době už nebudeš mít touhu se dále vídat se svou obdivovatelkou. Přesto bych tě alespoň ještě jednou ráda viděla. Pokud bys mohl přijít ke mně domů dnes večer, postarala bych se, aby tvá návštěva zůstala utajena a nikdo nás nerušil. Připravila bych pro nás malou večeři. Záleží na tobě, zda půjde pouze o zdvořilostní návštěvu či zda se zdržíš déle. Dostavila bych se k tobě, mám však pro tebe jedno velké překvapení, pro které bych tě chtěla uvítat ve svém domě. Pokud budeš moci přijít, tak tě budu toužebně očekávat. Pokud nemůžeš, dej mi vědět, kdy by se ti to hodilo lépe. Jestliže už ke mně žádné city nechováš, bude to naše poslední setkání na rozloučenou.

Tvá oddaná Anna“

Drahá Anna, jak by na svou vdovu po měšťanovi Vilbortovi mohl zapomenout. Vždy mu byla věrnou a skvělou milenkou, která chápala rozdíl v jejich postavení a nedělala si pražádné naděje do budoucnosti. Sama zajištěna dědictvím po zesnulém choti, pomlouvaná pokryteckými paničkami, dokázala ho vždy utěšit či povzbudit, podle toho, co potřeboval. Navíc již dlouho neměl žádnou milenkou, užil si různá milostná dobrodružství, když trávil své vyhnanství v blízkosti králova bratra, ale pak následovala cesta a zde v Paříži měl zcela jiné starosti.

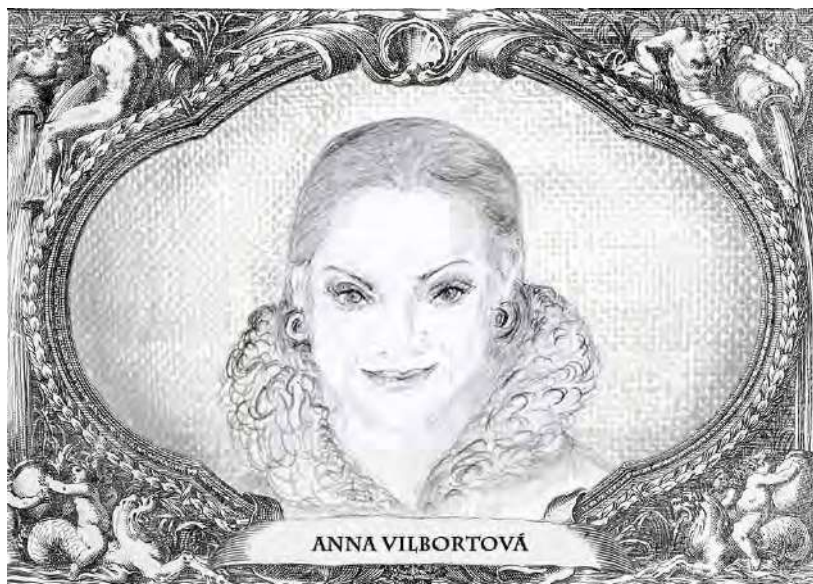
Zastydí se, na svou Annu zapomněl, sama se musela bez okolků připomenout. To je ale celá ona. Z ničeho si nedělá hlavu, společenské konvence jí mohou být ukradené, žije pro přítomnost a budoucnost ji nijak netrápí.

Po obědě hrabě navštíví dva své přátele, ani ne tak z touhy po jejich společnosti, ale považuje za nutné obnovit přetrhané vazby. Ve skutečnosti je celé odpoledne duchem mimo, těší se na svou vdovičku, jak ji zase sevře v náručí a vášnivě se s ní pomiluje.

Kolem osmé hodiny večerní nařídí Nicolasovi, aby ho doprovodil k přistavenému kočáru. Vrátil se i s pěti služebníky, které si ponechal po vojenské výpravě, kromě jmenovaného osobního sluhu. Musí dbát na svoji reprezentaci a s výdaji starosti nemá. Vévoda d'Orleans dokáže být ke svým oblíbencům štědrý, pokud se dokáže ve správný čas připomenout či ho obehrát.

Zastaví před jejím domem, ani on si nedělá starosti, že by ho setkání s milenkou mohlo nějak kompromitovat. Co na tom, tak má svoji stálou milenkou. Jiní šlechticové spí se svými komornými a služkami, takové vztahy se nepočítají. I když on ke své vdovičce má trochu jiný vztah, má ji upřímně rád a rozumí si s ní nejen při tělesných hrátkách, ale i při konverzaci.

Pan de Aboa vystoupí před domem a nařídí Nicolasovi, aby pro něj i s kočárem přijel zítra ráno kolem osmé hodiny. Sluha pochopí, během dnešní noci bude mít volno, o hraběte se bude starat někdo jiný. Dům otevře mladá komorná, jež ráno donesla dopis. Hluboce se hraběti ukloní, pečlivě za ním zavře dveře. Poté ho zavede do prvního patra, kde u prostřeného stolu čeká paní domáci. Vyjde svému milenci vstříc, ale důstojně a elegantně. Netuší, jaké úmysly má její host, proto zachovává zdrženlivost v projevech svých citů.

„Vítejte po dlouhé době v mém domě, můj pane,“ ukloní se ona se šibalským úsměvem.

„Anno, jak rád tě zase vidím,“ udělá on několik rychlých kroků, obejmě ji a začne líbat. Chvilku ho nechá, pak ho jemně odstrčí.

„Ale, ale, můj milý Geoffi, najednou jsi samá láska a kdybych ti neposlala psaníčko, ani bys po mně nevdechl,“ neodpustí si ona výčitku, ale nechce odpověď. Když se nadechuje, aby se vymluvil, zavře mu ústa polibkem.

„Strašně po tobě toužím,“ řekne on, když mu jsou ústa uvolněna.

„Všechno má svůj čas. Zdržíš se dnes déle?“

„Nechal jsem si přistavit kočár zítra ráno na osmou hodinu. Pokud ti nebude vadit, když mě odsud možná uvidí vycházet ty tvoje sousedky.“

„Ať se jdou ty krávy vycpat,“ zasměje se ona, „Je mi jedno, co si ty důry myslí. Pomlouvají mě, ale sami by tě uvítali ve svých postelích s roztaženými nohama. Vůbec mi jejich žvásty nevadí, naopak budu ráda, pokud se zdržíš přes noc.“

„Psala jsi o nějakém překvapení,“ upozorní on.

„Už jsem ti řekla, drahý, všechno má svůj čas. Já jsem tady paní domu a tak se vše bude řídit podle programu, který jsem pro dnešní večer a noc připravila.“

„Mohu znát jeho časový rozpis? Snad mezi mým příchodem a návštěvou tvé ložnice bude velmi krátká doba.“

„Naopak. Nejprve se velmi pomalu a ponořeni do ušlechtilé konverzace navečeříme. Pak ti ukáži své překvapení, na které jsi se ptal. A až po tom všem se odebereme do mé ložnice, kterou již jeden sloužící zahřívá.“

„Sloužící? Zahřívá tvoji ložnici?“

„Na rozdíl od tvých milenek, jsem ti já věrná. Ačkoli ty báby okolo melou svoje pomluvy, tak já se svými sloužícími nespím. Ten podomek pouze pořádně hicuje v krbu, abychom měli příjemné prostředí, až se zbavíme svých těsných oděvů.“

„Co kdybychom zašli napřed prohlídnout ložnici a pak se teprve věnovali večeři? Po ní bychom se zase do ložnice vrátili, nebyl by tohle lepší program?“

„Co tě nemá,“ rozesměje se ona, „Nic se měnit nebude. Ale jestli chceš, aby se čas odchodu do postele přiblížil, tak by ses měl posadit a já nechám nosit na stůl.“

„Jestli je večeře tvoje přání či podmínka, tak už sedím,“ usměje se on, políbí ji a poté s přehrávanou snahou zaujme své místo u stolu. Měšťanka zazvoní, objeví se ona mladá komorná a začne přinášet pokrmy. Víno galantně na požádání rozlije hrabě osobně.

Večeře se pro šlechtice neskutečně vleče. Ale už neprotestuje, bere okolky jako trest, neboť se neozval sám a nechal první krok po svém návratu do Paříže na své milence. Ona se stále usmívá, hraje si na velkou dámu, vyptává se na vše možné i nemožné a on musí trpělivě odpovídat.

„Není už čas na ložnici?“ zeptá se on, už netrpělivě, v době vychutnávání naservírovaného zákusku.

„Ještě moje překvapení,“ usměje se ona.

„Ach tak, úplně jsem zapomněl,“ přizná se on.

„Byla by škoda zapomenout,“ zvedne se ona od stolu a pokyne mu rukou, aby ji následoval. Vyjdou na chodbu a zamíří do druhého patra. On netuší, co si pro něj přichystala, ale neodvažuje se ani naznačit, že mu je nějaké překvapení zcela lhostejné, protože by chtěl ležet vedle ní v posteli, spíše však na ní v posteli. Ona otevře dveře pokoje. Panuje v něm přítmí, jen jedna svíčka na stolku vyzařuje velmi matné světlo. O kus dál sedí další žena, baculatá, tak kolem třicítky. Když spatří paní domu a hosta, povstane a ukloní se.

„Tohle je tvoje překvapení?“ zeptá se on s rozpaky.

„Ona ne, ale něco, co je schované za ní,“ odvěti paní domu šeptem a naznačí hraběti položením prstu na svá ústa, aby zachoval ticho. Poté ho uchopí za ruku a doveče až k místu, kde posedává komorná. Tam se nachází kolébka a v ní malý skrček.

„Co to má znamenat?“ podívá se na ni on nechápavě.

„V kolébce sní svůj maličký sen tvoje dcera Anna, jsou jí čtyři měsíce. Narodila se osmého září,“ odvěti suše hrdá matka a pase se na jeho výrazu. On tam stojí jak opařený, pohledem těká na kolíbkou a na svou hostitelku.

„Moje dcera?“ vysouká ze sebe.

„A taky moje, drahý.“

„Moje dcera?“ zopakuje Geoffi ztěžka a nakloní se nad malým uzlíčkem. Holčička spí a spokojeně oddychuje, maličká a roztomilá, „Je naše dcera?“ zeptá se znovu velmi tiše.

„Ano, drahý. Už když jsi odjížděl, věděla jsem o svém pozeňnaném stavu. Ale netušila jsem, že se vrátíš až za jedenáct měsíců. Je moc milá a hlavně zdravá.“

Hrabě se nakloní nad kolébkou a dlouho se dívá na batole zabalené tak, že mu kouká jen obličejík. Otec miminka je stále v šoku, neví, jaká slova použít. Jeho milenka mu uchystala věru pořádné překvapení. Něco takového by ho nikdy ani ve snu nenapadlo. Třesoucími prsty lehce pohladí drobečka po čelíčku a pak se podívá na svojí milenku. V jeho očích se mísí radost s nejistotou.

„Pojď, půjdeme,“ řekne ona a zavěsí se do něho. Vede ho zpátky do jídelny k již uklizenému stolu. On nepromluví ani slovo, ztěžka se posadí na židli, téměř naráz vypije pohár vína, který mu ona podá.

„Stále se z toho nemůžu vzpamatovat,“ přizná se on.

„Vidím, drahý,“ evidentně se ona baví.

„Co budeme dělat?“

„Co bysme dělali. Mám prostě dceru, krásnou zdravu dceru. Snad bude hezká po matce a chytrá po otci.“

„Jak ji budeme vychovávat? Když se narodila vdově, která nemá manžela? Co s ní bude?“ vyřkne on bez okolků obavy, které se mu honí hlavou.

„Já se o ni postarám, drahý,“ odvěti ona, „Budu ji vychovávat, prostředky mám. Asi bude mít těžký život, ale určitě ji najdu pořádného manžela, až přijde vhodný čas.“

„Ale co já?“

„Nic. Záleží na tobě, zda ji budeš chtít vídat. Když ano, tak pro ni budeš hodný strejda. Nemusí vědět, kdo je její otec, stejně jako tohle nemusí vědět nikdo další. Nemusíš mít strach, nic po tobě nebudu chtít. Dals mi už nádherný dárek, který zcela změní můj život. Cítím to.“

„Ale je taky moje dcera.“

„Je. Máš dost času, aby sis všechno promyslel. Nebudu ti bránit, když ji budeš chtít vídat, ale pochopím, když tak neučiníš. Znáš moje názory na nás dva, rozdíl mezi námi je nepřekonatelný. Ale jaký vztah budeš mít k ní, je jen a jen na tobě.“

„Budu si muset všechno promyslet, stále se z toho nemohu vzpamatovat.“

„Nemůžeš se vzpamatovat? Škoda, právě teď jsme podle mého programu měli odejít do ložnice,“ mrkne ona na něho.

„Do ložnice?“ zvedne on jakoby nechápavě zrak.

„Už nemáš chuť? Škoda, ale nebudu tě nutit.“

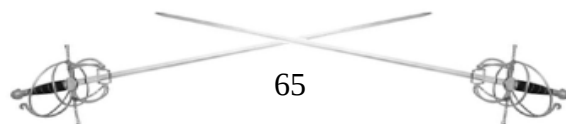
„Ne, ne,“ řekne on rychle, „Chci se milovat, ale musíš mi dát ještě chvílku na vzpamatování. Takové překvapení jsem opravdu nečekal.“

„Jak je libo, drahý. Doleju ti víno a až budeš chtít, můžeme přejít k dalšímu bodu dnešního večera. Snad nebudeš příliš roztěkaný, dlouho jsem neměla muže a jsem celá žádoucí.“

„Tys s nikým ...“

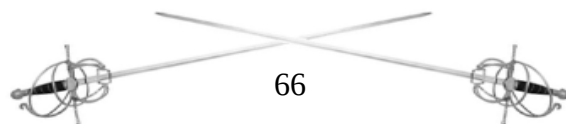
„Ne, celých jedenáct měsíců. Je to k nevíře, ale byla jsem ti po celou dobu věrná milenka. Pravda, dost času jsem měla jiné starosti, když jsem nosila v lůně naší dceru, ale od porodu uplynul už dost dlouhý čas, abych mohla požadovat také uspokojení svých potřeb.“

„Budu se snažit.“

„Doufám, drahý. Nijak nenaléhám, když jsem na tebe vydržela čekat tak dlouho, tak na nějaké minutě už nezáleží,“ podívá se ona na něj zdánlivě bezelstným pohledem, ale v očích jí jiskří až běda. On zvedne svůj zrak a upře ho na svou milenku a teď i na matku jeho dcery. Zdá se mu najednou krásnější než kdy předtím. Dopije zbytek vína z poháru a zvedne se. Nechá se vést do ložnice, stále se cítí jako ve snách, ale při pohledu na její vnady pocítí hroznou chuť na milování.

ČTYŘICÁTÁ PRVNÍ KAPITOLA

SCHŮZKY A SEŠLOST V PAŘÍŽI

Hrabě de Godille se v Rueil sejde s hrabětem de Chavigny, kde si vzájemně vymění své poznatky. Státní tajemník se zmíní o pár zajímavostech z nejvyšší politiky, chystaném velkolepém pohřbu kardinála Richelieua v Notre Damme, jehož se zúčastní zástupci předních královských dvorů, ale také pár pikantností ze zákulisí francouzského královského dvora. Například, jak král nechal seškrábat z paláce naproti Louvre nápis Kardinálský palác a nahradil ho nápisem Královský palác. Tento velkolepý příbytek Richelieu ve své závěti, kromě dalšího, odkázal králi. Takto rychlá změna se velmi dotkla neteře nebožtíka vévodkyně d'Aiguillon, což prý vzbudilo úsměšky krále.

„Stále nevím, co si o Jeho Veličenstvu myslet,“ svěří se pan de Chavigny, „Neprojevuje žádné nepřátelství proti bývalým služebníkům Richelieua, ale přitom se baví takovými maličkostmi, jako je seškrabávání názvu paláce, ještě než kardinálovo tělo dojde konečného odpočinku. Také se prý velmi dobře bavil různými popěvkami, které zpívali lidé, když přepravovali tělo pana kardinála na Sorbonnu a průvod zastavili u mostu přes Seinu.“

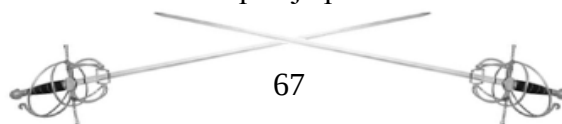
„Domníváte se, že král jenom vyčkává a pak se vás pokusí odstavit?“

„Nevím, nejistota není právě příjemná. Zjistil jste něco vy?“

„Bylo jen velmi málo času,“ odvětil pan de Godille, „Ale domluvil jsem se s jistými lidmi, kteří kdysi pracovali pro nebožtíka Richelieua. Jeden z nich je ochoten ve své užitečné činnosti pokračovat. Má svou síť špehů. Asi neobnovíme její původní rozsah, ale snad budu schopen získat nějaké zajímavé poznatky o různých osobách.“

„Ujal jste se velmi záslužné role, pane hrabě,“ konstatuje s uspokojením státní tajemník, „Když už o tom mluvíte, ti lidé jistě budou požadovat za své služby peníze.“

„Máte pravdu,“ zavětlí pan de Godille šanci, „zatím jsem se s ním dohodl a dal mu zálohu ze svých peněz, pravdou však je, že asi nebudu schopen je platit delší čas.“

„Budu na vás myslet, prostředky se pro vás jistě najdou, něco vymyslíme. Poradím se s otcem, jak vám zajistit nějaké peníze, kterými byste mohl zaplatit za zprávy od vašich špehů.“

„Nechci vám teď způsobovat jakékoli problémy,“ oponuje mladík, ale spíše ze slušnosti, návrh jeho přítele ho potěší. Ovšem od nápadu k realizaci je vždy dlouhá doba.

„O peníze pro vás se postarám. Chtěl by s vámi mluvit i pan Jules, ale teď musí trávit veškerý svůj čas v blízkosti krále. Sotva spolu prohodíme pár slov. Mám vám od něj vyřídit vzkaz. V žádném případě na vás nezapomněl a s vašimi službami počítá i do budoucnosti. Snad nějakou mít budeme,“ zopakuje své starosti ministr.

„I já v takový vývoj událostí doufám,“ pokývá hlavou Armand, „Pane hrabě, budu se zdržovat ve svém domě v Paříži. Kdybych zjistil něco zajímavého, tak se vám ozvu. Naopak, pokud budete cokoli potřebovat, stačí mi zanechat vzkaz a já se dostavím jako dnes.“

„Zatím nám nezbyvá, než čekat. Možná opravdu král nechá vše při starém, možná si jen nechává čas, než provede rozsáhlé změny. Takové jednání by mu bylo podobné, často nechává své služebníky v nevědomosti, zdánlivě jako by se nic nedělo, ačkoli již je připraven proti nim zasáhnout. Včetně zatýkání.“

„Zatýkání?“ zvedne udiveně zrak pan de Godille.

„Tak daleko asi nezajde. Ale můžeme přijít o své úřady a o svůj vliv. Můžeme být odesláni na bezvýznamné místo do některé provincie či na odpočinek na své statky. Podstatné bude, jak si povede pan Jules. Je s králem v častém styku, buď se mu podaří získat jeho přízeň a pak je naděje, že se poměry měnit příliš nebudou, nebo neuspěje a všechny naše naděje přijdou vniveč,“ dokončí své úvahy Leon. Ale nevypadá nijak nervózně, spíše odevzdaně. Chápe realitu, on sám na dalším dění příliš velký vliv mít nebude, žádná jeho osobní snaha nezmění či výrazně neovlivní rozhodnutí krále. Ten bude muset zvážit pro a proti ponechání bývalých dobrých kardinálových služebníků v jejich funkcích. A tím také udržení pořádku ve svém království. Ovšem stačí obyčejný rozmar a vše může být ztraceno.

Hrabě de Godille se vrátí zpátky do svého domu. V něm již na něho čeká vzkaz, aby se večer po osmé hodině dostavil na schůzku s Daudetem. Usměje se, věci se daly do pohybu, s tím pro něho mizí nesnesitelná nuda posledních dní.

Na zítřek má naplánovanou schůzku se svou milenkou, změnila čas na desátou dopoledne, neboť odpoledne se koná sešlost u jejího bratra, které se oba zúčastní. Jako vždy v hraběti bojují dva naprosto protichůdné pocity. Touha po jejích dotycích a jejím těle s černým svědomím. Vždyť podvádí nejen jejího manžela, ale také jejího bratra a svého přítele. Což mu však jako vždy nezabrání, aby za svou milenkou přispěchal.

Do kostela Saint-Eustache se dostaví sám, bez kočáru, bez doprovodu. Necítí žádné nebezpečí, kromě možných náhodných pobudů, což však bere na lehkou váhu. Jeho agent na něho již čeká v komůrce, do které tentokrát Armand projde skrze postranní vchod, kde na něho čeká bratr Josef.

„Tak je tady, pane hrabě,“ řekne mu na uvítanou Daudet.

„Hraběnka de Besiere dorazila do Paříže?“

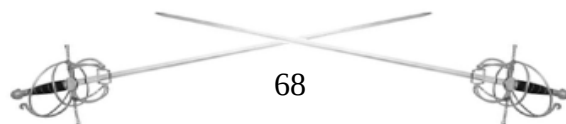
„Ano. Ona i vévoda Cesar de Vendome. Ten se ubytoval ve svém paláci, který patří jejich rodině, hraběnka si pronajala byt v jeho blízkosti. Znáte ten palác? Nachází se nedaleko odsud. Stejně tak jako současné místo pobytu hraběnky.“

„Ano, palác Vendome znám,“ oťrese se pan de Godille, osoba, která pravděpodobně před rokem a půl nechala zavraždit jeho přítele Henriho de Taille a která také asi usilovala o jeho život, se nachází tak blízko. Osoba, kterou nikdy v životě nespatriřil, ale při vyslovení jejího jména na něho doléhá tíseň, „Ubytovala se dost blízko svého milence, divím se, proč rovnou nevyužila přímo jeho paláce.“

„Až zase tak daleko nezacházejí, aby ji přijal pod svojí střechou. Ale o jejich vřelých vztazích nemůže být pochyb.“

„Co dělala po svém příjezdu?“

„Vlastně nic. Dorazila v pronajatém kočáru, který byl součástí doprovodu vévody. Je v tom domě se svými dvěma komornými a třemi sluhy, kteří přijeli s ní. Zkusíme zjistit více i o jejím služebnictvu“

„S nikým se zatím nesetkala?“

„Zatím ne. Je otázkou, kdy tak chce učinit. Rozloučila se před pár hodinami s vévodou a pak se asi věnovala zařizování příbytku, protože už dům neopustila. Dům pro ni podle všeho nechal pronajmout vévoda, má tak svoji milenkou poblíž a může ji tam tajně navštěvovat. Možná ale bude docházet i ona k němu, nic nelze vyloučit, mravy v domech velmožů jsou mnohdy velmi pokleslé.“

„Neposlala nikomu žádný vzkaz?“

„Nikoli. Věděl jsem o jejím příjezdu, již jsme na ni čekali. Je pod stálým dohledem více očí, kdyby někomu poslala byť malý vzkaz, tak bychom se o něm dozvěděli. Nic. Ale určitě byla unavená po cestě, přijeli pozdě odpoledne. Zítra určitě pošle služebnictvo na nákupy a možná se začne zajímat o své záležitosti.“

„Pane Louvente, chci mít naprosto přesné zprávy s kým se setká, tedy za kým půjde a kdo půjde k ní a také případně, zda nepošle své služebnictvo se vzkazy. Pokud ano, tak ke komu.“

„Samozřejmě, pane hrabě,“ odvětlí mužik lhostejně, snad se skrývanou shovívavostí. Není třeba mu radit v takových záležitostech.

„Co vévoda d'Orleans?“

„Pracujeme na něm, pane hrabě. Nějaké vazby máme, některé se zpřetrhaly. Bude nutné proniknout do domácností jeho oblíbenců, případně se blíže seznámit s okruhem jejich přátel. Podle všeho nedělají nic neobvyklého, což ovšem neznamená, že by se chovali důstojně, mravně a počestně. To však asi není předmětem vašeho zájmu.“

„Pokud takové jejich chování nepůjde později využít,“ pokrčí rameny pan de Godille.

„Pronikáte do tajů naší práce, pane hrabě.“

„Opravdu? Kdy se zase sejdeme?“

„Záleží na vás, jak chcete předávat zprávy, pane hrabě. Jsou možné dva, vlastně tři způsoby.“

„Opravdu? Můžete mi je upřesnit?“

„Záleží na vás, jak často chcete mít čerstvé poznatky. Jsem schopen vám podávat zprávy o předchozím dni podrobně hned druhý den. Pak se můžeme setkat třeba denně a já vám vše řeknu. To je první možnost. Za druhé můžete pověřit svého tajemníka, který bude vašim prostředníkem a bude dostávat ode mne ústní sdělení. Třetí možnost je podat vám zprávu písemně, tak aby nezasvěcenému tolik neřekla, pro vás však byla naprosto jasná.“

„Písemnou zprávu? Chcete uvádět jména a tak?“

„Můžeme si vytvořit svůj vlastní tajný kód, lze je napsat šifrovaně. V té její nejjednodušší podobě se dohodneme na přezdívkách a já je budu uvádět.“

„Tohle zní skoro romanticky.“

„Ve sledování osob mnoho romantiky není, pane hrabě, konec konců jste tuto činnost poznal i vy sám. Jde o nudnou a zdoluhavou práci, často za osobního strádání našich lidí. Ale zpátky k té zprávě, pane hrabě Uvedu vám příklad. Hraběnka de Besiere může být třeba Barbora. Její sluhové označení es jedna až es tři, dvě komorné ká jedna a ká dva, její milenec vévoda de Vendome třeba Vendelín a tak bych mohl pokračovat.“

„Takže budu číst třeba tohle. Barbora se sešla s Vendelínem a dohlížel na to sluha jedna a komorná dvě?“ zeptá se Armand a samotnému mu přijde toto sdělení tak komické, až se rozesměje. Daudet zachová svůj strnulý výraz, nelze poznat, zda se ho chování šlechtice dotklo.

„Vy musíte určit, jak budeme postupovat, pane hrabě,“ řekne suše.

„Samozřejmě, pane Louvente,“ přikývne pan de Godille, pak si uvědomí, co mohl smíchem vyvolat a rychle pokračuje, „Moje veselí se netýká vašich návrhů, pouze mi přišla komická kombinace, co jsem stvořil.“

„Vy jste pán a vy musíte rozhodnout,“ zopakuje agent své tvrzení.

„Máte pravdu. Asi opravdu nebudu mít chuť a ani možnost sem každý den docházet. Ale mohl bych pověřit svého tajemníka Maurice. Asi by stačilo, kdybysme se vídali jednou za dva až tři dny, pokud

nenastanou nějaký nepředvídaný události. Naopak, kdyby snad hrozilo nebezpečí z prodlení, očekávám od vás okamžitě zprávu, jedno jakým způsobem.“

„Pochopitelně, pane hrabě. Paní hraběnka de Besiere bude asi projevovat svoji aktivitu především v prvních dnech. Proto bych první týden byl každý večer kolem osmé hodiny zde. Počkal bych na vás nebo na vašeho tajemníka a předal svoje zjištění za předchozí den a pokud již něco budu vědět, tak i z příslušného dne. Později se pravděpodobně vše dostane do zaběhlých poměrů a pak by opravdu stačilo sdělovat vám naše poznatky jednou za tři, čtyři dny. Pokud by například nebyl připravován nějaký úklad a nebylo nutné vás varovat okamžitě.“

„Váš návrh mi přijde naprosto dokonalý,“ přikývne Armand, „Nebude však nápadný, když se budeme scházet stále na stejném místě každý den?“

„Ano, kdyby naše schůzky měly takto pokračovat delší dobu, museli bychom vymyslet i další způsoby a místa našich setkání. Není jen tato komůrka bratra Josefa, pane hrabě.“

„Místo nechávám na vás, pane Louvente,“ řekne evidentně spokojený šlechtic a ještě asi deset minut tahá ze svého velitele špehů rozumy týkající se návratu hraběnky de Besiere. Jsou ale vesměs naprosto nepodstatné, přesto mužik trpělivě odpovídá na všechny otázky, ať si o jejich smyslu myslí cokoli. Oba odcházejí ze schůzky s daleko lepšími pocity než z té předchozí, kdy byl šlechtic zaskočen přítomností a vyjádřeními zdejšího faráře.

Druhého dne v deset hodin dopoledne hrabě de Godille a markýza de Cavarlene prožívají krásné chvíle v zátíší jejich hnízdečka lásky, které pro ně ona vytvořila v domě své údajné přítelkyně. Té, kterou on nikdy nespatriil, což ho však nijak nemrzí. Po vášnivém pomilování nastane chvíle, kdy ji informuje o včerejším příjezdu její matky do Paříže. Ona očividně zbledne a znervózní.

„Jak o jejím příjezdu víš?“

„Dozvěděl jsem se o něm náhodou,“ zalže on.

„Děkuji ti za upozornění. Zatím se mi neozvala, kdoví, zda tak vůbec učiní. Víš kde se ubytovala?“

„Přesně ne, prý nedaleko paláce, který patří rodině jejího současného přítele vévody de Vendome. Jen jsem tě chtěl na její přítomnost upozornit.“

„Mluvila jsem o ní se svým bratrem,“ řekne ona zamyšleně, aniž by se na svého milence podívala, „Budu stát na jeho straně, pokud by snad začala vznášet nepřiměřené požadavky. Nechci ale nic vědět o minulosti mé matky. Ať už udělala cokoli, stále je mojí matkou, která mi dala život a vychovala mě.“

„Budeme muset být ještě více opatrnější,“ upozorní on.

„Tak na tohle hlavně pamatuj ty,“ řekne ona s neskrývanou výčitkou, „Až se zase dneska odpoledne uvidíme u mého bratra v jeho paláci. Víš, jak nemožně jsi se choval nedávno.“

„Nebyl jsem tehdy na naše setkání po takový době připraven,“ omlouvá se on a zrudne studem, nemusela mu jeho selhání tak drsně připomínat.

„Tenhle úkryt je dobře, moje přítelkyně mi vždycky poskytne výmluvu. Sešly jsme se tady na běžný přátelský schůzce. Dej si pozor, abys nikomu nedal důvod pojmout podezření a neprozradil se. Armande, mám tě ráda a nechci se tě vzdát, ačkoli je náš vztah tak komplikovaný a musíme ho uchovávat v té nejpřísnější tajnosti.“

„Vždycky na to pamatuju a dávám pozor, aby mě nikdo nesledoval a abych zašel do zadního vchodu tohohle domu nepozorovaně. Nepoužívám kočár, chodím nenápadně oblékánej, víc už asi udělat nemůžu.“

„Tak už o tom přestaňme mluvit,“ ukončí ona rozhovor a na důkaz, že svá slova myslí vážně, se k němu přitulí a políbí ho na ústa.

Sešlost v paláci Almare začne kolem čtvrté hodiny odpolední a je pojata jako vždy ve velkém stylu. Velký sál i přilehlé salóanky slouží návštěvníkům ke konzumaci jídla a pití a také ke konverzaci. Jako vždy se potkávají osoby z politiky, státní správy, vážená a urozená šlechta a také představitelé umění

a vědy, kteří nemohou chybět a dodávají setkání nádech zajímavosti. Kromě hostitele se objeví také jeho švagr a sestra, přítel hrabě de Godille, novomanželé baron a baronka de Taille a nechybí ani hrabě de Aboa. Hvězdami dnešní sešlosti však jsou jiní, především kněžna mantovská a neverská Marie de Gonzague, vévoda de Montausier, hrabě de Bautru či hrabě de Chavigny, nechybí ani synovec pařížského arcibiskupa abbé de Gondi, z umělců Valentin Conrart, Pierre Cornelle, Vincent Voiture, sourozenci Madeleine a Georges de Scudéry, Guillaume Colletat a mnoho dalších.

Markýz de Almare opět okouzluje své hosty, jeho světležlutý oděv s bílými krajkami dokonale zdůrazňuje jeho mladistvou postavu, která přitahuje pozornost většiny přítomných dam a také některých pánů. Jako vždy oplývá duchaplností a dokáže dokonale skloubit důstojnost danou jeho urozeným původem s okouzující a odzbrojující bezprostředností. Poletuje od jednoho hosta ke druhému a září jako blyštivý démant této sešlosti. Se svými přáteli a sousedy s Anjou se potká velice krátce a kromě pár zdvořilostních frází na mnoho dalšího čas nezbude. S hrabětem de Godille se však domluví na schůzce po odchodu ostatních hostů. Bastien obdrží pokyn se o hostitelova přitele postarat, nenápadně ho dovést do jeho komnat, kde počká na pána domu.

Pro novopečenou baronku de Taille je toto setkání něčím zcela neznámým. Zná různé oslavy, kterých se zúčastnila po boku otce, ale zde zírá na osobnosti, o kterých dříve pouze slyšela. Její nejistota je obrovská a drží se svého muže jako klíště. Radost jí udělá příchod hraběte de Godille, se kterým delší čas manželé rozmlouvají. Později se jí ujme markýza de Cavarlene, která mladičkou baronku odvede do společnosti dam a některé z nich jí představila. Tím si její manžel a jeho přítel mohli vychutnat společně skleničku vína a popovídat si.

Hrabě de Aboa se také zařadí k hvězdám odpoledne. Věren svému konstatování, že se musí po dlouhém pobytu mimo Paříž připomenout, činí tak ve zběsilém tempu, kdy pobíhá od jedné skupinky ke druhé a u každé upustí pár duchapřítomností. Jelikož je také nadán schopností přirozeného vystupování a bystrých postřehů, nepůsobí jako vtíravý element, naopak vzbuzuje zájem o svoji osobu. Dovede hovořit na jakékoli téma zasvěceně, aniž by však sdělil cokoli podstatného, činí tak však natolik zajímavě, že v obličejích společníků a společnic může číst uznání.

Hrabě de Godille krátce před koncem sešlosti, když už mnoho hostů odešlo, opustí hlavní sál a vyhledá Bastiena, který ho odvede do salónku svého pána, kde mu nabídne tác s občerstvením a karafu s vínem, z níž mu okamžitě nalije do nádherné broušené číše. Poté s úklonou šlechtice opustí. Ten však musí čekat téměř další tři čtvrtě hodiny, než se konečně ve dveřích objeví jeho přítel. Jakmile přestoupí práh salónku a ocitne se v soukromí, jeho obličej nabude zcela jiného výrazu, odrazí se v něm obrovská únava. Ztěžka dopadne do křesla vedle svého hosta, nalije si sám pohárek vína, usrkne si a vše doprovází hlubokým povzdechem.

„Máte pro mě nějaké zprávy?“ zeptá se znaveným hlasem.

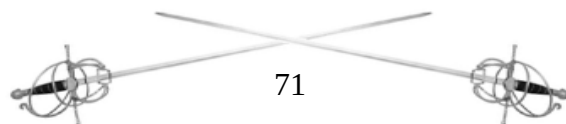
„Bohužel ano. Vaše matka, paní hraběnka de Besiere, včera večer dorazila do Paříže. Nevím co dělala dnes, o tom se dozvím za pár hodin. Maurice jsem vyslal na schůzku se svým člověkem. Očekávám však, že vás vaše matka v nejbližších dnech vyhledá, když pro nic jiného, tak aby se obeznámila s vašimi postoji.“

„Také se podobného scénáře obávám. Nikdy jsem tu ženu neviděl, než na portrétu u své sestry. Musela být kdysi velmi krásná, ale asi jen na povrchu. Jak se zdá, její duše je naopak velmi černá. Nechápu, jak se mi bude moci podívat do očí a co bych jí měl říci já. Příteli, už několik dní o tom usilovně přemýšlím. Už jsem si připravil několik projevů, které ji hodlám přednést, ale když se k nim po pár hodinách vrátím, zjišťuji jejich vyumělkovanost a vůbec nevyjadřují moje pocity.“

„Bohužel v tom vám nepomohu,“ odvěti s lehkým pokrčením ramen pan de Godille.

„Také nic takového od vás nežádám, ale komu jinému bych si měl postěžovat. Jsem vám moc vděčný, příteli. Ujal jste se nezištně mé záležitosti. I když taková služba pro vás může znamenat obtíže, pokud ona zjistí, co pro mě děláte. Pokud odhalí své sledování.“

„S tím si starosti nedělejte, ostatně je to i v mém zájmu. Stále vidím před sebou obraz mého přítele Henriho, jak ho zkrvaveného drží jeho bratr v náručí. Proč se tak stalo? Jaký měla význam jeho vražda,

než jen jako akt obyčejný pomsty? Pomsta na naprosto nevinném člověku, který položil pár otázek několika lidem v našem rodném kraji Anjou. Nic tou smrtí nezískala. Pouze ublížila několika lidem.“

„Smrt pana de Taille je stále zahalena tajemstvím, jako vše z minulosti mé matky. Jen obtížně se hledá skutečná pravda a motivy jejího konání,“ povzdychne si pan de Almare.

„Přitom prej není mstivá, pouze bezohledně koná ve svém zájmu.“

„Vražda Henriho asi měla zmařit naši dohodu s Richelieuem. Ale skutečnou pravdu se, bohužel, asi nikdy nedozvíme. Ani zda má matka měla skutečně podíl na smrti vašeho přítele. Ač je pravděpodobnost vysoká, důkazy nejsou žádné, nemáme jistotu.“

„Máte pravdu,“ povzdechne si Armand.

„Sám jsem velmi zvědavý, s čím ona přijde.“

„Já taky, příteli. Ale vidím, jak moc jste unavený, asi je čas, abych se taky rozloučil. Pokud zjistím nějaké novinky, tak vás navštívím osobně nebo za vámi pošlu Maurice. Bohužel jsem byl nucen ho do vaší záležitosti zasvětit, nemůžu stačit na všechno sám.“

„Nedá nic dělat, i když mě jeho povědomí o mých rodinných problémech nijak netěší. Maurice je dalším, kdo ví střípky z temné historie naší rodiny, bohužel není sám. Jsou i další, minimálně ještě náš špeh.“

„Omlouvám se, příteli, ale jinak to opravdu zařídit nejde.“

„Neberte moje slova jako výčitku, příteli,“ řekne rychle markýz, „Stydím se za svoji rodinu a čím více osob o naší temné historii ví, včetně různých nechutných pikantností, tím je můj stud vyšší. Maurice je hodný a milý chlapec a nepochybně taky diskrétní. Jsem vděčný vám i jemu za pomoc, kterou mi poskytnete.“

„Asi už půjdu,“ chce se zvednout hrabě.

„Počkejte ještě,“ zadrží ho hostitel, „nechme na chvíli stranou moji matku a pojďme si jen tak povídat, lhostejno o čem. Dopijeme tuto karafu a pak půjdete. Máte zajištěnu dopravu domů?“

„Ne, půjdu pěšky, nevěděl jsem, kdy tady skončíme a tak jsem odeslal kočár zpátky domů. Předpokládal jsem, že se zdržím déle a tak jsem nechtěl, aby tady byl všem odjíždějícím na očích, beztak bylo na vašem nádvoří a okolo vašeho paláce pořádne rušno.“

„Dopravu domů vám zajistím. Dáme si ještě jeden, dva pohárky a Auguste se postará o váš odvoz domů. Venku je nepochybně zase hrozně nevlídně, šel jsem za vámi okolo otevřeného okna a brr, nechtělo by se mi z tepla mých komnat,“ rozhodne o další společně strávené hodině Pierre a jeho host se jeho přání ochotně podvolí. Doma ho nikdo nečeká, snad kromě tajemníka.

Tissot se rozvaluje v salóнку hraběte. Asi před půl hodinou se vrátil promrzlý ze schůzky s panem Daudetem a čeká na podání svého raportu. Jelikož byl jeho pán stále v nedohlednu, požádal kuchařku Marii o hrnek svařeného vína, jehož vůně naplňuje salón. Čekání se protahuje, nápoj již téměř dopil a zbytek vychladl. Právě se chystá nechat zbytek v hrnku ohřát a dolít si další, když uslyší na chodbě hluk. Postaví se do pozoru a schová nádobu se svařeným vínem za zády. Neví, v jaké náladě dorazí jeho pán a mohlo by mu vadit, že se jeho sloužící napájí v jeho salóнку.

„Co je to za vůni, Maurici?“ je první Armandova otázka.

„Vůni, pane hrabě? Co máte na mysli?“

„Maurici, co máš za zády?“

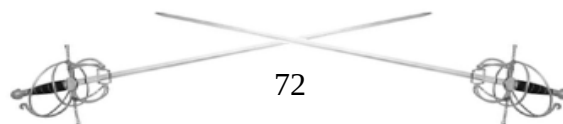
„Jen hrnek se svařeným vínem, pane hrabě. Dorazil jsem před chvílí a bylo mi dost zima, tak jsem si dal trochu vína na zahřátí. Omlouvám se, ale ...“

„Svařený víno? Výbornej nápad. Skoč do kuchyně a přines mi taky. Dostal jsem na něj chuť. A ať taky tak hezky voní.“

„Ano, pane hrabě.“

„Maurici, máš pro mě nějaký nový zprávy?“

„Ano, pane hrabě.“

„Tak vem víno pro voba, sedneme si tady a popovídáme si,“ překvapí tajemníka vstřícným jednáním pan de Godille, z čehož sluha usoudí na jeho dobrý den.

Tissot se vrátí až po více než pěti minutách, víno bylo nutné ještě trochu přihrát a okořenit. Čekání nezhoršilo náladu pána domu, což je dobré znamení.

„Posaď se,“ nařídí šlechtic, přivoní k hrnku a lehce si usrkne, nápoj je vařící, musí dávat pozor, aby si nespálil jazyk. Sluha se nesměle uvelebí do druhého křesla. Nemá z takových důvěrností dobrý pocit, protože po nich většinou následuje důrazné připomenutí postavení obou mužů v domě. I když zná mnohá tajemství svého pána, stále zůstává jen jeho sluhou. Byť od svého příchodu do služby učinil značný pokrok, povýšil na tajemníka a správce domu.

„Tak co ses dozvěděl od pana Louventa? Proběhla schůzka v pořádku?“

„Ano, pane hrabě. Jen když jsem přišel ke kostelu Saint-Eustache, k jeho bočnímu vchodu, zíral na mě ten bratr nebo Otec Josef nějak podezřívavě. Uklidnil se, až po příchodu pana Louventa. Ten mě řekl, že paní hraběnka de Besiere poslala své služebnictvo na nákupy a sama nevytáhla paty z domu ... tedy neopustila dům,“ opraví se Tissot, když spatří nevoli nad svým výrazivem v očích svého posluchače, „Pouze vyslala jednoho sluhu do domu markýze de Cavarlene, asi se vzkazem. Taký přišel jeden hoch se vzkazem z paláce Vendome. Jinak se prý nic nedělo.“

„To je všechno, co ti pan Louvent řekl?“

„Ano, pane hrabě. Víc se bohužel nestalo.“

„Bohužel? Spíš bohudík. U nás v domě je taky všechno v pořádku?“ zeptá se Armand a znovu usrkne nápoj z hrnku.

„Ano, pane hrabě.“

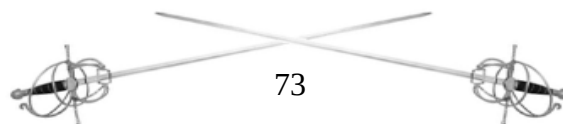
„Maurici, zítra se zase sejdeš s panem Louventem. Pamatuj, o všem, co se dozvíš, musíš zachovat naprostou mlčenlivost. Jsou to velmi delikátní záležitosti rodiny mého přítele markýze de Almare. Rozumíš?“

„Pane hrabě, už jste mi tohle říkal několikrát,“ usměje se lehce Tissot a nervózně se napije svařeného vína, „Nikdy nikomu neprozradím, co jsem se dozvěděl ve vašich službách.“

„Máš sice pravdu, Maurici, ale nikdy není dost opatrnosti a diskrétnosti,“ odvětlí důrazně pan de Godille. V dobré náladě posedí se sluhou další čtvrt hodinu, než dopijí obsah svých hrnků.

HRABĚNKA DE BESIERE

Dům nedaleko paláce Vendome patří spíše k menším a představuje typickou měšťanskou stavbu. Majitelé ho však již delší dobu nevyužívají pro své potřeby, ale pronajímají návštěvníkům Paříže. Včetně služebnictva, pokud je požadováno. V tomto případě však místní posluha opustila dům zároveň s příchodem hraběnky de Besiere, kterou doprovázejí dvě komorné, kočí a dva lokajové. Je zvyklá na daleko početnější služebnictvo, již ve svém exilu se musela uskrovnit a nic jiného jí zatím nezbývá ani po příjezdu do Paříže. Stále disponuje významnými prostředky, jednak ze svých zásob a také ze zdrojů zasílané jí panem Burdainem. K tomu rovněž vlastní šperky, které si odvezla s sebou do Anglie. Může některé prodat, kdyby potřebovala další peníze. Většinu z nich nikdy nenosila, tvoří pouze její železnou rezervu pro případ nouze.

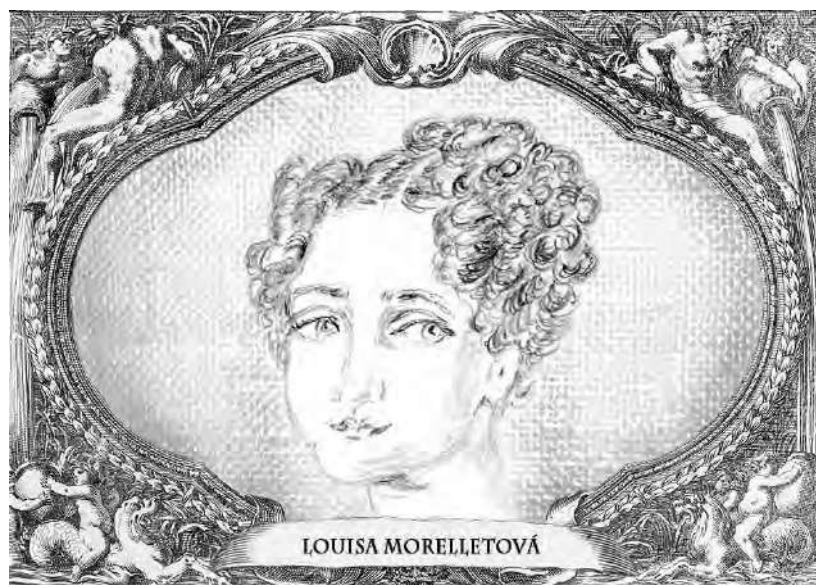
Hraběnce de Besiere do dvaatřicátých narozenin chybí pět měsíců a ač podle všech soudobých měřítek by mohla být považována za starou, její vizáž nic takového nenaznačuje. Je obrovský rozdíl mezi šlechticnou, pohybující se celý život v přepychu, pečující o svoji pleť a své tělo, a ženou z lidu, vychovávající v potu tváře své potomky, udržující domácnost a starající se o nuzné živobytí. Zatímco ta první stále vykazuje prvky atraktivní ženy, ta druhá může nabídnout akorát všeobecnou sešlost, poničenou pleť plnou vrásek a shrbené tělo.

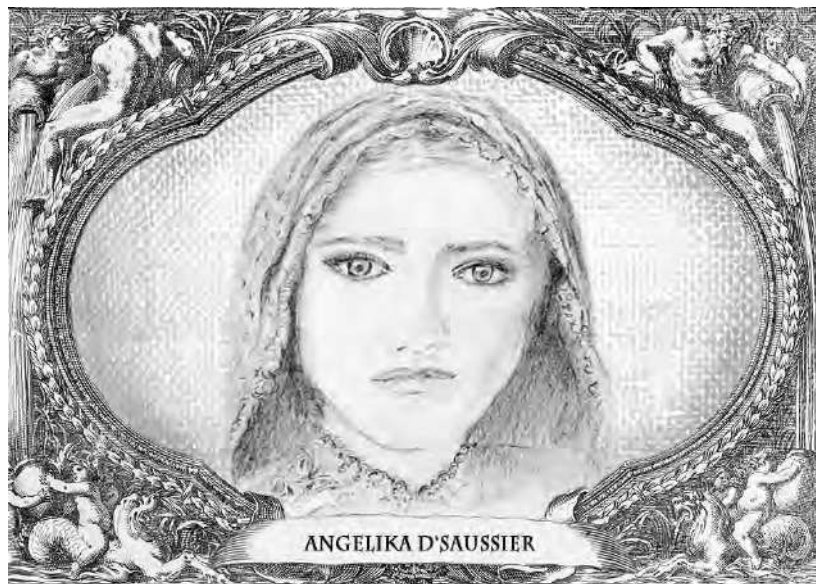
Hraběnka je i ve svém věku stále velice atraktivní žena a pokud by někdo neznal její skutečné datum narození, hádal by ji minimálně o deset let méně. Stále plná elánu, jiskry v oku, krásy v obličejí a vystavující na odiv stále pružné a štíhlé tělo, bez zbytečných tukových polštářů. Stále přitahuje muže i daleko nižšího věku, než je ten její a svými milostnými zkušenostmi jim dokáže řádně zamotat hlavu. Vždy velmi vkusně oblékaná, zdůrazňující svoje ženské vnady. Se schopností do svých sítí lapit každého, koho si usmyslí, neboť kromě své krásy se může pochlubit vysokou inteligencí a bezzásadovostí. Pro své okolí se stává nebezpečnou osobou, připravenou dosáhnout svých cílů všemi dostupnými prostředky.

Její služebnictvo je své paní oddáno a to z mnoha různých důvodů. Určitě tvoří velmi podivnou směs. O pohodlí své paní se stará především drobnější dvacetiletá komorná Louisa Morelletová, jež se může pochlubit pohledným obličejem, ale ke své malé radosti rovněž poměrně plochou hrudí.

Co této komorné chybí, tím oplývala druhá, o dva roky starší služebná a důvěrnice hraběnky, dívka s mohutným poprsím, spíše vyšší postavy, pronikavých a svůdných nazelenalých očí a černých vlasů. Je zasvěcena jak do hraběčtiných milostných avantýr, tak do jejích různých drobných intrik. Jmenuje se Angelika d'Saussier, pochází z urozené krve a je spíše dvorní dámou hraběnky, než obyčejnou komornou.

Zvláštní kapitolou je sedmadvacetiletý kočí Horné Machaut, střední šlachovité postavy, tmavých očí a vlasů a s mohutným knírkem pod nosem. Bývalý voják a také svého času špeh kardinála Richelieua vládne velmi dobře zbraněmi, včetně vrhání nožů, pro hraběnkou zůstává cenným služebníkem. Dokáže v případě potřeby oslovit vhodné a všehoschopné osoby rekrutující se z řad pařížského podsvětí.

Zcela rozdílný pár tvoří dva urostlí mladíci, zastávající oficiálně funkci lokajů. Své paní slouží nejen k vyřizování vzkazů, ale určitě ji i vzezřením dobře reprezentují.

Prvním je čtyřiaadvacetiletý Edmond Lame, pohledný mládenec s hnědými vlasy a stejně zbarvenýma očima. Je milencem Angeliky d'Saussier, ale jejich vztah je značně nerovný, neboť důvěrnice hraběnky ho má rádně omotaného kolem svého prstu.

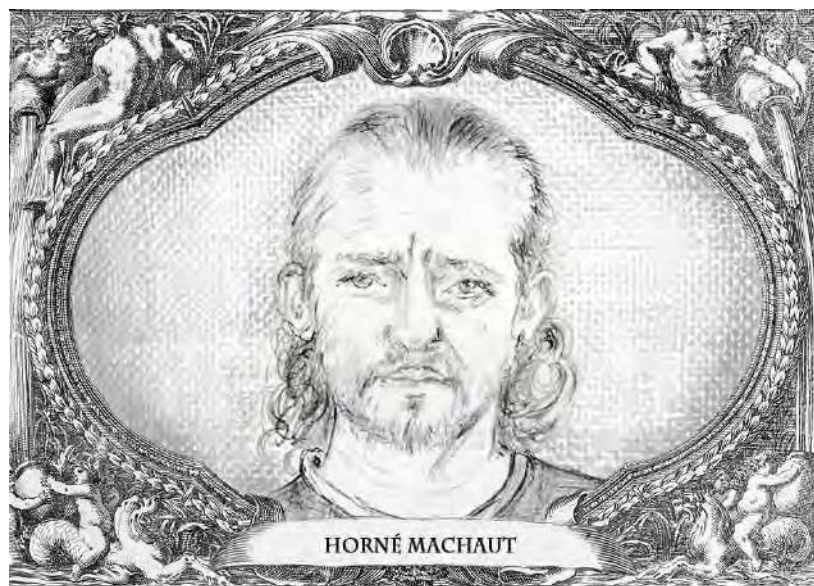
Paní de Besiere projevuje zvláštní vřelost k druhému svému lokajovi, dvaadvacetiletému Marku Bellisonovi, kterého našla v Londýně a přivezla si ho do Francie. Atletická postava, hezký obličej, světlejší vlasy a

modré oči londýnského mladíka z měšťanské rodiny, kterému nechybí solidní vzdělání a který se domluví obstojně francouzsky. Mladík zaujal hraběnku natolik, že ho dokázala lapit do svých tenat. Nabídla mu přístup do své ložnice a byť o dvacet let starší, učinila ho svým oddaným milencem. On přijímá svou roli služebníka v domě své velitelky a je jí vděčný i za malé projevy její vlídnosti. Nesmyslně a bláznivě zamilovaný Angličan se spokojuje s občasným připuštěním, během něhož ho dokáže hraběnka tak zpracovat, že kolem ní chodí následné dny jak očarováný.

Možnost Marka spočinout v ložnici paní domu mu Edmond závidí, ovšem tomu čas od času nabídne svůj klín madame d'Saussier, která je daleko mladší než hraběnka a její pružné tělo se milování oddává neméně vášnivě. Chybí jí však zkušenost a zvláštní kouzlo její velitelky, ač nutně svému milenci musí poskytnout, co se svého těla týče, daleko více.

Zdánlivě zůstává na ocet pouze komorná Louisa. Ovšem ne tak docela, protože čas od času si zadovádí s kočím Machautem, v jejich krátkých tělesných radovánkách však není nic jiného, než vypuštění páry, jak on jejich milování komentuje. K její malé radosti se tak ale děje velmi zřídka, velmi strojově, bez jakýchkoli projevů něžnosti. Ale ona je nakonec ráda i za to. I Louisa je oddána paní domu a váží si možnosti jí sloužit.

V Anglii zastávalo běžné domácí práce další služebnictvo, zde si zatím musí vystačit sami. O koně a kočár se postará Machaut, Lame i Bellison musí přiložit ruku k dílu při přípravě domu k bydlení a především zajišťují topení ve všech místnostech. Pak jim nezbývá než čekat, zda se pro ně večer otevrou ložnice jejich dam, které je nepokrytě využívají, což si ovšem jakoby temnými čarami ovlivnění mladíci nepřipouštějí. Zase se jim tolik divit nelze, obě ženy jsou atraktivní, dostává se jim nadstandardního

zacházení ve své službě u urozené dámy, slušného výděлку a určitě spočinutí v ložnicích hraběnky či její důvěrnice není možno považovat za službu pro ně nepříjemnou.

Pronájem domu obstarali služebníci vévody de Vendome ve chvíli, když už bylo jasné, že kardinál Richelieu umírá a oni se brzy vrátí do Paříže. Získání domu předcházelo vystěhování původních nájemců, což však pro tak urozeného velmože, lépe řečeno jeho služebníky, nebyl žádný problém.

Machaut získá kamrlík blízko stájí, komorná Louisa spí v předpokoji hraběnky, aby byla kdykoli po ruce, madam d'Saussier má vyhrazenou místnost o patro výš a oba mladíci dostanou komůrku v přízemí vedle kuchyně, kterou obhospodařuje Louisa s Horném.

První večer se sotva zabydlí, druhý den dopoledne vyšle hraběnka oba své mladíky s Louisou po nákupech. Přeci jen nezbyvá, než si vytvořit zásoby pro minimální chod jejich domácnosti.

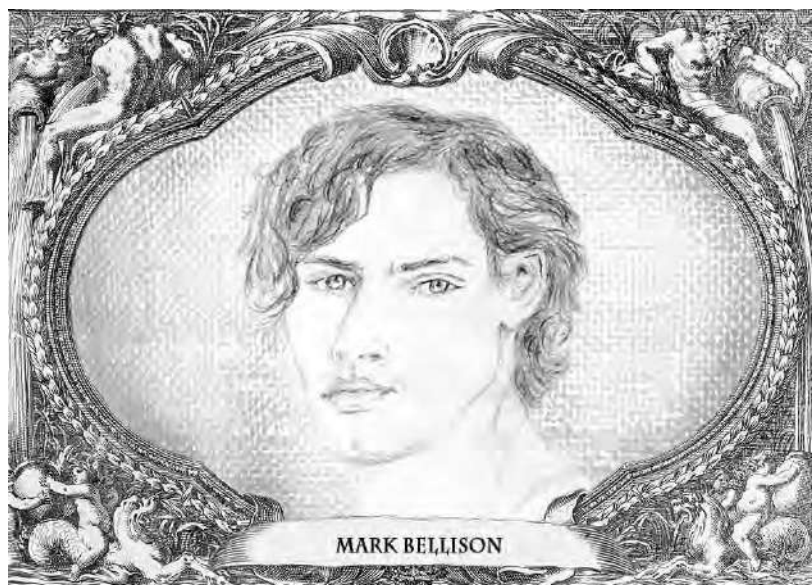
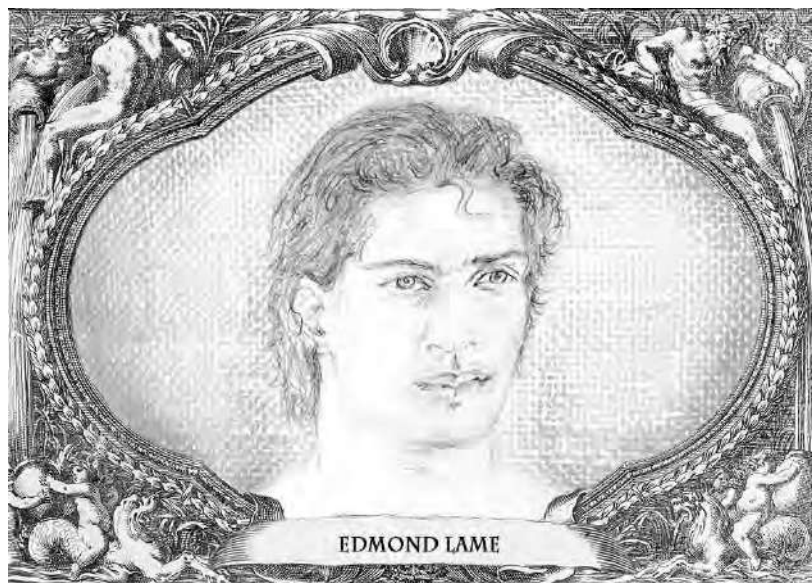
Odpoledne Edmond putuje se vzkazem do domu markýze de Cavarlene, kde ohlásí na druhý den dopoledne návštěvu své paní. Aniž by si ta dělala jakékoli starosti s tím, že rok a půl neviděla jak svou dceru, tak svého vnuka, kterého vlastně uzřela jen dvakrát po jeho narození. A teď mu budou bezmála dva roky.

Zatímco první noc po příjezdu do Paříže se všichni věnují odpočinku, druhou využije jak hraběnka, tak její důvěrnice, k ukojení svých cestou zanedbávaných tělesných potřeb. Komůrka obou mladíků pro druhou noc osíř.

Ráno po vstupu komorné Louisi do ložnice hraběnky se snídání, spatří služebná vedle ní spokojeně oddychujícího Marka. Jakmile ho svým počínáním vzbudí, mladík způsobně vyskočí a odporoučí se pryč, aby nerušil svoji paní. Přitom se bez studu promenáduje nahý po pokoji, šaty si nese v náručí, aby je oblékl až v předpokoji. Louisa spočine toužebným pohledem na jeho těle a zadívá se na jeho výbavu delší dobu, než aby její počínání uniklo hraběnce. Ta nic neřekne, jen jí po tváři přeběhne mírný úsměv. Jen ať se dívá, maličká, tenhle švarný jinoch je pro ni nedostupný. Dokud se neomrzí její velitelce nebo sám netratí zájem. Nic však nenasvědčovalo tomu, že by se něco z toho mělo stát v brzké době.

Kolem půl desáté je kočár připraven. Kočí Horné spočine na kozlíku, na stupátka se postaví Edmond a Mark, oba důstojně ustrojení. Směr cesty vede k domu markýze de Cavarlene.

Hraběnku služebnictvo uvede do salónu, kde na ni čeká zeť s dcerou. S markýzem de Cavarlene se tchyně krátce pozdraví, on se pak

omluví. Musela by být slepá a zbavená všech smyslů, aby nepostřehla chlad a velký odstup, který vyvěrá z jednání jejího zetě. Víc jí už nemůže dát najevo, nakolik není její přítomností nadšen, pokud se nechce dopustit vysloveně nezdvořilého chování.

Matka a dcera se posadí ke stolu, služebnictvo jim přinese ovocné koláče a míchaný nápoj, obsahující sladký likér. Markýza si pamatuje, že ho má matka ráda a nechala ho připravit. Jejich střetnutí však postrádá jakékoli prvky nefalšovaných citů matky a dcery, po odchodu služebnictva zavládne tíživé ticho.

„Jak mohu pozorovat, daří se vám dobře,“ přeruší ho hraběnka.

„Nemohu si stěžovat. Manžel je pozorný, milující, nic mi nechybí a náš syn Henri je zdravý,“ odvěti markýza.

„Andreo, nejsem hloupá, abych si nepovšimla, jak jste moc radosti nad mojí návštěvou neprojeví. Ani tvůj manžel, ale bohužel ani ty,“ jde rovnou k věci matka.

„A vy se divíte, madam?“ zachová oficiální ráz rozhovoru dcera, „Zmizela jste před rokem a půl bez rozloučení, ani jednou jste mi nenapsala, abych alespoň věděla, kde se nacházíte a jak se vám daří. Ani jednou jste se nezeptala na vašeho vnuka. Po takové době se vrátíte, aniž byste mi cokoli řekla. Mohla jste požádat o bydlení u nás, místo toho přijedete do Paříže, ubytujete se bůhví kde a pak se tady objevíte, jako bychom se naposledy viděli před týdnem a ne před osmnácti měsíci. Divíte se, že jsem z vašeho jednání rozpačitá?“

„Jen tohle ti vadí?“ zůstane tvář hraběnky bez hnutí.

„Ne, drahá matko, jenom to ne. Když jste zmizela někde v Anglii, místo vás se tady objevil mladík, který mi sdělil, že je mým bratrem. Bratrem, který byl držen v nějakém klášteře dvacet let, aniž bychom já ani on věděli, že jsme sourozenci. Kromě obyčejných pomluv, které o vás ve společnosti vždy kolovaly, se objevily daleko horší zvěsti z vaší minulosti. Vy jste se ani nenamáhala, abyste mi cokoli pořádně vysvětlila. Víte, jak jsem byla ze všeho zmatená?“

„Máš ještě něco na srdci?“

„Není tohle už dostačující? Co byste chtěla víc?“

„Asi ti napovídali mnoho lží a pomluv,“ řekne jakoby chápavým a soucitným hlasem Marion-Anne, položí se do role matky, které si dcera stěžuje a ona je připravena její nářky vyslechnout a poté ji utěšit.

„Jak mám vědět, co jsou lži a pomluvy a co je pravda?“ odpoví markýza tvrdě a neuhne pohledem, jak tomu bývalo v jejím dětství zvykem, kdy byla ještě zcela poslušná a pokorná.

„Andreo, jsi první, za kým jsem po svém návratu přišla. Právě proto, abych ti všechno vysvětlila. Doufám, že mi k tomu dáš prostor a pozorně mě vyslechněš.“

„Drahá matko, prostoru vám dám, kolik budete chtít. Zvláště, když je toho na vysvětlování tolik. Než však začnete, musím se zeptat, kde jste ubytovaná?“

„Mám pronajatý jeden menší dům, nedaleko kostela Saint-Eustache.“

„Hodláte tam přebývat i nadále? Náš dům není nijak veliký, ale určitě je zde dostatečný prostor, abychom vám mohli dočasně poskytnout jedno patro pro vás a vaše služebnictvo,“ nabídne dcera službu své matce, ovšem důležité slovo je dočasně, což si starší z obou žen velmi dobře uvědomí.

„Mám dobré ubytování,“ odvěti hraběnka s úsměvem, „Naše soužití s tvým manželem by určitě nedělalo dobrotu. Vy máte své zvyky a já svoje. U tvého manžela nešlo přehlédnout, jak vřele mě přijal. A jak rychle se vypařil. Ale nedivím se mu,“ dodá chápavě a vstřícně, „možná má právě obavy, abych se k vám nevetřela. Nemusí mít strach, já se o sebe dovedu postarat a ani teď mi nic nechybí.“

„Jste k mému muži nespravedlivá. Je velmi hodný a určitě má pochopení. Ovšem váš odjezd a stejně nečekaný a neohlášený příjezd ho asi zaskočil.“

„Snad nalezneme prostor, abychom naše vztahy urovnali. Co se týká mého ubytování, tak je vše v pořádku, pouze si budu muset najmout nějaké další služebnictvo, mám jen pár sloužících, kteří se mnou byli v Anglii a teď se vrátili spolu se mnou. Ale o služebnictvo se také postarám, netřeba si dělat starosti. Ukážeš mi mého vnuka?“

„Velmi ráda., přesto, než za ním půjdeme, bych si ráda vyslechla vaše vysvětlení, co bylo důvodem vašeho urychleného odjezdu do Anglie a co mělo znamenat, že se tady tak náhle objevil můj už hodně dospělý bratr.“

„Ráda ti vše vysvětlím,“ pokývá hraběnka chápavě hlavou, „Jaký vztah se utvořil mezi tebou a tvým bratrem?“

„Velmi dobrý, Pierre je elegantní a duchapřítomný mladík. Galantní a vzdělaný. Však si taky získal rychle oblibu ve společnosti.“

„To ráda slyším,“ odvěti paní de Besiere, a aniž by dala najevo jediným pohnutím svalu své skutečné mínění, pohlédne do upřených očí dcery požadující vysvětlení, krátce jako by se zamyslela, pak teprve pokračuje, „Andreo, bohužel jsou věci, které nikdo z nás nemůžeme ovlivnit. Jsou věci vysloveně většího významu. Před rokem a půl jsem upadla v nemilost u kardinála Richelieu, kterému jsem poskytla předtím nejednu významnou službu. Jenže přízeň mocných je nevyzpytatelná. Dostala jsem velmi kruté ultimatum, musela jsem do několika hodin opustit Paříž a nejen tu, ale celé království. Byla jsem pod dohledem jeho lidí a neměla na výběr. Hrozili mi internací, pokud neposlechnu. Nebudu ti vysvětlovat, k čemu tehdy došlo, jde o tajemství, které je lepší nevědět, netýkalo se však naší rodiny, ale státních věcí. Nemohla jsem tě ani navštívit, nebyl čas. A nepsala jsem ti, protože jsem dobře věděla, že špehové Richelieu budou kontrolovat všechny mé dopisy a nechtěla jsem tvou rodinu kompromitovat. Teď, když Richelieu zemřel, jsem okamžitě přijela do Paříže a tebe jsem navštívila jako první. Přijela jsem především večer, včera se zabydlovala, vzpomínala se z cesty a hned dnes jsem přišla za tebou.“

„Opravdu nešlo dát o sobě vědět?“

„Tys neznala Richelieu. Byl velmi mocný, ale také nelítostný. Nechtěla jsem vystavovat tvou rodinu jeho mstě, proto jsem s tebou přerušila styky. Mrzí mě, že mě podezříváš z nějakých jiných pohnutek, či dokonce z nezájmu o tebe a tvého syna. Ve skutečnosti tomu bylo přesně naopak. Tím, že jsem se k tobě nehlásila, jsem tě vlastně chránila.“

„Proč jste musela tak rychle odjet?“

„Znala jsem jedno nepříjemné tajemství a nezachovala se tak, jak si přál Richelieu. Sama dobře víš, kolik lidských životů on zmařil, kolik lidí muselo kvůli němu opustit zemi. Já mu kdysi dobře posloužila a on se mi odměnil nevďěčností. Nemohu ti říci více, znát některá tajemství je nebezpečné a buď ráda, že se vše nijak nedotklo tvé rodiny. I mojí zásluhou, kterou mi teď vyčítáš.“

„Jak s tím souvisí můj bratr?“

„Pierre je ještě pohnutější historie,“ odvěti hraběnka a velmi umě předstírala hluboké dojetí, „Která opět byla zcela špatně vyložena. Tvůj otec, a můj milovaný muž, se bohužel zapletl do jednoho spiknutí, více méně do něho byl zlými lidmi zapleten. Ti se rozhodli, že musí být odstraněn. Nechali zabít tvého otce a mě dali jasné ultimatum. Pokud chci přežít a tím pádem také ty, musím těm lidem nadále pomáhat. Vlastně mě vydírali a já nemohla nic dělat, jinak bych ohrozila především tvůj život.“

„Co Pierre?“

„Když došlo k té strašné události, byla jsem na konci těhotenství. Měla jsem o dítě velký strach. Ti zlí lidé by byli schopni Pierra jako přímého potomka markýze de Almare bez milosti utratit. Proto jsem předstírala smrt dítěte a nechala ho v klášteře. Kdybych se tak nezachovala, byl by dávno už mrtev.“

„Ale proč jste se k němu nepřihlásila později?“

„Protože stále žil Richelieu a jeho přívrženci. O Pierrovi jsem věděla, tajně jsem se o něj zajímala. V klášteře byl v bezpečí, což pro mě bylo důležité. Všechno jsem dělala, abych ochránila jeho život.“

„Vaše vyprávění zní opravdu šíleně!“

„Vždyť taky šílené je! Andreo, doba, kdy se dral k moci Richelieu a jeho lidé, je velmi temná. Připravili mě nejen o prvního manžela a o syna, ale také o druhého manžela, hraběte de Besiere. Byl rovněž zapleten do spiknutí proti Richelieuovi, nejprve uprchl ze země, ovšem pak se neprozřetelně vrátil, což ho stálo život. Neměli slitování a zabili ho. Já nemohla nic dělat, mě vydírali a nutili pro ně pracovat. Zato mi dovolili si ponechat majetek a vychovávat tebe. Když jsem před rokem a půl odmítla uskutečnit další ničemnost, tak mě vyhnali ze země.“

„Proč však najednou uznali mého bratra za právoplatného dědice?“

„Protože jeho přátelé věc chytře nastrojili a hrozil velký skandál. Richelieu vyřešil tu ohavnost jako vždy tak, aby z toho vyšel čistý jako lilie. Udělal zrůdu ze mě a zachoval se zdánlivě velkodušně. Kdyby však jeho lidé měli příležitost, zabili by bez milosti Pierra a možná nás všechny. Proto jsem o sobě vůbec nedávala vědět, abych vás ještě více neohrožovala.“

„Bohužel já slyšela velmi odlišné vysvětlení celé události.“

„Tomu se vůbec nedivím, takové jednání se dalo předpokládat. Museli najít viníka a tak z oběti udělali zrůdu, vražednici, krkavčí matku. Jenže vše je pouhá lež a odporná pomluva skutečných ničemů.“

„Já vůbec nevím, čemu mám věřit,“ řekne markýza a zatváří se hrozně nešťastně.

„Andre, já se ti vůbec nedivím. Měla bych se na tebe zlobit a cítit se uražená, jak málo věříš své vlastní matce,“ mluví hraběnka stále velice klidně a vmlouvavě, „Ovšem já znám všechny ty lidi, kteří připravovali různé intriky a neštíteli se ničeho. Nebudu ti tvrdit, že jsem nebyla nucená někdy udělat něco, co se mi vůbec nelíbilo, ale k těm hrozným lžím má moje jednání hodně daleko. Nikdy bych neudělala nic zlého proti své krvi, to mi věř. Vůbec se ti nedivím, že jsi zmatená. Můj život byl velmi pohnutý, vždy jsem se tě však snažila ode všeho ochránit. Když jsi se stala markýzou de Cavarlene, byla si zcela odtržena od všech těch spiknutí a intrik, tím jsi získala klid pro svoji rodinu.“

„Snažím se ti uvěřit, ale není to lehké,“ vyzná se ze svých pocitů dcera.

„Já se na tebe vůbec nezlobím. Po smrti Richelieua se vše brzy uklidní a já budu moci zůstat v Paříži a být ti na blízku. Určitě k sobě nalezneme vztah a já budu mít příležitost ti nejen vše vysvětlit, ale častěji se vídat s tebou i svým vnukem.“

„Ale co bude s Pierrem?“

„S ním bude sblížení složitější. Určitě mu napovídali hodně lži, proto mě musí vidět jen v tom nejhorším světle. Pokusím se mu svoje chování vysvětlit, ale taková věc nebude vůbec jednoduchá.“

„Máte pravdu, matko, určitě nebude. Nebudu zastírat, mluvili jsme spolu o vás. On je teď vlastně správcem veškerého majetku, vlastně i vašeho dědictví po hraběti de Besiere.“

„Pravda, ale o majetek teď nejde. Dostávám slušnou rentu a z ní mohu dobře žít. Až se politické poměry zklidní, předpokládám návrat dědictví po hraběti de Besiere do mého rozhodování.“

„Nehrozí tedy žádné spory mezi vámi a Pierrem?“

„Z mé strany určitě ne,“ řekne velmi přesvědčivě hraběnka, „Bohužel nevím, jak moc je Pierre poznamenán lživými výmysly, které mu byly napovídány.“

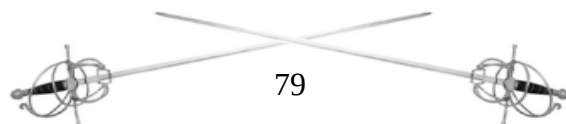
„Měla byste vědět i další věci,“ zamyslí se markýza, nakolik má být k matce sdílná, ale ona je tak klidná a s takovou elegancí vyvrací jedno obvinění za druhým, „Když se objevil můj bratr, byl zabit nějaký pan de Taille, soused mého bratra z Anjou. Později se zjistilo, že hrabě de Prieu je falešný a kdosi nechal pod zcela jiným jménem zavřít hraběte de Prieu do Bastily. Celá intrika se vyřešila, ale ten pan de Guilmant unikl neznámo kam. Bohužel i zde se objevilo podezření, že s tím máte vy něco společného.“

„Opravdu? Tohle snad ani není možné,“ spráskne teatrálně rukama hraběnka, chvíli vrtí hlavou a pak se rozesměje, „Co já jsem jen za zrůdu. Co všechno se tady o mně šířilo za lži!“

„Jsou všechno tedy jen lži?“

„Andre, jméno nějakého pana de Taille mi nic neříká, se šlechticem tohoto jména jsem se nikdy v životě nesetkala. Vlastně jsem možná o něm slyšela, má panství v sousedství Almare v Anjou a byl nějakým důstojníkem v králově gardě. Pokud se mu stalo něco zlého, nic o tom nevím. Pana de Guilmant samozřejmě znám, vždyť byl váš rodinný přítel. Pokud si dobře pamatuji, měl být hrabě de Prieu zavražděn lupiči. Nevím o jeho příběhu zhora nic. Mohla bys mi vysvětlit, co se vlastně povídá?“

„O panu de Taille moc nevím ani já. Znáám jeho bratra, barona de Taille, který měl nedávno svatbu, vzal si velmi pohlednou dívku z rodiny pařížského radního. Jeho bratr byl za podivných okolností zavražděn, právě v době, kdy se objevil můj bratr a vy jste byla donucena odjet do Anglie. Naopak o hraběti de Prieu mohu vyprávět podrobně, jeho manželka je mojí přítelkyní,“ vysvětluje dcera a během následných deseti minut popíše matce, co se odehrálo.

„Velmi zajímavé věci,“ vrtí nechápavě hlavou hraběnka, „Pan de Prieu měl velké štěstí, když se dovolal pomoci. Ten pan hrabě de Godille je asi velmi statečný šlechtic.“

„Ano, je zajímavý mladý muž, rovněž soused a přítel mého bratra. Ale stal se také přítelem mého muže, občas se vídáme. Blíže o něm nevím, ale údajně sloužil u dvora kardinála Richelieua a osobně vyřešil jak nepříjemnost hraběte de Prieu, tak barona de Taille,“ nepohne se markýze ani sval ve tváři, když lhostejně hovoří o svém milenci.

„Další nepříjemnost? Zlatá klidná Anglie,“ vrtí znovu hraběnka teatrálně hlavou a vynutí si vyprávění o únosu Gabriely Malletové. O podrobnostech tohoto úkladu však její dcera ví podstatně méně, proto je s vyprávěním rychle hotova.

„Zajímavý muž, ten pan hrabě de Godille. Docela mě zaujal, co vlastně dělal u dvora kardinála Richelieua?“

„V těchto věcech se já nevyznám. Ale asi dost významné věci, prý se stal kardinálovým oblíbencem.“

„Asi řešil i jiné tajné úkoly, než o kterých si mi vyprávěla“

„Jestliže nějaké řešil, tak o nich nikdy ve společnosti nemluví,“ začne už být markýze velmi nepříjemná, že se matka stále vyptává na jejího milence.

„Jestli byl tajným spolupracovníkem kardinála Richelieua, pak může být nebezpečný,“ poznamená Marion-Anne.

„Zase tak dobře ho neznám,“ pokrčí lhostejně rameny paní de Cavarlene.

„Já ale znám velmi dobře lidi, kteří pracovali pro Richelieua. Před těmi je vždycky radno se mít na pozoru a zmiňovaný pan hrabě asi bude dost šikovný. Ale mohu se mýlit. Jak vlastně vypadá teď Pierre?“

„Vy jste ho nikdy neviděla? Nikdy jste se na něj nebyla podívat?“

„Ne, moje návštěva by pro něho byla nebezpečná. Věděla jsem o něm zprostředkovaně, byl v dobrých rukách, dobře zaopatřen. Nikdy jsem se s ním nesetkala. Naposledy před více než dvaceti roky, krátce po porodu, když jsem předstírala jeho smrt, abych ho uchránila před vrahy tvého a jeho otce.“

„Je velmi podobný portrétu, který mám jako památku na otce.“

„Jak se těším, až ho uvidím. Nevím však, jak vše nastrojit, aby mě v klidu vyslechl a umožnil mi mu všechno vysvětlit. Určitě bude zatrpklý, když mu o mně napovídali tolik lží.“

„Pierre je chytrý a velmi jemný mladý muž. Určitě vám dá možnost, abyste mu vše vysvětlila. Nevím, co všechno ví či co se dozvěděl, mně řekli jen útržky.“

„Kdo řekli?“ zpozorní hraběnka.

„Něco mi řekl Pierre a další jsem zaslechla z nářeků od různých lidí,“ zalže Andrea.

„Naše setkání nebude lehké ani pro jednoho z nás. Mohla bys mi pomoci?“

„Pomoc? Jak si moji pomoc představujete?“

„Chtěla bych, abys za ním zašla a požádala ho, aby za mnou přišel,“ vysvětlí svůj plán hraběnka.

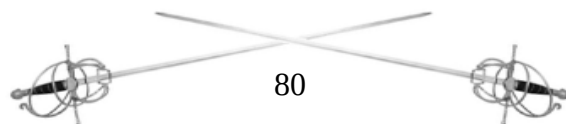
„Takové přání vám mohu splnit, ale možná bude jednodušší, když mu pošlete pozvání přímo. Ví také o vašem návratu a určitě čeká, až se mu ozvete. Nechci vám radit, ale první krok by měl být učiněn z vaší strany.“

„S tím souhlasím, ráda ho pozvu. Co myslíš, přijme takové pozvání?“

„Lépe by bylo zajít za ním do jeho paláce, který jste kdysi používala, než se ujal svého dědictví po otci,“ navrhně markýza a podívala se pátravě do tváře matky. Tam se však zračí jen radost ze shledání s dcerou a obavy, zda dokáže vysvětlit svému synovi své jednání, žádný náznak nepřátelství či snad nelibosti nad současnými poměry panujícími v rodině.

„Raději bych se s ním setkala u sebe, ale pokud považuješ za lepší za ním přijít do paláce Almare, ráda se k němu dostavím.“

„Mohu vám něco navrhnout? Požádám svého muže, aby zašel za mým bratrem a domluvil pro vás schůzku na dnešní odpoledne, pokud bude právě doma. Je dost žádaný, zúčastňuje se společenských setkání, chodí do paláce Rambouillet, navštěvuje pokud vím různé knihovny, akademie, stále něco studuje.“

„Využít tvého manžela jako prostředníka? Je vhodné takto postupovat? Vzhledem k jeho chladu k mé osobě?“

„Určitě vhodnější, než za vašim synem a mým bratrem posílat sluhu. Jde o rodinné záležitosti. Jestli souhlasíte, zařídím vaše setkání. Než se manžel vrátí, půjdeme se podívat na vašeho vnuka a můžeme si dále povídat.“

„Tvůj návrh považuji za rozumný, alespoň budu vědět, zda je Pierre ochoten se mnou vůbec mluvit. Kdyby ne, pak bych tě poprosila, aby ses stala prostředníkem, který nás dá dohromady. Velmi toužím poznat svého syna a vše mu vysvětlit. Musí mi dát šanci říci mu pravdu,“ mluví hraběnka tak naléhavě, až už její dcera nepochybuje, že její přání vychází z hloubi jejího srdce. Což ji uklidní, protože se bojí roztržky mezi osobami jí blízkými.

„Pierre je skutečně velmi rozumný, proti schůzce jistě nic namítat nebude. Zda se vám ho podaří přesvědčit o vašich dobrých úmyslech je něco jiného, ale určitě vás velmi pozorně vyslechne.“

„Jeho pouhé vyslechnutí mi bude na začátek stačit. Andreo, požádej prosím svého manžela a půjdeme se podívat na tvého syna a mého vnuka. Už se nemohu dočkat.“

Markýza odejde za svým mužem, který netrpělivě přechází sem a tam v jiném salónku. Částečně se uklidní, když mu manželka oznámí rozhodnutí své matky bydlet v jiném domě, nad žádostí vykonat roli posla se netváří příliš nadšeně, ale uvolí se k ní. Je tím posledním, kdo by chtěl rodinné rozbroje, nedej bože, aby se pak pohnutá historie jeho tchyně přetřásala na veřejnosti. Hraběnku nikdy rád neměl, naopak svého švagra si oblíbil. S povzdechem odkráčí splnit pověření, které mu zařídila jeho manželka.

Matka s dcerou se mezitím odeberou do komnaty, kde se nachází postýlka s malým Henrim de Cavarlene. Dosáhl věku dvacet dva měsíců, proto je již schopen se batolit. Nejraději spočívá v náručí své matky, byť stejně jako v jiných šlechtických rodinách si daleko více užije chůvy. Matka ho i dnes krátce pochová, pak ho předá jeho babičce. Mimino se zatváří nejprve překvapeně, pak sveřepě a nakonec začne natahovat. Ovšem hraběnka na něho začne mluvit a její kouzlo zřejmě zapůsobí i na takového prcka. Mění svůj výraz, nejprve má vyvalené oči upřené na neznámou dámu, nakonec se začne usmívat.

Obě ženy si se svým potomkem vydrží hrát dobrou půl hodinu, pak začne být dítě poněkud nervózní, už má asi těch podbízivých slůvek i vtíravého chování dost, proto se začne opět tvářit otráveně a chystá se vynutit si návrat do postýlky brekem. Nemusí však užít tohoto osvědčeného prostředku, protože ho matka a babička nechají být sami od sebe a odejdou. Zatímco on si spokojeně hoví zpátky v peřinkách, ony si povídají v salónku až do doby, než dorazí markýz de Cavarlene. Má příznivou zprávu, jeho švagr bude po druhé hodině očekávat svou matku, kterou přes více než dvacet let svého věku nikdy neviděl.

„Když dovolíte, drahá paní hraběnko,“ projeví velkou vstřícnost markýz, „dovolil bych si vás pozvat na oběd. Řekl jsem služebnictvu, aby se postaralo o vašeho kočího a lokaje, také oni dostanou najíst a napít, váš kočár bude ohlídán a koně zaopatřeny. Po obědě můžete vyrazit za svým synem.“

Tchyně jeho nabídku přijme, pročez pojedí ve třech. Během oběda probíhá spíše společenská konverzace, hraběnka mluví o Anglii, jak o všeobecně známém nevlídném počasí, tak o politických poměrech, kdy vůči králi Karlovi začíná vyrůstat velmi silná opozice a bude mít hodně práce, aby se vypořádal se svými nepřáteli. Což sice hostitelskou dvojici moc nezajímá, ale o něčem se mluvit musí. Asi ve čtvrt na tři se hraběnka s velkou srdečností rozloučí, nasedne do kočáru a vyrazí k paláci Almare, kde tolik let žila a kde nyní panuje její syn.

SETKÁNÍ MATKY A SYNA PO DVACETI LÉTECH

Markýz de Almare trávil dopoledne obvyklou činností, ne nepodobnou athénské výchově, která skloubila starost o tělo a ducha. Téměř tři čtvrtě hodiny intenzivního šermu, další téměř hodinka taneční výchovy, kdy se dostavil mistr i se svojí figurantkou, jež následně využíval pro školení mladého muže. Poté se odebral pán domu do své pracovny, kam za ním smí vstoupit pouze jeho osobní sluha Bastien, toto nařízení respektují všichni, včetně mnohdy neodbytné a namyšlené Marietty, která mu často rozestýlá postel a přitom z ní téměř vždy zapomene vylézt. V pracovně Pierra zastihl jeho švagr, kterého s velkými omluvami Auguste ohlásil. Byl si dobře vědom, jak těžce jeho pán nese, když je rušen při svých studiích.

„Můj švagr? Kde je?“

„Pan komoří Jean ho uvedl do žlutého salónu, určitě se o něj dobře postará. Já jsem si dovolil vás vyrušit ve vaší pracovně, i když vím jak ...“

„Učinil jsi správně, Auguste, je přeci manžel mé sestry. Pomož mi se obléknout,“ dodal markýz, protože po skončení šermu a tance si odložil propocené šaty, lehce se opláchl a seděl teď za svým pracovním stolem pouze v županu a teplých ponožkách. I když je místnost dobře vytopena, dbá na své zdraví a ví, že od studených nohou by mohl nejsnáze prochladnout.

Netrpělivý markýz de Cavarlene usrkával z číše portské víno, které mu tam nalil komoří Merille osobně a vyčkával pána domu. Ten si dal načas, za což se při svém příchodu začal omlouvat.

„Netřeba, pane švagře, netřeba,“ zavrtěl hlavou host, „Naopak, já jsem sem vtrhnul bez pozvání. Vlastně jsem tady jako posel mé ženy a vaší sestry.“

„Jako posel?“

„Alespoň vidíte, kam jsem to ve své rodině dotáhl,“ rozesmál se pan de Cavarlene, pak však zvažněl, „Asi před hodinou ráčila poctit náš dům návštěvou paní hraběnka de Besiere, moje drahá tchyně. Jak jsem pochopil, ráda by z našeho domu zamířila do vašeho paláce a protože jde ve vztahu vás a jí o dost citlivou záležitost, byl jsem vyslán, abych se zeptal, zda tu babici budete ochoten přijmout.“

„Babici?“ usmál se pan de Almare.

„Omlouvám se za ten výraz, ale bohužel mnoho hezkého si o té madam nemyslím. Dost jsme trpěli, když jsme s ní byli spojováni a byl jsem rád, když obšťastňovala naše drahé Angličany. Bohužel, tedy bohužel z mého pohledu, smrt Richelieua ji přivedla zpátky. Neznám zcela historii vašeho vztahu k matce, ale rád bych, aby nenastaly rodinné rozbroje. Proto jsem se uvolil přijmout roli posílka.“

„Děkuji vám za vaši ochotu. Ženu, která je mojí matkou, jsem nikdy v životě neviděl. Tím je asi řečeno vše. Ale samozřejmě ji přijmu. Jak si svou návštěvu představuje?“

„Nevím, buď by mohla přijít k vám na oběd nebo jí oběd nabídneme u nás a k vám ji odešleme po něm. Řekněte si sám, co je pro vás přijatelnější.“

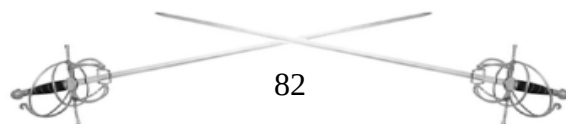
„Raději se najím sám.“

„Chápu. Řeknu jí, že máte nějakou schůzku a dejme tomu, tak kolem druhé hodiny, budete ve svém paláci očekávat její návštěvu.“

„S tímto návrhem zcela souhlasím.“

„Drahý švagře,“ zatvářil se nesmírně vážně pan de Cavarlene, „chápu, asi nemáte právě důvod být vstřícný k ženě, která vás nechala dvacet let v klášteře, jedno z jakého důvodu. Chtěl bych vás však požádat, abyste se pokusil být k té babě velkorysý. Co o ní vím, je mstivá a asi i zlá, byl bych velmi nešťastný, kdyby mělo dojít k nějakým konfliktům, které by nedej Bože ještě přetřásala pařížská společnost či dokonce královský dvůr.“

„Mám stejný zájem jako vy a pokusím se skutečně být velkorysý. Nevím, s čím moje matka za mnou přijde a již se těším na její historku, kterou mi nepochybně sdělí. Také nechci nic, co by poškozovalo moje či vaše jméno. Jsem rád, že jsem našel vás i svou sestru, jsem šťastný za vztah, který se mezi námi vyvinul. Udělám vše, aby nebyl ničím poničen. Určitě vám později řeknu, jak schůzka probíhala.“

„Děkuji vám. Vím, ona je vaše matka a tak bych asi měl o paní hraběnce mluvit dobře ...“

„Můžete mluvit zcela upřímně, ta žena nemá žádné právo říkat si moje matka, kromě toho, že mě porodila, už nic dalšího pro mě neudělala.“

„Budu tedy upřímný. Nikdy jsem ji neměl rád a tak to zůstalo. Je velmi úlisná, ale také nebezpečná. Dejte si na ni pozor, ale zároveň se s ní nějak pokuste domluvit. Nikdy jsem z ní neměl dobrý pocit, snad se vám vaše záležitosti podaří vyřešit ke všeobecné spokojenosti.“

„Udělám všechno, aby zůstal v naší rodině klid zbraní. Bohužel však netuším, s čím ona přijde,“ pokrčil rameny pan de Almare.

„Chápu. Vzkaz jsem vyřídil, schůzku domluvil, takže posel může chvátat domů,“ zvedl se pan de Cavarlene, poplácal svého švagra po ramenech a v doprovodu komořího Merilla, který čekal přede dveřmi, zamířil ke svému kočáru na nádvoří paláce.

Hostitel si po jeho odchodu hluboce povzdychl. Chvilé, ze které měl vždy obavy, se nezadržitelně přiblížila. Požádal Bastiena, aby mu do salónku před jeho ložnicí přinesl lehčí oběd na půl jednu a také aby nechal připravit malé občerstvení v tomto salónku na druhou hodinu. Vrátil se do své pracovny, ale již rozečtené dílo neuchopil. Místo toho se protáhl v křesle a začal usilovně přemýšlet, jaké chování by bylo nejvhodnější zvolit a jaký postoj by bylo nejsprávnější zaujmout.

Je zvědavý, jak vypadá žena, která ho porodila a pak odložila, žena, na které lpí mnoho závažných obvinění, pro které však chybí byť jediný hmatatelný důkaz. Žena, která si ve společnosti vysloužila pověst velmi schopné intrikánky, žena nepochybně inteligentní, ale také bez skrupulí, žena údajně krásná a schopná si podmanit téměř každého muže. Žena, která nashromáždila obrovské jmění, ukryté nyní ve sklepení tohoto paláce, původ bohatství je rovněž zastřen temným tajemstvím. Žena, která za dvacet let nikdy nezatoužila spatřit svého vlastního syna, zatímco on v nevědomosti o svém původu musel žít s cejchem nalezence.

U oběda se jídla sotva dotkne, také vína se napije jen velmi málo, bude nutné si zachovat naprosto čistou hlavu. Musí v každém případě potlačit všechny emoce, musí být zdvořilý, ale zároveň důrazný ve svých postojích. Nesmí v žádném případě ztratit nervy a začít cokoli říkat zvýšeným hlasem. Naopak, s ledovým klidem se musí této další životní zkoušce postavit. Nebude vůbec jednoduché zachovat chladnou hlavu, ať důkazy jsou či nejsou, podezření, že nechala zavraždit jeho otce a pak se zbavila dědice panství Almare jeho odložením jako bezejmenného děcka, nelze z mysli vymazat.

Nechá pokrmy téměř nedotčené, přemístí se znovu do své pracovny a začne nervózně přecházet před pracovním stolem. Nejprve v duchu a pak i nahlas před zrcadlem, s doprovodnou mimikou, si začne předříkávat fráze, kterými chce svoji krkavčí matku přivítat v paláci, který ji svým vystoupením z klášterních kobek na světlo boží sebral. Kolem půl druhé si zavolá Bastiena a poručí mu, aby mu pomohl obléknout do šatů, které měl na sobě v den, kdy poprvé vstoupil na zámek Almare a které se tolik podobají těm z obrazu, na němž je zachycen jeho otec a manžel očekávané, ale nevíтанé návštěvnice.

Znovu se podívá do zrcadla, zkontroluje i zdánlivé maličkosti v oblečení, sluha mu přidá i trochu vůně. Vyzkouší si lehkou úklonu, tak aby vyzněla zdvořile, ale v žádném případě ne podbízivě a už vůbec ne nejistě a uznávající vyšší autoritu osoby, již byla určena. Auguste netuší, kdo se má dostavit, ale asi půjde o někoho hodně důležitého, když je jeho pán tak nervózní a dává si tak záležet na každé maličkosti své ústroje. Ale je opravdu elegantní a není divu, že se na něj vždy upírají toužebné pohledy dam.

Čekání se protáhne až do půl třetí, kdy nejprve Merile přijme a poté uvede dámu do salónku. Následně o její přítomnosti informuje Bastiena, aby přivedl na scénu zdejšího pána. Hraběnka se odmítne posadit, místo toho si prohlíží žlutý salónek. Povšimla si mnohých změn cestou po schodišti, spatřila staré i zcela nové tváře služebníků, také tento salónek dostal nový háv, i když hlavní rysy zůstaly zachovány.

Její syn a hostitel si dává na čas, ve chvíli, kdy však přestoupí práh místnosti, není na jeho tváři patrná žádná nervozita, jeho výraz nepostrádá nádechem přívětivosti, byť odstup je rovněž možné pociťovat. Proveďte lehkou úklonu, tak, jak si ji nacvičil před zrcadlem.

„Vítejte v mém domě, paní hraběnko,“ řekne, přičemž položí důraz na slovo v mém.

„Pierre ...“ vydechne ona a její údiv je tentokrát naprosto nehraný. Stejně jako zapůsobil zjev mladíka na osazenstvo zámku Almare když byl porovnáván s portrétem ve vstupní hale, vrátí se jeho matce mnohé vzpomínky. Ta podoba je tak strašně veliká, že ji je možné považovat skoro za boží zázrak. Téměř s vytřeštěným zrakem a plna emocí, sjíždí pohledem mladého muže od paty až k hlavě a znovu zpátky. Je zaskočena a zasažena na citlivém místě.

„Posadíme se, paní hraběnko?“ přeruší on ticho, když jí dal dostatek času, aby si ho prohlédla. Zaraduje se v duchu, jeho zjev ji nepochybně vyvedl z míry, což mu dává určitou výhodu. Také hltá postavu své matky očima, ale činí tak bez jakékoli známky navenek. Je stále velmi krásná, vůbec nevypadá na svůj věk. Její postava je téměř dokonalá, její vizáž ukazuje na dostatek inteligence. Rozhodně nemá tvář hlupačky, naopak.

„Děkuji vám,“ odvětlí ona a snaží se maximálně zkoncentrovat. Stále se jí však nedaří zcela nabýt ztracenou rovnováhu, což se jí opravdu stává jen výjimečně. Ztěžka dopadne do křesla.

„Požádal jsem služebnictvo, aby nás nerušilo, proto si vás dovolím obsloužit sám,“ řekne on a chopí se jedné z karaf na stole, „Prý je tento likér vašim oblíbeným pitím, proto jsem si ho dovolil nechat připravit. Já si však, když dovolíte, naopak naliji trochu vína,“ dodá a co říká, také činí. Provádí vše s velkou noblesou, dává najevo, jak se i přes dlouhou dobu v klášteře dovede chovat jako velmož.

„Děkuji vám, Pierre,“ neodvází se mu tykat, ale pro lepší atmosféru zvolí oslovení jménem.

„Podle domluvy s mým švagrem jste před krátkou dobou obědvala, nicméně pokud byste měla chuť si nabídnout něco z připravených zákusků, případně ovoce, račte tak prosím učinit bez dalšího pobízení,“ odloží on karafu s vínem a posadí se rovněž do křesla. Ta nechal umístit tak, aby stála proti sobě a při rozhovoru bylo možné si hledět do očí. Doufá z mimiky své matky poznat některé její pocity.

„Nemohu se stále vzpamatovat,“ praví ona a hlas se jí trochu třese, zdá se, že v tuto chvíli nic nehraje, „Vaše podoba s vaším otcem je neskutečná.“

„Také jsem toto zjistil, když jsem prvně přišel na zámek Almare. Jeho Milost pan biskup, který mě doprovázel, mi nic neřekl a pak se pásl na překvapení všech přítomných. Velmi mi tato podoba usnadnila vstup na mé panství, kde jsem se setkal s velmi vřelým přijetím. Když jsem byl poprvé představen služebnictvu, což bylo asi hodinu po mém příjezdu na zámek, pan správce tak učinil právě před tím portrétem ve vstupní hale. Můj příchod vypadal, jako by muž zobrazený na portrétu obživil a vystoupil ze záhrobí. Dojem a atmosféru lze jen stěží popsat.“

„Obdivuhodná podoba. Pierre, děkuji vám za vaši ochotu mě přijmout. Mám vám toho tolik co říci. Připravovala jsem se dlouho na tuto chvíli, ale teď jsem zaskočena a dojata. Proto mi dělá obtíž soustředit se a vůbec hovořit.“

„Opravdu jste se na tuto chvíli připravovala velmi dlouho, paní hraběnko,“ provede on první rýpnutí, ale s takovou elegancí a tak milým hlasem, že jen obtížně jde hledat náznak nepřátelství. O to více tato poznámka zapůsobí na jeho matku.

„Pierre, chápu, jsem nyní ve vašich očích ta nejhorší matka na světě. Chci vás jen poprosit, abyste mi dal příležitost vám vše vysvětlit.“

„Paní hraběnko, váš čas je naprosto neomezený. Nezas­tí­rá­m, i já jsem se dlouho připravoval na toto shledání a pocity přitom měl a stále mám smíšené. Jste nesmírně krásná žena, vznešenost a moudrost je možné rovněž zpozorovat na první pohled. Velmi pozorně vás vyslechnu, paní hraběnko.“

„Vaše sestra vůbec nelhala, když mi vás popisovala. Jste úchvatný mladý muž a nepochybně učiníte velkou kariéru. Doslechla jsem se, jak jste již oslnil půlku Paříže a tu druhou nikoli pouze proto, neboť neměli tu čest se s vámi setkat. Dovolávám se teď vaší trpělivosti, šlechetnosti a vaší moudrosti, kterou vám jistě právem všichni připisují. Je pro mě nesmírně těžké vést tento rozhovor.“

„Neučiním nic, abych vám vaši pozici jakkoli ztěžoval. Budu bedlivým posluchačem,“ usměje se on svým neodolatelným způsobem, za nímž by jen stěží mohla hledat ironii.

„Pierre, pokusila jsem se o vysvětlení již vaší sestře, učiním tak i tady. Velmi jsem milovala vašeho otce a byli jsme velmi šťastní. Zvláště, když přišla na svět vaše sestra Andrea a já podruhé otěhotněla. Bohužel pak se dostavily temné mraky a začaly pro nás všechny hrozné chvíle. Váš otec byl

zlými lidmi zapleten do spiknutí a odmítl vydírání kardinála Richelieua a jeho služebníků, kteří po něm chtěli, aby se zachoval nečestně. Váš otec opakovaně odmítl a oni dostali strach, že prozradí jejich úmysly druhé straně. Došlo bohužel i k osobním urážkám a bylo rozhodnuto, že tato větev rodu Almare musí být vymazána. Váš otec byl zavražděn a já dostala na výběr. Buď budu spolupracovat s lidmi Richelieua, pak mi zůstane život a majetek, nebo půjdu za vašim otcem. Já ale měla malou dceru a ve svém lůně vás. Přislíbila jsem tedy spolupráci a zachovala se tak, jak požadovali po vašem otcovi. Možná moje jednání bylo nečestné a svým způsobem odporné, spolupracovat s vrahy svého manžela, ale já jiné východisko neviděla.“

Odmílí se, mluví velmi přesvědčivě, s dojetím, s prožíváním jednotlivých vět i slov. On neodpoví, jen ji velmi bedlivě sleduje. Nepohne se mu na tváři jediný sval, ona nezpozoruje nic, z čehož by mohla posoudit, nakolik její verzi příběhu věří. Proto se napije mírně likéru, pak pozvedne své krásné oči, lesknoucí se dojetím.

„Zmizela jsem jim krátce z očí a porodila vás. Když jsem zjistila, že jste chlapec, pojala mě hrůza. Byla jsem si jistá, že nebudou chtít zanechat naživu přímého potomka markýze de Almare. Šlo tam už nejen o umlčení svědka a nepřítele, ale o uraženou ješitnost. Předstírala jsem vážnou nemoc dítěte, které asi brzo umře. Nechala jsem si sehnat skutečné novorozeně, které zemřelo krátce po porodu, vyměnila ho za vás a ukázala ho všem, aby viděli mrtvé tělíčko. Vás jsem pak tajně dopravila doangerského kláštera a mé očekávání se naplnilo. Byl jste vychován ve skvělého muže. Všichni uvěřili, že potomek markýze zemřel. Tím jste byl v bezpečí.“

On neřekne ani slovo a nezmění nic na svém výrazu. Což ji značně zneklidní, ale už se vzpamatovala ze svého úvodního šoku. Pochopila, že narazila na silného protivníka, konec konců je její vlastní krev. Schopnost ovládnutí mladíka ji ale překvapuje a udivuje. Žádné výčitky, žádné projevy nenávisti či zášti, přijetí na úrovni, zdvořilé, ale přitom dostatečně odtažené, aby naznačil své pocity. Opravdu skvělý výkon jejího syna, náhle k němu pocítí obdiv. Ale zároveň napne všechny své smysly a pokračuje.

„Vaše sestra se mě zeptala, proč jsem vás později nevyhledala, všechno vám neřekla a neposkytla vám místo, které vám náleželo. Bohužel Richelieu byl stále u moci a jeho lidé měli oči všude. Stačila malá chybička a váš život by byl ve smrtelném nebezpečí. Věděla jsem o vás, byl jste přijat do kláštera a dobře vychováván, což mě uklidnilo. Vražda mého druhého muže z podobných důvodů mě utvrdila v přesvědčení, že dokud bude žít Richelieu a bude mít takovou moc, nesmím nikdy prozradit vaši totožnost. Čekala jsem na jeho smrt, která by také znamenala konec jeho pochopů. Ovšem ta stále nepřicházela. Naopak. Stal se téměř všemocným, ovládal už nejen krále, ale celou zemi. Další a další hlavy padaly, další lidé hynuli. Pak však pan hrabě de Aboa odhalil moje tajemství a nastala hra o váš život. Naštěstí pan hrabě de Aboa měl vazby na úhlavního nepřítele kardinála, kterým byl králův bratr. Také do všeho bylo už zasvěceno příliš mnoho osob. Richelieu věděl o stoupajícím vlivu markýze de Cinq-Mars, se kterým rozehrál svou další vražednou partii a nehodilo se mu způsobit skandál či riskovat nařčení z vražd. Proto se rozhodl vše přehodit a zachovat se navenek velkomyslně. Vám přiznal všechna práva a veškerou vinu svalil na mě. Udělal ze mě tu nejhorší ženu na světě. Vůbec mi nedali příležitost vám cokoli vysvětlit. Musela jsem do několika hodin opustit zemi, jinak mi hrozila internace na nějakém zapadlém místě a kdoví, možná bych se tam roznemohla a zemřela třeba na zápal plic. Byla jsem pod stálým dohledem jeho agentů, proto jsem si ani nedovolila napsat dopis vám nebo své dceři. Určitě by ho přečetli. Kdybych se vám pokusila vyjevit pravdu, hrozilo by nám všem smrtelné nebezpečí. Ale především vám, protože vy jste byli v jeho dosahu. Volila jsem tak raději samotou a nechala na sobě všechnu tu špínu, abych nikoho z vás neohrozila,“ dokončí svoji řeč a podívá se zpříma do očí syna. Její pohled je pevný, žádný náznak nejistoty.

Ovšem on neřekne nic ani teď. Přijímá tuto historku či ji považuje za blábol? Jak z něho dostat alespoň náznak jeho pocitů, náznak jeho smýšlení?

„Vaše sestra mi řekla i o dalších hanebnostech, které o mně šířili někteří blízcí spolupracovníci kardinála. Ať už lhali vědomě či sami byli oklamáni. Prý jsem také někoho nechala zavraždit, nějakého

šlechtice z Anjou, ani si nevzpomínám na jeho jméno. Pak jsem údajně měla být zapletena do únosu a věznění hraběte de Prieu. Pierre, jste velmi chytrý a bystrý mladík. Copak tohle všechno by byla schopna spáchat jedna jediná žena? Snad leda, kdyby vládla temnými silami. Ve službách kardinála, ke kterým mě donutil vydíráním, jsem určitě udělala i nepěkné skutky a některé odsudky ve společnosti byly namístě. Vyzvíдалa jsem pro něho, donášela mu, zradila některé přátele. Ovšem kdybych tak neudělala, přišla bych o všechno, o postavení, o majetek a hlavně o svoji dceru. O vás naštěstí nevěděli, proto vám nemohli ani ublížit ani vás využít k mému vydírání.“

Tak tohle už snad přehání. Copak zkameněl? Jak ho donutit, aby se vyjádřil a přitom mu nepoložit přímou otázku? Jak ho trochu vyvést z jeho rovnováhy?

„Pierre, teď jsem vám vyjevila téměř vše. Další tajemství s vámi naštěstí nemají nic společného, týkají se státních záležitostí. Pokud vám bylo něco nejasného či se chcete na něco zeptat, pokusím se vám odpovědět či daný fakt upřesnit.“

„Vaše vyprávění bylo vyčerpávající,“ řekne on, aniž by se mu pohnul ve tváři jediný sval. Ona se upřeně zahledí do jeho očí, on oplácí stejnou mincí. Ani jeden z nich neuhne, ale také nezahledne za očními bulvami nic, co by si mohl jakkoli vykládat či dávat do souvislostí.

Její vyprávění nepostrádalo nádech tragédie, podané jakoby s těmi nejupřímnějšími úmysly, byla přesvědčivá, téměř bezchybná. Jenže co na tom je pravda, co polopravda a co lež? Kdyby se ho chtěla zbavit, když se narodil, mohla tak učinit velmi snadno. Možná v počátcích opravdu nechtěla nechat dítě usmrtit. Ovšem později už se s ním ani nechtěla vidět, dostala strach, že by mohl vznášet nároky na dědictví. Otázky okolo odhalení svého původu a její verzi už nevěří vůbec.

Nastane velmi tíživá situace, kdy na sebe oba upřeně hledí, zaobírají se vlastními myšlenkami a ani jeden z nich nechce povolit. Jako by jejich setkání bylo psychologickou hrou na vysoké úrovni, jejíž výsledek může hodně ovlivnit jejich budoucí vztahy. Ona podvědomě vycítí, že jestli vůbec něčemu uvěřil, tak jistě ne celé historii, kterou mu tak přesvědčivě a v doprovodu skvěle předvedených emocí podala. Líbí se jí čím dál tím víc jako protivník i jako muž, stále se nemůže zbavit vzpomínek na jeho otce, se kterým strávila několik let života. A se kterým přivedla na svět dvě děti.

„Kde jste se ubytovala, paní hraběnko?“ zeptá se on, když uzná, že ticho přestává být pro něj produktivní a naopak začíná způsobovat houstnoucí atmosféru.

„Jsem ubytována v jednom pronajatém domě nedaleko kostela Saint-Eustache. Mám tam několik sloužících, další si budu muset najmout.“

„Dostávala jste vždy svoji rentu podle domluvy?“

„Ano, prostředky ke mně vždy dorazily.“

„Hodláte se zdržet v Paříži delší dobu nebo se chystáte navštívit své panství Besiere?“ převede on řeč na majetek, protože její názory na tento problém ho zajímají ze všeho nejvíc. Svými otázkami zároveň naznačí, že nikterak netouží po její přítomnosti například v tomto paláci, žádná nabídka na možné ubytování pod touto střechou, jak učinila jeho sestra, přičemž její podmínky k životu vzhledem k velikosti domu jsou daleko skromnější.

„Ráda bych zůstala v Paříži. Když mluvíte o panství Besiere, byl jste pověřen jeho správou.“

„Ano, byl jsem pověřen, abych vykonával jeho správu a abych vám vyplácel rentu po dobu vašeho pobytu v Anglii. Předpokládám, že po svém návratu budete mít zájem se ujmout správy tohoto panství.“

„Majetkové poměry nejsou v tuto chvíli podstatné,“ řekne ona velmi přesvědčivě, ačkoli oba ví, že je to lež jako věž, „Především bych ráda našla vztah ke svým dětem. Pierre, vaše sestra Andrea byla sice vstřícnější, ale rovněž velkou radost z mého návratu neprojevila. Jsem už starší žena a zůstala jsem sama. Chtěla bych urovnat všechny věci, které nám brání být dobrou rodinou. Bylo spácháno mnoho ošklivých křivd, poznamenáno mnoho osudů, až se zdá toto moje přání téměř nemožné. Věřte však, Pierre, udělám všechno proto, abych vás přesvědčila, že nejsem zdaleka tak zlá žena, jak jste se dozvěděl od mých nepřátel.“

„Musím vám dát za pravdu v jednom, paní hraběnko,“ odvěti on tím nejlaskavějším způsobem, jakého je v tuto chvíli schopen, „Stalo se moc podivných a ošklivých věcí. Já se však dívám především do

budoucnosti. Co se událo, nelze už vzít zpět a je zahaleno takovým tajemstvím, že je téměř nemožné vše rozmotat. Vy jste mi podala vysvětlení a učinila jste tak velmi přesvědčivým způsobem. Bohužel stejně přesvědčivě zní i jiné verze oněch událostí. Paní hraběnko, nejsem a nikdy nebudu soudcem, nechci a ani neumím dávat rozhrěšení. Se svým současným postavením jsem spokojen, nemíním na něm nic měnit a pokud se nechci trápit, nemohu se vracet do minulosti. Nejlepší, co mohu učinit, je nechat spát staré duchy a nejitřit staré rány.“

„Souhlasím s vámi, Pierre, váš přístup je rozumný. Neočekávám, že byste si mohl po pár minutách našeho setkání učinit jiný obrázek, neočekávám, že mi můžete odpustit křivdy na vás spáchané, ačkoli z mé strany není vina, naopak. Jsem šťastná, neboť se mi povedlo vám zachránit život, i když tato okolnost pro vás znamenala asi mnoho krutých let v nevědomosti v klášteře a pro mne stejně kruté odloučení od svého syna a ještě krutější ztrátu veškeré jeho možné lásky a úcty.“

„Roky strávené v klášteře mi přinesly mnoho dobrého, například mě naučily odpouštět,“ odvětil on a při slově o odpuštění se ona vnitřně zachvěje, ale navenek nejde cokoli postřehnout, „Jak jsem již řekl, nechci se vracet do minulosti, která je tak temná a pro všechny z nás velmi bolestná. Poznávám až nyní mnoho nových zajímavých lidí a učím se žít zcela jiným způsobem, než předchozích dvacet let. Našel jsem nové přátele a přítelkyně a především jsem našel sestru, se kterou si velmi dobře rozumím. Paní hraběnko, vše vyjmenované je nejpodstatnější pro mé rozhodování. Po létech prožitých jako nalezenec a člověk bez minulosti, jsem našel rodinu. Tu pro mě představuje moje sestra, její manžel a její syn. Jsem jim vděčný, jak laskavě mě přijali.“

„Jsem velmi šťastná za vaše slova. Jako vaše matka mám neskonale radost z vašeho sblížení se sestrou. Pierre, chci vás požádat o jediné, dejte mi prosím nějaký čas, abyste mě lépe poznal. Nemohu vás nepřesvědčit o svých dobrých úmyslech za pár minut, ale dejte mi prosím čas. Po všem, co se stalo a co jste se o mně dozvěděl, bych se vůbec nedivila, kdybyste mě už nikdy nechtěl vidět.“

„Paní hraběnko, ještě jednou vám opakuji, nechci se již zabývat minulostí. Za prvé na ni nemohu nic změnit a za druhé je pro mě velmi bolestná. Mám zájem, abych mohl žít svůj současný život bez dalších pohrom, které by snad mohly vzniknout v souvislosti s minulostí. Nejsem v tuto chvíli schopen vám říci, jak napraví čas všechny předchozí křivdy a nejasná tajemství. Ale jsem připraven otočit stránku v knize života s již proběhlým dějem a už se k ní nevracet.“

„Vaše rozhodnutí je určitě rozumné, protože vracet se k minulosti by bylo nebezpečné. Mnozí, kteří vykonali špatné skutky, jsou stále ve svých funkcích a jsou stále mocní. Mohu však doufat, že na té nové, ještě nepopsané stránce vaší knihy života, budete mít místo i pro mě, abych zaujala místo ve vašem životě?“

„Nevylučuji takovou možnost paní hraběnko, ale nesmíte na mě spěchat,“ řekne on s naléhavým podtónem.

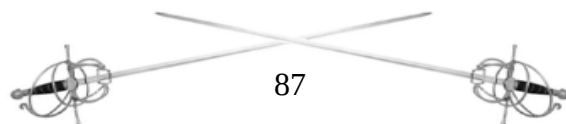
„Rozumím vám, Pierre, budeme mít určitě dost času. Ráda se s vámi znovu uvidím, pokud mě znovu pozvete či se setkáme na nějaké společenské události.“

„Považuji takové řešení za přijatelné. Přesto se musím ještě dnes zeptat na jednu důležitou záležitost. Byl jsem ustanoven dědicem majetku po mém otci a také správcem vašeho dědictví po hraběti de Besiere. Nechávám vám vyplácet rentu, ale jistě byste se po mém návratu byste se chtěla znovu ujmout svých práv na Besiere.“

„Prostředky, které mi byly poskytnuty, mi k základnímu žití dostačují, nevím však, jak velká budou moje vydání se zabydlením se v Paříži. Ovšem pokud by panovala mezi námi shoda, později bych se ujala sama správy nad panstvím Besiere. Bude však nutné takovou věc projednat a zrušit listiny, které vám nechal vystavit kardinál Richelieu a kterými vám světil do správy veškerý majetek po markýzi de Almare a hraběti de Besiere.“

„Proti tomu nemám žádných námitek, majetek po mém otci je dostatečný a zajišťuje mi více, než opravdu potřebuji. Včetně tohoto paláce, který je opravdu rozlehlý a nádherně vybavený.“

„O Besiere si promluvíme později.“

„Jak chcete, paní hraběnko. Považuji za nutné najít i zde shodu, protože právě majetkové poměry by mohly být předmětem nového sváru na té zatím nepopsané stránce zmíněné knihy.“

„Pierre, nejsem tak hrabivá, jak vám jistě také namluvili.“

„Majetek, který jste však nashromáždila, je značný,“ řekne on a jejich pohledy se opět setkají.

Ona se lehce zachvěje. Jestlipak ví o tajném schodišti do sklepení zdejšího paláce? Zjistila si, že zůstal správce Burdain, ale netuší, zda nového pána paláce seznámil s jejím pokladem. Doufá v jeho věrnost jí, proto nemůže o svém tajemství mluvit. On pak je dalek, aby ji seznamoval se svou vědomostí o obrovského majetku ve zdejším sklepení, kdoví jak nahromaděným.

„Většina pochází z dědictví,“ zalže ona a on jí její tvrzení nevyvrací. Proč odkrývat karty, že se dopodrobna seznámil se všemi účty předloženými mu správcem Burdainem, v nichž se vyskytují prapodivné platby od některých osob a z nichž vyplývá nejasnost, jak došla k takovému bohatství. Její slova však pro něho jsou důležitá, neboť pokud nemluví zcela pravdu nyní, dá se předpokládat, že tomu tak je i v jiných souvislostech.

Historika, kterou mu předložila, by se tak opravdu mohla odehrát. Zkušenosti po spiknutí markýze de Cinq-Mars, kdy byli potrestáni pouze dva viníci, další z toho vyšli se směšnými tresty a někteří, jako třeba králův bratr, dokonce bez poskvrny, ho již mnohému naučily. Ale v nevinnost té ženy rozhodně nevěří, ona není typ trpné oběti, proti které se všichni spikli. Ona se jistě dokázala dobře otáčet a využívat všechna možná spiknutí, úklady, politické hry, kterých bylo během vlády kardinála Richelieua tolik. Nedá však na sobě znát velké pochybnosti o jejím předloženém a tak přesvědčivě vyprávěném příběhu.

„Pokud by vám chyběly prostředky na zařízení vašeho pronajatého domu, na služebnictvo či v souvislosti s vaším dalším životem v Paříži, je možné vám nějaké poskytnout. Pokud by se tak stalo, dal bych svému správci, kterého sama dobře znáte, příslušné pokyny,“ řekne syn velkomyslně a jí dá velké přemáhání, aby nezmizel úsměv z její tváře. On jí jako grand nabízí poskytnutí nějakých drobtů z majetku, který tak těžko shromáždila.

„Budu si vaši velkorysost pamatovat,“ odvěti nicméně bez pohnutí jediného svalu v obličeji.

„Jaká byla cesta?“ nadhodí on konverzační téma, zdálo se mu, že se již začínají točit dokola. On nehodlá sdělit nic ze svých pocitů a ona nehodlá sdělit nic ze svých majetkových požadavků.

Marion-Anne přijme nabídnutou možnost pokračovat v hovoru zcela obecném a povypráví, nutno podotknout velmi poutavě, o cestě z Anglie do Paříže, aniž by se slůvkem zmínila o vévodovi de Vendome. Další půl hodiny zůstanou ve stejné tónině. Ona mu sdělí mu pár zajímavostí k anglického království, sama se vyptává, jak zvládl příchod ke dvoru a s kým se stačil seznámit. Ani jeden však neřekne nic, co by nebylo veřejným tajemstvím a ani jeden z nich neodkryje karty svých osobních vztahů a svých skutečných zájmů.

„Pierre, dnešní setkání s vámi pro mě bylo velmi dojemné,“ řekne matka na závěr, když se začínají loučit. Nedodá, jak v synovi vycítila velmi silného protivníka, který dokonale ovládá své emoce, bez uzardění se přetvařuje a bedlivě pozoruje druhou stranu, aby si z jejích reakcí vyvozoval pro sebe závěry.

On však má pocity podobné. Ona mu předložila svoji verzi událostí, v níž se jednoznačně stylizovala do role oběti, milující matky, jež jedná jen v zájmu svých dětí. Opravdu bude tvrdým oříškem. Vůbec nedostal šanci zjistit, s jakými záměry dorazila do Paříže. Čím více zdůrazňovala, že peníze a majetek nejsou pro ni nijak důležité, tím větší má pocit, že jde o otázku pro ni klíčovou. Byla by však hloupá, kdyby se na první schůzce začala handrkovat o hmotné statky, když ho potřebuje přesvědčit o své nevině. Takové chyby ona určitě nedělá. Bude zajímavé, s čím přijde později.

„Je nepochybně velmi zvláštní žena,“ shrne lapidárně své pocity z prvního setkání se svou matkou markýz de Alamare, když se o ní baví o pár dní později se svým přítelem hrabětem de Godille.

HRABĚNKA DE BESIÈRE A JEJÍ SLUŽEBNÍCI

Hraběnka de Besiere se po svém návratu do pronajatého domu uzavře do své komnaty a několik hodin v soukromí přemýšlí. Nikdo si ji nedovolí rušit a ona tohoto času využije, aby si znovu podrobně prošla setkání s dcerou a synem a vyvodila z nich pro sebe důležité závěry. Ty jí umožní stanovit taktiku, jak získat jejich důvěru a postupně se dostat alespoň k části majetku, který jí tak drasticky před rokem a půl kardinál Richelieu odebral.

Nijak zvlášť přijetím překvapena není. Markýz de Cavarlene se jí stranil vždy, skoro jako by se jí bál, jeho odtažitý vztah není nic nového. Její dcera však je malinko vzpurnější než obvykle, ale ta se jistě dá postupem času zpracovat. Očernili jí před ní a ona je ze všeho zmatená. Pierre, stále musela myslet na jeho podobu s otcem, je krásný mladý muž s vybraným chováním, tak moc jí připomíná bývalého manžela, nejen tělesnou podobou, ale i vystupováním. Ovšem on ještě přidal naprosté sebeovládání. Určitě ji musí nenávidět a přitom na sobě nedal vůbec nic znát. Ale naznačil, že o majetek se s ní dělit nechce, milostivě ji přepustí pouze panství Besiere, které vynáší daleko méně než panství Almare. Stále si není jista, zda ví o pokladu, který ukryla v podzemí jeho pařížského paláce. Což je pro ni nejdůležitější. Kdyby se tohoto majetku zmocnila, tak s ním a s pastvím Besiere by mohla být spokojena. Koupila by si v Paříži bez problémů jiný palác či si ho nechala vystavit.

Čeká ji tvrdá práce, její syn bude pořádně tvrdý oříšek. Nesmí nic uspěchat, musí přesvědčit obě své děti o svých dobrých úmyslech. Podpora starého vévody de Vendome ji může také posloužit, pokud se tomu podaří očistit své jméno a zaujmout postavení u dvora. Král je nemocný, možná brzy bude následovat svého prvního ministra a pak by hvězda rodu Vendome mohla výrazně stoupnout. Ano, bude muset projevit trpělivost a obezřetnost. Pro vhodnou taktiku však bude potřebovat zjistit podrobnosti jak z domácnosti své dcery, tak svého syna. Možná se najde něco, co by mohlo posloužit k vytvoření nátlaku, aby splnil její přání a vrátil jí, co její jest. Také se musí zařídit, potřebuje další služebnictvo, lépe vybavit pronajatý dům. Jak nuzně je zařízen a ona v něm bude muset pravděpodobně setrvat dlouhou dobu.

Zavolá si kočího Horné Machauta. Jeho středně vysoká šlachovitá postava se objeví během krátké doby, uctivě se ukloní, přitom stále svoji velitelku sledují jeho tmavé oči, nespouští z ní svůj pronikavý zrak.

„Horné,“ osloví ho s úsměvem na rtech, „pojď blíž, mám pro tebe několik úkolů.“

„Jak si přejete, paní hraběnko,“ odvěti on pokorně, ale vědom si svého významu, který neodpovídá pouhému kočímu. Na to zná z minulosti své velitelky příliš podrobností.

„Potřebujeme najmout další služebnictvo. Postaráš se o něj?“

„Zařídím sloužící, paní hraběnko.“

„Víš kolik bychom jich potřebovali?“

„Navrhoval bych pořídit si dva do kuchyně, dva na úklid domu a na topení, jednoho, který by obstarával kočár a koně ve stájích. Všechno je tady ale stísněné, ten dům je děsně malý. Nebylo by lepší se také podívat po nějakém větším?“

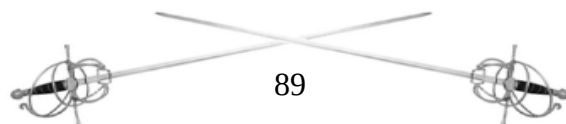
„Možná později. Teď najmi těch pět osob, jak jsi je vyjmenoval. Jak dlouho na jejich nalezení budeš potřebovat?“

„Bude záležet, zda paní hraběnka bude mít pro mě ještě jiné úkoly.“

„Jiné úkoly? Tušíš správně, Horné, dostaneš ještě další velmi důležitý úkol,“ pokývá ona hlavou spokojeně. Může se spolehnout na svého oddaného sluhu.

„Račte přikazovat, paní hraběnko.“

„Zajisti rovněž nějaké lidi, kteří mi dokáží sehnat zprávy o dvou mých dětech. O markýze de Cavarlene a markýzi de Almare. U obou jsem dnes byla na návštěvě, však dobře víš, kde bydlí. Samozřejmě velmi delikátně a velmi obezřetně. Potřebuji znát veškeré podrobnosti z jejich života, s kým se přátelí, jaké mají zvyky. Nesmí si ale vůbec povšimnout, že se o ně někdo zajímá. Dokážeš sehnat takové lidi?“

„Určitě, paní hraběnko. Mohu na to osobně dohlédnout.“

„Přesně o to jsem tě chtěla požádat. V paláci Almare zůstal stále jeho správce pan Vincent. Znáš ho, byl tam i před mým odchodem. O něm potřebuji také vědět všechno. S kým se stýká, jak žije, jaké má zvyky.“

„Velice rád se všeho ujmu, paní hraběnko. Budu však potřebovat peníze.“

„Tohle je tvůj poslední úkol, Horné. Mám nějaké šperky, které bych chtěla prodat. Porozhlédni se po nějakém starožitníkovi či zlatníkovi, zjisti si, zda je důvěryhodný. Potřebuji peníze pro zaplacení lidí o kterých jsme mluvili a také se tady musíme lépe zařídit. Náš současný domov je nejen malý, ale také dost nuzný. Jelikož tady budu muset být delší dobu, chtěla bych ho dát opravit.“

„Omlouvám se, paní hraběnko, ale neměl bych se opravdu raději porozhlédnout po jiném, větším domě?“ zopakuje svůj dotaz Machaut.

„Ne. Když ho lépe vybavíme, tak se tady dá žít. Mám důvod zůstat na tomto místě,“ odmítne ona jeho návrh. Tento dům se totiž nachází nedaleko paláce Vendome, kde sídlí její milenec a rovněž na sebe nechce zbytečně upozorňovat. Nebude od věci předstírat trochu nuzoty, není vhodné pro její další záměry, začít se chovat rozmařile. Má stále ještě dost na hotovosti a pokud získá další peníze za prodej šperků, určitě si bude moci dovolit žít na úrovni, aniž by se někoho doprošovala.

„Jak si přejete, paní hraběnko. Hned zítra se pustím do práce.“

„Začni už dnes večer. Zajdi si někam do hospody, tam možná nalezneš, co potřebuješ. Sám dobře víš, kde se máš ptát. Radit ti nemusím. Tady máš nějaké drobné, abys mohl zaplatit útratu nejen za sebe,“ podá mu ona váček s několika mincemi.

„Jsem vám zcela k službám,“ znovu se on ukloní.

„Spoléhám na tebe, Horné. Budeš mi pravidelně hlásit, jak jsi pochodil. Teď můžeš jít, ale pošli mi sem Angeliku.“

„Hned pro ni zajdu,“ ukloní se Machaut naposledy a opustí pokoj hraběnky. Kočí má pravdu, zkrabatí se Marion-Anne čelo, proti paláci Almare je tohle díra, i v Anglii si sehnali lepší bydlení. Snad půjde ta pastouška trochu upravit.

Kočí odchází naopak spokojený, mince mu cinkají v kapse. Má zase důležité úkoly, končí nuda a začíná zábava. Konečně, pomyslí si a ve tváři se mu objeví úsměv. Ten však nevěstí nic dobrého pro protivníky jeho paní.

Angelika d'Saussier vpluje do pokoje své velitelky ladnými pohyby a s úsměvem na své okouzlující tváři. Stačí jí jeden pohled jejích nádherných nazelenalých očí, aby pochopila rozpoložení hraběnky.

„Posaď se Angeliko, naliž nám oběma můj oblíbený likér. Mám pro tebe několik úkolů,“ řekne její velitelka na úvod. Dívka zastává spíše roli důvěrnice a společnice hraběnky. Mladická potvůrka je pořádně vychytralá a taky dost zkažená, aby ji mohla využít k delikátním úkolům. Své schopnosti prokázala vícekrát, když dokázala v pravou chvíli na někoho upřít svá kukadla a nebylo-li vyhnutí, roztáhnout v pravý čas i nohy.

„Velmi ráda vám posloužím, paní hraběnko,“ zajiskří se v očích slečny d'Saussier, stejně jako kočí se zaraduje z nových dobrodružství. Nesnáší nudu, miluje život ve všech jeho podobách. Pokud přitom může ležet s příjemným mužem v jedné posteli, tak nejvíce.

„Milá zlatá, dnes jsem měla velmi nepříjemné schůzky,“ začne svoji zповěď paní domu, „Navštívila jsem nejprve svoji dceru a pak svého syna.“

„Vy máte syna?“ objeví se překvapení ve tváři důvěrnice, tato skutečnost jí zatím zůstala utajena.

„Mám. Je moc hezký mladík, je mu dvacet jedna let a jmenuje se markýz de Almare. Bydlí v mém bývalém paláci.“

„Nikdy jste o něm doposud nemluvila,“ zatváří se Angelika dotčeně, považuje se za důvěrnici své paní a teď takové překvapení.

„Nemusíš vědět všechno,“ odbude ji Marion-Anne, „Žil předtím v ústraní a objevil se teprve nedávno. Ujal se svého dědictví po markýzi de Almare a tím pádem jsem já přišla o svůj palác a další majetek po mém prvním muži.“

„To jsou mi věci,“ zavrtí hlavou slečna d'Saussier, stále nazlobená. Proč ale její paní o synovi nikdy nemluvila? Asi jí dělá problémy, ten mladík, zaraduje se potměšile, zasloužený trest za její malou otevřenost.

„Nezavolala jsem si tě proto, abys projevovovala svou nespokojenost. Mám pro tebe několik úkolů. První bude spojený s naším pobytem zde. Postaráš se, abychom v tomto patře připravili salónek pro přijímání návštěv a moje komnaty, předpokoj a ložnici. Ve druhém patře si zařídiš svůj pokoj. Rovněž společenskou místnost, dívala jsem se, dají se spojit dvě místnosti a vznikne slušná jídelna. Jsme ve stísněných prostorách, ale s tím nic nenaděláme. Nějaký čas musíme vydržet.“

„Neměli bychom si najmout větší dům?“ vysloví Angelika stejnou otázku jako kočí, podle stažení obočí své velitelky pochopí její nespokojenost s dotazem, proto rychle pokračuje, „Ale ani tento dům není tak špatný, když ho trochu upravíme, uděláme z něj útulný hnízdečko. Navíc je blízko paláce vévody de Vendome,“ neodolá a drobně si rýpne, její poslední poznámka zůstane bez odezvy.

„Spoléhám na tvůj vkus, s kterým se postaráš o úpravu našeho domu. Domluv se s Horném, ať ti pomůže najít vhodného stavitele, který by dal místnosti co nejrychleji do pořádku.“

„Zařídím opravy ráda, paní hraběnko. Budete mít nějaké přání ohledně salónku a vašich osobních komnat? Co další místnosti, kde spí Horné a naši mladí krasavci?“

„Místnosti v přízemí jim stačí, stejně se občas vyspí v lepším,“ dodá paní domu a úsměv přelétne po tváři obou žen, které mladým a krásným sluhům čas od času nabídnou více než pohodlnější přenocování.

„Nebudeme přijímat další sloužící?“

„Budeme, Horné už dostal příslušné pokyny.“

„Kam dáme je?“

„Co já vím. Někde si budou muset ustlat, ať spí třeba v kuchyni nebo v maštali, domluv se s Horném. Nechci ale, aby kromě tebe, mně a mojí Louisi kdokoli přespával v prvním a druhém patře. Sem budou chodit jen uklízet, topit a obsluhovat.“

„Nějak je poskládáme.“

„Až bude v domě stavitel, přiveď ho za mnou, domluvím se s ním na mé ložnici, ta postel tady je nevyhovující. Angeliko, potřebuji abys pro mě zařídila ještě další věci.“

„Velmi ráda, paní hraběnko.“

„Při další návštěvě své dcery tě vezmu s sebou. Chtěla bych, abys navázala přátelské vztahy se služebnictvem u mé dcery a pokusila se něco vyzvědět. Chtěla bych nějaké drby, rozumíš?“

„Rozumím. Mám se zaměřit na někoho konkrétního?“

„Zatím nevím. Spíš by ses mohla seznámit s komornými mé dcery, mohli byste probrat své paní, ty mě a oni moji dceru. Mezi řečí se možná ledasco dozvíš.“

„Mám se soustředit na komorné markýzi?“ zatváří se zklamaně slečna d'Saussier.

„Ano, nesmíš myslet stále jen na to jediný. Copak tě Edmond není schopen uspokojit? Vypadá zdravě a silně,“ rýpne si tentokrát velitelka do své služebnice.

„Edmond je milý chlapec,“ ušklíbne se Angelika, „Rozhodně si na něj nestěžuji. Ale raději bych vyzvíдалa u mužské části služebnictva než u komorných vaší dcery.“

„To můžeš taky, ale u mého syna. Poslouchej pozorně. Potřebuji zjistit, jak můj syn žije, s kým se stýká, jaké má záliby. Chci o něm vědět všechno. Horné dostal v tomto směru také úkol. Můžeš se s ním poradit a zaměřit se na některého jeho sloužícího, který je mu nablízku. Třeba bude i mladý a hezký, co já vím. Když uplatníš svoje přednosti, možná ho dokážeš přimět ke sdílnosti.“

„Tohle už je zajímavější úkol, paní hraběnko,“ přelétne po tváři slečny d'Saussier d'ábelský úsměv, který nevěstí nic dobrého pro osobu, kterou tato malá dračice vytipuje jako objekt svého zájmu.

„Všechno musí probíhat velmi diskrétně. U komorné mé dcery využij přátelské vztahy, u někoho ze sloužících u mého syna naopak své vnady. Určitě dokážeš své půvaby dobře uplatnit.“

„Jsme ve sporu s vašimi dětmi, paní hraběnko?“

„Jednoznačně něco takového říci nelze. Moje dcera se mi odcizila během mého pobytu v Anglii. Kdoví, co jí všechno napovídali. Můj syn si myslí, že jsem se k němu nezachovala dobře a Richelieu mu předal kontrolu nad veškerým mým majetkem. Možná se s ním rozumně domluvím, ale stejně bych ráda znala o svých dětech víc, než mi ony sami řeknou. Rozumíš svému úkolu?“

„Snažím se, paní hraběnko, ale úplně nechápu, jaký je váš vztah k dětem.“

„Zatím nejsem ani s dcerou ani se synem ve sporu. Chci ale poznat podrobnosti z jejich osobního života, abych byla seznámena s jejich zvyky, zálibami, přáteli. Nemám zájem ani jednomu z nich ublížit, naopak se s nimi chci sblížit. Ale k tomu potřebuji znát jejich slabší stránky, abych jich mohla využít a získat si je. Nestojím o válku s vlastními dětmi. Oni se teď tváří velmi chladně, byla jsem pomluvena a oni si udržují odstup. Chci prolomit ledy mezi námi. Už mi rozumíš?“ je poměrně otevřená paní domu.

„Ano, paní hraběnko. Já a Horné vám máme pomoci poznat lépe zvyky vašich vlastních dětí.“

„Přesně tak. Kdo má nejbližší k mojí dceři než její komorné? Potřeba zjistit, která z nich je její důvěrnice a pokusit získat její přátelství. Jsi pěkná potvůrka, Angeliko, pro tebe nebude tento úkol problém. A u mého syna? Kdo bude vědět nejvíce než jeho podkoní nebo jeho osobní sluha? Určitě musí znát jeho tajemství, s kým se stýká, za kým chodí, jak se chová, když ho nesledují oči společnosti. Když takového sluha či podkoního zamotáš do svých sítí, nebude problém z něho vytáhnout, co potřebujeme vědět.“

„Takový úkol se mi líbí, paní hraběnko. Jak rychle mám postupovat?“

„Není kam spěchat. Důležité je získat postupně důvěru osob, na které se rozhodneš zaměřit svoji pozornost. Spěch by mohl být na škodu.“

„Jak jsem pochopila, tak o vašem majetku teď rozhoduje váš syn,“ konstatuje slečna d'Saussier a pátravě se na svoji paní podívá.

„Kardinál Richelieu dočasně svěřil práva do rukou mého syna, když mě vyhnal z Francie,“ opětuje upřený pohled Marion-Anne, pochopí nutnost být sdílnější, když chce od své společnice důvěrné služby, „Chtěla bych se rozumně se svým synem na všem domluvit, ke spokojenosti nás obou. Dnes jsem se s ním setkala po strašně dlouhé době. Nechci s ním být ve sporu, pokud něco takového bude jen trochu možné. Ale chci kontrolu nad majetkem, který mi právem patří. Angeliko, říkám ti, jako své důvěrnici a přítelkyni, velmi důvěrné záležitosti. Když uspějeme, budeme mít zase velmi mnoho peněz a dovedeš si sama spočítat, že i pro tebe z takového stavu vyplnou výhody,“ zahraje na strunu ješitnosti své služebné, když ji nazve přítelkyní. Její záměr se podle výrazu dívky povedl.

„Chápu, paní hraběnko. Proto jsem se ptala, jak tato záležitost spěchá.“

„A já ti znovu říkám, času je dost. Máme dostatek prostředků na vylepšení tohoto domu. Syn mi vyplácí pravidelně rentu. Nerozhodují dny nebo týdny. Nenaléhej, získávej postupně důvěru, buď zdrženlivá. Znáš tvoje schopnosti a nepochybují o tobě.“

„Udělám, co bude v mých silách, paní hraběnko.“

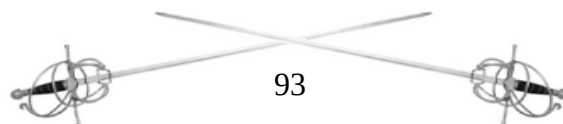
„Drahá Angeliko, jsme zpátky v Paříži po dost dlouhý době, tak si jí musíme užívat. Já mám své plány s vévodou de Vendome, při jehož lapení jsi mi hodně pomohla. Musím se také znovu začlenit do společnosti, po takové době na mě mnozí zapomněli, proto bude nutné se jim důrazně připomenout. Kardinál Richelieu je mrtev a nikdo neví, co se stane s jeho služebníky, kdo získá skutečnou moc. Král je vážně nemocnej. Otevírají se nové možnosti, je třeba jich využít,“ zablýskne se v očích paní de Besiere.

ČTYŘICÁTÁ DRUHÁ KAPITOLA

POMĚRY NA DVOŘE KRÁLE LUDVÍKA XIII.

Rok 1642 skončil a píší se první dny roku 1643. Situaci na královském dvoře zkomplikuje nemoc malého dauphina, který pravděpodobně trpí těžkým zánětem ucha a také prochlazením. Jeho stav je po několik dní velmi vážný a král i královna se obávají o jeho život. Dokonce v některých podezřívavých duších problesknou obavy, zda za nemocí nestojí králův bratr a strýc nemocného prince Gaston, který by se tak pomstil za veřejné vyhlášení o zbavení jeho práva na regentství. Navíc už by zůstal před ním v pořadí kandidátů na krále jen druhorozený královský synek.

Naštěstí se však tato podezření ukáží jako lichá, jde skutečně jen o běžnou nemoc a chlapec se záhy začne uzdravovat. Pro královnu jde o dny hrůzy, její milovaný Ludvík neustále kašle, z nosu mu soustavně vytékají hleny, sotva nazdvihne hlavu. Z jeho těla sálá teplo způsobené vysokou horečkou. Nejprve mu podává odvary z bylin královnin lékař Courat, později se připojí králův lékař Bouvart. Královna vystřídá u jeho lůžka v komnatě Starého paláce v zámku Saint-Germain-en-Laye paní de Lanclas a neodejde dříve, dokud se chlapci z ucha nevyvalí hnis, trýznivá bolest neustane a on se zcela neuzdraví.

Nemoc malého následníka trůnu sice velmi vyděsí jeho rodiče, ale paradoxně je trochu sblíží. Král přichází k lůžku svého syna pravidelně a tráví u něho hodiny, objevuje se zde také jeho nový favorit mezi úřednictvem, kardinál Mazarin. Ten chytí příležitost za pačesy, využije nemoc následníka trůnu ke dalšímu sblížení s královnou, vyděšenou matkou, vděčnou za každý projev naděje. Hovoří s ní v kastilštině, kterou s bravurou ovládá, dokonce lépe než francouzštinu. Pro zkušeného diplomata a dvořana není problém využít všech svých předností, aby dostatečně upoutal pozornost královny Anny.

Hrabě de Godille se pravidelně schází s hrabětem de Chavigny, od kterého získává informace od dvora a naopak s ním probírá svoje chabé zprávy od pana Daudeta. Dvakrát se krátce setká i s kardinálem Mazarinem, jehož vytižení je skutečně extrémní. Někdy kolem vánoc přestane totiž krále bavit probírat se všemi hlášení, depešemi, zprávami, z nichž mnohé jsou skutečně zanedbatelného významu, pouze znamenají velkou zátěž pro jejich adresáta. Mazarin se úslužně nabídne, že by si za krále vzal toto na starost a ten mu tuto povinnost s radostí přenechá. Tím se vlastně vše vrátí ke starým způsobům, kdy mu kardinál Richelieu stejnou službu poskytoval jako zaběhlý model vládnutí. Prvotní nadšení krále z rozhodování bez nutnosti se radit s přísným prvním ministrem, vystřídá nechuť z pravidelné a nudné úředničky, nutně spojené se správou celého království.

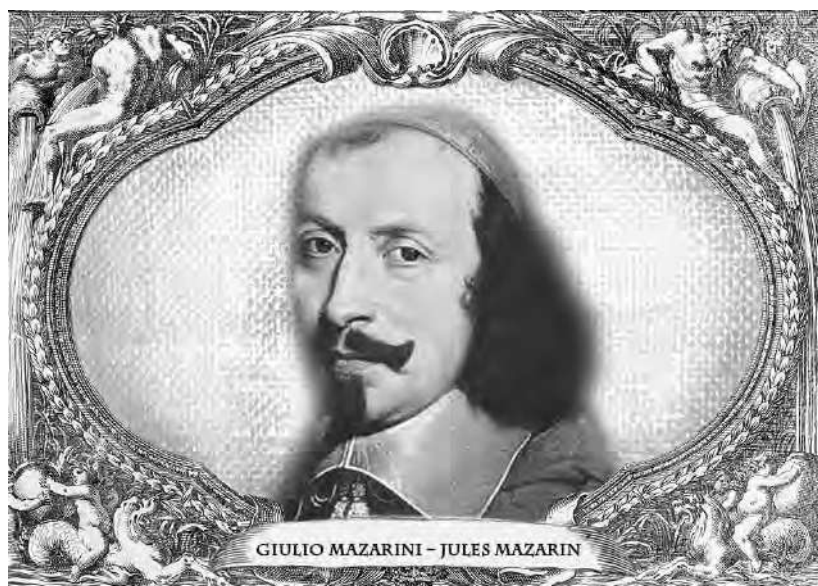
Dauphin Ludvík a jeho mladší bratr

Navíc kardinál Mazarin vystupuje zcela jinak než jeho předchůdce, je velmi milý, úslužný, společenský. Naprosto odlišný od svého učitele kardinála Richelieua, který již svým vzezřením, ale také vystupováním a puntičkářstvím, vzbuzoval na jedné straně obdiv, na druhé však podvědomé obavy ze svých reakcí a tím i odpor ke své osobě. Jako den a noc, tak cítí král výměnu učitele za žáka na postu svého nejlivnějšího úředníka. Stále více a více začíná obdivovat chytrého Itala.

Mazarin je opravdu zcela jiné povahy než Richelieu, ke svým cílům směřuje zcela jinými cestami. Díky své inteligenci a příjemnému společenskému vystupování, bystrému úsudku i schopnosti podat i nepříjemnou informaci okouzlejícím způsobem, získává si postupně důvěru Jeho Výsosti. Král na něho přestává koukat s opatrností odpovídající pohrobkovi velkého kardinála, ale jako na loajálního úředníka, který dokáže být dostatečně zábavný, pokorný a úslužný, ale též poskytující moudré rady.

Celý královský dvůr naopak hledí na pana Julese s pohrdáním, vždyť je původem Ital, kterému král a Richelieu před lety rychle udělili státní občanství, aby mohli jeho služby využívat ve své diplomacii. Mnozí si vůbec nepřipouští, že by tento na pohled úlisný úředník mohl výrazně promluvit do rozložení sil, pokud i král bude dostižen svým nemocným tělem. Proto mu nevěnují dostatečnou pozornost, i když stoupá v přízni Ludvíka. Povýšení velmožové se až příliš zaobírají sami sebou, než aby postřehli pomalý, ale systematický růst usměvavého Itala. Což jemu vyhovuje.

Hrabě de Godille dostává opravdu kusé zprávy od svého tajného agenta pana Daudeta v rozmezí pěti dnů až týdne, což však stačí. Není téměř nic nového, jako by na čas kolem vánoc a přelomu roku nastalo utlumení veškerých aktivit. Dochází jen k běžným oslavám a setkáním, nic podezřelého. Což platí jak pro velmože, tak pro osobní záležitosti rodiny markýze de Almare. Jeho matka se tváří mile a neprojevuje žádné nepřátelství. Naopak, snaží se trpělivě získávat si důvěru svých dětí. Vůbec nikdy neotevře otázku majetkových poměrů, v rozhovorech nastavuje spíše obecná témata a projevuje zájem o budoucnost svých potomků. Sejde se s nimi společně jak v domě markýze de Cavarlene, tak v paláci svého syna a jednou rovněž ve svém domě, který dozná výrazných změn a podaří se vytvořit dojem útulného prostředí stárnoucí ženy, která naprosto spokojená se současným stavem, pomýšlí na poklidné stáří, klepající neúprosně na dveře její tělesné schránky.

Pan Daudet rovněž nezaznamená žádné výrazné aktivity hraběnky de Besiere. Ta se sejde několikrát s vévodou de Vendome, přičemž dvě schůzky mají charakter ryze intimní. Bohužel agent hraběte či jeho zprostředkovaně nastražené uši nemohou proniknout do tajů domácnosti hraběnky, která stejným způsobem trpělivě pokračuje v získávání informací z domácností svých dětí. Některé jsou ryze obecné, další však zajímavé. Lidé, které tajně najal její kočí Machaut, vyzvěděli mnohé z poměrů panujících v příbýtcích obou potomků hraběnky.

Tak narazí i na jména komorné a důvěrnice markýzi de Cavarlene, za kterou vytipují dívku Suzanne d’Fouquier a na osobního sluhu markýze de Almare, jímž je Auguste Bastien. Na důvěrné poradě hraběnky de Besiere se svojí společníci a důvěrníci Angelikou d’Saussier padne rozhodnutí zaměřit její pozornost na tyto dva mladé lidi. Nazelenalé oči Angeliky se zablýsknou, když dostane pokyn navázat přátelství s těmito osobami.

Hraběnka de Besiere využije setkání se svými dětmi a představí jim svoji dvorní dámu madam d’Saussier, která se prezentuje jako pokorná služebná jejich matky a její oči jsou nevinnost sama. Ovšem v její pokoře a předstírané ostýchavosti se skrývá mnoho jiných vlastností a pocitů. S chutí se pustí do svého úkolu, když si chytře nalezne důvod k prvnímu kontaktu s oběma vytipovanými zdroji informací.

Suzanne okouzlí svou dobrosrdečností a zdrženlivostí, naopak Augustemu nastaví pohled na ostýchavou mladou komornou s urozenou krví, oplývající mnohými ženskými vnady a cudně klopící oči před jeho pohledem, přičemž ale při letmých a kratičkých střetnutích jejich zraků může mladík číst v jejích nádherných očích zájem o jeho osobu. Skrytý do zdrženlivosti a upejpavosti dámy až pruděrně dodržující všechny společenské konvence. Není těžké upoutat pozornost mladíka, zvláště když mu je schopna poskytnout tak úchvatnou podívanou na svoji krásu a dobře vyvinuté tělo.

Hrabě de Godille nadále udržuje přátelské kontakty s markýzem de Almare a mnohem hlubší s jeho sestrou na tajných schůzkách. Sice občasných, velmi bedlivě skrývaných, ovšem o to větší je intenzita vzájemného prožitku na lůžku v jejich hnízdečku lásky.

Hrabě de Aboa využije své příslovečné okouzlující povahy a začne se stávat ozdobou různých sešlostí a oslav. Nikdo mu nepřipomíná jeho dlouhý nucený pobyt v exilu, jako by ani k ničemu takovému nedošlo. On sám pravidelně přichází navštěvovat svoji malou dcerku a její zdravím kypící matku. Vžije se do role otce, byť stále nemá ujasněno, jak bude před dítětem vystupovat, až bude schopno začít vnímat souvislosti a klást všetečné otázky.

Baron a baronka de Taille prožívají nádherné novomanželské období, které je poznamenáno neutuchající vášní, spojené s tělesnými prožitky, jež stále objevuje především Gabriela. Ale i pro barona jejich intimní život znamená výrazný převrat, po létech, kdy se stýkal výhradně s povětrnými ženami, které poskytovaly uvolnění jeho organismu, ale všechny jejich milostné akty byly prosté citu. Zde naopak až překvapivě jemně na drsného vojáka zasvěcuje svoji choť do tajů milování a ta bere lekce s rozkoší umocněnou nejen poznáváním nových slastí, ale také obrovské lásky ke svému muži, jež konečně došla naplnění.

O jejím únosu a jeho zranění se vůbec nebaví, byť tuto kratičkou, ale významnou část života nemohou ze své mysli vymazat. Ale jejich prožitky tyto smutné vzpomínky zatlačují do pozadí. Gabrielou čas od času projede mrazení, když se při mazlení dotkne jeho nedávno zahojených jizev.

Kromě pár společenských návštěv u markýze de Almare nebo hraběte de Godille vlastně ze svého nového domu téměř nevychází. Postel se stane z pohledu stráveného času dominantním místem jejich pobytu.

Tak by se dal stručně popsat stav v Paříži začátkem ledna roku 1643, jak z pohledu na nejvyšší státní zájmy, tak hlavních postav našeho příběhu. Zimní období výrazně zkracuje den a dominující tma jako by pohlcovala i energii mnoha osob. Chlad a nevlídnost počasí jako by tlumily jejich aktivity a nutily je k lenošení.

Hrabě de Godille se počátkem druhé poloviny ledna sejde s hrabětem de Chavigny ve svém pokoji v Rueil, který vlastně využívá pouze k těmto účelům. Mají zde naprostý klid a soukromí a nehrozí, že by jejich hovor dolehl k nepovolaným uším. Oba si s chutí přihýbají z pohárků vína, dolévají si sami, protože Maurice Tissot hlídkuje v předpokoji, aby je nikdo nevyrušil, ale ani nevyslechl.

Státní kancléř vypráví o sblížování Mazarina s králem a královnou a je na něm patrné, jak ho takový vývoj těší. Naopak, když se dostane k událostem minulých dní, kdy se u dvora objevil znovu nezdárný bratr krále Gaston, přes jeho tvář přelétanou mohutné chmury.

„Ten starý úlisný intrikán. Ten mistr přetvářky,“ durdí se, „Předváděl se před celým dvorem, před přítomnými velmoži. Zatímco se dauphin sotva uzdravil, na králi bylo vidět, jak ho zase bolí břicho, tak Monsieur jako by tančil. Žádné náznaky dny, ze které se musel údajně léčit v lázních v Bourbonu.“

„O jeho léčení jako zámince k trucování se tušilo, myslím tím jeho zdravotní stav.“

„Jistě, jen své překypující zdraví nemusel dávat tak okatě najevo.“

„Choval se tedy arogantně a povýšeně?“

„Právě naopak, pokrytec jeden. Byl pokora sama, klečel před králem, přišel v nevýstředních šatech z šedého hedvábí a jen se stříbrnými ozdobami. I jeho řeč byla plná pokory. Jako vždycky, když po svých spiknutích žádá svého bratra o odpuštění.“

„Říkáte jako vždy. Kolikrát vlastně už mu král jeho zrady a věrolomnosti odpustil?“

„Kolikrát?“ zamyslí se Leon a na chvíli se odmlčí, „Jestli dobře počítám, tak už pošestý! Představte si to! Už šestkrát žádal svého bratra pokorně o odpuštění. Šestkrát! Nezdá se vám tenhle počet strašný?“

„Mně určitě. Co král? Dal mu zase odpuštění, co?“

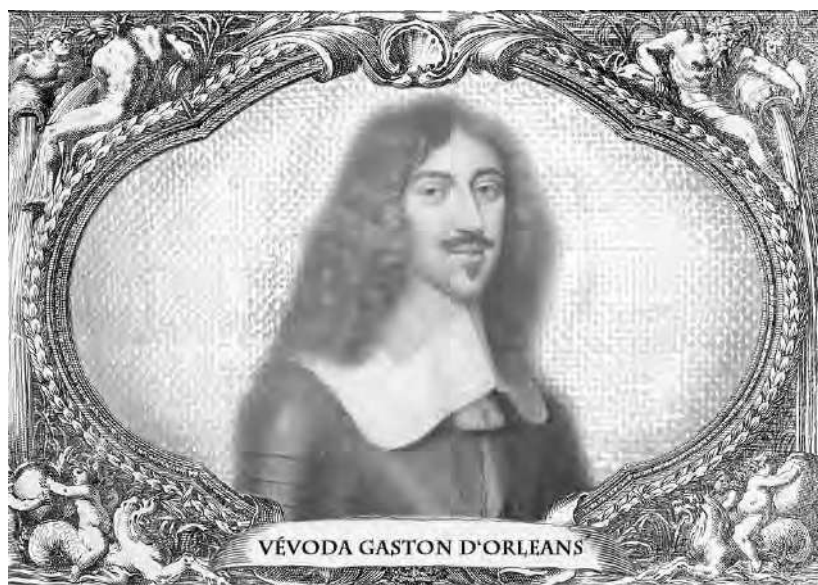
„Samozřejmě. Co jiného mu taky zbývá. Král dělá vše pro celkové smíření. Svoje s královnou, s bratrem, s dalšími velmoži. Jako by cítil ubývající čas, dle jeho chatrného zdraví už mu ho mnoho nezbývá. Ačkoli se zdá, že jeho potíže s vnitřnostmi v tuto chvíli nejsou tak velké. Ale kdo ví.“

„Myslí svou lítost vévoda d'Orleans upřímně?“

„Upřímně?“ rozesměje se státní kancléř, „On a upřímně? Je starej intrikán. Určitě přemýšlí, co je pro něj nejvýhodnější. Je třeba ho mít pod neustálým dohledem. Podle mého nám od něho hrozí nebezpečí.“

„Nebezpečí? Mohl by se nakonec přes výnos krále ujmout regentství?“

„Nic není vyloučené. Však i královna se na velké usmíření bratrů dívala s rozpaky. Vím to od Mazarina, který ji bedlivě sledoval. Ona doufá, že regentství připadne jí, ale kdyby se bratři skutečně smířili, ne jen pro oko dvora, ale skutečně, kdyby k sobě našli cestu ... Takové smíření by bylo velmi zlé pro všechny bývalé služebníky kardinála Richelieua, kdyby se on stal regentem.“

„Jestli se stane regentkou královna, bude to jiné?“

„Správná otázka. Záleží, jaká bude poslední vůle krále, jaké komu vymezí pravomoci. Je nutné nastolit takový stav, aby nikdo neměl svrchovanou moc. Však také kardinál Mazarin radí králi ke smíření s bratrem. Tím poroste nervozita královny a ona bude hledat spojence. Jde o velmi decentní hru, její taje snad pan Mazarin zvládá. Alespoň v to doufám, i kvůli nám. Hra, kdy se všichni pohybují na ostří kordu, je nutné dělat malé krůčky a nešlápnout vedle. Spletitost vztahů a zájmů u dvora je neskutečně složitá. Ale také nám dává naději, že se nám podaří získat vliv na další vývoj událostí,“ mluví velmi otevřeně vysoký státní úředník.

„Činnost Monsieura pozorně sledujeme. Pokud by začal připravovat další spiknutí, snad by se nám jeho činnost podařilo zjistit.“

„Nezbytné a správný opatření,“ přikývne pan de Chavigny, „Nesmíte se nechat zvíkat zdánlivou pokorou vévody. On se přeci nikdy nezmění. Nějakou dobu možná vydrží být pokorným ... Král jde dokonce tak daleko v odpouštění a smíření, že již vydal příkaz k propuštění několika prominentních vězňů z Bastily.“

„Opravdu? O koho se jedná?“

„Především o maršála de Bassompierre a vévodu de Vitry. To jsou významní mužové, asi jste o nich slyšel. Maršál míval hodně významný postavení u dvora, v diplomacii, v armádě, než se zapletl do nechutného spiknutí proti králi. A vévoda de Vitry zase odstranil na začátku vlády krále toho příznivíka pana de Concini.“

„Ano, slyšel jsem o obou. Chce král skutečně učinit před svou očekávanou smrtí velký úklid?“ zamyslí se pan de Godille.

„Nestrašte,“ zasměje se nad použitým příměrem jeho host, „O blízké smrti krále se mluví už mnoho let, jeho stav se zhoršuje a zlepšuje téměř s pravidelností. Je ale velký rozdíl mezi všeobecným smířením, odpuštěním a velkým úklidem, abych použil váš obrat. Při něm by mohlo dojít i k vyřizování účtů a král by si mohl vzpomenout, kdo mu mnohokrát přinesl ne právě příznivé zprávy od jeho prvního ministra. Což by pro mě bylo velmi nemilé. Ale i tak musím být ve střehu, například pan kapitán de Treville již byl na cestě do vyhnanství, ale po smrti kardinála byl zase ihned povolán zpět. Přitom se dost zapletl s tím mladým markýzem de Cinq-Mars. Dokonce byl možná ochotný vztáhnout ruku na kardinála de Richelieu.“

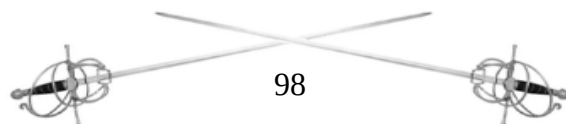
„Asi jsem se špatně vyjádřil. Chtěl jsem říci něco jiného. Nechce Jeho Výsost urovnat všechny vztahy a spory, než ho Bůh povolá k sobě? Sám jsem v létě viděl, jak špatně vypadal. Stejně jako když přišel navštívit umírajícího kardinála. Jistě si uvědomuje, jak se i jeho čas nachyluje a chce po sobě zanechat co nejméně sporů.“

„V tom je naše naděje. Pokud král chce, aby nedošlo k rozbrojům, musí se pokusit smířit nesmiřitelné tábory. Bývalé služebníky kardinála Richelieua, královnu, svého bratra, další prince. Takový jeho úkol se mi ale zdá téměř nemožný, jak by chtěl mezi tyhle rivaly rozdělit po své smrti moc? Někdo bude muset mít hlavní slovo, aby nedocházelo k rozbrojům. K čemuž dle mého stejně dojde, určitě nemůže uspokojit zájmy všech. Zdá se mi to téměř neřešitelné, příteli. Kéž by král vydržel co nejdéle, nejlépe několik let, aby poskytl panu Julesovi dostatek času.“

„Čas tedy podle vás hraje pro kardinála Mazarina?“

„Určitě ano. Nelze přehlédnout, jak moc se králův postoj k němu se mění. Z počátku byl hodně chladný a rezervovaný, nyní mu již naslouchá a tváří se přívětivě. Stejně dobře pan Jules působí na královnu, ale potřebuje čas, aby je oba přesvědčil o svých nesporných kvalitách. Pak věřím tomu, že si zachová vliv i po smrti krále a tím pádem zbude místo i pro nás,“ vysvětluje Leon své ryze pragmatické úvahy.

„Do tady těch tajů nejvyšších kruhů královského dvora vidíte vy lépe než já. Vévoda d'Orleans a jeho přátelé jsou pod naším dohledem, alespoň v to věřím. Myslíte si, že by mohl i někdo další z princů chystat nějaký úklad, aby si zajistil lepší postavení?“

„Upřímně řečeno si myslím, že teď se nikdo do žádných pokoutných spiknutí pouštět nebude. Všichni vyčkávají, co se bude dít dál. Stále ještě se nad všemi vznáší přízrak kardinála Richelieua, jako by se báli, že se náhle odněkud vynoří,“ rozesměje se nad tou představou státní tajemník, „Ještě jim tak říkajíc tolik neotrulo, krev v Lyonu byla prolita teprve nedávno. Zároveň se všichni chtějí vlichotit do přízně krále, jehož zdravotní stav sledují velmi pozorně. Mají svoje zprávy od osob starající se přímo o krále. Ale to neznamená, že byste měl polevit ve své ostražitosti, nebo tedy vaši muži, které jste převzal z pověstné sítě špiclů kardinála Richelieua. Naopak, bude nutné dobře vědět, co se bude dít, pokud se královi přitíží a jeho čas se nachýlí. Jak se zdá, přežili jsme ve svých funkcích smrt Richelieua, což je dobře, ale jde jen o první krok. Rozhodující zápas nás ale teprve čeká,“ dodá prorocky.

JEDNÁNÍ V DOMĚ HRABĚNKY DE BESIÈRE

Již dávno se setmělo, předpokoj ložnice hraběnky de Besiere osvětluje jen jeden víceramenný svícen. Stárnoucí krasavice a intrikánka sedí u svého stolku a popíjí svůj oblíbený likér. V brzké době očekává svého sluhu Machauta i svoji vyzvědačku slečnu d'Saussier, aby jí poreferovali o svých zjištěních. Ovšem než k tomu může dojít, ohlásí jí zcela jinou návštěvu. Ozve se zaklepání a po vyzvání vstoupí Mark Bellison. Udělá na svoji paní smutné a žádostivé oči, které loudí a naznačují, že by v brzké době jejich majitel zase rád překročil práh ložnice své velitelky. Ta se zálibně podívá na jeho urostlou postavu. Taký dostane chuť.

„Co se děje, Marku?“ zeptá se.

„Paní hraběnko, máte návštěvu.“

„Návštěvu? Kdopak přišel takto bez ohlášení?“

„Nevím, neřekl mi jméno. Jen sdělil, že je váš starý dobrý přítel, který byl dlouhý čas pryč. Je asi nějaký šlechtic, řekl bych tak něco málo přes čtyřicet. Vypadá však dost nuzně,“ zhodnotí kriticky neznámého hosta Bellison, kterému již nedělá téměř žádný problém vyjadřovat se dobře francouzsky.

„Uved' ho do salóнку a postarej se o občerstvení. Přijdu tam za ním. Marku,“ zadrží hraběnka sluhu, ještě než stačí dokončit po úkloně obrat, „dnes večer bych byla ráda, kdybys mi ty osobně přišel přiložit do krbu,“ dodá a oči mladíka se rozzáří. Pochopí, co takový pokyn znamená. Na topení jsou tu již další služebníci, kteří se tísní v přízemí malého domu. On nebude zajišťovat teplo nakládáním do krbu, on zahřeje hraběnku zcela jiným způsobem a učiní tak velmi rád.

Paní domu si zavolá svoji komornou Louisu a nechá se upravit. Což ji zabere téměř čtvrt hodiny. Ovšem nedovolila by si přijít před návštěvu, aniž by byla dokonale nastrojena. Ačkoli nemá vůbec tušení, kdo je tím neznámým rušitelem večerní siesty.

Host již je dávno uveden, Mark mu nalije pohár vína a nabídne na pozlaceném podnose sladké a slané zákusky. Stojí teď kousek stranou a když vejde paní domu, uctivě se ukloní, přičemž jeho zrak spočine na hraběnce déle, než by se slušelo na sluhu. Ona chování mladíka přejde bez povšimnutí a naopak upře svůj zrak na muže, který sedí natočen bokem, pročez mu zprvu do obličeje nevidí.

Když nečekaný návštěvník uslyší zvuk otevíraných dveří, poměrně pružně se zvedne z křesla a otočí se. Je ustrojen do postarších šatů, sice z kvalitního materiálu, ale zřetelně již něco pamatujících. Překvapená paní domu hledí na dvaadvacetiletého muže středně vysoké postavy, prošedivělých vlasů, šed' dominovala i v jeho hustém knírku pod nosem. Šlechtic se může pochlubit podsaditým tělem, které však je prosté přebytečných tuků. Hnědé oči nervózně tékají z hraběnky na jejího sluhu, ale vypovídají o bystrosti toho, jemuž slouží.

„Jsem nesmírně šťastný, že vás po tak dlouhé době zase vidím, paní hraběnko,“ ukloní se host zdvořile.

„Vy zde?“ nedokáže paní domu skrýt překvapení, dokonce jakýsi stín přelétne přes její tvář, pak se rychle vzpamatuje a rukou naznačí Bellisonovi, aby je nechal o samotě. Ten tak učinil s hlubokou úklonou. Oba dva staří známí se posadí do křesel ke stolku, ona k němu zvedne tázavě zrak.

„Byl jsem propuštěn z Bastily předevčírem,“ řekne Geofri Armand d'Holfene, bývalý milenec paní domu, s níž se podílel na záhadné smrti jejího druhého muže hraběte de Besiere. V roce 1635 v bezvýznamném souboji zabil bezvýznamného šlechtice a podle zákonů měl přijít o hlavu. Na zásah kardinála Richelieua, kterému nejednou dobře posloužil, mu král změnil trest na Bastilu.

„Král vám udělil milost?“

„Ano, asi se mu zdálo, že sedm let za jeden obyčejný souboj je již dostatečný trest. Ale spíš jsem se svezl s dalšími mnohem významnějšími vězni, kteří dostali milost.“

„Pak vám mohu pouze gratulovat,“ řekne ona suše, aniž by projevila nadšení z této skutečnosti.

„Děkuji, paní hraběnko. Musím se přiznat, váhal jsem, za kým mám jít. Bohužel po těch letech již téměř nikoho neznám. Ale vzpomněl jsem si na vás, přeci jen nás pojí jisté události.“

„Vše mezi námi je ovšem již minulost,“ upozorní ona velmi důrazně.

„Opravdu? Přeptal jsem se na vás a ke svému údivu jsem se dozvěděl,

že jste také na více než rok upadla do nemilosti a teprve před nedávnem jste se vrátila z Anglie. Dokonce jsem se dozvěděl, že se objevil váš syn a potomek markýze de Almare, o kterém jste tvrdila, že zemřel při porodu. A že mu byly uděleny všechny výsady a vy jste jaksi přišla o téměř všechnu majetek,“ mluví on tiše, ale s potměšilým úsměvem na tváři.

„Tak Geofri, přestaňme si hrát,“ změní ona náhle vedení rozhovoru, jako by se uvolnila, vykouzlí příjemný úsměv, „Podle toho, co říkáš, tak zase tak zcela bez známostí nejsi, když ses tohle všechno během jednoho dne dozvěděl. Řekni mi rovnou, co ode mne chceš. A nemluv tady o naší minulosti. Ta je opravdu jednou provždy pryč, stejně jako naše vzájemné city.“

„Dobře, Marion,“ protáhne se on v křesle, pousměje se a pokračuje, „necháme tedy minulost spát. I když jsem tě nikdy nepřestal obdivovat a svým způsobem i mít rád. Už jsem ale pro tebe nebyl zajímavý, že? Už jsem tě omrzl ... ne, nemusíš se bát, nepřišel jsem ti nic vyčítat.“

„Tak co teda po takový době chceš?“

„Po takový době? Kvůli jedné ráně mečem sedm let života v kobce. Neúměrnej trest.“

„Mohl si dopadnout hůř, kdybysme se za tebe nepřimluvili a Richelieu nás nevyslyšel.“

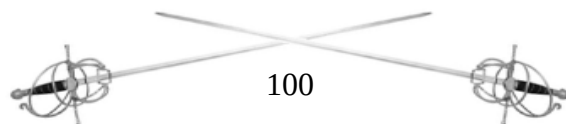
„Tak vy jste se přimlouvali? Tak to je mi novinka. Já jsem myslel, že ten starý lišák nechtěl, abych si pustil hubu na špacír, kdybych už neměl žádnou naději. A měl bych věru co vypravovat. Učinil jsem s ním takovou malou dohodu, výměnu svého života za svoje mlčení. Nevím nic o tom, že by se mě snad někdo zastal či se dokonce za mě přimlouval.“

„Ale přesto tomu tak bylo. Nevím ale, proč ti tohle vykládám, už je všechno dávná historie.“

„Ano i ne. Vlastně teď vůbec nic nemám. Jen pár drobností.“

„Proto si za mnou přišel?“

„Dá se to tak říci. Nemám nic než tyhle šaty, svůj meč a možná tak na večeri. Řekl jsem si, když jsem se dozvěděl o tvém osudu, že bych ti mohl nabídnout svoje služby.“

„Tak tys mi přišel nabídnout svoje služby?“ podívá se mu ona pronikavě do očí, on však pohledem neuhne, naopak, přes tvář mu přelétne úsměv.

„Přesně tak. Taky toho tolik nemáš, i když určitě bídou netrpíš. Napadlo mě, jak tě znám, tak se určitě nevzdáš všeho, cos za ty roky nahrabala. Určitě budeš chtít aspoň něco z toho zpátky.“

„Takhle uvažuješ?“

„Těžko ses za ty roky změnila. Nepoznal jsem ženu, který by na majetku záleželo víc než tobě. Dostala ses k dědictví po markýzi de Almare, pak i po hraběti de Besiere. Ale ač tohle už znamenalo značný bohatství, stále si chtěla víc. Snažila ses oškubat kde koho, vydírala si každého, na koho si něco zjistila. Přimlouvala ses za ty, co ti zaplatili. Půjčovala si na vysoké úrok. Jen aby zlatáčky přibíjaly. Kdepak asi jsou teď?“ dodá on poněkud posměšně.

„Jestli si mi přišel nabídnout svoje služby, tak si nezvolil právě vhodné tón a vůbec už nevhodná slova,“ ohrne ona ret a furiantsky pohodí hlavou.

„Marion, známe se tak dlouho, tak proč ta přetvářka. Ty, zvyklá na nejvyšší míru přepychu, a v takovém baráčku? Chceš mi namluvit, že je všechno v pořádku? Tvůj náhle se objevivší syn žije sám v nádherném a rozlehlém paláci Almare a pro tebe tam není místo? Nebo alespoň v domě tvojí dcery? Ty, vždy tak noblesní dáma, se spokojíš s takovouhle dírou? Ne, ne, v tom je něco jiného. Když jsi přijala takovou potupu, tak určitě máš něco za lubem. Mě neošálíš,“ zachová on naprostý klid.

„I kdybych snad nebyla zcela spokojena, nezdá se ti, že by nebylo moudré o tom vykládat právě tobě? Po takových letech, kdy jsme se neviděli? Kdoví, proč jsi přišel a kdoví, kdo tě poslal.“

„Ale Marion, sama dobře víš, proč jsem tady. Už jsem ti svoje důvody řekl. Nemám nikoho a nemám nic. Žil jsem vždycky poněkud nad poměry, co jsem získal, jsem hned utratil. Nebylo toho málo, jak ve službě jak pro kardinála, tak pro tebe osobně. Za kým jiným bych měl jít? Snad za tvým synem a jeho žádat o pomoc? Mohl bych mu třeba nabídnout vyprávění historek před spaním? Hrome, po nich by asi obtížně usínal, nemyslíš?“

„Ty jeden vyděrači,“ překvapivě se nerozzlobí ona, ale naopak se srdečně rozesměje, „Vůbec ses nezměnil. Jsi stejně slizkej a odpornej, jako si byl kdysi.“

„Žes tohle nevěděla v dobách, kdy jsme spolu sdíleli jedno lože.“

„Asi jsem tě prohlédla moc pozdě.“

„Nebo až když jsi mě už nepotřebovala,“ rozesměje se teď pro změnu on.

„Řekli jsme si, že necháme minulost spát.“

„Taky se domnívám, že to tak bude lepší.“

„Dobrá. Tak pojďme k věci. Jak bys mi mohl být užitečnej? Nebo mi nabízíš služby jen tak naoko a přišel sis ve skutečnosti pro nějaký peníze do začátku? Abys potom zmizel a neobtěžoval moje děti hloupejma historkama? Jestli je tohle tvůj záměr, tak rovnou řekni kolik potřebuješ. Sám ale vidíš, nejsem schopna v tuto chvíli dát dohromady za tvoje mlčení moc velkou sumu.“

„Ale Marion, ty že bys neměla nějaký peníze,“ zavrtí on hlavou, „Ale asi opravdu ne tolik, kolik bych si představoval. Nejde mi jen o peníze. Mám chuť zase něco po těch letech dělat a proč tedy ne nabídnout pomoc svojí bývalý lásce?“

„Myslíš svou nabídku doopravdy?“ zamyslí se hraběnka. Potřebuje spojence a ke všemu odhodlané dvojnásob. Zároveň ji trochu děsí, kolik pan d'Holfene zná z její minulosti. Ovšem lepší ho bude mít ve svých službách, než když bude pobíhat Bůh ví kde a přemýšlet, jak si přijít k penězům.

„Můj zájem znovu s tebou spolupracovat je skutečnej,“ pokývá on hlavou.

„Jak by sis spolupráci představoval?“

„Záleží na tvých záměrech, Marion. Můžu zůstat zcela v ústraní. Scházet se můžeme tajně a občas. Určitě budeš potřebovat mnoho zjistit a případně zařídit. Když mi dáš nějaký peníze, abych se mohl ubytovat v hostinci poblíž a měl na útratu, tak jsem připraven ti na oplátku pomáhat ve tvých záměrech. Doba se změnila, kardinál Richelieu zemřel, asi všichni jeho bývalí služebníci si hledají svoje místo. Nevěřím, že by ses nechtěla znovu vrátit na výsluní společnosti, znovu oslňovat na slavnostech, sama je

pořádat. Že bys nechtěla vlastnit v Paříži pořádný dům nebo palác. Na to ale teď asi opravdu nemáš. Jak si mohla dopustit, abys přišla tak snadno o všechno?“

„Tvá nabídka zní opravdu zajímavě. Ale mylíš se, nepřišla jsem tak snadno o všechno, kardinál mě zradil, přestože jsem mu tolikrát a tak dobře posloužila. S tím bohužel nic nenadělám. Můžeme se dohodnout.“

„Tak tyhle tvoje slova opravdu rád slyším,“ usměje se on, napije se vína a přikousne k tomu plněnou taštičku.

„Budu potřebovat vědět, kde se ubytuješ. Poskytnu ti potřebný peníze pro začátek, další pak podle toho, jak mi budeš užitečnej. Když získám alespoň část z toho, co mi Richelieu tak nespravedlivě sebral, postarám se, abys měl dostatek do konce života. Tohle je moje podmínka. Koupím ti nějaký statek hodně daleko od Paříže a ty tam už navždy zůstaneš.“

„Statek?“ pozvedne on překvapeně obočí, „Měl bych se stát na starý kolena hospodářem?“

„Tak třeba dům v nějakém hodně vzdáleném městě, který si vybereš.“

„O tom se už dá mluvit, pokud s tím bude spojený moje dostatečný zajištění.“

„Znáš ještě nějaký svoje dávný známý? Někoho, koho bys mohl využít?“

„Snad ano. Napadlo mě, Marion, mohli bysme dát dohromady bývalý služebníky kardinála, který se nemaj právě dobře. Zato maj mnoho zkušeností. Navzájem bysme si pomohli. Nejsem tak zcela mimo, jak by se ti mohlo zdát, i v Bastile se o mnohým mluvilo. Zemřel Richelieu, král má na kahánku. Bude se znovu rozdělovat moc. Když budeme šikovný, můžeme stát na správný straně a získat pro sebe výhody. Vždyť je jedno, komu posloužíme, hlavně když posloužíme sami sobě,“ mluví on naprosto otevřeně.

„V tom s tebou souhlasím. Musím si ale všechno promyslet. Učiníme dohodu. Ty se ubytuješ a pokusíš se zjistit, jestli nalezneš vhodný osoby, který bys mohl využít. Dostaneš peníze na ubytování a útratu. Za pár dní pro tebe pošlu a budeme v našem rozhovoru pokračovat.“

„Souhlasím, tohle je rozumný řešení,“ přikývne on.

„Nalij si ještě pohár a posluž si. Vráť se za chvíli,“ zvedne se ona z křesla a kráčí ladně ke dveřím. On zálibně pozoruje její stále žádoucí postavu, byť dobře ví, že již není pro něho. I když kdo ví, co se všechno může v budoucnu přihodit.

Hraběnka se vrátí do předpokoje svojí ložnice, když cestou nařídí Bellisonovi, aby jí okamžitě přivedl Horného. Ten vejde jen krátce poté, co se posadí do křesla a vyžene Louisu, již tento předpokoj slouží zároveň jako ložnice, aby byla své paní stále po ruce.

„Paní hraběnko, přicházím na váš rozkaz,“ ukloní se Machaut.

„Poslouchej, v salónku je host. Je můj starej známý, který nám může být užitečný. Dám ti nějaké peníze, který mu předáš. Půjdeš teď s ním, zjistíš, kde se ubytoval a pak se vrátíš. Náš rozhovor posuneme na čas po tvém návratu.“

„Mám toho pána sledovat tajně?“

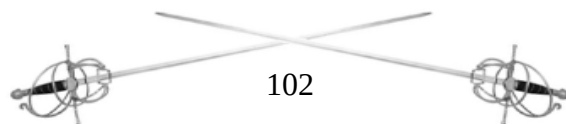
„Nikoli, doprovodíš ho. Bude pracovat pro mě. Ale taky si ho prověř, jestli se mu dá zcela věřit. Strávil teď dlouhá léta v Bastile, musím mít jistotu, že pracuje výhradně pro mě.“

„Takže ho mám přeci jen sledovat?“

„Ne osobně, ale zaříd' to. Do doby, než se ujistíme, že mu můžeme věřit. Počkej tady, dojdou pro peníze,“ zvedne se velitelka z křesla a odkráčí do ložnice. Za postelí má svoje dvě truhly, které kromě jiného obsahují dvojité dno. Pod nimi se nachází současné jmění paní domu. Jednak váčky s penězi, jednak šperky a další cennosti. Vezme jeden váček, zkontroluje jeho obsah, něco přes padesát louisdorů. To by mělo jejímu bývalému milenci pro začátek bohatě stačit.

Pan d'Holfene, zatím spokojen s vývojem své návštěvy, čeká v salónku, láduje se zákusky a zapíjí je dobrým vínem. Není netrpělivý, po létech strávených v Bastile pro něho čas přestal být pojmem. Pokud se tam něčemu naučil, tak trpělivosti a boji s neskutečně pomalu se vlekoucím časem. Hraběnka vstoupí v doprovodu Machauta. Také host povstane, pochopí konec dnešního slyšení.

„Geofri,“ řekne paní domu, „můj sluha Horné tě doprovodí, tím taky zjistí, kde se ubytuješ. Bude naším prostředníkem, přes něj ti budu předávat vzkazy. Cestou ti odevzdá nějaký peníze.“

„Jsem spokojen s dnešní návštěvou, paní hraběnko,“ řekne před sluhou oficiálně pan d’Holfene a ukloní se. Vzápětí již sestupuje do přízemí, aby následně vykročil do vlezlé zimy, panující v pařížských ulicích.

Paní de Besiere se vrátí do předpokoje své ložnice, zavolá si Marka. Nařídí mu, aby jí přinesl pohárek likéru a přivedl Angeliku. Mladík odkvapí plnit její rozkazy a ona má chvíli čas nerušeně přemýšlet. Pan d’Holfene! Kolik příjemných i nepříjemných vzpomínek se jí vybaví. Stejně jako když před nedávnem spatřila věrnou kopii svého prvního muže.

Ale Geofri nemusí být k zahození. Je schopný, doslova všehoschopný a bude asi i věrný, když mu dá naději na lepší budoucnost. Možná se jí v jejích plánech bude hodit. Stále má želízko v ohni ve vévodovi de Vendome, ale jen na něj se spoléhat nemůže. Geofri má pravdu, asi se bude brzy všechno měnit, alespoň vévoda má zaručené zprávy o nevalném zdraví krále. Dávají mu maximálně dva roky, spíše méně. Bude nutné se připravit, aby zaujala místo na správné straně a znovu se stala významnou figurou pařížské společnosti. Netouží po úřadu na královském dvoře, více jí vyhovuje tahat v zákulisí za nitky a rozmnožovat svůj majetek. Vrznou dveře a vstoupí slečna d’Saussier.

„Angeliko, posad’ se a povídej,“ vyzve svoji důvěrnici paní domu.

„Paní hraběnko,“ naznačí dívka letmý projev úcty a přijme místo v křesle hned vedle své velitelky, „odkud si přejete, abych začala?“

„Začni kde chceš. Hlavně mě zajímá, jak jsi pokročila ve svých úkolech a zda už tvoje činnost přináší nějaké ovoce.“

„Začnu tedy tou méně příjemnou věcí, tedy komornou vaší dcery. Suzanne d’Fouguier bude za měsíc teprve sedmnáct, ale zdá se už být pěkná potvůrka. Minimálně hodně potměšilá. Určitě je velkou důvěrnicí vaší dcery, ovšem bezmezně jí oddanou. Tváří se velmi tajemně, jakmile se stočí řeč na markýzu. Setkala jsem se s ní v poslední době dvakrát, docela dobře jsme si popovídali,“ započne líčení své vyzvědačské činnosti slečna d’Saussier.

„Podle všeho jsme v tomto případě vsadili na správnou figuru,“ použije obrazný příměr hraběnka.

„O tom jsem přesvědčena. Ale nebude s ní lehká práce, ta dívenka je chytrá, dokonce bych řekla až vychytralá. Ve vztahu ke mně je určitě hodně obezřetná. Cítím její chuť si povídat, asi se často nudí, ale dává si velký pozor, aby neprozradila nic ze soukromí své paní.“

„Zvládneš jí otevřít hubu?“

„Nevím, možná bych potřebovala pomocníka.“

„Pomocníka? Naznačuješ, abychom jí opatřili nějakého milence? Který by z ní vytáhl, co chceme vědět?“

„Napadla mě taková možnost. Je pěkně čilá a asi bude dost nadržovaná. Nevím o nikom, kdo by ji po nocích utěšoval. Vaše dcera ji asi drží zkrátka, alespoň jsem tohle pochopila z jejích nářeků.“

„Naznačuješ snad, že doposud nepoznala žádného muže?“

„Usoudila jsem tak. Určitě s nimi koketuje, ale asi ji ještě nikdo o panenství nepřipravil. Kdyby tohle učinil vhodnej člověk, byla by mu nepochybně minimálně nějakou dobu oddána. Zvláště kdyby měl dost sil a byl i pohledný.“

„Narážíš na někoho konkrétního, Angeliko? Podle tvého pohledu bych řekla, že jsi už promýšlela i nad vhodnou osobu.“

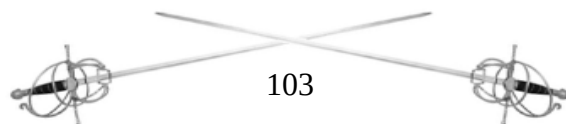
„Mám na mysli vašeho Marka. Nezná ho, nastrojíme náhodný setkání.“

„Mého Marka? Co je tohle za nesmysl? Proč nepoužiješ svého Edmonda?“

„Paní hraběnko,“ povzdychne si slečna d’Saussier, „Edmond je milej, urostlej, pohlednej, jistě vhodnej typ pro zbavení panenství pro jednu pot’ouchlou Suzanne. Jenže není příliš bystřej. Určitě by ji to udělal dobře a uspokojil ji, ale asi by nesplnil druhou část úkolu.“

„V tom máš bohužel pravdu.“

„Mark je daleko chytřejší. Pokud byste ho zpracovala, určitě by pro vás takovou oběť přinesl.“

„Takovou oběť! Co je za oběť vošukat pohlednou dívkou! Angeliko! Vůbec se mi tvůj nápad nelíbí. Přivezla jsem si Marka až z Anglie, aby mi poskytoval potěšení, ne abych ho strkala nějaký holce do postele! Zvlášť když je tak mladá a hezká! Ještě bych o něj mohla přijít.“

„Paní hraběnko, copak by ta malá coura byla schopná vám odloudit vašeho Marka? Ten má oči jen pro vás. Možná mu může nabídnou svoje mladý tělo, třeba se do něj zamiluje, ale co víc? Nemá čím čelit vaší zkušenosti, vaší schopnosti ovládnout muže. Stačí, když se na Marka usmějete a kromě toho, že se mu hned postaví, tak za vámi poběží jak psík.“

„Angeliko, tvoje slova nejsou hodna urozenosti tvé krve,“ pokárá paní domu svoji služebnou, ale jen naoko, „Promyslím si tvůj nápad, ale rovnou ti říkám, vůbec se mi nelíbí.“

„Můžeme zkusit Edmonda anebo si najmeme někoho jiného. Mohu oslovit nějakého studentíka, kterých je v Paříži tolik, a který stejně nemyslí na nic jiného, než jak se vklínit jedno jaký ženě mezi nohy. Najdu jich tucty. Mohu se po někom vhodném porozhlédnout, asi těžko odmítne si zašoustat, ještě k tomu za odměnu. Užít si s mladou holkou. Pokud tedy není na svý spolubydlící,“ dodá s úšklebkem slečna d'Saussier.

„Zatím počkej, musím si tvůj návrh promyslet. Cos zjistila o mé dceři a její rodině?“

„Neptala jsem se jen Suzanne, ale vyzvíдалa i jinde. To samé dělal Horné. Navenek ta rodina nemá chybu. Milující manžel, oddaná manželka a starostlivá matka. Jenže mně tam něco nesedí.“

„Co se ti nezdá?“ ožije hraběnka.

„Markýz de Cavarlene je vysloveně ňouma, zatímco vaše dcera je krasavice, velmi společenská žena. Určitě není domácí put'ka, jak se tváří navenek. Těžko by ji takovej život byl schopnej uspokojit. Vycházím i z toho, že je to vaše dcera.“

„Co tím chceš naznačit?“ podívá se přísně velitelka na svoji vyzvědačku.

„V jejích žilách koluje vaše krev. Taková žena jako markýza de Cavarlene nemůže být domácí putičkou u takového trubce, jakým se mi jeví markýz.“

„Má podle tebe milence?“

„Napadlo mě to hned, když jsem si dala vše do souvislostí. Ale pokud je můj předpoklad správný, tak všechno dělá moc šikovně. Ten ťulpas asi nic netuší. Zato asi bude hodně vědět Suzanne. Ale žádný konkrétní důkazy pro svoje tvrzení nemám. Jde jen o moji domněnku.“

„Tak zapracuj na tý maličké a ověř si svoje domněnky. Ať moji dceru nechá Horné lépe sledovat, jestli se s někým tajně schází, tak se to musí zjistit.“

„Udělám, co bude v mých silách,“ pokrčí rameny slečna d'Saussier, jako by chtěla naznačit, že již svůj plán řekla, ale zatím k jeho realizaci nedostala svolení.

„Jak jsi daleko se sluhou mého syna?“ změnil téma paní de Besiere.

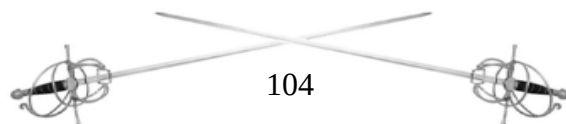
„S ním je zajímavější práce,“ zajiskří se v nazelenalých očích vyzvědačky, „Auguste je rovněž velmi oddaný svému pánovi. Je mu už dvacet a určitě není panic. Ale spíše to vždy dělal s nějakýma děvečkama, nepoznal skutečnou dámu. Nechci se příliš chlubit, ale stačí se mu podívat do očí a je mi vše jasný. Občas jsme se sešli, nastrojila jsem to tak, abysme se potkali náhodou. Naposledy jsme si dali vlastně již schůzku. Ale ve vši počestnosti, jen jsme se chvíli procházeli a povídali si.“

„Nemůžeš na něho trochu přitlačit?“

„Přitlačit? Mám svoji taktiku, paní hraběnko. Hraju si na upejpavou a počestnou dívku, který se sice Auguste líbí, ale která má své zábrany. Nutím ho, aby se mi začal dvořit a nabyt pocitu, že mě dobývá. Tím si ho daleko více získám, než kdybych si před ním lehla na záda jako nějaká kurtizána. Takových už jistě měl víc. Musí cítit ten rozdíl, tím ho lapím do svých sítí a získám si jeho důvěru. Jen tak ho pak mohu přimět, aby ke mně byl sdílnější.“

„Asi máš pravdu,“ zamyslí se paní de Besiere, „musíme být trpělivé. Přesto, zjistila jsi něco?“

„Jen všeobecně, to vám potvrdí i Horné. Markýz de Almare je mládenec k nakousnutí, však toho také prý dokáže využívat. Asi si vynahrazuje, co v předešlých létech zanedbal. Zatímco šlechtičtí synkové obšťastňují komorné od svých třinácti, čtrnácti let, on žil v celibátu do svých dvaceti. Je ale dost zvláštní.“

„Zvláštní? Co máš na mysli?“

„Je velmi chytřej. Prý hodně studoval a prý v tom pokračuje i nadále. Dokáže využívat svých předností. Auguste mi neřekl nic z intimností svého pána, ale jinak o něm básnil. Prý když přijede na zámek Almare, všichni mu leží u nohou. Chová se k nim laskavě a využívá i svého šarmu. Ženy ho zbožňují a muži obdivují jeho přirozenou urozenost a jeho skromný vystupování, chová se decentně a přitom velkopanský.“

„Zajímavé poznatky. Ale potřebovala bych znát něco víc o něm.“

„Tím bohužel zatím sloužit nemohu. Dokázal se dostat ke královu dvoru, ale nijak výrazněji se tam zatím neprosadil. Z náznaků vím, že byl přítelem popraveného markýze de Cinq-Mars, ale byl natolik chytřej, aby ho nikdo se spiknutím nespojoval. Jinak je prej ve společnosti okouzlující, vtipný a vyhledávaný. Sešlosti v jeho paláci navštěvují význační muži i ženy, chodí do paláce Rambouillet a i tam prý oslňuje svými znalostmi i svou přirozenou krásou. Nejvíce si prý rozumí s hrabětem de Godille.“

„Hrabě de Godille? Tohle jméno jsem už několikrát zaslechla v mnoha různých souvislostech. Možná by stálo se o také o něm dozvědět něco víc,“ zamyslí se paní domu.

„Znamenají vaše slova, že se máme zaměřit i na tohodle šlechtice?“

„Zatím ne, možná vím o někom, kdo by nám toho mohl říct víc. Ale tohle není úkol pro tebe. Ty se starej, abys získala co nejvíc podrobností a pokud možno pikantností z domácností obou mých dětí. Nikdy nevíme, co budeme moc využít.“

„Paní hraběnko, stále mi uniká váš konečný cíl. Kdybych ho znala, tak bych možná lépe věděla, na co upřít svoji pozornost.“

„O moje plány se nestarej,“ zatváří se kysele paní de Besiere, „Co potřebuješ vědět, víš. Další ti řeknu, až přijde čas.“

„Ano, paní hraběnko,“ zatváří se pokorně slečna d'Saussier, ale spokojena není. Ráda by tušila, co má její velitelka za skutečné úmysly. Sleduje obě své děti, jako by se chystala do války s největšími nepřáteli. Takové jednání ji hodně mate. Copak chce vyhlásit boj svým vlastním dětem? Nebo je chce něčím vydírat? Aby ji museli platit za mlčení? Nejistota mladičké krásce nedává spát, vrtá ji hlavou.

„Angeliko, prozatím mi tvoje postřehy stačí. Máš teď volnost, aby ses mohla jak Suzanne tak Augustemu věnovat.“

„Mohu se radit s Horném?“

„Ano, ale moc podrobností mu nevykládej. Každý máte svoje úkoly, budu raději, když své poznatky budete říkat přímo mně, alespoň zjistím, jak moc se liší anebo v čem se naopak shodují. Ale když budeš potřebovat nějakou pomoc, tak s ním můžeš mluvit. Jen my tři jsme do těchto plánů zasvěceni.“

„Udělám, jak si přejete, paní hraběnko,“ zvedne své pozadí na pokyn své paní slečna d'Saussier. Vyjde na chodbu a zamíří do svého druhého patra. Před její komnatou přešlapuje Edmond Lame. Tázavě se na něj podívá.

„Mohl bych přijít v noci přiložit do tvého krbu?“ zeptá se mladík.

„Do mého krbu? Jaks na tohle přišel?“ dělá nechápavou, co za jinotaj se za jeho slovy skrývá.

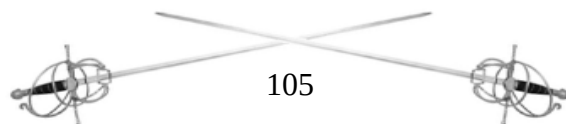
„Paní hraběnka řekla Markovi, aby jí přišel večer přiložit do krbu, tak jsem myslel, že bych já taky ... aby mi tam dole nebylo tak smutno ...“, nechce si přímo říci o poskytnutí rozkoší Lame.

„Tak přiložit do krbu?“ rozesměje se ona, pak ho jemně pohladí po tváři, on se přitulí k její ruce, „Jestli chceš jen přiložit do krbu,“ dodá ona a pokrčí rameny.

„Možná bych tam mohl zůstat, abych mohl přiložit častěji.“

„To by asi bylo nejlepší,“ usměje se ona a i jemu se rozzáří obličej. Nezůstane dnes v noci v komůrce na ocet, až Mark odejde oblažovat hraběnku.

Ta zatím v předpokoji čeká na návrat svého kočího, sluhy a vyzvědače Horného. Ten si dává načas. Proto si paní domu zavolá Louisu a nechá se částečně odstrojit. Na rozhovor se sluhou nemusí být oblečena jak do společnosti. Po příchodu Machauta však komornou znovu vyžene.

„Všechno je zařízeno, ten pán se ubytoval v nedalekém hostinci. Předal jsem mu i ty peníze, ale netvářil se nad obsahem toho váčku nijak nadšeně.“

„Jeho problém. Zítra zaříd', ať ho někdo pozoruje.“

„Už jsem jeho pozorování zajistil, proto jsem se tak zdržel.“

„Máš pro mě další zprávy?“

„Bohužel vás v mnohém asi zklamou. Zatím jsem nezjistil nic, co by bylo neobvyklé. Jak u vaší dcery, tak u vašeho syna. V tom by měla asi mít více možností Angelika.“

„Doufejme. Měls ale další dva úkoly, kromě stálého sledování obou domácností,“ upozorní ho netrpělivě ona, čas již pokročil.

„Také jsem se jim věnoval, paní hraběnko. Pan Vincent, správce vašeho syna, je zvláštní podivín. Žije zcela sám, většinu času tráví v paláci nebo při jednáních s dodavateli. Snad ani nemá žádné zájmy, kromě své práce.“

„Skoro světec, ne? Opravdu nemá nikoho?“

„Vlastně ano, svoji sestru. Je vdovou a žije v docela pěkném domku na okraji Saint-Denis. Po dobu, co ho sledujeme, ji byl dvakrát navštívit.“

„Tohle už je zajímavější. Zjistil jsi něco o jeho sestře?“

„Ano, paní hraběnko. Jmenuje se Kateřina, je prý vdovou po snad vojenském dodavateli Perronovi, ale nevím jistě, co její manžel dělal. V současnosti zřejmě žije pouze z příspěvků od svého bratra. Je považována za velmi počestnou měšťanku, která se vzorně stará o své dvě děti, ke kterým prý najala vychovatele. Má třináctiletou dceru Kateřinu a jedenáctiletého syna Julese. Víc bohužel nevím, ona je spíše taková uzavřená.“

„Nevadí. Pan Vincent, zdá se, má pouze svoji práci a pak rodinu své sestry. Asi mu na ni bude hodně záležet, ne?“

„Určitě bude. Chcete ji snad využít k vytvoření nátlaku na něho?“

„Horné, nejsi tu, abys mi kladl otázky,“ zatváří se ona pohoršeně.

„Promiňte, paní hraběnko,“ sklopí on pokorně hlavu.

„Co ta druhá záležitost?“

„Dneska odpoledne se vrátil můj zvěd. Váš předpoklad je správný. Pan de Concession se skutečně odebral na statek své sestry nedaleko Rambouillet. Podle všeho jen pár dní poté, co kardinál Richelieu zemřel.“

„Darebák jeden, taky na něj došlo,“ ujede jí, za což se okamžitě zastydí, sluha však dělá, jako by projev vzteku v hlase své paní nezaznamenal, „Nevíš, jak ho donutili, aby zmizel z Paříže?“

„Bohužel, zkoušel jsem se nenápadně zeptat, proč důstojník kardinálovy gardy tak rychle odjel z Paříže, ale vše kolem něho je zahaleno tajemstvím. Mám snad za ním někoho poslat, aby ho sledoval?“

„Ne,“ zavrtí ona hlavou, „Jen jsem chtěla vědět, kde ho případně najdu.“

„Nikdo koho jsme se zeptali, však nic o jeho pobytu nevěděl. Vy jste byla jediná. Našel jsem našťástí chlapíka, který ho trochu znal a kterého jsem poslal na výzvědy. Ten potvrdil, že ho spatřil na tom statku. Bylo to však dost náročný, stálo mě to také dost peněz.“

„Horné, potřebuješ další peníze?“

„Bohužel, paní hraběnko. Naši špiclové něco stojí. Musíme jim dobře zaplatit, aby je nenapadlo jít požádat o peníze někoho jiného, třeba ty, které sledují.“

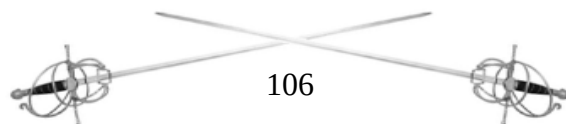
„Horné! Ručíš mi za ty, který najmeš!“

„Věřím jim, paní hraběnko, ale dostatečná odměna jejich oddanosti naší věci nepochybně pomůže.“

„Kolik potřebuješ?“

„Alespoň pět set liber,“ řekne on a když uvidí nevoli v jejím obličeji, rychle dodá, „abych paní hraběnku nemusel v dohledné době zase obtěžovat.“

„Horné, dostaneš ty peníze,“ řekne ona zamyšleně, „Ted' můžeš jít. Potřebuji si všechno promyslet. Na dalším se domluvíme zítra. Zítra taky dostaneš požadovaný peníze.“

„Jak si přejete, paní hraběnko,“ hluboce se sluha ukloní a odchází.

„Horné, pošli mi sem Louisu a Marka,“ zavolá ona ještě za ním. On neřekne ani slovo, jen se ještě jednou ukloní a pod vousy se usmívá. Tuší, jaké role oba zavolaní budou toho pozdního večera plnit.

Oba vyzvaní dorazí spěšně. Louisa chce následovat svojí paní do její ložnice, ale ta ji zadrží.

„Jdi si lehnout, Mark mi jistě rád pomůže odstrojit,“ řekne jí. Zatímco komorná zachová kamennou tvář, po té mladíkově přejede spokojený až blažený úsměv.

Vejdou do ložnice, osvětlené jen jedinou svíčkou na stojanu, jež drží Bellison v ruce. Postaví ji na noční stolek a chystá se pomoci své paní zbavit se oděvu.

„Napřed ty,“ zadrží ho ona a s potěšením se dívá, jak rychle odkládá své šaty. Má skutečně nádhernou postavu, ta husa Angelika by ho chtěla strčit do postele nějaké komorné. Už nahý předstoupí před svoji velitelku, ta si ho ještě chvilku zálibně prohlíží, pak mu dá pokyn, aby ji začal odstrojovat. Ač by tak nejraději učinil dvěma trhnutími, přemůže svoji netrpělivost a činí tak velmi jemně a opatrně. O to více vášně projeví o pár okamžiků později.

OZNÁMENÍ A POZVÁNÍ HRABĚTE DE PRIEU

Odbíjí osmá hodina večerní, když postava v tmavém plášti a s obličejem zakrytým úmyslně hodně naraženým kloboukem do čela, vstoupí postranními dveřmi do zázemí kostela Saint-Eustache. Bratr Joseph odvádí hraběte de Godille do své komůrky, kde na něho již čeká, jako vždy trpělivě, pan Daudet. Šlechtic tentokrát přichází osobně, zítra je pozván na oběd ke svému příteli markýzi de Almare a tak chce mít případné informace z první ruky. Posadí se ke starému stolku a jen malá svíčka osvětluje siluety obou mužů.

„Nějaké nové zprávy?“ zeptá se pan de Godille žoviálně.

„Asi ano, pane hrabě,“ pokývá hlavou s vážným výrazem ve tváři jeho společník v dnešní černé hodince.

„A na který frontě větřík fouká?“ neztrácí dobrou náladu šlechtic.

„Začnu po pořádku, když dovolíte, pane hrabě,“ nemá pro žertování pochopení vyzvědač, ale dává si pozor, aby se v jeho hlase nevole neprojevila, „Monsieur se zdá být klidným, ostatně po jeho kajícím odprošení bratra se asi nic jiného nedá očekávat. Se svými věrnými nohsledy se věnuje spíše zábavě, kolem nich se točí všechny řeči v jeho domácnosti, jako by se důležitým tématům vyhýbali. Alespoň co jsme zjistili.“

„Máte předpokládám svý uši mezi jeho služebnictvem.“

„Dá se říci, pane hrabě. Vévoda se snaží budit dojem hodného a pokorného králova bratra a zřejmě z této role nechce vypadnout ani v soukromí. Ale nevěřím mu. Což je jen má nevhodná poznámka, pane hrabě, nejsem tu od toho, abych ze svých zjištění vyvozoval závěry.“

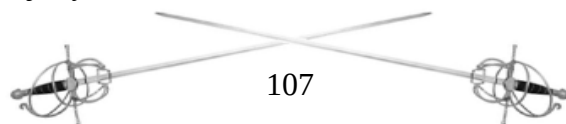
„Z vašich slov vyplývá, že naopak hraběnka de Besiere začíná ožívat.“

„Ano i ne. Ona sama se chová nadále vzorně, alespoň navenek. Mnoho návštěv nemá, sama jich také zatím mnoho nevykonala. Setkala se s několika svými bývalými přítelkyněmi, o návštěvách jejích dětí asi víte. Včera se viděla i s vévodou de Vendome, ale s ním udržuje styk pravidelně a o tom také již víte. Měla však jednu zajímavou návštěvu předevčírem večer.“

„Ano? Kdo byl tou návštěvou?“

„Ten muž se jmenuje pan d'Holfene a byl nedávno propuštěn z Bastily. Víc o něm nevím, ale pokud chcete, mohu se pokusit zjistit něco z jeho minulosti.“

„Není třeba, pane Louvente,“ odvětlí pan de Godille, „Já jsem už o něm slyšel. Než byl uvržen do Bastily za zabití v souboji, byl milenec paní hraběnky a je vážný podezření, že jí pomohl se zbavit jejího druhého manžela hraběte de Besiere. Možná tohle zase tolik znamenat nemusí, prostě se po svém dlouholetém žaláři obrátil na svoji bývalou milenkou. Nebo snad se k ní rovnou nastěhoval?“

„Nikoli, bydlí v nedalekém hostinci. Ale já svoji řeč nedokončil, pane hrabě. Paní hraběnka sice zůstává velmi střídma ve svých návštěvách, ale její služebníci jsou čilejší.“

„Služebníci?“

„Možná by vás mělo zajímat, pane hrabě, následně. Komorná a snad také důvěrnice paní hraběnky, nevím stále přesně jakou pozici ta dáma zaujímá v její domácnosti, se několikrát sešla s komornou markýzi de Cavarlene a také s osobním sluhou markýze de Almare. Je velmi pohledná mladá žena. Mám obavy, že jí hraběnka využívá, aby pro ni vyzvídala.“

„Tohle už jsou zajímavější zprávy, zvážím, jak s nimi naložit.“

„To opravdu musíte, pane hrabě, protože pokud nějakým způsobem zasáhnete, dáte druhé straně na vědomí, že ji pozorně sledujete.“

„Máte pravdu. Ale alespoň bych mohl upozornit ...“

„Pane hrabě, vy zde určujete taktiku, já nemám právo vám radit,“ odvětlí Daudet pokorně, „Jen vás musím upozornit na jednu zásadní věc. Pokud bude paní hraběnka vědět o našem dohledu nad ní, naše pozice se ztíží. Její domácnost je pro nás neproniknutelná, zatím. Najala nové služebnictvo, na jednom z nich pracujeme. Těch pár kusých zpráv pochází od tohoto zdroje. Ti její stálí sloužící, se kterými se vrátila z Anglie, jsou ale naprosto uzavřeni a nemá smysl je vůbec oslovovat. Možná bychom se něco mohli dozvědět z jejího domu přes náš nový zdroj. Budeme však potřebovat čas.“

„Máte ho mít. Jak se jmenuje její komorná, co vyzvídá u služebnictva jejích dětí?“

„Angelika d'Saussier, ale nic bližšího o ní zatím nevíme. Určitě byste ji však nepřehlédli, je velmi hezká asi dvacetiletá žena, zajímavostí jsou její nazelenalé oči. Lehce by mohla obalamutit komornou markýzi a hlavně poplést hlavu sluhovi pana markýze.“

„Asi máte pravdu.“

„V domě hraběnky je ještě jeden zajímavý muž. Její kočí, nějaký Horné. Ovšem na kočího je až příliš čilý. Schází se s pochybnými lidmi, pravděpodobně i on se zabývá podobnou činností jako já. Ostatně velmi zběžně ho znám, tedy ne osobně, pouze jsem o něm slyšel. Patřil k lidem, kteří kdysi pracovali pro kardinála Richelieu a nakonec ho do svých služeb získala paní hraběnka. Což ale nebylo nic divného, protože i ona pracovala pro stejného pána. Ovšem na jiné úrovni.“

„Co mi tím chcete naznačit?“ zachvěje se pan de Godille.

„Nemám zatím žádnou jistotu, pane hrabě. Ovšem podle mého jak komorná, tak kočí paní hraběnky, se snaží něco dozvědět o jejích dětech. Nemůžeme samozřejmě vědět všechno, zvláště když ten Horné je velmi zkušený muž a dává si velký pozor, aby ho nikdo nesledoval. Ale už jen takové jeho chování je podezřelé.“

„Pane Louvente, jestli je potřeba zapojit více lidí a jde o otázku peněz ...“

„Pane hrabě, někdy je méně více. Důvěřuji svým zdrojům a pracujeme na získání nových z domu paní hraběnky, jak jsem vám naznačil. Možná brzy budu znát více podrobností. Nyní vám ale více neřeknu. Jak o Monsieurovi, tak o hraběnce. Pokud nechcete zprávy o nepodstatných věcech, které však nemají valného významu.“

„Ne, není třeba, věřím vám, vy jistě sám dokážete vyhodnotit, co je podstatné a co není,“ odvětlí Armand, znepokojený slovy o činnosti kočího hraběnky.

Cestou domů má o čem přemýšlet. Před panem Daudetem samozřejmě nemůže přiznat velké znepokojení a jeho důvod, pokud existuje možnost slídlů v soukromí markýze de Almare a především jeho sestry. Při pokračujících milostných schůzkách, jejichž intenzita sice není příliš vysoká, ale objevuje se v nich již jistá pravidelnost, dbá sice velmi na utajení, ale stoprocentně si nikdy nebude moci být jist, zda někdo jejich vztah neodhalí. Taková věc by byla z jeho pohledu katastrofa. Andreu skutečně miluje a pevně věří v opětování svých citů. Zatímco však on nemá žádné závazky, u ní je opak pravdou. Je vdaná žena a matka pokračovatele rodu markýzů de Cavarlene.

Nervozita se projeví na hraběti i po jeho návratu domů, kdy se mu z cesty klidí služebnictvo, tak už dokáže podvědomě vycítit nálady svého pána. On si částečně uvědomuje své neobjektivní hodnocení sloužících v některých fázích svého duševního rozpoložení, a ne vždy košer jednání s nimi, ale jen

obtížně s tím je schopen něco udělat. Další den ho jeho projevená zlost třeba mrzí, ale jak si začíná zvykat na postavení vysoce urozeného šlechtice, začínají do jeho jednání pronikat některé negativní manýry s tím spojené.

Blbá nálada ho neopustí ani následného dopoledne, ani když vsedá do kočáru a odjíždí na oběd do paláce Almare, aniž by tušil, zda jde jen o soukromé setkání s jeho majitelem, či bude přítomna širší společnost. Což nakonec bude pravda, jak může posoudit z několika kočárů stojících opodál. Jelikož je nevlídné počasí, nezdržuje se prohlížením si znaků na dopravních prostředcích a rychle spěchá do paláce. Spolu s ním Maurice Tissot, který ho jako správný tajemník doprovází. Další trojice jeho sloužících je následně také vpuštěna do tepla honosné stavby a o kočár se postarají lidé markýze.

Pro dnešní oběd je přestavěn jeden ze salónek tak, aby prostor nebyl vzhledem k počtu hostů ani malý ani velký. Na podobná opatření markýz velmi dbá a v komořím Merilem nachází nejen odpovídající odezvu, ale též schopnosti jeho myšlenky uvést v život.

Již podle hostů vycítí Armand zvláštnost dnešního obědu. Uvítat ho samozřejmě přijde markýz de Almare, ale v místnosti se nachází také jeho švagr a sestra, ale především překvapí mladíka přítomnost v Paříži vzácného hosta, hraběte de Prieu. Ten doslova září a srdečně svého zachránce obejmě a silně stiskne. Má k tomu velmi mnoho důvodů.

Ještě než pan de Godille dokončí zdravení s přítomnými, je ohlášen a vzápětí se objeví ve dveřích i hrabě de Aboa. Září také jak sluníčko, už je zase ve svém živlu, jak může potvrdit pan Daudet. Geoffi nešetří silami a jedna návštěva střídá druhou, přičemž po návratu králova bratra do Paříže nejvíce času tráví v jeho společnosti.

Hostitel všechny vyzve ke stolu, což je znamení, že již nikdo další není očekáván. Překvapivě se však neusadí do čela stolu, jak by se očekávalo, když se setkání uskutečňuje na jeho půdě, ale toto místo zaujme hrabě de Prieu. Ten se krátce nato ujme slova.

„Přátelé,“ řekne a jen obtížně ve svém hlase skrývá dojetí, „nejprve bych rád poděkoval panu markýzi de Almare za poskytnuté útočiště během mého pobytu v Paříži v jeho skvostném paláci a zároveň také vám, za přijaté pozvání. Náš oběd se uskuteční na moji žádost a proto jsem byl zdejším pánem vyzván, abych usedl do čela stolu. Což si nenechal vymluvit, byť taková pocta je dle mého nepřiměřená. Mám však vážný důvod, proč jsem si dovolil vás pozvat.“

Po těchto slovech učiní hrabě krátkou odmlku, aby zvýšil napětí a umožnil dohady, co jim vlastně chce oznámit. Pochopí oč asi půjde již po několika jeho dalších slovech.

„Jak dobře víte, má drahá Marion de Luzene, byla podvodem provdána za mého zrádného bratrance pane de Guilmant, o jehož pobytu mi není stále nic známo. Požádal jsem o zrušení tohoto sňatku z důvodů vám známých a bylo mi takové rozhodnutí přislíbeno. Bohužel se vše na můj vkus neúměrně táhlo, teprve až v minulých dnech jsem dostal konečně do ruky dokumenty, které tento akt potvrzují. Sňatek, který byl učiněn za pomoci klamu a zločinu, byl prohlášen za neplatný, pan de Guilmant za osobu zavrženíhodnou a pokud by byl dopaden, bude přísně souzen. Nyní již nic nebrání mému přání pojmout Marion de Luzene za svoji choť.“

Ozve se několik spokojených hlasů, dávající najevo radost všech přítomných z tohoto rozhodnutí a ze srdce mu takový vývoj přejících.

„Proto jsem využil příležitosti, kdy jsem si do Paříže přijel pro zmíněné listiny, abych vás osobně pozval na naši svatbu. Uskuteční se v prvním týdnu v únoru na mém zámku a byli bychom nesmírně šťastní, jak já, tak moje nastávající, kdybyste moje pozvání přijali. Chápu, cestování v takovém nečase není právě příjemná záležitost, ale slibuji, jakmile dorazíte na můj zámek, uděláme všechno proto, abychom vaše strádání vynahradili,“ dokončí Henri svůj úvodní projev a posadí se.

„Já jsem panu hraběti svoji účast již přislíbil,“ praví pan de Almare.

„Já i moje choť také s radostí přijímáme,“ ozve se markýz de Cavarlene, uvažující o možnosti využít této příležitosti k návštěvě svého panství, ležící v sousedství s pozemky svatebčana.

„Nevidím žádný důvod, proč bych nemohl vaše milé pozvání přijmout. Naopak mi bude velkým potěšením opět pozdravit vaši nastávající choť, ženu, jíž si nesmírně vážím,“ promluví pan de Aboa.

„Já se k zde přítomným připojuji,“ řekne s maximální vážností v hlase pan de Godille, „Snad mi nic nezabrání se vaší svatby zúčastnit. Mám velkou radost, konečně dojde váš vztah spravedlivého naplnění i před Bohem.“

„Velice vám všem děkuji, za sebe i za moji nastávající choť. Mám velkou radost, protože vás budu mít po mém boku, v den pro mě tak významný,“ ukončí vlastně úvodní oficiality hrabě de Prieu, jeho obličej skutečně září štěstím.

„Vaše drahá Marion de Luzene zůstala na vašem panství?“ zeptá se Geoffi.

„Ano,“ přikývne Henri, chvíli se zamyslí, nakolik má být sdílný, ale nakonec se rozhodne vyjavit i další novinky ze své domácnosti, „Nechtěl jsem svoji drahou Marion vystavovat nástrahám cestování, zvláště v době, kdy je v pozhnaném stavu.“

„Další radostná zpráva, pane hrabě,“ zareaguje na sebe až překvapivě emotivně a s nádechem u něj nevídaného patosu markýz de Cavarlene, „Už se těším, až slečně Marion budu moci vyjádřit svoji úctu a hned dvakrát ji blahopřát. K tak skvělému manželovi a k daru, který Bůh nadělil vaší tolik zkoušené, ale o to větší vzájemné lásce.“

Na pokyn předsedajícího začne služebnictvo nosit na stůl a oběd se stane živou diskusí, v níž hlavní slovo má právě on. Líčí šťastné chvíle, které požívají se svou nastávající a další novinky ze svého soukromí. Lehce se dotknou i politiky, ale opravdu jen okrajově. Nikdo však hraběti de Prieu nevyjeví, že se do Paříže vrátila hraběnka de Besiere, která možná měla prsty v jeho pohnutém osudu. Taktně o tom všichni pomlčí, jednak mu nechťejí kazit radost, za další se někteří účastníci oběda stydí o tom mluvit, protože podezřelá osoba je jejich blízká příbuzná.

Zatímco panstvo hoduje, to samé se týká služebnictva. To se rozdělí do dvou skupin, běžní sluhové v jedné místnosti a trojice vyvolených v druhé. Rozřazení provede svévolně osobní sluha markýze de Almare a nikdo nemá chuť jeho rozhodnutí jakkoli komentovat. Tak se společně ocitne Maurice Tissot, Auguste Bastien a komorná markýzi de Cavarlene Suzanne d’Fouguier. Mají toho tolik společného, aniž by o tom navzájem věděli. Nebo minimálně ne všichni.

Maurice a Suzanne se občas scházejí, když domlouvají schůzku, nějaký čas už je i Tissotovi jasné, kdo je tajemnou milenkou jeho pána. Auguste a Suzanne jsou pro změnu vplétáni do sítí, které kolem

nich spřádá Angelika d'Saussier, což ale navzájem vůbec netuší. Maurice a Auguste zůstávají dobrými kamarády a sdílejí navzájem některá svá tajemství, společně pak prožili mnohá dobrodružství, jimiž se ale bez uzardění nemohou chlubit v přítomnosti mladé dámy.

Oba mladíci se při dnešním setkání činí, aby projevili svou galantnost vůči urozené a především pěkné komorné markýzi. Ta oba častuje mnohomluvnými úsměvy, jinými slovy s nimi koketuje. Oba se jí líbí a jejich úsluhy jí činily dobře.

Oběd panstva se protáhne na několik hodin, což není divu, zvláště když se začne vzpomínat na dobrodružství, spojené s návratem hraběte de Prieu na jeho panství, v němž někteří z přítomných hráli hlavní role. Kromě toho se znovu otevře otázka nedávného případu barona de Taille, jemuž také málem nebylo dopřáno naplnění jeho manželství. Podrobně sdělený příběh, Armand už bere jeho

vyprávění jako rutinní záležitost, ale v takové společnosti si dá obzvláště záležet, hraběte de Prieu dojme natolik, že požádá autora a hlavního hrdinu vyprávění, aby oběma novomanželům tlumočil jeho osobní pozvání na svojí svatbu. Což ten slíbí za předpokladu, že se baron bude cítit natolik silný, aby zvládl náročnost cestování. Z pozvání má radost, alespoň svému příteli umožní rozptýlení a jeho ženě další pronikání do šlechtických vrstev.

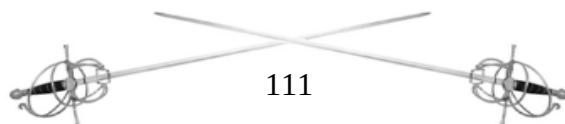
Hrabě de Godille během celé seance usilovně přemýšlí, zda se má markýzi de Almare zmínit o podezřeních vyslovených panem Daudetem, pak se však rozhodne k mlčení. Raději ještě posečká, jak se vše bude dále rozvíjet. Nebylo by dobré, aby někdo hraběnku vyplašil a upozornil ji na fakt, že je pod dohledem špehů.

Na závěr se přítomní domluví na společné cestě na svatbu, což zvýší jejich bezpečnost vzhledem k velikosti takové výpravy a umožní jim se dobře bavit během putování. Ovšem na přípravu jim mnoho času nezbyvá, neboť sláva se uskuteční už za patnáct dní. Rozcházejí se ve velmi dobré náladě.

PŘÍPRAVY NA CESTU NA ZÁMEK PRIEU

Překvapivé oznámení a pozvání hraběte de Prieu nadělá hodně vrásek a starostí v domácnostech, kterých se týká. Nejen kvůli přípravě na cestu, což v mrazivých dnech nebude vůbec nic příjemného, ale také vzhledem k aktivitám a povinnostem panstva.

Nejjednodušší situace v tomto vládne u hraběte de Aboa, který si pouze vyžádá svolení od vévody d'Orleans, neboť přináležejí k jeho dvoru a je nemyslitelné, aby si dovolil odjet, aniž by mu k tomu on dal souhlas. Ale získat ho naproti tomu je formalita. Nicolas Misquton zahájí přípravy na přepravu, vzhledem k rozsáhlému průvodu si nemusí dělat starosti s doprovodem, ten bude nepochybně zajištěn více než dostatečně. Sám hrabě kromě získání souhlasu králova bratra probere svoji nepřítomnost v Paříži se svojí milenkou a matkou své nelegitimní dcery Annou Vilbortovou, jí i malou dcerušku navštěvuje obden. Někdy se zastaví jen na skok, protože má jiné povinnosti, někdy naopak odjíždí až k ránu. Sám se diví,

jak ho ten uzlíček života dokáže dostat, jak ho k sobě přitahuje, jak se celý den těší, až udělá na malé stvoření, v jehož žilách koluje i jeho krev, to své ňu ňu ňu.

Podobně jednoduché je rozhodování u barona de Taille. Ten se sice zpočátku zdráhá, vždyť rodinu svatebčana vůbec nezná. Sám se už cítí dostatečně silný, aby cestu zvládl, překážkou pro kladné rozhodnutí tak jsou pouze zmíněné pochyby. Těm učiní konec Gabriela, kterou taková možnost nadchne. Zase se ocitne ve společnosti, kam jí dříve dveře zůstávaly uzavřeny. Tím pádem se začne chtít i baronovi a není již co řešit. Pouze se musí dostatečně vybavit na cestu, aby hlavně její milovaný choť neprochladl, což by vzhledem k jeho překonaným zraněním mohlo být nebezpečné. Ovšem od chvíle, kdy mu vrazí zasadili nespočet ran a než nastoupí na cestu, uplyne doba delší než čtvrt roku a statný a vytrénovaný organismus bývalého vojáka již dokázal téměř všechny ztracené síly nahradit.

Drobné starosti řeší v rodině markýze de Cavarlene, kterými je jejich vlastní program. Markýz se těší na zastávku na svém panství, jeho choť zase na vytržení z nudy jejich společného života, která ji trápí stejně jako jeho dlouhodobé odloučení od svého zámku. Oba však své pocity skrývají, vůči sobě se vůbec snaží vystupovat maximálně pozorně a tolerantně.

Markýz de Almare pocituje obavy z počínání své matky, vzhledem k pokladu ukrytém v podzemí paláce. Pokud bude několik týdnů pryč, co by se mohlo všechno stát? Nemohla by učinit pokus třeba se k němu dostat i násilím? Nevěří její pokoře a láskyplným projevům, které v téměř neomezené míře předvádí při každém setkání. Až příliš bohatství skrývají sklepní prostory, než aby uvěřil její schopnosti se ho vzdát. Posadí se proto velmi ustaraně v kanceláři svého správce, právě v té, ze které se pomocí tajných mechanismů k penězům a cennostem ukrytým pod zemí dá dostat. Bez okolků se mu svěří se svými starostmi.

„Vaše obavy sdílím, pane markýzi,“ nepotěší ho svým vyjádřením ani správce.

„Neměl bych raději odjíždět? Nebude těžké si najít nějakou výmluvu, mohl bych třeba nachladnout a roznemohl bych se,“ navrhuje řešení mladík.

„Pane markýzi, nerouhejte se a nepřivolávejte neštěstí,“ pokřikuje se Burdain, „Buďte rád, že jste zdravý jak řípa. V tomto jsem pověřivý. Pane markýzi, vidím na vás, jak moc se na tu svatbu těšíte. Jak dlouho budete pryč?“

„Nevím, pár dní zabere cesta, pár dní pobyt na Prieu, pár dní návrat. Tak čtrnáct dní, nanejvýš tři neděle,“ vypočítá dobu své nepřítomnosti šlechtic.

„Tři týdny není zase tak dlouhá doba. Udělám všechna opatření, aby byl palác Vaší Milosti zabezpečen. Taková opatření nebude nikomu nápadná, když Vaše Milost a část vašeho služebnictva palác opustí, tak by mohlo nějaké darebáky napadnout pokusit se ho vyloupit. Aniž by znali, co je za tajnými dveřmi mé pracovny. Najmu další spolehlivé a prověřené vojáky, které používáme často nebo kteří se osvědčili u našich přátel. Abych měl jistotu, že mezi nimi nebude zrádce. Sám se celou dobu vaší nepřítomnosti nehnu z paláce, budu i v noci a především v noci kontrolovat bdělost stráží.“

„Tak se do těchto opatření pusťte. Ale pane Vincente, pokud budete někoho najímat, tak si jím musíte být bezpodmínečně jistý. Slyšel jste jistě o trojském koni.“

„Ano, pane markýzi. Dám pozor, abych žádného takového do vašeho paláce nepustil. Posílím ostrahu paláce a dám vám s sebou na cestu najatý doprovod. Tím pádem nám tady zůstane více prověřených sloužících. Pane markýzi, znám vaši paní matku velmi dobře a musím se vám přiznat, sám mám strach. Určitě mě považuje za zrádce, že jsem vám o tom jejím pokladu řekl. Mohl jsem vám ho přeci zatajit, určitě si myslí, že jsem vám o něm neměl říkat.“

„Ona ale ještě neví, že o já o sklepení vím,“ upozorní Pierre.

„Jak? Vy jste jí o tom ještě neřekl? Takže ona si myslí ... ale to je pro mě možná ještě horší ...,“ zbledne očividně mužik.

„Čeho jste se tak polekal, pane Vincente?“

„Aby po mně nechtěla, abych jí ten poklad vydal,“ hlesne správce.

„Je už v Paříži měsíc, oslovila vás snad ona nebo někdo z jejích sloužících?“

„Ne, vůbec ne. Zhlédl jsem ji jen jednou, když tady byla podruhé, jinak jsem si dával dobrý pozor, abychom se nesetkali. Ani mimo palác mě nikdo neoslovil.“

„Tím lépe. Pane Vincente, nevěřím jí, ačkoli teď předvádí milující matku. Uděláme následná opatření. Vy si vyberte dva nejspolehlivější naše vojáky, kteří budou po celou dobu vaši osobní strážci. Nehnou se od vás. Vy po dobu mé nepřítomnosti neopustíte palác. Pokud bude nutné s někým jednat, tak musí on přijít do paláce za vámi.“

„Děkuji vám za vaši starost, Vaše Milosti.“

„Naopak, pane správce, já vám děkuji za vaši věrnost, loajalitu a spolehlivost. Nemusíte mít strach, postarám se o vás. Pokud by vás chtěl navštívit někdo neznámý či někdo z lidí mé matky, nedej Bože přímo ona, nechte se zapírat. Rozhodně jim nedávejte příležitost, aby se s vámi setkali. Taky dejte najevo, jak dobře je palác zabezpečen, zesilte stráž u brány, na nádvoří, v prostorách za palácem, v naší malé zahrádce. Všude. A udělejte to tak, aby bylo na první pohled patrné, že je palác plný ozbrojených lidí. Taková demonstrace síly, pokud by si nějaký zloděj snad prověřoval místo svého možného lupu.“

„Udělám všechno přesně podle vašich rozkazů, Milosti. Každého, koho najmu, bedlivě prověřím a poprosím i vás, abyste s ním promluvil. Pak budete moci cestovat klidněji,“ shrne rozmluvu Burdain.

Tak se i stane. Ostraha paláce je posílena o dalších deset mohutných Švýcarů, o kterých je známa, kromě zručnosti v oblasti vojenské, i vysoká spolehlivost a věrnost danému slovu. Téměř denně se konají vojenské manévry na nádvoří i přímo před palácem. Nevšimnout by si jich mohl jenom slepý. Palác se tak každému zvenčí musí jevit jako pevnost plná po zuby ozbrojených vojáků.

Hrabě de Godille řeší podobné dilemma. Na zámek Prieu chce rozhodně odjet, ovšem obává přerušení kontaktů s panem Daudetem. Co když se něco významného stane? Vymůže si krátký rozhovor s kardinálem Mazarinem, kterého oficiálně požádal o uvolnění na tři týdny z Paříže. Prelát mu ho vcelku ochotně dá. Začíná nabývat jistoty v jednání s králem a nepovažuje za možné, aby se v nejbližších týdnech situace významně změnila. Navíc bude mladík nedaleko, je možné pro něho poslat spěšného posla, kdyby bylo třeba.

Stejně opatření navrhne pan Louvent, když s ním Armand v přítmí komůrky v kostele Saint-Eustache probírá svoji nepřítomnost.

„Pane hrabě, ze své zkušenosti považuji nejbližší týdny za nezajímavé. Nedá se očekávat cokoli převratného v linii politické. Co se týká hraběnky de Besiere, tak ta očividně vyčkává. Opatření, které udělal pan markýz de Almare ohledně posílení ostrahy jeho paláce, musí odradit každého, kdo by se tam chtěl nezávan porozhlédnout.“

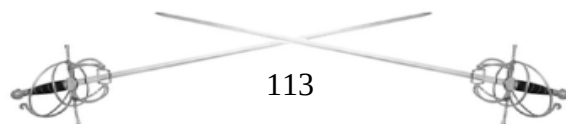
„Máte vhodného jezdce, kdyby bylo potřeba pro mě poslat na zámek Prieu?“ má stále pan de Godille obavu odcestovat.

„Samozřejmě, pane hrabě. Kdyby nastaly nepředvídatelné obtíže, které však neočekávám, tak pro vás nechám okamžitě poslat.“

„Neměl bych tu raději nechat svého tajemníka?“

„Pokud má on řídit případná opatření, pak je jeho setrvání řešením.“

„Jak myslíte řešit opatření?“

„Nevím, pane hrabě, jaké pravomoci má váš tajemník. Jak jsem pochopil, je do vašich tajemství zasvěcen, ale nevím, kolik práv mu dáte v oblasti rozhodování. Pokud nebudou velké, tak mu moje sdělení nebudou nic platná.“

„Zvážím jeho setrvání.“

„Učiňte, jak uznáte za vhodné, pane hrabě. Chápu naprosto vaše obavy, přesto se domnívám, že jsme schopni vás tři neděle postrádat. Hned po vašem příjezdu vám sdělím vše, co se událo. Ujišťuji vás, kdybych pojal byt' sebemenší podezření, kdybych usoudil na nutnost vaší přítomnosti, ihned za vámi vypravím spěšného posla,“ konstatuje se svým obvyklým chladem Daudet.

Pan de Godille si však stále není jist a ještě téhož večera svoje obavy probírá s Tissotem, kterého si zavolal na pohárek vína do svého salónku. Když mu oznámí svůj úmysl ho ponechat v Paříži, tvář tajemníka se stáhne do bolestné grimasy, ačkoli neřekne ani slovo. Armandovi jeho rozladění neunikne.

„Moje rozhodnutí se ti nelíbí?“ zeptá se přímo.

„Pane hrabě, nejsem tu od toho, abych posuzoval vaše rozhodnutí. Jsem tu od toho, abych plnil vaše rozkazy. Máte bohužel pravdu, pane hrabě, jako váš tajemník a správce vašeho domu, budu planější tady v Paříži než na zámku Prieu,“ odvětlí mladík pokorně.

„Ale rád bys mě doprovázel, co?“

„Co bych já rád je naprosto nepodstatné, pane hrabě.“

„Máš nějaký závažný důvod, proč bys chtěl jet se mnou?“

„Žádný závažný důvod nemám, pane hrabě. Pouze jeden ryze osobní, který dobře znáte, ale ten nemám právo uplatňovat.“

„Osobní důvod ... ach ano, úplně jsem zapomněl, je tím důvodem služebná paní hraběnky Nicolet?“

„Pane hrabě, Nicolet byla ... je jediná dívka, kterou jsem zatím opravdu miloval. Ale sám dobře víte, jak dlouho jsem ji už neviděl. Stále ale vzpomínám na její poslední polibek, který mi dala na zámku Prieu na rozloučenou. Jenže tomu už je déle než rok, vlastně ještě déle. Od té doby jsem ji nespátl.“

„Opravdu ti na ni záleží?“

„Nevím, pane hrabě, možná už na mě úplně zapomněla. Já na ni ale zcela zapomenout nedokázal,“ řekne Tissot smutně.

„Hm, něco o tom vím,“ povzdechne si šlechtic.

„Pane hrabě,“ odvětlí tajemník vážným hlasem, „prosím, zapomeňte na moje slova. Nemám žádné právo upřednostňovat takové pochybné zájmy. Budu platnější tady, když dohlédnu na dům a služebnictvo a když budu chodit za panem Louventem. Velmi si vážím vaší důvěry, pane hrabě. Možná nakonec bude lepší i pro mě zůstat v Paříži, protože kdybych Nicolet znovu uviděl ... stejně bych ji potom zase dlouho neviděl, takže by to vlastně nemělo žádný význam. Možná bych se jen trápil ještě víc. Pane hrabě, udělám vše jak vy rozhodnete a splním si své povinnosti.“

„Dobrá, Maurici, ještě se rozmyslím,“ uzavře diskusi Armand.

S panem Louventem se pan de Godille sejde osobně znovu v předvečer svého odjezdu, zítra se všichni sjedou za branou Paříže směrem na Evreux. Vzhledem k velikosti kolony, kterou nepochybně

vytvoří, by bylo nepraktické se v takovém množství motat ulicemi Paříže, byť ze svých příbytků mají k sobě poměrně blízko.

Daudet je stručný a věcný jako vždy. Pár nepříliš důležitých poznatků z tábora vévody d'Orleans nijak neupoutá pozornost hraběte. Vyzvědač dále informuje o další schůzce slečny d'Saussier s komornou markýzi a osobním sluhou jejího bratra, ale protože oba budou doprovázet své pány na zámek Prieu, nic z tohoto nebezpečného spojení v nejbližší době nehrozí. Zajímavá je až poslední poznámka.

„Hraběnka de Besiere včera opustila Paříž,“ oznámí agent.

„Odjela? Máte tušení kam a kdo s ní jel?“

„Kam odjela nevím, ale zařídil jsem, aby ji dva muži nenápadně sledovali. Později se o její cestě dozvíme víc. S ní odjel i pan d'Holfene, o kterém jsem vám už říkal. Toho paní hraběnka přibrala cestou. V jejím doprovodu je také její kočí Horné a čtyři muži na koních, které najal právě kočí paní hraběnky. Ale asi jde o běžnou ochranu před lupiči.“

„Tak ona odjela z Paříže?“ zamýšlí se Armand, „To by mě zajímalo, na jak dlouho.“

„Opravdu nevím, ale jistě na pár dní, protože vyrazila včera ráno a doposud se nevrátila. Ale určitě vám zjistím, kam se vydala, nasadil jsem na její sledování zkušené špehy, ti jsou jí v patách.“

„Možná bude jen dobře, když v naší nepřítomnosti v Paříži nebude. Alespoň ji nenapadne nějaký úklad. Mám starost hlavně o palác Almare, je tam mnoho cenností, které ji kdysi patřily ...“

„Palác Almare? Sám jsem se tam byl dnes nenápadně projít. Ten je hotová bašta, všude se promenádují mohutní Švýcaři. Tam se dá dostat tak akorát s regimentem vojáků, a i tak by byl výsledek nejistý.“

„Čert nikdy nespí, pane Louvente a já hraběnce nedůvěřuju, ať se teď přetvařuje jak chce,“ podotkne pan de Godille.

Na závěr schůzky musí znovu Daudet slíbit, že kdyby se stalo cokoli podezřelého, vypraví za svým zaměstnavatelem okamžitě rychlého posla. Případně by sám nějak zařídil, aby ohrožené osoby byly nenápadně varovány. Což s trpělivostí sobě vlastní agent asi třikrát zopakuje, pak je teprve šlechtic klidnější.

Po svém návratu si k sobě Armand okamžitě zavolá Tissota, který mu podá zprávu o přípravách na cestu. S hrabětem pojede jeho osobní sluha Emile a dále všichni tři sloužící, kteří patří ke kočáru. Z tohoto důvodu pronajal ještě jeden dopravní prostředek, aby tam mohly být dány jednak věci pana hraběte a aby se tam mohly před zimou a především jejími projevy v podobě zmrzlých vloček sněhu a skučivého větru ukrýt jak Emile, tak oba dva lokajové Rosen a Bange. Ti také budou vyzbrojeni, stejně jako kočí Lormain.

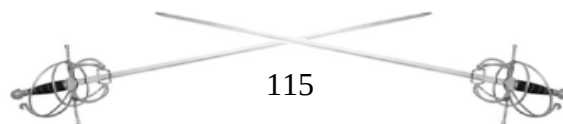
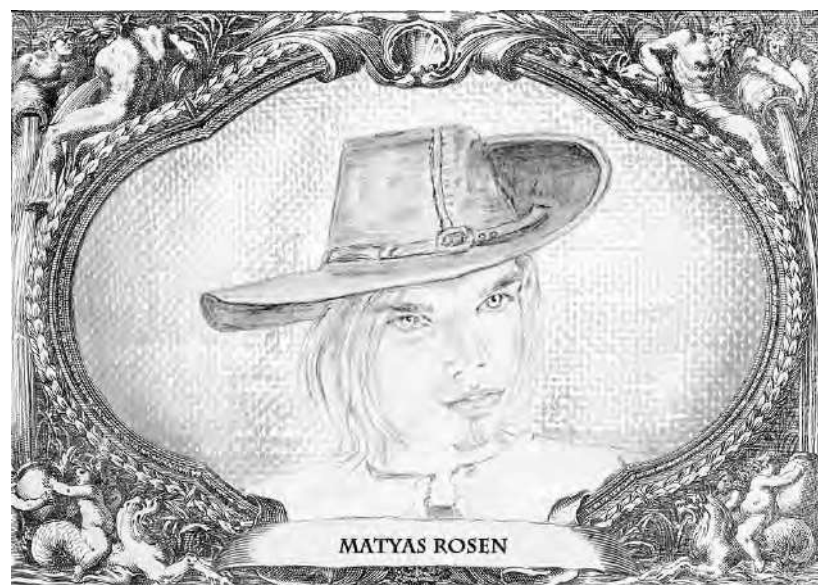
„Maurici, je hezký, jak se staráš o pohodlí svých podřízených, ale copak bylo nutný najímat druhé kočáry? Ten bude zase stát peněz. Kdo ho bude vůbec řídit?“ sraští čelo pan de Godille.

„Půjčil jsem si sloužícího od pana Coiffiera, co nás vzal na zámek Taille v listopadu minulého roku. Osvědčil se a pouze ho budete muset nakrmit a zaplatit mu ubytování.“

„Maurici, nelíbí se mi, jak zneužíváš dobroty pana radního.“

„On toho muže nepotřebuje a tak jsem myslel ...“

„Co se dá dělat. Ale když budeme takhle rozhazovat, tak nakonec nezbude ani na plat tajemníka.“

„Na plat tajemníka, pane hrabě? Takový nedostatek by byl velmi nemilý, pane hrabě. Ale uvažte, pojedou vaši přátelé a ti určitě taky budou mít více než jeden kočár. Přeci byste nechtěl, Excellence, aby si o vás mysleli, že ... že ... prostě by bylo nevhodné, kdybyste se tísnil v kočáře s osobním sluhou,“ zarazí se mladík, když nenachází vhodná slova pro slušné zdůvodnění neúčasti druhého kočáru.

„Maurici, nechme raději toho,“ mávne Armand rukou, přit se s tajemníkem je tím posledním, co by si teď přál, „Moje zavazadla jsou sbalená?“

„Všechno je přichystáno, pane hrabě.“

„Víš v kolik hodin mě máš ráno vzbudit?“

„Samozřejmě, pane hrabě.“

„Je nutný dobře poučit Quida, aby byl dům dobře zabezpečenej, když tady bude tak prázdný po skoro tři týdny. Aby někoho nenapadlo se sem podívat.“

„Quida? Nerozumím ...“

„Já jsem ti ještě neřekl, že pojedíš se mnou?“ dělá překvapeného pan de Godille, ve skutečnosti si nechává příjemné překvapení pro svého sluhu na poslední chvíli. Po jeho slovech se tvář Tissota roztáhne do širokého úsměvu, v očích se mu zajiskří.

„Postarám se, aby Quido a Simon po celou dobu dům neopouštěli a dobře hlídali. Nebo mám ještě najmout nějaké další lidi na hlídání?“ zeptá se rozradostněný tajemník.

„Žádný další lidi!“ zakouklí očima pán domu, „Leda bys je platil ze svého,“ odmítne posílení ostrahy, „Ti dva musí stačit, navíc tady mají i Jeana.“

„Pane hrabě, hned všechno půjdu probrat s Quidem. Víte co mě ještě napadlo, pane hrabě?“

„Nevím a skoro se bojím zeptat! Zase mě chceš ždímat, co?“

„Quido má hodně kamarádů, kdyby třeba vzal dva starší z nich, tak za přespání v teple a za něco na zub, by mohli zvýšit ostrahu v domě.“

„Nebo taky něco ukrást,“ projeví značnou skepsi nad nápadem tajemníka Armand.

„Jak myslíte, pane hrabě. Já jen, že by bylo nemilé, kdyby se nám tady objevili zloději,“ pokrčí rameny Tissot.

„To by nepochybně bylo,“ zachvěje se šlechtic a kradmo se podívá směrem ke své ložnici, kde se dá pomocí tajného mechanismu dostat k jeho skrývaným penězům.

„Mohu teď odejít, pane hrabě?“

„Ano. S těma dvěma klukama to možná není tak špatnej nápad, pokud si je Quido dobře pohlídá. Ale museli by zůstat jen dole, ne aby se povalovali v nějakým ze salónek,“ zamyslí se nahlas pán domu.

„Nechám tuto možnost na zvážení Quida, ať se rozhodne. Ale i tak se Simonem mohou dobře zajistit ochranu vašeho domu, pane hrabě.“

„Tak už běž Maurici,“ propustí Armand sluhu pohybem ruky, přesto ho však ještě zastaví mezi dveřmi, „Maurici! Jestli ta tvoje bejvalá láska Nicolet má už nějakýho mládence, kterej ji o nocích šeptá něco do ouška a i jinak ji opraňuje, tak ne abys mi tu svou cestu vyčítal!“

Průvod hostů na svatbu hraběte de Prieu se začne podle domluvy sjíždět krátce před půl desátou ráno na cestě vedoucí přes Mantes do Evreux. Tu si rozdělili na čtyři části, přeci jen bude nutné jet

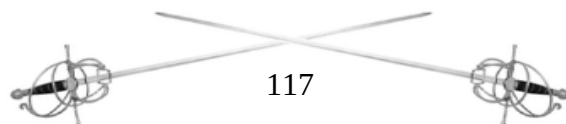

opatrně vzhledem k počasí. První přespání již mají zařízeno, další domluví vyslaní ubytovatelé, tento úkol si vzal na starost markýz de Almare. V kočáře cestuje s Bastienem, ale má i druhý pro další zavazadla a služebnictvo. K jeho doprovodu patří také šest vojáků a jejich velitel.

Po dvou kočárech ostatně mají i manželé de Cavarlene, manželé de Taille a hrabě de Godille. Pouze hrabě de Aboa se spokojí s jediným, ve kterém se veze i jeho osobní sluha Nicolas. I tak průvod devíti kočárů, sedmi vojáků a nespočet služebnictva, budí pozornost všude, kde se objeví. Způsobuje také tradiční problémy s ubytováním a rovněž s rozvlácností takové přepravy.

Během cesty se však urozenci různě scházejí v kočárech, proto třeba dost často se Maurice a Auguste vezou v kočáře buď markýze či hraběte, zatímco jejich pánové spolu klábosí v tom druhém. Jindy se k nim přidá i hrabě de Aboa a někdy i baron de Taille, který však svoji ženu opouští jen občas. Markýz de Cavarlene vlastně nikdy.

Všech pět šlechticů se sejde společně po večerech, kdy si neodpustí posezení u pohárku s vínem, mnohdy svařeným, aby zahnali zimu. Byť do svých kočárů umístili ohřívače, zimu většinou stejně nepřevezou. V době večerní pánské jízdy si spolu povídá markýza s novopečenou paní baronkou, k její cti si zaslouží poznamenat, že ji vůbec nedává najevo její měšťanský původ. Gabriela naslouchá své zkušenější přítelkyni a mnohé od ní pochytí. Témat k probrání mají rozhodně dost.

ČTYŘICÁTÁ TŘETÍ KAPITOLA

NA STATKU PANA DE CONCESSION

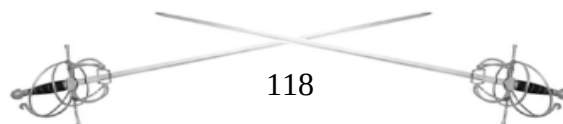
Kočár s erbem hraběnky de Besiere se prodírá sněhem na nepříliš udržované cestě z vesničky Marbe nedaleko Rambouillet. Kočí Horné Machaut s klením pobízí koně, kteří sami jen s velkými s obtížemi zdolávají nástrahy cesty a ještě se po nich chce, aby za sebou táhli kočár, jehož kola se boří ve sněhu. Není ho naštěstí tolik, aby se nedalo projet, ale i tak se z jízdy pro zvířata stávají galeje. Čtyři doprovázející strážci kočáru museli již několikrát seskočit a vyprostit zapadlá kola, zatlačit, aby se vůbec dostal kočár dopředu. Ve dvou případech přišly ke slovu i lopaty a část sněhu museli odházet a udusat, aby mohla kola spočinout na tvrdém povrchu. Jejich klení je ještě hrubější a ještě intenzivnější než kočího.

„Tak si nejsem jistý, zda za ním vůbec dojedeme,“ posteskuje si pan d’Holfene, zabalený do kožešinového kabátu.

„Máš pravdu, taky se nemusel uvrtnout do takové díry. Proboha, on tady snad žije jenom s vlky,“ přizvukuje mu paní de Besiere, rovněž celá zakuklená.

„Ještě přivolávej vlky, ty by nám tady tak scházely. Díkybohu jsme vyjeli časně, jestli se chceme dostat zpátky do Rambouillet na ubytování za světla, tak budeme mít co dělat.“

„Přinejhorším nám snad poskytne ubytování.“

„Tady? Uprostřed týhle divočiny? To snad raději ani ne.“

„Vida, zase jsme se pohnuli. Snad Horné vybral náš doprovod dobře, aby je nepřestalo bavit nás vyprošťovat a nenapadlo je, že jednodušší by bylo nás podříznout a nechat tady. Kdoví, za jak dlouho by nás někdo objevil,“ řekne ona, ale je patrné, že svá slova nemíní příliš vážně. Určitě z jejího hlasu nezaznívá ani špetka strachu.

„Projevit nepřátelství bych jim neradil,“ usměje se on a lehce poodhalí plášť, aby odkryl pistole ležící na sedačce. Ani on však nepředpokládá žádné nepřijemnosti ze strany najatých mužů.

Hlemýždím tempem pokračují ještě asi půl hodiny, urazí však jen několik stovek metrů a znovu několikrát zapadnou. Proto se při další zastávce domnívají, že jde jen o další vynucenou přestávku, než jejich doprovod jejich dopravní prostředek znovu uvede do pohybu. Ovšem místo toho se otevřou dvířka a dovnitř se vsune hlava Machauta se zasněženou beranicí, obloha jim totiž začíná na cestu přidávat další vločky, naštěstí jen v mírné intenzitě.

„Paní hraběnko, snad jsme ten brdloh našli,“ zahuhlá sluha.

„Snad? Co má tohle tvoje vyjádření znamenat? Nevíš kde jsme?“

„Podle všeho jsme tady. Ale ta cesta teda byla k posrání ... omlouvám se za ten výraz, paní hraběnko, ale jinak to snad ani říct nejde.“

„Je usedlost vidět z kočáru?“ zeptá se ona.

„Ano, paní hraběnko, ale budete se muset laskavě uráčit trochu vyklonit.“

Ona učiní, oč ji sloužící žádá. Kromě seznámení se s poryvem větru, který ji vmete do tváře směs poprašku staršího sněhu zvednutého ze země s nově padajícím, spatří cíl své cesty. Údajné obydlí jejího dalšího bývalého milence a spojence Josepha de Concestion. Uzí však jen zavřenou bránu a temně se na vyvýšenině tyčící dřevěné palisády, jež zabraňují vetřelcům vstupu a naopak umožňují obyvatelům usedlosti případnou obranu proti nim.

„Horné, běž nás ohlásit,“ rozkáže Marion-Anne svému sluhovi.

„Ohlásit? Jen jestli nás někdo uslyší. Vypadá to tady nějak pustě,“ neodpustí si oslovený poznámku.

„Nesejckuj a běž! Když nikdo neodpoví na bouchání, tak vystřel z pistole do vzduchu. Můžou být zalezlí uvnitř a nemusí tě slyšet.“

„Jak myslíte, paní hraběnko, jen doufám, že mi pak neodpoví nikdo ranou z muškety. Čert aby to spral,“ říká Machaut spíše pro sebe, již za pochodu k bytné bráně.

Kůly tvořící opevnění jsou udržované a hladké, jen obtížně by se na ně lezlo. Když přijde blíž, povšimne si i občasných střílen vytesaných kousek pod špičatými zakončeními kmenů. Začne bušit do vrat jak hluchý, alespoň se trochu zahřeje. Rovněž se pokouší křičet, když neuslyší bušení, snad zaslechnou alespoň řev.

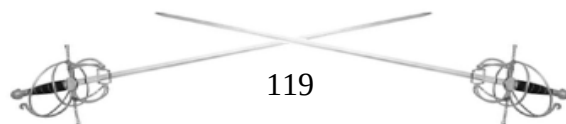
„Kdo je tam? Koho to sem čerti nesou?!“ ozve se zařvání zevnitř.

„Je tady známá pana de Concestion, paní hraběnka de Besiere!“ řve kočí.

Nastane ticho, lépe řečeno se ozývá pouze zvuk větru, který zatím díky poměrně slabé síle jen decentně skučí. Machaut trpně vyčkává, asi šel dotýčný oznámit návštěvu. Ovšem po deseti minutách začne být již nervózní, stejně jako všichni před hradbami. Konečně se ozve kýžený zvuk o sebe se třeného dřeva, který dává tušit odstraňování závory. Vrata, tedy jejich jedna polovina, se pootevřou a vykoukne hlava jakéhosi muže. Pak zase zmizí, další asi minuta ticha, teprve pak se vrata rozevřou tak, aby dovnitř mohl vjet i kočár. Machaut vyskočí na kozlík a pobídne prochládlá a znavená zvířata. Ta zaberou ze všech sil, asi tuší odpočinek uvnitř, něco k napojení a žrádlu.

Hraběnka pozoruje přes lehce zamlžené sklo okolí. Ocitli se v obdélníkovém statku, který obepínají již zmíněné dřevěné hradby, na nichž je zevnitř přistavena palisáda, která umožňuje obráncům pohybovat se v jejich střední části a využívat jak střílny, tak případně i zasypávat útočníky střelami vypálenými mezi špicemi kůlů.

Ve středu zmíněného obdélníku se skrývá usedlost, poměrně rozlehlý dům se stodolou a prostory pro stáje a služebnictvo. Za domem poblíž ohrazení se nachází páchnoucí hnojiště, které nyní vidět ani

cítit nemůže, po bocích další dvě menší stavení, v nich dobytek, drůbež a také zásoby dřeva, v tomto období životně důležitá surovina. Hlavní stavení je jednopatrové, kdy v přízemí se nachází kuchyně, spíže, pec, jídelna a v prvním patře místnosti pro majitele a případné hosty. Což však zatím také zůstane pozornému pohledu návštěvnice skryto.

„Panebože, jak ten chudák klesnul,“ řekne ona polohlasně svému spolucestujícímu.

Kočár se zastaví před vchodem do hlavní budovy, čtyři jezdcí na koních také. Nikde není ani živáčka, vlastně jeden zabalený chlapík stojí u brány a v ruce teď drží mušketu připravenou k výstřelu i s se zapáleným doutnákem. Paní de Besiere vystoupí do sněhu před budovou, z jedné strany ji přidržuje pan d'Holfene, z druhé pak kočí Machaut, který bryskně seskočil z kozlíku.

„Moc mile nás tu nevitají, paní hraběnko,“ upozorní Horné a ukáže jak na ozbrojeného muže u brány, tak na další hlavně mušket, dvě spatřil za pootevřenými okenicemi v přízemí a jednu ve vchodu do seníku. Všechny míří na prostranství před domem a tedy na ně.

„Joseph je asi nedůvěřivej,“ ušklíbne se ona, ale zároveň se její obličej zkříví zlostí. Takhle ji tedy po roce a půl vítá bývalý milenec. Nejdříve pro ní nehne prstem a teď ji dokonce ohrožuje mušketami. Možná má však černé svědomí, kdoví, jak ji tehdy pomluvil u kardinála Richelieua.

„Zůstaňte stát,“ rozlehne se prostranstvím hlas zvyklý poroučet, v němž ona pozná pana de Concestion.

„Joseph, copak mě nepoznáváš? Přijela jsem na návštěvu,“ zavolá ona, přičemž se jí několik vloček dostane do úst, proto je hrubě nespolečensky vyplivne. V té chvíli však jsou již pouhou vodou.

„Právě že poznávám. Co ty ozbrojený muži?“ volá pán statku, stojí v okně v přízemí a nepochybně drží v ruce jednu z mušket.

„Mám snad cestovat bez doprovodu? Aby mě podržili lapkové nebo sežrali vlci? Děláš si legraci? Je tady zima!“ začne ona ztrácet trpělivost.

„Jestli chcete dál, tak beze zbraní!“ zazní slova tónem, který nepřipouští diskusi. Čtyři muži na koních jen zírají na panstvo, jak se zachová. Ačkoli jsou v ohrožení střelných zbraní, neprojevují žádný strach. Ostatně se ani moc nediví opatrnosti zdejších obyvatel, šest ozbrojených mužů proti čtveřici místních, návštěvníci jsou ve velké výhodě. Pan d'Holfene zlostí stáhne obličej a jeho ruka zašmátrá pod kožichem, Machaut se tázavě podívá na svoji velitelku.

„Jak si odevzdání zbraní představuješ?“ zeptá se ona, volání v té zimě ji přestává bavit.

„Ať tvoji muži sesednou z koní a odevzdají své zbraně mému podomkovi. Ten je pak zavede do stájí, kde se mohou postarat o kočár, koně a taky o sebe. Nechci tady mít ozbrojený muže!“

„Ať je po tvém,“ souhlasí Marion-Anne a otočí se ke čtveřici, „Dejte tomu chudákovi své zbraně,“ poručí.

Doprovod seskočí z koní, pistole nechá v brašnách, odevzdají i meče, které mají po boku. Z budovy vyjde druhý lokaj, za pasem pistoli, pomůže svému kolegovi odebrat zbraně.

Pečlivý sloužící ze statku muže hraběnky prošacuje, vytáhne rovněž pistole ze sedlových brašen a ty hodí do pytle, který si pro tuto příležitost přinesl. Odzbrojený doprovod návštěvníků pak vezme za uzdu svá zvířata a pod dohledem podomka s pistolí v ruce kráčí ke stájím.

„Teď tvůj doprovod!“ zazní znovu úsečný pokyn pana de Concestion.

„Von se snad zbláznil,“ zrudne vzteky pan d'Holfene.

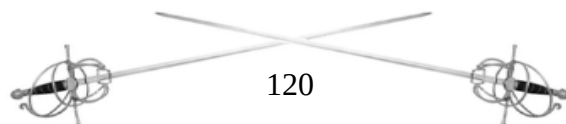
„Klid, Geofri, poslechni ho,“ položí hraběnka ruku na zápěstí šlechtice, který není dalek vytáhnout pistole a rozpoutat boj.

Podomek s pytlem přijde ke trojici žadatelů o vstup z boku, tak je stále drží v šachu dvě muškety. Machaut s ledovým klidem odevzdá svoji dýku a také pistole, které skrývá zabalené na kozlíku, pan d'Holfene pak naopak hodně rozrušen vytáhne a hodí do pytle své dvě pistole.

„Ještě meč!“ zazní strohý povel ze statku.

„Nech už toho!“ zařve teď nedávno propuštěný vězeň, „Copak mě nepoznáváš?!“

„Právě že poznávám! Meč!“

„Udělej co chce, je mi zima,“ řekne hraběnka tiše, ale tak jednoznačně, že už Geofri neodporuje, „Horné, odjed' s kočárem do stáje a postarej se o všechno. Zařídím, aby vám dali najíst a napít.“

Sluha přikývne, pustí rámě své velitelky, které podpíral a jde splnit příkaz. Promrzlá paní de Besiere a vzteky naopak rozehrátý pan d'Holfene, se dočkají milostivého vstup do dveří objektu, které jim otevřel muž s pytle plným jejich pistolí. Návštěvníci projdou krátkou chodbičkou a vstoupí do otevřených dveří, jež je zavedou do poměrně prostorné jídelny, špatně osvětlované světlem pronikajícím skrz okna z venku a lépe z dvou trojramenných svíců.

Dlouhý dubový stůl a značné množství židlí dává tušit, že dříve na statku přebývalo podstatně více osob. Z druhé strany skoro současně vstoupí pan de Concestion. Je oblečen v tmavých šatech, u pasu má připnutý kord a dýku a v rukách drží pistole. Vypadá, jako by se chystal návštěvníky zabít. Zatímco panem d'Holfenem znovu zalomcuje vztek, hraběnce všechno přijde tak komické, až se od srdce rozesměje.

„Josephe, ty máš opravdu hodně černý svědomí,“ vyprskne znovu smíchy, pak si zcela ležerně odloží těžký plášť, přehodí ho přes opěradlo jedné ze židlí a na další se bez vyzvání posadí.

„Nemám černý svědomí, ale pud sebezáchovy,“ odvěti s kamenným obličejem pan de Concestion, nicméně odloží pistole na almaru u zdi, má je však stále po ruce.

„Co proboha tohle bylo za komedii?“ stojí stále ještě v kožichu Geofri, vztek ho zcela neopustil.

„Tak tebe už pustili? Neviděli jsme se dost dlouhou dobu.“

„Ptám se, co to bylo za komedii!“

„Když jsem se viděl se zde přítomnou Marion minule, nerozešli jsme se právě v dobrém. Proč bych tedy měl trpět ve svém domě šest po zuby ozbrojených chlapů?“ odvěti hostitel zdrženlivě.

„Joseph si myslí, že jsme ho přišli zabít,“ zasměje se znovu paní de Besiere.

„Cože? To si vopravdu myslí?“ zatváří se překvapeně pan d'Holfene, pak však odhodí naštvaně kožich přes židli a dodá, „Docela z chutí bych to teď udělal, za tu scénu na zápraží.“

„Josephe,“ pokračuje v rozverném tónu Maroin-Anne, „asi mě nevidíš moc rád, ale snad by se pro nás našlo něco k zakousnutí a na zahřátí. Dostat se sem k tobě není právě vyjížďka po bulváru.“

„Laverdin!“ zavolá pán domu a do místnosti vstoupí jeho třiačtyřicetiletá sestra, vzhledu nevýrazného, spíše by se dalo říct tuctová stárnoucí žena, velmi prostě, ale elegantně ustrojená. Podoba sourozenců se nedá zapřít, „Laverdin, přines našim hostům nějaký jídlo a svařený víno. Taky pošli něco jejich služebnictvu do stájí.“

„Jak si přeješ,“ odvěti paní domu příjemným hlasem, „Buďte u nás vítáni, paní hraběnko, i vy pane,“ dodá a odpluje z místnosti.

Pan de Concestion se posadí do čela dlouhého stolu, jeho hosté sedí proti sobě ob tři židle dál. Nastane krátké ticho.

„Proboha, jak ses sem dostal? Tebe vyhnali z Paříže?“ zeptá se hraběnka soucitným tónem.

„Po kardinálově smrti mi bylo naznačeno, že už mojich služeb není potřeba,“ odvěti tázaný, „Ale musím se přiznat, nijak moc mi to nevadilo. Už jsem měl stejně všeho dost.“

„Ale sem?“

„Jak si vůbec zjistila, že jsem tady?“

„Ale Josephe, vždyť se známe tak dlouho. Dobře jsem věděla o statku, který si koupil své sestře, sám si mi o něm řekl. Když jsme ještě byli přátelé.“

„Zase další z mých chyb.“

„Ale, ale, nebuď už tak hrubej.“

„Tak co tady chceš?“

„Poslouchej,“ neztrácí Marion-Anne dobrou náladu, i když ji špatný hostitel opakovaně uráží, „nepřišla jsem ti nic vyčítat. Vrátila jsem se z vyhnanství a chci si dát svoje věci do pořádku. Taký se chci vrátit tam, kde jsem byla předtím, tedy do vrcholných kruhů společnosti.“

„Pak ti přeju dobrý pořízení.“

„Za přání ti děkuji. Zvláště když vychází určitě od srdce. Budeš tak lastavej a vyslechněš mě? Nebo budeš stále tak jedovatej?“

„Když už si vážila takovou cestu a v takovém počasí, poslechnu si, co mi chceš. Ale napřed mi řekni, proč je tady s tebou on.“

„Můj bývalý přítel opustil před pár dny pohostinství pana du Tremblay a nabídl mi svoji pomoc. Snažím se obnovit stará přátelství, abych společně s nimi znovu vybudovala, co mi Richelieu sebral.“

„Je ti moje přítomnost nevhod?“ zeptá se pan d'Holfene, přičemž se musí hodně ovládat.

„Když mám být upřímněj, tak ano. Neměl jsem tě nikdy moc rád, ale musel jsem s tebou spolupracovat, měli jsme stejného pána. A vlastně taky stejnou ženu, ačkoli ne ve stejný čas,“ dodá pan de Concession.

„Josephe, nepřišli jsme se sem hádat. Ani já ani Geofri. Jeho zavřeli před sedmi roky, mě odkopli před rokem a půl a tebe před měsícem. Potkal nás vlastně společnej osud, ačkoli ne ve stejnou chvíli. Měli bysme s tím něco udělat,“ pokračuje ona ve smířlivém duchu.

„Nabízíš mi snad, abych s tebou znovu spolupracoval?“ zeptá se bývalý gardista poněkud překvapeně. Než však může jeho bývalá milenka odpovědět, přijde Laverdin a přináší velký dřevěný táč. Na něm velmi precizně poskládala pohárky, konev s ohřátým a okořeněným vínem, ze které se jak kouří, tak se line libá vůně. Kromě toho se na táč vejde ošatka s pečivem a nějaké nakrájené maso.

„Poslužte si, prosím, tady je něco pro zahřátí a na chuť. Připravím vám oběd, jistě vám po cestě vyhládlo,“ řekne paní domu a nalije hostům do pohárků svařené víno.

„Děkujeme,“ usměje se na ni mile hraběnka, uchopí pohárek do obou rukou, aby si napřed zahrála dlaně a konečky prstů, než umožní tekutině sklouznout do žaludku a cestou nechat působit teplo do těla skrz trávící soustavu. Druhý nepříliš vítaný návštěvník ji napodobí, ale místo poděkování jen kývne hlavou.

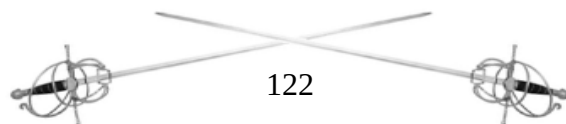
„Ptal jsem se, co mi vlastně chceš nabídnout,“ zopakuje otázku pan de Concession, jakmile jeho sestra opustí místnost.

„Už jsem ti řekla,“ usrkne Marion-Anne znovu víno, je skutečně chutné, „nepřišla jsem hledat ani spory ani tě zahrnovat výčitkami. Naopak, nabízím ti novou spolupráci, kdy využijeme svých schopností, abysme si znovu vydobyli ztracený postavení.“

„Marion,“ řekne hostitel napůl vážně a napůl ironicky, „když jsme se viděli naposledy a když jsi mi nabízela podivnou spolupráci, chtěla si po mně, abych vyvraždil skoro půlku Paříže, včetně tvého vlastního syna. Nevím, co chceš teď, ale na takovou špinavou práci si budeš muset najít někoho jiného.“

Po těchto slovech zvedne překvapením zrak i pan d'Holfene, zatímco z tváře hraběnky poprvé zmizí úsměv. Ale jen na krátký čas, okamžitě nabude zpět svoji rovnováhu.

„Když jsme spolu mluvili naposledy,“ říká chladně, ale bez projevení emocí, ovládá se skutečně skvěle, „byla zcela jiná doba. Moji nepřátelé na mě vytáhli jakéhosi chlapce, kterého vydávali za mého syna. Cítila jsem za jejich intrikou snahu mě připravit o majetek a o postavení. Proto jsem se chtěla tvrdě bránit. Ale ty ses chytnul jen jedný mý poznámky. Pokud si vzpomeneš, chtěla jsem je nechat internovat a chtěla jsem se s nima dohodnout. Přitom jsem byla připravená tobě za pomoc a jim za vstřícnost nabídnout slušný peníze. Což snad nezapřeš. Ale teď už je tohle naše podivný nedorozumění jedno, od té doby uplynul dlouhý čas a také okolnosti se výrazně změnily.“

„Smím vědět, jak se změnily?“

„Za prvé, měla jsem čas o všem přemýšlet. Nešlo tehdy o spiknutí proti mně, vlastně všechno byla jen náhoda, když si hrabě de Aboa povšiml jistého mladého kněze. Za druhý, prokázalo se, že nešlo o podvrh, ale objevil moje skutečné tajemství, kdy jsem ukryla svého syna před svými nepřáteli v klášteře, abych mu zachránila život. Za třetí, ten mladík je velmi podobnej mému prvnímu muži a nemám zájem ublížit ani jednomu ze svých dětí. Za čtvrté, chci si jen vzít, co mi právem patří, když se tak stane, oběma mým dětem ještě i tak zůstane dost. Za páté, chci se znovu dostat na výsluní pařížské společnosti, k tomu potřebuji své starý oddaný přátele, který mi pomůžou,“ vypočítává ona nové skutečnosti.

„Dost velké posun ve tvech názorech, zvláště ta historka s tvým synem,“ nedokáže skrýt hostitel ve svém hlase ironický nádech.

„Měla jsem dost času o všem přemýšlet.“

„Proti komu bych ti tedy měl pomáhat?“

„Chci donutit mého syna, aby mi vydal část peněz, které se nacházejí v paláci. Nevím ani, zda o nich vůbec ví. Ty jsou moje, ať si pak s palácem i panstvím Almare dělá co chce. Kromě toho chci, abych se zase dostala na svoje bývalý místo v pařížské společnosti. Chci se znovu stát váženou hraběnkou a hlavně vlivnou hraběnkou. Však sám víš, jak rádi mnozí poskytnou dary, když jejich tajemství zůstanou skrytý. Nebo zaplatí za pomoc v delikátních záležitostech. Tohle ani jednomu z vás nemusím vykládat.“

„Tohle bys nám vyložit možná mohla, protože na rozdíl od tebe jsme my sloužili především Richelieuovi, zatímco ty hlavně svojí kapse. Ale to už je jedno. Nehodláš se teda mstít a nehodláš odstranit svého syna?“

„Mstít?“ usměje se hraběnka, „Proč? K čemu by mi pomsta byla? Jakej bych z ní měla prospěch? Co se týká markýze de Almare, všechno bylo od počátku nedorozumění. Promluvili jsme si spolu a nejsou mezi námi viditelné rozpory. Sám mi nabídl pomoc při navrácení mých práv k panství Besiere. Pouze se potřebuju dostat k penězům, které jsem ukryla v jeho paláci. Nevím ještě jak, jestli ho mám požádat přímo nebo je nechat tajně odvést. Ale tohle si zařídím bez tebe. Tebe chci pro jiný záležitosti.“

„Pro jiný záležitosti? Můžeš je upřesnit?“

„Máš mnoho známých a taky mnoho víš na významný osobnosti. Prostě bysme se jim společně připomenuli, buď nám pomůžou získat znovu postavení a vliv, nebo budou platit za naše mlčení. Tak si můžeme přijít ke slušným penězům. Pro nás pro všechny.“

„Jsem překvapenej, jak otevřeně tady mluvíš,“ podívá se na ni zkoumavě bývalý gardista, ale z její tváře ani očí nevyčte nic.

„Alespoň vidíš, jak s tebou jednám upřímně. Byli jsme dobrými přáteli, pak se to nějak zvrtilo, ale můžeme se zase stát společníky. Budeme z toho mít užitek všichni. Když se mi podaří moje záměry uskutečnit, tak každému z vás vyplatím sto tisíc liber a vy si pak můžete dělat, co chcete. Ty se můžeš vrátit třeba sem a trochu z týhle divočiny udělat skutečný panský sídlo. A Geofri, s tím jsem taky domluvená, ten si najde něco mimo Paříž. Na minulost zapomeneme, jen co ji ještě trochu využijeme ke svému prospěchu. Není moje nabídka zajímavá?“

„Zajímavá určitě je,“ pokývá hlavou pan de Concestion, „Zvláště když na rozdíl od tebe nejsem tak dobře zajištěnej. I když taky mám něco našetřený na starý kolena. Jak chceš využít vévodu de Vendome ve své hře?“

„Tak o něm taky víš?“ rozesměje se ona, „Ale co se divím, jistě si měl své čmuchaly i v Anglii. Vévoda je milej stárnoucí pán, se kterým jsem se spřátelila ve vyhnanství. Pokud se mu podaří dosáhnout revize svého procesu, můžou se on a jeho synové po smrti krále stát významnými figurama na politický scéně. Tohle je důvod, proč se jím zabývám. Jsou ale i jiný cestičky, jak získat znovu vliv.“

„Můžeš mi alespoň nějakou takovou cestičku trochu popsat?“

„Josephe, ty ze mě taháš rozumy, aniž by ses vyjádřil. Ale nemám důvod před tebou nic tajit. Poměry po smrti Richelieu se změnily a ještě více se změní, až zemře i král. Víím od vévody o jeho vážném zdravotním stavu, během pár let, možná i dřív, i on půjde na pravdu boží. Pak nepochybně vznikne zmatek, bude se bojovat o moc, budou se rozdělovat úřady, bude se intrikovat, podplácet, budou

se hledat spojenci. Taky se bude dělit bohatství, který král s kardinálem nashromáždili pro sebe. Byla by škoda, kdyby nic z toho nemělo ukápnout do našeho měšce. Aby se tak stalo, musíme uplést dobrou pavučinu kolem osob, které budou mít na budoucí vývoj v zemi vliv. Aby nám buď zaplatili za spojení nebo za naše služby, třeba i hodně delikátního charakteru. V tom máme všichni dost zkušeností.“

„Máš všechno dost dobře promyšlený,“ řekne pan de Concestion a nadechuje se k pokračování, když do místnosti vstoupí jeho sestra a přináší jim oběd. Drůbeží maso v krásně vonící omáce, přílohy, další džbáněk tentokrát chladného vína. Rozdá misky pro všechny tři.

„Prosím, poslužte si a povídejte si dále. Nebudu vás rušit, najím se v kuchyni,“ dodá a zmizí za dveřmi.

„Možná máte hlad. Tak se najezte, není to sice pokrm od královského kuchaře servírovaný na pozlacených talířích, ale Laverdin vaří dobře. Až se posilníte, tak můžeme pokračovat. Zatím budu o tvých slovech přemýšlet,“ vyzve k obědu své hosty pan domácí. Ti ho rádi poslechnou, poledne už je dávno pryč a cestou jim skutečně vyhládlo. Byť hraběnka jí velmi střídme, vzhledem k hlídání si své postavy a ani pan d'Holfene nebyl v posledních letech zvyklý dvakrát hodovat. Ačkoli se o své prominentní vězně pan du Tremblay staral dobře, ovšem především podle jejich ochoty si připlatit.

V jejich jednání následuje asi půlhodinový oddechový čas, v němž pouze probírají obecnější záležitosti, hraběnka se zmíní o pár drbech z Anglie, Geofri o tomtéž z prostředí Bastily a hostitel krátce vysvětlí historii svého sídla, včetně svého úmyslu po skončení zimy učinit drobné úpravy, dle toho, co mu jeho úspory umožní.

„Nechci bejt moc nezdvořilej, abych našemu hostiteli oplácel jeho přijetí,“ vrátí se štiplavou poznámkou k hlavnímu důvodu jejich návštěvy pan d'Holfene, „Ale pokud se chceme vrátit alespoň na normální cestu do setmění, budeme muset brzy vyrazit.“

„Divil jsem se, že jste sem vůbec v kočáře projeli,“ vykouzlí na rtech úsměv pan de Concestion.

„Ale opravdu jen tak tak,“ odvěti paní de Besiere, „Vraťme se k naší rozmluvě. Už sis moji nabídku promyslel? Jsí ochoten se vrátit třeba i tajně do Paříže a pustit se s námi do práce?“

„Marion,“ řekne velmi vážně bývalý gardista, „za poslední roky jsem si intrik a špinavostí užil už dost. Představa, jak budu muset zase jednat s těmi věrolomníky, mě vůbec neláká.“

„Ale co tady? Dobrá, snad na nějaký čas na odpočinek, ale jakou tady máš budoucnost? To chceš hlídat pár krav a slepic? Copak tohle je nějaký život? Nejsi ještě tak starý.“

„Kdo ví, třeba se tu někde v okolí najde vhodná žena, toužící se stát paní statkářkou. Třeba mi dá i dítě. Tolik let jsem tajně naslouchal spiklencům, jezdil jim vyhrožovat, zatýkat je a spoustu dalších a horších věcí. Někdy to bylo i zajímavý, vzrušující. I roky strávený po tvém boku nepovažuji vůbec za špatně prožité, ačkoli jsem si nikdy nebyl jistý, nakolik mě skutečně miluješ a nakolik jen využíváš. Což je teď už jedno.“

„Jestli ti dobře rozumím, nevrátíš se s náma?“ zeptá se přímo pan d'Holfene.

„Ano, nehodlám se vrátit do Paříže a ani se podílet na vašich plánech.“

„Můžeš si to ještě rozmyslet,“ nechce se zcela vzdát hraběnka.

„Můžu, ale jsem si jistý, že za pár dní budu mít stejný názor.“

„Kdyby sis to ale přesto rozmyslel... Chceš znát moje současné bydliště?“

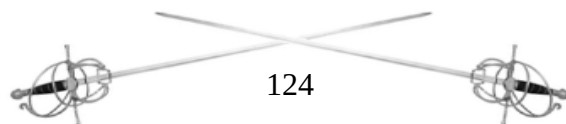
„Pokud bych tě chtěl najít, tak si tě najdu,“ zavrtí hlavou hostitel.

„Joseph, všechno si ještě promysli. Nemusíš odpovídat hned. Peníze by se tobě i tvé sestře určitě hodily a pokud se dohodneme, budeš je mít.“

„Možná, ale za jakou cenu?“

„O nic dramatického nepůjde,“ usměje se hraběnka mile, ale zná už ty její úsměvy, když po něm chtěla nějakou službičku.

„Geofri má pravdu, pokud se chcete dostat na hlavní cestu za světla, měli byste jet,“ vyzve je pan de Concestion nezdvořile k odchodu. Ona stiskne pevně rty, ale znovu se ovládne.

„Mám ještě jeden dotaz. Už několikrát jsem narazila na jméno jistého hraběte de Godille. Co je to za mladíka?“ zeptá se.

„Velmi schopnej šlechtic. Přišel do Paříže s Henrim de Taille, kterýho propíchnul jistý Beaucop, bohužel zrovna v době, kdy byl pod moji ochranou,“ podívá se významně Joseph na svoji bývalou milenkou, ta však nehne ani brvou.

„Co vlastně ten hrabě dělá?“

„Všechno možný. Všimnul si ho i díky nám a jeho internaci kardinál. Brzo pro něj začal plnit tajný úkoly. Mimo jiný také dostal z Bastily hraběte de Prieu,“ připomene hostitel hraběnce další její hříšek, „Pak měl svoji roli ve spiknutí markýze de Cinq-Mars, za což se mu Richelieu nějak odměnil. Stal se jeho oblíbencem a v současnosti asi pracuje pro Mazarina. Ale teď už jen hádám.“

„Je nebezpečnej protivník?“

„Pokud se s ním někdo pustí do křížku, tak nepochybně. Za rok a půl získal velkou důvěru Richelieua, dokonce tak velkou, že v době, kdy mu hrozilo nebezpečí od spiklenců, hlídal ho ve vedlejší místnosti s dalšími muži. Na to, jak byl ve službě krátce, šlo o nebývalou poctu. Ale je šikovnej a statečnej a s kardinálem to uměl vždycky dobře sehrát. Nikdy jsem nezjistil, zda v tom byl z jeho strany záměr nebo měl jen štěstí. Být tebou, tak ho nechám na pokoji.“

„Já s ním nic nemám, jen jsem jeho jméno zaslechla v souvislosti se svým synem.“

„Oni jsou vlastně sousedé, panství Almare a Godille spolu sousedí. Podle mě si dobře rozumí, jsou oba mladí a nebrání se žádným milostným dobrodružstvím.“

„Ještě něco zajímavého?“

„Já jsem s ním jednal výhradně služebně, nijak jsme se nepřátelili. On se brzy začal pohybovat v jiných vrstvách, chodil na sešlosti k tvému synovi, ale i k manželovi tvý dcery, taky se spřátelil s hrabětem de Chavigny, ale začal ho dle mého respektovat i takový Mazarin či pan de Bouithillier. O slabosti, kterou pro něj měl Bůh ví proč Richelieu, jsem ti už říkal.“

„Co víš o mé dceři a mém synovi?“

„O tvé dceři skoro nic, má dobrou pověst a její manžel je dost opatrný. Tvůj syn ale velmi rychle získal svoje místo ve společnosti, ale já ho osobně neznám. Setkal jsem se s ním vlastně jen v hlášení, protože byl dobrým přítelem markýze de Cinq-Mars.“

„Jak je možný, že vyšel z toho spiknutí čistej jak lilie?“

„Protože je velmi chytřej. Hrál to na obě strany, ne že by přímo donášel, ale nikdy to spiknutí nepodporoval. Ačkoli si užíval s královým milcem při jejich pitkách a zábavách, ačkoli ... ale to je jedno, prostě si dal velkej pozor, aby se nezapletl a dokázal i umě vzkázat, že stojí na správné straně.“

„Zdá se šikovnej.“

„Určitě má talent a také asi čísi krev,“ rýpne si znovu pan de Concestion, „Občas se objevuje u krále, občas navštěvuje Mazarina. Na tvým místě bych se s ním dohodl po dobrým. Poměry se významně změnily.“

„Tohle má bejt výhrůžka?“

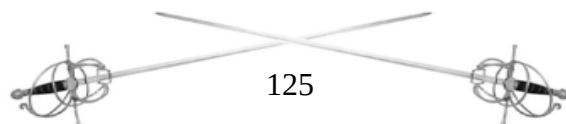
„Spíš varování, Marion,“ usměje se hostitel, „Varování, který vychází z našeho bývalýho přátelství. Tvoje pověst jako bývalý špiónky kardinála a všehoschopný ženy, ti nedává moc trumfů do tvý hry. Je dost lidí, který by si mohli vzpomenout, jak jsi jim ještě ve službách Richelieua udělala nejeden malej ale i větší žertík. Jejich vzpomínky tvoje vyhnanství nijak nesmazalo.“

„Však se uvidí, kdo se bude smát naposledy,“ pohodí ona furiantsky hlavou.

„Tentokrát jsem svoje varování myslel opravdu dobře a radil jsem ti ve tvým zájmu,“ pokrčí rameny Joseph.

„Doufám, že si dnešní rozhovor necháš pro sebe,“ ozve se pan d'Holfene, odpovědí mu je jen ohrnutý ret.

„Josephe, stále se nevzdávám naděje, že si všechno rozmyslíš a přijedeš za mnou do Paříže. Pokud se tak stane, budeš v mém domě vítán, bez ohledu na naše předchozí nedorozumění. Pokud se však

rozhodneš tady zůstat, pak ti jen přeju, aby tě tady nesežrali vlci,“ dodá s jistým nádechem posměchu hraběnka a k velkému potěšení pána domu se zvedne.

„My každou škodnou, která by se přiblížila k domu, střílíme,“ odvěti pan de Concestion mnohohoznačně.

Marion-Anne a Geofri zůstanou na zápraží, majitel usedlosti jim jde zařídít přistavení kočáru. Za pasem se mu rysují pažby pistolí, které si neopomněl vzít s sebou. Návštěvě jeho počín neunikne a jen si navzájem vymění významný pohled. Stejně jako jim neujdou dva podomci, kteří s mušketami v rukách postávají na druhém rohu stavení, než se nachází stáj. Třetí sloužící nejprve otevře bránu, pak odkráčí k domu, aby se vrátil s pytle plným zbraní. Položí ho na zem až za branou, ve chvíli, kdy jí nezvaní hosté projedou. Následně se vrata rychle zavrou.

Machaut seskočí z kozlíku a všem rozdává jejich zbraně, včetně šlechtice v kočáře. Ten je převezme a vztek s ním znovu zalomcuje. Zároveň s kočárem, který se trhnutím dá do pohybu.

„Na co si před náma hrál? Co mělo tohle všechno znamenat?“ zasyčí Geofri.

„Von z nás měl skutečně strach,“ odvěti Marion-Anne s pokřiveným úsměvem, jež nevěstí nic dobrého, „Ale není se co divit. Za to, co mi proved, by si kulku zasloužil.“

„Přijede do Paříže?“

„Ani náhodou. Vem ho čert. Hodil by se nám, ani si nedovedeš představit, kolik toho ví. Ale ať si tady klidně shnije. Má to u mě schovaný, bídák jeden!“

„U mě taky. Takhle se mnou jednat,“ přitaká on zlostně.

„Nech ho teď bejt. Není všem dnům konec,“ mávne ona jen rukou. Což neznamená zapomenutí, ale jen nepodstatnost se bývalým gardistou dále zabývat v daném okamžiku.

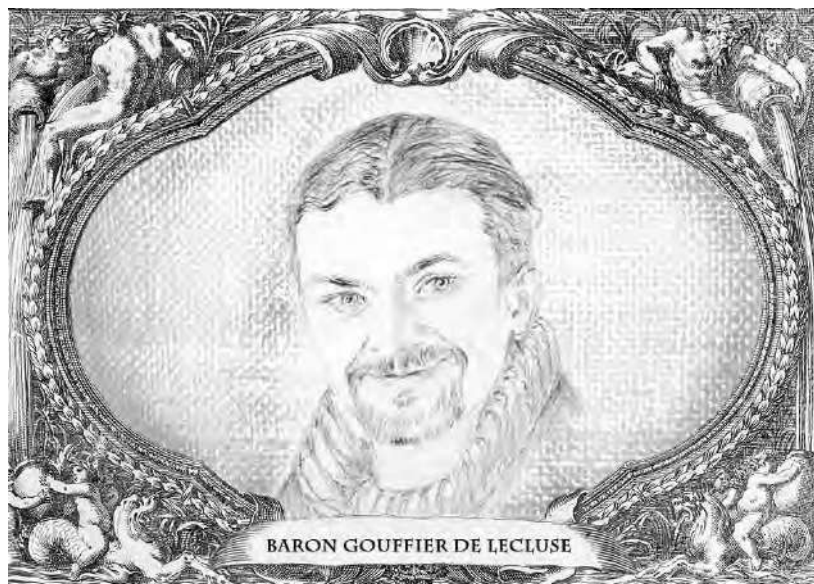
SVATBA NA ZÁMKU HRABĚTE DE PRIEU

Svatba hraběte de Prieu a slečny Marion de Luzene se opravdu daří. Kromě početné výpravy z Paříže se na ní objevují mnozí sousedé a významní lidé z Exreux, jehož biskup povede celý obřad. Většina přijíždí o dva dny dříve a jsou rozhodnuti zůstat další dva dny po obřadu.

Hrabě de Godille se s potěšením znovu setká s podivínským baronem de Lecluse, který se stal nedílnou součástí dvora hraběte, především pro svůj obchodnický talent a schopnost dosáhnout co nejvyšších výhod při vyjednávání o cenách. Správce Veran jen září a zapomněl na mnoho probdělých nocí, jež ho stály přípravy na největší událost zdejšího na zámku v poslední roky.

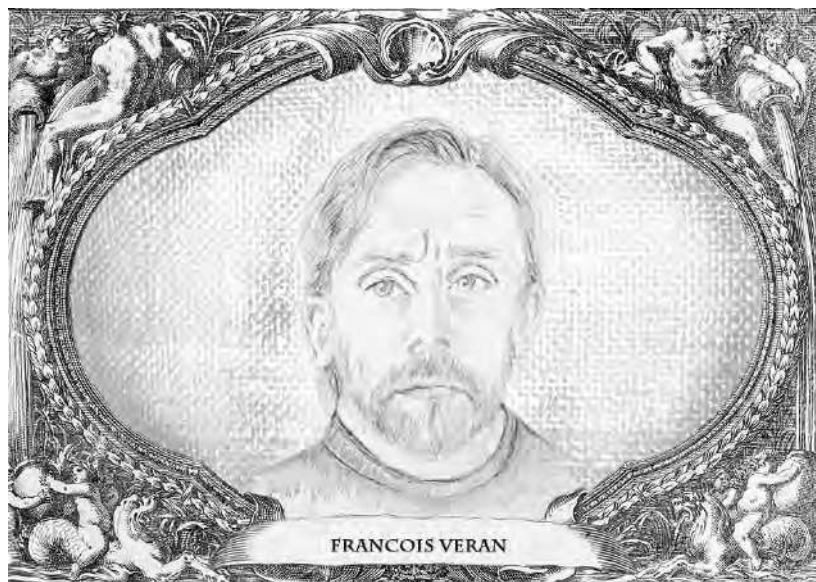
Každý, kdo popatří na Marion, musí pochopit, proč nemohla odjet se svým nastávajícím do Paříže. Její postava se pěkně zakulatila, její bříško, vytvořené plodem, se již jasně rysuje a ona ho ani nijak neskrývá. Všichni hosté znají pohnutou historii jejich vztahu a tak se nad jejím těhotenstvím dlouho před svatbou nijak nepozastavují. Naopak takové štěstí oběma přejí.

Markýz de Cavarlene se svou ženou zatím nedorazili, přijedou až těsně před svatbou, protože zamířili na své panství a dle domluvy se tamtéž

vrátí zase druhý den po obřadu. Markýze záměry jejího muže očividně vadí, ráda by zůstala ve společnosti tolika mladých a milých šlechticů, ale také štěbetavých šlechticů, ovšem nenásledovat v této věci neústupného manžela nepřichází v úvahu. Se skřípěním zubů směrem dovnitř a pokornou a usměvavou tváří navenek, se nudí ve společnosti svého muže, který se jí věnuje ještě méně než obvykle, protože na svém zámku proleze snad každý kout a i v takovém nečase neváhá objíždět svoje pozemky.

Nejvíce si zařadí markýz de Almare, hrabě de Aboa a hrabě de Godille, kteří každý den dlouho do noci popíjejí, po jistém množství pozřeného alkoholu už je jedno, o čem se vlastně baví. Hrabě de Aboa se jim dokonce přizná ke své dceři, je toho tak plný, že nedokáže toto tajemství udržet jen pro sebe. Jak ho však vyradí, pak už o své dceři mluví často a popisuje svoji maličkou ratolest s obrovským zaujetím, své přátele svým projevem otcovským citem hodně zaskočí.

Baron a baronka de Taille tráví mnoho času společně, ale především Gabriela se snaží využívat příležitosti k seznámení s dalšími šlechticemi a přiučit se jejich způsobům. Bohužel

někdy ne právě nejvhodnějším, minimálně z pozice jejího manžela a služebnictva. Arogance a namyšlenost mnohých dam se k ní vůbec nehodí. Její choť hojně využívá výmluvu na své nedávné zranění, aby se vyhnula pijáckým orgiím. Mnozí si jeho odměřenost vyloží po svém a tvrdí o něm, že více než utrženými ranami před čtvrt rokem je vyčerpán každodenním opakovaným plněním svých manželských povinností, k nimž ho dohání jeho nenasytná manželka. Ovšem většina má pochopení pro staršího zamilovaného vojáka a jeho poblouznění mladou a krásnou novomanželkou, čímž uniká jejich přemlouvání k bujarým pijatikám a nástrahám alkoholových opojení.

Hrabě de Prieu připraví pro všechny několikadenní slavnost opilství a obžerství. Vzhledem ke stavu nevěsty dokonce i svatební noc odbude, o to více hoduje se svými přáteli. Víno teče doslova proudem, zpěv přechází v řev a rozverná nálada v těžkou opilost. Zámek je němým svědkem mnohých bolení hlav druhý den. Ovšem již odpoledne začíná celý kolotoč nanovo, kocovina je přepita a z opičky se stává stále těžší a těžší opice, které pravidelně usedá přítomným za krk. Mnoho podnětných či filosoficky hodnotných rozhovorů se nevede, o to více se špičkuje na účet tu toho, tu onoho. Vyprávějí se historky a vtipy, u nichž nezáleží na jejich kvalitě, někteří se řezají smíchy, aniž by pochopili pointu, stačí jim jen pohled na gestikulaci vypravěče či jeho přebrebty.

Čas se stane pro všechny relativním pojmem a jejich veselí je vlastně narušeno pouze nutností také vykonat oficiální obřad, který před Bohem posvětit vztah hraběte de Prieu a madam de Luzene a z jejich čekaného potomka učiní legitimního syna nebo dceru. Na některé hosty je během vlastního obřadu tristní pohled, s přibývajícimi minutami se pro ně stává každý další okamžik trýznivou můrou. O to více intenzivně se posléze vrhnou do víru zábavy v znovu upravené a vyzdobené hodovní síni zámku.

Panstvo rádí, služebnictvo maká, takový scénář by se dal očekávat. Ovšem skutečnost je malinko jiná. Pro sloužící hraběte de Prieu výše uvedené tvrzení platí dvojnásob, však také pro tyto dny hojnosti je řádně posíleno o mnoho najatých sluhů, kuchařů, komorných či jen lokajů.

Pro osobní služebnictvo pozvané šlechty jsou nastaveny jiné poměry, dle jejich funkce výrazně odstupňované. Jako je rozdíl mezi vévodou a členem nízké šlechty, takový je rozdíl mezi Emilem a tajemníkem Mauricem, ale i na osobního sluhu Foudrase, Augusta, Nicolase, se pohlíží jinak než na obyčejné lokaje a posluhovače. I mezi sloužícími panují velmi jasné kasty, jejichž hranice jsou ctěny. Osobní sluhové musí být svým pánům k dispozici ve chvílích jejich odpočinku, kdy se nechávají uložit a pár hodin si zdřímnou, samozřejmě rovněž po probuzení, kdy je musí uvést do stavu nevzbuzující přílišné pohoršení. Oděv předešlého dne není často možno znovu navléci, některé se musí pořádně vyčistit, jiným nepomůže už ani svěcená voda. Raději nezkoumat, čím vším jsou potřísněny.

Tissot vystupuje v pozici tajemníka hraběte, což ho staví na úroveň místního správce. Však jím také v pařížském domě svého pána je, když se někomu představuje, neopomene použít obou titulů. Správce domu a osobní tajemník ctěného hraběte de Godille, takové vyjmenování úřadů má věru svůj zvuk. Zvláště na zdejším zámku, kde všichni přítomní vědí o zásluhách jeho pána Armanda, který s nasazením vlastního života vyrval zdejšího pána z osidel jeho únosců a sám pak v lité řeži zabil samotného vůdce bandy lapků.

Hrabě de Prieu neopomene opakovaně zásluhy svého zachránce připomínat, proto se i jeho tajemník těší zvláštnímu zacházení. Dostane svoji vlastní komnatu, na posezení ho zve zdejší správce Veran, jindy hoduje s podobně postavenými osobami jiných šlechtických dvorů, v žilách mnohých dokonce proudí urozená krev.

Maurice byl velice mile překvapen, když se dozvěděl o přidělení vlastní komnaty, sice menší a až na konci chodby, ale se samostatným vchodem. Netuší nic o rozhovoru svého a zdejšího pána krátce po příjezdu.

„Ještě u vaší nastávající slouží komorná Nicolet?“ zeptal se tehdy pan de Godille krátce po příjezdu.

„Jistě, Nicolet je nejoblíbenější komornou mé paní. Od doby, co jí pomáhala, když ji ohrožoval pan de Guilmant, čert aby ho odnes po nehoroucích pekel.“

„Žádné zprávy o něm?“

„Ne, k jeho štěstí. Proč jste se ptal na Nicolet?“

„Možná si vzpomínáte, dost se sblížila s mým sluhou Mauricem, tehdy jsme přes ně vytvořili tajný spojení mezi mnou a vaší nastávající.“

„Dobře si ho pamatuji. Ten hoch přijel s vámi?“

„Ano, přijel. Ale už povýšil, je mým tajemníkem a správcem mého domu.“

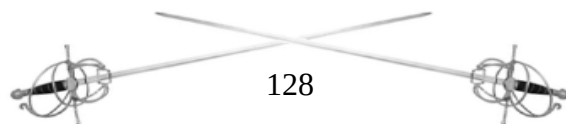
„Tak to mu přeju, hodně nám pomohl.“

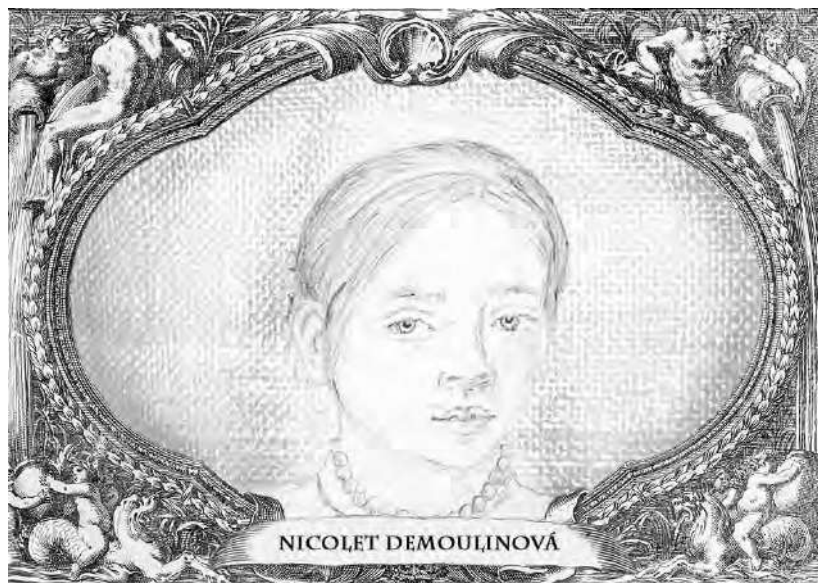
„Ta vaše Nicolet, je už zadaná?“

„Ale, ale, pane hrabě, snad nejste vyjednávačem svého tajemníka,“ rozesmál se pan de Prieu.

„Určitě ne, kdoví zda k sobě ještě něco cítí.“

„Pokud vím, tak Nicolet nemá žádného vážného ctitele, ačkoli se určitě líbí mnohým.“

„To ale není až tak podstatný, mám jinou prosbu. Chtěl jsem vás požádat, pokud by to jen trochu bylo možný, jestli by můj tajemník Maurice mohl být ubytován zvlášť. Třeba jen v malý komůrce. Přeci jen zastává jiné postavení než ostatní moje služebnictvo.“

„Snad to půjde zařídit, zeptám se pana správce. Pokud bude nějaká místnost volná, rád vám vyhovím. Vy i váš tajemník si zvláštní pozornost zasloužíte, nebýt vás, také jsem ještě mohl hnít v Bastile nebo možná už pár sáhů někde pod zemí,“ slíbil zámecký pán a své slovo dodržel.

Tissot získal malinký pokojík na konci chodby v prvním patře. Zámek sice praská ve švech, ale jisté rezervy ještě jsou. Navíc pro hostitele nesplnit přání hraběte de Godille je téměř nemožné. Maurice byl nejprve umístěn do předpokojí svého pána spolu s Emilem, ale ještě téhož večera se stěhoval do své komůrky.

Jelikož dorazili na zámek odpoledne, stejně tak se objevili další hosté, až do nočních hodin panoval všude pořádný zmatek. Panstvo se sešlo u večere, ale mnozí byli unaveni po náročné cestě. Samozřejmě se rozpoutala zábava, ale pravé veselí vypukne až s obědem následného dne a potáhne se vzpomínané čtyři dny.

Tissot splní veškeré své povinnosti a pak začne nenápadně vyzvídat. V rozlehlé budově samozřejmě komornou nevěsty nemá možnost spatřit, zvláště když ta je hodně zaneprázdněna starostmi s přípravou své paní, jak na setkání s hosty, tak na svatební obřad.

Mladíka v prvé řadě zajímá, zda je Nicolet stále ještě vůbec u budoucí hraběnky a zda již nebyla ulovena jiným kavalírem. Po přestěhování se do svého nového kumbálku, z důvodů o nichž nemá tušení, uléhá, aniž by svoji bývalou přítelkyni spatřil. Ale od místních sloužících vyzvěděl o její přítomnosti na zámku v roli komorné a nikdo nemá povědomí o její vážné známosti, podle všeho o její ruku neusiluje žádný konkrétní nápadník. Což Maurice sice potěší, ale tato okolnost ještě vůbec nic neznamená.

Druhý den ráno mu jeden ze sloužících místního pána zaklepe na dveře a když ho Tissot vyzve ke vstupu, rozespálý, polonahý, zachumlaný do pokrývek, objeví se i s tácem se snídaní. Mauricovi se málem zastaví srdce. Poprvé v životě jemu osobně někdo donesl snídani až do postele, jemu, obyčejnému pařížskému klukovi. Sluha se zdvořile ukloní a oznamuje, že přináší občerstvení pro pana tajemníka a správce, použije správně obě funkce, jak byl nepochybně instruován. Tissot od něho s mrazením v zádech převezme tác.

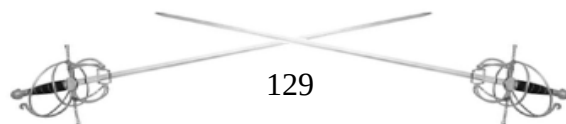
„Pane, dovolte mi zároveň vyřídít osobní pozvání správce zdejšího zámku pana Francoise k obědu. Když dovolíte, před dvanáctou hodinou bych pro vás přišel a zavedl vás na správné místo, abyste nebloudil.“

„Děkuji za pozvání, rád ho přijímám,“ odvětl Tissot s největší vážností, jaké je schopen.

„Pane, když dovolíte, podívám se na krb, už je dost vyhaslý. Také bych trochu poklidil, až pán opustí místnost,“ ukloní se zdvořile sluha, možná ve stejném věku jako pan tajemník, spíše však o rok dva mladší.

„Asi za půl hodiny půjdu za panem hrabětem a také zkontrolovat naše služebnictvo. Pak tady bude volno,“ říká Maurice důležitě.

„Přijdu tedy za půl hodiny, teď s vaším dovolením jen přiložím do krbu. Pak také odnesu tác od snídaně a vyprázdním nádobu na konání potřeby, abych pána nerušil. Má pán ještě nějaké přání?“

„Ty se staráš o hosty?“

„Ano, pomáhám, kde se dá. Ale z hostů mám na starosti jen vás, pane tajemníku a správce, takže když budete cokoli potřebovat ...“

„Jak se jmenuješ?“

„Adrien, pane.“

„Ty tady sloužíš trvale?“

„Nikoli, pane. Byl jsem najat jen kvůli té svatbě a slávě okolo. Ale jinak sloužím u jiného pána v Evreux. Udělal jsem něco špatně, pane, že se na to ptáte?“ podívá se nejistě mladší hoch do očí staršího hochy, jež si užívá zcela nového postavení.

„Ne, všechno je v pořádku. Jen mě zajímalo, nakolik dobře znáš poměry na zámku.“

„Bohužel, jak to chodí na zámku moc nevím. Potřebuje pán něco zjistit?“

„Ne, zařídím si to sám.“

„Mohu teď přiložit do krbu a pak odejít? Nebo bude pan tajemník a správce chtít, abych mu pomohl se obléknout?“ zeptá se sluha a tím Maurice dorazí. On, který obléká a svléká hraběte, má možnost takovou úsluhu teď požadovat po někom jiném.

„Nepotřebuji nic, až přiložíš, tak můžeš jít,“ propustí sloužícího blahosklonně.

Ještě během snídaně je trochu vyveden z míry změnou rolí. Samozřejmě, o šlechtice a šlechtičny je postaráno jinak, ale i tak pocítí význam svého úřadu. Především se však raduje ze svého ubytování. Jeho komůrka o rozloze necelých patnáct metrů čtverečních se skládá z bytné postele, nočního stolku, skříně, almary a stolku se čtyřmi židlemi. Nic honosného, ale mít místnost sám pro sebe při tom množství hostů, jistě něco znamená. K tomu ještě přiděleného sluhy, který má kromě všeobecných povinností na starosti jen jeho. Mladík se blaženě usmívá, když do sebe souká snídani a zapíjí ji ovocnou šťávou.

Jen co se oblékne, začal šmejdít po zámku. Nejprve navštíví komnaty hraběte de Godille, který rovněž vstává a má ho v práci Emile. Pán nic nepotřebuje, proto ho tajemník s úklonou opustí. Podívá se za dalšími třemi sluhy, kteří jsou ubytováni v hromadné noclehárně a poptá se, jak se postarali o kočár a koně. Spokojen s jejich odpovědí pokračuje v chůzi po zámku. Ve svém pěkném obleku, přináležející barvám hraběte de Godille, mu není zatěžko se dostat i do prostor, vyhrazených výhradně šlechtě. Tak také potká markýze de Almare, který kráčí kamsi doprovázen sluhou Bastienem. Maurice a Auguste na sebe mrknou, hodí spolu řeč, jak se jen naskytne příležitost.

Do oběda zbývají necelé dvě hodiny a hosté se začínají scházet v salóncích poblíž velkého sálu, který je vyhrazen hodování. Popíjejí, zatím decentně, navzájem se poznávají a konverzují. Jejich služebnictvo činí to samé o patro níže. U okna na chodbě se sejdou Tissot a Bastien. Již dříve si padli do noty, společně doprovázeli své pány na jejich cestách a ve chvílích volna se občas scházeli i v Paříži. V nejednom případě společně sbalili ženy ne právě dobré pověsti a užívali si s nimi ve stejné místnosti. Ale rozumějí si i jinak, stali se z nich kamarádi. Tissotovi bude za pár dní devatenáct let, Bastien oslaví jedenadvacetiny v září. Maurice se svěřil svému příteli, jak moc by chtěl najít komornou nevěsty Nicolet, ale netuší, jak se k ní dostat. Jak proniknout do komnat zámecké paní.

„Máš tady zaděláno na zásun?“ zeptá se potměšile Auguste.

„S Nicolet je to trochu jinak. Znáám Nicolet dobře, měl jsem ji kdysi docela rád. Chtěl bych ji aspoň vidět a mluvit s ní. Jenže přece nemůžu přijít do komnat vyhrazených zdejší paní hraběnce a ptát se po její komorné. To by mě asi hned z mého pokoje vyhodili.“

„Z tvého pokoje?“ podívá se Auguste.

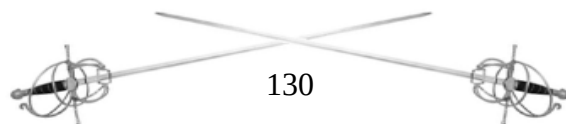
„Jo, to sem ti neřek, musím se pochlubit, mám takovou malou komůrku na konci chodby v prvním patře. Není moc velká ...“

„Cože? Ty máš svoji vlastní místnost? Sám pro sebe?“ vyvalí oči sluha markýze.

„To si piš! Dostal jsem ji jen a jen pro sebe. A teď to hlavní, představ si, dneska mi jeden sluha přinesl snídani až do postele a ptal se, jaký mám příkazy. Konec konců, pod' se podívat!“

„To snad není pravda, pane tajemníku!“ zakřenil se Auguste.

„Ty spíš kde?“

„Taky dobře,“ mávne rukou Bastien, oba se dají do pohybu ve směru pokoje Tissota, „No, mám nějaký takový všelijaký lůžko v předpokoj markýze. Víš ty, co tady je služebnictva? A služebnejch? Určitě si mnohá dá ráda říct. Jenže šoustat ji v předpokoji pána, v obavách, že bude něco chtít a nachytá mě, to asi nebude ten pravej prožitek. Ale taková volná místnost ...“

„Moje místnost,“ upozorní důrazně Tissot, napůl v žertu, napůl majetnický.

„Aby ses neposral, snad se podělíš s kamarádem, ne? Nebo si uděláme jízdu ve čtyřech, když taky nějakou sbalíš. Nebo jinak, když mě tam necháš, tak sbalím dvě, pro voba,“ navrhně Bastien, ale odpovědi se nedočká. Mezitím dojdou k pokoji, kde sluha Adrien poklidil a odnesl ták od snídaně, vyprázdnil i nádobu na exkrementy.

„Tohle je nádhernej šmajchl kabinet,“ rozplývá se Auguste a zkouší pevnost a pružnost postele.

„Možná bych měl nápad,“ zamyslí se Tissot, jak využít chtivosti svého kamaráda v tomto pokoji smilnit z některou ze služebných či komorných.

„Nápad? Jakej?“

„Když vymyslíš, jak bych se mohl vidět s komornou hraběnky Nicolet, tak ti tady vyhradím nějaký hodiny. Co ty na to?“

„Jako bys ji tady už měl!“ zvolá Auguste nadšeně.

„Pozor!“ zachmuří se tajemník, „Nicolet je trochu víc. Měl jsem ji skutečně rád, pořád k ní něco cítím. Takže ani slovo o náhodnejch známostech v posteli, kdybys ji náhodou uviděl či s ní mluvil.“

„Copak, copak, pán se zamiloval?“

„Přes rok jsem ji neviděl ...“

„Dobrá, proč ne. S ní můžeš víst takový ty zamilovaný kecy a potom si užívat s nějakou nadržanou služkou. Maurici, tohle je skvělý, bude tady víc zábavy, než sem čekal.“

„Jen jestli.“

„Co si myslíš. Panstvo brzo začne chlastat a pak po nás ani nehlesne. V tu chvíli přichází náš čas. Nějaká ta rychlovka se podaří určitě, mám snad svůj šarm, ne? A že by se nenašlo nějaký robátko pro pana tajemníka a správce, který má vlastní komůrku a postel?“ poposkočí několikrát na lůžku Bastien, postel však téměř ani nevrvne.

„Tak jsme domluvený? Najdi mi Nicolet, chovej se k ní jako k dámě, kdybys ji náhodou potkal osobně a za to tady po domluvě budeš moct v domluvený době šukat. Ale uklidíš po sobě, ne aby tady zůstala nějaká spoušť a různý střikance, však mi rozumíš,“ usmívá se Maurice.

„Jasně. Víš co, ještě něco zaříd', když máš toho svého sluha. Ať ti sežene nějaký víno, taky nějaký zákusky, žrádla a pití je tady všude dost,“ zvedne se Auguste.

„Už jdeš?“

„Nechci ztrácet čas, vyrážím na lov! Uvidím, co se dá dělat, možná až bude paní hraběnka s vostatními na vobědě, tak bych mohl najít tu tvoji Nicolet nebo jí nechat vzkaz. Už jsem si na ni vzpomněl, to byla ta hezounká komorná, co si se k ní tak měl, když jsme tady byli před rokem a panstvo honilo toho banditu Matyáše. Já jsem na ní zapomněl, ale už se mi všechno vybavuje. I to, jak ses s ní těžko loučil.“

„Tak buď tak laskav a chovej se k ní tak, abys mi to nijak nezavařil, pokud s ní budeš mluvit. Rozumíš? Znáš ty tvoje hloupý poznámky ...“

„Budu neuvěřitelně galantní, udělám pro tebe skvělýho dohazovače. Přitom začnu pracovat pro sebe. Ale ne, že se tu s ní pak budeš šmajchlovat celou dobu a já utřu hubu!“

„Blbost, víš co bude mít práce kolem nevěsty?“

„Asi jo. Takže Maurici, vzhůru na zteč. Ať nám pořádně a pořádkem stojí a ať si to tady pořádně užijeme. Až skončíme, můžeme se spolu sejít, popít a pokecat, jak kdo slavil vítězství. Hrome, udělals mi takovou radost, hned je ten den veselejší,“ doslova vyběhne Bastien, až se Tissot poleká, aby mu nakonec všechno nepokazil.

Panstvo se kolem poledne skutečně sejde a brzy na své sluhy dle Augustových předpokladů opravdu zapomene. Zatímco Maurice poobědvá se správcem Veranem, kterého osobně zná, další

služebnictvo se stravuje po skupinách v prostorách jim určených. Auguste však na jídlo nemá ani pomyslení, pouze si velmi smyslně prohlíží služby či komorné, jedno ke které domácnosti patří. Jeho zajímají zcela jiné přednosti než tituly či význam postavení jejich panstva. Může být na výsost spokojen. Užří nejen mnoho pěkných dívek, ale při setkáních s jejich zrakem vycítí, že mnohé přílišnou pruderností netrpí a pokud budou vyzváni pohledným mladíkem, což on určitě je, nebudou mít problém jeho návrhům na milostné povyražení podlehnout.

Bastien nahodí několik udiček a spokojen se stavem svého dosavadního počínání, se začne shánět po komorné Nicolet. Což však mírný problém je, neboť hledaná osůbka, s dalšími osobními sloužícími místního zámekského pána a jeho nastávající, se pohybují v jiných prostorách zámku než ostatní služebnictvo. Auguste určitě nepatří k ostýchavým mládencům, má dostatečnou drzost, sebevědomí a vynalézavost. Bez větších problémů se vnutí do přízně jedné mladé služebné, která má pracovní kontakt s místy, které obývá budoucí hraběnka de Prieu.

Netrvá dlouho a Bastien slaví dvojitý úspěch. Sedmnáctileté Beatě poplete hlavu natolik, až ta dává okatě najevo touhu strávit s ním intimnější okamžiky. Rovněž souhlasí s jeho doprovodem, až ponese jídlo právě do soukromých komnat paní domu Marion de Luzene. Jeho plán je sice trochu riskantní, může být odhalen jako vetřelec, ale vzhledem k velkému rumraji považuje riziko za přijatelné.

Tak se podaří Augustovi během oběda proniknout až do samé blízkosti komorné Nicolet a na jeho přání ji Beata požádá o slyšení pro mladíka z Paříže. Upřímně řečeno, dvacetiletá a okouzlující Nicolet Demoulinová nedokáže zakrýt své vzrušení, při zmínce o mladíkovi z Paříže se jí rozzáří oči. Naopak služebná Beata se zachmuří, možná o ni Auguste vůbec nestojí a jen ji zneužil. Už si představovala, jak bude prozkoumávat tělo mladého sluhy markýze de Almare a najednou dostane strach, že tak místo ní bude činit Nicolet. Proto bedlivě sleduje jejich setkání. Uklidní se. Auguste neprojeví žádnou zvláštní radost a naopak v jejím obličejí se zřetelně objeví zklamání.

„Nicolet, zdravím tě, dlouho jsme se neviděli,“ prohodí žoviálně Bastien.

„Taky tě ráda vidím, Auguste,“ odvětlí oslovená značně neutrálním hlasem.

„Asi tě budu muset zklamat,“ usměje se mladík, který postřehne a pochopí její změnu výrazu, když spatří jeho, ačkoli očekávala někoho jiného, „Jsem sice neodolatelnej, ale nepřišel jsem za tebou kvůli sobě. Přináším jen vzkaz od jednoho tajemníka a správce, který právě obědvá s vaším správcem panem Francoisem.“

„Správce a tajemníka?“ nepochopí Nicolet, protože vůbec nemá čas se starat o hosty, příprava její paní zaměstnává zcela nejen ji.

„Nevím, jestli si na něj pamatuješ. Jmenuje se Maurice a je ...“

„Maurice?“ vyrazí ze sebe komorná až příliš emotivně, což si hned uvědomí, snaží se rychle změnit tón hlasu, ale jak Augustovi, tak Beatě, už je vše jasné, „On tě za mnou poslal? On je tajemníkem pana hraběte?“

„Ty vopravdu nevíš vo tom, že je tady?“

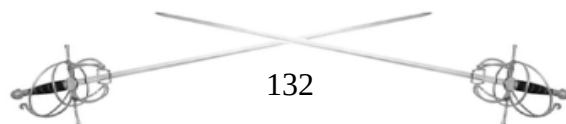
„Bohužel, Augusto, vůbec jsem nevylezla z komnat své paní, už snad několik dní. Nedovedeš si představit, co všechno je nutné připravit na svatbu. A nevěděla jsem, koho se zeptat.“

„Je tady. Povýšil, není už osobním sluhou pana hraběte. Jednak má na starosti jeho dům v Paříži jako jeho správce a za druhý se stal důvěrníkem pana hraběte a nechává si říkat pan tajemník. I proto teď obědvá ve společnosti správců a podkoních.“

„Tohle jsem nevěděla. On tě za mnou poslal?“

„Ano. Mysleli jsme si, že teď kolem oběda bysme tě mohli zastihnout a promluvit si s tebou. Maurice díky pozvání od pana Francois nemohl, proto požádal mě, jako svého nejlepšího přítele. Rád jsem mu pomohl. Co mu mám vyřídit? Byla bys ochotná se s ním setkat?“ zeptá se naoko lhostejně Bastien, ačkoli mu je odpověď předem jasná.

„Moc ráda ho zase uvidím. Ale kde a kdy se můžeme setkat ...“

„Popřemýšlej o tom. Maurice dostal sám pro sebe vyhrazenou menší místnost v prvním patře, to víš, je pan tajemník,“ odvětlí Auguste a neujde mu záblesk v očích Nicolet, když se zmíní o samostatné komůrce svého přítele.

„Nevím, jak dlouho se paní hraběnka zdrží s panstvem, kdy mě zase bude potřebovat. Kdy bude Maurice zpátky u sebe?“

„Těžko říci, oběd před chvílí začal. Ale snad by tady Beata mohla být vaším prostředníkem, pokud s tím bude souhlasit,“ navrhně dohazovač.

„Velmi ráda,“ přikývne služebná, potěšena, neboť ji Nicolet očividně nepřipraví o možnost důvěrněji poznat mladého, pohledného, byť trochu hubeného Pařížana.

„Auguste, udělals mi velkou radost,“ přizná se Nicolet, „Já budu pořád v těchto prostorách. Beato, najdi si mě tady. Nebylo by asi vhodné, aby sem chodil Maurice.“

„Proč taky, když může počkat v tom svém pokojíku, tam budete mít soukromí,“ upozorní poněkud netaktně na místo možné schůzky Bastien.

„Už raději půjdu a budu čekat na další zprávy,“ řekne Nicolet a v jejím hlase je možno slyšet radostný tón. Tak Maurice na ní nezapomněl. Ovšem co když už má nějakou stálou známost v Paříži? Tato myšlenka vrhne stín pochybností na radostnou novinu.

Auguste se v doprovodu služebné vrací zpátky směrem ke kuchyni a rozhodne se kout železo, dokud je žhavé.

„Pojď se podívat, kde má Maurice svůj pokoj,“ navrhně.

„Proč?“ podívá se na něho ona a v očích ji zajiskří.

„Mám s ním takovou dohodu,“ řekne on bez obalu, „Když mu pomůžu najít Nicolet a domluvit s ní schůzku, tak mi umožní tu místnost využít i pro moje zájmy. Rozumíš?“

„Myslíš tím ... my dva ...“

„Co jinýho? Můžeme se tam zamknout a nikdo nás nebude rušit.“

„Ty bys chtěl teď hned?“

„Proč ne? Pokud nezamknul ...“

„Jenže to nejde,“ zavrtí náhle ona hlavou.

„Ty nestojíš o to se mnou pomilovat?“ nepáře se on s nějakým dlouhým namlouváním.

„Ty seš nějaký hr,“ usměje se ona, ale způsobem, jako kdyby říkala ano.

„V čem je problém?“

„Už jsem dlouho pryč, teď se musím vrátit.“

„Prosím tě, tady je teď takovej zmatek, tvojí nepřítomnosti si nikdo ani nevšimne. Mohli tě nahoře zdržet, musela si čekat, však už si něco vymyslíš.“

„Já nevím ...,“ bojuje v ní touha následovat mladíka s obavou z peskování.

„Víš co? Půjdem se podívat. Pokud bude zamčeno, tak se vrátíš ke své práci, pokud ne, půjdeme na chvilku dovnitř. Ať rozhodne náhoda.“

„Tak pojď,“ souhlasí ona.

Cestou k místnosti svého přítele se Auguste modlí, aby kamarád nechal otevřeno. Bohužel Maurice ho zklamal, má v pokoji svoje osobní věci, včetně pár drobných, a tak klíč od dveří spočívá v jeho elegantním a vydatně zdobeném oděvu.. Bastien zklamaně protáhne obličej.

„Auguste, vrátím se teď do kuchyně,“ tváří se jeho potenciální milenka podobně.

„Velká škoda. Možná bych mohl za Mauricem zajít a vzít si od něj klíč ...,“ nechce se on vzdát příležitosti.

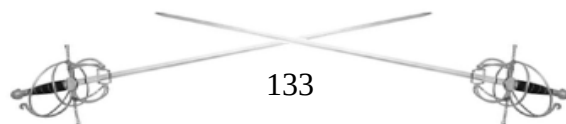
„To už by trvalo dlouho. Určitě najdeme čas, kdy nám místnost tvůj přítel půjčí ...“

„Jenže takový dlouhý čekání ... jak ho máme vydržet?“

„Kdo my?“

„No já a von,“ zatváří se potměšile Auguste, uchopí ji za ruku a položí ji na svůj rozkrok.

„Ty jsi vopravdu divoch,“ lehce se ona zardí, ale rukou neucukne. Naopak, zesílí tlak, a její nenechavé prsty se mohou přesvědčit, že se má pravděpodobně na co těšit.

Naštvaný Bastien se vrátí k jídlu, ale sotva se ho dotkne. Jak už byl blízko, aby ochutnal mladou služku a ten pan opatrný musí zabednit své dveře. Ale jinak mu všechno vychází, Maurice bude mít rande s Nicolet a on tím pádem nárok na jeho kamrlík. Však s Beatou najdou chvíli, kdy budou mít oba čas a Maurice se bude taktně pohybovat v jiné části zámku.

Čeká na svého přítele a jen co přijde, hned mu vynadá. Ten zprvu kouká nechápavě, když však mu Auguste vysvětlí, jak zůstali stát před zamčenými dveřmi, srdečně se rozesměje.

„Ještě se mi vysmívej, ty kazišuku,“ durdí se Bastien, ale jen lehce, musí být s přítelem zadobře, když chce v jistých chvílích vlastnit klíč k místnosti, do které nyní oba vstoupí.

„To mě mrzí,“ směje se Tissot.

„To vidím. Víš ty, jak už byla rozdělaná? Celá žhavá?“

„Auguste, víš jak dlouho tady budeme? Co Nicolet? Viděls ji? Mluvíš s ní?“

„Jo. I když si mě teda pěkně vypěkl, tak sem ti to zařídil. Ta Beata, ta co sem s ní tady marně škrábal na dveře, tak ta bude naší spojkou.“

„Co říkala Nicolet?“

„Nemusela říkat nic. Stačilo se dívat, když jsem jí řekl vo tobě. Kdyby mohla, tak hned utíkala sem za tebou. Domluvíme ti schůzku. Ale nesmíš zapomenout na svůj slib!“

„Já své sliby plním. Můžeš si tady užít s Beatou, pokud nekecáš a s Nicolet se sejdu.“

„Schůzku s ní ti zaručuju. Ale jestli si to už zkazíš sám ...,“ pokrčí rameny Bastien, čímž naznačí, že za další už on nenese žádnou odpovědnost.

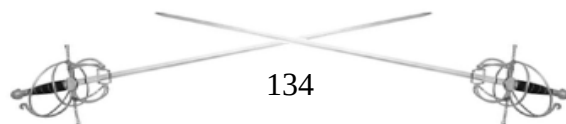
Auguste svůj slib splní ještě během téhož odpoledne. Přes svoji novou známost domluví Mauricemu schůzku s Nicolet během večere panstva. Ale nechce čekat tak dlouho a chce si vybrat svoji výslužku již předtím. Tissotovi se jeho přání moc nelíbí, ale nakonec přikývne. Kolem čtvrté hodiny se jde projít a nechá Augustemu klíč. Nenudí se, našel si nové přátele mezi sobě rovnými a s nimi si dá pohárek vína.

S taktem, aby nic neprozradil, ale tak, aby učinil co největší dojem, vypráví o posledních chvílích kardinála Richelieua, jak bydleli v Rueil, jak pan hrabě chodil za umírajícím i novým favoritem. Na svoji osobu také nezapomene, často jen něco naznačuje s odůvodněním, že opravdu, ale opravdu více říci nemůže. Tím je ale jeho vyprávění pro posluchače zajímavější. Ti mu navíc nemají důvod nevěřit, všichni znají historii návratu hraběte de Prieu, při níž jeho pán měl v této kauze velmi důležitou a tajemstvím zastřenou roli. Však i na tuto historku dojde a Maurice neopomene zdůraznit svoje zásluhy, jak zprostředkoval tajné schůzky se zdejší zámeckou paní. Málem ho začnou považovat za tajného agenta.

Auguste své příležitosti využije beze zbytku. Zatáhne služebnou Beatu do pokojíku, během chvilky se zbaví oba oděvu a oddávají se milování na lůžku patřící Mauricemu. Jelikož mladá služebná má obavy, aby se nedostala do problémů, krátce po vyvrcholení Augusteho se rychle oblékne a spěchá z pokoje. On za ní zamkne a spokojeně se natáhne na lůžku. Ne však na dlouho, pak si natáhne kalhoty a začne uklízet. Když skončí se svou prací a v zrcadle zkontroluje svoje oblečení, nic nedává důvod k podezření, že před necelou půlhodinou došlo mezi ním a Beatou k výtrysku vášně.

Maurice očekává komornou hraběnky kolem půl sedmé, kdy se panstvo shromáždí k večeři. Posadí se ke stolu a nervózně si mne ruce. Má již mnoho milostných zkušeností, nemá problémy se nejen seznamovat, ale i přesvědčit danou dívku k souloži. Využívá k tomu různá místa, dost často podnikají lovecké výpravy společně s Augustem, využili i Dům tajemství markýze de Almare, kde slouží Bastienův bratr a umožnil jim zařadit si v pokoji služebnictva. Ovšem zde jde o něco jiného. K Nicolet cítí víc než k obyčejné dívce sbalené někde na ulici, se kterou se chce jen potěšit. Cítí ostych a obavu, zda vůbec dokáže vést rozhovor na úrovni.

Ani ona na tom není jinak. Do místnosti vpluje elegantně, leč svoji nervozitu nedokáže skrýt. Ještě dlouho poté, co se před hodně dlouhou dobou rozloučila s Mauricem, na něho tajně myslela. Také poznala pár mužů, ale k žádnému necítila to, co k mladému a pohlednému služebnému hraběte de Godille.

Nesměle se pozdraví, on ji uchopí za ruku, kterou po vzoru vznešené společnosti políbí. Nabídne ji židli u stolu a když se posadí, zamkne dveře. Ona překvapeně zvedne zrak.

„Aby nás nikdo nerušil v našem rozhovoru,“ řekne on na vysvětlenou.

Jejich rozhovor je velmi upjatý, přitom po sobě házejí zamilovanými pohledy. Maurice se ptá na události na zámku Prieu, ona zase na jeho zážitky v Paříži. Téměř půl hodiny si povídají, aniž by se dotkli byť jen slůvkem jejich vzájemného vztahu. Ale jejich vzájemný ostych začíná ustupovat, oba postupně nabývají jistoty ve svém konání.

„Maurici, budu muset brzo odejít. Nevím, jak dlouho se zdrží paní hraběnka, však víš, je v pozeňnaném stavu. Často se jí udělá nevoľno a vrátí se do svých komnat dříve, neočekávaně. Pak by se zlobila, kdyby mě tam nenalezla,“ poznamená ona.

„To je škoda. Kdy zase budeš mít čas?“

„Nevím, bude záležet na mé paní.“

„Nicolet,“ pohlédne jí on zpřímá do očí, „mohu se tě na něco otevřeně zeptat?“

„Ano, můžeš být naprosto otevřený.“

„Dlouho jsme se neviděli. Máš ... máš tady nějakého muže, se kterým si dobře rozumíš ... který je tvůj vyvolený?“ hledá on obtížně slova, které by nezněla příliš fádne či vulgárně.

„Nemám žádnou vážnou známost,“ zavrtí ona hlavou, „A co ty? Jistě je v Paříži daleko více příležitostí potkat dívku svého srdce,“ kontruje.

„V Paříži je určitě mnoho hezkých dívek,“ přikývne on, když uvidí mírné bolestné cuknutí v jejím obličejí, rychle pokračuje, „Ale nenašel jsem žádnou, která by si získala moje srdce.“

„Škoda ... jsme tak daleko od sebe,“ posteskně si ona.

„Neodjedou pan hrabě a paní hraběnka do Paříže? Mnoho šlechty má svá panství všude možně, ale žijí v Paříži.“

„O tom pochybuji. Oni čekají děťátko a jsou oba spíš takové rodinné typy. Asi zůstanou tady a Paříž je tak strašně daleko ...“

„Nicolet,“ rozhodne se on k útoku, „jsem hrozně šťastný, že jsem tě zase uviděl. Jsem vděčný panu hraběti de Godille, že mě nenechal ve svém pařížském domě. Ačkoli o tom uvažoval.“

„Už jsi říkal, jak máš důležité postavení u pana hraběte.“

„Ano, něco jsem ti už naznačil, ale bylo daleko více zážitků, rád ti je budu vyprávět. Tedy ty, které smím říci, mnoho z nich je tajných,“ zatváří se nesmírně důležitě.

„Budu ráda, když mi je budeš vyprávět.“

„Nicolet, až dneska tvoje paní usne ... bylo by možné, abys sem přišla za mnou?“ rozhodne se on po jistém váhání k přímé otázce.

„Chceš, abych přišla v noci sem za tebou? Abychom tady byli v noci sami?“

„Nicolet, slibuji ti, nebudu na tebe v ničem naléhat. Pokud si budeš přát, jen si budeme povídat, můžeme si dát pohárek vína a jen tak spolu posedět. Nemusíš se bát. Příliš si tě vážím, příliš tě mám rád, než abych se zachoval jinak,“ řekne on velmi přesvědčivě.

„Maurici,“ podívá se ona na něho rovněž velmi soustředěně a jen malý úsměv jí přelétne po tváři, „pokusím se za tebou přijít. Moc jsem na tebe myslela. Jenže nás dělí taková vzdálenost ... mám strach, když se náš vztah dostane dál ... potom se budu trápit ještě víc.“

„Ty ses trápila?“

„Až moc často jsem na tebe myslela. Jenže ty budeš stále v Paříži a já stále tady.“

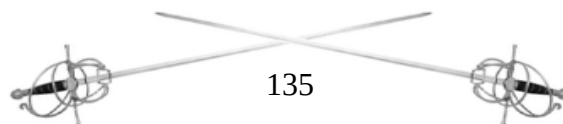
„Třeba něco vymyslíme ...“

„Vymyslíme?“ usměje se ona trpce, pesimismus jí přímo číší z očí.

„Nevím. Přijď za mnou a můžeme si o všem promluvit.“

„Já se toho bojím. Strašně moc za tebou chci přijít, ale bojím se. Maurici, když jsem dnes za tebou přijdu, nezůstane jenom u povídání. A já se potom budu ještě víc soužít, když jsi tak daleko ...“

„Nicolet, mám tě rád. Stále více si to uvědomuji.“

„Taky tě mám ráda. Ale osud nám nepřeje. Jsme moc malí páni, než abychom na tom něco změnili.“

„Možná bychom něco mohli udělat. Jsem správcem a tajemníkem pana hraběte de Godille. Mám tak dobré zajištění ...“

„Budu už muset odejít. Pokusím se za tebou dnes večer nebo v noci přijít, ale nevím kdy se mi podaří uvolnit, jak dlouho mě bude moje paní potřebovat. Kdyby se mi nepodařilo odejít, nevykládej si to ve zlém.“

„Budu na tebe čekat celou noc, nechám odemčeno. Pokud se ti podaří odejít z tvých komnat a přijdeš, budu nesmírně šťastný. Kdyby se ti nepodařilo odejít dnes, jsme tady i další dny.“

„Udělám všechno, abych se sem vrátila. Pustíš mě?“

„Samozřejmě,“ vyskočí on jak vystřelený katapultem a odemkne dveře. Vykoukne z nich a rukou jí naznačí, aby chvíli počkala. Pokyne jí, až sezná vhodnou chvíli k nepozorovanému opuštění jeho soukromé komnaty.

Nicolet se do stejné místnosti vrátí krátce před půlnocí. Maurice leží natažen na lůžku, oblečený a v toužebném očekávání jejího příchodu. Ona tiše a lehce zaklepe, on vyskočí z lůžka. Projede jím mrazení, mísí se v něm radost, očekávání, ale také nejistota a obava z možného zklamání. Jakmile komorná vklouzne do jeho komnaty, on zamkne a spěchá jí nabídnout židli. Následně oběma nalije víno a pobídne ji ke konzumaci.

Jejich noční setkání se odvíjí podle předpokladů a obav Nicolet. Nejprve si jen povídají a usrkávají víno, pak dojde k letným dotykům rukou, pokračují poněkud ostýchavými polibky a skončí zcela neostýchavým milostným aktem. Vzhledem k jejich vysoké vzájemné náklonnosti nejde jen o obyčejné tělesné splynutí, v jejich milostném projevu je daleko víc.

Nicolet odchází z místnosti kolem třetí hodiny ránní, v zámku je tou dobou již poměrně klid, pouze několik šlechticů ještě ponocuje a popíjí. I na jiných místech se schyluje, či již je dokončeno, několik podobných milostných prožitků. Ve většině případů jde však pouze o čistě tělesnou záležitost, bez přítomnosti citu. Prostě jen mladí lidé plní síly využijí příležitosti, která se jim naskytla. Jak předvedli odpoledne i Augusteho s Beatou.

Maurice a Nicolet se pravidelně schází po celou dobu oslav na zámku Prieu. Jejich vztah se rozvine a jejich vzájemná náklonnost a přitažlivost se směle dá nazvat láskou. Zcela jinak tomu je u Augusteho a Beaty a dalších dvou služebných, které osobní sluha markýze de Almare zatáhne do přítelovy komůrky a užívá si tam s nimi. Svedené dívky, nutno podotknout rády a ochotně, pro něho znamenají jen povyražením a cítí k nim jen tělesnou přitažlivost. Když opouští zámek, libuje si nad příjemně prožitými chvílemi. Za dívkami, u nichž zabodoval, nijak nesmutní. Zcela jiné pocity prožívá jeho přítel Maurice a jeho staronová přítelkyně. Když se přiblíží ráno poslední noci a musejí se rozloučit, přepadne Nicolet nesmírná tíseň.

Leží vedle sebe nazí, zakrytí pouze pokrývkou, přitulení k sobě. On ucítí záchvěvy jejího těla, zpozorní, zaslechne i tlumené štkání. Co možná nejněžněji ji obejmě a políbí na šíji. Ona k němu otočí hlavu, on nemůže v temné místnosti vidět proudy slz stékajících po jejích lících, ucítí ale jejich slanost, stírajíc je polibky.

„Já to věděla,“ zajíkne se ona, „Já věděla, jak všechno dopadne.“

„Nicolet, moc tě miluju!“

„Já tebe taky, Maurici,“ propukne ona v pláč, „Jenže kdy se zase uvidíme? Za rok? Za dva?“

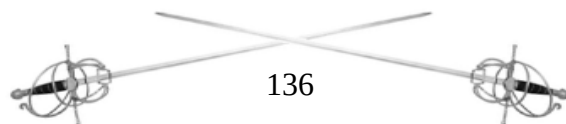
„Lituješ těch pár společných nocí?“

„Ne, budu na ně vždycky vzpomínat. Jenže se budu trápit ještě víc. Jen těžko se mi na tebe bude zapomínat.“

„Ale já na tebe nechci zapomenout!“ téměř on vykřikne.

„Budeme tak daleko od sebe!“

„Budeme si psát. Požádám pana hraběte, aby mi umožnil tě navštívit ...“

„Psát si? K čemu nám bude psaní, když nebudeme spolu? Kdy se dostaneš k tomu, abys mě navštívil? A co na to řekne moje paní a tvůj pán?“

„Pan hrabě je rozumnější, určitě nás pochopí.“

„I kdyby, co udělá?“

„Požádám tě o ruku, vezmeme se a budeme žít spolu v Paříži!“ řekne on svoje tajné přání, o kterém přemýšlí už nejméně dvě noci, stále intenzivněji, s blížícím se termínem jejich rozloučení.

„Maurici! Myslíš vážně, cos právě řekl?“ zajímá se ona.

„Myslím to smrtelně vážně. Miluju tě!“

„To říkáš jen tak. To není tak jednoduchý, naši pánové ... já nic nemám ... jsem komorná u paní hraběnky, kterou mám ráda. Ona čeká dítě, bude mě potřebovat.“

„Počkám na tebe, jak dlouho budeš chtít. Udělám všechno, abys nebyla nešťastná. Uvidíš. Jsem paličák, když si něco vezmu do hlavy, tak se jen tak nevzdám,“ hladí ji on po vlasech a líbá na šíji.

„To říkáš teď. Ale co za pár dní?“ opakuje ona tvrdošijně.

„Jestli chceš, promluvím zítra s panem hrabětem. Poprosím ho o pomoc.“

„Ne, prosím, teď ne,“ řekne ona skoro vyděšeně, „Musíme si všechno promyslet. Stejně teď není vhodná chvíle, svatba, oslavy.“

„Máš pravdu, teď není vhodná doba,“ uzná on její argument, „Ale v Paříži si najdu příležitost. Nicolet, budeme si psát a až uznáme za vhodný, tak udělám všechno proto, abysme mohli být spolu.“

„Ale co bych dělala v Paříži? I kdyby mě moje paní dovolila odejít?“

„Byla bys mou ženou. Mám na starosti celej dům a další záležitosti pana hraběte. Není sice dvakrát štědrej, ale mám nějaký peníze, abysme mohli být spolu. Toho se bát nemusíš!“

„Maurici, musím si všechno promyslet. Jsem u paní hraběnky spokojená. Ty máš zase svoje postavení u pana hraběte.“

„Nicolet, všechno se dá vyřešit. Pokud se máme skutečně rádi, tak se nám náš záměr podaří. Uvidíš.“

Ještě dobrou půl hodinu vedou různé úvahy na stejné téma. Ona se trochu uklidní, ale jakmile se za ní zavřou dveře pokoje, znovu ji vytrysknou slzy z očí. On padne zpátky na lůžko, přehodí přes sebe přikrývku, pak znovu vstane, přiloží do krbu. Málem mu vyhasl, husí kůže po celém těle ho upozorní na tento fakt. Neoblékne se, jen se zachumlá do pokrývky. Velmi ztěžka oddychuje a přemýšlí, jak se bude cítit, až mu zítra zůstane zámek Prieu za zády. Až se zase celá ta kolona z Paříže vydá zpátky.

Maurice a Nicolet se ještě jednou setkají v místech pro služebnictvo, jež řádně prořídlo o stavy již odjedších šlechticů a šlechticů. Opět se neubrání slzám, jejich polibky jsou plny vášně i smutku.

„Miluju tě,“ šeptá jí on opakovaně do ucha, svírá ji v náručí.

„Já tebe taky,“ odpovídá mu ona, když se jejich ústa na chvíli uvolní.

V kočáře hraběte de Godille panuje ticho. Šlechtic odpočívá značně unaven bohatým a náročným programem, jeho tajemník zírá před sebe se skelným pohledem, tvář má strnulou, jako by byl duchem zcela mimo. Ačkoli hrabě pociťuje stále známky značné společenské únavy, stav rozpoložení mysli jeho sluhy mu neunikne.

„Co se děje, Maurici? Stalo se něco?“ zeptá se.

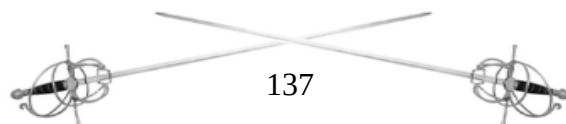
„Pane hrabě, to je na delší vyprávění,“ povzdechne si mladík a v očích se mu zaleskne.

„Do Paříže máme dost dlouhou cestu,“ pokusí se Armand zažertovat, ale jeho snaha nepadne na úrodnou půdu.

„Paříž je skutečně daleko,“ vyloží si poznámku zcela jinak Tissot. Zámek Prieu zůstal jen kousek za nimi, ale na něho náhle padne hrozná tíseň, smutek a beznaděj. Neubrání se slzám, které mu vyhnou z očí. Rozmaže si je po tváři a zakryje si obličej dlaní.

„Maurici,“ pohlédne na něho pan de Godille soucitně, sám si vzpomene na Andreu, své trápení s trháním zakázaného ovoce a beznadějí jejich vztahu v dlouhodobějším horizontu, „Tak co se děje? Ven s tím, třeba ti budu umět pomoc.“

„Pane hrabě,“ popotáhne tajemník, „já jsem tak strašně nešťastnej!“

„Mluvils o Nicolet. Dopadlo to s ní špatně? Má někoho jinýho nebo jste se pohádali?“

„Dopadlo to až moc dobře, pane hrabě. Oba se milujeme a prožili jsme tady krásný chvíle. Asi bych to neměl říkat, pane hrabě, ale několikrát za mnou přišla do mého pokoje a zůstala skoro celou noc. Jenže, pane hrabě, kdy ji zase uvidím?“ vyvalí se další potoky slz z očí nešťastného správce.

„Ty ji snad vopravdu miluješ, ty kluku jeden nešťastná,“ zavrtí hlavou Armand, který jako by si náhle uvědomil, že i jeho služebník je mladý muž, který může být zachycen do osidel lásky.

„Ano, pane hrabě. I Nicolet mě má ráda. Těch pár nocí s ní byly nejkrásnější chvílky v mém životě. Jenže kdy ji zase uvidím, pane hrabě? Kdy?“

„Tak to opravdu nevím, Maurici,“ řekne pan de Godille s velkým pochopením, „Ale třeba něco vymyslíme,“ dodá a nešťastný mládenec zvedne se zábleskem naděje svůj uplakaný obličej.

HRABĚNKA DE BESIÈRE A SPRÁVCE BURDAIN

Správce paláce Almare pan Vincent Burdain po celou dobu nepřítomnosti markýze skutečně nevystřelil z domu ani nos. Proto hned druhý den dopoledne po návratu svého pána si nechá připravit kočár a vyrazí za svoji sestrou do Saint-Denis. Nikoho se na nic ptát nemusí, má zcela volné ruce pro své záležitosti. V paláci vše skvěle funguje a tak může odjet beze strachu. Nevezme si žádný doprovod, pouze kočí Edmond Villoissan na kozlíku mu činí nepřímo společnost.

Burdain se zastaví na tržišti, nakoupí nějaké dárky pro svoji sestru i její dvě děti a pokračuje v cestě. K menšímu, ale velmi pěkně udržovanému domku na okraji Saint-Denis, dorazí krátce po jedenácté hodině. Jeho sestra Kateřina Perronová ho přijde s radostí uvítat. Třiatřicetiletá žena mírně při těle, se začínající druhou bradou pod oválným, ale nijak výrazným obličejem, se strojí velmi decentně, ale stejně jako její šat, i její domácnost je jako ze škatulky. Vzorně uklizená, čist'ounká. Ona ani její děti moc z domu nevycházejí, pouze někdy na nákupy a pochopitelně s železnou pravidelností do kostela. Naopak se za nimi dostavuje jejich najatý učitel. Kateřina je velmi spořádaná a pobožná a ve stejném duchu vede výchovu svých dvou dětí. Po smrti svého manžela, vojákoví, který položil život za krále, se stala jejich výchova její nejdůležitější starostí. Žije z úspor a z pomoci svého bratra.

Strýci se přijdou předvést i obě její ratolesti, rovněž prostě ale vkusně ustrojené. Kateřině bude za dva měsíce třináct let, již začíná nabírat ženské obrysy, cudně klopi oči a na přivítanou strýce vystřihne pukrle. Obličej má podobný matce, oválný, neutrální, ale stále ještě dětský. Julesovi bude jedenáct za čtvrt roku, přesto již je stejně vysoký jako jeho starší sestra a asi se podobá více otci, protáhlejší obličej, tmavé černé vlasy. I on pozdraví velmi způsobně.

Vincent rozdává drobné dárky všem třem, za což se mu dostane spořádaných, ale odměřených díků. Děti pak odejdou a vrátí se až za hodinu, kdy všichni dohromady poobědvají. Bratr ze sestrou si mezitím povídají, on jí trochu zalže, neřekne jí o starostech s matkou svého pána, ale vysvětlí jí, že mu jeho pán nařídil, aby po dobu jeho nepřítomnosti byl stále v paláci přítomen. Rozhodně své sestře nechce přidělovat starosti.

Strýc se zdrží asi do půl druhé, kdy se omluví svými povinnostmi a rozloučí se. Jeho kočár hlídaný Villoissanem je připraven. V jeho útrobách se skrývá ohřívadlo, které přeci jen zlepšuje podmínky k cestování, zvláště když opět začne z nebe padat mírný příděl sněhu a zvedá se vítr. Ve městě nebude vliv počasí až tak hrozný, ale mezi Saint-Denis a Paříží si kočí užije, napadne správce, když sedá do svého dopravního prostředku.

Ve chvíli, kdy kočár správce Burdaina najíždí na cestu spojující Saint-Denis s Paříží, otevrou se náhle jeho dveře a bez jakýchkoli slov dovnitř přiskočí nějaký muž a posadí se proti němu. Vyděšený mužiček se nezmůže na nic, zcela strne a zírá na postavu zahalenou do pláště a s kloboukem hluboko v čele, čímž mu zakrývá obličej.

„Přeji krásný den, pane Vincente,“ sundá si neznámý klobouk a objeví se tvář Horné Machauta.

„Vy tady? Co si přejete?“ vysouká ze sebe zaskočený správce, který samozřejmě pozná sloužícího hraběnky de Besiere. Ví o něm své, on není jen její kočí, ale dost často vyřizoval různé delikátní záležitosti.

„Přišel jsem na přátelskou návštěvu,“ ušklíbne se nepozvaný host, když se dvířka kočáru znovu otevrou. Dovnitř nakoukne hlava kočího Villoissana, který si povšiml naskočení neznámého muže a tak než uvede kočár znovu do pohybu, jde se podívat, co se stalo.

„Co se děje, pane?“ zeptá se a podívá se na vetřelce, který odvrátí tvář.

„Nic, jen jeden můj známý. Pokračujte v cestě,“ odvětlí Burdain nervózně, ale snaží se o milý úsměv. Z Machauta má strach a není si jist, zda jeho kočí by mu byl schopen pomoci.

„Rozumný rozhodnutí,“ pokývá vetřelec hlavou, když se dvířka kočáru znova zavřou.

„Co si přejete? Proč jste tak divně nastoupil do mého kočáru?“

„Jde jen o přátelskou návštěvu,“ odvětlí Machaut, „Vy jste asi zcela zapomněl na svoji bývalou paní, hraběnku de Besiere.“

„Nikoli, vaše tvrzení se nezakládá na pravdě, pane,“ řekne správce s rozhodností, jakou by u malého drobného človíčka čekal málokdo, „Paní hraběnka náhle odjela a pak přišel nový právoplatný majitel paláce a ten mě přijal do svých služeb.“

„Vy si všechno malinko zjednodušujte. Ale nejlepší bude, když si tohle s paní hraběnkou vysvětlíte osobně.“

„S paní hraběnkou? Ona je zde?“

„Není. Ale zařídil jsem, aby rychlý posel paní hraběnku zpravil, že se s ní za krátkou dobu sejdete. Není nutný, aby se vaše setkání uskutečnilo na veřejnosti. Zajedeme k jednomu místu, které jsem vybral a tam si s paní hraběnkou promluvíte.“

„O čem? Nevím, zda je naše setkání nutné ...“

„Jistě je!“ řekne velmi důrazně Machaut, změří si nervózního společníka velmi nebezpečným pohledem, pak pokračuje v úlisném, ale výhružném tónu, „Určitě bude vhodný, abyste paní hraběnce některé věci vysvětlil. Nemusíte se ale bát, určitě všechno bude probíhat skutečně v přátelském duchu. Jste jistě rozumný muž, máte rád svou sestru a její děti,“ vypálí ošklivou střelu.

„Co sem taháte moji sestru?“ přejede Burdainovi mráz po zádech.

„Vůbec vo nic nejde. Jak se daří vaší sestře Kateřině? A jak její dceři Kateřině a synovi Julesovi? Tak roztomilý děti, je ale nutný dbát na jejich bezpečnost. Však víte, dnešní doba je plná zlejších lidí. Ani se nenadějete a někdo by jim mohl ublížit. To by byla hrozná tragédie, nemyslíte?“

„Nechte je na pokoji!“ vykřikne správce.

„Nic se jim neděje. Určitě budete rozumný,“ dodá nezvaný host v kočáře, zabalí se ještě více do svého pláště a stáhne si klobouk do obličeje. Naznačí tím, že v tuto chvíli považuje další hovor za zbytečný.

Chudák Vincent prožívá muka strachu a nejistoty. Proč si jen s sebou nevzal silnější doprovod. Ovšem oni by si k němu stejně našli cestu. Poznámky o jeho sestře a její rodině ho zneklidní ještě více. Vždyť jde o otevřené výhružky, rozumí jim velmi dobře. Zmatek v jeho hlavě sílí, vrhá vyděšené pohledy

na muže na protějším sedadle, ale ten předstírá spánek. Vlastně se téměř nepohne do doby, než projedou branou do Paříže. Teprve pak opět nazvedne svůj klobouk.

„Poručte svému kočímu, ať vás zaveze ke kostelu Saint-Eustache,“ nařídí.

„Proč právě tam?“

„Protože vás tam někdo bude čekat. A dost řečí!“

Burdain nemá odvahy protestovat, zaklepe na kočího a následně mu nařídí nový cíl cesty. Ten přijme příkaz beze slov. Machaut zaujme opět polohu mrtvého brouka, dokud kočár nezastaví nedaleko překrásné stavby Saint-Eustache.

„Půjdem se projít,“ řekne krátce poté.

„Kam půjdeme?“

„Jen kousek, někdo tam na vás čeká. Nařídte svému kočímu, ať tady na vás počká. Nemusíte se ničeho bát, za krátkou dobu se sem vrátíte a pojedete do tepla svého paláce,“ ušklíbne se vyděrač a vystoupí. Mužik pochopí zbytečnost jakýchkoli protestů, navíc sám je zvědavý, co mu jeho bývalá paní chce.

Její služebník ho vede okolo kostela do postranních uliček, v jedné z níž čeká kočár, na němž nejde přehlédnout znak rodu hrabat de Besiere. Dvířka se otevrou a Burdain do nich s jistým zaváháním vstoupí. Mrazení po zádech zesílí, když spatří tvář své bývalé paní. Usmívá se svým zvláštním způsobem, jaký dobře zná, který však mnohdy nevěstil nic dobrého. Což si mužik uvědomuje, když dosedá na čalouněnou sedačku.

„Dlouho jsme se neviděli, pane správce,“ uvítá ho ona, v obličeji stále přívětivý výraz. Tím ho však oklamat nemůže, na to ji zná příliš dobře.

„Paní hraběnko, jsem potěšen vaším návratem do vaší milované Paříže. Doslechl jsem se již o vašem návratu.“

„Pane Vincente,“ zvažní její hlas, „Je tady příliš velká zima, než abychom si vyměňovali zdvořilostní formulky. Půjdem rovnou k věci.“

„Jak si přejete, paní hraběnko.“

„Pokud si dobře vzpomínám, tak když jsem odjížděla do Anglie, dala jsem vám nějaké příkazy. Vy jste je ale nedodržel!“

„Nedodržel? Zabezpečil jsem palác a přivítal vašeho syna. Vám pak zasílal peníze do vašeho přechodného místa pobytu. Splnil jsem všechno, co jste chtěla.“

„Všechno? Měl jste mi poslat další majetek. Což jste nesplnil a dle všeho začal velmi vřele sloužit jeho novému majiteli!“

„Vašemu synovi, paní hraběnko!“ upozorní on důrazně.

„Proč jste mi neposlal další peníze, jak jsem vám poručila?“

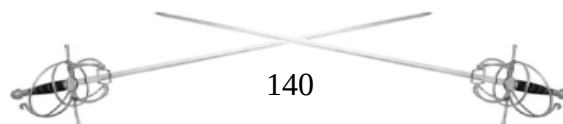
„Nechápu vaše rozhořčení, paní hraběnko. Váš syn, pan markýz de Almare, mi sám nabídl možnost pokračovat ve funkci správce paláce. Což jsem s radostí přijal, vždyť jsem měl i váš rozkaz postarat se o palác. Poté jsem se osobně staral, aby vám byly poskytovány dostatečné prostředky a směřovány do Anglie. Nerozumím proto, proč se na mě zlobíte.“

„Neodpověděl jste na mou otázku. Dobrý správce dokáže poslat peníze, aniž by se o tom můj syn dozvěděl. Kdyby chtěl. Ale nechme toho, stalo se, nedá se odestát. Bavme se o něčem jiném. Vždy jsem vás velmi dobře platila, očekávala jsem, že mi zůstanete věrný a po mém návratu si vás znovu do služby povolám. Znáte některá moje tajemství a jste pro mě důležitý muž. Sám dobře víte jaká.“

„Neudělal jsem nic proti vašim zájmům, paní hraběnko, naopak, staral jsem se, abyste v zahraničí nestrádala.“

„Opakujete se, pane Vincente. Mě ale zajímá zcela jiná věc. Na můj příkaz jste v paláci vybudoval tajnou skrýš, do které jsme vložili značné bohatství. Jde o naše tajemství a vždy jsem věřila, že u vás zůstane v bezpečí. Doufám, že jsem se nezmýlila!“ podívá se ona na něho pronikavým pohledem, až se on ještě více zmenší, jde-li něco takového vůbec.

„Co ... co po mně chcete?“ zakoktá.

„Víte o tom úkrytu můj syn?!“ vypálí ona otázku, kterou on ale již delší dobu čeká a je proto na ní připraven.

„Nevím. I když přiznávám, paní hraběnko, byl jsem nucen do těch zásob sáhnout a trochu z nich využít,“ rozhodne se podat kompromisní vysvětlení. Od markýze ví, že své matce nepověděl o znalosti jejího tajemství, zdá se mu však rozumné přiznat alespoň něco, jeho vyjádření tak bude znít důvěryhodněji.

„Sáhl jste do mých peněz?!“ zasyčí ona.

„Bohužel, paní hraběnko, musel jsem. Vydání s příchodem vašeho syna do Paříže, nutnost vyplácet peníze vám, nedalo se jinak.“

„Nedalo se jinak!“ téměř ona zvolá, „Tak vy rozhazujete moje úspory a říkáte nedalo se jinak. Jak jste tyhle příjmy vysvětlil mému synovi?“

„Právě proto jsem mu nic vysvětlovat nemusel,“ pokračuje on ve své lži, „On se vůbec o majetek nestará. Zajímá ho jen, abych splnil jeho rozkazy. Rozhodně není rozhazovačný, určitě ne, naopak. Nabádá mě k šetřnosti. Ale účetnictví nechává na mně.“

„Kolik jste utratil z mých peněz?“

„Ne zase tolik. Asi sto padesát tisíc liber.“

„Sto padesát tisíc liber!“ spráskne ona teatrálně rumama, „Taková ohromná částka se vám zdá málo?!“ zableskne se jí hrozivě v očích.

„Paní hraběnko, dost z těch peněz stejně skončilo u vás. Další jsem hradil z výnosů z jiných aktivit, panství Almare, Besiere, z majetku v Paříži.“

„Pane Vincente, dost se zlobím,“ snaží se ona zachovat klidnou hlavu, „Ale jak už jsem řekla, stalo se a nedá se odestát.“

„Zbylo tam toho více než dost,“ namítne on, ale příliš nepochodí.

„Zbylo dost!“ křikne ona, „Víte, co úsilí mě stálo, než jsem všechno nashromáždila?! A vy si s tím děláte co chcete! Nejraději bych vás za takovou svévoli popohnala k zodpovědnosti. Ale máte možnost svoje pochybení napravit a já jsem ochotna na vaši chybu zapomenout.“

„Nerozumím vám, paní hraběnko.“

„Pane Vincente!“ podívá se na něj ona a on v jejích očích čte zlobu, vztek, nenávist, odhodlání, „Snad jste mě poznal dost dobře, než abyste lehkovázně jednal proti mým zájmům. Já nemluví do větru a jsem schopna si svoje zájmy dobře hájit. Vůbec by mě nenapadlo, že byste si dovolil bez mého svolení sáhnout na mé peníze a cennosti! Takové jednání je totiž obyčejná krádež a jak končí zloději dobře znáte. Nepotřebuji soudce, abych vyrovnala své účty.“

„Vy mi vyhrožujete, paní hraběnko?“ zbledne on ještě více a jeho tělo ovládne strach. Velmi dobře ví, čeho je ona schopná.

„Vyhrožovat?“ ohrne ona pohrdlivě ret, „Proč vyhrožovat, když mohu přikazovat? Měla bych vám nechat useknout ruku, kterou jste sáhl na můj majetek a až byste si toho trestu užil, tak i hlavu. V Paříži jsou stovky mužů, kteří splní takové mé přání bez jediné otázky.“

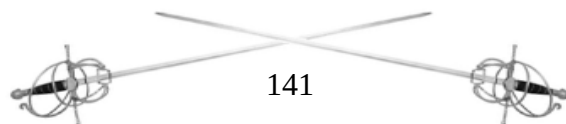
„Chcete mě nechat zabít?“ zvolá on vyděšeně a podívá se směrem ke dvířkům kočáru, jako by snad hledal únikovou cestu.

„Zabít?“ rozesměje se ona, „Ne, nepozvala sem vás na tuto schůzku, abych vás nechala zabít, pane Vincente. Jen jsem vám naznačila, jak malý problém by byl něco takového udělat. Vše bude záležet na vás, jak se zachováte.“

„Co chcete, paní hraběnko?“ skoro se bojí zeptat.

„Můj příkaz je velmi jednoduchý. Můj syn je majitelem paláce Almare a s tím se nedá nic dělat. Jsem s nabytím jeho práv srozuměna a respektuji je. Ale co je ve sklepě, zabezpečené vámi navrženými důmyslnými mechanismy, je moje. Tento majetek mi právem přináleží a já ho chci zpátky!“

„Chcete svůj majetek zpátky, paní hraběnko? Nerozumím vám, paní hraběnko, proč se nedomluvíte se synem?“

„Pane Vincente,“ zasměje se ona, s určitým přehráváním, „Proč pokoušet duši mladého muže? Proč ho trápit zbytečnými myšlenkami, zda si nepřivlastnit něco, co mu nepatří? I bez mého bohatství ve sklepe toho má můj syn dost a dost. Určitě dost, aby vedl rozmařilý život, mohl se válet s děvkami a rozdávat moudra v salónu Ramnouillet a kdoví kde ještě.“

„Máte pravdu, k životu na dobré úrovni peníze ze sklepení váš syn nepotřebuje. Právě proto byste se s ním mohla dohodnout, aby vám dovolil vaše úspory využívat.“

„Aby mi dovolil!“ zvolá ona rozhořčeným tónem, při kterém správci přejede mráz po zádech, „Aby mi dovolil využívat můj majetek? Pane Vincente, začněte uvažovat správně, začíná mi být zima a také se začínám zlobit!“

„Paní hraběnko, vůbec ničemu nerozumím. Co vlastně chcete?“

„Jen maličkost. Vymyslete, jak dostanete moje cennosti a peníze ze sklepa paláce Almare na místo, které vám určím.“

„Ale něco takového je zcela nemožné!“ téměř on vykřikne, ačkoli už dávno tento návrh čeká, „Jak bych mohl nepozorovaně odvézt takovou hromadu věcí? Postupné tajné vynášení drobnějších cenností by zabralo týdny, možná měsíce, větší bych ale ani tak ven nepozorovaně nedostal.“

„Tak dlouho jistě čekat nebudeme. A nemíním se vzdát ničeho ze svého majetku. Musíme je dostat pryč naráz!“

„Naráz? Něco takového je ještě nemožnější!“

„Neznám slovo nemožné!“ zasyčí ona, „A vy ho už přede mnou nikdy nepoužívejte! Dávám vám týden, abyste si s tím poradil. Za týden čekám váš návrh, jak vše vyřešíme.“

„Mám obavu, paní hraběnko, že na nic rozumného nepřijdu!“

„Takový výsledek vaší snahy by byl velmi nemilý,“ ušklíbne se ona a on v jejích očích čte, co by nesplnění zadání znamenalo, pro jistotu se mu ale své hrozby rozhodne vyjevit i verbálně, „Nemilý pro vás, pane Vincente. A nejen pro vás. Kdyby vás totiž napadlo teď běžet za mým synem a říci mu o našem rozhovoru, tak se určitě přihodí neštěstí vaší sestře a jejím dětem. Třeba by do jejich domu mohli vniknout zloději a všem třem podříznout hrdla. Když by byli milosrdní. Váš synovec a neteř jsou pohledné děti, jak jsem slyšela. Určitě by jimi nějaký zvrhlíci nepohrdli! Takový osud byste pro ně jistě nechťeli!“

„Paní hraběnko, moje sestra s tím nemá nic společného ...“

„Ale má, je totiž vaše sestra. Pane Vincente, vaše sestra a její dva spratci jsou mi zcela lhostejný, ale jestli mě zradíte, budou první, kdo vaši zradu odnesou. Už teď se na vás zlobím, tak moji trpělivost nepřepínejte. Před mým hněvem se neskryjete, ani vy, ani vaše sestra. Toto vám říkám zcela nepokrytě, na nějaký soucit je ve sklepení až moc velký bohatství. Dobře važte každé svůj další krok!“

„Paní hraběnko, vy byste nechala ublížit těm dětem?“ zvolá v předstíraném údivu, neboť o jejich hrozbách nepochybuje.

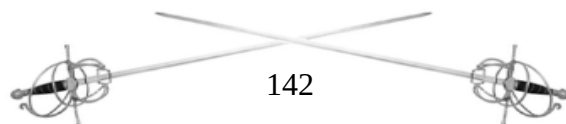
„O dvě děti víc nebo míň, vždyť je jich na světě tolik. Jejich osud je mi zcela lhostejný. Za pár drobných se najdou desítky ochotných vykonavatelů, kteří je podřežou bez zaváhání. Než se tak stane, všichni si užijí, jak ti vykonavatelé, tak ty děti, každý ovšem jiným způsobem. Nebudu mít slitování, jestli mě zradíte!“

„Zkusím něco vymyslet.“

„Máte ale jen týden. Ani o hodinu víc. Kde mě najdete víte, jistě naleznete způsob, jak mi nepozorovaně poslat zprávu. Horné má tuhle záležitost na starosti, jednejte s ním. Vykopejte tunel, naaranžujte loupež v paláci, je mi jedno, co provedete. Ale do týdne chci své peníze a další cennosti. Jinak se stane, co jsem řekla.“

„Jste krutá, paní hraběnko.“

„Krutá? Jen když jsem k takovému jednání donucena, proto si má slova dobře pamatujte! Ještě jednou vás upozorňuji, vás i vaši sestru stále sledujeme. Někaké vaše podezřelé jednání a bude zle. Neschováte se před mými lidmi ani vy, ani vaše sestra. A kdyby vás napadlo ji náhle pozvat do paláce a tam ji schovat, nedorazí tam.“

„Udělám, co budu moc.“

„Ne! Uděláte co jsem vám nařídila, abych dostala zpět svůj majetek. Nebo zemře nejdřív vaše sestřenice, pak váš synovec, pak vaše sestra a nakonec, až si nad jejich smutným osudem dostatečně popláčete, tak také vy. Je vám tohle jasné?“

„Jasněji už jste mi svoje příkazy říci nemohla,“ odvětlí on chladně, chvěje se však na celém těle.

„Tak běžte a všechny má slova si dobře pamatujte!“ ukončí ona výhružkou jejich schůzku.

Burdain beze slova vystoupí, jakmile za sebou zavře dveře, roztrhne ona zlostí kapesníček, který žmoulala v rukách. Utrácel její peníze! Ale dobré je, že o pokladu ve sklepení nevyžvanil nic jejímu synovi. Dá pokyn, aby se kočár rozjel, je promrzlá a těší se na teplo svého nepříliš honosného, ale útulného domova.

TĚŽKÉ CHVÍLE SPRÁVCE BURDAINA

Druhý den po schůzce hraběnky de Besiere a správce Vincenta Burdaina požádá hrabě de Godille o naléhavé setkání svého přítele markýze de Almare. Obratem obdrží pozvání na večeři na osmou hodinu večerní. Častý host v paláci Almare dorazí krátce před stanovenou hodinou a je zaveden do salónku v sousedství osobních prostor markýze. Během krátké chvíle jsou oba mladíci obslouženi, služebnictvo zmizí za dveřmi a oni mohou hovořit bez obav, že jejich slova zaslechne někdo třetí.

Asi čtvrt hodiny se baví o všedních věcech, o návratu do Paříže, pak však hostitel položí otázku, na jejíž odpověď je zvědavý.

„Požádal jste o naléhavé setkání, nejde tedy asi jen o obyčejnou návštěvu.“

„Máte pravdu. Bohužel. Raději bych si s vámi povídal o jiných věcech. Ale musím vám sdělit několik velmi důležitých zpráv ohledně vaší matky.“

„Tušil jsem toto téma. Stalo se snad něco, co jsme byli na zámku Prieu?“

„Ano i ne,“ povzdechne si pan de Godille, „Vaše matka uskutečnila delší cestu do Rambouillet. Víím, kdo poblíž toho města už nějakou dobu bydlí a tuším, proč tam jela. Na statku tam teď žije bývalý důstojník gardy kardinála Richelieua a její bývalý milenec pan de Concestion.“

„Copak mu asi chtěla?“

„Nevím, ale jistě se jen tak netrmácela takovou dálku v takovém počasí. Ale vrátila se sama. Buď se nedohodli, nebo jen chtěla něco zjistit. Byl s ní i pan d'Holfene, víte, ten co byl asi zapleten do smrti jejího druhého muže.“

„Vlastně se sešli dva bývalí milenci se svou bývalou milenkou,“ přelétne po tváři markýze nepatrný úsměv.

„Tak jsem o jejich schůzce neuvažoval. Ale asi si o svých milostných zážitcích nevyprávěli.“

„Může moje matka něco chystat?“

„Bohužel, mám takový pocit, příteli. Ale teď nejde jen o pana de Concestion. Včera večer jsem se sešel s mužem, který pro nás zařizuje sledování vaší matky. Ten mi řekl nejen o jejím výletu, ale také o dalších jejích aktivitách. Její lidé usilovně vyzvídají u služebnictva vaší sestry i vašeho. A nejhorší na konec. Včera odpoledne se sešla s vaším správcem panem Vincentem.“

„S panem Vincentem? Kde se sešli?“

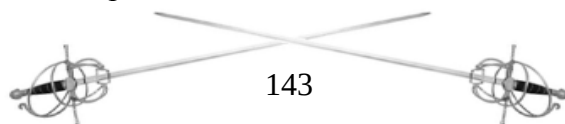
„Nedaleko jejího bydliště, za kostelem Saint-Eustache. Dojel tam ve svém kočáře. Společně s jedním služebníkem vaší matky. Pak si přisedl do kočáru vaší matky. Nepochybně tajná schůzka, naštěstí našim lidem utajena nezůstala. Bohužel nevím, o čem se bavili,“ dodá hrabě.

„Já asi tuším,“ zachmuří se tvář markýze.

„Správce vám o té schůzce řekl?“

„Bohužel ne, ačkoli už k tomu měl dost času. Co navrhuje udělat?“

„Nemám tušení. Věříte svému správci?“

„Zatím jsem neměl jediný důvod k opaku. Svoji práci dělá znamenitě, prozradil mi jedno velmi důležité tajemství mé matky, aniž by musel. Ostatně právě toto tajemství bylo s největší pravděpodobností důvodem jejich schůzky.“

„Tajemství? Nechci vyzvídat, ale jestli vám mám pomoci, možná bych měl být více zasvěcen.“

„Máte pravdu, měl jsem vám o něm říci,“ zamyslí se pan de Almare, „Moje matka za dobu své služby kardinálovi, ale asi především sama sobě, nashromáždila značný majetek. Ten schovala ve sklepení zdejšího paláce. Vím o tom jen já a správce Vincent. Teď také vy.“

„Nemusíte se bát, vaše tajemství zůstane jen mezi námi. Jde o značnou sumu?“

„Nejde jen o peníze, ačkoli i ty tam jsou. Ale také další cennosti, šperky, zlato, stříbro, obrazy a podobně. Dohromady dost značná cena.“

„Domníváte se, že ty věci bude chtít zpátky?“

„Obávám se toho. Ona doposud neví, že její tajemství znám. Pravděpodobně bude chtít po mém správci, aby jí pomohl získat zpátky tento majetek. Už jsem s ním o tom mluvil, před naším odjezdem. Nařídil jsem mu, aby nevycházel z paláce. Ale stejně si k němu našla cestu. Jen jsem zaskočen jeho chováním. Netuším, proč mně o své schůzce s mou matkou nic neřekl.“

„Mohl k tomu mít více důvodů. Snad vás ale nezahlavil. Alespoň vidíte, jak se vám vyplácí moji lidé, kteří bdí nad vaší matkou.“

„S vašim konstatováním nelze než souhlasit. Ovšem jak se mám zachovat?“ přizná svou bezradnost markýz.

„Předpokládám, že jí ty cennosti vydat nechcete.“

„Nechci. Nejsem tak lakotný ani hrabivý, ale dost toho nashromáždila v době, kdy využívala majetek mého otce. Já byl mezitím o vodě a kůrkách v klášteře, když svůj osud pojmu trochu nadneseně. Beru věci ze sklepení pro sebe jako odškodné, ale v tom se s ní asi neshodnu.“

„To asi opravdu těžko.“

„Ovšem teď opravdu nevím, co dělat. Jestli s ní správce spolupracuje ...“

„Máte dle mého jen dvě možnosti,“ přemýšlí nahlas pan de Godille, „Buď o mém zjištění zachováte mlčení a budeme vašeho správce dále sledovat a uvidíme, jak bude jeho vztah s vaší matkou pokračovat. Nebo se ho na schůzku zeptáte. Podle toho, co vám řekne, tak se rozhodnete. V každém případě musíte být velmi obezřetnej.“

„S vašimi závěry souhlasím. Nerad chodím kolem horké kaše. Nejraději bych si se správcem promluvil, ale nechtěl bych mu prozradit, že moji matku sledujeme.“

„Tohle se dá lehce zařídit, dokonce vám mohu pomoci.“

„Vy osobně?“

„Ano, není nic jednoduššího. Byl jsem to já, kdo ho náhodně spatřil, jak nasedá do kočáru vaší matky. Ale jestli s ním chcete mluvit, tak bych vám doporučil zvolit jinou taktiku.“

„Jinou taktiku? Mluvte, příteli, v těchto věcech máte více zkušeností.“

„Snad. Na vašem místě bych dal napřed panu správci příležitost, aby vám své jednání vysvětlil. Podle jeho chování poznáte, jestli mu můžete důvěřovat. Třeba jen nenašel odvahu se vám svěřit, možná ho něčím vaše matka vydírá. Nebo je její člověk od počátku a jen vás klamal. Pak ho buď můžete využít, aby donášel jen to, co budete chtít, aby se vaše matka dozvěděla. Nebo se ho rychle zbavit.“

„Máte pravdu. Nejraději bych si ho zavolal hned.“

„Tak si ho zavolejte do vedlejší místnosti, já zůstanu za dveřmi. On mě neuvidí a já ho uslyším. Pak vám mohu říci svůj názor.“

„Asi vás poslechnu. Víte co uděláme? Až dovečeříme, nechám si pana správce zavolat. Zdá se mi jeho jednání podivné. Vůbec mi o tajném místě ve sklepech nemusel říkat. Prý ho k tomu dost nutil pan de Concestion, aby se asi pomstil své milence, která ho zkompromitovala před kardinálem de Richelieu. Ovšem správce nemusel mluvit pravdu. Možná se mi jen chtěl zavděčit, abych ho nechal ve své službě a on pak mohl pomáhat mé matce. Jsem ze všeho zmatený.“

„Však se možná už brzy dozvíme víc,“ pokrčí rameny pan de Godille a zakousne se do pečinky. Jeho přítel ho následuje, nicméně mu najednou úplně přestalo chutnat. Zpráva o panu Burdainovi ho zasáhla na citlivém místě, tolik mu věřil a on se za jeho zády schází s jeho matkou, aniž by mu o tom řekl.

Asi po půl hodině nechá markýz sklidit ze stolu, ještě asi další čtvrt hodiny klábosí se svým přítelem u poháru vína. Pak si zavolá svého sluhu Bastiena a poručí mu vyhledat a přivést správce. Auguste jen přikývne a odkvačí vyplnit příkaz. Hrabě se zvedne rovněž, ale přesune se do vedlejší místnosti. Dveře zůstanou nedovřené, on se posadí na židli kousek za ně. Tma mu nevadí, protože nepotřebuje vidět, ale slyšet. Což mu škvíra mezi místnostmi dostatečně umožňuje.

Pan Burdain přichvátá velmi záhy. Nijak se nediví, často je povolán řešit s markýzem problémy, bez ohledu na denní či noční hodinu. Trochu ho překvapí nepřítomnost hrabě de Godille, odešel tentokrát velmi záhy po večeři. Sám správce odpočíval ve svém hájemství a s hostem se asi minul. Pan de Almare mu nabídne křeslo, nechá jemu i sobě nalít pohár vína, poté vyžene Augusta a s jistými rozpaky začne.

„Pane Vincente, mám určité starosti.“

„Pokusím se je vyřešit, Milosti.“

„Nejsem si právě jistý, zda toho budete schopen. Stále musím přemýšlet o mé matce. Sice se v tuto dobu chová velmi přívětivě, mám však obavy, že její chování je hrané.“

„Bohužel toto nemohu posoudit, Milosti.“

„Také mě udivuje, proč se ještě nezačala bavit o majetku. Naznačil jsem jí svou podporu návratu její kontroly nad majetkem po jejím druhém manželovi hraběti de Besiere. Stále však o nic nepožádala. Což mě udivuje. Také se vůbec nebavila o věcech, které se nachází ve sklepení zdejšího paláce.“

„Máte pravdu, Milosti, její jednání je opravdu divné,“ odvětlí správce a po těle mu přeběhne mrazení.

„Uvažoval jsem, zda bych neměl učinit vstřícný krok a pokusit se s ní dohodnout, třeba jí i nabídnout i část bohatství z našeho sklepa.“

„Vaše Milosti, nepřísluší mi vám radit, nic z toho mi nepatří.“

„Pochopitelně, pane Vincente. Ale přeci jen moji matku znáte déle a jistě i lépe než já. Co jsem o ní slyšel, majetek a peníze u ní byly vždy na prvním místě.“

„V tom máte bohužel pravdu, Milosti.“

„Pak je její jednání opravdu zvláštní. Pane Vincente, podle vás, byla by přístupná k nějakému kompromisu? Někaké rozumné dohodě? Jaký je váš názor?“

„Těžko soudit, Milosti. Mám však obavy, Milosti. Vaše matka cennosti, o kterých jste mluvil, bude nepochybně považovat výhradně za svůj majetek a nebude se o něj chtít dělit.“

„Z jakého důvodu o nich se mnou ještě nemluvila?“

„Možná netuší, že její tajemství znáte. Proto zatím mlčela, abyste se o bohatství ukrytém ve sklepení od ní nedozvěděl a nechtěl svůj podíl.“

„Asi uvažujete správně,“ pokývá hlavou mladík, odmlčí se, předstírá usilovné přemýšlení a až po drahé chvíli pokračuje, „Když jsem byl na svatbě mého přítele, nic se nedělo?“

„Vše bylo v pořádku, Milosti. Zůstával jsem dle vašich pokynů stále v paláci a ten byl bezvadně střežen.“

„Moje matka se vás nepokusila vyhledat?“ vypálí markýz náhle otázku, ale nedává na ni zvláštní důraz, aby vyslychaného nepoplašil.

„Zatím ne,“ zalže Burdain.

Ve tváři jeho pána se nepohne ani sval, ale pod stolem sevře prsty, až mu klouby zbělí a na prsou ucítí bolest. Jak moc se zklamal v mužíkovi, doposud se projevujícím jen v dobrém.

„Takové její jednání mě také překvapuje. Jste vlastně jediný, kdo zná její tajemství.“

„Bohužel Milosti, bohužel. Sám mám z jeho znalosti strach.“

„Pokud byste se cítil ohrožen, pane Vincente, poskytnu vám svou plnou ochranu. Kdyby se snad moje matka ozvala či vám dokonce vyhrožovala, můžete s mojí pomocí počítat. Já zase předpokládám, že

byste mě hned o jejím pokusu o se s vámi setkat okamžitě zpravil,“ dá pan de Almare správci ještě jednu šanci kápnout božskou.

„Děkuji, Vaše Milosti,“ odvěti Burdain, ale řekne z pohledu jeho pána proklatě málo.

Pierre si zhluboka povzdechne. Napije se vína, dívá se do země a přemýšlí, jakou zvolit další taktiku. Může teď správce propustit a poradit se s přítelem, sedícím za dveřmi vedlejší místnosti. Nebo může na správce udeřit. Kterou možnost zvolit? Ovšem když teď nechá správce odejít, kdoví, jak dlouho se před ním bude muset přetvařovat, kdoví, jak dlouho bude muset ve své blízkosti strpět někoho, kdo ho zradil.

„Jaký vztah jste vlastně měl s mojí matkou?“ vyrazí do útoku s další otázkou.

„Ryze pracovní, Milosti. Plnil jsem vždy svědomitě její příkazy,“ odvěti Burdain a zvyšující se frekvence jeho mrkání naznačuje, jak se mu tento rozhovor začíná čím dál tím méně líbit.

„Když o všem přemýšlím, nejde mi dohromady jedna věc, pane Vincente. Po mém příchodu jste mi sám o své vůli řekl o velkém bohatství ukrytém ve sklepech. Odůvodnil jste svoje počínání důvěrou v mou osobu, kterou jste vůbec neznal a také jistým nátlakem, který na vás učinil pan de Concestion.“

„Ano, tak to bylo, Vaše Milosti.“

„Od paní hraběnky bylo velmi neopatrné nechat v Paříži jen tak muže, který ví o takovém bohatství v podzemí a hlavně zná k němu cestu.“

„Máte opět pravdu, Vaše Milosti. Ale vaše paní matka musela odjet rychle, možná předpokládala rychlejší návrat. Asi také předpokládala, že Vaši Milosti nic neprozradím,“ začne se potit Burdain, stále však nechápe, kam svými otázkami markýz míří.

„Co vím o své matce, čekal bych něco zcela jiného. Buď by se takového člověka zbavila, tedy se postarala, aby nikomu její tajemství nemohl nikdy vyzradit ...“

„Vy myslíte ... Milosti ... mohla by mě nechat zabít ...“, zakoktá se správce.

„Ulice Paříže jsou nebezpečné, jedna rána nožem a její a vaše tajemství je už jen její,“ pokrčí mladík zdánlivě lhostejně rameny.

„Vaše Milosti, říkáte hrozná slova!“

„Snad, ale jde o naprosto logickou úvahu. Zvláště, když dle různých indicií nechala zbavit života i jiné lidi, bez urážky, daleko význačnějšího postavení. Pravděpodobně mého otce i svého druhého muže. Je mi velmi divné její počínání ve vašem případě. Odjela jen tak a nechala vás v paláci s takovým tajemstvím.“

„Co tím naznačujete, pane markýzi?“ zbledne mužík a mrká jak o život.

„Nic nenaznačuji, pane Vincente, jen nahlas uvažuji. Prostě některé souvislosti nechápu. Nechat tady bez domluvy někoho, kdo ví o jejích penězích a má k nim přístup. Její jednání postrádá logiku, pokud není s takovým člověkem domluvena, že se jí o majetek vzorně postará.“

„Vaše Milosti!“ zvolá Burdain.

„Nezdají se vám moje úvahy správné, pane Vincente? Pokud ne, pokuste se je vyvrátit.“

„Vaše Milosti, těžko hledám slova. Vaše tvrzení jsou poskládána naprosto logicky, jejich výklad je pro mě zničující. Nevím, proč se věci udály tak, jak se udály. Vaše matka asi nepředpokládala, že bych si dovolil na její majetek sáhnout. Potřebovala, aby se někdo postaral o služebnictvo, zabezpečil její palác. Zнала mě delší dobu a věděla, že bych si nikdy nedovolil vzít ani jedinou minci, která by mi nepatřila! Což bych opravdu nikdy neudělal. Dříve, stejně jako nyní. Z jejího pohledu jsem pro ni nebyl nebezpečný.“

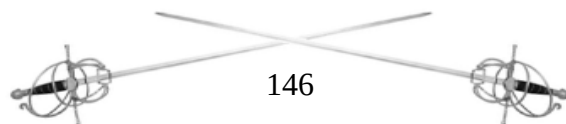
„Pane Vincente, vaše vyjádření zní daleko méně věrohodně než moje teorie, nemyslíte?“

„Ale mluvím naprostou pravdu, Vaše Milosti!“ zvolá zoufale mužík.

„Snad, pane Vincente. Uvažuji o všech možných i nemožných teoriích. Jsem zatímním chováním své matky zmaten, proto hledám zdůvodnění jejích kroků v minulosti i teď.“

„Snažím se vás pochopit, Milosti, ale nerozumím vám.“

„Opravdu, pane Vincente? Vy, takový bystrý a schopný muž? Tomu se mi nechce věřit,“ podotkne s již neskrývanou ironií i trpkostí v hlase pan de Almare.

„Jsem zmaten, Vaše Milosti,“ vysouká ze sebe správce.

„Já jsem zase velmi zklamán, pane Vincente,“ kontruje šlechtic.

„Zklamán? Zklamán, Vaše Milosti? Co jsem udělal špatně? Splnil jsem vždy každé vaše přání, mnohdy ještě více, než jste si sám přál. Zanedbal jsem snad nějakou povinnost, že mi říkáte taková hrozná slova?“

„Ano, zanedbal, pane Vincente, a to tu naprosto nejzákladnější!“

„Nejzákladnější?“ hlesne mužík, skoro se v křesle zhroutlí.

„Ano, pane Vincente, tu nejzákladnější, kterou musí dodržovat každý sloužící u jakéhokoli pána. Tou je loajálnost, pane Vincente.“

„Loajálnost?“ zašeptá nešťastný mužík a pokradmu se podívá na mladíka přes svá víčka, překrývající zornice s hroznou intenzitou.

„Není nic horšího, pane Vincente, než nebýt ke svému pánovi loajální. Můžete mu snést modré z nebe, ale když nejste loajální, neznamená vaše předchozí činnost nic. Vykonával jste skutečně svoje povinnosti znamenitě, proto mě vaše zrada zasáhla o to větší silou!“

„Zrada!“ vykřikne mužíček, vytřeští své oči, náhle přestane i mrkat, jako by zkameněl.

„Bohužel, jinak se vaše jednání nazvat nedá. A já vám tolik důvěřoval, pane Vincente. Tak jsem si vašich služeb vážil. Stále nechápete o čem mluvím? Opravdu jste až tak otrlý lhář?“

„Milosti, Vaše Milosti, nechápu ...“

„Pane Vincente, dost už lhaní. Snad jste natolik při smyslech, abyste pochopil, že se stalo něco, proč jsem na vás tak změnil svůj názor. Neurávejte mě svými dalšími výmluvami!“

„Milosti ...“

„Dobrá, pane Vincente, zřejmě se nevzdáte dobrovolně,“ povzdechne si šlechtic znechuceně, náhle mu jeho správce přijde jako odporný úlisný skrček, „Tak vám představím někoho, kdo vám osvěží paměť,“ dodá.

Na jeho slova, aniž by byli předtím nějak domluveni, do salónku vkročí z vedlejší místnosti pozorný posluchač celého rozhovoru.

„Pan hrabě de Godille!“ zvolá Burdain.

„Ano, jsem to já,“ odvětí velmi chladně jmenovaný, „Celou vaši rozmluvu jsem vyslechl a jsem stejně zhnusenej jako můj přítel. Máte totiž velkou smůlu, prolhaný pane. Včera odpoledne, čistě náhodou, jsem procházel nedaleko kostela Saint-Eustache. Mám pokračovat, pane? Nebo moje vyprávění dokončíte sám?“

Burdain se náhle zcela zhroutlí, zakryje si obličej rukama a zdá se, jako by ho trefil šlak. Ani jediný záchvěv nevykazuje jeho drobounké tělo.

„Jak se zdá, přáteli, váš správce moje odhalení neunesl,“ řekne s velkou ironií v hlase Armand, „Jestli je skutečně po něm, tak jste se alespoň zbavil jedovatýho hada, kterýho jste si hrál na své hrudi!“

„Vaše Milosti, všechno je hrozné nedorozumění, všechno vám vysvětlím ...,“ ožije náhle zkamenělina, energie se Burdainovi vrátí, musí zachránit, co se dá!

„Bohužel, pane Vincente, už není co vysvětlovat. Dal jsem vám dost času, abyste mi mohl vše říci. Opakovaně. Měl jste smůlu a já štěstí, když pan hrabě náhodně spatřil, jak se scházíte s mou matkou. Nevím, zda k tomu došlo poprvé, nevím, co spolu kujete za pikle. Pro mě je rozhodující, že vám už nikdy nebudu moc věřit. Chápete jistě, co pro vás taková věc znamená.“

„Vaše Milosti, bylo to poprvé od jejího návratu ...“

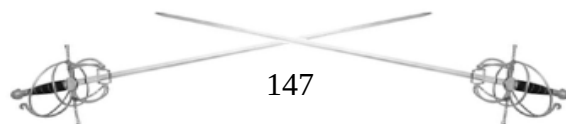
„Jak mám vědět, že zase nelžete? Za jak dlouho můžete opustit můj palác?“

„Opustit palác ...“

„A co jiného?“ zvýší hlas pan de Almare, věc u něho téměř nevídaná, „Přestaňte si už hrát na hlupáka! Už vás nikdy nechci vidět!“

„Co mám dělat ...“

„Sbalit se a vypadnout!“ křikne markýz, zrudlý zlostí, „Běžte za mojí matkou, jistě vám za vaše služby ráda zaplatí!“

„Jsme ztraceni,“ řekne mužík potichu, spíše pro sebe a z očí se mu vyvalí slzy.

„Pane Vincente, opusťte prosím urychleně tuto místnost a do šesti hodin do rána i tento palác.“

„Vaše Milosti, pane hrabě,“ vyskočí náhle správce, rozhodnutý vybojovat poslední bitku, „Odejdu a splním vaše přání. Ale prosím vás, jen ještě jednu prosbu!“

„Nechci slyšet žádnou prosbu,“ odvrátí se zdejší pán.

„Co chcete?“ zeptá se naopak pan de Godille, který vůbec není spokojen s celým průběhem rozhovoru. Představa, jak teď zrádce poběží za hraběnkou, ho zneklidňuje.

„Pane hrabě, prosím, vyslechněte mě!“

„Mluvte, ale rychle.“

„Chápu pana markýze, že už nechce, abych u něho sloužil. Ale pane hrabě, vy jste velmi schopný a statečný muž. Prosím vás, potřebuji vaši pomoc. Mám nějaké úspory, dám vám všechno, když mě zachráníte.“

„Vy máte tu drzost dovolávat se u mě zastání? Dokonce mi nabízet peníze, jako nějakému pohunkovi?“ zrudne zlostí i druhý ze šlechticů.

„Nechci nic pro sebe, pane hrabě. Ale mám sestru, která žije v Saint-Denis se dvěma dětmi. Prosím, ochraňte ji. Postarejte se o ni. Pane hrabě, Excellence, vím, co jste udělal pro pana hraběte de Prieu, i jak jste zachránil snoubenku pana barona de Taille. Vy jediný jim dokážete pomoci!“

„Pomoc? Vaší sestře a jejím dětem? Nerozumím!“

„Pane hrabě, když je neochráníte, tak voni je zabijou! Když se paní hraběnka dozví, že jsem byl propuštěn, tak je nechá zabít.“

„Pane Vincente, vůbec vám teď nerozumím, vysvětlete mi, co tu blábolíte,“ zpozorní Armand, zatímco jeho přítel stojí stále otočen zády, nicméně i on napjatě poslouchá.

„Pane hrabě, skutečně jsem nelhal. S paní hraběnkou jsem se nesešel dobrovolně. Nasedl do mého kočáru její zabiják a donutil mě se s ní sejít. Neřekl jsem jí, že pan markýz zná její tajemství, ale abych nelhal úplně, tak jsem přiznal, že jsem bez jeho vědomí použil i nějaké peníze ze sklepa. Víte, tam ...“

„Vím o tom, pan markýz mi něco naznačil.“

„Tak mi rozumíte, pane hrabě. Hrozně se zlobila. Nařídila mi, abych pro ni do týdne zařídil získání majetku ze sklepa, jinak zabijou mojí sestru a obě její děti. Chudák Kateřina a Jules, jsou ještě tak malí ... ale vona je nechá zabít, pane hrabě, určitě, určitě. Prosím, jeďte tam hned, někam je odvezte a ochraňte. Dám vám všechny peníze, které jsem poctivě našetřil.“

„Pane Vincente! Už zase mluvíte o penězích? Nejsem žádnéj nájemnej zabiják!“

„Promiňte, pane hrabě, omlouvám se, Excellence ...“

„No dobrá,“ projeví trochu vstřícnosti pan de Godille, „Chcete mi dát všechny peníze? Co budete potom dělat vy?“

„Já už je nebudu potřebovat.“

„Nebudete? Proč?“

„Copak to nechápete, pane hrabě? Já už jsem mrtvej. Řekla mi to. Ale to nevadí, už je mi to jedno. Chci jen, aby žila má sestra a její dvě děti. Pane hrabě, vy je dokážete zachránit, vy se dokážete postavit těm vrahům. Prosím Vás, pane hrabě, zapřísahám vás, zachraňte je. Dřív, než se paní hraběnka dozví, co se stalo.“

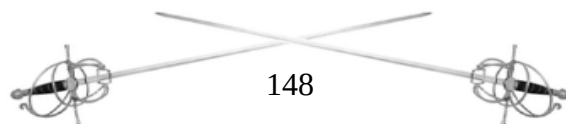
„Co s nima budu dělat?“

„Nevím, pane hrabě,“ pláče správce, uchopí šlechtice za rukáv, klekne si před ním na kolena, „Někam je schovejte, ty peníze vám budou stačit na dost dlouho. Já téměř nic nespotřeboval, všechno jsem buď šetřil nebo dával sestře. Až na ně paní hraběnka zapomene, tak je prosím naložte do kočáru a odvezte někam daleko. Snad se už dokáže sestra o sebe a o děti nějak postarat.“

„Chcete, abych zítra ...“

„Ne, zítra ne,“ vykřikne znovu mužík, „Voni je hlídaj! Když zjistí, co se stalo, tak je zabijou. Pane hrabě, pro lásku boží, vyzvedněte je dnes v noci a někde je schovejte. Zítra už bude pozdě.“

„A co uděláte vy, když tohle vaše přání splním?“

„Odejdu zítra ráno z paláce pana markýze, jak mi Jeho Milost nařídila, zajdu se vyzpovídat, pomodlit do kostela a budu pokorně čekat na svého vraha. Když budu vědět, že se postaráte o moji sestru a její děti, tak budu moct umřít v klidu.“

„Vaše slova znějí dojemně, ale není to z vaší strany jen další lest?“ zeptá se Armand, ačkoli mu šestý smysl říká, že muž klečící u jeho nohou tentokrát nelže.

„Přisahám vám, pane hrabě, na život své sestry a jejích dětí, nezalhal jsem vám ani slovíčko! Pane hrabě, prosím, dejte mi své slovo. Věřím vám, když vy něco slíbíte, určitě své slovo dodržíte a moje sestra a její děti budou zachráněni. Prosím, je to mé poslední přání, pane hrabě. Ano, jsem nehodný služebník, obelhal jsem svého pána, ale neudělal jsem to ze zlého úmyslu. Celou noc jsem nespál a přemýšlel, jak zachránit své nejbližší a neublížit přitom panu markýzi. Zasloužím si trest, ale oni jsou nevinní,“ málem roztrhne rukáv šlechtice správce, jeho hlas zní tak naléhavě, zoufale.

„Dobře, pane Vincente, máte mé slovo. Ještě dneska v noci nechám vaši sestru a její děti odvést do mého domu a postaráme se o ně.“

„Děkuji vám, pane hrabě, Bůh vám vaše dobrodiní oplatí. Hrozně se mi ulevilo,“ povstane mužík, v jeho obličeji se objeví úsměv, „Už je všechno v pořádku. Pane hrabě, prosím, až budete odcházet, zastavte se u mě, řeknu vám, kde moji sestru najdete, dám vám všechny své úspory a pro ni dopis na vysvětlenou a rozloučenou.“

„Zastavím se za vámi.“

„Děkuji vám, pane hrabě. Nikdy vám nebudu moci vaši velkou laskavost oplatit, ale zítra ráno se za vás pomodlím. Bůh vám vaši šlechetnost jistě nezapomene. Vaše Milosti,“ podívá se správce ke svému pánovi, otočenému stále zády, „přijmete prosím moji omluvu. Víím, moje chování je neomluvitelné. Vaše Milost má naprostou pravdu, nezachoval jsem se správně. Nadřadil jsem život své sestry a jejích dětí nad zájmy Vaší Milosti a takové jednání je nepřijatelné. Již nikdy mě neuvidíte, Vaše Milosti. Vaše Milosti, nežádám Vaši Milost o odpuštění, protože na něj nemám právo, ale než odejdu, chci Vaši Milosti říci jen jedno. Vaši Milost jsem nikdy nezradil. Chápu rozhodnutí Vaší Milosti, je správné, odcházím však bez jakékoli záště a díky slovu Jeho Excelence pana hraběte i smířen se svým údělem a Bohem. Přeji vám mnoho štěstí, Vaše Milosti, byl jste opravdu dobrý pán, proto je moje chování o to horší,“ dodá, hluboce se ukloní a odchází.

„Pane Vincente!“ zazní úsečný hlas markýze de Almare, který odcházejícího zastihne ve dveřích místnosti.

„Vaše Milosti?“ otočí se oslovený.

„Proč jste mi všechno neřekl?“ otočí se markýz, jeho oči jsou vodové.

„Vaše Milosti, chyboval jsem. Miluji svou sestru i svou sestřenicu a synovce. Nemám na světě nic jiného než je a zdejší práci. Paní hraběnka mi pohrozila pro případ, když vám cokoli prozradím. Prý je nechá podřezat, všechny tři a až si bude myslet, že už jsem si vytrpěl dost, tak také mě. Díval jsem se jí do očí, když tohle říkala a myslela svá slova vážně. Neměl jsem odvahu vám to říci a navíc zbývalo ještě několik dní. Dala mi totiž týden. Asi bych Vaši Milosti všechno nakonec stejně řekl. Ale teď už je to jedno. Vaše Milosti, mohu již odejít?“

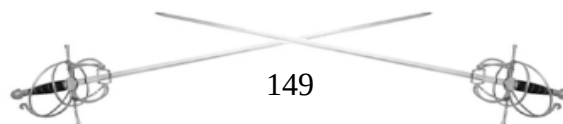
„Ne!“ zazní rázně a v místnosti se rozhostí napjaté ticho. Všichni tři na sebe dívají, jako by pohroužení do svých myšlenek. Dlouhá pauza se prodlužuje, ale ani správce ani hrabě se neodvážejí ji přerušit. Čekají, až si vše ujasní ve své hlavě zdejší pán.

„Pane Vincente, zůstaňte tady a čekejte,“ promluví ten po strašně dlouhé době tichým, ale strohým hlasem, „Příteli, prosím, následujte mě,“ vyzve svého hosta.

Zatímco zdrcený Burdain stojí jak hromádka neštěstí, oba šlechtici krácejí tmavými místnostmi, spoře osvětlenými, až do pracovny pána domu. Ten zde doufá nabýt své rovnováhy a také se poradit se svým přítelem, aniž by je někdo, a především správce domu, mohl slyšet.

„Co mám dělat?“ zeptá se Pierre téměř zoufale.

„Příteli, je to velmi nepříjemná situace,“ začne Armand mírně, „Vy jste jistě lepší v odhadu lidí a jejich jednání než já. Mám ale pocit, že váš správce teď mluví pravdu.“

„Jsem stejného názoru. Ale sám mi nic neřekl a kdybyste nesledoval mojí matku a její lidi, možná by tak neučinil nikdy. Možná by podlehl jejich tlaku a vydal jim moje peníze nebo dokonce něco horšího. Asi mu už nikdy nebudu moc věřit.“

„Souhlasím s vámi, ale tak napůl,“ zavrtí hlavou hrabě, „Určitě je pod velkým tlakem. Řekl vám kdysi o bohatství ve sklepech, ačkoli nemusel. Měl strach o své blízký a nevěděl kudy kam. Asi zná dobře i vaši matku. Uvěřil jejím výhrůžkám. Bojí se, že splní svoje hrozby a ty tři nebožáky nechá odpravit, když nebude plnit její příkazy.“

„Jen jestli nás zase neklame!“

„Nevypadá na to. Nejsem tak vzdělaný jako vy, ale můj vnitřní pocit mi ledasco napovídá. Podle něj mluví pravdu a je zoufalej. V každém případě se vaše matka konečně projevila v celý svůj krutost. Vyhrožovat zavražděním dětí, když nebude po jejím. Zkuste se vžít do kůže vašeho správce, kdyby někdo hrozil, že zabije vaši sestru a jejího syna,“ dodá a oba dva se po těchto slovech zachvějí, každý z trochu jiného důvodu, ale z podobného citu.

„Uvědomuji si hrůzu celého vyhrožování. Co mi navrhuje?“

„Nemám právo vám nic navrhopvat. Vy jste zde pánem, vy jste s tím mužem v každodenním styku, je váš služebník.“

„Ale máte právo navrhopvat. Vždyť jste všechno odhalil.“

„Příteli,“ řekne teď pan de Godille velmi vážně, „váš boj s vaší matkou nebude lehkej a asi přinese i další nepříjemnosti. Její lidi krouží kolem služebnictva vaší sestry i kolem vašeho. Možná se můžete dočkat dalších zklamání. Mám jedinou radu, dávejte si velkej pozor a věřte jen sám sobě.“

„Je hrozné, co říkáte!“

„Je, ale jinou radu dát neumím. Jsou různé způsoby, jak dosáhnout, aby někdo udělal, co chcete. Můžete mu vyhrožovat jako vona vašemu správci, můžete ho vydírat dřívějším prohřeškem, můžete ho podplatit, můžete ho také zblbnout třeba krásnýma slovy, předstíranou láskou a kdoví čím ještě. Vaše matka všechny tyhle způsoby zná, její služebníci taky, vždyť pracovali ve službách kardinála Richelieua jako jeho špioni.“

„Musím vám dát bohužel za pravdu, což je strašné.“

„Váš správce Vincent podlehl vyhrožování. Konec konců, v mnohým mluví pravdu, to mu můžu potvrdit. Opravdu se s vaší matkou setkal poprvé, opravdu k němu do kočáru nasedl v Saint-Denis její muž. Vlastně moji lidé ani nesledovali vašeho správce, ale toho muže. Nějaký Horné, vystupuje jako kočí vaší matky, ale má velmi špatnou pověst. Stýká se s podsvětím, mluví se o něm, že je schopnej čehokoli. Jestli na vašeho správce zatlačil, nedivím se, že splnil jeho příkazy. Co se týká vyhrožování smrtí jeho sestry, určitě si nepřisedl do kočáru vašeho správce náhodou právě v Saint-Denis. Určitě mu tím chtěl naznačit, jak blízko jsou jeho příbuzným,“ pokouší se hrabě o střízlivý a věcný rozbor celé situace.

„Děkuji za váš nadhled,“ řekne pan de Almare, oba dva stojí v mírně osvětlené pracovně, tváře skryté ve stínu, „Nečekal bych, jak moc se mi chování správce dotkne.“

„To není nic divného, hodně jste mu důvěřoval a teď jste zklamanej.“

„Ano, možná jsem dokonce i nespravedlivý.“

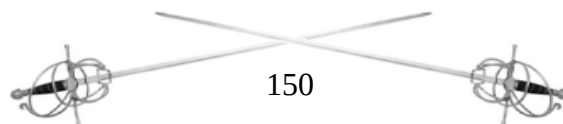
„Nespravedlivej určitě ne, možná jen přísněj. Máte plný právo ho vyhnat, ačkoli ho tím možná pošlete na smrt.“

„Na smrt? Věříte jeho tvrzením? Mohla by ho moje matka nechat skutečně zabít, i když už nebude mít pro ni žádnou cenu?“

„Ano, zná její tajemství. Proč nechávat na živu svědka. Navíc pro ni je jen kus hadru, určitě jeho život v jejích očích nemá žádnou hodnotu. Nechci vám lhát, pokud teď pan Vincent odejde z vašich služeb a já ukryji jeho rodinu, hrozí mu velké nebezpečí.“

„Nic takového v žádném případě nechci,“ řekne vzrušeně Pierre.

„Nemusíte se bát, vezmu načas do svého domu jak vašeho správce, tak jeho sestru a její děti. Než najdeme nějakej jinej vhodnej úkryt. Nemusíte se bát, nenechám je té ženě napospas,“ vysvětlí svůj záměr hrabě.

„Jste šlechetnější než já.“

„Nikoli, jen není můj služebník a já mu jen poskytnu jen krátkodobou pomoc.“

„Co byste udělal na mém místě?“

„Na takovou otázku se jen velmi těžko odpovídá.“

„Asi ano, ale dle všeho zcela s mými závěry nesouhlasíte.“

„Máte pravdu, tak úplně ne. Není vhodný teď správce vyhnat, tím upozorníte vaší matku na naše povědomí o jejích záměrech.. Lepší by bylo využít všeho, co jsme se právě před chvílí dozvěděli.“

„Máte snad nějaký plán?“

„Plán ne, ale něco mě napadlo. Pokud bysme dokázali správce přesvědčit, aby hrál dál svoji roli, slíbili mu ochranu jeho sestry a jejích dětí, byli bysme ve výhodě. Až skončíme, můžete ho vyhodit.“

„Využít ho? Jak byste si takovou věc představoval?“

„Jednoduše. Prostě budeme plánovat přemístění cenností z vašeho sklepa do rukou hraběnky. Ale budeme to my, kdo bude celou věc řídit. Tím získáme výhodu.“

„Nebude takový postup nebezpečný?“

„Bude, ale získáme tím důkazy o nekalejch úmyslech vaší matky. Za takovej důkaz dle mého trocha rizika stojí.“

„Navrhujete, abych správci odpustil?“

„Tolik po vás nežádám. Jen ho zatím nechte ve službě. Pokud chce ochránit svoje nejbližší, o což se postarám, tak musí spolupracovat. Až budeme mít důkazy proti vaší matce o její snaze vyloupit váš palác, můžete ho propustit.“

„Toto je váš plán? Takto získat důkazy?“

„Ano. Pak můžeme vaší matku přitlačit do kouta my, buď opustí znovu Paříž, nebo proti ní naše důkazy použijeme. Můžete rovněž požádat, aby ji v tajnosti zase poslali do vyhnanství, co já vím. Ale napřed musíme mít důkazy, že se chystala spáchat další nepravost. Přesvědčivé, které by nemohla zpochybnit. Navíc budeme ve výhodě, budeme vědět co chystá a kam až je ochotná zajít.“

„Váš návrh zní rozumně, příteli. Ale viděl jste správce, nejsem si jistý, zda svoji roli zvládne.“

„Bude se muset snažit, když bude chtít moji pomoc. Můžete mu slíbit odměnu za jeho pomoc, když nezklame, schováme ho i s jeho nejbližšíma hodně daleko. Kde ho nikdo nenajde. Můžete mu dát i nějaký drobný do začátku, než si v novém prostředí najde práci. Tohle je velkorysá nabídka, na kterou by měl slyšet.“

„Mohl by se složit a moje matka ho prokóukne. Nechtěl bych ohrozit život jeho sestry a jejích dětí. To bych opravdu nechtěl.“

„Postarám se o ni i její děti. Najmeme lidi, který je ohlíďaj. A jakmile náš plán skončí, okamžitě je vezmeme a ochráníme. Beru si tuhle záležitost na starosti, postarám se, aby se jim nic nestalo. I když to nebude jednoduchý.“

„Pan Vincent mě sice zklamal, ale nechci ohrozit život jeho ani jeho blízkých.“

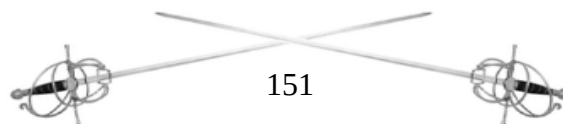
„Svůj návrh jsem vám řekl, příteli, vy se musíte rozhodnout,“ pokrčí rameny hrabě, „Konec konců mu moje řešení můžete navrhnout a uvidíte, jak se bude tvářit. Když budete chtít, vezmu ho pod svoji ochranu a naleznu mu nejprve úkryt a potom i nový útočiště.“

„Děkuji vám za vaše návrhy, příteli. Co bych si bez vás počal. Pane Bože, jak tu bylo dobře, než se ta zlá žena vrátila. Copak jí nestačí, co má?“

„Je mi líto, že je vaší matkou. Vy za ni ale nemůžete.“

„Stydím se, neboť jsem ze stejné krve,“ povzdechne si Pierre, „Pojďme zpátky.“

Oba mladíci vstoupí do salónku, zamyšlení, zamračení. Správce stojí pokorně přihrbený, smířený s osudem. Slovo hraběte ho uklidnilo, ale představa, že bude muset opustit palác a bude naprosto bezbranný proti vrahům jeho bývalé paní, ho naplňuje děsem. Není žádný hrdina, má strach ze smrti. Pociťuje také lítost, musí opustit vše, co zde mnoho let budoval. Jakmile uzří oba šlechtice, ještě se o pár coulů zmenší.

„Pane Vincente,“ začne pan de Almare nejistě, jeho slova znějí zastřeně, jako by přicházela z velké dálky, on i jeho přítel sedí, správce před nimi stojí jak uličník, „Radil jsem se s panem hrabětem, jak tuto velmi ošklivou záležitost vyřešit. I když jsem velmi zklamán vaším jednáním, nechci, aby se cokoli stalo vám ani vašim blízkým. Pan hrabě je velmi šlechetný a nabídl mi pomoc. Je připraven se postarat jak o vás, tak o vaši rodinu.“

„Děkuji, pane hrabě, děkuji, Bůh vám vaši velkodušnost oplat,“ skočí markýzi do řeči Burdain, což mladík nese nelibě, o čemž svědčí povytažené obočí.

„Pane Vincente,“ pokračuje, „pan hrabě také vymyslel plán, jak získat důkazy proti mé matce. Možnost dokázat, jak ona pouze předstírá svůj vřelý cit ke svým dětem. V tom potřebujeme vaši pomoc. Záleží na vás, zda budete ochoten při plánu pana hraběte pomoci a tak alespoň částečně odčinit své selhání.“

„Milosti, učiním cokoli, pokud moje jednání neohrozí život mé sestry a jejích dětí.“

„O jejich bezpečnost se postarám,“ vstoupí do rozhovoru rychle pan de Godille, který vycítí velkou nelibost markýze nad podmínkou správce.

„V tom případě učiním vše, co si budete přát.“

„Pane Vincente,“ praví Pierre, neskrývajíce znechucení, „Nezapomínejte, veškerá moje důvěra ve vás je pryč. Ztratit důvěru je snadné, získat ji zpět je velmi obtížné a někdy i nemožné. Nesmí se již stát, abych se nedozvěděl naprosto vše, do všech nejmenších podrobností, co budete dělat.“

„Vaše Milosti,“ začne zase mrkat jak o život mužik, „Jeho Excelence jistě dokáže vymyslet dobrý plán, jak přelstít vaši matku a ochránit přitom nevinné. Poslechnu Jeho Excelenci a udělám vše, co si bude přát Vaše Milost nebo Jeho Excelence.“

„Takové vaše jednání považuji za samozřejmost.“

„Pane Vincente,“ ozve se opět Armand, „vaše úloha v mém plánu nebude vůbec jednoduchá. Ale velmi důležitá. Já osobně zařídím, aby vaše sestra a její děti byly neustále pod dohledem. Zajistím muže, kteří je budou nenápadně střežit a kdyby jim hrozil jen náznak nebezpečí, okamžitě zasáhnou. Jejich ochrana však bude jednodušší, pokud vy neselžete.“

„Neselžu? Nerozumím vám, pane hrabě, co mám dělat?“

„Přesně to, co po vás chce paní hraběnka. Budete plánovat loupež peněz pana markýze a my její lidi přistihneme při činu. Jakmile k tomu dojde, tak získáte naprostou ochranu vy i vaše sestra. Osobně se postarám, abyste byli dopraveni hodně daleko od Paříže, kde vám nebude hrozit nebezpečí a kde budete moci začít znovu.“

„Ne, ne,“ vyjádří nesouhlas markýz, „Pan Vincent je můj služebník a tak je mou povinností se postarat o něj i jeho rodinu. Jestli dokážete sehrát svoji roli v plánu mého přítele dobře a získáme důkazy o věrolomném chování mé matky, vaše sestra i její dvě děti se přestěhují sem do paláce a budou pod mojí ochranou.“

„Vaše Milosti, Vaše Milost je nesmírně šlechetná.“

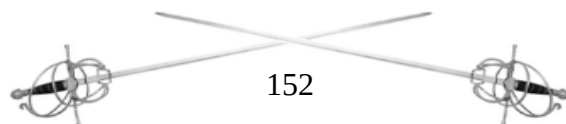
„Záleží teď na vás, pane Vincente. Můj palác je rozlehlý a nepochybně naleznete prostor pro tři osoby.“

„Vaše Milosti, jistě nebudou překážet po dobu, co zde budou. Hned jak pomine nebezpečí, odejdeme všichni pryč. Díky své službě zde mám jisté zkušenosti a snad naleznu takovou práci, abych nás zabezpečil. Vaše Milosti, ještě jednou děkuji za velkomyslnost vaši i pana hraběte.“

„Asi jste mi dobře nerozuměl,“ zavrtí hlavou pán domu a správce zbledne, „Pokud uspějete a tato pro mě tak bolestná a nechutná záležitost bude ukončena, zůstanete v paláci vy i vaše rodina nastálo. Tak se budete moci postarat o její ochranu a zároveň zajistit dětem vaší sestry dobrou výchovu. Časem pro ně i pro vaši sestru jistě naleznete nějakou práci v paláci.“

„Vy mě nevyženete?“ vyvalí oči správce a také hrabě se nad obratem svého přítele podiví, „Vaše Milosti, budu Vaší Milosti vděčný za jakoukoli práci pro sebe i pro mé blízké, budeme vděční a ...“

„Pane Vincente, stále mě nechápete,“ poprvé se lehce pousměje mladý pán, „Pokud dobře splníte, co po vás bude chtít pan hrabě, zůstanete tady i nadále správcem.“

„Milosti,“ téměř přestane mužík dýchat, poklekne před svým pánem a začne mu líbat ruku, což jemu zrovna radost neučiní. Nemá rád ponižování lidí, navíc svému správci doposud neodpustil.

„Dost, pane Vincente. Osud váš a vaší rodiny máte ve svých rukách. Pokud znovu zklamete, naše domluva neplatí. Nebudu vám lhát, moje důvěra ve vás je děsivě otřesena a bude asi trvat velmi dlouho, než si ji získáte zpět. Během let strávených v klášteře, díky mé matce, která si také tak ošklivě zahrává s vámi, mi bylo vštěpováno, abych se naučil odpouštět. Ale další příležitost již nedostanete.“

„Vaše Milosti,“ zvedne se ze země mužík a po tvářích se mu koulejí slzy jako hrachy, „Vaše Milost je nevznešenější urozený pán, se kterým jsem se setkal. Strašně se stydím, že jsem vás tak zklamal. Vaše Milosti, Vaše Excellence,“ otočí se rovněž na hraběte, „Nedokáži vyjádřit obrovskou úctu a obdiv, který k vám oběma chovám. Kdybych vás měl znovu zklamat, sám bych ukončil svůj život.“

„Běžte teď k sobě, pane Vincente,“ utne raději projevy vděčnosti markýz, „Ještě se poradím se svým přítelem a ten se za vámi před odchodem zastaví a řekne vám, jakou roli v jeho plánu sehraje.“

Správce s obrovskými úklonami opouští salónek. Po jeho odchodu se rozhostí znovu ticho, markýz uchopí chvějící se rukou pohár s vínem a zhluboka se napije.

„Snad ho má matka neprokoukne,“ poznamená po chvíli.

„Snad ne, ale nebude to mít jednoduchý. Ona i její lidi jsou jistě mazaný a protřelí. Příteli, velmi jste mě překvapil, myslím svým rozhodnutím ohledně správce. Ale až tak daleko nebylo nutný zajít, mohli jsme ho po skončení té záležitosti někam poslat, abyste ho už nemusel mít v paláci.“

„Ano, tak bych býval postupovat mohl,“ přikývne hostitel, „Ovšem já nemám rád polovičatá řešení. Když mu mám odpustit, tak se vším všudy. Uvědomil jsem si, že jste měl pravdu. Ten muž jednal z lásky ke své sestře a jejím dětem. Měl a stále má strach o jejich život. A má pádny důvod. Vzpomeňte, jak dopadl můj otec a druhý muž mé matky. Ale také váš drahý přítel Henri de Taille. A asi i mnozí další. Pro ni můj správce ani jeho rodina nemá žádnou hodnotu. Klidně by je nechala odstranit. Jsem z toho všeho tak nešťastný.“

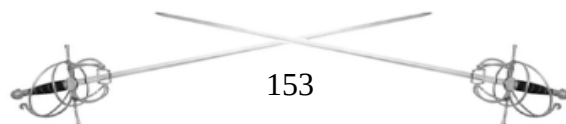
„Hlavu vzhůru, příteli, dokážeme můj scénář dohrát do konce,“ pokusí se Armand o optimistický tón, ale nějak se mu záměr nezdaří, v tónu jeho hlasu vibrují obavy.

„Co chcete dělat?“

„Ještě přesně nevím, ačkoli už jistý nápad mám. Mohli bysme se pokusit naaranžovat návštěvu lupičů. Váš správce slíbí vaší matce, že zevnitř svým rozhodnutím oslabí stráž a tajně pustí její lidi do paláce, aby si mohli odnést cennosti ze sklepa. Přitom je chytíme při činu a snad nám to poskytne i důkaz proti ní. Spolu s výpovědí vašeho správce.“

„Ona ale dobře ví, jak je můj palác velmi dobře strážěn.“

„Nepochybně, ale správce může hodně. Stačí, když jí namluví, že podplatil některý ze strážných nebo úmyslně některý místo nenechá hlídat. Podrobnosti promyslím, aby všechno vyznělo věrohodně. Dám si i práci a s vaším správcem jeho roli nazkouším, jako v divadle. Dokud si nebudu jistý jeho připraveností,“ vysvětlí své záměry hrabě a pozvedne pohár. Snad, aby si připili na úspěch jeho plánu. Nebo jen spláchli pachut' dnešního večera.

ČTYŘICÁTÁ ČTVRTÁ KAPITOLA

SLIBY A SDĚLENÍ KARDINÁLA MAZARINA

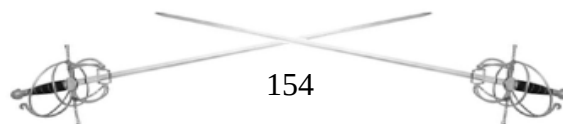
Kardinál Mazarin přijme svého služebníka hraběte de Godille ve své pracovně v zámku v Rueil, na kterém si zachoval svoji základnu. Zámek již zdaleka není tak často navštěvovaným, není již druhým centrem moci, mnozí si nechtějí doposud připustit, že nový muž na politické scéně má až takový význam. Ačkoli ho král jmenoval do Velké královské rady a on vlastně převzal povinnosti, které dříve vykonával kardinál Richelieu. Přezírání mocných rodů ale Istivému Italovi vůbec nevádí. V blízkosti krále tráví hodně času, během nemoci mladého dauphina se také sblížil s královnou, která ocenila jeho velký zájem o zdraví následovníka trůnu i jeho šarmantní jednání. Tak diametrálně odlišné od povýšeneckého, strohého, nepříjemného, ponižujícího a poučujícího Richelieu. Ostatně Mazarina zná už delší dobu a vždy na ni působil dobrým dojmem úslušného a galantního diplomata.

Hrabě de Godille na přijetí čeká již druhý den. Aby nemusel cestovat ve stále nepříjemném únorovém počasí, využije své stálé místnosti v zámku a ubytuje se zde i s Emile Foudrasem, který se o něj stará. Má zde k dispozici i svůj kočár a trojici služebníků s ním spojenou, ti však přebývali v jiných prostorách určených služebnictvu. Spojení s Paříží podle pokynů zajišťuje Maurice Tissot, od návštěvy na zámku Prieu stále zamlklý a smutný.

Audience se uskuteční až po jedenácté hodině večerní, kdy obrazně řečeno nový králův favorit na poli úřednickém sklapne desky. Mazarin nabídne hraběti pohárek vína a oba se usadí ke stolku v jeho pracovně. Ačkoli je kardinál hodně unaven, v jeho obličejích může číst jeho host spokojenost.

„Pane hrabě,“ řekne státník se svou vrozenou úlisností, „musel jste na audienci dlouho čekat. Ale jsem nyní zavalen mnoha povinnostmi, volný čas hledám opravdu velmi těžko.“

„Vaše Eminence,“ usměje se Armand, „jsem vám vděčný, že jste na mě nezapomněl. Nevím, zda jsem dobrým pozorovatelem, ale vypadáte spokojeně.“

„Mám taky důvod,“ usměje se i prelát, „představte si, král mě pozval na svůj zámek ve Versailles. Tedy zámek, v souvislosti s tímto příbytkem jde o hodně nadnesený pojem, samo Jeho Veličenstvo ho nazývá zámek z karet. Lovecký zámček. Slouží králi jako útočiště, když se oddává své největší zábavě, kterou je lov. Okolní lesy jsou bohaté na zvěř. Mimochodem, přítomen byl také hrabě de Chavigny a králův bratr vévoda d'Orleans.“

„Vím o tom, Vaše Eminence.“

„Tak vy o tom víte?“ pozvedne kardinál obočí, „Snad nakonec nenecháváte sledovat taky mě?“

„Vás ne, Vaše Eminence, ale králova bratra ano. Tak jsem se dozvěděl o vašem malém výletu do Versailles. Ostatně mám připraveno hlášení, i když ho obvykle probírám s panem hrabětem de Chavigny.“

„Ano, pan hrabě se mi zmínil, vaše zprávy dostává pravidelně. Mluvil o vás velmi pochvalně a také mi naznačil vhodnost přispět vám na vaše lidi.“

„Nechci vypadat jako lakotný muž,“ klopí skromně a pokrytecky hlavu šlechtic, „ale vydržování mnoha špehů stojí nemalé prostředky. Pokud chci, aby svoji práci konali dobře. Zvláště v tuto dobu,“ dodá mladík významně, radující se v duchu nad poznámkou preláta. Jestli mají oba muži něco společné, je touto vlastností šetrnost. Velmi slušně řečeno.

„V tuto dobu? Nezdá se mi, že by doba přinášela něco mimořádného.“

„Jak se to vezme, Vaše Eminence. Začínám pomalu pronikat do různých tajů politického života. Musím uznat, je to velmi zajímavé a poučné. Souhlasím, všude je nyní poměrně klid a dokonce jako by zavládla přátelská atmosféra. Jenže se hodně mluví o tom, že se Jeho Výsosti opět značně přitížilo.“

„Bohužel, Jeho Veličenstvo se opravdu necítí dobře. Od počátku února se znovu projevují královy chronické zdravotní problémy. Snaží se před svými služebníky nedávat své utrpení najevo, stav jeho vnitřností je však více než znepokojivý.“

„Tyto zprávy se šíří mezi velmoži. A je jich nyní v Paříži hodně, králův vlastní bratr, nevlastní bratr vévoda de Vendome, jeho syn vévoda de Beauford, princ de Condé, vévoda de Marcillac, pokud mám zmínit jen ty nejvýznamnější bývalé spiklence.“

„Máte nějaké konkrétní poznatky o jejich činnosti, před kterou bychom se měli mít na pozoru?“ zeptá se Mazarin a obrátí „měli mít“ hraběti velmi zalichotí.

„Naopak, což je možná horší.“

„Pane hrabě, z čeho pramení tento váš trochu rozporuplný výrok?“

„Vaše Eminence, na to, co jsem o těch všech pánech slyšel, jsou až moc spořádaní. Tedy ne, že by si neužívali, to jsem se vyjádřil nepřesně. Ale tváří se a jednají jako ti nejoddanější služebníci Jeho Výsosti. Jenže asi jen vyčkávají. Nechtějí zavdat příčinu, aby na ně v nejbližší době Jeho Výsost zanevřela.“

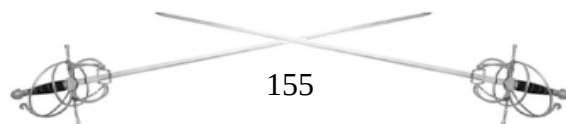
„V nejbližší době?“

„Dávám jejich spořádané chování do souvislosti se zhoršujícím se zdravotním stavem Jeho Veličenstva. Domnívají se, což je nejen můj názor, ale i mého přítele markýze de Almare, který se s některými z nich stýká, že by mohli být jmenováni do regentské rady či v ní dokonce zastávat významné místo. Je až nechutné, jak pokornými služebníky svého krále najednou jsou. Jako když někomu umírá bohatý strýček a příbuzní okolo něho skáčou, aby na ně neopomněl ve své závěti.“

„Hezké přirovnání,“ zasměje se Mazarin.

„Jsem potěšen, že jsem Vaši Eminenci pobavil. Může se zdát, že je zbytečné, abychom v této době sbírali zprávy o jmenovaných osobách a osobách jim blízkých. Může se zdát zbytečné platit si špehy a jen si potvrzovat tak říkajíc klid zbraní,“ neopomene pan de Godille na svoje finanční zájmy, „Dle mého je však dobře mít stále své oči a uši na dvorech významných princů.“

„S vámi vysloveným názorem se ztotožňuji, pane hrabě. Kardinál Richelieu byl, řekněme, až puntičkářský, chtěl znát každou podrobnost o čemkoli, co se následně stalo předmětem jeho jednání. Ale jsem si vědom následných výhod před jeho mnoha rivaly. Pokračujte dál ve své činnosti, ačkoli se může jevit v současnosti zdánlivě bezpředmětná.“

„Vaše Eminence, stále dostávám ze státních peněz odměnu náležící poručíkovi nyní vaší gardy. Což jsou prostředky, které rozhodně nestačí ani na pokrytí mých vlastních výdajů, natož na vydržování skupiny osob, které pro Vaši Eminenci zajišťují zmíněnou službu.“

„Tak, tak,“ zakaboní se obličej Mazarina, začíná litovat své předchozí vstřícnosti, kdy sám otázku peněz otevřel, jak slíbil hraběti de Chavigny, „něco s tím uděláme. Jistě vám ještě zbyly prostředky, které vám poskytl kardinál Richelieu, řekněme v naprosto nezvyklé výši.“

„Něco ano,“ objeví se chmury i v obličejí mladíka, „ale ne mnoho. Tento opravdu štědrý dar jsem použil na nákup pozemků a do přestavby zchátralého sídla v Godille. Za tímto účelem mi také byly poskytnuty.“

„Pane hrabě,“ usměje se skoro bolestně kardinál, chápe nutnost nakonec nějaké peníze mladému šlechtici poskytnout, protože jeho služby bude v nejbližší době pravděpodobně potřebovat, „souhlasím s vámi. Odměna poručíka gardy je nedostatečná a navíc nedůstojná vašeho postavení. I když se spolu setkáváme jen velmi zřídka, jsem si dobře vědom, jak cenné služby mi poskytujete. A možná jejich význam ještě vzroste, pokud se zdravotní stav Jeho Výsosti zhorší. Však mi dobře rozumíte.“

„Chápu vaše obavy, Vaše Eminence. Zdá se mi však, pokud použiji možná ne zcela vhodný výraz, že Vaše Eminence chytila příležitost za pačesy.“

„Snažím se,“ rozesměje se kardinál nad obratem svého služebníka, „Jeho Výsost skutečně, po počátečním odstupu, začala využívat moje služby. Velice si vážím i pozvání do Versailles, jak jsem vám vyprávěl na začátku našeho dnešního setkání. Jeho Veličenstvo ve Versailles dodržuje přísně zásady soukromí, jen málokdo dostane příležitost se s ním tam setkat. Beru tento mimořádný projev úcty velmi vážně. Nešlo jen o přátelské posezení, řešili jsme důležité státnické otázky, spojené s pádem prvního ministra ve Španělsku, vévody de Olivarez. Možná víte o jeho osudu. Král Filip ho vyhnal ode dvora. Obavy nám činí i vzrůstajícím vliv jistého pana Cromwella a jeho velmi radikálních přívrženců v anglickém parlamentu. Velmi znepríjemňuje život králi Karlu v Anglii. Moje rady Jeho Veličenstvo vyslechlo s velkým zájmem.“

„To jsou nepochybně výborné zprávy nejen pro vás, Vaše Eminence, ale pro všechny, kteří vám slouží,“ konstatuje spokojeně Armand, potěšený sdělovanými poznatky, prelát si však je dobře vědom, co činí. Místo peněz poskytuje mladíkovi zdání důležitosti, důvěrnosti. Pár slov Mazarina nestojí nic, možná pár minut času.

„Vyhráno zdaleka nemáme. Mluvím s vámi nezvykle otevřeně, pane hrabě, alespoň vidíte, jak vysoko si vašich služeb cením. Zapomeneme již na dobu, kdy jste začínal a budeme vás brát jako mého poradce a důvěrníka v otázkách mé bezpečnosti. S tím vám také navrhu zvýšení vaší stálé gáže. Kromě toho vám nechám vyplácet příspěvek na vaše lidi. Zařídím vše potřebné během následujících dní. Váš příjem bude oficiálně potvrzen a vy získáte potřebné peníze. Ale pokud budete s někým hovořit, příliš se o své činnosti ani odměně nezmiňujte. Jste můj poradce, v čem mi radíte, je už zbytečné sdělovat.“

„Děkuji Vaší Eminenci za krásná slova, tak lahodící mému uchu,“ zatváří se navýsost spokojeně pan de Godille, „Děkuji nejen za slíbené peníze, ale i za mé postavení, kterého si velmi vážím. Když jste ale zmínil vaši bezpečnost, Vaše Eminence, jsem nucen z titulu tohoto úřadu učinit Vaší Eminenci významnou výtku.“

„Výtku? Pane hrabě, s čímžpak nejste spokojen?“ zacuká kardinálovi v koutcích úst.

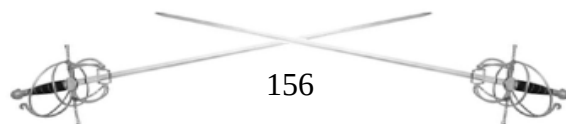
„Vaše Eminence, máte k dispozici zkušenou a početnou gardu, kterou jste zdědil po panu kardinálovi de Richelieu. Přesto často cestujete v kočáře, který doprovázejí pouze dva lokajové. Takový malý doprovod vůbec nezajišťuje vaši bezpečnost, je krajně nedostatečný, Vaše Eminence.“

„Ach tak, na toto narážíte. Mám však své důvody.“

„Snad chápu vaše důvody, Vaše Eminence, ale přesto musím Vaší Eminenci na podceňování bezpečnosti upozornit.“

„Chápete mé důvody?“ zvedne prelát obočí.

„Nevím, snad. Vaše Eminence asi nechce na sebe příliš upozorňovat. Pravděpodobně Vaší Eminenci skutečně nehrozí žádné nebezpečí od skupiny princů, nemáme žádné indicie o připravovaném

spiknutí. Ale Vaše Eminence by se mohla stát obětí útoku obyčejných zločinců, obětí útoku, který by nebyl politicky motivován. Sám jsem se dostatečně dobře seznámil s nebezpečným prostředím v Paříži a jejím okolí při plnění předchozích úkolů a moje poznatky mě nabádají k ostražitosti. Rozumím, Vaše Eminence nechcete vzbuzovat pozornost, zvláště když garda kardinála de Richelieu nemá nejen mezi prostými lidmi právě dobrou pověst. Což potvrdily i události spojené s převozem jeho těla. Ale můžete jim nechat přejít uniformy nebo alespoň požádat Jeho Výsost, aby vám poskytl doprovod své gardy či mušketýrů.“

„Jsem potěšen vašimi starostmi, pane hrabě,“ vyloudí Mazarin úsměv na své tváři, „Budu o vašich doporučeních přemýšlet. Co se týká gardy po kardinálu de Richelieu, snad zcela nezhálí, ačkoli jistě není vytižena tak jako dříve. Udělali jsme nějaké změny, pokud byste však považoval za rozumné učinit další, máte k tomu můj souhlas. Což ostatně vyplývá i z vaší funkce.“

„Z mojí funkce? Asi jsem Vaši Eminenci zcela nepochopil.“

„Jste mým poradcem v otázce mé bezpečnosti. Oficiálně i neoficiálně. Proto máte právo dohlížet na gardu a případně navrhnout její použití či reorganizaci. Včetně obsazení velitelských míst. Jsem zpraven, jak jste mezi jejími členy oblíben. Můžete pozitivně uplatnit svůj vliv. Vaše neoficiální role spočívá ve sledování našich potenciálních nepřátel a vyhodnocování jejich chování, včetně hrozby pro mou bezpečnost. Je možné ublížit i bez rány mečem, pouhou dvorní intrikou, která uvrhne daného člověka do nemilosti. O této vaší tajné činnosti ví jen velmi úzký okruh mých nejbližších spolupracovníků.“

„Rozumím, Vaše Eminence. Mám svolení Vaši Eminence zkontrolovat činnost gardy, její připravenost a případně možnost rozhodnout o využití jejích členů? Či navrhnout obsazení postů velitelů?“ zeptá se Armand, poněkud překvapený právě sdělenými kompetencemi.

„Ano. Garda má v současnosti své oficiální velitele, vy však budete stát nad nimi a budete je kontrolovat. Vaše doporučení budou vyslyšena. Ostatně musíme mít jistotu o její spolehlivosti v případě skutečného ohrožení mé bezpečnosti.“

„Vaše Eminence, vaše slova mě nesmírně potěšila. Cítím z nich důvěru v mou osobu z vaší strany.“

„Ve svém úsudku se nemýlíte.“

„Raději se Vaše Eminence zeptám. Kdybych potřeboval využít některých gardistů pro svou činnost, tu tajnou, je to možné?“

„Upřesněte svoji otázku, pane hrabě. O jakou činnost by se jednalo?“

„Vaše Eminence, vysvětlím svoji žádost raději na příkladě. Když jsme sledovali markýze de Fontrailles, který vzlal tajné dokumenty do Madridu, kromě vycvičených špehů pro sledování jsem měl k dispozici i několik gardistů v přestrojení. Pro naši bezpečnost, na roli poslů i na dílčí sledování. V gardě je mnoho zkušených mužů, kteří se podíleli na různých tajných operacích, které zůstaly nezasečeným zcela neznámé.“

„Rozumím. Ano, můžete dle svého uvážení využít služeb těchto mužů, ale velmi obezřetně. Abych s jejich případným odhalením nebyl nijak spojován.“

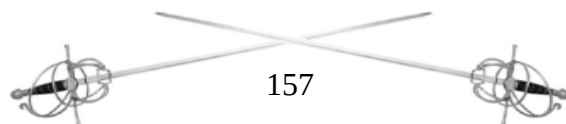
„Toto je samozřejmostí, Eminence. Tak tomu bylo vždycky.“

„V tom případě nemám námitek. Velitelé gardy se dozvědí o vašem pověření i o povinnosti vyhovět vašim žádostem, vyjít vám vstříc a poskytnout vám veškeré zprávy o své činnosti. Bude jim zřejmé, že na vašem doporučení závisí jejich případný postup. Vy musíte naopak dokázat udržet v gardě pořádek a pozitivní náladu, abychom si jejich věrností mohli být jisti.“

„Vaše Eminence, pokud vím, nebyl ještě stále jmenován velitel gardy. Já bych navrhoval poručíka pana de Seinges. Je zkušený muž a mám k němu důvěru.“

„Nemám námitek, pane hrabě, pokud je vámi doporučen. Jmenujeme ho zatím dočasně a pokud se osvědčí, stane se jejím trvalým velitelem.“

„Asi by měl být povýšen na kapitána.“

„Jeho jmenování i dekret zařídím. Vy s ním jeho pověření projednejte a uveďte ho do funkce. Alespoň všichni pochopí vaše postavení a posílí se tím váš vliv mezi gardisty.“

„Takovou věc učiním s velkou radostí, Vaše Eminence,“ zatváří se téměř nadšeně pan de Godille.

„Listiny stvrzující naši domluvu obdržíte brzy, ale již zítra můžete učinit potřebné kroky. Spoléhám na vás, pane hrabě, ačkoli doufám v užití svojí gardy spíše k reprezentaci, než ke skutečné ochraně.“

„Rozhodně vás nechci strašit, Vaše Eminence, ale zvláště někteří princové mívají divné nápady a kdyby se jim začalo zdát, že váš stoupající vliv na Jeho Výsost může ohrozit jejich zájmy, kdoví, co se od nich můžete dočkat. V takovém případě mi moje postavení, které jste mi právě nastínil, umožňuje poskytnout vám okamžitou ochranu, aniž by bylo třeba žádat Jeho Veličenstvo o jeho gardisty či mušketýry a cokoli králi vysvětlovat.“

„Raději nepřivolávejte takové scénáře, pane hrabě.“

„To nečiním, Vaše Eminence, ale jako váš poradce pro vaši bezpečnost musím na takové možnosti myslet a být na ně připraven. Dohlédnu, aby morálka v gardě neklesala a aby vám zůstala věrná.“

„Jste tedy se svým postavením spokojen, pane hrabě?“ upře nyní pronikavě svůj zrak prelát na mladíka.

„Ano, Vaše Eminence. Naprosto. Daleko více, než kdybych měl být někde na očích. Přiznám se Vaší Eminenci, taková činnost mě baví a vůbec netoužím se ukazovat někde ve společnosti s nějakým oficiálním úřadem. Věřím, že svoji práci budu konat k naprosté spokojenosti Vaší Eminence.“

„Pane hrabě, je možné, že se opět budeme vídat jen zřídka. Pokud by však bylo třeba, určitě si najdu ve svém opravdu nabitém programu na vás čas. Jen jsem vás chtěl ujistit, že tato řídkost našich osobních setkání nic nemění na významu, jaké vaším službám přikládám.“

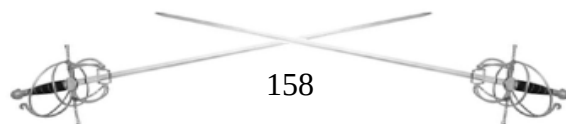
„Děkuji, Vaše Eminence.“

„Pane hrabě, v nejbližší době vyřešíme otázku financí pro vás a pro vaše lidi. Požádám pana hraběte de Chavigny, aby vše zařídil. I nadále s ním zůstávejte v úzkém kontaktu. Já se musím především snažit udržet svůj vliv u obou Jejích Veličenstev a případně ho i posílit. Tato má snaha mi zabírá neuvěřitelné množství času, který ale jen zdánlivě není účelně vynaložen. Však mi dobře rozumíte.“

„Ano, Vaše Eminence.“

Následných asi dvacet minut věnují oba muži diskusím o poznatcích, které získal pan Daudet a jeho lidé o některých velmožích. Vesměs jde o nepodstatné maličkosti, ovšem právě ty Mazarina uklidňují. Ujistění, že ho mnozí velmožové ještě nezačali brát úplně vážně, mu činí radost. O to lépe může pracovat na zvyšování svého vlivu u krále i jeho choti, aniž by si kdo dával práci ho v jejich očích očeňovat.

Hrabě de Godille mluví uvolněně, občas si dovolí zavtipkovat. Kardinál v něm dokázal nabudit dojem důležité osoby, aniž by mu příliš slíbil a aniž by ho služba mladíka příliš stála. Armand si naplno uvědomí, jak obrovský je rozdíl mezi oběma kardinály. Richelieu byl jako někdo z jiného světa, naprosto odtazhový, stojící na piedestalu a vzhlížející na červy u jeho nohou. Mazarin se chová jako příjemný člověk, umí být vtipný, umí zahrát na správnou strunu, navodit příjemnou atmosféru. Ale má také vše dobře promyšlené, ve skutečnosti jde velmi tvrdě za svým cílem. Jako pohrobek ctěného i nenáviděného Richelieua má velmi špatnou výchozí pozici, o to více úsilí musí teď vynakládat, aby si vydobyl právo zůstat u francouzského dvora. Jak za života Jeho Výsosti, tak až si ho Bůh povolá k sobě.

GARDA KARDINÁLA JULESE MAZARINA

Hrabě de Godille ještě v noci navštíví ubytovnu gardy Mazarina a shání se po poručíkovi de Seinges. Bohužel není přítomen a bude k dispozici až ráno. Armand požádá, aby ho po svém příchodu vyhledal v zámku v jeho komnatách. Pak si teprve odejde lehnout a když spočine již odstrojen na lůžku, začne si rozebírat celou rozmluvu s Mazarinem. Co pro něho vyjádření preláta znamená a jak může svého deklarovaného postavení využít. I pro svoje soukromé záležitosti, spojené s hraběnkou de Besiere. Je rovněž potěšen i příslibem financí, z tenčících se zásob v tajné skrýši ve své ložnici v pařížském domě je stále více nervózní.

Byť mu tam přibyla značná částka od jeho přítele pana de Almare. Ale je opravdu velmi šetrný a na uložené peníze v bankovního domu nechce sahat, navíc většina z nich brzy padne na přestavbu jeho sídla. Když si vše probírá, rozhostí se v jeho duši spokojenost a mírný úsměv toto odráží v jeho obličeji, i když již upadne do stavu spánku.

Druhý den ráno ho šetrně přijde vzbudit Emile. Je kolem osmé hodiny. Sluha mu ohlásí, že na něho již čeká pan de Seinges a upozorní ho na připravenou snídani.

„Posnídám tedy s panem poručíkem. Emile, zajisti ještě snídani pro pana poručíka.“

„Už se stalo, Excellence. Mohu Vaši Excelenci teď obléknout?“

„Je připravena snídane pro oba?“

„Bude tady každou chvíli, náš dobrý Fabián ji donese během pěti minut.“

„Jsi šikovnej.“

„Děkuji, Excellence,“ zatváří se spokojeně chlapec a bez dalších odkladů se pustí do své práce.

Hrabě vstupuje do místnosti před svou ložnicí ve chvíli, kdy na stolek pokládá táč se snídání sluha Fabián. Francois de Seinges se zvedne ze své židle a pozdraví svého hostitele.

„Emile, běž se teď projít s Fabiánem a nech nás tady o samotě,“ nařídí pan de Godille svému sluhovi, který jeho příkaz s úklonou vyplní. Hrabě naopak vyzve hosta, aby s ním usedl ke společné snídani. Oba dva se vzápětí pustí s chutí do jídla.

„Pane de Seinges,“ započne rozmluvu Armand, „včera večer jsem měl velmi důležitou rozmluvu s Jeho Eminencí kardinálem Mazarinem. Kromě jiného vyjádřil své přání, abych dohlédl na nyní již jeho gardu. Jak to s ní vypadá?“

„S gardou, která zbyla po kardinálovi de Richelieu?“

„Ano. Přesně tak. Nyní slouží kardinálu Mazarinovi, nicméně ten ji využívá jen velmi málo. Zatím. Má však zájem, aby byla dobře připravená. Jaký je její stav?“

„Upřímně řečeno, nic moc. Pan de Cavoy před necelými dvěma roky padl, pan de Concession ji opustil hned po smrti kardinála Richelieua. Služba běží dál, nás několik velitelů se o vše stará. Jenže všichni žijeme ve velké nejistotě, jak vlastně dopadneme. Víme, že podléháme nyní kardinálovi Mazarinovi, ale „zarazí se poručík.

„Ale? Dokončete svoji myšlenku.“

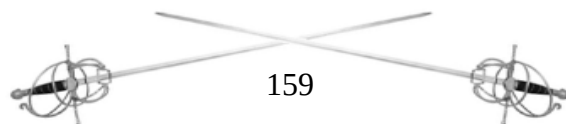
„Ale, pane hrabě, bylo by potřeba stanovit jejího nového velitele. Je potřeba znovu utužit pořádek a uklidnit muže. Ti mají obavy, aby naše setnina nebyla brzy rozpuštěna.“

„Nic takového nehrozí,“ zavrtí hlavou hostitel, „Naopak, pan kardinál mě pověřil, abych osobně na jeho gardu dohlédl. Mám také právo mu doporučovat její využití a také činit personální opatření.“

„Opravdu? Taková zpráva mě těší,“ zaraduje se Francois.

„Abych to upřesnil. Jsem poradcem Jeho Eminence v oblasti jeho bezpečnosti. V rámci toho mi svěřil na starost i svoji gardu, kterou dobře znám. Budu ale v ústraní, na veřejnosti se moc pohybovat nebudu. Nicméně počítám, že spolu budeme úzce spolupracovat.“

„S mými službami můžete počítat, pane hrabě. Mám radost za sebe i za gardisty. Poznali jsme vás nejen jako statečného šlechtice, ale také muže schopného se správně rozhodovat. Tím, že projevil pan kardinál takto svoji vůli, budou muži určitě uklidněni.“

„Uvidíme, jestli se umím dobře rozhodovat. To ostatně budete moci posoudit už za chvíli vy sám, až vám řeknu svoji první radu, kterou jsem Jeho Eminenci dal,“ usměje se pan de Godille.

„První radu? Čeho se týkala?“

Armand se odmlčí, zakousne se do ovocné taštičky a pohybem ruky naznačí, že má plné ústa a nemůže bezprostředně odpovědět. Ve skutečnosti chce jen prodloužit dramatickou chvíli, než sdělí své první doporučení kardinálovi.

„Týkala se velení gardy, pane kapitáne,“ řekne po chvíli jako by lhotejně.

„Kapitáne?“ zvolá muž, jehož se oslovení týká.

„Ano, doporučil jsem, abyste byl jmenován velitelem gardy a jako takovému byl i přiznán titul kapitána. Jeho Eminence mi vyhověla, mám právo vám tuto skutečnost dnes oznámit a sdělit vaše jmenování jeho jménem také ostatním gardistům. Vaše jmenování je dočasné, ale pokud se osvědčíte, není důvod, proč byste tuto funkci nemohl vykonávat nastálo. Listiny, které toto stvrzují, obdržím do pár dní. Co tomu říkáte?“

„Co tomu říkám? Hrome, s takovou radou se mi dobře souhlasí!“

„Také si myslím,“ rozesměje se Armand.

„Pane hrabě, musím vám poděkovat.“

„Nejlépe mi poděkujete, pokud bude garda řádně fungovat, ačkoli teď nebude mít tolik práce jako za nebožtíka kardinála Richelieua. Také není nutný vzbuzovat příliš rozruch na veřejnosti, kardinál nestojí o velkou pozornost kolem své osoby a taky ani kolem svojí gardy. Takže zachovávat zdrženlivost, nezaplést se do žádných problémů a udržovat muže maximálně připravený, pokud by bylo jejich služeb třeba. Rozumíte?“

„Samozřejmě. Ti muži jsou dobrými vojáky!“

„To já dobře vím. Přesto upozorňuji na jednu věc, pane kapitáne. Na rozdíl od kardinála Richelieua, ten současný nemá zájem se zviditelňovat. Proto neočekávejte žádný velký manévry a pokud nebude kardinál příliš vaše lidi ke svojí ochraně využívat, prozatím, není to z důvodu nedůvěry či snad pohrdání vašimi službami. Jde o politický rozhodnutí, kdy se snaží nepoutat velkou pozornost.“

„Do věcí politických mi moc není. Kdo mi bude dávat rozkazy?“

„Vám? Samozřejmě Jeho Eminence, kterou máte chránit. A také já. Mám právo využívat vaše muže dle svého uvážení.“

„Využívat gardu? Mohu vědět k čemu?“

„Ale pane kapitáne,“ zasměje se pan de Godille, „Tady se přece nikdy otázky nekladly. A už vůbec ne svému nadřízenému.“

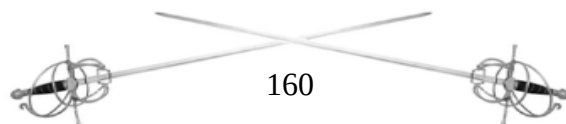
„Omlouvám se, pane hrabě.“

„To byl jen žert, narážel jsem na téměř urážlivé chování, jímž by bylo klást otázky kardinálu Richelieuovi. Snad jsem se vás nedotkl, tohle nebylo mým úmyslem. Naopak, rád vám odpovím a všechno vám vysvětlím. Ale co si řekneme, zůstane jen mezi námi, poradcem Jeho Eminence a velitelem jeho gardy. V téhle funkci si budete muset zvyknout, že se můžete více přiblížit politice. Jen mezi námi, bezpečnost Jeho Eminence nespočívá jen v zajištění ochrany před útočníkem, ale taky v tom, aby k případnému útoku ani nedošlo. K tomu ale musíme mít dobrý zprávy o všem, co se týká bezpečnosti Jeho Eminence. Rozumíte mi?“

„Asi ano. Pokud vašim slovům rozumím, pane hrabě, tak máte na starosti gardu, ale staráte se také o mapování možných nebezpečí. Což nejlépe mohou odhalit tajní špióni u možných nepřátel.“

„Tak nějak. Sám dobře víte, že i v minulosti čas od času gardisté pracovali v přestrojení, když bylo třeba něco vyřešit v tajnosti. Což by mohlo nastat i nyní. V takovém případě vás požádám o spolehlivé muže a vy mi je poskytnete. O všem, co se stane, budeme všichni zachovávat naprostou mlčenlivost. Doufám, že jsem se vyjádřil dost jasně.“

„Naprostou, pane hrabě. Tady se opravdu nikdy nikdo na nic neptal a jen plnil rozkazy. Však i vy jste využíval nyní už moje muže, když bylo třeba. A všichni si vaše akce pochvalovali.“

„Taková slova rád slyším. Ostatně již dnes si odvedu do Paříže několik mužů, který budou v civilních šatech plnit některý tajné úkoly, které jim zadám. Vybereme je společně.“

„Jak si budete přát, pane hrabě.“

„Kapitáne, příteli, jsem rád, že zrovna vy budete velitelem gardy. Velmi vám věřím a jsem stále vašim přítelem, ačkoli teď i tak trochu vašim nadřízeným. Ale do vašich věcí vám nijak nebudu zasahovat, jen čas od času provedu kontrolu. Spíše však pro formu, abych mohl s čistým svědomím kardinálovi říci, že plním funkci, kterou mě pověřil. Jinak ale máte moji plnou důvěru, jinak bych vás na tohle místo nedoporučoval.“

„Vaše slova mě těší, pane hrabě. Jsem rád, že mě nazýváte přítelem, ačkoli vy jste ze skvělého rodu, zatímco já se takovým rodokmenem pochlubit nemohu a mnozí vojáci nejsou vůbec urozeného původu.“

„Pane kapitáne, oba jsme především vojáci. Je mi známo, že v gardě kardinála Richelieua neslouží výhradně šlechtici, jak je tomu naopak například u královských mušketýrů. Ale snad jsem vám dokázal, že si vás i vašich mužů vážím.“

„Jistě, pane hrabě, jistě. Váš přístup vám také získal velké sympatie. Ačkoli jste mladší a máte méně zkušeností, nikdo nikdy nezpochybňoval vaši roli velitele a ani vaše rozhodnutí. Nemyslím tím veřejně, to by si samozřejmě nikdo nedovolil. Ale také mezi sebou o vás vojáci hovoří s úctou.“

„Taková řeč se dobře poslouchá, pane kapitáne. Ale musíme se vrátit k našim záležitostem. Nejprve tu oficiální stránku. Až dosnídáme, zajdeme ke gardě, přítomné a ty, co můžeme postrádat ve strážní službě, necháte nastoupit. Sdělím jim, co jsem řekl vám, samozřejmě bez svých dalších poslání. Oznámím vaše jmenování kapitánem a velitelem gardy. Představím sám sebe jako poradce Jeho Eminence, který má na starosti jeho gardu, ke které on shlíží s obdivem a důvěrou.“

„Taková slova rádi uslyší.“

„To doufám. Až skončíme, vybereme šest mužů, který si odvezu do Paříže. Budu tam pro ně mít jistě úkol.“

„Vyberete si je sám?“

„Vybereme je společně, ačkoli nezastírám, že bych dal přednost těm, který už se mnou podobný posláním v minulosti konali. Který jsou zkušený a spolehlivý.“

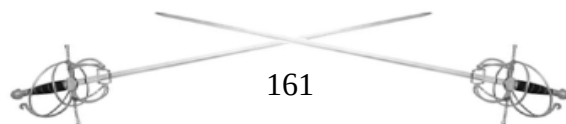
„Jak si budete přát, pane hrabě. Vyrázíme hned?“

„Nespěchejte tak, příteli,“ usměje se pan de Godille, „ještě nám tady zbylo pár drobtů, v klidu dosnídáme a pak se teprve dáme do práce.“

Jak Armand řekl, tak se i stane, ačkoli Francois je jako na trní. Stává se velitelem proslulé jednotky. I když, než získá takový respekt, jaký měl jeho předchůdce pan de Cavoy či dočasný velitel pan de Concestion, bude asi chvíli trvat. Pravda, jeho postavení asi nebude nyní dosahovat významu jako za života kardinála Richelieua, kdy jeho garda a její velení něco znamenalo. Kdy ho doprovázela na všech jeho cestách, kdy se prezentovala ve svých krásných rudých uniformách a vzbuzovala hrůzu a respekt u každého, s kým se setkala. Dokonce takový, že kolovaly různé historky o jejích činech, které se však zrodily jen ve fantasii vystrašených lidí nebo je záměrně šířili nepřatelé Richelieua s cílem mu uškodit.

Jakmile kapitán a poradce dosnídají, přesunou se do prostor vyhrazených gardistům. Ti jsou svoláni, a i když zdaleka nejsou kompletní, větší část z nich je k dispozici. Hrabě de Godille si vezme slovo, pochválí vojáky za jejich připravenost a věrnost zesnulé Jeho Eminenci. Ujistí je o tom, že se s nimi dále počítá, v krátkosti vysvětlí svoji roli v novém uspořádání a nakonec oznámí dočasné jmenování pana de Seinges za jejich velitele. S vyjádřením pravděpodobnosti jeho setrvání ve velitelské roli natrvalo.

Zároveň požádá všechny o zdrženlivost, aby na sebe zbytečně neupozorňovali, čemuž příslušníci této vojenské jednotky rozumí. Jsou si vědomi, jaké pověsti se těší mezi lidem a i v jejich zájmu je, aby nikomu nezavdali příčinu zabývat se myšlenkou na rozpuštění jejich jednotky. Zároveň hrabě jménem kardinála Mazanina ujistí přítomné o jeho zájmu tento útvar zachovat, byť zatím nebude jejich služby využívat v takové míře, jako to činil jeho předchůdce.

Dle výrazů ve tvářích jsou vojáci s novými skutečnostmi spokojeni. Neradi by přišli o místo, přeci jenom jim zajišťuje stálý příjem a stále i jistou prestiž. Také s novým velitelem, byť dočasným, jsou poměrně spokojeni, Francois de Seinges není konfliktní typ a může se pochlubit dostatečnými zkušenostmi. Hraběte de Godille rovněž dobře znají, zvláště někteří, věří mu, on jistě bude dobře hájit jejich zájmy při jednání s jejich novým chleboďárcem. Ačkoli ten se směrem k této jednotce chová daleko více zdrženlivěji než Richelieu.

Když se vojsko rozejde, přistoupí Armand k druhé části své dnešní návštěvy a začne si vybírat šesticí mužů, kterou chce využít ke svým potřebám. Lépe řečeno k ochraně rodiny správce Burdaina. Čtyři muži, které zná, jsou nyní k dispozici, k nim si vybere na doporučení kapitána další dva, se kterými ještě na žádné tajné misi nespolupracoval.

Kolem jedenácté hodiny dopolední z Rueil do Paříže vyrazí kočár s hrabětem de Godille doprovázený šesticí jezdců v civilních šatech. Tu tvoří Geofri de Tabatiere, Claude Belleval, Roland Martigny, Victor Dalou a dva nováčci na podobné misi s kardinálovým poradcem, třicetiletý Amádee Pellisier a osm let mladší Gaspard Montalived. Všichni skončí v pařížském domě Armanda. Koně ustájí Quido, zatímco Jean zavede hosty do prostor, které zůstaly po baronovi de Taille. Záhy jim přinese improvizovaný oběd.

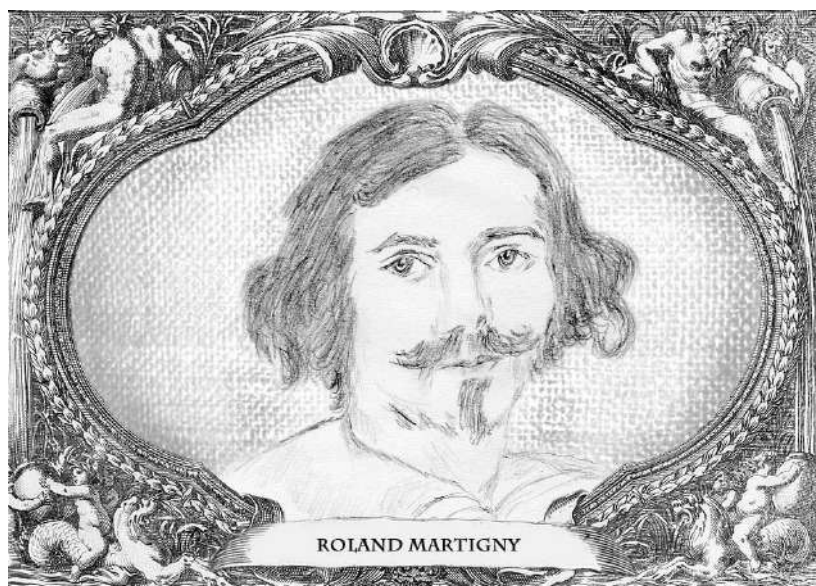
Pán domu zajde do svých komnat a okamžitě si zavolá Tissota. Zeptá se ho, zda již obědval a po udivené negativní odpovědi mu nařídí, aby nechal připravit jídlo pro oba v salóнку. Tajemník je překvapen, nicméně proti této počtě neprotestuje. Zvláště, když mu stále schází vnitřní síla, od návratu ze zámku Prieu je jako tělo bez duše. Musí stále myslet na Nicolet a čím více tak činí, tím více je smutnější.

„Maurici,“ započne rozhovor Armand, „záležitost s matkou markýze de Almare se nám komplikuje. Už jsem ti něco naznačil, něco víš od pana Louventa. Musíme učinit nezbytná opatření.“

„Proto jsou tady gardisté, pane hrabě?“

„Taky proto. Včera večer jsem mluvil s kardinálem Mazarinem, který na mé doporučení jmenoval pana de Seinges dočasným velitelem gardy a mě pověřil, abych na ni dohlížel jako jeho poradce. Sám jsem toto jmenování vojákům oznamoval a využil tak trochu situace.“

„Až takový máte vliv?“ ujede tajemníkovi, pak se zastydí a sklopí hlavu, ale jeho poznámka pána domu spíše potěší.

„Přivezl jsem si šest vojáků proto, aby zajistili ochranu sestry pana Vincenta a jejích dětí. Ohrožuje je hraběnka de Besiere a chci, aby na ně nestále dohlíželi.“

„Něco jsem vytušil, ne však, jak je to vážné.“

„Maurici, seš zasvěcený do tajemství rodiny pana markýze de Almare a nemusím ti opakovat, jak velkej si musíš dát pozor, abys nic neprozradil. Počítám však s tvou pomocí, když už znáš tolik podrobností.“

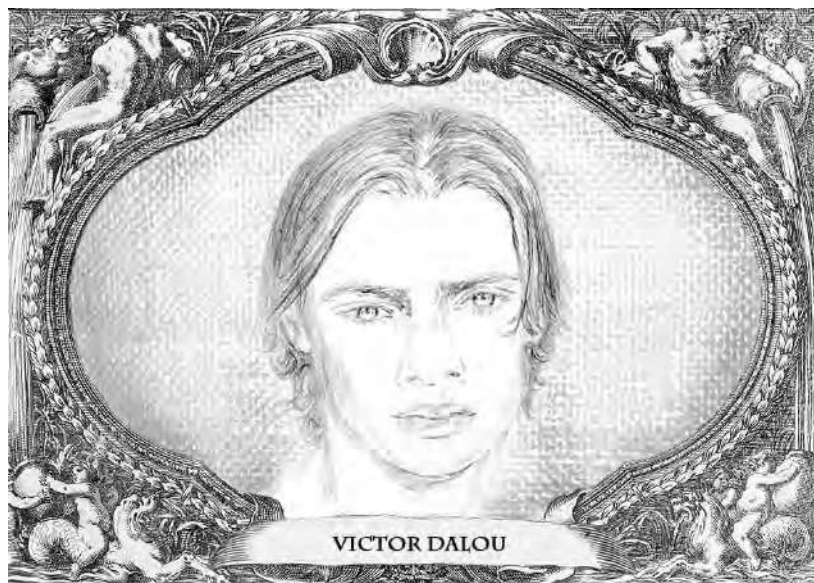
Pan správce Vincent je vydíraný paní hraběnkou de Besiere, která neváhala vyhrožovat zavražděním jeho sestry, sestřenice a synovce. Ty žijou v Saint-Denis, popíše ti kde. Musíme zajistit, aby byli neustále pod dozorem gardistů, který jsem přivezl a ti je ve vhodnou chvíli dopravili v pořádku do paláce Almare. Teď jejich převoz uskutečnit nemůžeme, abysme hraběnkou nevyplašili. Rozumíš?“

„Snažím se, pane hrabě. Co však mám dělat já?“

„Ty musíš zajistit ochranu sestry pana správce Vincenta. Budeš mít k dispozici gardisty.“

„Já? Pane hrabě, proboha, vždyť já nejsem voják!“ zvolá poděšeně Tissot.

„Jen se neboj, Maurici,“ rozesměje se pan de Godille, „Nechci po tobě, abys s někým bojoval. Poslouchej, co uděláš. Zajedeš do Saint-Denis a pronajmeš tam dům v blízkosti bydliště sestry pana Burdaina. Až tohle uděláš, nastěhuješ do něho tři z gardistů. Ty budou neustále hlídat tu rodinu a kdyby jim hrozilo nebezpečí, ihned zasáhnou. Když bude potřeba, tak jim doneseš vzkazy.“

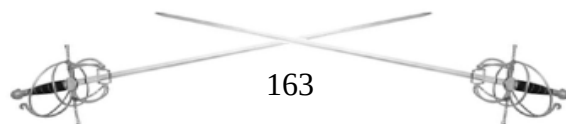

„Ach tak, pane hrabě. Díkybohu, tohle bych měl zvládnout. Ale říkal jste tři muži, přitom jste přivezl šest vojáků,“ upozorní tajemník.

„Skvělý Maurici, ty umíš dokonce počítat. Další tři zůstanou v našem domě v záloze a využijeme je v případě potřeby. Můžou se vystřídat, aby neztráceli pozornost. Navíc se dobří vojáci můžou hodit, až přichystáme past v paláci Almare. O tý ti povím později,“ dodá šlechtic, když uvidí udivený výraz ve tváři svého služebníka.

„Kdy mám vyrazit, pane hrabě?“

„Hned jak poobědváme. Pojedeš sám, dám ti potřebný peníze. Pamatuj, potřebujeme dům v blízkosti bydliště paní Kateřiny, sestry pana Vincenta. Musíš být přesvědčivý, na peníze hledět nemusíš.“

„Nemusím hledět na peníze?“ podiví se Tissot.

„Je to naprosto výjimečná situace, Maurici,“ vysvětlí Armand a s malým úsměvem dodá, „Stejně tyhle výdaje jdou na vrub pana markýze de Almare.“

„Pak chápu, pane hrabě,“ přelétne úsměv i po tváři tajemníka, ale raději rychle zase nasadí vážný výraz, „Udělám vše, jak si přejete, Excellence.“

„Po splnění úkolu se vrátíš sem a odvedeš do tajného bytu tři gardisty, který určím. Já s nimi zatím promluví a vysvětlím jim, o co jde.“

„Ano, Excellence.“

Oběd pokračuje, ještě si pohovoří o běžných záležitostech souvisejících s údržbou domu, výplatou služebnictva, nákladů na vydržování vojáků a zajištění jejich potřeb. Pak se tajemník s těžkým srdcem odebere do svých komnat, pořádně se oblékne, nechá si osedlat koně a vyrazí hledat vhodný objekt. Vůbec se mu ven nechce, únorové počasí nevytváří podmínky pro radostné cestování. Ovšem služba je služba a u pana hraběte se vždy něco děje. Na to si už zvykl. Ostatně je rád, protože alespoň na chvíli zapomene na své osobní trápení.

Pan de Godille se odebere do místnosti, kde s obědem končí gardisté.

Sedí kolem stolu, jídlo až na maličkosti již spočívá v jejich útrebácích, naopak ještě zbývá ve džbánu a v pohárech trochu vína. Jakmile Armand vejde, vojáci způsobilně vyskočí, aby mu vzdali úctu a vyslechli si další pokyny.

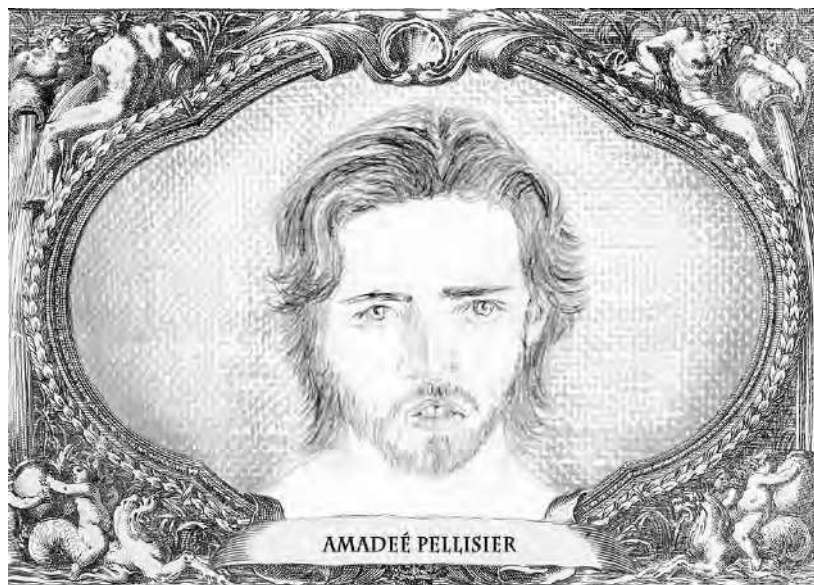
„Posaďte se, pánové,“ pokyne jim hrabě a sám se uvelebí mezi nimi. Přejede spokojeným pohledem po jejich tvářích a pak pokračuje, „Mám pro vás na nejbližší dobu jeden poměrně snadný úkol. Ale zodpovědný. V Saint-Denis žije jedna žena se dvěma dětmi a možná jim hrozí nebezpečí od nějakých lumpů. Bratr té ženy je vydíranej. To je všechno, co zatím potřebujete znát. Můj tajemník Maurice, kterýho některý dobře znáte, právě teď odjel do Saint-Denis najmout byt poblíž toho domu. Tři z vás tam budou neustále hlídat a kdyby snad zmíněným osobám hrozilo nebezpečí, musíte je ochránit. Vždycky alespoň jeden z vás bude pozorovat dům paní Kateřiny. Pokud by někam šla, musíte ohlídat nenápadně ji i její děti.“

„Kdo jim chce něco udělat?“ zeptá se Martigny.

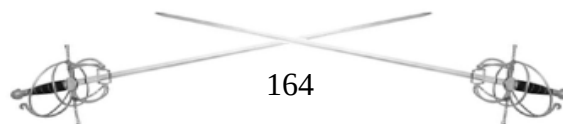
„Tohle není důležitý. Ale jde asi o nějaký lumpy z pařížského podsvětí. Všechno má sice trochu politické nádechy, ale nejde o žádnou státní záležitost.“

GASPARD MONTALIVED

AMADEÉ PELLISIER

„Něco podobného jako minule, pane hrabě?“ zeptá se Dalou.

„Tak nějak. Pokud se nám všechno podaří vyřešit, určitě se opět najde někdo, kdo na vás nezapomene,“ usměje se pan de Godille a může spatřit spokojený výraz ve tvářích mužů. Pracovat s hrabětem se jim vždy vyplatilo, bylo o ně dobře postaráno a většinou na závěr dostali něco na přilepšenou. Při poslední společné akci se záchranou unesené dcery pařížského radního navíc významnou částkou.

„Říkal jste tři, pane hrabě,“ upozorní Martigny.

„Přesně tak. Další tři z vás zatím zůstanou tady a dejme tomu, tak po dvou dnech vystřídají svoje kamarády v Saint-Denis. Možná si zatancujeme i s pár lumpy tady v Paříži, co já vím. Pánové, nemůžu vám říct nic bližšího. Bude o vás dobře postaráno, ale musíte zůstat nenápadný a očekávám vaši důslednou práci. Pane Rolande, domluvte se, který tři z vás dneska odjedou s Mauricem do Saint-Denis, nechám rozhodnutí na vás, pokud jste schopný se domluvit.“

„Určitě se domluvíme, pane hrabě.“

„Pánové, ručíte mi za bezpečí všech tří osob. Jde o ženu, chlapce a dívku. Někdo by je mohl chtít unést či jim dokonce ublížit přímo v domě. Nic takovýho se nesmí stát! Zároveň si nikdo nesmí všimnout, že je hlídáte. Možná se tam motá někdo z té bandy a dům sleduje. Spoléhám na vaši zkušenost, pánové.“

„Pane hrabě, pohlídáme vám je,“ řekne Martigny sebevědomě.

„Jak jste vyzbrojený?“

„Jako obvykle. Máme meče, dýku a v sedlových brašnách každý dvě pistole.“

„To by mělo stačit. Pokud by se něco změnilo, tak za vámi do Saint-Denis přijede Maurice. Ty, co zůstanou tady, nebudou vycházet z domu, ale dostane se jim dobrého stravování a jistě i trocha toho vína bude. Nezapomínejte ale pánové, zdejší služebnictvo je moje a ne vaše a tak s nimi jednejte podle toho,“ poučí je pro jistotu pán domu.

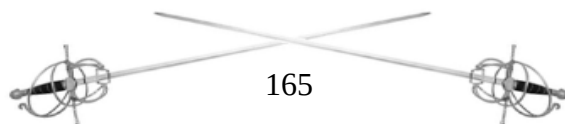
Jelikož není dalších otázek, pan de Godille ještě jednou zopakuje úkol, znovu vysvětlí způsob komunikace a pak se spokojeně vrátí do svého salónku. Až odešle svého tajemníka s ochránci, bude muset navštívit svého přítele markýze de Almare a jeho správce. Nicméně je opět ve svém živlu, připravuje past na hraběnkou a takové tajné operace mu přinášejí potěšení a uspokojení. Zvláště, když skončí úspěšně.

TAJNÉ PLÁNY A PROTIOPATŘENÍ

Kolem půl sedmé večer dorazí správce paláce Almare Vincent Burdain ke kostelu Saint-Eustache. Uplyne více než dvacet minut a on stále jen netrpělivě přechází kolem dokola, chlad mu proniká převlečnickem a div mu nezačnou drkotat zuby. Má se tu dnes setkat se sloužícím hraběnky de Besiere Horné Machautem, ovšem ten má už minimálně čtvrt hodinové zpoždění. Mužik by se nejraději otočil s chvátal zpátky do tepla paláce, ale obava z následků takového činu ho nutí, aby trpěl urážlivé chování.

Konečně. Ten, na něhož tak dlouho čeká, projde nedaleko něho a pokyne mu nenápadně rukou. Aniž se ohlédne, kráčí Machaut dál svižně v mrazu. Daleko menší Burdain peláší za ním, dvakrát mu podjede noha na zmrzlém podkladu, začne se zadýchávat. Nervózně se rozhlíží kolem dokola, nepříjemná temná zákoutí úzkých uliček v něm vyvolávají stísněné pocity. Kam ho vede? Kam až chce dojít?

Záhy se uklidní, dnes se nebude jednat o nic dramatického. Stanou před krčmou střední kategorie, ani ne pro nóbl klientelu, ale rovněž nejde o úplně zaplivanou špeluňku. Prostě klasická hospoda pro měšťany, studenty, vojáky a každého, kdo není vysloveně nuzák, ale musí velmi vážit každou vydanou minci. Na Burdaina dýchne teplo a do nosu ho udeří příjemná vůně pečeného masa, jistě více než jednoho druhu.

Krčma je zaplněna ze tří čtvrtin, proto jim dá trochu práce nalézt stůl s trochu soukromí. Machaut se rozvalí na židli, objedná si vepřovou pečinku, šunku, nějaké pečivo a džbánec vína, které mu doporučí obsluha.

„Pane správče, nepochybně mě dneska pozvete. Vaše příjmy jistě převyšují ty moje,“ ušklíbne se vyděrač a rozlije víno do dvou přinesených pohárků.

„Zaplatit za vás snad ještě zvládnu,“ vyhekne Burdain a mrkajíc se rozhlíží kolem dokola.

„Copak, snad nejste vyplašený? Děje se něco?“

„Jestli se něco děje? Nejsem zvyklý se toulat noční Paříží. Nejprve mě necháte zmrznout u kostela, pak mě vláčíte takovými zákoutími, že mi ještě teď běhá mráz po zádech. A nakonec skončíme v takové společnosti.“

„V jaký společnosti? Máte snad něco proti hospodám?“

„Já do nich nechodím. Vůbec nikam nechodím. Co potřebuji, mám v paláci.“

„O tom nepochybuju. Ale čas vod času musíte vyrazit mezi lid,“ ušklíbne se kočí.

„Děkuji za rozšiřování obzorů mého poznání,“ nenechá se zahanbit mužík a notně si lokne z poháru. Zima se ho stále drží, téměř se klepe.

„Nechcete raději svařený víno? Skoro mě váš stav dojíká,“ rozesměje se Machaut a skutečně během chvilky nechá přinést zmiňovaný nápoj. Ten přijde prokřehlému mužíkovi k chuti, přímo cítí jeho blahodárné teplo.

„Nyní je váš život zachráněnej, proto snad můžeme přejít k věci,“ zakousne se kočí do pečinky a začne ji mlaskajíc drtit svými zuby. Jeho společník si uždíbně jen malý kousek šunky a spíše ji převaluje v ústech, aby si vychutnal její šťavnatost a slanost.

„Přišel jsem na vaše pozvání, ale opravdu považujete zdejší prostředí za vhodné k našemu rozhovoru? Mezi tolika lidmi?“

„Čeho se bojíte?“ rozesměje se Machaut, „Tady jsme každému ukradený. Jen se podívejte, sleduje nás snad někdo? Zajímá někoho, vo čem se bavíme? Pane správče, z čeho jste tak vyplašený?“

„Z čeho?“ vyhrkne Burdain, trochu zvýšil hlas, proto se nervózně rozhlédne a pokračuje sice tlumenějším, ale rozrušeným hlasem, „Chcete po mně, abych zradil pána, který se ke mně chová dobře. Vyhrožujete mojí rodině a mně samotnému. Chcete, abych spáchal zločin! Já, který nezpronevěřil nikdy ani jedině sou! A ještě se divíte, že jsem vyplašený? Chápete, co po mně chcete?“

„Tohle jsme snad už probrali!“ řekne velmi přísně a důrazně vyděrač.

„To sice ano, ale nic to nemění na mých pocitech. Chcete ze mě udělat zločince.“

„Zločince? Ale jděte, pane správče. Jen si vezmeme, co patří paní hraběnce. Vy se máte pouze postarat, abysme si její věci mohli odnést. To je všechno. Nikomu se nic nestane, nikdo nebude dokonce ani okradenej. Takže si nechte ty vaše hloupý a zbytečný poznámky a raději řekněte, co ste vymyslel.“

„Taková věc není vůbec jednoduchá,“ ztiší hlas Burdain a podezíravě se rozhlédne kolem, jeho společník však má pravdu, všichni hosté o ně projevují pramalý zájem, „Co chcete, není jako odnést jeden váček s penězi nebo nějaký šperk. Jsou tam velké bedny a vaky, když to sbalíme všechno dohromady. I několik mužů všechno nepobere najednou.“

„Vidíte, co všechno si váš současný pán přivlastnil!“

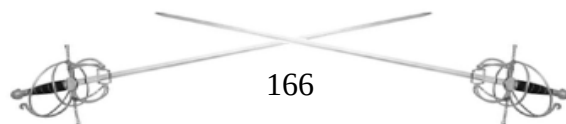
„Můj současný pán si nic nepřivlastnil, ten o těch věcech vůbec neví!“ upozorní Burdain.

„Tím lépe, aspoň je nebude postrádat.“

„To sice nebude, ovšem dostat je nepozorovaně ven z paláce nebude nic jednoduchého.“

„Pane správče, tohle už sem slyšel. Takže si svý nářky nechte a raději přidejte s nějakým rozumným návrhem, jak věci paní hraběnky přemístíme tam, kam patří.“

„Pane, vaše zlehčování není na místě. Snažím se vám vysvětlit, o jak jde těžký úkol, co po mně vlastně chcete. Nemohu věci paní hraběnky vyvézt jako odpad. Nemohu je odnést na hrbu. Musíme je dostat ven nějak tajně, v noci, tak, aby si nikdo ničeho nevšiml. Jinak se na to přijde, vy utřete hubu a se mnou pan markýz zatočí,“ odsekne vztekle mužík.

„Jen se nečilte, pane správče. Je mi jasný, že to bude obtížný. Ale když se budete snažit, tak se nám to povede. Určitě už ste si to už dobře promyslel.“

„Promyslel, promyslel,“ povzdechne si Burdain, „Něco jsem už zavrhl, něco prostě nešlo provést. Jediné, co je dle mého možné, je nějakou noc tajně přijít k paláci, tajně se dostat do něj a co nejrychleji ty věci odnést. Ale k tomu bude potřeba několika pořádně silných mužů a určitě budou muset jít minimálně dvakrát. Protože riskovat dvě nebo tři návštěvy není dle mého možné.“

„Takový je ten váš plán?“ zeptá se očividně zklamaný Machaut.

„Dle mého jediný proveditelný.“

„Co mi to vykládáte? Copak muži, těch mohu sehnat kolik si řeknete. Jenže copak je možný, abysme se procházeli v noci po paláci? Dyť je furt pořádně střeženej!“

„Ne tak moc.“

„Ne? Vždyť je tam nevím kolik Švejců, služebnictva, lokajů, neříkejte, že v paláci není aspoň třicítka lidí!“

„Je jich tam víc,“ pokývá hlavou Burdain, „Ale naštěstí taky musí spát. V paláci panuje přísný pořádek, tam se nikdo necourá jen tak bez příčiny. Služebnictvo pracuje dost usilovně, takže v noci je rádo, že si může odpočinout.“

„No dobrá, ale ty Švejci?“

„Z najatých Švýců už tam moc není. Ti byli v paláci v době, kdy pan markýz byl mimo Paříž. Nějací zůstali, ale hlavně ve dne a pro parádu.“

„Švejci a pro parádu? Co na mě zkoušíte?“

„Pane, sám dobře víte, že to bylo podobné, když ještě byla v paláci paní hraběnka a vy také. Kolik těch lokajů a strážců vartovalo přes den, aby paní hraběnka okázale předvedla svoje služebnictvo? Aby si zvýšila prestiž? To samé je u pana markýze. Musí mít dostatečný doprovod, musí mít dostatečný počet služebnictva, aby se nestal terčem výsměchu. Ti lidé tam nejsou proto, že by mu hrozilo nebezpečí, ale aby dal najevo svoji důležitost. Chápete?“

„Na tom něco je. Jenže palác je střeženej i v noci. To mi neříkejte, že ne!“

„Je, ale jen několika lidmi. Vlastně dva hlídají u brány, další spí v paláci. Samozřejmě, kdyby se něco semlelo, tak můžou být do pár minut na nohou dvě desítky služebníků, kteří jsou schopni palác bránit, třeba proti lupičům. Ale snad si nemyslíte, že noc co noc tam hlídkují houfy mužů.“

„V tom asi máte pravdu. Tak jak si to vlastně představujete?“

„Dle mého je jediná možnost, jak splnit přání paní hraběnky. Tu noc, kdy se rozhodnete odvést majetek paní hraběnky, vyberu na stráž dva muže, které znám a o nichž vím, že se dají koupit. Prostě za slušný obnos nic neuvidí. Naopak, pustí vaše muže dovnitř. Okna moje pracovny jsou, jak dobře víte v přízemí a dá se tudy dostat do paláce a zase ven. Přes moji pracovnu se dá dostat k těm věcem. Takže do paláce vlastně téměř nepůjdete, pouze do mé pracovny, přes ni do sklepení. Odnosíte vše stejnou cestou ven. Když budete ticho, nikdo si ničeho nevšimne. To by se musel koukat z okna či přijít do mé pracovny.“

„Jenže když to budeme nosit branou, tak nás vopravdu někdo náhodně může vidět.“

„A kdo říkal, že to budete nosit branou? Copak si myslíte, že jsem blázen? Pěkně nenápadně to dotáhnete ke zdi, přes kterou věci přetáhnete. Za palácem je přeci malá zahrada a v ní spousta keřů. Když půjdete u zdi, nebudete v noci ani trochu vidět.“

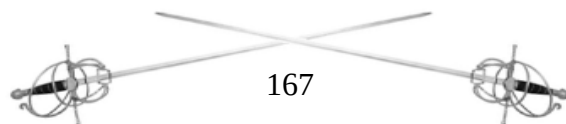
„Tak tohle už zní líp. Co ty dva strážné?“

„Ti dva? Ti si budou dobře plnit svoji službu u brány, budou se koukat na ulici a nebudou se zajímat, co se jim odehraje za zády. Dostanou dost peněz a za dva, tři dny je propustím.“

„Propustíte? Proč zase tohle?“

„Pro mou bezpečnost. V rámci mé dohody s nimi. Dám jim půlku a druhou, až když budou odcházet. Budu radši, když budou někde hodně daleko, aby se nepodřekli. Přeci jen budou znát tajemství, které není radno někomu sdělovat.“

„Mohli bysme je později odstranit, abyste mohl být klidnější. Pokud byste chtěl!“

„Kristepane, jen to ne!“ téměř vykřikne Burdain, „Mít na svědomí něčí život! Dost už, že se budu muset vyrovnat s touto záležitostí. Nic se jim nesmí stát, to mi slibte!“

„Ale mně je to jedno,“ ušklíbne se Machaut, „Šlo jen o malou pozornost pro vás, abyste měl jistotu, že nikdy nevyžvaní, co ste udělal.“

„Však já už se postarám, aby mi neuškodili. Jen žádné násilí a už vůbec ne žádná vražda!“

„Tak se postarejte, aby se nám nikdo nepřipletl do cesty. Protože kdyby hrozilo prozrazení ... však chápete, ne?“

„Udělám, co bude v mých silách, ale sám dobře víte, jak je celý úkol nebezpečný!“

„Právě proto si dejte záležet,“ odsekne služebník hraběnky.

Vincent neodpoví, jako by se stáhl sám do sebe, zmenší se na sedačce a vrhne na vyděrače bolestný pohled. Ten se naopak tváří sebejistě, láduje se jídlem a hojně krmi zapíjí vínem. Proč také ne, když platit bude někdo jiný. Několik minut vydrží stejný obrázek.

„Kdy to provedeme?“ zeptá se nakonec Machaut, polykajíc další velké sousto.

„Dobu musíte určit vy. Ale potřebuji alespoň dva dny na přípravu. Musím zařídit domluvu se stráží, rozpis služeb v paláci je moje věc, ale bylo by podezřelé ho náhle změnit, to snad chápete.“

„Stačí vám tři dny? Za ně byste snad byl schopnej se nachystat!“

„Asi ano. Za tři dny není v paláci chystána žádná oslava, nic, co by vybočovalo z běžného chodu. Připravím podmínky pro vaši návštěvu. Za tři dny.“

„Taková řeč se mi líbí. V den před tou nocí se sejdeme zase tady, třeba byste mě mohl pozvat na voběd, co říkáte? V jednu hodinu?“

„Zařídím, abych mohl přijít.“

„S vámi je radost spolupracovat, pane správče.“

„Škoda, že nemohu říci to samé,“ povzdechne si trpce Burdain, ale u svého společníka vyvolá jen srdečný smích.

Kolem deváté hodiny vstoupí dobře najedený a napojený Machaut do předpokoje ložnice hraběnky de Besiere. Ona ho přivítá chladně, ale se zájmem si vyslechne vyličení rozhovoru se správcem paláce, jež ji kdysi říkal pane a který teď patří jejímu synovi. Nepřerušuje ho, její tvář zůstane kamenně neměnná po celou dobu, co poměrně věrně líčí své setkání s vynuceným spojencem.

„Můžeme mu věřit?“ zeptá se ona věčně.

„Nevím, byl pořádně vystrašený, pořád mrkal ...“

„Mrkání k němu patří, takový chování je u něj normální. Domníváš se, že nikomu nic neřekl?“

„Věřím že ne, máme v rukách stále trumf v podobě jeho sestry a jejich dětí.“

„U nich se nic neděje?“

„Ne. Nic podezřelého. Nechal jsem je hlídat.“

„Vincentův plán, co si o něm myslíš?“

„Je nebezpečnější, ale dá se naplnit, paní hraběnko. Když bude von spolupracovat, nikdo by si nemusel ničeho všimnout. Když budeme pracovat potichu, tak by to mělo vyjít. Pokud správce zajistí, že nás nikdo v paláci nevyruší.“

„Sežeň potřebný lidi, věci dopravíte podle mých pokynů.“

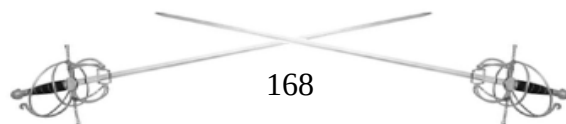
„Lidi seženu, ale dle mého je problém, kam vaše věci dopravit. Jak jsem pochopil, bude jejich hodnota dost vysoká. A bude jich dost. Chcete je nechat přinést sem?“

„V žádném případě,“ zavrtí ona rezolutně hlavou.

„Tak kam s nimi pojedeme, pokud je dostaneme z paláce?“

„Pan d'Holfene už dostal pověření. Našel vhodný dům a už ho pronajal. Jde o přízemí a sklep jednoho domu v Paříži, kam cennosti dočasně umístíme. On se také postará o jejich ostrahu.“

„Je možný mu věřit?“

„Snad, ale i ty dohlédneš na jejich bezpečí. Až je budeme mít pohromadě a venku z paláce, budeme teprve řešit, co dál. Teď je podstatné, abysme je dostali z paláce Almare ven, další pokyny ti řeknu později.“

„Jak si přejete, paní hraběnko.“

„Horné, najmi opravdu schopné muže, na odměně nešetři. Také muže, kterým se dá věřit. Aby je nenapadlo si něco z mých věcí přivlastnili. Rozumíš?“

„Ano, paní hraběnko. Znam dost takových, který jsou schopný ve vši tichosti vybrat obydlí a přitom nevzbudit ani myšku. A přitom jsem si jistý, že nás nezradí. Ale pro jistotu udělám dvojí jistění.“

„Dvojí jistění? Jak ti mám rozumět?“

„Postarám se, abych měl dvě skupiny. Jednu, která provede vloupání a odnese vaše cennosti z paláce a zajistí jejich přepravu na místo, který určíte. A druhou skupinu, která bude tuhle první nenápadně jistit a může zasáhnout, kdyby se snad něco zvrtilo. Když ale dostanou slušnou odměnu, tak si sem jistě, že nebudou chtít udělat žádnéj podraz. Zvlášť když vědí, že něco takového zná jen jedinej trest. A to smrt.“

„Horné, tohle je tvoje starost. V tom ti důvěřuji. Pokud náš záměr vyjde, také nezůstaneš zkrátka.“

„Spoléhám na vaši štedrost, paní hraběnko,“ usměje se služebník.

„Ta bude, pokud uspěješ. Dej si hlavně pozor, aby tě nepodvedl Vincent. Jak ho znám, tak je skutečně poctivej a dalo se mu věřit. Jenže nevíme, jak ho zpracoval můj syn. Proto opatrně a hlavně mu připomeň jeho rodinu.“

„Nebojte se, paní hraběnko,“ usměje se hodně zle Machaut, „Však já už se postarám, abych stále držel trumfy v rukách. Připomenu mu jeho sestru víc než důrazně na naší schůzce těsně před provedením celýho plánu.“

Kolem půl jedenácté večer se v salónku před soukromými komnatami markýze de Almare koná válečná porada. Té se zúčastní kromě zdejšího pána hrabě de Godille a správce Burdain. Ten také oběma spolusedícím mužů vyličí do všech detailů své večerní setkání s Machautem.

„Co si o tom myslíte, příteli?“ zeptá se pan de Almare, když jeho služebník dokončí svoji řeč.

„Není podstatný, co si myslím já, ale co si myslí ten darebák. Nakolik byl pan správce důvěryhodnej, nakolik ho přesvědčil,“ odvěti Armand.

„Snažil jsem se, jak jsem mohl, pane hrabě. Ještě teď se klepu, a to nejen zimou. Když jsem se vracel, tak jsem v každém temnějším koutě viděl najatého vraha. Přetvařovat se před tím zlým a zlomyslným člověkem nebylo vůbec jednoduché. Zdálo se mi ale, že mi uvěřil.“

„To poznáme za tři dny,“ pokrčí suše rameny hrabě.

„Jestli k loupeži dojde, tak se na ně musíme dobře připravit,“ upozorní markýz.

„Žádný starosti, příteli. Tohle je moje záležitost. Pokud ty darebáci na naši vějičku naletí a skutečně přijdou vyloupit palác, tak jim uchystáme skutečně velkolepý přivítání. To prosím nechte na mě, postarám se jim o taneček. Buďte ale opatrný, abysme nevzbudili žádnou pozornost, jistě budou palác sledovat a krátce před svou návštěvou dvojnásob.“

„Pane hrabě, co moje sestra?“ připomene se Burdain.

„Pane správce, opět moje starost. Již několik dní je nedaleko ní trojice mužů, která nad vaši rodinou bdí. Kdyby hrozilo nebezpečí, tak okamžitě zasáhnou.“

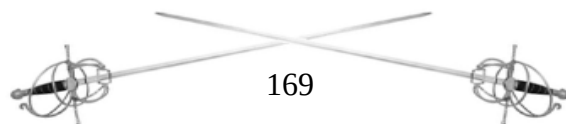
„Já vám věřím, pane hrabě, ale mám z Horného strach. Co když se bude chtít pojistit a nechá moji sestru a její děti unést?“

„Taky jsem na tohle myslel a tak daleko je zajít nenecháme. Kdyby je chtěli unést, tak moji lidé zasáhnou a ochrání je.“

„Jenže pak skončí váš plán v troskách.“

„Máte pravdu, ale život těch tří vám drahých osob má vyšší cenu než získání důkazů proti hraběnce,“ odvěti pan de Godille a může popatřit do udiveného obličejě mužíka.

„Vy byste kvůli nim obětoval svůj plán?“ vyslovuje téměř po slabikách svoji otázku.

„Pane Vincente,“ odvětlí Armand velmi důrazně, „dal jsem vám přece svoje slovo! Když vy budete spolupracovat, já na oplátku ochráním vaši rodinu. Jistě, nějaká míra rizika vždy existuje, ale rozhodně nedovolím, aby vaše blízké unesli a ohrozili tak jejich život. Kdyby je někde odvezli, jejich záchrana by sice byla možná, ale nebezpečí pro ně by se zvýšilo více, než jsem ochoten připustit. Věřím, že i pan markýz je stejného názoru jako já.“

„Ano, souhlasím. Pokud by náš plán měl vážně ohrozit vaši rodinu, tak ho raději neuskutečníme. Přijmeme jiná opatření a budeme hledat důkazy jiným způsobem,“ odpoví tázaný.

„Vaše šlechtinnost mě zahanbuje,“ skloní hlavu správce a v očích se mu zatřpytí slzy.

„Něco takového se dle mého stejně nestane. Proč by měli riskovat únos. Stačí, když budou poblíž vašeho domu, kdyby jim něco nevyšlo, nebo se jim zdálo, že jste je zradil, můžou vniknout do domu později. Pak by se je mohli skutečně pokusit unést či jim ublížit. Tohle udělají spíš.“

„V takovém případě je zastavíte?“

„Samozřejmě. Moji lidi mají v tomhle jasný pokyny. Jakmile usoudí, že život vašich blízkých je v ohrožení, okamžitě zasáhnou, bez ohledu na náš plán. Pane Vincente, já své slovo beru opravdu vážně,“ dodá pan de Godille důrazně.

„Promiňte, pane hrabě,“ téměř zvolá správce, „nechtěl jsem vás urazit. Jsem ze všeho strašně zmatený. Stále nechápu, do čeho jsem se zapletl. Jsem jen úředník a snad dobrý úředník. Nemám žádné zkušenosti s tajnými plány, tajnými schůzkami a něčím takovým. Bojím se těch lidí, protože tuším, čeho jsou schopní. Báł jsem se paní hraběnky a jejích podivných přátel už před roky, teď ještě víc. Oni jsou opravdu nebezpeční.“

„My o vašich velkých nepřijemnotech dobře víme, pane Vincente,“ odvětlí smířlivě a konejšivě Pierre, „Naším cílem je zastavit úklady mé matky, proto potřebujeme důkazy o jejích záměrech. Jsem si vědom vaší nepříjemné pozice, ale je i ve vašem zájmu, abychom uspěli. Proto musíte ještě pár dní vydržet hrát dle našich karet a pak pro vás všechno skončí.“

„Myslíte, Milosti? Když je chytnete a získáte, co chcete, nebudou se mi chtít pomstít?“

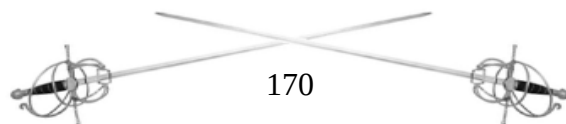
„Možná i budou, ale budete chráněn zdmí paláce. Mohu vám slíbit i později doprovod, který vás bude ochraňovat, pokud budete vycházet.“

„Snad máte pravdu, Milosti, ale dobrý pocit z toho všeho rozhodně nemám,“ povzdechne si Burdain a v jeho mrkajících očích je možno číst velikost jeho strachu.

POSLEDNÍ OPATŘENÍ A DOMLUVY

V následných dnech činovníci obou nepřátelských táborů, pokud použijeme vojenskou terminologii, pracují na realizaci svého plánu. Machaut najme šestici urostlých chasníků, kteří jsou vším možným, jen ne dobromyslnými chlapisky, naopak jde o protřelé loupežníky z pařížského podsvětí, s nímž kočí hraběnky de Besiere udržuje čilé styky. Kromě nich najme další čtyři podivné existence, kteří možná nedokáží tak dobře v tichosti vyloupit jim určený objekt, ale zato se o to lépe ohánějí zbraněmi. Ti vytvoří zálohu, o níž se zmínil Horné své velitelce. Zmínění najatí zločinci jsou v jeho mužstvu nováčkové, najmutí pro tuto konkrétní akci, dávno už pro něho pracuje přes deset mužů, kteří sledují jím určené objekty a podávají mu o své činnosti zprávy. S většinou se poznal ještě v době konání různých úkolů pro kardinála Richelieu nebo pro svojí paní, někdy se tato činnost překrývala. Což jemu bylo jedno, on vždy jen plnil přání své velitelky.

Na druhé straně fronty nezůstávají nijak pozadu. Již den před plánovaným loupežným útokem na palác přemístí hrabě de Godille nenápadně své tři gardisty do paláce v převlečení za dělníky, kteří mají za úkol přestavovat místnost ve druhém patře. V paláci nejde o nic neobvyklého, nikomu jejich přítomnost nepřijde divná a i kdyby měla druhá strana v paláci nějakého zvěda, těžko by pojala podezření.

Zároveň hrabě de Godille pošle instrukce druhé trojici svých gardistů, jež bdí nad bezpečností sestry pana Burdaina a jejich dětí v Saint-Denis. Upozorní je i na inkriminovaný den a noc, kdy budou muset být obzvláště ostražití a nakonec budou muset zajistit dopravu zmíněných osob do paláce.

Hodinu po poledni vstoupí Burdain do krčmy, kde se má sejít ke konečné poradě s Machautem. K jeho překvapení si již vyděrač hoví za stolem a cpe se pečeným kuřátkem. Správce si k němu nenápadně přisedne, opět nedokáže zcela zastřít velkou nervozitu, což ale nakonec působí daleko důvěryhodněji.

„Všechno klapě?“ zeptá se kočí věčně, když stresovaný mužík dosedne na sesli proti němu.

„Ano, všechno je připravené na dnešní noc.“

„Doufám, že dobře, pane správče, už jen kvůli vám a vaší rodině!“ pokračuje jako by bez valného zájmu Machaut, ale při jeho slovech nešťastníkovi sedícímu proti němu přebíhá mráz po zádech.

„Už mi zase vyhrožujete? Dělán, co můžu. Nejsem však všemocný a nemohu zaručit, že nenastanou komplikace.“

„To by bylo ale velmi nemilý.“

„Udělal jsem všechno, co bylo v mých silách. Sám však dobře víte, že nějakou náhodu nelze nikdy dopředu předvídat!“

„To nejde, ale ve vašem zájmu doufám, že se žádná nešťastná náhoda nevyskytne.“

„Jak svoje slova myslíte?“ začne zase intenzivněji mrkat Burdain.

„Však vy mi dobře rozumíte,“ ušklíbne se povýšeně vyděrač a láduje se ostošest.

„Nechte moji sestru a její děti na pokoji!“

„To mám v úmyslu. Pokud váš plán vyjde a pokud si odneseme, co patří mojí paní.“

„Už jsem vám řekl, co jsem udělal. Udělal jsem všechna opatření, aby můj plán vyšel. Ale co když nás někdo náhodou odhalí? Co když se něco zvrtně? Co chcete dělat pak?“

„To záleží na okolnostech,“ odvětlí neurčitě Horné.

„Taková odpověď mi nestačí!“

„Musí stačit, pane správče! Poslouchejte, chápu, všechno opravdu zaručit nemůžete. Ale dobře poznám, když mě někdo zradí nebo podrazí. Pak dokážu bejt pořádně zlej. V takovém případě se už se svojí rodinou neuvidíte! Voni jsou moje pojistka, abyste se zachoval správně. Ne aby vás třeba napadlo, pokusit se svoji sestru a její děti dostat pryč z jejího domu. V takovém případě maj moji lidi jasné pokyny, rozumíte?“

„Vaše jednání je odporné!“

„Pane správče, pokud se zachováte správně, tak nikdo z těch tří vosob nikdy nezjistí, v jakém byly nebezpečí. Prostě se probudí do dalšího dne ve svých postýlkách. Ale buďte ujištěnej, mám v blízkosti toho domu své lidi, který sou připravený na můj pokyn vykonat, co je nevyhnutelný, pokud vy nesplníte své sliby.“

„Pane ... dobrá, nemá cenu se s vámi hádat. Jen doufám, že nic nezkazíte vy a máte schopné lidi, kteří nic nezapackají.“

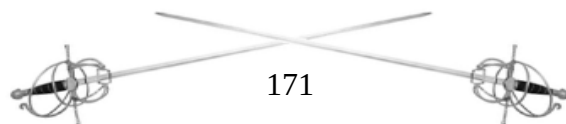
„Na ně se můžete spolehnout. Jak naši věc nastrojíme? Poslouchám vás, pane správče!“

„Začátek jsem stanovil na druhou hodinu noční. To už by měl být všude úplný klid. Stráže nic neuvidí, vaši lidi přelezou zeď a já je budu čekat u otevřeného okna. Tím se dostanou vaši lidi do paláce a přes moje komnaty do míst, kde jsou cennosti paní hraběnky. Rychle je vytahají ven. Sbalil jsem je do pytlů, aby se jim dobře nosily. To byla taky práce, musel jsem všechno balit v noci, aby si mojí činnosti nikdo nevšiml. Ale věci paní hraběnky jsou pro vás připravené.“

„Kolik je pytlů?“

„Je jich deset. A jsou dost těžké. Proto si zajistěte silné muže a také odvoz. Pane, jde o značný majetek, musíte zajistit ochranu těch cenností. Až je dostanete přes zeď, tak už za nic neručím!“

„To taky nemusíte, to už je moje věc,“ usměje se shovívavě kočí, „Jákmile pytle opustí prostor paláce, až budou za jeho zdí, tak vaše role skončila. Zítra si můžete zajet za sestrou a za jejíma dětma a připít si na novou budoucnost. Už vás nebudeme vobtěžovat!“

„V to doufám.“

„Neměli bysme si dát nějaký znamení, že je všechno v pořádku?“ zeptá se Machaut.

„Znamení? Jaké znamení?“

„Jednoduše. Než někdo začne líst přes zeď, měli bysme vědět, jestli je čistej vzduch. To byste nám měl ale naznačit vy.“

„Máte pravdu, znamení bude lepší,“ zamyslí se Burdain, „Jak ale vám mám znamení dát?“

„Jste domluvenej s těma strážema na nádvoří, je tak?“

„Ano, máte pravdu.“

„Tak krátce před druhou hodinou zajděte k bráně s lucernou a zamávejte s ní. Tohle bude znamení pro nás, že je všechno v pořádku. Kdyby vzniknul nějaký problém, tak počkáme a třeba začátek posuneme vo hodinu. Rozumíte?“

„Jistě, kdyby se něco náhodou zkomplikovalo, tak se znamením počkám. Před druhou hodinou se podívám po paláci, jestli všichni spí a je všude klid a pak vám dám znamení. Kdybych viděl, že je něco v nepořádku, tak přijdu později.“

„Rozumná řeč, pane správče. My budeme vod druhý hodiny připravený a budeme čekat. Zkontrolujte si celej palác a teprve pak to spustíme. Nezapomeňte, přidejte k bráně s lucernou a zamávejte s ní. Na to budem čekat a hned se do toho dáme.“

„Budu se modlit, aby si vás a vašich lidí nikdo nevšiml.“

„Pro mě za mě. Ale nezapomeňte na dvě věci, pane správče! Moji lidé budou vyzbrojený a taky další budou neustále v blízkosti bytu vaší sestry. Kdybyste mě podtrhl, za všechno další nesete zodpovědnost vy!“ zopakuje velmi důrazně své výhrůžky kočí.

„Nezapomínám,“ odvětil s těžko skrývanou nenávistí v hlase mužík, ale tento projev nevole vyvolá v jeho společníkovi u stolu jen shovívavý úsměv. Je si sebou jistý, drží malého mužíka v hrsti a ten se neodvážá proti němu nic udělat. Jeho nervozita ho naopak uklidňuje.

„Tak, pane správče, pojďme se napít na zdar vašeho plánu,“ pozvedne číši Machaut, vyzvaný učiní totéž, byť s obtížně potlačovaným odporem, ruka se mu zřetelně chvěje. Což neunikne oku kočího, jež strach Vincenta přejde potutelným úsměškem.

„Jestli jsme domluveni, tak se s vámi rozloučím,“ řekne Burdain.

„Nedáte si něco k jídlu?“

„Děkuji, nemám ani hlad ani chuť.“

„Vaše chyba, já mám zase místa v břiše dost. Kdo bude platit?“ zvedne Machaut významně zrak.

Burdain povstane, s ohrnutým rtem hodí na stůl několik mincí, které bohatě stačí na vše, co bylo k tomuto stolu doneseno a bez dalších slov odejde. Cítí ke kočímu hraběnce nepřekonatelný odpor, zároveň však z něho má obrovský strach. Slib hraběte ochránit jeho rodinu bere velmi vážně, ale zná nesmlouvavost své bývalé paní a jejích lidí. Ti bez milosti a bez jakýchkoli výčitek podríznou hrdla všem jeho blízkým, pokud k tomu dostanou příležitost. Hned, jak zjistí, jakou past jim v paláci uchystali. Dokud nebude jeho sestra, synovec a sestřenice v bezpečí paláce Almare, nemá jistotu. Ale i pak jim hrozí nebezpečí. Stále budou žít ve strachu, zda na ně někde nečíhá skrytý vrah, aby vykonal slíbenou pomstu.

Machaut v naprostém poklidu dojí, dopije, zaplatí a zbytek peněz zastrčí s uspokojením do váčku. Svou velitelku stručně zpraví o domluvě a vyslechne si znovu slova o opatrnosti. Trpělivě přikyvuje, ačkoli si je jistý, má vše pevně v rukách.

Burdain se vrátí do paláce a posadí se ve své pracovně. Jeho zrak spočine na tajných dveřích, za nimiž se nachází veškeré jeho problémy. Za kterými se skrývá bohatství, jež postavilo pro nejbližší okamžiky matku proti synovi a které se dnes pokusí lupiči přemístit. Podívá se na své třesoucí se ruce a trpce se usměje. Sám je překvapen, jak se mu podařilo sehrát komedii s kočím hraběnce de Besiere, přitom v něm v každém okamžiku byla malá dušička.

Asi po půl hodině si ho zavolá markýz de Almare. Pán domu obědvá ve svých komnatách se svým přítelem hrabětem de Godille. Což se stává často, proto ani přítomnost Armanda nemůže vzbudit

podezření případného špeha v jejich domě. Správce vstoupí a na pokyn markýze se posadí ke stolu k oběma šlechticům. Stručně, věcně a přitom přesně zopakuje svůj rozhovor s Machautem.

„Ryba nám zabrala na udičku,“ poznamená spokojeně hrabě.

„Zdá se. Jak si představujete další průběh vašeho plánu?“ zeptá se Pierre.

„Vcelku jednoduše,“ odvěti pan de Godille bez jakýchkoli emocí, „Až všichni usnou, tak moji tři gardisti, který teď naoko pracují o patro výš, sejdou do místnosti pana správce a ten je vpustí do sklepa. Tam se schovají a budou čekat na lupiče. My s dalšími muži, kterým důvěřujete, pokud vím, máte tady asi pět nebo šest Švýcarů, počkáme v domě. Svoje muže nenápadně vzbudíte až tak v půl druhý, aby nikdo už neměl možnost sdělit něco druhý straně, kdyby v paláci byl nějaký zrádce. Nikdo si nesmí všimnout žádné přípravy. A pak je zmáčkeme.“

„Jak zmáčkeme?“ zeptá se Burdain přiskrceným hlasem.

„Jednoduše,“ usměje se Armand, „Vy lupiče povedete do sklepa. Až tam budete, tak vyrazí do útoku moji tři gardisti. Vás schovají za sebou a na lupiče namíří pistole. Z druhé strany přispěcháme my a tak budou v dokonalé pasti. Budou se muset vzdát, pokud nebudou chtít umřít.“

„Vaše taktika zní dobře, příteli,“ pokývá hlavou pan de Almare.

„Pane hrabě, promiňte mi moji smělost,“ odkašle si správce, „Ale mám k vašemu záměru malou námitku. Řekl jste přispěcháme, budeme. Vy osobně chcete být v paláci přítomen?“

„Ano, to mám v úmyslu.“

„Jak se sem nenápadně dostanete? Jistě za nějakou dobu palác opustíte a vydáte se domů. Jak se sem nenápadně vrátíte, aby vás nikdo neviděl?“

„Přijdu sem po setmění a v přestrojení. Vezmu si obyčejný šaty a schovám i svůj kord. Nikdo ve mně nepozná šlechtice.“

„Pane hrabě, váš předpoklad není tak samozřejmý, někdo by si vás mohl všimnout a vše by se prozradilo.“

„Nemusíte se bát. Umím se dobře zamaskovat. Navíc, bude už tma a nikdo nebude tušit, kdo je ta nenápadná postava, která přišla vchodem pro služebnictvo. Vy nebo Auguste tam na mě počkáte a provedete mě do komnat pana markýze.“

„Pane hrabě, vaše přítomnost v paláci se mi zdá přesto riskantní,“ trvá na svém Burdain.

„Pane správce, jak vás mám přesvědčit? Nebo je za vašimi slovy i něco jiného?“ podívá se šlechtic zkoumavě do tváře malého mužička. Ten sklopí zrak, pak ho zase pozvedne, mrkajíc ostošest.

„Moje starosti jsou oprávněné, pane hrabě,“ odpoví, krátce se odmlčí a pak dodá, „Navíc, pane hrabě, když budete tady, kdo dohlédne na moji sestru a její děti?“

„Tak vodsud fouká vítr,“ usměje se pan de Godille, „Nemusíte se bát. Pošlu tam svého tajemníka, který společně se třemi gardisty dohlédne na vaše příbuzný. Moji muži jsou zkušený vojáci a splní svůj úkol dobře.“

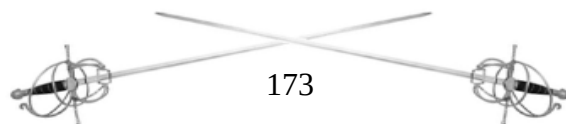
„Snad, pane hrabě. Ale byl bych daleko klidnější, kdybych věděl, že nad nimi bdíte vy osobně. A opravdu by si vás tady mohl někdo povšimnout a vaše přítomnost by byla hodně nápadná. Někdo by mohl dát znamení těm venku a vše by bylo ztraceno,“ stojí na svém zarputile Burdain.

„Musím tentokrát dát za pravdu mému správci, příteli,“ přijde na pomoc svému služebníkovvi markýz, „Opravdu by si vás tady mohl někdo všimnout. Nevíme, zda si moje matka někoho nekoupila či někoho nevydírá podobně, jako pana správce. Vaše přítomnost tady by riziko zbytečně zvyšovala.“

„Jak se zdá, nikdo mě tady nechce,“ rozesměje se Armand, bere kupodivu celou diskusi spíše s humorem, byť mu v tuto chvíli již oponují oba přítomní muži.

„Tak tomu jistě není, příteli, velice si vážím vaší pomoci,“ zavrtí hlavou Pierre, „Ale snažím se přemýšlet, jak celý plán nastrojit co nejlépe. I podle vašich slov je zde nebezpečí šarvátky velmi malé.“

„Máte pravdu. Mým třem gardistům můžete věřit stoprocentně, taky Švýcaři bývají neobyčejně věrný a spolehlivý. Když se domluvíte s jejich velitelem, určitě někdo takovej tady je, tak se jejich oddanosti dá věřit. Ty, co vstoupěj do paláce, nebudou mít naději uniknout. A kdyby chtěli vzdorovat, mohou být během chvílky pobitý.“

„Tak vidíte, příteli. Nebo našim schopnostem nedůvěřujete?“

„To určitě ne,“ odvětil s rozpaky pan de Godille.

„Příteli,“ nasadil svůj medový a vmlouvavý tón hlasu markýz, „vaše přítomnost v Saint-Denis bude daleko důležitější. Nebudete tam přesně vědět, kdy začala loupež, budete muset rozhodovat o použití svých mužů. A taky dohlédnout, aby se tři nevinné lidské životy neocitly v ohrožení. Tam vás bude potřeba mnohem víc.“

„Jak si přejete,“ pokrčí rameny lhostejně Armand, ačkoli vnitřně cítí velkou chuť odporovat, „Hlavně se tady nenechte zasáhnout zbloudilou kulkou.“

„Bude se tady střílet?“ zvolá poděšeně Burdain.

„Jak mám tohle vědět? Možná někdo z těch lupičů může mít pistoli a může se pokusit o odpor. Pak taková kulka nerozlišuje mezi hrdinou a náhodným přihlížejícím, mezi markýzem, vojákem nebo správcem,“ vychutná si hrabě mužika, který ho svými pochybnostmi připravil o účast ve zdejších paláci na nočním dramatickém přestavení.

„Kristepane,“ otre si orosené čelo správce.

„Pravděpodobnost nějakého boje v paláci nebude tak žhavá, jak říká můj přítel,“ usměje se mile Pierre, který pochopí záměr svého hosta, „Spíš se ti darebáci vzdají bez boje, když je sevřeme podle plánu pana hraběte.“

„Doufám, Milosti. Když ale půjdu do sklepa před nimi, mohou mě kdykoli střelit či píchnout do zad,“ vzdychá při těchto představách Burdain, určitě není hrdina a když se mu vybaví temné úzké schody do sklepení a několik ozbrojených lupičů v zádech, zase ucítí nepříjemné mrazení a svíravý pocit v žaludku.

„Všechno dobře dopadne,“ uklidňuje ho pán domu.

„Jak mi dáte vědět o zdaru našeho plánu?“ změní raději téma pan de Godille.

„Možná se o něm dozvíte sám, pokud se někdo pokusí vniknout do domu sestry pana správce,“ odvětil pan de Almare a nevědomky způsobí další záchvat mrazení i zoufalství u svého služebníka.

„Možná, ale nemusí se tak stát. Radši mi pošlete zprávu.“

„Nějakého posla? Kdo by jím měl být?“

„Jeden z mejch gardistů. Ten zná cestu a taky ví, kde se budeme skrývat.“

„Dojednáno. Až lupiče zajmeme, vyšlu jednoho z vašich gardistů za vámi do Saint-Denis. Nebude mu však hrozit nebezpečí?“

„Nebezpečí? Proč? Někdo asi zůstane před palácem u povozu nebo kočáru, nebo s čím přijedou, ty asi nedostanete, ale jakej by v jejích očích mělo význam zastavovat nějakýho vašeho služebníka? Ostatně, moji muži jsou vojáci, tak ať si poradí,“ dodá trochu necitlivě Armand, ale v jeho myšlení není důvod k jinému postoji. Voják musí s nebezpečím počítat a musí se s ním i umět vypořádat. A gardisti Jeho Eminence jsou stále vojáci, byť teď většinou plní úkoly osobní stráže.

„Stane se a posel za vámi vyjede hned, jak tady skončíme.“

„Bylo by dobrý, kdyby se vám podařilo dostat i muže, co zůstanou venku u povozu,“ upozorní hrabě.

„Máme se o jejich zajetí vůbec pokoušet?“

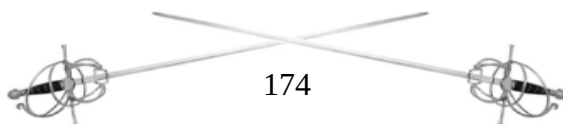
„Pokud bude naděje na úspěch, já bych je pochytil zkusil. Asi mezi nimi bude i ten darebák kočí hraběnky.“

„On podle vás zůstane venku?“

„O tom jsem přesvědčeněj. Na to, aby osobně lezl do paláce, na to je až moc chytřej.“

„Pokud v domě lupiče zajmeme bez hluku, mohli bychom uspět i za zdmi paláce,“ přemýšlí nahlas markýz.

„Pokuste se. Ale rozhodněte se až podle vývoje celé zápletky. Ideální by bylo, kdyby se vám je v domě podařilo zajmout bez rámusu a pak by několik vojáků, třeba moji gardisti a nějaký ten Švýcar, přelezli zeď a skočili na muže za zdí u povozu. Určitě musej mít nějaký povoz, pytle na zádech odnést

nemůžou. I kdyby venku už došlo k boji a hluku, už to vadit nebude. Skvělý by bylo především lapit i kočího hraběnky Horného, nebo jak se ten lump jmenuje.“

„Pokusím se vyplnit vaše přání,“ poškrábe se na čele Pierre, náhle si uvědomí svou zodpovědnost, možná řídit celou akci nebude tak jednoduché, jak si myslel. I on má v nitru podivný pocit, který rozhodně není strachem. Naopak, spíše jako by se těšil na účast v plánovaném dobrodružství. Ještě nikdy v životě vlastně v podobné situaci nebyl, možnost střetu s lupiči ho očividně vzrušuje. Objeví ve svém nitru skrývaný pud lovce a bojovníka.

LUPIČI V PALÁCI ALMARE

Krátce po sedmé hodině večerní, v nenápadných šatech, vstupuje hrabě de Godille do domu, který pronajal jeho tajemník Maurice v Saint-Denis. Doprovází ho jeho sluha Dujardin. Hrabě si vybral Quida pro dnešní doprovod, protože považoval za rozumné nechat Mauriceho ve svém domě a jeho osobní sluha Emile se na noční operaci absolutně nehodí. Naopak Quido, odchovaný pařížským podsvětím a pozorný učeň mistra Achile Gauviona, je pro takové okamžiky jako dělaný. Zatímco jeho pán již otevírá dveře do temného pokoje, on odvádí jejich koně do malé stáje v přízemí. Krátkým zařetáním ho přivítají zvířata tří gardistů.

Armand se krátce pozdraví se svými muži. Stejně jako on jsou v nenápadných tmavých šatech, po boku kord, za pasem pistole. Trojici tvořil Geofri de Tabatiere, Claude Belleval a Victor Dalou. Posledně jmenovaný je přilepen k oknu a sleduje dům křížem přes ulici. Zakrátko přijde i Dujardin. Společnost strážců či ochránců paní Perronové a jejích dětí je kompletní.

„Jak předpokládám, zatím se nic nedělo,“ spíše konstatuje, než že by se ptal pan de Godille.

„Ano, pane hrabě. Nikdo neprojevil žádný zájem sledovaný dům navštívit. Jeden z nás ho stále pozoruje, čas od času se někdo z nás jde projít a podívat se na něj i z druhé strany. Ale je klid,“ ujme se slova za všechny pan de Tabatiere.

„Možná se tady někde pohybuje skupina mužů, který sledují dům stejně jako my. Nezpozorovali jste nic podezřelého?“

„Nikoli, pane hrabě. Ale můžou být někde dobře ukrytý.“

„Samozřejmě. Pánové, dnes v noci vaše práce pravděpodobně skončí.“

„Nebezpečí pomine?“

„Ano i ne. Nejprve se možná zvýší a pak snad díky nám pomine,“ odvětlí Armand a když popatří na mírně udivené tváře přítomných, dodá na vysvětlení, „Pravděpodobně dnes v noci sklapne past na pár darebáků. Ty vydírají bratra ženy od naproti, kterou i s jejími dětmi chráníme. Proto by se někdo mohl pokusit jim z pomsty ublížit nebo je unést. Tomu musíme zabránit a pak je dopravit na bezpečné místo.“

„Čeká nás nějaká zábava?“ protáhne se Belleval.

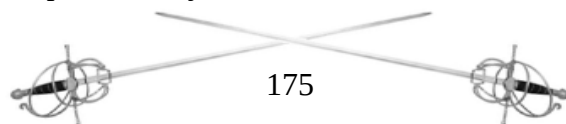
„Možná. Ale při té zábavě, jak říkáte, nesmí být ohrožen život těch tří. Zaručil jsem se za ně svým slovem a vy se musíte postarat, abych nebyl zahanben.“

„Nemusíte se bát, pane hrabě,“ praví vážně Geofri, „na nás se můžete spolehnout.“

„Věřím vám, proto jsem si vás taky vybral. Ale dnešní noci se moc nevyspíme. Pokud bude všechno probíhat podle mého plánu, na ty darebáky dopadne spravedlnost kolem druhý hodiny ranní. Pak by někdo mohl dát zprávu případným útočníkům a my musíme být ve střehu.“

„Jak se dozvíme, že vaše past sklapla, pane hrabě?“ zeptá se Claude.

„Dobrá, pánové, uspokojím vaši zvědavost a povím vám víc. Vaši tři kamarádi jsou nyní v paláci pana markýze de Almare, který se chtějí pokusit nějaký darebáci vyloupit. Žena zde je sestra jeho správce, s jehož pomocí chtějí do paláce proniknout. Jenže on nám jejich úmysly prozradil, proto jsme na ně připraveni. Až past sklapne, pošle nám sem pan markýz se zprávou jednoho z vašich kolegů,“ rozhodne se Armand vyjít s celou pravdou najevo.

„Pane hrabě, co je tohle za časy, chtít vyloupit palác pana markýze,“ vrtí hlavou pan de Tabatiere.

„Máte pravdu, časy jsou příznivé pro darebáky. Ale my jim zatneme tpec, tím si buďte jistí. Až se tak stane, přemístíme paní Kateřinu a její děti do paláce za jejím bratrem. Pak vaše práce skončí. Pokud bude vše probíhat dobře, určitě na vás pan markýz nezapomene a určitě vám dá malou pozornost,“ pokusí se pan de Godille povzbudit odhodlání svých mužů a podle zajiskření v jejich očích, se mu záměr povedl.

„Budete si něco přát, pane hrabě?“ ozve se poněkud nesměle Dujardin.

„Ted' ne. Pánové, kromě jednoho z vás, kterej bude stále sledovat dům paní Kateřiny, si ostatní můžou jít lehnout. Ale od druhý hodiny noční musíme bejt všichni ve střehu. Ty, Quido, v tý době půjdeš ven a budeš dům sledovat nenápadně z druhý strany ulice. Ale tak, aby si tě nikdo nevšiml. Zvládneš to?“

„Určitě, pane hrabě, mám s tím zkušenost,“ přikývne chlapec.

„Pak tě tím právě pověřuju. Asi trochu promrzneš, ale pak ti to vynahradím.“

„Pane hrabě, velmi rád budu užitečný.“

„Máte tady něco k jídlu a pití?“ změnil téma Armand.

„Ale jistě, pane hrabě, chcete připravit nějakou večeři?“ nabídně své služby Belleval.

„Já se o ni postarám, pokud mi řeknete, kde máte zásoby,“ přidá se i Dujardin.

„Dobřej nápad, ukažte Quidovi, co vám tady zbylo, snad nám něco dobrýho namíchá. A dal bych si taky pohár vína, docela jsem promrznul cestou sem.“

Markýz de Almare vykonává všechnu činnost jako obvykle, nezasvěcený pozorovatel by těžko mohl pojmut podezření, že se chystá tuto noc sklápnout past na lupiče vyslané jeho matkou. Přesto však dojde k jedné neobvyklé návštěvě v pracovně pána domu, jež však zůstane většině obyvatel paláce utajena. Kolem deváté hodiny si do svého přísně střeženého soukromí zavolá markýz velitele svých švýcarských vojáků a ochránců, dvaatřicetiletého Alfreda Rotha.

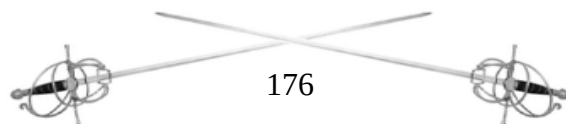
Tento švýcarský námezdník, oslovovaný svými muži kapitán, ačkoli tato hodnost je čistě samovolně přidělená, narostl do výše více než šest stop, urostlý, s hustými špinavě blond vlasy, plnovousem stejné barvy, který na jeho obličej opravdu nejde přehlédnout. Výraz tváře má přísný, vyjadřování úsečné, jinými slovy představuje respekt budícího vojáka. Velmi dbá na svou čest, dané slovo pro něho znamená zákon a slib jednou daný platí trvale. Francouzsky mluví obstojně, byť nezapře přízvuk prozrazující jeho původ. Nejprve ho správce Burdain párkrát najal pro konkrétní příležitosti, když poznal jeho kvality, byl přijat s několika svými muži trvale do služby markýze de Almare. Svoji jednotku podle okolností rozšiřuje dalšími svými krajany. Jako například v době účasti zdejšího pána na svatbě svého přítele na zámku Prieu.

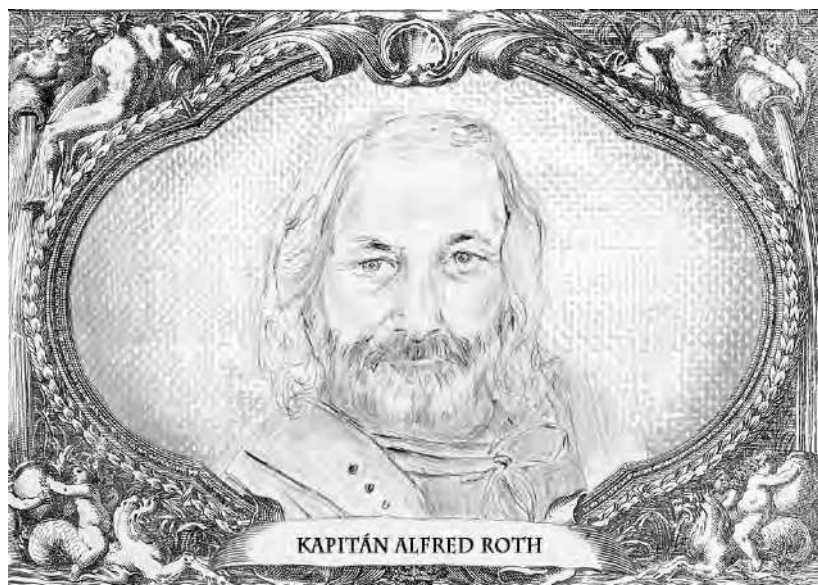
V současné době vládne šesti podobně urostlým mužům mezi pětadvaceti až pětatřiceti roky, všichni mají bohaté zkušenosti z válečných výprav i konkrétních bitev. Jako žoldáci jsou obecně Švýcaři hodně ceněni, nejen pro své dovednosti vojenské, ale i pro svoji spolehlivost a nepřilíš vysokou náročnost.

Markýz nabídně vojákovi židli, ten však odmítne, přijde mu nepřístojné, aby si sedl v přítomnosti tak urozeného pána. Proto zůstane stát před pracovním stolem, za který si s jistým váháním sedne Pierre. Velmi stručně vysvětlí, co se dnes v noci chystá a jakou úlohu přidělil kapitánovi a jeho mužům.

„Zajímavé, Vaše Milosti,“ řekne po vyslechnutí svého zaměstnavatele bez pohnutí ve tváři kapitán.

„Nepochybně,“ je trochu zaskočený reakcí Švýcara markýz, „Jak se díváte na záměr, který jsem vám naznačil?“

„Budu se svými muži připraven, Vaše Milosti,“ ukloní se lehce Roth.

„Na vaši připravenost spoléhám, pane. Ale chtěl bych slyšet váš názor, zda jako voják náš záměr schvalujete.“

„Vaše Milosti, nemám co schvalovat rozhodnutí Vaší Milosti. Jsem tady, abych plnil rozkazy Vaší Milosti. Pouze, kdyby záměr Vaší Milosti ohrožoval bezpečnost Vaší Milosti, cítil bych povinnost na tuto skutečnost upozornit,“ odvětlí voják, mluví značně pomalu, dává si záležet na výslovnosti, tím však jeho řeč mimoděk získává zdání velmi rozvážné mluvy.

„Pane kapitáne,“ vyloudí na své tváři mírně nervózní úsměv pan de

Almare, „pokud potřebujete, dávám vám příkaz, abyste se vyjádřil k plánu zadržení lupičů. Mám zájem, aby vše proběhlo dobře. Protože budete velet mužům, kteří musí lupiče zadržet, chci slyšet váš názor.“

„Vaše Milosti, plán naznačený Vaší Milostí považuji za proveditelný.“

„Dobře,“ povzdechne si Pierre, více asi z vojáka nevytáhne, „Vy i vaši muži se nenápadně přemístíte do místnosti vedle kanceláře pana správce v půl druhé. Musíte přesun provést naprosto nenápadně, abyste nevzbudili pozornost.“

„Stane se.“

„Pane kapitáne, jak jsou vaši muži vyzbrojeni?“

„Ne zvlášť dobře pro takový případ. Ale budeme mít meče a dýky.“

„Zajistím, aby pro vás byly připraveny i pistole, kdyby jich bylo zapotřebí použít.“

„I my budeme připraveni, Vaše Milosti.“

„Pane kapitáne, budou tam také ještě tři gardisti z jednotky Jeho Eminence kardinála Mazanina, které přivedl můj přítel pan hrabě de Godille. I oni budou pod vaším velením, tak se s nimi domluvte, až se v půl druhé společně sejdete.“

„Nebude problém?“ zachmuří se tvář Švýcara.

„Nebude. Ti muži byli o vašem velení obeznámeni panem hrabětem a budou vás respektovat. Ostatně tam budu s vámi, pokud by byl nějaký problém, tak ...“

„Vaše Milost chce být našemu zásahu proti lupičům přítomna?“ zakaboní se tvář Rotha ještě více a pohled jeho očí vyjadřuje jak překvapení, tak nesouhlas. Však i přerušení řeči pána je věc velmi neobvyklá, svědčící o pocitech velitele palácové ochranky.

„Ano, rozhodně si jejich zadržení nenechám ujít. Budu s vámi čekat na noční návštěvníky.“

Roth se již nadechuje k odpovědi, ale slova markýze, pronesená s nebyvalou razancí, ho přimějí své připomínky polknout. Není spokojen, velmi dobře si uvědomuje, co se může stát během rumraje, navíc při špatném osvětlení. Náhodný výstřel, náhodně hozený nůž a neštěstí je na světě. Respektuje však postavení urozeného mladíka a ač se mu jeho hazardování s jeho vlastním životem nelíbí, přijme jeho rozhodnutí jako fakt a pouhé zkomplikování nočního zásahu proti vetřelcům.

Pařížské kostely odbily již dávno půlnoc, ne všichni však využívají výhod tepla svých domovů, byť v případě chudinských příbytků je takový přírůstek značně relativní. V oblasti centrální Paříže, kde se nachází příbytky nejchudších a nejbohatších obyvatel, včetně královského paláce a církevních chrámů, se formuje skupina podivných individuí, většinou patřících spíše do okrajových čtvrtí města. V boční uličce stojí dva kočáry bez znaků, v jednom z nich se domlouvá dvojice mužů na dalších plánech pro tuto

chladnou noc. Obloha je z větší části čistá, což odkrývá miliony hvězd, vítr se utišil, ale naopak se zvýšil chlad, který nedokáže zastavit ani zavřená dvířka kočáru ani zatažené závěsy.

„Máme ještě víc než hodinu času,“ poznamená suše Geofri Armand d’Holfene a přitáhne si límec kabátu více ke krku.

„Máte pravdu. Ale hodina uběhne, než řeknete švec. Musíme se přemístit vopatrně, nenápadně, rozdělit se. Nechci vzbudit podezření,“ odvětlí Horné Machaut a pára mu jde od úst. V téměř naprosté tmě ji však vidět není.

„Tak si ještě jednou zopakujme, co kdo udělá. Ale prosím přesně!“

„Jak chcete. Já se asi za deset minut sejdu se svými lidmi a přemístíme se k paláci Almare. Budeme mít s sebou jeden povoz, na který náklad naložíme. Pak přijedeme sem, kde na nás budete čekat vy a vaši lidé. Věci přeložíme a já a moje ostraha vás doprovodíme. Pro jistotu, přeci jen povezeme hodně cenej náklad.“

„Kolik máte lidí na ostrahu?“

„Čtyři, ale jsou to zkušený muži, na který je vopravdu spolehnutí. Těm naprosto věřím.“

„Hm, když jde o peníze, nedá se věřit nikomu,“ zavrtí hlavou pan d’Holfene.

„S tím souhlasím, ale v rámci možností sou to nejspolehlivější muži, jaký sem moh sehnat.“

„V pořádku. Já tady mám taky pět chlapů, myslím si o nich to samý, ale ruku do vohně bych za ně nedal. Ale voni dobře vědí, že by na zradu doplatili.“

„Stejně tak ti moji. Není jistý, kdy to všechno spustíme, možná tady pěkně zmrznete.“

„Bohužel, musím přinést trochu osobní oběti. Snad se nám vyplatí. Ale až odejdete, tak my tady nezůstaneme, uděláme si malou noční projížďku. Kdybysme tady stáli několik hodin, mohlo by to někomu přijít podezřelý a to já nechci. Takže kdybych se náhodou o pár minut zdržel, tak nepropadejte žádný panice a počkejte,“ vysvětluje svůj záměr šlechtic.

„Radši tu buďte včas. Vozit takovej náklad po noční Paříži, to už je něco. Jsem sám hodně neklidnej, ani ne tak z proniknutí do paláce, jako co bude, až ty věci naložíme,“ vyzná se ze svých obav kočí.

„Však si s tím poradíme. Hlavně dovezte náklad sem.“

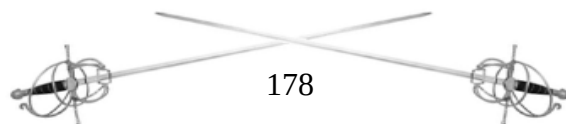
„Bez starostí. Správce je dobře zpracovanej, tím sem si jistej,“ řekne hodně sebevědomě Machaut, zvedne se a otevře dvířka kočáru, „Tak já du na to,“ dodá a vystoupí.

V paláci de Almare panuje ticho, což však nutně neznamená spokojený spánek všech. Kolem půl druhé se připlíží stíny do chodby vedoucí k pracovně správce Burdaina, zaplují však do pootevřených dveří místnosti před ní. Bez hluku, po tmě. Celkem dvanáct mužů se tísní v temném prostoru. Krátce nato vstoupí i velmi nervózní Burdain, jehož usilovné mrkání skrývá temnota.

Na stole leží připraveno tucet pistolí, které si rozeberou vojáci kapitána Rotha. Tři gardisté od hraběte de Godille jsou vyzbrojeni svými zbraněmi, které si donesli již dříve do paláce s předstíráním, že jde o pracovní nářadí. Přítomen je i markýz de Almare, oblečený do cestovních šatů, za pasem krásně zdobené pistole, stejně tak jílec jeho meče. Poslední z mužů, Auguste Bastien, svírá dvě pistole, jež mu svěřil jeho pán před pár okamžiky ve své pracovně. Do celého plánu zasvěcený komoří Jean Merile zůstává ve svém pokoji, dozvěděl se o plánu na poslední chvíli v pozdních večerních hodinách. Markýz si je vědom jeho lehkého spaní a obával se, aby svědomitý služebník nepojal podezřením, nezburcoval palác a celou akci jim nezkazil.

Velmi krátká porada skončí po pár minutách a správce Burdain znovu otevře dveře. V patách mu jde trojice gardistů, mlčky, v jejich zarputilých výrazech je možno vysledovat koncentraci, nikoli však obavy či strach. Následují mužíka do jeho pracovny, stále po tmě, a poté i do tajných dveří, vedoucích do sklepení. Teprve po pár schodech, když poslední z gardistů za sebou přivře dveře, zapálí Vincent svíčku a trochu osvětlí schodiště. Což je zapotřebí, pokud si nemají srazit vaz.

Dřevěné schody zavedou čtveřici mužů na hliněnou podlahu asi pět metrů pod úroveň pracovny správce. Krátká, asi dva metry dlouhá chodba, končí těžkými okovanými dveřmi s několika zámky. Ty

mužik odemkne a začne s velkým úsilím těžké dveře otevírat. Na pomoc mu přispěchá Roland Martigny, což správce ocení děkovným pohledem. Sám pak bryskně zapálí louči, čímž osvětlí místnost o rozloze asi dvacet metrů čtverečních, v níž se nacházejí různé truhly i další umělecké předměty.

Burdain rozhodně neukáže vše a už vůbec ne to nejcennější. K tomu by museli přistoupit ke stěně oproti dveřím a pomocí speciálního mechanismu tam odrýt tajný vchod do další místnosti. Do té přemístil v minulých dnech i některé předměty z první komnaty, které jsou cennější a u nichž měl strach, aby při případné potyčce nebyly poškozeny. Jednalo se o různé sochy a keramické výrobky.

„Tak pro tohle si jdou ti lupiči?“ zeptá se Martigny.

„Ano, tak jest,“ zalže mužik, už tak ho hodně trápí, kolik dalších osob nyní ví o jeho tajné skrýši.

„Vy je sem přivedete, pokud jsem dobře pochopil.“

„Ano, stejně jako s vámi s nimi sestoupím dolů. Musíte se tady někde schovat a já vás tady zamknu. A budu vám tady muset i uhasit světlo,“ dodá správce, jako by s omluvou.

„Však my se tmy nebojíme,“ zasměje se gardista, „Schováme se za ty truhly.“

„Pane, jak to však bude se mnou?“ podrbe se mužik nervózně na krku.

„Co myslíte?“

„Vždyť až sem vstoupíme, tak budu mít v zádech lupiče. Až zjistí, že jde o past, co jim zabrání, aby mě neprobodli? Nebo se mě nezmocnili jako rukojmího?“

„V tom máte pravdu, ale my už něco vymyslíme, aby se vám nic nestalo.“

„Mohu se na vás spolehnout, pánové? Pokud z toho vyvážnu bez zranění, slibuji vám sám za sebe odměnu. Ne z peněz pana markýze, ale ze svých,“ dodá rychle mužik, aby snad nevzniklo podezření, že si větší bezpečnost chce koupit z prostředků svého pána, „Bude to naše malé tajemství, tedy když se mi nic nestane.“

„Tohle je pro nás moc důležité sdělení,“ snaží se zadržet smích Martigny, „Původně jsme chtěli začít hned střílet, ale takto počkáme, až poodstoupíte ... ale pane správce, vždyť já si z vás utahuju. Ničeho se nebojte, v klidu otevřete dveře jako teď s námi a vstupte do týhle místnosti. Zbytek už nechte na nás. Osobně se postarám, aby se vám nic nestalo.“

„Děkuji vám, pane, jsem zcela ve vašich rukách.“

„Tím pádem jste v dobrých rukách. Zvláště, když do nich později spadne nějaká ta mince,“ usměje se gardista.

„Mohu už uhasit oheň a zavřít?“

„Tu louči nechte hořet, my ji za chvíli sami zhasneme, trochu si tady ty bedny a truhly upravíme, abysme se mohli lépe skrejt. Ale zavřít už můžete.“

„Tak na shledanou, pánové. A nezapomeňte na naše malé tajemství,“ dodá Burdain významně a zachrastí váčkem, který má připevněný u pasu. Zvuk, jenž se rozlehne sklepením, zní přímo rajsky všem třem gardistům.

Když správce dle svého přesvědčení učiní zadost opatřením, jimiž si zamýšlí zvýšit šanci přežít dnešní noc ve zdraví, zavře opět dveře a zachmuřen stoupá po spoře osvětleném schodišti do své pracovny. Vůbec mu není lehké, on, skvělý úředník, se dnes dostane mezi dvě ohniska a kdoví, co se všechno může semlít. Strach mu svírá hrdlo a stahuje žaludek. Vzpomínka na nebezpečí, které následně může hrozit jeho sestře a jejím dětem, mu určitě úlevu nepřinese.

Odloží svícen na svůj pracovní stůl, zavře tajné dveře za ním a poté zamíří za svým pánem. Tuto cestu již vykoná po tmě. Přivítá ho jak pan de Almare, tak kapitán Roth.

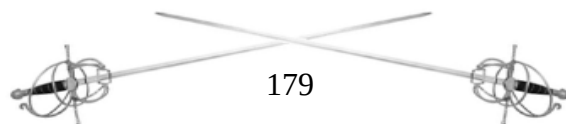
„Gardisti jsou již na svém místě. Mám už jít dát znamení, Milosti?“ zeptá se Burdain a hlas se mu mírně třese.

„Kolik je hodin?“ odpoví otázkou markýz.

„Asi deset minut po druhé hodině.“

„Běžte, pane Vincente. My budeme dávat pozor a jakmile zmizíte s lupiči ve sklepení, zahradíme jim cestu zpátky.“

„Buďte opatrní, Milosti, aby vás neodhalili předčasně.“

„Dáme si pozor, nemusíte se bát.“

„Věřím vám,“ praví správce, ale přesvědčivě jeho slova nezní. S hlubokým povzdechem opouští místnost.

Za pár minut, zachumlán do těžkého kožichu, vychází vchodem pro služebnictvo na nádvoří paláce. Jeho krátké kroky směřují ke vstupní bráně, kde provede kontrolu dvou mužů. Podle scénáře, který sdělil Machautovi, má jít o prodejné služebníky, kteří za mrzký peníz dnes v noci budou mít oči zastřené a sluch zalehlý. Ve skutečnosti vybral dva lokaje, jimž věří ze všech nejvíce a které bedlivě o všem poučil. Budou předstírat nezájem, ať se bude dít okolo paláce cokoli. Blíže jim nic nevysvětloval, jen se zmínil o hrozící návštěvě lupičů, na něž uchystali past. Důležitým úkolem údajně podplacené hlídky je nevyplašit nezvané návštěvníky. Což oba strážní přijali za své, zvláště při slibu slušné odměny, pokud vše vyjde podle plánu.

Správce prohodí u brány pár slov, pak několikrát zamává lucernou a spěchá do paláce. Těžko říci, zda se více třese strachem nebo zimou. Ve své pracovně zhasne světlo a naopak pootevře okno, čímž je přístup do paláce dle dohody zajištěn. Sám se posadí za stůl, cítí, jak zima zvenku proniká do místnosti a vytěšňuje teplo vzešlé z praskajícího dřeva z krbu. Jen odraz plamenů trochu osvětluje místnost. Mužik si nervózně mne prsty a s obrovským napětím sleduje pootevřené okno.

Čekání se mu zdá nekonečné. Až se začne obávat, zda se něco nezhatilo. Jestli dal správně znamení, jestli jejich úklad neprokoukli anebo, čehož se bojí nejvíce, nebyla celá noční návštěva paláce zrušena. Představa, jak prožívá další dny plné nejistoty a tajných schůzek, po naplňuje hrůzou. Chce, aby dnes všechno skončilo, ať už z toho vyvázne jakkoli.

Konečně! Tmavý stín se objeví na parapetu, tedy spíše obrys poprsí mužské postavy. Správce rychle povstane a přiblíží se k vetřelci.

„Všechno v pořádku?“ zašeptá chrčivým hlasem stín.

„Ano, všechno je připravené podle domluvy,“ odpovídá Burdain a třese se mu nejen hlas.

„Tak dobrá, hned tady budeme,“ zmizí silueta a rozhostí se ticho. Ne však na dlouho, s tišným oddechováním se začnou v pracovně rojit zamlklé stíny, jeden, dva, tři, čtyři. Jde o urostlé muže střední výšky, ale v té tmě a i vzhledem k jeho malé a drobné postavě, připadají správci jako temní obři z nějakého děsivého dramatu.

„Tak kde to je?“ vytrhne ze strnulosti mužíka jeden z nich.

„Jistě, jistě, pánové, hned to bude,“ začne rychle říkat Vincent a přistoupí k nedovřeným tajným dveřím.

„Kam to vede?“ zeptá se mluvčí lapků.

„Do sklepa, tam je tajná skrýš s věcmi, které máte dle dohody odnést.“

„V paláci je klid?“

„Ano, osobně jsem palác kontroloval, než jsem vám dal znamení.“

„Podívej se!“ pokyne samozvaný vůdce lumpů svému kolegovi, který tichými kroky přejde ke dveřím pracovny a opatrně je pootevře. Vlastně jen vystrčí hlavu a nahlédne do potměšilé chodby. V dálce spatří tlumené světlo, které i v noci osvětluje vestibul, jinak ticho, klid a tma.

Lapka spokojeně zavře dveře, nemůže zaslechnout, jak spadne kámen ze srdce Auguste Bastienovi, který se tísí nalepený na stěnu za dveřmi. Jak málo chybělo a mohl být objeven, přitom je naprosto neozbrojen. Kdyby ho ten chlap našel, dokázal by se mu vůbec ubránit po dobu, než by přišla pomoc?

Ale rychle se vzpomíná a s uchem přitíštěným na dveře naslouchá, co se děje v pracovně. Tato část plánu je nejzranitelnější, pokud by vstoupili do pracovny předčasně, nedojde k sevření lapků do kleští, pokud naopak pozdě, budou se s nimi muset popasovat gardisté sami.

Mladík uslyší hlasitější smluvené zakašlání správce, proto zlehounka začne otevírat dveře, dnes promazané, aby nevydaly ani jediné vrznutí. Škvírou spatří posledního z mužů, tedy spíše jeho temnou siluetu, jak mizí v tajném otvoru ve zdi. Otočí rychle hlavu a horečně začne kynout rukou. Ve stejné

pootevřených dveřích vedlejší místnosti ho již sleduje kapitán Roth, který nyní vyrazí v čele svých vojáků a ke své nelibosti i s markýzem po boku.

Správce Burdain mezitím zažehne svíčku a pomalu sestupuje po schodech do sklepení. Ruka se mu třese, cítí smradlavý dech individuí těsně za svými zády, vůbec ti chlapi páchnou, jako by právě vylezli ze žumpy. Čas v přítomnosti lupičů pro něj znamená okamžiky hrůzy. V temném sklepení, se čtyřmi kreaturami v zádech, se chvěje strachy a každou chvilku čeká ránu. Skoro ani není schopen odemknout jediný zámek, který ponechal na těžkých dveřích. Nakonec se mu podaří překážku přemoci a s pomocí jednoho z lapků otevře.

Burdain se svíčkou v ruce vstoupí do místnosti, snaží se, aby do ní dopadlo co nejméně světla, proto svícen záměrně zakrývá rukávem. Jeho pohled přelétne místnost, ale v ní se nepohne ani smítko. Chystá se učinit další krok, když náhle ucítí, jak ho obrovská síla zvedá za jeho oděv a on se vznáší vzduchem. Světlo v jeho ruce rychlým pohybem ztratí na své intenzitě. Než se správce naděje, sedí na zadku za jednou z beden a svícen dopadne na zem. V mžiku se rozhostí absolutní tma.

„Co děláte?“ ozve se mírně udivený hlas jednoho z lapků, z jejich pohledu celá věc vypadá, jako by správce zakopl a svícen mu vypadl z ruky.

„Někdo je nahoře!“ ozve se ze tmy, hlas patří jednomu z nezvaných hostů.

Vše následné je dílem okamžiku. Martigny, byl to on, kdo doslova odnesl správce do bezpečí, zažehne připravenou louči a vhodí ji do krátké chodby před těžkými dveřmi. Tím osvětlí čtyři pobudy, z nichž poslední je ještě na schodišti a zírá směrem nahoru, odkud zaslechl nějaký hluk. Naopak první z nich stojí již na krok v místnosti a na jeho hlavu dopadne rána pistolí, jež ho posadí na zadek. V mlze se dívá směrem nahoru, jak nějací muži s pistolemi zatarasují vchod. To už vedle Martignyho stojí i Pellisier, zatímco Montalived vše jistí napolo ukryt za jednou z beden.

„Vzdejte se, parchanti, nebo vás postřílíme!“ křikne důrazně Martigny. V levé ruce drží pistoli, v pravé pak tasený kord.

„Zpátky!“ vykřikne kdosi.

„Vzdejte se!“ ozve se ale i ze schodiště, po němž sestupuje kapitán Roth. Rovněž s pistolí v jedné a kordem v druhé ruce.

„Zvedněte ruce!“ zavelí rázně Martigny a jelikož se mu zdá váhání dlouhé, píchne kordem jednoho ze stojících mužů do pravého boku. Ten bolestně vykvikne, ale na druhou stranu jako by tím ukončil váhání lupičů. Ti zcela znehybní a zvedají ruce na důkaz, že nemíní klást odpor. Dokonce i zpola omráčený sedící lapka klátí zvednutýma rukama.

„Máme je. Přineste provazy!“ ozve se hlas kapitána Rotha, záměrně tlumený, aby případně neupozornil někoho hlídkujícího na dvoře.

Uplyne snad pouhá minuta a na rukách a nohách spoutaní lupiči leží jeden přes druhého pod schodištěm. Nepříliš hluboké zranění na boku jednoho z nich dost krvácí, stejně tak rozbitá hlava druhého z nich, ale nikdo jejich bolístkám nevěnuje pozornost. Naopak, když zasténají, dostanou ránu pěstí či kopanec, aby zůstali naprosto zticha.

„Zajdeme si pro jejich komplice,“ navrhne Martigny, stále stojící na zápraží místnosti s cennostmi.

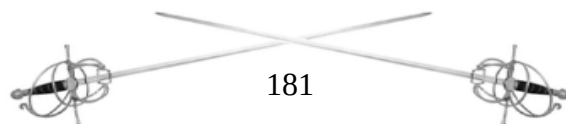
„Máte pravdu, jdeme pro ně,“ souhlasí Roth.

Martigny nejprve přenese jak pírkem přes ležící vetřelce stále ještě vyděšeného správce Burdaina, pak naprosto neurvale začne šlapat po ležících zajatcích. Možná by je mohl překročit, možná by stačilo jedno dvě šlápnutí, jenže on si je vychutnává a dupe po nich, jako by v kádi drtil víno. Lupiči však jen tiše sténají, předchozí upozornění, že mají být zticha, berou vážně. Pak gardista několika rychlými kroky dožene správce, nakloní se k němu a zašeptá mu do ucha.

„Věřím, že nezapomenete na naše malé tajemství, když jste byl v tak dobrých rukách.“

„Jistě, jistě ... a děkuji,“ odvětlí šepem mužiček a otočí hlavu, kdyby bylo více světla, mohl by spatřit rozesmátý obličej svého ochránce.

Ve sklepe zůstávají spoutaní lapkové a gardisté Pellisier a Montalived jako jejich dozor. Ostatní se sejdou v pracovně správce, ale stále po tmě a tiši jako myšky.

„Pane, vezměte si dva mé muže a přelezte zeď tam, kde předtím lezli lupiči,“ zašeptá Roth směrem k Martignymu.

„Co uděláte vy?“ zeptá se gardista.

„Já s dalšími čtyřmi půjdeme nenápadně k bráně a zkusíme se k nim dostat z druhé strany. Nebo vám pomůžeme, kdyby jim někdo přišel na pomoc.“

„Tak do toho, ať dlouho nečekaj,“ přikývne voják Jeho Eminence, zastrčí pistoli za pás a zamíří k otevřenému oknu. Na pokyn kapitána ho následují dva švýcarští vojáci.

Trojice dojde až ke zdi a vytáhne předem ukrytý žebřík za křoviskem. Rychle ho k ní přistaví a začnou ho slézat. Na nádvoří panuje ticho, které nepřeruší ani kapitán Roth se svými čtyřmi muži, kteří pod roušku tmy spěchají k bráně. V jedné ruce drží kord, v druhé pistoli.

První se na zdi objeví Roland Martigny. Vyleze však jen natolik, aby mohl vidět na druhou stranu a sám zůstal nepozorován. Spatří povoz s dvěma zapřaženými koňmi a dvojicí mužů, které poskakuje okolo, pravděpodobně se tak snaží zahřát. Uspokojen svým zjištěním, pokyne gardista svým kolegům a v několika vteřinách se po skoku ocitne na dlažbě za zdí. Oba čekající lupiči jsou překvapeni, když spatří seskakujícího muže, stále však žijí v domněnku, že jde o jejich druha. Ti jim podle dohody mají přes zeď přemístit lup, však taky přes ni je na obou stranách upevněno bytelné lano.

Než se vetřelci nadějí, seskočí i další dva stíny ze zdi a v tu chvíli lapkové pochopí, že tady něco nehraje. Jenže každý reaguje po svém. Starší z mužů zůstane zkoprnělý stát na místě a zírá do hlavně pistole na něj mířící, mladší se rozhodne spasit útekem. Ke své smůle se však vrhne směrem, ze kterého se blíží, stále ještě mimo dohled za rohem, Roth se svými muži.

Lupič pronásledovaný Martignym pádí podél zdi, vyděšeně se ohlíží. Na zmrzlém povrchu, byť jde spíše o ledový potah na dlažbě, sloužící z paláce v jeho okolí umrzlý sníh odstranili, prchajícímu podklouzávají nohy. O to více, jak je vyděšený a vynervovaný.

Kapitán Roth se s prchajícím málem srazí. Vlastně ho mohl chytnout do náručí, kdyby byl na takovou okolnost připraven. Takto na sebe oba muži zlomek vteřiny zírají, pak se mladý lupič vzpomene a vyrazí doprava, pryč od paláce. Ta chvilka však stačí Martignymu, který má honičky právě tak dost, aby si přehodil meč a pistoli v rukách a svoji silnější pravačkou na prchajícího zamíří. Ozve se výstřel a jen o zlomek později bolestivý výkřik mladého vetřelce, jehož projektil zasáhl zezadu do levého boku. Skulí se na ledovou ulici a stane se snadnou kořistí Rothových vojáků. Ti se nezabývají vážností jeho zranění, nýbrž ho surově drapnou a vlečou do paláce.

Roth a Martigny se pozorně rozhlízejí okolo. Tuší, že jsou odněkud pozorováni, dokonce se obávají odvetného útoku. Ale nic se neděje, všude panuje naprostý klid. Jestli v pozadí čekali komplicové, teď už vědí, na čem jsou a stáhli se. Nemá smysl dále zůstat venku, kapitán však pro jistotu posílí dvěma vojáky hlídku na nádvoří a nechá dopravit druhého zadrženého i s povozem dovnitř.

Během další půlhodiny jsou zajatí lupiči odklizeni do místnosti v klasickém sklepení, nikoli tajném a tam naskládáni jeden vedle druhého. Před dveře postaví Roth jednoho ze svých vojáků, pak přijde do místnosti správce Burdaina, kde na něho čeká i pán paláce osobně, uklidňující stále ještě se chvějícího se mužika.

„Nemějte strach,“ říká právě markýz, „pan hrabě de Godille se určitě o vaše blízké postará. Už jsem mu poslal zprávu po jednom z jeho mužů. Nemusíte se bát, brzy vaše blízké přivezou sem.“

„Snad máte pravdu, Vaše Milosti, kéž byste měl pravdu,“ mluví jako ze snu třesoucím se hlasem správce.

„Mám pravdu, pane Vincente, uklidněte se. Dejte si něco silnějšího, na zklidnění. Chytili jsme je všechny.“

„Všechny? To tedy ne, nezlobte se, že vám odporuji. Milosti, ten darebák Horné mezi nimi není. To jsou jen pohůnkové, co jste pochytali.“

„Bohužel, Vaše Milosti, musím dát panu správci za pravdu,“ vstoupí do rozhovoru s jistými rozpaky Roth, chvíli způsobilně čekal, než bude vyzván, pak se osmělil a promluvil.

„Máte bohužel asi pravdu oba, ale vyslechneme zadržené muže a společně s vaším svědectvím, pane Vincente, budeme mít dostatek důkazů,“ odvěti pan de Almare.

„Dost důkazů? Chcete lupiče předat soudci a obvinít?“

„Tak asi postupovat nebudeme. Počkáme, až se vrátí pan hrabě de Godille a poradíme se, co učiníme. Zatím je pečlivě hlídejte a pokud jsou zraněni, tak je ošetřete.“

„Ošetřovat? Proč? Když budou mít štěstí a přežijí, jejich věc. Proč plýtvat časem a materiálem na takové darebáky,“ podiví se kapitán.

„I lupiči jsou lidi.“

„Jak si přejete, Milosti,“ pokrčí trpně Švýcar rameny, je natolik disciplinovaný, aby respektoval i pro něj nelogický rozkaz, „Všichni jsou pod dohledem a další moji muži hlídají před palácem. Žádné nebezpečí nehrozí, Milosti, ale pro jistotu do rána budou hlídky posíleny. Máte ještě nějaké další rozkazy, Milosti?“ zeptá se Roth.

„Ne, vedli jste si znamenitě. Pane správce, nechte udělat svažené víno pro zúčastněné, ať se zahřejí. Nebo i nějakou pálenku. S posílenými hlídkami souhlasím, pane kapitáne, i když by se jen těžko dnes v noci ještě někdo odvážil k paláci přiblížit.“

„Vaše Milosti,“ ukloní se Roth a odkráčí za svými lidmi.

„Pane Vincente, zařídte něco na zahřátí pro vojáky.“

„Ano, Vaše Milosti. A co si budete přát Vaše Milost?“

„O mě se postará Auguste. Půjdu do svých komnat, alespoň na chvíli spočinu na lůžku, i když asi jen stěží usnu.“

„Já asi neusnu ani zítra, Milosti, ještě teď se celý třesu. Musím stále myslet na sestru a na její dvě nešťastné a bezbranné děti, které jsou možná právě v ohrožení života.“

„Věřte panu hraběti, je na něho spolehnutí,“ zopakuje svá utěšující slova pán domu, nemají však sledovaný efekt.

Horné Machaut sledoval dění okolo paláce Almare ve společnosti čtyř mužů z bezpečného úkrytu z povzdálí. Zpočátku mohl být spokojen, správce Burdain podle dohody dal znamení, povoz s najatými lupiči dorazil ke zdi a ti přes ni přešli. Nulová reakce na tento akt agrese vzbuzovala naději, dal se předpokládat hladký průběh akce přesně podle plánu. Následné ticho v tom organizátora loupežného přepadení utvrzovalo.

Jenže pak se vše zvrtno. Uviděl pětici mužů, jak se dere z brány a běží podél zdi. Kočí zbledl, pokud bylo možné změnu barvy ve zmrzlém obličejí pozorovat. Následně se stal pasivním svědkem naháněné na jednoho ze svých mužů a jeho postřelení. Když ochránci paláce odvedli zadržené a dopravili do paláce i povoz, nemohlo již být pochyb. Plán byl zmařen a všichni pochyťáni. O tom, že se vojáci markýze zmocnili i čtveřice, jež vstoupila do jeho domu, už Machaut nepochybuje.

„Ten darebák! Ten zrádce!“ vyrazí tlumené výkřiky kočí.

„Co budeme dělat, pane?“ zeptá se jeden z jeho druhů.

„Co? Rychle mizíme, dělejte, kdyby je napadlo začít pátrat v okolí paláce, mohlo by nám být horko,“ zavelí Horné a sám jde příkladem. Vcelku zbytečný běh je přemístí do uctivé vzdálenosti od nebezpečného místa, zastaví se, oddechují, pára jim stoupá od úst, jeden z mužů začne chrchlat.

„Ten darebák, to mi zaplatí!“ zuří kočí.

„Co máme dělat?“ zopakuje otázku jeho druh.

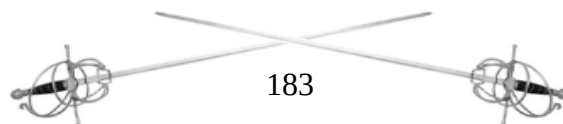
„Co? Vy dva běžte na místo, kde na nás měly čekat kočáry a varujte mého přítele. Řekněte mu, že se všechno zkazilo a já jedu vyřídit jednu záležitost do Saint-Denis.“

„A co potom?“

„Pak zmizte. Najdu si vás, vyrovnáme se pozdějš, stejně budu vaše služby dál potřebovat. Ale ne už tuhle noc. Jasný?“

„Ano, pane,“ přikývne muž a ještě s jedním druhem zmizí ve tmě.

„Co my, pane?“ zachrchlá další z nočních běžců.

„My? Jdeme si pro koně a vyrážíme!“

„Pro koně?“

„Neptej se a di za mnou!“ křikne zlostně Machaut.

Měl však raději říci „poběžte za mnou“, protože hnán vztekem, upaluje k místu, kde má schovány a připraveny koně. Právě pro takový případ, ačkoli s ním příliš nepočítal. Teď už ale nepochybuje, správce Burdain ho napálil, hrál s ním falešnou hru. Za svou zradu musí zaplatit. Když nemůže na něj, musí jeho podraz odnést jeho sestra a její děti. Ti zaplatí za zradu svého bratra respektive strýce. Hnán vražedným chtíčem, pobízí koně k co nejvyššímu tempu.

KRVAVÁ PŮTKA V SAINT-DENIS

Hrabě de Godille po třetí hodině ranní, lepší by asi bylo říci noční, vypraví svého sluhu Quida do studeného prostředí potemnělé a ztichlé ulice Saint-Denis. Chlapec se zabalí do svého oblečení a bez nejmenších námitek vyrazí snášet nepřízeň počasí. Jakožto chytrý mládenec, zamíří zcela opačným směrem, než se nachází dům paní Perronové a vrátí se k němu oklikou z druhé strany. Najde si místo, odkud může všechno vidět, ale sám zůstat nepozorován. S podobnými záležitostmi má hodně zkušeností ze služby u Achile Gauviona, proto tuto svoji misi bere jako rutinní záležitost. Zvyklý i na nepohodu, nijak si nestýská nad chladem, při kterém mu tuhnou údy a tvář ho začne pobolívat, jak se snaží mráz způsobit nenávratné změny na jeho pokožce. Trpně sleduje svěřený objekt, neběduje, naopak cítí uspokojení nad svou užitečností.

Chudák Quido! Krev mu postupně tuhne v celém těle, on však hrdinně setrvává v pozorném sledování domu. Čas plyne a nic se neděje. Až krátce před pátou hodinou se v ulici ozve dupot koně a před domem, kde se skrývá pan de Godille se svými muži, zastaví jezdec. Vzápětí je vpuštěn do objektu a jeho kůň odveden do stáje. Tím jezdce je gardista Gaspard Montalived. Jakožto nejmladší z mužů ponechaných u markýze, teprve triadvacetiletý, musel absolvovat noční cestu do Saint-Denis z paláce Almare.

„Pane hrabě,“ zachraptí hned po příchodu do místnosti, kde veškeré světlo přichází pouze skrze okno a z oblohy, osvětlení je nažloutlé a velmi chabé, „mám vám vyřídit vzkaz od pana markýze de Almare. Lupiči byli pochyťáni.“

„Skvělá zpráva. Nějaký potíže?“

„Nikoli, pane, oni utržili pár ran, ale z místních ani našich nemá nikdo ani škrábnutí.“

„Výborně! Ještě lepší. Takže, pánové, čeká nás práce. Musíme si dojít pro paní Kateřinu a její děti. Připravte se, vyrážíme,“ vydá rozkazy hrabě a sám se začne chvatně navlékat do převlečníku.

„Nepočkáme na ráno, pane hrabě? Všude je klid, nic nenasvědčuje problémům,“ navrhuje pan de Tabatiere.

„Raději ne. Dopravit do Paříže je můžeme až ráno, ale chci být v jejich domě. Teď už je jedno, jestli nás někdo uvidí.“

„Jak přikazujete, pane hrabě,“ přikývne gardista, přes rozdílný názor na věc již zahájil své oblékání.

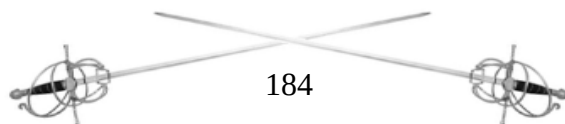
Právě ve chvíli, kdy už jsou připraveni k odchodu, objeví se u dveří Dujardin a velmi opatrně zaklepe. Spatří ho však z okna Dalou, který neustále vyhlíží a kontroluje klid na ulici. Během pár vteřin se ocitne prokřehlý chlapec v domě.

„Pane hrabě,“ sděluje třesoucím se hlasem, vůbec se celý klepe jak ratlík, většinu těla téměř necítí,

„Pane hrabě, asi se bude něco dít!“

„Co je? Cos viděl?“

„Pane, na rohu ulice se objevila skupina mužů. Nevím, možná to nic neznamena, ale raději vám to hlásím,“ sípe Quido.

„Správně děláš. Chlapče, běž se zahřát, svoji práci si odvedl. Teď je řada na nás. Tak do práce, pánové!“ zavelí Armand a sám jako první vykročí na ulici. V patách za ním čtyři gardisté, meče v pochvách, pistole za pasem.

Quidův postřeh je správný. Ve stejný čas se na konci ulice utvoří houf mužů okolo Horné Machauta. Ten před pár okamžiky seskočil z koně i se svými dvěma kolegy, opozdili se za gardistou Montalivedem jen o pár minut. Zde na něho čekají další čtyři muži, kteří jsou připraveni dle jeho předchozích pokynů.

„Poslouchejte, musíme vniknout do domu a zmocnit se těch uvnitř. Ale chci tu ženu a dívku živou, rozumíte?“ vysvětluje svoje záměry kočí.

„Je tam ale ještě chlapec.“

„Toho můžete zabít. Ne, toho musíte zabít. Když se bude bránit, tak se s ním nepárejte. A když ne, tak mi ho přiveďte, podříznu ho sám.“

„A proč jeho a ty dvě ...“, nepochopí jeden z darebů.

„Co se staráš? Ty máš poslouchat!“ zrudne zlostí Machaut, pak smířlivěji dodá, „Ten kluk zemře, protože mě jeho strýc zradil. Ty dvě, ta matka s dcerou, budou rukojmí. Ten mrtvej kluk bude výstraha, že svoje slova myslím vážně! Takže jasný? Ty dvě chci živý a toho kluka... s tím se nepárejte. Když se nebude bránit, tak mi ho přiveďte, kdyby se bránil, tak ho rozsekejte!“

Přikyvování šesti lumpů mu je odpovědí. Ti čtyři ze Saint-Denis jsou ozbrojeni noži, jeden z nich pod pláštěm skrývá kord, jezdci z Paříže vlastní každý pistoli, nůž a kord, sám kočí má dvě pistole a meč. Docela slušný zbrojní arzenál.

Vrahouni, nyní seřazení za svým velitelem, míří přímo k domu paní Perronové. Jejich zachmuřené obličeje, bez kousku soucitu, dávají tušit, jak by se vedlo obyvatelům, kdyby jim padli do rukou. Především život jedenáctiletého Julese má již brzy vyhasnout a jeho o dva roky starší sestře a matce by se asi nevedlo o mnoho lépe, byť jejich utracení vůdce smečky odložil.

Naštěstí pro plánované oběti se ke stejnému domu blíží i druhá skupina. O dva členy méně početná, ale lépe vyzbrojená a vycvičená, byť ani na straně kočího nejde o žádné nováčky, všichni se dovedou dobře ohánět mečem, nožem i pistolí. Aniž by si to zatím obě společenství uvědomovala, schyluje se k jejich možnému krvavému střetu, pokud budou obě strany trvat na splnění svých záměrů.

Temná ulice se tak náhle stává mlčenlivým svědkem zahájení dramatu. Obě družiny se rychle přibližují k domu paní Perronové, hrabě de Godille se svými lidmi je přeci jenom blíže a zastavuje se asi pět metrů od vstupních dveří. Machaut se svými zabijáky zaráží postup o něco dál, protože vzdálenost mezi oběma skupinami je necelých dvacet metrů. Zatím nikdo ani nepromluvil, veškeri jsou zaskočení, do cesty se jim staví houf pravděpodobně ozbrojených mužů.

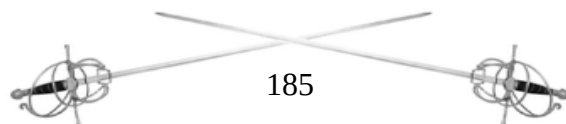
Ale kočí není žádný jelimánek a rychle vyhodnocuje celou situaci. Ale jistě, ten proradný správce není zase takový trouba, než ho zradil, zajistil si ochranu své sestry. Byl hlupák, že mu naletěl, měl se jeho sestry zmocnit už dávno a tak ho držet v šachu. Tato nedůslednost se mu teď může vymstít. Ovšem zloba lomcuje Machautem a brání mu, aby se své pomsty vzdal. Navíc má převahu dvou mužů, počítá, že na druhé straně stojí podobně najmutí žoldáci, kteří možná nebudou až tak ochotní prolévat krev pro obyčejnou měšťanku. Na jeho pokyn se začínají jeho muži rozestupovat a v jejich rukách se objevují zbraně.

Ale to samé se děje i na druhé straně. Hrabě de Godille si uvědomuje vážnost situace, blízcí se přestřelka a bitka v noci, téměř neumožňující míření, síla protivníka vyšší o dva hrdlořezy, nijak skvěle rozehraná partie. Ovšem jak se zdá, útočníci miní své hrozby vážně a nechtějí od svého záměru ustoupit. Asi dojde k souboji, jehož výsledek může být všelijaký, asi i hodně krvavý.

„Jménem krále, okamžitě odejděte!“ volá hrabě, ale několikanásobný posměch mu je odpovědí.

„Král tady nemá co dělat! Ustupte, nebo vás pobijeme!“ zní na oplátku z úst kočího.

„Pánové, opatrně, asi mají i pistole. Jen jednu ránu, druhou až zblízka na jistotu!“ obrací se Armand ke svým mužům, kteří se rovněž rozestupují a tasí meče. Stojí teď s bambitkou v jedné a mečem

v druhé ruce. Zkušeně si zbraně prohazují, aby střileli napoprvé ze silnější ruky. Není jim právě dobře po těle, šarvátká se jeví nevyhnutelná, bez šrámů nevýjdou.

Chvilé napětí, pára jde od úst mnoha mužů, kteří se zarputilými výrazy pozorují své protivníky. Obě strany jsou si vědomi vážnosti dané situace. Netuší však, jaká je kvalita jejich soupeře, kdo na které straně drží zbraně. Jak dobře jsou vycvičení a jak moc jsou odhodlaní prolévat v temné ulici Sait-Denis svoji krev.

„Hr na ně, na můj pokyn!“ obrací se Machaut na své druhy, sám vytahuje pistoli.

Tři výstřely ze strany mužů Machauta rozsvětlují a ozvučují ulici. Projektily zahvízdají vzduchem a jen jeden si nachází cíl, do levé ruky zasažený Claude Bellevall se zapotácí, meč zazvoní o dlažbu. Následných pět střel z druhé strany má také spíše zastrašující efekt, jeden muž se zhroutl zasažen do nohy a druhý se zapotácí, když ho projektil udeřil do levého boku, nejde však o vážnější zranění, spíše o škrábnutí. Vzdálenost je opravdu značná a ve tmě střileli intuitivně, než by řádně zacílili.

Horda lumpů vyráží vpřed, tedy přesněji pět stínu se rozbíhá proti mužům hraběte. U nich se v tuto chvíli projevuje jejich chladnokrevnost. Přehazují si meče do pravé ruky, Belleval sbírá svůj ze země, odhozené použité pistole vyměňují za druhé plné. Stojí připraveni bez pohnutí, skoro jako sochy vytesané z kamene.

Čtyři z útočníků mají meč, další dva dlouhé nože, kočí pod pláštěm skrývá ještě jednu pistoli. Ovšem lumpové se přepočítali. Nikdo před jejich útokem nebere do zaječích, nikdo nepanikaří. Čekají na ně dobře připravení soupeři. Belleval trochu poodstupuje, spíše tak, aby svým druhům kryl záda, ti se pak střetávají přímo s protivníky. Stále ještě mají výhodu střelné zbraně, jen Montalived se rozhodne ji použít a mine. Dva z vetřelců, jež jsou ozbrojeni pouze noži, se nejprve pokouší obejít bránící se čtveřici zboku, pak, snad na pokyn svého vůdce, zamíří ke dveřím domu paní Perronové.

Hrabě de Godille, který briskně odráží výpady jednoho z darebů, si všímá tohoto nebezpečí jako první. Zcela chladnokrevně odrazí další úder a ze dvou metrů vpálí kulku do prsou útočníka. Na takovou vzdálenost nemůže minout. Jeho protivník se zapotácí, jakoby překvapeně se dívá na díru v hrudi, ze které mu prýští krev a jen s tichým stenem se hroutí. Tím však uvolňuje cestu šlechtici, který chvátá směrem ke dveřím domu, které se snaží ti dva pobudové rozrazit.

Stále jsou ve hře čtyři pistole, má je pan de Tabatiere a Dalou v rukách, Belleval za pasem, tu poslední teď vytahuje i kočí. Není už na co čekat, tři rány osvětlují ulici a všechny si bohužel nacházejí cíl. Jeden z útočníků je zasažen do břicha a klesá, druhý do boku a potácí se. K zemi se ale poroučí i Montalived, jehož tělo se seznámilo s pozdravem od Machauta.

Hrabě se v záblesku výstřelů řítí na dvojici mužů u dveří, která však vidí hrozící nebezpečí a prchá. Jen jednomu je dopřáno svůj zámysl uskutečnit, druhému podklouzává noha a vzápětí mu do zad proniká kord šlechtice, projede mezi žebry a zasahuje srdce. Nešťastník se už ze země nezvedne, je skoro připíchnut na dlažbu jak motýl do breviáře. Vzteky zrudlý Machaut se nevzdává, vlastně zbyl jediný, odráží ránu pana de Tabatiere, jako štírek proklouzává a chce napadnout hraběte. Do cesty se mu staví Dalou, ale na kluzkém povrchu zavravorá a kord kočího mu proniká do pravého boku. Další ránu, která by ho dorazila, však odvrací Geofri.

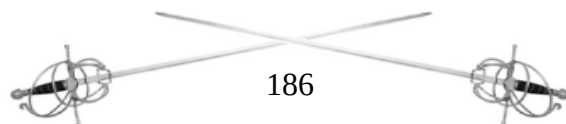
Celá situace se velmi zjednodušila. Na nohu už stojí jen čtveřice mužů, vlastně ještě pátý, neboť jeden z útočníků prchá ulicí do tmy, ale tomu nikdo nevěnuje pozornost. Machaut teď obratně odráží rány mečem od pana de Tabatiere i hraběte, je šikovný, nedělá mu problém se ubránit, byť ho každý úhybný manévř stojí hodně sil. Ale není bez šance, mečem se ohání velmi zručně.

„Vzdejte se!“ volá na něj Armand, posměšné zachrochtání je mu odpovědí.

Na scéně se objevuje Belleval. Zasune si meč do pochvy, z levé ruky mu crčí krev na dlažbu, ale v pravé třímá pistoli, jedinou, ve které ještě zbyla rána. Ze tří kroků ji zamíří na hlavu útočníka.

„Nestřílet!“ vykřikne na poslední chvíli pan de Godille, chce vůdce vrahounů dostat živého. Ten vyhodnocuje situaci jako pro něj krajně nepříhodnou, poodstupuje, meč stále připravený k úderu. Proti němu stojí tři muži, dva s taseným mečem a třetí s namířenou pistolí.

„Vzdejte se!“ křičí na něj šlechtic.

Machaut váhá.

„Já ho střelím!“ volá Belleval.

„Tak dobře, jestli se nevzdá, tak ho střelte, ale jen do nohy!“ huláká šlechtic.

Belleval sklání pistoli, minout na tři metry by mohl jen náhodou. To si uvědomuje i kočí. Vzteky mrsksne mečem o zem. Je dobojováno. V oknech okolních domů se objevují světla, ale nikdo se neovází vyjít. Pouze přibíhá vyděšený Quido a zírá na hroznou spoušť. A ta je opravdu neobyčejně krvavá.

Ani na vítězné straně hraběte de Godille není mnoho důvodů k jáso. Belleval vrávorá a drží se za prostřelenou levačku, Dalou, ležící na zemi na levém boku, zatíná křečovitě prsty do boku pravého a syká bolestí. Montalived spočívá na zádech, v pravé části prsou kulku a chroptí.

Pan de Tabatiere posílá Dujardina pro provaz a posléze poutá zajatého vetřelce na rukách. Armand buší na dveře paní Perronové, která stojí vyděšená za nimi, obě její děti, rovněž vzrušené hlukem, se chvějící tisknou k sobě na schodišti do prvního patra.

Co se týká zákeřných ničemů, ti dopadli ještě hůře. Dva muži leží téměř bez hnutí, jen občasné lehké škubnutí některého svalu dává najevo, že agónie ještě nepřešla ve smrt. Oba dostal hrabě, jednoho propíchl mečem a druhého střelil do prsou, v obou případech bylo zasaženo srdce a smrt už je více než na cestě. Umírají v nejbližších minutách. Další má smrt na krajíčku. Na těle má škrábnutí na levém boku z první salvy, což by nebylo až tak vážné, ale druhý projektil skončil svou pout' v jeho břiše, neprošel zády ven, nýbrž uvízl v těle. Zranění je smrtelné, ačkoli si ještě bude muset vytrpět muka, než ho z nich vysvobodí kmotříčka smrt. Pozdrav od gardisty Geofriho v žádném případě nestráví.

Další dva útočníci jsou jen zraněni, ale natolik vážně, že utéci nemohou. Jeden byl postřelen do nohy v první salvě, kulka mu provrtala stehno a on leží pobledlý na zemi v kaluži krve. Snaží se zastavit krvácení, ale není jisté, zda bude úspěšný. Balancuje na hranici života a smrti, k té se může jeho osud přiklonit, pokud nebude rychle ošetřen, ovšem k tomu se nikdo nemá. Síly ho opouštějí, jdou na něho mdloby. Druhý zraněný, kterému vpálil kulku do pravého boku Dalou, má taky dost. Silně krvácí, rovněž hrozí smrt spíše od ztráty krve než od původního zranění. Ale ani k němu nikdo nechvátá, aby mu pomohl.

Armand se snaží přemluvit paní Perlonovou, aby jim otevřela dveře. Jeho úmysl není vůbec jednoduchý, vyděšená žena stále opakuje, aby odešel, on jí vykládá podrobnosti o její rodině, o jejím bratru, aby ji přesvědčil. Ona stále netuší, že krvavá řež, která se odehrála na jejím zápraží, vznikla vlastně kvůli ní a kdyby pro ni a její děti necedili krev muži, domáhající se vstupu do jejího domu, byl by v tuto chvíli její syn mrtev a ona i s dcerou v rukách nemilosrdných únosců. To se ale sřeží hrabě vypovědět, aby ji ještě více nevyděsil.

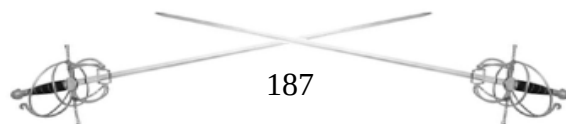
Aby nebylo zmatku málo, objevuje se tříčlenná městská patrola, v čele se středně vysokým velitelem, který se tváří při pohledu na tu spoušť poděšeně. Šlechtic nechává dobývání dveří a jde ozbrojené hlídce vstříc. Rychle se představuje a totéž činí velitel hlídky.

„Jak vidíte, máme vše pevně v rukách,“ řekne záměrně co možná nejvyšším tónem pan de Godille, „Není třeba se touto záležitostí zabývat, vyřešíme si všechno sami.“

„Ale pane hrabě, se vši úctou, kterou k vám chovám, vždyť je tady boží dopuštění! Několik mužů je mrtvých, další umírají, tohle se opravdu nedá přehlédnout. Stalo se tak na území města Sanit-Denis, kde, jak ráčíte uznat ...“

„Vážený pane,“ naznačí mimikou vážné znepokojení šlechtic, nakloní se do těsné blízkosti ucha posluchače a pokračuje šeptem, „představil jsem se vám toliko titulem, ne již svým postavením. Vězte, mám na starosti gardu Jeho Eminence kardinála Mazarina a jsem zodpovědný za jeho bezpečnost. Tito muži zde jsou vojáci Jeho Veličenstva, ačkoli z důvodů utajení museli dnes být v přestrojení. Jde tady o tajnou záležitost, rozumíte?“

„Pane hrabě,“ zřetelně pobledne a znejistí onen velitel, „snažím se pochopit, ale má povinnost mi velí ...“

„Pane!“ zvolá Armand, pak však šeptem pokračuje, „Dělejte jak myslíte. Ale uvědomte si, když se zapletete do takových věcí, stanete se možná také terčem odvety. Chápete? Radím vám dobře, a především ve vašem zájmu, nepleťte se do toho.“

„Pane hrabě, co mám teda dělat?“ zeptá se nerozhodně strážce pořádku.

„Podívejte, tady je již všechno vyřízeno. Zranění i zabití muži budou zajištěni a věřte, bude o ně dobře postaráno. Můžete se zítra poptat, zda jsem vám ohledně svého postavení nelhal. Pokud máte zájem, pošlu za vámi zítra svého tajemníka, aby podal vysvětlení vašim nadřízeným.“

Biřic se škrábe za uchem, o urozenosti druhé strany vůbec nezapochybuje, pan de Godille i po tak krvavém střetu mluví naprosto klidně a s typicky šlechtickou povýšeností ... ne, nemůže být pochyb, jde o muže vysoce urozeného a navíc asi i s významným postavením. Konec konců, rušení nočního klidu skončilo, brzy asi budou odstraněna i těla z ulice. Tak proč riskovat, že se zaplete do nějakých intrik vysoké šlechty nebo, nedej bože, dokonce intrik mířících až ke dvoru Jeho Veličenstva.

„Pane hrabě,“ řekne po krátkém uvažování velitel patroly, „přijímám vaše vysvětlení a věřím, že tady bude brzy všechno v pořádku. Pokud bude potřeba, tedy pokud si to radnice bude přát, vyhledám vás a požádám o vysvětlení celé záležitosti.“

„Dobře děláte. Moje jméno znáte, bude-li třeba, navštívte mě,“ odvěti povýšeně šlechtic. V duchu se zaraduje, už nebude muset ztrácet čas s místními úřady, i tak má starostí více než dost.

Biřicové odkráčejí středem ulice a ponechají bojiště jeho vítězi. Ten se vrátí k domu paní Perronové, kde se znovu pokusí domoci se vstupu. Vyděšená žena mu po krátkém váhání tentokrát skutečně otevře, udělalo na ní dojem, jak tajemný muž, bušící na její vrata, rychle vypoklonkoval městskou patrolu.

Hrabě vstoupí do domu a rozhlédne se. Jen jedna svíčka osvětluje malý vestibul, postřehne i dvě vyděšené dětské tváře, vykukující ze za rohu nad schodištěm. Znovu se představí a krátce se pokusí zdůvodnit svoji přítomnost.

„Všechno vám vysvětlím neprodleně, paní Kateřino, teď však je nutné, abychom uklidili ulici,“ dodá a žena se otřese. Jak otažitě mluví o tělech pokrývajících její zápraží.

„Pane hrabě, ničemu nerozumím ...“

„Madam, opravdu vám všechno vysvětlím za chvíli. Teď vás musím požádat o pomoc. Mám tři zraněné muže a navíc jsme dostali pár darebáků. Potřebuji, aby moji muži mohli být přeneseni k vám a místo, kam bychom mohli umístit zabitě zločince a jejich raněné a zajaté druhy.“

„Vy je chcete dát do mého domu?!“ téměř vykřikne ona a znovu se otřese odporem.

„Ano, chci. A také potřebujeme zavolat doktora. Jste schopna mi říci, kde bychom nějakého felčara našli?“

„Jistě, pane hrabě, ale v mém domě ...“

„Madam,“ hryže si šlechtic již netrpělivě knír, „právě jsme učinili dost vážné kroky, abysme ochránili vás a vaši rodinu. Všechno vám za krátkou dobu vysvětlím, ale musím uklidit ulici.“

Paní Perronová přestane protestovat, naprosto zmatená a vyděšená. Uchýlí se do prvního patra ke svým dětem a konejší se navzájem. Dvě místnosti v přízemí se během krátké doby změní v márnici a lazaret, a když vezmeme v potaz i Machauta, rovněž ve vězení.

Všichni útočníci, bez ohledu na jejich stav, jsou nanošeni do jedné místnosti, jejich krev se jak rudý had táhne od zápraží až ke dveřím druhé místnosti. Odklizení těl se ujmu pan de Tabatiere a sám hrabě osobně, zatímco Quido Dujardin vyzvídá od paní Perlonové, kde má hledat lékaře a následně za ním spěchá.

V první místnosti skončí chroptící Montalived, o jehož šancích na přežití si nikdo nedělá velké iluze. Pobledlý Belleval se posadí ke stolu a pokouší si sám zastavit krvácení z ruky, ztratil již dost krve a jeho obličej je popelavě bílý. Dalou leží na zemi a tiskne si na bodnou ránu na boku kus látky, kterou mu dal jeho velitel, snaží se zabránit dalšímu úniku krve.

„Do druhé strany než tehdy v Prieu,“ opakuje a naráží tak na zranění, utržené při jiné akci s hrabětem de Godille, při potírání bandy Matyáše Sardanna.

Dokonáno jest. Živí, zranění i mrtví se tísní v příbytku paní Perronové, krvavé šmouhy na ulici před jejím domem tak zůstávají jediným svědectvím po dramatickém střetu. Skoro zároveň s dokončením úklidu vstoupí do místnosti Quido v doprovodu dvou mužů, spíš jednoho staršího muže a jednoho chlapce, ze kterých se vyklube mistr vědy lékařské a jeho pomocník. Když spatří raněné, spráskne felčar rukama, poté co mu ukáží druhou místnost, jdou na něho mdloby.

„Quido,“ vezme si Armand svého sluhu stranou, „Vrátíš se do domu naproti, vezmeš si svého koně a okamžitě pojeděš do Paříže za panem markýzem de Almare. Jen jemu osobně, rozumíš, jen jemu osobně vyličíš, co se tady stalo. Ale nemusíš zacházet moc do podrobností. Požádáš pana markýze, aby nám sem poslal alespoň dva kočáry a ozbrojený doprovod. Pochopils?“

„Ano, pane hrabě. Vy tady zůstanete?“

„Zůstaneme. Asi už žádný nebezpečí nehrozí, ale nechci riskovat. Zůstali jsme jen dva nezranění. Počkáme v domě na kočáry a doprovod z paláce Almare.“

„Jak si přejete, pane hrabě. Snad nebudete muset dlouho čekat.“

„Taky doufám. Ale poslouchej, Quido, žádná zbytečná divočina, jeď opatrně, cesty jsou zmrzlý a ty taky. Není žádoucí, aby sis srazil vaz, potřebuju, aby ses vrátil i s pomocí.“

„Rozumím, pane hrabě,“ usměje se mírně chlapec, ve skutečnosti jeho pokus o úsměv skončí jen drobným škubnutím na promrzlé tváři.

„Běž už a buď vopatrnej!“ zdůrazní ještě jednou pan de Godille.

Dujardin je panem de Tabatiere vypuštěn do noci. Nezraněný gardista se ujme role hlídajícího, nejen pro dům paní Peronové, ale občas mrkne i na dům naproti, kde se nacházejí jejich osobní věci a jejich koně. Za pasem ho tíží dvě pistole, další nabíjí třesoucím se rukama Belleval. Stále čeká na ošetření, po konstatování beznadějněho stavu gardisty Montaliveda, se začal doktor starat o bodnou ránu v boku Daloua, jež se jeví naléhavější než průstřel ruky jeho druha.

„To byl pořádný masakr, pane hrabě,“ konstatuje suše Geofri, když k němu jeho velitel přistoupí.

„Máte pravdu, je skoro zázrak, že jsme z toho my dva vyvázli bez zranění.“

„Škoda Gasparda, chudák, už to brzy bude mít za sebou.“

„Máte opět pravdu. Ale postaráme se mu o pěkný pohřeb a taky odškodnění jeho rodině, pokud nějakou má. Tohle proberu později s panem kapitánem de Seinges.“

„Snad to alespoň Victor zvládne.“

„Jeho zranění není tak vážný, díval jsem se. I díky vám, kdybyste nesrazil ránu vůdce těch darebáků, tak už to měl Victor asi taky za sebou.“

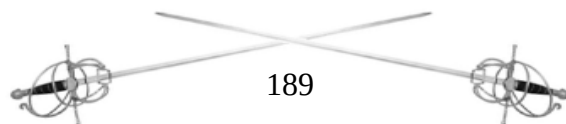
„Alespoň tak. Netušil jsem, že budou ochotný zajít až tak daleko.“

„Upřímně, já taky ne. Kdybych věděl o takový hrozbě, vzal bych si víc mužů. Jenže s tím už nic nenaděláme, stalo se, nedá se odestát. Hlavně dávejte dobrou pozor, kdybyste zpozoroval cokoli podezřelého, hned mě zavolejte.“

„Vy někam odcházíte?“ zeptá se překvapeně pan de Tabatiere.

„Ne, jen o patro výš, musím vysvětlit majitelce tohoto domu, proč jsme jí z něj udělali polní lazaret. Musím jí a její děti uklidnit, jsou hodně vyděšený.“

„Aby ne, mít najednou uprostřed noci plný dům neznámých lidí, raněných a mrtvol,“ usměje se Geofri, ale do smíchu mu moc není. Starostlivě pohlédne na své zraněné druhy a lítostivě na umírajícího Gasparda Montaliveda. V té chvíli již hrabě stoupá po schodech, přemýšleje, jaká nejvhodnější slova zvolit pro vysvětlení celé záležitosti.

ČTYŘICÁTÁ PÁTÁ KAPITOLA

NÁVRAT ZE SAINT-DENIS

Příjezd Quida Dujardina do paláce Almare zůstane na jednu stranu naprosto nepovšimnut a na druhou vzbudí velké emoce. V paláci se od rozbřesku, kdy začnou místní sloužící plnit své role, nemluví o ničem jiném, než o noční návštěvě lupičů. Komoří Merille, který si vzal na starost osazenstvo správně informovat, si svolá celý personál a přednese mu oficiální verzi. Několik lapků se pokusilo v noci vloupat do paláce, naštěstí je ale ostraha objevila a pochytila, přičemž jednoho z nich, který se pokoušel uprchnout, pak zastřelila. Nikomu ze sloužících se nic nestalo a nic nebylo odcizeno. O tom, že jsou vetřelci zavřeni v jedné místnosti ve sklepě, taktně pomlčí.

Mnozí obyvatelé paláce byli vzbuzeni již v noci, když se ozval výstřel a následně byli vlečeni zajatci i jejich povoz do dvora. Od té doby přestala platit přísná opatření omezující hluk a tím se o této události mnozí dozvěděli ještě v průběhu noci. Další pak nad ránem a tak pro zamezení různých fám, učiní komoří Merille výše uvedené prohlášení.

Quido dorazí promrzlý, znavený, zašpiněný a na některých místech oděvu pokrytý temnými skvrnami, které naštěstí nikdo neidentifikuje jako stopy krve. Jak se v noci motal okolo raněných a zabitých, i jeho šaty jsou potřísněny nejcennější tekutinou na světě. Nejprve mu nikdo nevěnuje příliš pozornosti, teprve při vyslovení jméno hraběte de Godille, si ho nechá okamžitě zavolat správce Burdain.

Aby zamezil úniku informací, je chlapec zaveden do jeho kanceláře. Ta je vzorně uklizená, již nic nepřipomíná noční přítomnost nezvaných návštěvníků.

Správce chlapci přímo visí na rtech, ale mladík důsledně dodržuje pokyn svého pána a odmítne cokoli sdělit komukoli jinému, než pánu zdejšího paláce. Tak musí Burdain, jehož nervy jsou napnuty k prasknutí, ještě nějaký čas trpět v nejistotě. Sám rychlými kroky spěchá za markýzem, aby ho vzbudil.

Quido zatím čeká ve vytopené kanceláři a do jeho prokřehlého těla začíná pronikat životadárné teplo sálající z krbu. Tvář se mu však po chvíli zkříví bolestí, rozmrzáni pokožky se projevuje bodavou bolestí, především v oblasti rukou a obličeje. Ač se v noci při pozorování ulice či při jízdě pečlivě halil do látek, mráz si našel cestu k jeho mladistvému tělu. Jak začne teplo vytlačovat chlad, oči mládence se zavírají, mozek přestává vnímat bolest a hoch nakonec upadne do lehkého spánku. V takovém stavu ho najdou markýz a správce.

„Quido,“ zatřese lehce poslem pan de Almare. Ten s obrovským úlekem otevře oči a vyskočí, začne se hluboce uklánět a omlouvat za svoji slabost, která mu dovolila usnout.

„Prosím, chlapče, co se stalo v Saint-Denis? Proč stále ještě nepřijel pan hrabě de Godille?“ přeruší ho Burdain a zoufalství mu přímo vyzařuje z očí.

„Pane markýzi, Vaše Milosti,“ ukloní se znovu hluboce hoch, tváří se přitom strašně vážně a důležitě, „Přináším vám poselství od mého pána, pana hraběte de Godille. Je v tuto chvíli v domě paní Kateřiny v Saint-Denis a já jsem byl vyslán, abych vám řekl, k čemu v noci došlo a oč vás můj pán žádá.“

„K čemu v noci došlo?“ téměř zakvílí správce.

„Quido, stalo se snad něco vážného? Je pan hrabě, paní Kateřina a její děti v pořádku?“ zeptá se svým mírným a vmlouvavým hlasem Pierre, ačkoli i jemu přeběhne mráz po zádech v předtuše špatných zpráv.

„Vaše Milosti, pan hrabě je v pořádku, stejně tak paní Kateřina a její děti,“ odvěti chlapec a oběma mužům spadne kámen ze srdce.

„Proč tedy pan hrabě ještě nedorazil?“

„Bohužel, Milosti, ne všichni jsou v takovém pořádku. Došlo totiž k útoku a velké šarvátce a tak pan hrabě ...“

„Cože? Šarvátka? Někdo na vás zaútočil?“ hrozně zbledne správce.

„Pane Vincente, prosím,“ promluví konejšivým hlasem pan de Almare, „Nechte Quida domluvit, jistě nám všechno stručně řekne.“

„Ano, Milosti, tak mi nařídil pan hrabě. Pan hrabě a jeho čtyři gardisté se postavili sedmi mužům, kteří se pokusili proniknout do domu paní Kateřiny. Došlo k boji, střílelo se a také šermovalo. Viděl jsem všechno na vlastní oči z okna druhého domu. Milosti, bylo to hrozné, téměř všichni byli zabiti nebo zraněni!“

„Panebože,“ uklouzne správci.

„Ale útočníci byli přemoženi, ne?“ zeptá se s napětím Pierre.

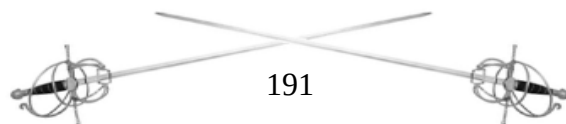
„Ano, Milosti. Jeden z nich utekl, jednoho zajali a dalších pět skončilo na zemi, buď přímo mrtvých, anebo vážně zraněných. Bohužel jeden z mužů pana hraběte byl střelen do prsou a v tuto chvíli je asi už taky mrtvý, další dva byli zraněni. Vlastně z těch dvanácti, co proti sobě stáli, zůstali bez zranění jen pan hrabě, jeden z jeho gardistů a také vůdce těch útočníků, kterého pan hrabě zajal,“ vysvětluje chlapec trpělivě a snaží se mluvit co nejspisovněji. Vůči markýzi cítí nesmírný respekt.

„Dobrotivý Bože, taková zkáza,“ sepne ruce správce.

„Vaše Milosti,“ pokračuje Dujardin, „mám ještě vyřídit od svého pána žádost, aby mu Vaše Milost poslala alespoň dva kočáry a ozbrojený doprovod. V současné době se opevnil v domě paní Kateřiny a potřebuje dopravit zraněné a asi i mrtvolky do Paříže. A také ty, co zůstali v pořádku.“

„Přání tvého pána co nejrychleji naplníme,“ přikývne šlechtic, „Quido, určitě jsi hladový a žíznivý. Půjdeš teď se mnou a pak se o tebe postará Auguste. Pane Vincente, vy zajistěte tři kočáry, které vyrazí do Saint-Denis a pošlete mi pana kapitána. Budu ve svých komnatách.“

„Jistě, Vaše Milosti, jistě,“ mrká jak o život správce, „To je hrozné, co se stalo.“

„Co se událo již nezměníte, pane Vincente. Díkybohu je vaše rodina i pan hrabě v pořádku. Běžte, je potřeba urychleně vyrazit, ať jim přijede pomoc co nejdříve,“ řekne důrazně pan de Almare, sám uchopí skoro až něžně posla okolo ramen a vede ho směrem do svých komnat. Tam ho svěří do péče Bastienovi, zatímco sám se posadí do salónku a očekává příchod velitele svých Švýcarů.

Ačkoli všichni učiní maximum, aby mohla kolona do Saint-Denis vyrazit bez otálení, uplyne dlouhá hodina, než se začnou muži shromažďovat na nádvoří. Správce sehnal další dva kočáry k tomu svému, každý vybavil dvěma lokaji a kočím, doprovod na koních tvoří gardisté Martigny a Pellisier a také kapitán Roth se čtyřmi svými muži. Všichni po zuby ozbrojeni.

Martigny, když se dozví, co se strhlo v Saint-Denis, sám vyhledá Quida a podrobně se ho na všechno vyptává. Zlostí mu naběhnou žíly na čele, když slyší o ranách, jež utržili jeho druhové. Sám si v duchu začíná vyčítat, že jako nejzkušenější z trojice vyslal za hrabětem nejmladšího z nich, Gaspara Montaliveda, místo aby jel sám. Kdyby tak učinil a nebyl líný a neochotný sdílet noční nepohodu, mohl ten mladík ještě žít. S určitým pocitem viny nasedá zachmuřený na koně.

Odjezdu se domáhá i Quido, ale není mu dopřán. Když se začne vyptávat, zda už jsou kočáry připraveny, zavrtí Auguste hlavou. Nechá svému svěřenci zařídít opravdu bohatou snídani, kterou ten pojídá v místnostech pro služebnictvo.

„Proč to tak dlouho trvá?“ zeptá se Dujardin.

„Neboj se, všechno bude v pořádku. Jak znám tvýho pána, tak ten se o sebe dokáže postarat. Slyšel jsem, že si zašpásovali v Saint-Denis.“

„Zašpásovali? Kdybys to viděl, to bylo krve! Stříleli a sekali do sebe jak zběsilý!“

„No a vidíš, pan hrabě je v pořádku, ne?“

„To jo, ale těch dalších, co tam bylo střelenejch nebo posekanejch ...“

„Hlavně že tvůj pán je živej. Dost jsem ho poznal, často jsem byl společně s Mauricem v jejich blízkosti, když byli s mým pánem spolu. Je dobrej pán, ne?“

„Určitě.“

„Tak se nestarej a v klidu se najež. Pan markýz mi přikázal, abych se postaral, aby ti nic nechybělo. Takže pro pár dalších hodin tady budeš jako váženéj pán. Tak si to užij.“

„Jak to myslíš?“

„Až se najíš, tak mám pro tebe malý překvapení a pak ti mám připravit postel, na který se vyspíš. Pan markýz je taky hodnej, takže vocenil tvoje služby a poskytne ti tady pohodlí.“

„Ale já se musím vrátit za svým pánem.“

„Houby musíš. Však voni vědí, kde ho hledat. Zůstaň tady, za chvíli se vrátím,“ řekne Bastien úsečným tónem a odejde.

Objeví se až v době, kdy se už kolona kočárů dá do pohybu. Najde Dujardina klimbajícího nad nedojedenou snídaní, porce co obdržel, byla spíše pro slona, než středně vysokého chlapce. Ale i tak pořádal za dva.

„Ještě nechrápej, na to bude čas pozdějš,“ vytrhne ho z polospánku Bastien.

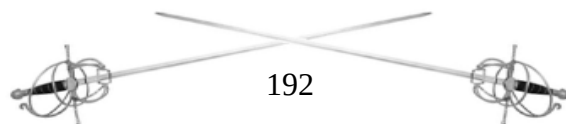
„Co se děje?“ zvedne své unavené oči Quido.

„Uvidíš. Pojd' za mnou, bude se ti to líbit,“ dodá Auguste a šibalsky mrkne na nechápajícího sluhu hraběte. Donutí svého mladšího kolegu povstat a vede ho do jiné části paláce, kde se nacházejí komůrky určené pro služebnictvo.

Ne všechny jsou obsazené, některé zůstávají volné a využívají se, jen když je osazenstvo paláce posíleno o další pracovní síly při různých slavnostech. Nebo pro sloužící šlechticů, kteří by snad v paláci přenocovali v pokojích pro hosty. Kroky sluhů nesměřují přímo do jedné z těchto komůrek, ale do jiné části, kde se nachází prádelna a vzduch je nasycen teplými vodními parami. Tam stojí kád', z níž se kouří a také dvě mladé usměvavé komorné.

„Tak tohle je moje překvapení. Pozornost vode mně. Tak si jí užijte, mladý pane,“ žd'uchne Quida Bastien pod lopatku a přistrčí ho směrem k vysmátým dívkám.

„Co to je?“ málem se zakoktá Dujardin.

„Nezapomeňte,“ řekne rádoby vážným tónem Auguste, ačkoli mu kolem koutků úst cuká, „Jeho Milost pan markýz chce, aby o tohoto posla pana hraběte bylo postaráno se vši parádou. Tak se snažte, ať se cítí dobře a ať dobře splníte, co máte,“ dodá a již s rozesmátým obličejem se otočí a odchází.

„Tak pojd', jak ti říkají?“ zeptá se jedna z dívek.

„Quido,“ spíše zašeptá než řekne tázaný.

„Tak Quido, postaráme se, aby ses cítil jako pán. Prý jsi udělal hodně dobřejch věcí a tak si zasloužíš pohodlí a pozornost. Taky si prý hodně vymrznul. Tak tady máš připravenou koupel, ta tě pořádně zahřeje,“ pokračuje hovornější z dvojice mladých žen.

„Voda?“ zatváří se málem zděšeně mladík, jeho osobní hygiena je poplatná své době, kdy mnozí považují vodní lázeň málem za dílo satana a další se panicky obávají nákaz, které z ní mohou do jejich těla proniknout.

„Neboj se, nijak ti neublíží.“

„Já ... já ... děkuju, jen bych se někde natáhnul, vůbec sem tuhle noc nespál ...,“ koktá Dujardin.

„Na spaní taky dojde. Promrznuls, ne?“

„To jo, ale ... už jsem se zahřál“

„Tak dost řečí, šaty dolů a šup do vody!“ zavelí odváznější dívka a poťouchle se na chlapce zadívá.

Ten s vyplašeným pohledem zírá na obě služebné a s téměř třesoucí se rukou si začne rozepínat kabátec. Klopí hlavu a vrhá na dívky potajmu letmé pohledy. Má již milostné zkušenosti, něco málo prožil na ulici, skutečný milostný akt se vším všudy pak s kuchařkou Marií. Přesto je před dvojicí služebných zřetelně rozhozený.

„Quido, snad by ses nestyděl,“ zasměje se tentokrát ta druhá a pokračuje, „Vypadáš jako docela pohlednej kluk, nebo ti snad něco chybí?“ vyprskne smíchy.

„Ne .. nic mi nechybí ...,“ vykoktá hoch a pokračuje ve svém odstrojování, až tam nakonec stojí zcela nahý, tři metry od nich a dva metry od kádě, ruce cudně zkřížené v rozkroku.

„Podívej, to nejdůležitější před námi skrejvá,“ řekne jedna druhé, „Ale je vopravdu pěkněj kluk. Tak, mladý pane, šup do vody, než vám vystydne. Sme se s ní hřály, tak ať si to vaše pěkný tělíčko taky užije!“

Quido na nic nečeká a snažíc si stále zakrývat přirození, vklouzne do velké kádě. Vzápětí začne sykat bolestí, v jeho omrzlých údech při setkání s teplou vodou začínají řadit tisíce malých jehliček, jež mu způsobují značnou bolest. Ovšem na ni záhy již nemá čas myslet, obě dívky se pustí s velkou vervou do práce. Proč jen se mu ale zdá, že místo jeho omývání, svýma rukama spíše zkoumají jeho tělo? Nezmuže se však na žádný odpor, trhne sebou pouze ve chvíli, kdy mu jedna z nich zajede do míst, jež před chvílí tak úzkostlivě skrýval. Cítí, jak jím prostupuje horko, nejen z působení kouřící kapaliny.

Najednou si připadá jak ve snách. Dvě štěbetavá, usměvavá a pěkná stvoření, ho usilovně třou svýma jemnýma ručkami, poťouchle se přitom usmívají a on cítí, jak se ho zmocňuje vzrušení. Díkybohu zvířená voda nedovoluje zcela dohlédnout až do těch míst. Ovšem jedna ruka šátralka zjistí brzo jeho zmužnění a její majitelka spokojeně zamrká na tu druhou.

Těžko říci, na jak dlouho spočinul v kádi. Najednou mu všechno začíná splývat, zdá se mu, že prožívá nádherný, ale neskutečný sen. Mokrý sen, který se mu zdál již dříve. Oči se mu začnou zavírat, na tváři se mu objeví blažený výraz.

„No tak, Quido, snad bys nám neusnul,“ uslyší jako by v dálce hlas, „Tak my ti děláme společnost a ty chceš spát? Co je tohle za projev vděčnosti?“

Otevře oči a zírá do rozesmátých obličejů. Snad slovy, snad pohyby ho donutí vstát a začnou ho otírat osuškou. Přitom je donucen změnit polohu svých rukou a tím jim předvést svoji chloubu, jež ještě zmohtní při usilovné práci obou dívek. Nemůže se zbavit dojmu, že ony tak činí záměrně a jsou se svou prací hodně spokojené. Konečně ho zabalí do utěrek a vedou jak nevinátka do místnosti, kde mu na pokyn osobního sluhy pana markýze Augusteho rozestlaly lůžko.

„Moc děkuju,“ zmůže se na jediné a svalí se na postel. Stáhne ze sebe vlhkou osušku a rychle se zakryje připravenou přikrývkou. Uslyší vrznout dveře a otočí hlavu. Ke svému překvapení však ta povídavější a vyzývavější z dívek zůstává a přistoupí teď k lůžku.

„Tak co, Quido, vydržíš ještě chvilku vzhůru?“ zeptá se a začne si rozepínat své šaty. On polkne na sucho a zírá na svoji společnici, která před ním během chvilky odhalí své poprsí, nijak zvlášť velké, ale velmi pevné a žádoucí, s výrazně vtyčenými hroty bradavek. A než se naděje, může sklouznout pohledem na její odhalený klín, neboť již její tělo je prosté jakéhokoli oděvu. Bez dalších řečí k němu vklouzne pod deku a on ucítí její hebkou kůži na své. Náhle už neví nic o hrůzné noc, ocitá se v ráji. Bohužel prožitek trvá tak krátce.

Hrabě de Godille se po odjezdu svého sluhy snaží uklidnit paní Perronovou a její dvě ratolesti. Ovšem ty po zjištění, že se měly stát obětí útoku, zírají ještě vyjeveněji. Armand musí vynaložit veškerou svoji výmluvnost, což není zrovna jeho silná stránka, než zklidní jejich emoce. Teprve po hodině, s oroseným čelem, všechny tři opustí a vrátil se do přízemí.

Zde již doktor ošetřil Daloua i Bellevala, oba pobledli, ale při vědomí, spočívají na podlaze, hlavy podložené stočenými kabáty. Pan de Tabatiere stojí kousek od okna a vyhlíží na ulici, která jako by zapoměla, kolik krve na ní dnes bylo prolito. Montelived už leží tiše a bez hnutí, snad již mrtvý. Sténání se ozývá z vedlejší místnosti. V té jsou všichni útočníci kromě Machauta, toho přivázali tak, aby ho Geofri měl stále na očích. A vzhledem k tomu, že mu zajatec před nedlouhou dobou zastřelil druha, nejsou jeho pohledy nikterak přátelské.

Doktor zbrcený krví, stejně jako jeho pomocník, vyjádří své pochyby, zda oba zranění útočníci přežijí dnešní noc. Krvácení ze střílných ran ošetřil, ale předchozí ztráta krve se mu zdá příliš velká. Navíc obvazy prosakují a barví se do ruda i po ošetření. Osud vetřelců hraběti starosti nedělá, kdyby nebylo tolik svědků v oknech, nechal by raněné dobít už na ulici. Takto spravedlnost snad za něj vykoná čas. Důležité pro něho je zajištění kočího hraběnky, ale i jinak je spokojený. Sám vyvázl bez zranění a ochránil i osoby, za něž se zaručil svým slovem.

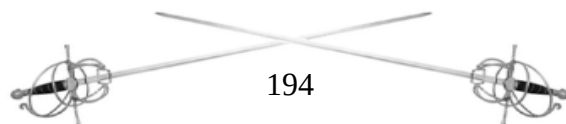
Kolem osmé hodiny ranní sejde dolů paní Perronová, trochu se z úleku vzpamatovala, a uchystá svým ochráncům prostou, ale sytou snídani. Zraněného Daloua dokonce sama nakrmí. Krátce poté se vrátí i doktor a oznámí, že oba gardisté budou v pořádku, ale lapka střelený do stehna již zemřel a jeho druh s ranou v boku upadl do agonie. Což není novinka, protože již před drahnou dobou utichl jejich nářek. Ke spokojenosti hraběte i gardistů.

Přesto musejí čekat ještě dlouhou dobu, než na dveře zaklepe Martigny v doprovodu kapitána Rotha, další jejich muži zůstávají u kočárů. Hrabě se rozhodne nechat šest mrtvých těl v domě, navrhne to samé i svým zraněným gardistům, ti však odmítnou a oba se rozhodnou riskovat přepravu. Tvrdí, ač nevypadají vůbec dobře, že jsou schopni převoz do paláce Almare vydržet.

Je samozřejmě snaha zůstat mimo pozornost veřejnosti, což se ukáže jako nemožné. Právě ve chvíli, kdy začnou nasedat do kočárů, objeví se delegace z městské radnice, v níž nechybí ani velitel patroly, jež byla svědkem výsledku nočního boje. Celkem pět mužů se objeví na zápraží a ještě zvýší napětí. Hrabě de Godille zastaví veškerou činnost a vezme si celou skupinu hostů stranou. Znovu se představí a partnera najde přímo ve starostovi zdejšího města. Přeci jen taková bitka nejde utajit, od rána mnozí sousedé okukují dům a hodnotí zaschlé krvavé skvrny na ulici. Šlechtic se představí a pokusí se vysvětlit, o jakou se zde jednalo záležitost, do které bude lepší nestrkat nos.

„Pane hrabě,“ odvěti vážně starosta, „snažím se pochopit vaše stanovisko, ale vy pochopte naše. Od rána jsme dostávali zprávy, že se zde v noci strhla pořádná mela, dvě početné skupiny mužů po sobě střílely a poté se bily meči. Údajně zde bylo mnoho raněných a mrtvých.“

„Vážený pane,“ odvěti stejně důstojně a odměřeně Armand, „tyto zprávy jsou zcela pravdivé. V tomto domě bydlí sestra správce paláce markýze de Almare, což si ostatně můžete zjistit či ověřit. Ona a její dvě děti se měly stát obětí únosu s úmyslem následně vydírat jejího bratra a prostřednictvím něho samotného pana markýze de Almare. Jde o velmi delikátní záležitost, která se dotýká nejvyšších kruhů.“

Kdo jsem, vám bylo sděleno. I moji totožnost si můžete ověřit. Muži na mé straně jsou vojáci, vojáci ve státních službách. Bohužel vám nemohu říci nic bližšího, pouze s úcty k vám jsem vám něco sdělil a věřím, že vše zachováte v tajnosti.“

„Na moji diskrétnost se můžete spolehnout, pane hrabě. Jak mám ale vysvětlit noční šarvátku?“

„Jednoduše. Banda lapků chtěla vyloupit dům sestry správce jednoho šlechtice, jejich úmysl byl náhodně odhalen a onen šlechtic poskytl domu ozbrojenou stráž. Ta lapky zneškodnila. Konec konců, není to tak daleko od pravdy.“

„Kde jsou těla?“

„V domě paní Kateřiny. Pokud máte zájem, můžete se podívat.“

„Jestli vás můj zájem neurazí, pane hrabě ...“

„Prosím, račte dál. Jste zde starostou a máte plné právo vědět, co se ve vašem městě v noci odehrálo. Dokonce bychom mohli vašeho úřadu využít.“

„Využít? Jak svá slova myslíte?“ znejistí starosta.

„Mohl byste se postarat o těla lupičů. Samozřejmě bysme vám uhradili veškeré náklady, které vás v této souvislosti vzniknou.“

„Uhradíte veškeré náklady?“ zpozorní hlavní představitel města.

„Bezpochyby. Bez jakéhokoli smlouvání. V následných dnech za vámi zašlu svého tajemníka, který vám vyplatí sumu, kterou si stanovíte za odklizení mrtvol.“

„Mohli bychom se domluvit,“ přikývne nejvyšší městský úředník a již přemýšlí, kolik by se na poskytnuté službě dalo vydělat.

Šlechtic zavede starostu do domu, přičemž městský hodnostář při spatření hrozného nepořádku a mnoha krvavých stop zřetelně pobledne. A skoro zesíná, když vstoupí do druhého pokoje, kde leží vyskládané mrtvoly pěti útočníků. Raději rychle zavře dveře, jeho zrak padne na zajatce, sedícího pod oknem a spoutaného na rukách i nohách.

„Co bude s ním?“ zeptá se.

„Toho odvezeme,“ řekne pan de Godille, pak se nakloní k představiteli města a pološeptem dodá, „Je to jejich vůdce. Ale tohle už nechte na nás.“

„Jak mám ale svůj postup zdůvodnit?“ odvětlí rovněž ztišeným hlasem starosta.

„Velmi jednoduše. Muže zde jste si mohl přehlédnout. Spatřil jste pět lupičů, kteří byli pobiti při svém pokusu o vyloupení domu a ty dnes přenesete do městské márnice. Tím bude vše vysvětlené. Nepochybně si jako nejvyšší představitel města poradíte. Pokud byste měl nějaké problémy, tak je neváhejte vyčíslit, až za vámi dorazí můj tajemník,“ přidá další motivaci ke vstřícnosti hrabě a dle všeho zahrál na správnou strunu.

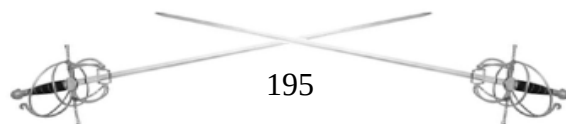
Starosta se už na nic neptá, přikývne a krátce nato opustí dům. Slíbí však během večerních hodin, aby zbytečně nevzbuzoval pozdvižení, nechat odnést mrtvoly a následně je pohřbít v hromadném hrobě, za což vystaví účet. O tom, že bude pořádně mastný a část z něho půjde do jeho vlastní kapsy, Armand nepochybuje.

Po odchodu městské delegace se obnoví přípravy k odjezdu. Do jednoho kočáru usedne pan de Tabatiere, Belleval a také zajatý Machaut, do druhého na jedno sedadlo uloží Daloua a k jeho malé radosti na druhé již bezduché tělo Montaliveda. Třetí kočár poslouží hraběti, paní Perronové a jejím dětem. Všichni tři zachránění stále vykazují prvky velkého zděšení, stále plně nepochopili, co se vlastně stalo, ani že celé velké procesí je zde kvůli nim a jejich bezpečnosti. Tisknou se k sobě na jednom sedadle, zatímco jejich zachránce se usadí proti nim.

Martigny a Pellisier se postarají o koně a věci svých druhů, kteří před pár hodinami prolévali svou krev a přidají se poté k doprovodu Rothových Švýcarů. Dům je uzamčen, starosta si odnesl náhradní klíč od dveří, aby mohl splnit po setmění svůj slib a odstranit těla zabitých vrahounů.

„Všechno brzy skončí, madam,“ řekne pan de Godille, jakmile se kočár dá do pohybu, „Zanedlouho se uvidíte se svým bratrem a ten vám všechno vysvětlí lépe, než se to dařilo mně.“

„Ale můj dům ... takový nepořádek ... co bude s ním? A se mnou a mými dětmi?“

„Na čas najdete útočiště v paláci Almare. Co se týká domu, buďte ujištěna, váš bratr, jistě i za přispění pana markýze, dá všechno do pořádku.“

„Stále se třesu, pane hrabě,“ přizná se pobledlá žena s kruhy pod očima, od svého probuzení už oka nezamhouřila.

„Všechno už bude dobré,“ zopakuje Armand a mohutně zívne, únava se hlásí o slovo i u něho. Ač mlád a plný sil, ani on není imunní proti základním tělesným potřebám. A k těm jistě patří i spánek.

TAJNÁ RODINNÁ PORADA

Ve sklepení paláce Almare má jeho majitel sedm vetřelců, kteří na pokyn jeho matky uskutečnili její velmi ošklivý zámysl o jeho oloupení. Jedním z nich je i zajatý kočí hraběnky. Správce Burdain se již shledal se svou sestrou a také se svým synovcem a sestřenicí. Zařídí jim parádní ubytování a pak s nimi stráví dlouhý čas, kdy jim co nejšetněji vysvětluje, v jakém se ocitli nebezpečí. Aniž by však prozradil jména jednotlivých aktérů odporého zločinu.

Gardisté získají rovněž útočiště v paláci a královské pohoštění. Zraněným se dostane dalšího lékařského ošetření. Jak Belleval, tak Dalou, jsou dost odrovnaní, proto brzy usnou. Mrtvolu jejich mladého kolegy uloží ve sklepení, společnost mu dělá tělo lupiče zastřeleného Martignym a vězeň Machaut. Další zajatci, s pouty pevně utaženými, jsou umístěni hned vedle a před dveřmi nepřetržitě hlídá dvojice ozbrojených mužů.

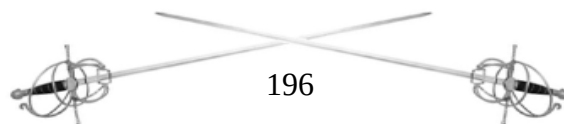
Hrabě de Godille se po příjezdu dočká nekončících díků od správce Burdaina, ze kterých ho vysvobodí naštěstí Pierre, který ho pozve na pohárek vína. Statečný rek se však nezdrží dlouho, jen co se svým přítelem dohodne taktiku dalšího postupu v kauze hraběnky de Besiere, nastoupí cestu do svého domu. Těší se do své postele. Odjede na koni v doprovodu Quida Dujardina, který se vyspal do růžova a jehož výraz, vzhledem k minulé noci, podezřele nepostrádá prvky blaženosti. Ale toho si jeho pán nepovšimne, má dost svých starostí a hlavně bojuje s velkou únavou.

Markýz de Almare nyní sedí zamyšlen ve své pracovně, za okny již rozestřela své panství noc a místnost spoře osvětluje pouze jedna svíce. Nechce být rušen ani ostrými záblesky plamenů ve svém rozjímání. Má o čem dumat.

Do jeho pracovny, dle jeho příkazů, za ním nikdo nesmí, kromě osobního sluhy Bastiena a ten jen za předem domluvených podmínek. Už odpoledne poslal naléhavý vzkaz své sestře. Požádal, zda by mohla přijít večer i se svým manželem probrat s ním jednu neodkladnou rodinnou záležitost. Odpověď byla kladná, dorazí na sedmou hodinu na večeri. Teď odbíjí půl sedmé a markýz již hodinu usilovně přemýšlí, jak jim všechno vysvětlí. Vůbec nebude jednoduché mluvit o penězích ukrytých ve sklepech, o pokusu jeho matky se jich zmocnit za pomoci velmi podlého plánu, na jehož konci sice bylo jeho zmaření, ale za cenu mnoha mrtvých.

Hlavně však neví, co dál ve vztahu ke své matce. Pokud ona zůstane v Paříži, rozhodně od ní může čekat další a další nepříjemnosti. Ovšem jak ji jenom dostat co nejdále? Kéž by se z Anglie nikdy nevrátila. Jaká pohoda zde panovala, vztah se sestrou i jejím chotěm se rozvíjel pozitivně, našli k sobě cestu a zdálo se, že jsou před nimi jen slunné zítřky. Ovšem přes kanál se přihnál mohutný černý mrak. Nepříjemný návrat ženy, která mu dala život, ale nikdy mu nebyla skutečnou matkou.

Bratr, sestra a její manžel se sejdou v malém salónku, kam nechá komoří Merile připravit večeri. Jsou obslouženi, krátce pojí a po obdržení zákusku a tácu s dalšími pikantnostmi k vínu či likéru, na žádost pána domu, služebnictvo zmizí a nechá panstvo zcela o samotě. Manželé de Cavarlene se tázavě podívají na svého hostitele, který není celý večer evidentně ve své kůži. Na nic se zatím neptali, konverzace se týkala obecných témat, čekají, až jim mladík osvětlí důvod svolání této schůzky.

„Nevím, jak mám začít,“ promluví po chvílce váhání Pierre, „ale bohužel nemám příliš dobré zprávy. V posledních dnech se odehrály některé velmi nepěkné události, které bohužel souvisí s naší matkou a dotýkají se především mé osoby a mých sloužících.“

Tak a je to venku. Zatímco markýz de Cavarlene dá najevo lehkým úsměvem a pokývnutím hlavy, že se něco takového dalo čekat, jeho žena upře na bratra svůj zrak a v jejích očích je možno číst velké napětí. Rozhostí se nepříjemné ticho.

„Asi budu muset začít trochu zešíroka,“ pokračuje hostitel a usilovně hledá nejvhodnější slova, „Když jsem převzal tento palác, seznámil jsem se s některými jeho tajemstvími. I díky mému správci panu Vincentovi, kterého taky dobře znáte, sloužil již i naší matce. Nevím, zda je vám známo, ale naše matka shromáždila značný majetek a ten je uložen ve zdejších sklepení. Nechci raději zkoumat, jakým způsobem byl shromážděn, část je pravděpodobně dědictvím po našem otci a také možná po druhém muži naší matky. Další asi bylo získáno i za pomoci vydírání, o čemž svědčí i případ pana hraběte de Prieu. Ale toto jsou jen domněnky, které nechci nijak rozebírat.“

„Tak palác ukrývá poklad?“ pokusí se žertem zlehčit celou situaci pan de Cavarlene.

„I tak by se moje vyjádření dalo pochopit,“ odvěti vážně mladík, „Určitě není jeho hodnota malá. Neznám přesné vyčíslení a asi by bylo i obtížné, protože kromě hotovosti jde i o různé umělecké předměty, obrazy, sochy, keramiku, šperky a podobně, kde cena může být s časem proměnlivá. Věděli jste o tom, co je zde ve sklepení?“

„Neměli jsme ani zdání,“ odvěti švagr a jeho žena kývnutím potvrdí slova svého muže.

„Očekával jsem takovou vaši odpověď. Ta ale nic nemění na tom, co se stalo. Správce Vincent mi o ukrytém majetku řekl, když jsem se stal pánem v tomto paláci. Když se vrátila naše matka, tak o tom nemluvila a ani já o tom nezačal. Byl jsem připraven ji pomoci k návratu jejích práv na majetek po hraběti de Besiere a případně i ochoten jednat o tom ukrytém, jak říkáte, pokladu. Ale nic takového se nestalo. Bohužel před pár dny kočí hraběnky téměř unesl mého správce a společně se svou paní ho začali vydírat.“

„Cože? Vydírat? Nejsou to přehnaně tvrdá slova?“ zeptá se sestra, velmi zneklidněna vývojem rozhovoru, ze zlého tušení ji začíná běhat mráz po zádech.

„Nevím, zda jsou tato slova přehnaná,“ odvěti chladně bratr, „Posuďte sami, nakolik jsem se vyjádřil výstižně. Správce byl vyzván, aby pomohl tento majetek nepozorovaně z paláce odnést, nebo mu bude zavražděna sestra a její dvě malé děti.“

„Ale to je nehoráznost!“ zvolá pan de Cavarlene, „Máte pro své tvrzení potřebné důkazy?“

„Mám a hned vám je sdělím. Nebudu své vyprávění dlouho protahovat. Dozvěděl jsem se náhodně o jejich setkání a správce se mi ke všemu doznal. Požádal jsem o pomoc svého přítele, pana hraběte de Godille, a společně s ním a správcem jsme vymysleli plán. Především jsem se chtěl přesvědčit, kam až je naše matka ochotna zajít.“

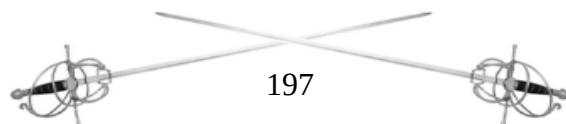
„Takový postup je moudrý. Chcete snad naši pomoc ve vašem plánu?“

„Vaši pomoci není zapotřebí, dnes v noci byl náš plán realizován. Šest mužů se pokusilo vniknout do paláce a za pomoci předstírané spolupráce správce Vincenta ho vykrást. Byli zadrženi a jeden z nich, který se pokusil uprchnout, byl zastřelen.“

„Opravdu přišli? Tak tohle už je dost vážné,“ pokývá hlavou švagr, sestra jen sklopí hlavu a mlčí.

„Bohužel, pokusem o vyloupení paláce vše nekončí. Jelikož bylo vyhrožováno rodině mého správce, pan hrabě de Godille ji s několika svými gardisty hlídal. Osobně jsem nepředpokládal, že by byli lidé naší matky ochotní dojít až tak daleko a ublížit nevinné ženě a jejím dvěma dětem. Bohužel jsem se mýlil. V noci zaútočila skupina sedmi po zuby ozbrojených mužů na její dům a střetla se ve velmi ostrém boji s panem hrabětem a jeho čtyřmi gardisty. Přímou na ulici před domem v Saint-Denis.“

„Co to říkáte! Došlo až k otevřenému útoku a boji? Byli snad nějakí ranění?“ neudrží se pan de Cavarlene, zatímco jeho žena sklopí hlavu a stiskne prsty tak, až ji kluby zbělí. Nemůže dát najevo, jak hrozně se jí tato informace dotkla, jak strašně touží slyšet, že je její milenec v pořádku. Ale dokáže se mistrně ovládnout, naštěstí ji zastoupí manžel, očividně velmi pobouřen.

„Bohužel, došlo k velmi lité řezi, obě skupiny byly ozbrojeny pistolemi a meči. Šermovalo se, ale také střílelo. Bylo mnoho mrtvých a raněných,“ odpoví Pierre.

„Kriste pane! A pan hrabě, je v pořádku?“ skoro vykřikne Honoré, nevědouc nic o vztahu Armanda se svou ženou, si mladíka oblíbil. V markýze by se krve nedořezal, vzrušeně dýchá, ale neodvažuje se ani pohnout. Nebezpečí jejího prozrazení je veliké.

„Pan hrabě je naštěstí v pořádku,“ odvětlí hostitel a manželé de Cavarlene si očividně oddychnou, je lehké hádat, kdo z nich více, „Bylo pobito pět útočníků, zemřel i jeden z gardistů a dva byli zraněni. Naštěstí je již sestra mého správce i její děti zde v paláci. Ale jen díky velké odvaze mého přítele, který se neváhal postavit přesile a riskovat život, aby naplnil své slovo, jež dal mému správci. Jinak by nepochybně všechny ty tři nevinné osoby vrazi usmrtili nebo unesli, aby mohli mého správce dále vydírat. A ještě něco se mému příteli povedlo, zajal i jejich vůdce, kterým není nikdo jiný, než kočí naší matky, nějaký Horné.“

„Kočí paní hraběnky? Ale na toho si vzpomínám. Takový nenápadný, pravda, ale ten jeho pohled se mi nikdy nelíbil. Tak ten byl taky u toho?“

„Bohužel a nejen jako přihlížející. On osobně zastřelil jednoho z gardistů mého přítele.“

„Darebák! Kde je teď?“

„Tady v paláci ve sklepě. S těmi dalšími, co se pokusili vloupat do paláce.“

„Hrozné, švagře, hrozné. Drahá,“ obrátí se pan de Cavarlene na svoji choť, „omlouvám se, ale i když jde o vaši matku, musím říci, že mě její jednání nepřekvapilo. Vždy jsem z ní měl strach, pověsti o jejích stycích a různých intrikách jsem bral velmi vážně. Teď se všechno jen potvrdilo.“

„Omyl je vyloučen?“ špitne sestra, která se již zklidnila po sdělení, z jak velkého nebezpečí vyvázl její milenec bez úhony.

„Věřte mi, sám bych byl nesmírně rád, kdyby šlo o omyl. Bohužel s mým správcem mluvila naše matka osobně a osobně mu vyhrožovala zabitím jeho i jeho blízkých. Lupiči skutečně do paláce přišli, uskutečnil se i útok na nebohé osoby v Saint-Denis. Masakr, který tam svým jednáním vyvolali, je jen posledním hrozným nezvratným důkazem. Tím nejjasnějším pak je kočí naší matky Horné v mém sklepě.“

„Není třeba dalších důkazů, tohle je nad slunce jasnější. Paní hraběnka se pokusila dostat se ke svým podivně nashromážděným věcem. Budu k vám upřímný, švagře, podle mého názoru jsou po právu vaše, i za to, co jste si musel prožít v dětství. Já bych jí na vašem místě nic nedával. My taky nic nepotřebujeme, jsme dostatečně zajištěni. Je tu však jiná otázka, co s tím chcete dělat?“ vznese závažný dotaz pan de Cavarlene.

„Právě proto jsem si vás pozval. Jsem zcela zaskočený a bezradný, sám nevím, co dál.“

„Kde je pan hrabě de Godille?“

„Je u sebe doma, celu noc byl vzhůru a tak odešel dohnat zameškaný spánek. Proč se na něj ptáte?“

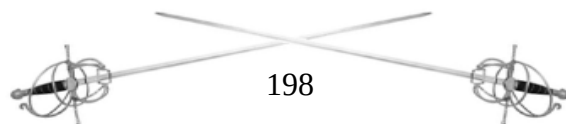
„Je do našich záležitostí zasvěcen a má velmi bystré úsudky.“

„V tom s vámi souhlasím, ale naši rodinnou záležitost za nás nevyřeší.“

„Asi máte pravdu,“ pokývá hlavou Honoré, „Jenže jak z toho ven? Tohle se nedá jen tak přejít. Mám strach, aby nevznikl skandál, který by nás všechny poškodil.“

„Také stále na pověst naší rodiny myslím. Pan hrabě de Godille se postaral, aby se v Saint-Denis vše obešlo bez skandálu. Domluvil se na spolupráci se starostou, který bude mluvit o obyčejném loupežném přepadení, které bylo odvráceno a lupiči pobiti. O podílu mé matky nikdo neví,“ vysvětlí Pierre.

„Navrhují vše vyřešit v naprosté tajnosti. Nic se nesmí dostat mimo váš palác, jinak se o nás bude mluvit na všech sešlostech i u dvora. Ale na druhé straně musíme učinit opatření, aby se neopakoval další útok.“

„Jak svoje slova myslíte, drahý? Co navrhuje?“ ozve se markýza, naprosto zdrcená vyličením předešlých událostí. Bratra si velmi oblíbila, ale v hraběnce stále ctí matku, ačkoli si o jejím chování žádné velké iluze nikdy nedělala.

„Nemám žádný návrh. V každém případě musíme ochránit naši rodinu před veřejnými pomluvami. Drahá, je nutné přijmout zásadní stanovisko. Vždyť kvůli vaší matce umírali lidé! Kdo ví, kam až je ochotna zajít! Uvědomte si, jak se tvářila po svém návratu mile, jak má ráda nás, svého syna a pak do jeho paláce pošle lupiče. A neváhá poslat vrahy, aby ublížili nějaké ženu a jejím dětem. Váš bratr se může cítit právem ohrožený!“

„Ohrožený? Vy snad myslíte ...“

„U vaší matky není nic vyloučeno. Však víte, co se o ní povídá.“

„Je moje a taky Pierrova matka.“

„Z jejího chování to však není patrné!“

„Jsme jedna krev!“

„Vážení, promiňte,“ vstoupí do houstnoucího rozhovoru pan de Almare, „musíme zachovat chladnou hlavu. Nerad bych svými problémy způsobil svár mezi vámi.“

„Mezi námi žádné rozpory nenastanou,“ odvěti Honoré nezvykle rázně, „Vy, švagře, máte moji plnou podporu a věřím ve stejné vyjádření od mé ženy a vaší sestry. Její připomenutí, že jste z jedné krve, je správné, ale jen potud, že nás chování vaší paní matky může postavit v očích veřejnosti do velmi špatného světla, pokud něco unikne za zdi vašeho paláce. U dvora a v dalších pařížských palácích by věru bylo o čem vyprávět!“

„Děkuji za vaši podporu. Co se týká mé sestry ...“

„Jsem rovněž na tvou straně, Pierre,“ sklopí markýza hlavu, „Ale musíme najít citlivé řešení. Nechci, aby se něco podobného opakovalo.“

„Jsem velmi potěšen ze vzájemné shody,“ odvěti její muž a zatváří se spokojeně, „Teď už jen zbývá vymyslet, jak dračici vytrhat zuby, aby nikoho neohrožovala,“ dodá neomaleně, na tváři jeho ženy se objeví nástin bolestného výrazu. Její bratr si její reakce povšimne, pochopí i její velký vnitřní boj. Nesouhlasí s matčinými nepravostmi, ale nemůže zapomenout na mnoho společně prožitých let. Postavit se proti vlastní matce pro ni není jednoduché rozhodnutí.

Nastane chvilka ticha, všichni se chopí svých pohárů a napijí se, také něco zakousnou, ale jde jen o zastírací manévr, aby nějak vyplnili čas, než se vrátí k projednávanému tématu. Každý má zcela jiné pocity.

Markýz de Almare si s hrůzou uvědomuje svou vzrůstající nenávist k ženě, jež mu dala život. Ovšem co jiného má cítit? Lásku? Nesmysl. Vděčnost, neboť ho rovnou po narození nezahubila? Stěží. Soucit? S někým, kdo je ochoten poslat vrahy na nevinné? Respekt? Určitě ne. Takže zbývá jen hrůza z jejího odhodlání dosáhnout svého. A nenávist. Ale ne zaslepená, aby mu zastřela úsudek, aby si nebyl schopen uvědomit, kam lze zajít a kde končí hranice možného.

Markýz de Cavarlene se vždy matky své ženy bál a nikdy ji rád neměl. Byl často roztrpčen, když musel slýchat pomlvy o své tchýni, jestliže vůbec šlo o pomlvy. Její minulost je až příliš pestrá a také temná. On vždy úzkostlivě dbá na pověst své rodiny a ona k ní rozhodně nepřispívá. Podvědomě se také obává, aby nesváděla jeho ženu k nepravostem, přeci jen jsou ze stejné krve a když bude nablízku nevhodný příklad ... Byl nadmíru spokojený, když byla hraběnka na hony vzdálena od jeho rodiny. Těžce nese její návrat do Paříže. Vlastně její náhle se objevivší syn přišel jak na zavanou, stal se jeho spojencem, aby mu pomohl jeho ženu zcela vzdálit od vlivu její matky.

Markýza de Cavarlene se ocitla v situaci, kterou jí jen těžko někdo může závidět. I když svého muže podvádí, má ho ráda a váží si ho. Sice jí není schopen poskytnout, co její tělo potřebuje, ale dal jí syna, svou lásku a láskyplné zacházení. Bratra si rovněž oblíbila, co mu matka provedla, bylo opravdu hanebné. I když ho možná v prvních letech jeho života ukrytím v klášteře zachránila, tak ji nic neopravňovalo ho tam ponechat déle, než bylo nezbytně nutné. Nikdy nepochopila, při vzpomínce na svého milovaného synáčka Henriho, jak ho mohla ponechat daleko od sebe a nepocítit touhu ho vidět. Jen

aby mohla disponovat majetkem rodu Almare? Aby mohla plnit sklepení cennostmi? Ale přes všechny její hříchy zůstává její matkou. Ač jí nikdy zvlášť horlivým způsobem lásku neprokazovala, starala se o ní dobře. I manžela jí zajistila a od té doby jí do života dále nemluví. Ovšem jak se nyní zachovat? Co když bude nepřátelství proti svému synovi stupňovat? Co pak?

Další hodinu se točí stále dokola. Probírají poslední události ze všech stran, markýz de Almare, spíše aby získal čas, vypráví naprosto podrobně, co se odehrálo, jak správce hrál celou dobu komedii a nakonec pomohl vetřelce vlákat do pasti. Zvýrazní pomoc hraběte de Godille, který pro něho před pár hodinami nasadil vlastní život. Při pomyšlení, že mohl být v tuto chvíli mrtev, ho polévá hrůza. Jeho smrt by si nikdy neodpustil. Vždyť by umřel kvůli jeho problémům. Netuší, jak moc se jeho slova o Armandovi dotýkají sestry, ta je natolik protřelá, aby nedala znát cit, který k příteli bratra chová. Ale i jí přechází mráz po zádech při stejném pomyšlení. Její milenec mohl teď ležet někde ve svém domě na márách a oni ho tam mohli jít tak akorát oplakávat. Pomyšlení, že by jeho statné tělo už nikdy nesevřela v náručí, v ní vyvolává obrovské emoce.

„Drahý švagře, měli bychom se už konečně dohodnout, jak z té zapeklité situace ven. Máte už promyšlený nějaký scénář dalšího postupu? Mluvili jsme o mnohém, ale vás se tyto nešťastné a hrozné události týkají nejvíce, vy byste se měl vyjádřit, co hodláte učinit. Nechci na vás naléhat, ale jinak se opravdu nepohneme z místa,“ pronese závažná slova pan de Cavarlene, neboť je již unaven stálým omíláním toho samého.

„Máte pravdu, jde především o moji věc.“

„Tak jsem svá slova rozhodně nemyslel. Jde o naši rodinu jako celek. O naší podpoře jsme vás už ujistili ...“

„Pochopil jsem vaše slova zcela správně, jsem si vědom vaší podpory a nesmírně si jí vážím. Ale máte pravdu, je na mně, abych navrhl řešení, které bude pro nás všechny přijatelné a nikterak nezostudí naše rodiny před dvorem a ve společnosti.“

„Přesně tak,“ přikývne spokojeně Honoré.

„Než řeknu své návrhy, o kterých jsem přemýšlel před vaší návštěvou, a vlastně během celého našeho setkání, chci zdůraznit, jak moc lituji událostí, k nimž došlo. Uvědomuji si jeden zásadní fakt. Můj příchod do Paříže a můj vstup do vašeho života, vám způsobil značné potíže. Lituji narušení pohody vaší rodiny,“ začne Pierre zešíroka, jeho hlas zní opět velice vemlouvavě, jeho slova jsou dobře vážená a předem promyšlená a svůj zamýšlený cíl přesně naplní.

„Omluvy nejsou na místě. Měl jste plné právo se ujmout svého dědictví, která vám tolik let bylo upíráno. Já vaše právo plně ctím a nikterak se necítím vámi poškozen. Vy za vzniklé problémy rozhodně nemůžete, nezavinil jste je,“ odvětví chvatně pan de Cavarlene.

„Tak nesmíš přemýšlet, Pierre,“ naváže na slova svého manžela markýza, „Nesmíš si dávat žádnou vinu. Jsem moc ráda za tvůj příchod, vždyť já tím získala bratra. Souhlasím se svým drahým chotěm, nemáš se nám za co omlouvat.“

„Děkuji vám oběma,“ podívá se vděčně na své příbuzné pan de Almare, je dobře poučen, nakolik mimika a gesta mají význam při důležitých rozhovorech či kázáních, „Jsem šťastný, neboť mám konečně někoho, kdo je pro mě rodinou. Děkuji vám za vřelé a laskavé přijetí, kterého se mi dostalo. Bohužel nastaly nepříjemnosti, o kterých již dlouhou dobu mluvíme. Rozhodně chci postupovat tak, aby vše zůstalo v tajnosti a nic neproniklo na veřejnost. V tomto mezi námi, jak předpokládám, panuje shoda.“

Spokojené přikývnutí mu je očekávanou odpovědí.

„Oficiální cestou nemůže být nikdo potrestán. Lupiče jsem ochoten nechat zpráskat a propustit, co se týká kočího naší matky, o jeho osudu by měl rozhodnout pan hrabě de Godille. On zabil jeho muže, ať můj přítel řekne, co s tím člověkem chce udělat.“

„Souhlasím. Taková zrůda si zaslouží provaz nebo rozčtvrtit.“

„O tom ať rozhodne pan hrabě. Pokud ho někam odvezou a utratí, bude spravedlnosti učiněno zadost. Pokusím se z Horného dostat doznání, ale nejsem si jist úspěchem. Takoví lidé bývají tvrdí a je

obtížné či dokonce nemožné je zlomit. Co se týká naší matky, navštívím ji, či si ji pozvu a učiním ji snad přijatelný návrh.“

„Tak to jsem zvědav, co hodláte učinit.“

„Velmi velkorysé gesto. Pokud se zaváže opustit Paříž a uchýlit se na zámek Besiere, budu za ni žádat o navrácení práv nad správou majetku po hraběti de Besiere. Budu však požadovat její slib o jejím setrvání na zámku Besiere a slib nevznášet další nároky ohledně majetku. Zdá se vám můj návrh přijatelný?“

„Je velkorysý, když si uvědomíme, co všechno způsobila,“ přikývne pan de Cavarlene.

„Souhlasím, jen mám strach, zda ho přijme,“ odvěti jeho žena.

„Raduji se z naší shody. Pokud však můj návrh nepřijme, jsem odhodlán učinit další nezbytné kroky,“ upozorní Pierre.

„O jakých krocích mluvíte?“ znervózní Honoré.

„Zcela legálních. Vyhledám kardinála Mazarina, s nímž si docela dobře rozumím a požádám ho, aby mi zařídil audienci u krále. Toho pak hodlám požádat, aby obnovil vyhnání naší matky, tentokrát na její zámek Besierre. Aby nařídil její internaci na tomto zámku. Snad se mi ho podaří přesvědčit.“

„Váš záměr je hodně odvážný. Bude mít vůbec král zájem vás přijmout? A pokud ano, vyjít vám vstříc? Je dost nemocný a má jistě důležitější starosti.“

„Nevím, zda budu úspěšný, ale jsem odhodlán takový krok učinit. Mohu v tom případě počítat s vaší podporou?“

„V každém případě. Sám budu klidnější, když bude paní hraběnka někde hodně daleko,“ odvěti naprosto otevřeně pan de Cavarlene, pak se zamyslí a dodá, „Ovšem v takovém případě budete muset králi sdělit důvody své žádosti ...“

„Pokusím se konat velmi diskrétně, ani král nebude mít jistě zájem na zbytečném skandálu.“

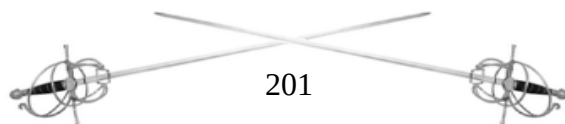
„Také souhlasím,“ ozve se s těžkým srdcem Andrea, „Pro klid nás všech. Matka se vrátila a přes všechno, co způsobila, jsme ji všichni přijali vlídně. Přesto nevyužila příležitosti a připravila další intriku. Neříkají se mi tato slova lehce, ale opravdu bude lepší, když bude na zámku Besiere, než tady v Paříži. Pokud tam bude mít dostatečné pohodlí,“ dodá.

„Její pohodlí jistě bude zajištěno. Nevím o jiném řešení, které by učinilo přítrž jejím dalším nepravostem. Pokusím se s ní domluvit a pokud neuspěji, pokusím se přesvědčit krále, aby vydal své rozhodnutí. Vůbec se na rozhovor s naší matkou netěším,“ povzdechne si pan de Almare, oba jeho hosté jeho pocity naprosto chápou.

POKUS O NALEZENÍ SMÍRU

Velmi napjatá atmosféra panuje v domě, kde našla své přechodné útočiště hraběnka de Besiere. Hned po ránu za ní přijde Geofri d'Holfene. Čeká způsobně na její probuzení a když komorná Louisa přináší snídani, následuje její kroky. Ta má sice obavy z jeho nezvané návštěvy, ale šlechtic se odbýt nenechá. Vstoupí nezván do pokoje hraběnky a najde ji v posteli po boku s mladým sloužícím Markem Bellisonem.

Bývalý milenec jen bolestně stáhne obočí, bývaly doby, kdy spočíval na místě mladého a urostlého anglického hezouna. Vydrží velmi ošklivý pohled velitelky domu, ta však pochopí, že asi není něco v pořádku, když takto neomaleně vtrhl do její ložnice. Proto pokynem ruky propustí komornou a také svého hřebečka, což on nese velmi nelibě, jako by schválně si dlouho natahuje kalhoty, až ho paní domu přísně vyzve, aby se dooblékl mimo její komnaty. Pan d'Holfene jeho ošklivý pohled, jenž musí přestát, přijme s úsměvem. Jak je ten kluk hloupej, snad věří skutečně na lásku a přitom jakmile hraběnku omrzí, zařadí se do dlouhého zástupu jejích bývalých milenců.

Šlechtic, jež tak hrubě narušil ranní siestu Marion-Anne, se bez dalších okolků posadí na okraj postele a dokonce si neváhá vzít z tácu nějaké občerstvení. Ovšem jeho unavený a ustaraný obličej dává tušit, že přináší nepříjemné zprávy. Hned jak spustí, hraběnka zbledne a vzápětí zrudne vzteky. On vypráví, co se odehrálo v paláci jejího syna, jak byli lidé kočího pochyťáni a celý jejich plán se ocitl v troskách. O Machautovi zatím nic neví, netuší o jeho zajetí hrabětem de Godille.

Během celého dopoledne oba marně čekají na návrat Horného, nakonec pan d'Holfene nasedne na koně a osobně vyrazí do Saint-Denis. Není problém zjistit vyptáváním v okolí domu paní Perronové, k čemu u něj v noci došlo. Sousedé mu bez zdráhání vyličí pobití několika údajných zlodějů. S těmito dalšími nepříznivými zprávami se vrací do Paříže, aby je navečer tlumočil hraběnce. Ta je zlostí bez sebe. Naletěla svému synovi, který využil svého správce a nachystal past na její lidi. Uklidňuje jí pomýšlení na zabití jejího kočího, tak nebude moci on nic vykládat a není už nikdo, kdo by jí s nepovedenou akcí mohl spojovat, tedy alespoň oficiálně. Na druhé straně je velmi zneklidněna. Dostala se do války se synem, kterou rozhodně nechtěla a která nebude jednoduchá.

Celý den je roztrpčená a tak se jí všichni raději klidí z cesty. Naštěstí odpoledne má domluvenou návštěvu svých starých přítelkyň, alespoň pro chvíli je v přeplněném domě klid. Ovšem jak se snese noc, připomíná objekt přetopený kotel. Nazlobená paní domu, aby si vybila svojí zlost, začne kontrolovat jednotlivé služebníky a každý schytá svůj díl. Neušetří ani Marka, jež se minulé noci tak usilovně snažil splnit každé její přání. Toho se špatná nálada velitelky dotkne nejvíce, naopak sklouzne po její důvěrnici Angelice a zcela v klidu ponechává Geofriho, který je v domě přítomen až do pozdních hodin. Odejde krátce po jedenácté hodině večerní, aby zase kolem deváté ráno zaklepal na dveře.

Válečná porada se koná kolem desáté hodiny, kdy si paní de Besiere pozve přímo do své ložnice, kde cítí nejvíce soukromí, pana d'Holfene a slečnu d'Saussier. Tyto osoby jsou zasvěceny do jejích plánů, proto před nimi může mluvit otevřeně. Nedokáže zcela zastřít své velké rozrušení, vlastně se ani nesnaží, nemá důvod se před svými spojenci přetvařovat.

„Viděli ste toho kluka, co právě vodešel?“ vyrazí ze sebe paní domu.

„Ano, ale netuším, kdo to je,“ odvětlí Geofri.

„Posel od mého syna. Přinesl mi pozvání na oběd. Vůbec netuším, co si mám vo tom myslet. Co mi ten holomek může chtít?“

„To není tak těžký uhodnout. Asi se vám chce vysmát za nezdařenou loupež a také možná chce učinit nějakou dohodu. Alespoň si myslím,“ pokrčí rameny Angelika.

„Dohodu? O čem se chce dohadovat? Dokud má můj majetek, není se o čem dohadovat.“

„Však brzo uvidíte.“

„Jen aby nešlo z jeho strany o nějakou další past.“

„Drahá,“ zasměje se pan d'Holfene, „ten mladík nevypadá na žádnýho nelidu. Souhlasím s Angelikou, nejspíš se bude chtít dohodnout. A předtím ti dá patřičně najevo, jak dobře tě napálil.“

„Jen aby mě nechtěl z něčeho obvinít.“

„Obvinít? A z čeho? Copak zodpovídáš za svého kočího? Nesmysl. Určitě nebude chtít, aby utrpěla jeho pověst. Na jeho místě bych se taky pokusil dohodnout. Je teď ve výhodnější pozici, asi dávno věděl vo tom sklepení a s tím malým skrčkem Vincentem sehráli dobrou partii.“

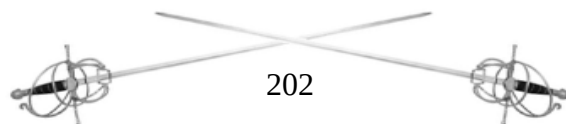
„Dobrou partii?“ vyjede Marion-Anne, „My se tady tísníme v takový barabizně, von se rozvaluje v mým paláci a chodí se jistě dívat na můj majetek do sklepení. Ale tak to nenechám, ještě jsme neskončili.“

„Doporučuji zachovat klid a vyslechnout ho,“ praví velmi vážně Geofri.

„Jen se neboj, sehraju mu taky komedii naprosto nic nevědoucí matky. Jenže ten skrček, jak si říkal, tak ten mu jistě všechno vyzvonil. Takže můj syn ví, že jsem jeho správce nutila mi pomáhat.“

„Tvrzení proti tvrzení. Co víc může dělat? Nechat přepadení šetřit? Ale kde, to by poškodilo i jeho zájmy a také zájmy jeho sestry, kterou si podle všeho docela oblíbil.“

„Andrea. Ještě tak, aby i vona stála na jeho straně!“

„Tohle se bohužel nedá vyloučit,“ ozve se Angelika a za svůj postřeh sklídí zlostný pohled, „Pokud vím, oba sourozenci si rozumí velmi dobře,“ dodá, čímž si příliš pozici v očích své paní nevylepší.

„Geofri, počkáš tady na mě, uvidím, co se dozvím od syna. A taky budu potřebovat nového kočího, když mi toho starýho zabili. Postarej se o jeho najmutí, za hodinu budu muset odjet.“

„Tak ať kočár dnes odřídí Mark, pak někoho seženu.“

„Mark? Vždyť ten nic neumí, to bysme tam taky nemuseli dojet.“

„Ať se učí, aspoň k něčemu bude.“

„Co ta poznámka?“ rozesměje se hraběnka, náhle se jí zlepší nálada, „Ty tomu mládenci závidíš! Ty na něj žárlíš!“

„Tohle už je za námi,“ odsekne bývalý milenec.

„Ale ne, prokoukla sem tě. Ty žárlíš, všimla sem si, jak ses na něj ráno díval.“

„Je hlupák, kterého sis vomotala kolem prstu. Netuší, že je tady jen proto, aby ti poskytoval svoje mladý tělo pro tvou zábavu. Jinou hodnotu pro tebe nemá.“

„To máš pravdu,“ vysmívá se mu Marion-Anne do obličeje, „Ale ta hodnota je velmi uspokojivá, prozatím. Uvidíme, jestli nepůjde využít i k něčemu jinému. Ale jinak máš pravdu, tak se přestaň mračit. Když musím oblažovat vévodu de Vendome, abych získala výhody, tak si pak zasloužím trochu mladého masa, nemyslíš?. A najdi si už taky nějakou mladou milenkou. To víš, stárneme, tak potřebujeme kolem sebe trochu mládí.“

„Už se stalo.“

„Opravdu? A platils?“

„Proč se ptáš?“

„Já mu platit nemusím, leze mi do postele sám a ještě mi tu slouží. Tak platils?“

„Jo, našel jsem si děvku, který sem zaplatil,“ odsekne pan d'Holfene.

„Myslela jsem si to,“ řekne paní domu spokojeně, cítí v této slovní přestřelce převahu a alespoň se ponížením bývalého milence trochu uklidní, „Geofri, najdi mi do hodiny nějakýho kočího a pak tady na mě počkej. Angeliko, ty zatím přemejšlej, jak buď z Augusta nebo ze Suzanne vytáhnout, co se povídá u jejich pánů. Ale dneska nikoho z nich nevyhledávej, bylo by to příliš nápadný,“ dodá.

Markýz de Almare vyšle po ránu posla za svojí matkou s pozvánkou na oběd, pak kolem desáté hodiny přijme hraběte de Godille, jež vyspaný dorazí do jeho paláce. Spolu s ním sejde do sklepa. Nechá si odemknout místnost, ve které spočívá zadržený Machaut. Ten leží na boku, spoutaný na rukách a nohách a páchnoucí od moči, neboť mu nebylo umožněno vykonat potřebu. Jelikož místnost nemá žádné okna, nachází se už delší dobu ve tmě, proto teď s přivřenýma očima mžourá do svícnu, který drží v ruce samotný pán domu. Pierre nechce, aby někdo další byl svědkem rozhovoru, proto poručí stráží zavřít dveře a teprve pak si posvítí zblízka na svého vězně. Tomu jsou jedinými společníky, kromě tmy a myši, dvě ztuhlá těla. Což ovšem nechává kočího klidným, mrtvol už viděl ve svém životě tolik, taková společnost se ho nikterak nedotkne.

„Chcete se ho vyptávat vy, nebo to necháte na mně?“ zeptá se hrabě.

„Nechám tuto nepříjemnou činnost na vás, přáteli. Omlouvám se vám, neboť se budete muset pošpinit s takovým lidským odpadem,“ odvěti pohrdlivě markýz.

„Budiž. Víš, kde se nacházíš a kdo jsme my, ty darebáku?“ obrátí se ke spoutanému Armand.

Žádná odpověď, zajatec se jen pokusí o úsměšek, ale bolest z pevně utažených pout mu stále spíše pokrývá obličej, z pokusu vyjde odporný škleb.

„Tak ty si chceš hrát na němýho?“ kopne vězně se vši vervou hrabě do břicha, až se postižený posune o pár decimetrů stranou, „Vidím, pane markýzi, že s námi neráčí mluvit. Ztrácíme čas. Když dovolíte, navrhl bych, aby sem zašlo pár silnejch sloužících a pořádně ho zpráskali. Snad mu dojde, že na položenou otázku má dát odpověď.“

„Asi máte pravdu, příteli, ostatně stejně víme všechno. Je zbytečné mu nabízet nějakou naději, pokud bude ochoten spolupracovat. Zvedá se mi z něj žaludek, páchne jako prase, pomočil se. Pane hrabě, předávám ho vám a vašim lidem. Pokud vás mohu požádat, nechte ho zpráskat tak, abych ho už nikdy neviděl. Rozumíte?“ obrátí se pan de Almare k Machautovi zády a vydá se ke dveřím.

„Takovou prosbu vám vyplním s potěšením. Zabil mi jednoho muže, ti další se postarají, aby si trochu užil, než vypustí duši. Bát křiku se nemusíte, než začnou, tak mu dají roubík. Máme potom odstranit těla?“

„Ne, o ně se postarají moji lidé.“

„Tak příjemnou zábavu, ty ničemo,“ kopne pan de Godille kočího znovu do břicha, „A pozdravuj v pekle,“ dodá, otočí se a několika kroky dostihne svého přítele ve dveřích.

„Pane hrabě!“ zvolá zajatec. Pokud šlechtici teď odejdou, vstoupí sem už toliko jeho kati. A jelikož jim zastřelil kamaráda, určitě mu nepřichystají rychlý konec.

„Co chceš? Máš snad zájem mluvit?“ obrátí se oslovený.

„Když vám odpovím na vaše otázky, co z toho budu mít?“

„To záleží, co nám řekneš. Možná rychlou smrt, možná ... co já vím. Znáš nás, ty darebáku?“

„Ano, vím kdo jste. Vy zase víte, kdo jsem já. Nechápu, proč se mě na tohle ptáte.“

„Máš pravdu, víme, co jsi zač, co jsi spáchal a na čí příkaz,“ řekne přísně Pierre, „Tvá vina je nesporná, tvou rukou zemřel jeden z vojáků Jeho Výsosti. Ale nejednal jsi svévolně, jen jsi vykonával rozkazy. Což by možná mohlo mít vliv na konečné rozhodování o tvém osudu.“

„Co po mě teda chcete?“ zachrčí Machaut.

„Tak já ti to řeknu. Umiš psát?“ ujme se slova znovu Armand.

„Trochu ... proč?“

„Otázky tady dávám já! Ale náhodou ses zeptal správně. Zasloužíš si smrt, ale když posloužíš panu markýzi více živej než mrtvej, tak tě nechám běžet. Zopakuješ před svědky, kdo tě poslal a proč a pak svoje prohlášení stvrdíš svým podpisem. Když tohle uděláš, tak budeš volnej.“

„Necháte mě jít?“ zeptá se rychle zajatec. Že by přeci jen svítla naděje?

„Přesně tak. Dostaneš milost.“

„A co mám podepsat? A před jakým svědkem? Chcete mě vydat soudci? To bych pak skončil stejně na popravišti a kat by si se mnou pěkně pohrál. Tohle není žádná výhoda.“

„Kdo mluvil o soudci, ty tupče? Všechno vymyslela matka pana markýze. Nechceme žádné skandál, ale chceme mít trumf v rukách proti tvojí paní. Těmi svědky budeme my a ještě jeden nebo dva důvěryhodní šlechtici. Tak co, máš zájem si zachránit život?“

„Vy chcete, abych obvinil paní hraběnkou?“

„Pochopils to správně. Máš naději se zachránit.“

„Tohle neudělám. Nejsem zrádce.“

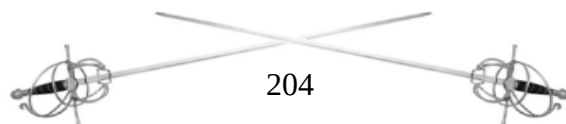
„Pak není co řešit. Však my si najdeme jiný důkazy. Tebe ale předhodím svým mužům. Toho, cos ho zastřelil, měli rádi. Bude se ti to líbit, až s tebou začnou,“ mávne rukou pan de Godille.

„Pane hrabě! I kdybych splnil co chcete, vona by mě pak stejně nechala zabít! Abych svoje doznání nikdy nemohl zopakovat.“

„Pak teda nemáš tak jako tak na výběr. Příteli, půjdeme?“

„Ano. Ale možná bychom mohli tomu vrahovi dát nějakou dobu na rozmyšlenou. Co myslíte, pár hodin, stejně vám neunikne. Když nezmění názor, tak ho vaši lidé utratí a pak ho necháme někde zahrabat. Stejně jako ty ostatní, co se s ním na jeho zločinech podíleli,“ navrhne pan de Almare.

„Pokud je tohle vaše přání, nejsem proti. Několik hodin je zcela nepodstatnejch. Víte, chápu vaše zájmy, ale na druhý straně budu rád, když na vaši nabídku nepřistoupí. Zabil mi vojáka a vůbec bych nebyl nadšenej, kdyby měl běžet po svobodě. Budu jen rád, když si svoje zamítavý stanovisko nerozmyslí,“ povídá Armand tak, aby jeho slova zajatec dobře slyšel, byť je již mezi dveřmi, které záhy za oběma šlechtici zaklapnou a místnost se opět ponoří do tmy.

Machaut má věru o čem přemýšlet, už si byl téměř jist svou smrtí, teď mu dali naději a nasadili brouka do hlavy. Ovšem není cena za svobodu příliš vysoká? Nepřijde pak trest z jiné strany?

„Co myslíte, příteli, promluví?“ zeptá se Pierre, když oba mladíci stoupají po schodech ze sklepení.

„Bohužel, spíše ne.“

„Pak je opravdu váš a vy rozhodněte, jak s ním má být naloženo. Rozhodně ho nepředáme žádným soudům, chápete jistě proč.“

„Samozřejmě, vše vyřešíme v naprosté tajnosti. Není nic jednoduššího než mu tady podříznout krk, kdo by se zajímal o takovýho darebáka. V noci ho pak někde pohodíme, stejně jako to druhý tělo.“

„Uvidíme, jak se rozhodne. Pojd'te prosím, zvu vás na pohárek vína. Stále se nemohu zbavit jeho zápachu, stále ho cítím,“ přičichne si markýz k rukávu.

Následnou půlhodinku stráví oba přátelé v družné debatě, kdy pan de Almare popíše rozhovor se svým švagrem a sestrou. A také se zmíní o své pozvánce na oběd pro svou matku. Při té příležitosti požádá, zda by jeho přítel nemohl zůstat ve vedlejší místnosti a být svědkem jejich setkání.

„Co si od toho slibujete? Stejně ji nechcete veřejně obvinít.“

„Nechci, ale rád bych se s vámi potom poradil na dalším postupu.“

„Promiňte, nevím, zda je vhodný, abych vyslechl váš rozhovor. Jde o citlivou soukromou záležitost a moje přítomnost by vám mohla svazovat ruce. Raději ved'te rozmluvu jen mezi čtyřma očima. Můžete mi později sdělit její obsah, pokud budete chtít.“

„Asi máte pravdu. Počkáte na její odchod v mém paláci? Nechal bych vám připravit oběd do salóнку a až ona odejde, tak bychom si mohli popovídat.“

„S tím souhlasím. Dám si s vámi teď ještě pohárek a později něčím na zub také nepohrdnu. Moc jsem neposnídal, protože jsem vstával pozdě a spěchal za vámi.“

Hraběnka de Besiere dorazí krátce před dvanáctou hodinou. Kočár s erbem rodu Besiere řídí narychlo sehnáný kočí, na stupátkách mrznou Bellison a Lame. Šlechtična vstoupí do paláce s hlavou vztyčenou, nijak na sobě nedává znát, že by následné setkání se synem mohlo být jakkoli nepříjemné. Ten ji přijme zdvořile, usednou ke stolu a služebnictvo je začne obsluhovat.

Během následné půlhodinky nepadne jediné závažné slovo, prohodí pouze pár slov na téma počasí, dotknou se i zdraví krále. Většinou však panuje ticho, které lze ale těžko nazvat zlověstným. Syn se tváří mile, přičemž musí obdivovat, jak se dokáže jeho matka ovládat. V poklidu s ním obědvá, jako by především do jeho paláce neposlala lupiče a jako by její kočí nechtěl popravit rodinu jeho správce. Vůbec nedala doposud ani jediným náznakem najevo nejistotu, skoro by jeden uvěřil, že o událostech předešlých hodin nemá ani páru.

Ale ani on si s ní v přetvářce nezádá, ani náznak zloby nad jejím jednáním. Zdvořilost sama, úsměvy, rovněž žádná zjevná přítomnost jakýchkoli negativních emocí. Jednání syna zase musí pro změnu ocenit ona. Kdyby jí vrátil její majetek ukrytý ve sklepech zdejšího paláce, možná by našli později i společnou řeč. Je elegantní mladík, přitažlivý a svým způsobem má velkopanské chování. Jelikož je z velmi dobrého rodu, mohl by u dvora dojít daleko. Možná by si mohli navzájem odpustit a nalézt společné zájmy. Při jeho uzření se jí vždy vracejí vzpomínky na prvního muže, ovšem nyní již je na takové asociace připravena a nemohou ji zaskočit.

Služebnictvo donese zákusky a další drobnější občerstvení, markýzi nalijí jeho oblíbené víno a jeho matce její oblíbený likér. Potom na letný pokyn šlechtična zmizí za dveřmi jak pára nad hrncem a dvojice u stolu i v místnosti zůstane sama. Mladík si pomalu lokne lahodného moku, po tváři mu přeběhne drobný úsměv, pohlédne do tváře své matky. Jejich pohledy se setkají, ale ani jeden očima neuhne. Ale ani jeden nevidí za ně, aby vycítil rozpoložení mysli toho druhého. Jejich sebeovládání je nevidané.

„Paní hraběnko,“ začne syn velmi zvolna a rozvážně, hlasem tichým, ale vmlouvavým, „bohužel mé pozvání nebylo motivováno toliko přáním vás opět vidět. Jsem nucen s vámi probrat některé rodinné záležitosti. Bohužel poněkud nepříjemné, které, jak si dovoluji tvrdit, se poněkud vymkly vaší kontrole.“

„Rodinné záležitosti? Vymkly mé kontrole? Co přesně máte na mysli, Pierre?“

„Co mám na mysli?“ rozhostí se na jeho tváři úsměv, ale ne ironický či vyzývavý, spíše chápavý a uklidňující. „Můžeme si tady hrát se slovíčky, paní hraběnko, můžeme předstírat nevědomost či překvapení. Jsem přesvědčen, že tuto roli zvládnete velmi dobře. Ač jsem mladší a méně zkušený, pravděpodobně v této hře obstojím rovněž. Nebo se můžeme navzájem takového představení ušetřit a mluvit spolu otevřeně. Dal jsem takové pokyny, aby nás nikdo nemohl slyšet, třeba jen pouhou náhodou. Je na vás, paní hraběnko, jaký způsob následné konverzace zvolíte, já jsem připraven na oba.“

„Dobře, Pierre, mluvmе spolu otevřeně. Vy jste mě pozval, je na tedy vás, abyste začal.“

„Jak si přejete, paní hraběnko. Při našem setkání po dvaceti jedna letech,“ dloubne si on do matky, ta však ani nemrkne, „jste mluvila o možnosti napravit staré křivdy a pokusit se navázat nový vztah. Bohužel nepřiliš dlouho po těchto vstřícných slovech jste připravila pro mě velmi nepříjemné překvapení, když jste neváhala do mého paláce poslat družinu najatých lupičů a nevybíravým způsobem vydírat mého správce.“

„Pierre, pokusím se vám vše vysvětlit. Možná vám některé záležitosti byly tlumočeny poněkud zkresleně.“

„Rád si vyslechnu vaši verzi velmi smutného příběhu.“

„Pierre, netušila jsem o vašem povědomí o věcech, které jsem shromáždila a ukryla ve zdejších sklepení. Což mi můj bývalý a váš současný správce sám bez jakéhokoli nátlaku potvrdil. Dle jeho vlastních slov vám nic neřekl. Máte pravdu, posléze jsem trochu zatlačila na vašeho správce, aby mi můj majetek pomohl získat zpátky. Nechtěla jsem vás vystavovat pokušení, abyste začal mít nutkání si nechat něco, co vám nepatří.“

„Jestli vašim slovům dobře rozumím, tak vás k vašemu jednání vedly ušlechtilé obavy o moji osobu. Tento skutečně nevidaný obrat v tragickém dramatu mě naplňuje neskonalým údivem.“

„Můžete si myslet cokoli, Pierre, ale je tomu tak. Věci ve sklepech zdejšího paláce jsou plným právem moje a já je samozřejmě chci zpátky. Kdyby se mi můj záměr podařil, tak byste se nikdy nedozvěděl, jak značný majetek jste měl blízko sebe a nemohlo by vás napadnout si ho nechat. Svým jednáním jsem vlastně chránila naše dobře se rozvíjející vztahy.“

„Jsem vám velmi vděčný za takovou ohleduplnost, paní hraběnko,“ neztratí on nic na svém přívětivém výrazu, „Leč minimálně prostředky, které jste k tomu zvolila, jsou velmi problematické.“

„Slyšela jsem, jak se všechno zdramatizovalo a dokonce i tekla krev. Takového vyústění je mi velmi líto, nic takového jsem nechtěla. Mým jediným záměrem bylo získat zpátky majetek, který mi po právu patří. Nikomu se nemělo nic stát. Horlivost některých služebníků na obou stranách pravděpodobně zapříčinila tragédii. Bohužel na tom již nic nezměním.“

„Změnit se opravdu již nic nedá. Nevím, nakolik jste přesně zpravena o všech událostech, ale při uskutečnění vašeho plánu zemřelo doposud sedm mužů.“

„Sedm mužů? Opravdu smutné,“ odvěti ona, aniž by hnula brvou. Lépe svůj postoj naznačit nemůže, smrt neznámých služebníků se jí nemůže dotknout ani omylem.

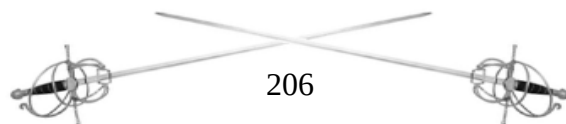
„Pokus zavraždit sestru mého správce a její dvě malé děti bylo také jen drobné nedopatření?“

„Takový příkaz jsem nikomu nevydala. Pokud se o něco takového někdo pokusil, musel jednat naprosto svévolně. Připouštím, na vašeho správce, který ostatně byl kdysi v mých službách a nejlépe ví, čím majetek je ve sklepení, tak na vašeho správce jsem trochu přitlačila. Ale rozhodně neměl být nikdo ani zraněn, natož dokonce přijít o život,“ odvěti ona bez zardění a jediného zachvění hlasu.

„Pak byste si měla lépe vybírat své služebnictvo, aby vás nekompromitovalo. Váš kočí by pravděpodobně mohl tvrdit něco zcela jiného.“

„Pak by lhal. Ale jelikož přišel při své svévolné akci o život, těžko nám toto potvrdí.“

„Váš kočí přišel o život? Kdo vám toto řekl?“

„On není mrtvý?“ zeptá se ona, ale bez nejmenšího pohnutí, její syn na ni s odporem a zároveň obdivem pohlédne. Musí mít neskutečné sebeovládání a také dost silný žaludek, takto se přetvařovat.

„Asi i vaši další služebníci nejsou příliš dobří, když pro vás nejsou schopni sehnat pravdivé údaje. Váš kočí vlastní rukou zastřelil jednoho z vojáků, které měl jako osobní stráž jeden můj přítel, nicméně sám byl toliko zadržen. Nachází se nedaleko nás, ve sklepení mého paláce. Je otázkou, co mi sdělí, když mu slíbím život za pravdivou výpověď.“

„Ale drahý Pierre, co znamená slovo nějakého lumpa proti mému slovu,“ odvětlí ona naprosto lhostejně, „Radím vám, neztrácejte s tím špinavcem čas. Ale pamatujte, pokud bude veřejně obviňovat mě, tak bude poškozovat zájmy také vás i vaši sestry.“

„Na zájmy rodiny myslím stále,“ neztratí glanc ani on, „Což však ještě neznamená neuskutečnit můj úmysl se ho zeptat na jeho verzi. A také, pokud si bude chtít zachránit život, tak získat jeho doznání. Které nemusí proniknout na veřejnost, ale které si mohu uschovat.“

„Dělejte jak uznáte za vhodné, Pierre. Nejlepší by ale bylo, kdyby ten ničema zmizel navždy.“

„Zmizel navždy? Co svými slovy přesně míníte?“

„Jestli někoho zabil, zaslouží si nejpřísnější trest. Jistě se vykonání takového trestu dá zařídit tak, aby byla spravedlnost naplněna a přitom její provedení neohrožovalo zájmy naší rodiny.“

„Je nepochybně škoda, že on nyní vaše slova neslyší,“ odvětlí syn s malou jízlivostí v hlase.

„Zklamal a také nesplnil, co mu bylo nakázáno. Už s ním nechci mít nic společného. Učiňte, co uznáte za vhodné. Ale pamatujte na zájmy rodiny.“

„Z vašich úst zní upozornění na zájmy rodiny velmi zajímavě, když v zájmu rodiny vysíláte lupiče do mého paláce.“

„Už jsem vám vše vysvětlila, Pierre. Měli bychom v našem rozhovoru postoupit dále. Ve výkladu událostí z předminulé noci se asi neshodneme, proto bychom měli hledat shodu v tom, jak celou záležitost urovnat k oboustranné spokojenosti.“

„Máte pravdu,“ odvětlí on s mírným úsměvem, „právě o tom jsem s vámi chtěl mluvit. Máte snad nějaký návrh, aby se už podobná nedopatření v budoucnosti neopakovala?“

„Jsem ráda, Pierre, za váš rozvážný pohled na politováníhodné nedorozumění. Je potřeba nastolit spravedlivé vyrovnání a tím se naše vztahy zlepší. Jste velmi pohledný a chytrý mladý muž, který má nepochybně před sebou velkou budoucnost. Ráda vám budu pomáhat, možná tím trochu napravím dobu, kdy mi být ve vaší blízkosti nebylo umožněno. Nepochybně uděláte kariéru u dvora, mám stále mnoho známostí a budu vás podporovat. Získáte postavení, moc, bohatství. Ráda vám přispěji jak svými známostmi, tak svojí radou.“

„Vaše slova znějí velmi krásně. Co se však skrývá za nimi?“

„Jen narovnání našich vztahů. Učiníme dohodu o majetkových poměrech a také o minulosti. K té se již nebudeme vracet. Takový stav nám umožní, abychom si v budoucnosti byli navzájem prospěšní.“

„Jaké vyrovnání si představujete?“

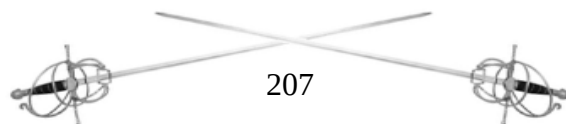
„Pro vás velmi přijatelné. Panství a dědictví po vašem otci vám poskytuje dostatek peněz, máte nádherný zámek, dostatek pozemků, tento palác v Paříži, další domy v Paříži a Angers. Do začátku vaší kariéry dostatečný majetek. Mně budou vrácena práva disponovat majetkem po mém druhém muži hraběti de Besiere a taky mi vrátíte vše, co se nachází ve vašem sklepení. Já za tyto peníze a umělecká díla zakoupím palác v Paříži, nebo si nechám vybudovat jiný, a budeme vyrovnáni,“ přednese ona své požadavky s andělským výrazem ve tváři.

„Tak si představujete vyrovnání s minulostí? Co ti muži zabítí předevedírem?“

„Zemřel někdo důležitý? Pár najatých mužů z ulice, nějaký voják. Samí nevýznamní lidé. Jejich smrt lehce vysvětlíme. Došlo k pokusu o loupež, takové věci se stávají. Příbuzné zabitého vojáka můžeme odškodnit a pokud jsou nějakí svědci, tak jim zavřít ústa odpovídající sumou.“

„Zajímavý návrh. Ale nebyli ti mrtví také lidé?“

„Pierre, pokud chcete být úspěšný, nemůžete se zabývat takovými maličkostmi. My jsme důležití, ne nějakí vandráci nebo nájemní žoldáci. Co je nám do nich, kromě toho, že využíváme jejich služeb.“

„Beru na vědomí váš názor,“ odvětlí on zdrženlivě, aniž by dal najevo, co si o slovech své matky myslí.

„Jste ochoten na můj návrh přistoupit? Nebo máte vlastní návrh?“

„Mám vlastní návrh, když dovolíte, paní hraběnko. Pomohu vám získat zpět práva na majetek po hraběti de Besiere,“ začne on a na její tváři tím vyloudí spokojený úsměv, „ovšem za jistých podmínek,“ pokračuje a její úsměv lehce zamrzne, „Budu trvat na vašem odjezdu z Paříže a vašem setrvání na zámku Besiere. Jistě se vám tam bude dařit dobře, ani toto dědictví není bezvýznamné. Co se týká majetku ve sklepech, je těžké určit, co z něho patří do dědictví po mém otci, ale jistě ne nevýznamná část. Beru ho jako součást mého dědictví,“ dokončí své stanovisko s úsměvem na rtech, zato její tvář přejde opět do nic neříkající strnulosti.

„Pierre, není dobré takto žertovat,“ promluví ona po krátké pauze, tiše, důrazně a přitom stále velmi vstřícně.

„Má slova rozhodně nejsou žertem,“ odvětlí on stejně mile.

„Pierre, takový návrh opravdu nemůžete myslet vážně. Mám dostat jen malou část toho, co mi právem patří a ještě se mám zavázat k dobrovolnému vyhnanství někde na venkově? Tak krátce po mém návratu z Anglie mně navrhuje jiné vyhnanství?“

„Já vás nevyháním, paní hraběnko, vy se vyháníte sama. Na jednu stranu nabízíte svoji přívětivou tvář, slova o usmíření, rodině a vzájemné pomoci a na druhé posíláte do mého paláce lupiče a na rodiny mých sloužících najaté vrahy.“

„Ale Pierre, nevracejte se už k tomu, co jsme si ujasnili dříve. Dobře, oba jsme řekli své představy. Musím se přiznat, líbí se mi čím dál tím více. Hrajete tvrdě, ale vaše tvrdá hra nepostrádá eleganci a vznešenost. Výborně ovládáte své pocity, jsem vaším chováním nadšena. Pojdme tedy hledat nějaký kompromis. Chápu, zaujalo vás bohatství ze sklepa. Víte však stejně dobře jako já, že nepochází z dědictví po vašem otci, ale bylo nashromážděno mojí usilovnou prací v následných dvaceti letech. Což vám může potvrdit i můj bývalý a váš současný správce, minimálně o části získaného majetku ze sklepení má velmi dobré povědomí. Uznávám, Pierre, jste můj syn, neměl jste lehké dětství a tak máte jisté právo něco z majetku ve sklepení požadovat.“

„Tento návrh nazýváte kompromisem?“ zeptá se on s předstíraným zájmem.

„Ano, jde nepochybně o přijatelný kompromis. O mém odjezdu z Paříže nemůže být samozřejmě ani řeč, ale jsem ochotna se dohodnout. Určitě jste již nějakou hotovost z mého majetku využil, ale budiž. Pokud tam nebude dostatečné množství peněz, tak některé z cenností prodáme a já vám vyplatím čtvrt milionu liber. Tím budeme vyrovnáni. Zbytek si přestěhuji do svého domu. Tím bude nastolena spravedlnost a můžete do budoucna počítat s mojí podporou,“ pozmění ona trochu svůj původní návrh.

„Paní hraběnko, ani zde se pravděpodobně neshodneme. Trvám na svém původním návrhu. Ale abych i já ukázal přívětivější tvář, nabízím vám podobný kompromis. Pokud přistoupíte na mé návrhy, bude vám na cestu na zámek Besiere přidán majetek ve vámi zmíněné hodnotě. Tedy dostanete čtvrt milionu liber. Jde o opravdu velké peníze, které vám spolu s využitím dědictví po druhém muži umožní život v blahobytu,“ učiní i on ústupek, který však je z jejího pohledu nicotný.

„Už jsem vám řekla, Pierre, můj odjezd z Paříže není možný. Já nemohu žít někde mezi vesnickými burany. Já patřím do tohoto města, do zdejší společnosti? Chcete se mi mstít?“

„Nikoli, v mém jednání není žádný projev msty. Jde o pouhé bezpečnostní opatření, abyste mně a mé sestře v budoucnu neškodila.“

„Vám a vaší sestře? Mluvte laskavě pouze za sebe.“

„Mluvím za sebe, paní hraběnko. Nicméně jsem se včera sešel se svou sestrou a jejím mužem a vše jsme probrali. Oni tuto moji myšlenku plně podporují. Pokud mi nevěříte, můžete se jich zeptat,“ odvětlí on chladně, ale těmito slovy ji poprvé zaskočí. Ale velmi rychle se ona znovu ovládne.

„Podcenila jsem vás, Pierre,“ procedí ona mezi sevřenými rty.

„Zdá se, paní hraběnko. Naštěstí jsem já nepodcenil vás a s něčím takovým jsem počítal. Proto jsem učinil jistá opatření, abych předešel vašim úkladům. Vězte, paní hraběnko, ani já jsem ty necelé dva

roky, co jsem markýzem de Almare, nezhálel. I já jsem si vytvořil dobré známosti, našel oddané přátele. Hodlám toho všeho využít, abych prosadil svůj záměr.“

„Hodláte využít ... co vlastně chcete udělat?“

„Svoje kroky si, s vaším dovolením, nechám zatím pro sebe. Rád bych vám řekl svůj poslední návrh. Vaše práva na majetek Besiere a suma čtvrt milionu liber k tomu, za váš odchod na zámek Besiere. Pokud toto přijmete, budeme jednou provždy vyrovnáni. Pokud však toto nepřijmete, učiním taková opatření, abyste byla nucena na zámek Besiere odejít stejně, ovšem pak zůstane majetek po vašem druhém muži pod mou kontrolou a vy budete dostávat jen roční rentu, která rozhodně nebude dosahovat výše, kterou představuje můj předchozí návrh,“ říká on pro ni velmi nepříjemná slova tichým hlasem, ve kterém je ale patrné velké odhodlání své záměry uskutečnit.

„Pierre, ve vašem sklepení jsou miliony!“ řekne ona velmi důrazně.

„Já jsem si onen majetek vyčíslit nenechal, když však jeho hodnotu znáte, nemám důvod vám nevěřit.“

„Pierre, buďte rozumný. Dohodneme se. Je tam toho dost pro všechny. Domluvíme se a spravedlivě se rozdělíme. Cožpak jste tak zaslepený nenávistí?“

„Nikoli, nejsem zaslepený nenávistí. Moji bratři v klášteře, kam jste mě na delší čas odložila, mě naučili odpouštět. Pouze mám strach z vašich činů a jsem připraven se chránit, stejně tak jako chránit svoji sestru, se kterou jsem se velmi sblížil. Paní hraběnko, respektuji vaše známosti a vaše schopnosti, vy však byste měla vzít na vědomí, že jsem minimálně stejně odhodlaný jako vy prosadit si svou!“

Tvrdě znějící slova nechá ona bez odpovědi, její tvář zůstává strnulá.

„Možná,“ pokračuje on tichým, ale pevným hlasem, „kdybyste přišla se svým návrhem před pár dní, než jste uskutečnila svůj bezbožný záměr na vykradení paláce, uměl bych vám naslouchat. V tuto chvíli je pro mě i mou sestru důležité, abyste byla co nejdále od nás a neohrožovala nás a naše blízké svými úklady. Paní hraběnko, jste posedlá zhoubnou touhou po moci a bohatství, proto jste pro všechny nebezpečná,“ snaží se on stále o velmi vlídný tón, ale stojí ho to stále více a více sil.

„Tak podle vás jsem posedlá ďáblem?“ rozesměje se ona.

„Nevím zda ďáblem, ale vaše činy jsou velmi temné. Raději nechci zabíhat do vaší minulosti. Na vašich rukách lpí mnoho krve, vaše činy byly a jsou velmi zlé. Zda vás ovládá ďábel či jiný démon, neumím posoudit. Ale vaším jednáním kolem vás trpí nevinní lidé. Proto cítím povinnost vás držet od svých blízkých co nejdále.“

„Pierre, vy snad nejste při smyslech či si ze mě utahujete,“ zasměje se znovu ona, pak se mu zadívá do očí a pokračuje, „Opravdu jsem vás podcenila, Pierre. Za vaši milou andělskou tvářičkou se skrývá taky někdo zcela jiný. Vaše slova znějí velmi falešně. Jak málo stačilo, aby vás uchvátilo bohatství a moc. Tváříte se jak nevinátka a přitom mě chcete okrást přímo za bílého dne! Mluvíte a jednáte zcela rozdílně. Už jsem vás prokoukla! Nikdy jste mi nic vrátit nechtěl, chtěl jste si všechno nechat pro sebe. V tom případě ne vy, ale já mám právo vznášet obvinění.“

„Obvinění? Vy, paní hraběnko? Vůči mně?“

„Pierre, pokud si chcete můj majetek ponechat, sám se chováte jako obyčejný zloděj. Já jsem nikoho krást neposlala, pouze jsem si chtěla vzít svůj majetek. Ano, máte pravdu, měla jsem se s vámi pokusit domluvit. Ale vy sám nyní potvrzujete oprávněnost mých obav. Pokud mi chcete upírat práva na můj majetek, Pierre, budete horší než ti, co také kradou, ale alespoň riskují svůj život. Vy byste při uskutečnění vámi deklarovaného záměru na rozdíl od nich kradl okázale, licoměrně. Pierre, prosím, vše ještě zvažte a nenechte se zaslepit bohatstvím ve zdejších sklepech.“

„Je mi velmi líto, jak o mně smýšlíte, paní hraběnko. Nic se však na mém rozhodnutí nezmění. Nechci od vás odpověď hned, promyslete si moje návrhy dobře, než mi odpovíte.“

„Co si mám rozmyslet? Vy si chcete užívat mých peněz, které jsem shromažďovala celý život a chcete se mě zbavit tím, že mě vyženete na venkovský zámek Besiere. Takto ale jedná poťouchlý a proradný mladík, Pierre, ne mladý muž vašich kvalit, které jste snad tak rychle neztratil.“

„Paní hraběnko, jsem vaším synem. Bylo by takové jednání tak neočekávané?“ zeptá se on jízlivě.

„Narážíte na podobnost mého a vašeho jednání? Ba ne, v takovém případě byste byl vy daleko horší. Tváříte se počestně, mile, ale co je za vaší maskou?“

„Co je za mou masku, paní hraběnko? Před vámi je mladík, který díky vám neprožil právě šťastné dětství. Když se však díky Boží vůli stal tím, kým po právu má být, je odhodlán si svoje postavení hájit.“

„Vaše postavení vám nikdo nebere, Pierre. Naopak, jsem připravena vás ze všech sil podporovat. Já chci jen alespoň významný podíl ze svého majetku! Což jste opravdu tak zlý, že mi chcete ukrást všechno?“

„Moji nabídku znáte, paní hraběnko.“

„Váš návrh není nabídka, Pierre, váš návrh je velmi krutý rozsudek! Nejsem tak stará, abych odjela dožít na zámek Besiere. Na takovém vašem návrhu se nikdy nemůžeme dohodnout.“

„Paní hraběnko, tento palác je velmi přísně hlídán. Je téměř vyloučeno, abyste se dostala do zdejšího sklepení. Abyste uspěla, musela byste přitáhnout s armádou a palác dobývat. Stejně podobné jsou vaše naděje získat majetek v tomto paláci soudní cestou, minimálně u značné části by se vám velmi obtížně prokazoval jeho původ. Také si dám velký pozor, abych se nestal obětí nějaké nečekané nehody.“

„Pierre, vy jste opravdu roztomilý,“ znovu se ona zasměje, „Jen se ochraňujte, máte dost mých peněz, abyste si sám mohl vydržoval celou armádu. Pierre, probůh, nikdo o váš život neusiluje. Ale, Pierre, já znám poměry u dvora dobře. Ano, možná jste teď dobře zapsán u dvora, máte nějaké vlivné přátele, ale takový stav nemusí trvat věčně. Zemřel kardinál, král je na tom taky špatně. Poměry se mohou změnit. Posléze naopak moji přátelé mohou být na koni, nezapomínejte.“

„Jsem si vědom vrtkavosti přízně nejmocnějších. Jsem ochoten však riskovat. Takové riziko se mi navíc zdá menším, než mít v blízkosti někoho, kdo se tváří jako rodinný příslušník a zatím připravuje úklady proti vlastním dětem. Paní hraběnko, jak nazvat takové jednání, aniž bych byl vulgární? Zvráceností?“

„Važte slova, Pierre. Jsem vaše matka!“

„Paní hraběnko, upozorněním na tuto skutečnost, kterou jste si uvědomila poněkud pozdě, mě nikterak z míry nevyvedete. Nenechám se vyprovokovat žádnými vašimi slovy. Ani licoměrným nabízením otevřené náruče ani výhrůzkami. Paní hraběnko, věřte mi, byl jsem vychován k pokoře, k odpuštění. K hledání porozumění. Jsem opravdu velmi nešťastný, když musím takto tvrdě jednat s někým, v jehož žilách proudí stejná krev. Ale opravdu mi nedáváte na výběr.“

„Vaše nabídka je opravdu pro tuto chvíli konečná?“

„Ano, paní hraběnko, moje nabídka je neměnná. Chcete ji znovu zopakovat?“

„Není nutné, Pierre. Vaše snaha mě ožebračit a zbavit se mě je až příliš očividná.“

„Rozmyslete se ještě, paní hraběnko, dávám vám čas, abyste si vše uvážila.“

„Není co rozmyšlet, Pierre,“ je ona stále zcela klidná, ačkoli v nitru v ní všechno vře, „Oba víme na čem jsme a můžeme se podle toho zařídít,“ dodá s úsměvem, ze kterého mu přeběhne mráz po zádech.

„Moje nabídka na delší čas na rozmyšlenou platí.“

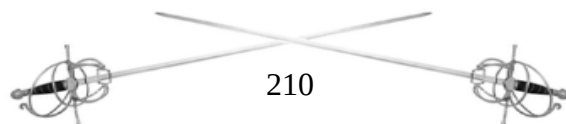
„Prosím, Pierre, беру na vědomí.“

„Dáte si ještě zákusek? Nebo vám smím dolít váš oblíbený likér, paní hraběnko?“ zeptá se syn mile.

„Nalijte mi ještě, Pierre, vaše řeč zněla jak pelyněk, alespoň si snad zlepším chuť,“ usměje se ona, tváří se, jako by se před chvílí velmi ostře nepřeli o značný majetek, „Pierre, nebuďte už tak vážný. Vyjasnili jsme si svoje současné postoje, ale třeba někdo z nás časem názor změní. Nebo nalezneme ještě pro oba výhodnější kompromis.“

„Chcete hledat jiný kompromis?“

„V tuto chvíli by asi takové hledání bylo zbytečné, jak jsem pochopila z vašich předchozích slov. Opusťme proto tuto otázku. Zmínil jste se o kardinálovi Mazarinovi. Také ho znám, vím o jeho kvalitách. Jaký k němu máte vlastně vztah?“

Její syn je zaskočený noblesou, se kterou jeho matka změnila téma rozhovoru a aby ani on nevypadl z role, další dobrou půlhodinu probírají politické záležitosti. On musí uznat její mnohé správné postřehy, přičemž mu rozhodně ona nevyjevuje vše, pouze mu naznačuje své možnosti.

Do kočáru na nádvoří posléze hraběnka nasedá jako elegantní šlechtična, tato póza ji však vydrží jen do projetí branou, pak se jí zlostí zkříví obličej. Už nemá výraz urozené dámy, ale výraz rozzuřené dračice, které právě někdo sebral její nejcennější věc.

„Všichni se budeme muset otáčet, až půjdeme po ulici,“ konstatuje suše pan de Godille, když mu přítel v kostce vyličí rozhovor se svou matkou, „Svým způsobem jste si asi vyhlásili válku o majetek. Něco o tom vím, takový války v rodinách bejvaj dost drsný.“

„Byl jsem snad příliš tvrdý? Měl jsem jí víc ustoupit?“ zeptá se pan de Almare ustaraně.

„Ustoupit? Kam až ustoupit? A jste si jistě, že by tím všechno skončilo? Co jí zabrání se pokoušet vrazit klín mezi vás a sestru, dostat se třeba znovu i k majetku po vašem otci?“ odpoví otázkou hrabě.

„Nejsem si jistý ničím, příteli.“

„Tak vidíte. Jen vzpomeňte, co všechno napáchala. Příteli, podle tvrzení mého velmi zasvěceného zdroje, uvažovala před dvěma roky o vraždě nás všechny, vás, pana hraběte de Aboa, mě. Nelze jí věřit. Je pochopitelně hodně rozzlobená, vždyť jste sebral její majetek. Nemůžete jí věřit.“

„Máte asi pravdu. Stejně nemám chuť jí majetek ze sklepa vydávat. Možná má i trochu pravdu, většinu asi shromáždila svým úsilím, ačkoli její úsilí je z právního hlediska velmi problematické. Ale proč se zbavovat takového jmění a navíc ho dávat někomu, kdo se ke mně zachoval jako ona.“

„Udělal jste dobře, naprosto váš postup schvaluju. Ale co chcete dělat dál?“

„Pokusím se požádat krále, aby ji znovu vyhnal z Paříže, aby jí nařídil internaci na zámku Besiere. Získat výnos krále v tomto duchu je moje jediná naděje, jak se jí legální cestou zbavím.“

„Jen jestli vám tenhle záměr vyjde,“ zapochybuje Armand.

„V každém případě se o jeho realizaci pokusím,“ pokrčí rameny Pierre, „Byl bych vám velmi vděčný, kdybyste mohl využít vašich lidí a zjistit, co má matka, dělá.“

„To se rozumí samo sebou. Stále ji sledují.“

„Máme ještě jeden problém. Co uděláme s těmi lidmi ve sklepě?“ změnil markýz téma, i když ne zcela.

„Obyčejné lapky bych pustil, maximálně by mohli dostat napráskáno, aby si pamatovali, že do paláců se nechodí oknem. S tím kočím, to je jiná. Toho bych nechal tak ještě den dva bez jídla a pití, možná trochu změkne.“

„Poslechnu vás. Pěti lupičům nechám vysázet pár ran a vyženeme je. S Horném posečkáme a pak ho navštívím. Když bude ochoten vypovídat, tak ho pustíme, když ne, tak ho předám vám a je jen na vás, jak s ním naložíte.“

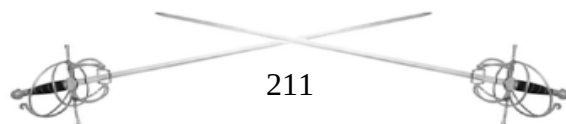
„Kdyby se rozhodl mluvit, jak chcete jeho svědectví zaznamenat?“

„Mám určitý plán. Chtěl bych, aby řekl, čím a kým byl pověřen před vámi a také před mým švagrem a mou ženou. A jako dalšího svědka bych si pozval asi pana hraběte de Aboa, případně pana barona de Taille. Jde o velmi důvěryhodné osoby, z pohledu krále nepochybně, a především vy všichni jste do našich rodinných tajemství bohužel zataženi a zasvěceni. Vy byste mohli jeho výpověď potvrdit. Já bych ji pak případně mohl využít i při jednání s králem.“

„Až tak daleko chcete skutečně zajít?“

„Mám snad jinou možnost?“ povzdychne si markýz, smutek v jeho obličejí je nehraný.

„Máte pravdu, musíte se bránit. Příteli, tímhle vaším krokem se ale válka mezi vámi ještě vystupňuje. Tak si proboha dávejte dobrou pozor! Bez pořádné ochrany vašich Švýcarů nesmíte udělat ani krok!“ nabádá svého přítele pan de Godille.

AKTIVITY HRABĚNKY DE BESIÈRE

Hraběnka de Besière dorazí do svého domu značně rozrušená, kdo vidí její zarputilý výraz, klidí se jí z cesty. Ona zamíří rovnou do své ložnice, kam si nechá donést svůj likér a také zavolat slečnu Angeliku d'Saussier a pana Geofri d'Holfene. Posadí se s nimi k malému stolku, řádně si přihne, svým dvěma společníkům však nic nenabídne. Snad kromě zlostí zkřivené tváře.

Oba její současní nejvěrnější spojenci na ni tázavě hledí, jediní dva si nic nedělali z její děsné nálady. Když do sebe paní domu hodí druhý pohárek, v několika slovech celkem výstižně vyličí svůj rozhovor se synem. Tedy zdůrazní hlavně jeho nepřijatelnou nabídku a také skutečnost, že kočí Horné je stále naživu a v rukách jejího syna.

„Co chceš dělat?“ zeptá se věčně pan d'Holfene, jeho slova postrádají jakékoli emoce. Rychle pro sebe vyhodnotil celou situaci a přijal nová fakta.

„Však já se jen tak odbýt nedám. Hned zítra zajdu za dcerou, uvidíme, jak moc ji zpracoval a dostal na svou stranu. Možná si také promluví s vévodou de Vendome, jestli by mi nemohl pomoci.“

„O jeho pomoci v tuto chvíli pochybuju. Má dost svezích starostí, možná kdyby král zemřel, pak by jeho vliv mohl vzrůst.“

„Uvažuješ stejně jako já. Mám pro tebe úkol,“ pokračuje hraběnka, „Nech sledovat palác Almare. Pokud pustí toho hlupáka Horného, bude to jasnej důkaz jeho zrady. Pak víš, co máš dělat.“

„Chceš se mu pomstít?“

„Pomstít? Takový nicce? Ne, nejde o žádnou pomstu, je svědek a pokud jim něco řekne, postaráš se, aby svoji výpověď už nikdy nemohl zopakovat.“

„Zařídím, můžeš se spolehnout.“

„A ty, Angeliko, ty taky musíš začít pořádně pracovat,“ obrátí se paní domu na svoji důvěrnici, „Je třeba využít osobního sluhy mého syna a taky komorné mé dcery. Uvažovala jsem o Markovi, dnes v noci s ním promluví. Je potřeba, abysme získali zprávy přímo od pramene. Určitě moje děti mají tajemství, který bysme mohli využít. Rozumíš, co po tobě chci?“

„Ráda se do svého úkolu pustím, paní hraběnko. Auguste je pohlednej mladík, nebude to nepřijemná práce,“ vyloudí d'ábelský úsměv na tváři slečna d'Saussier.

„Není třeba ale nikam spěchat. Nesmíme se dopustit další chyby. Geofri, kromě toho, že mě musíš zbavit Horného, je potřeba zařídit další věci. Měl nějaký muže, který využíval na sledování mého syna a moje dcery. Teď jsme bez spojení na ně. Postarej se taky o tohle.“

„Není jejich sledování už zbytečný? Dyť už víme, na čem jsme a pokud zítra promluvíš s dcerou, tak si ověříš, na čí straně stojí ona. Jestli pak budeš chtít něco udělat, tak si musíš najít spojence v jejich domech. Ať už vědomé, nebo je musí Angelika a třeba Mark získat jinak. Ale zařídím, co si budeš přát.“

„Ne, máš pravdu. Teď se postarej, aby mě už neohrožoval Horné. I já už vím, jak se věci mají. Pierre zná tajemství o mém nashromážděném majetku a rozhodl si ho nechat pro sebe. Naopak mě se chce zbavit. No dobrá, alespoň se vyjádřil jasně.“

„Co s tím ale chceš dělat?“

„Něco vymyslíme. Zatím mám dost peněz a taky mám šperky, který můžeme prodat. Když je potřeba, dokážu bejt trpělivá. Měl čas si najít přátele, ale i já nějaký znám. Poměry se mohou brzy změnit.“

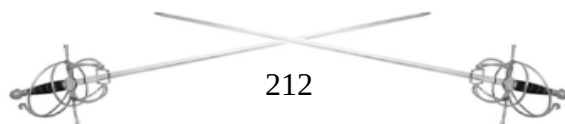
„Nechceš tedy na něho přímo zaútočit?“

„Co tím myslíš?“

„Však mi dobře rozumíš. Taková nehoda ...“

„Geofri! Pierre je moje krev. Takový krajní řešení nepřipadá do úvahy. Nikdo mým dětem nesmí zkřivit ani vlas na hlavě! Ale najdou se i jiné cesty, jak mu jeho klid a pohodu rozvrátit. Jak se postarat, aby se například von musel pakovat z Paříže. Ty se hlavně postarej o Horného.“

„Jako by se už stalo,“ zopakuje sebevědomě pan d'Holfene.

Jejich porada skončí záhy, hraběnka se zavře do svých komnat a usilovně přemýšlí, její dva spoluspiklenci se naopak rozejdou za naplňováním přidělených úkolů. Obyčejní sloužící konají svou práci jako obvykle, nicméně tíživé napětí vycítí i oni.

V domě pronajatém hraběnkou de Besiere již panuje naprosté ticho. Všichni, až na dvě osoby, již spí. V ložnici paní domu se však oddávají jiným bohubylým činnostem. Mark se před chvílí svalil ze své milenky a leží teď vedle ní a oddechuje. Odlesk záře plamenů z krbu chabě osvětluje jejich právě rozpletená těla. Ona je stále velmi přitažlivá a dokonale ovládá schopnosti poskytnout muži rozkoš. Však na ni také její o tolik mladší milenec zírá jak na bohyni, ona pak na něj dělá zamilované obličejy, aby si ho ještě více získala na svoji stranu. Jediné však, co na něm miluje, je jeho mladé silné tělo, které ji je schopno uspokojit a které patří teď výhradně jí. Svého milence polaská, pochválí za právě skončený akt a i jinak mu dává dostatečně najevo, jak moc pro ni znamená.

Všechno je však jen předehra, nikoli však k dalšímu milostnému aktu, ale k žádosti, kterou mu hodlá přednést. Dlouho o všem přemýšlela, ale jestli chce nechat svěst komornou své dcery, musí její záměr uskutečnit někdo, kdo má dostatečné předpoklady a kdo jí také bude oddán. Uvědomuje si mírné riziko, spočívající ve vyslání svého milence do postele Suzanne, ale na druhé straně, ona mu může nabídnout jen své mladé tělo. Naopak u ní se má jak prase v žitě, ve službě se nepředře a dostává lekce z lásky, které mu nezkušená komorná nikdy neposkytne. Také nemá prostředky, aby si ho mohla vydržovat, jako teď činí ona. Když zváží všechny tyto aspekty, vlastně zase tolik neriskuje.

Taktiku velmi dobře promyslela. Její výraz se změní, odvrátí se a položí si ruku na čelo. Dá si záležet, aby si její milenec všiml jejího rozpoložení, jejích velkých starostí. Náhle se z ní stane zcela jiná žena, utrápená, zklamaná, smutná. Nejde si toho nevšimnout. Chvilí však musí svou komedii hrát, než ji mladík políbí na krk a zeptá se, co ji vlastně trápí.

„Mám velké starosti, Marku,“ zašeptá ona.

„Všiml jsem si, paní. V poslední době vás něco trápí,“ opře se on na lokti, leží teď na boku a pozorně se dívá na svou zbožňovanou nymfu.

„Máš pravdu. Ale jde jen o moje starosti, nechci tě jimi zatěžovat,“ odvěti ona zdrženlivě, její hlas zní opravdu hodně ztrápeně, trochu se i třese.

„Mohl bych vám nějak pomoci?“ zašeptá on.

„Pomoc? Marku, trápí mě nepříjemné rodinné záležitosti. Tolik se toho změnilo, když jsem se vrátila z Anglie. Tak moc,“ objeví se v jejích očích slzy, lehce se její tělo otřese. Jen tím rozdmýchává jeho zvědavost i sounáležitost s jejím soužením.

„Říkala jste, že jste měla velký palác, teď ale bydlíme v takovém malém domě.“

„Nelíbí se ti tu? Jsi zklamaný?“

„Ne, ne,“ řekne on rychle, „jsem šťastný, vždyť mohu být vedle vás. Jen je to tady takové malé.“

„Máš pravdu, však ten palác znáš. V něm teď bydlí můj syn.“

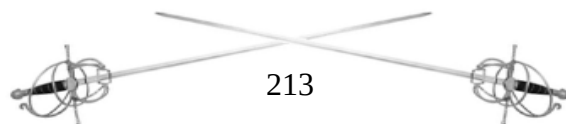
„Dnes jste od něho odcházela velmi zklamaná.“

„Marku, moc těžko se mi o tom mluví,“ znovu se zachvěje její tělo a na tvářích se jí objeví slzy, on se je pokusí setřít polibkem, ona se na něho mile usměje, dá si však záležet, aby její úsměv byl neobyčejně smutný, „Nemůžeš pochopit moje trápení, nemáš žádné děti. Mé vlastní děti se ode mě odvrátily. Jen kvůli majetku, který jsem pro ně shromáždila. Stejně by ho dostaly, do hrobu si ho nevezmu. Ale oni nechtějí čekat a chtějí ho hned. Velmi mě jejich jednání bolí. Kvůli majetku mě zapudily. Vlastní matku!“

„To není spravedlivé.“

„Máš pravdu, není, ale co mám dělat? Mám snad bojovat proti vlastním dětem? Proti vlastní krvi? Nevím, co se děje, možná je jen ovládají nějakí zlí rádcové, nějakí našeptávači, kteří je štvou proti mně. Jak mám ale zjistit, kdo poňouká mé děti proti mně?“

„Co se vlastně děje?“ zeptá se on a pozorně se na ni podívá.

„Promiň, Marku, mám tě ráda, ale nechci o tom mluvit. Stejně mi nemůžeš pomoc,“ zavrtí ona hlavou.

„Vím, paní hraběnko, jsem jen obyčejný měšťan,“ odvěti on smutně.

„Mýlíš se, Marku,“ předvede ona velký nesouhlas, „jsi moc chytrý a schopný mladík. Vlastně už mi skoro nikdo nezůstal. Všechno začalo před dvěma roky, spikli se proti mně, připravili ďábelský plán, který zavinil moje vyhnanství. Myslela jsem si, když zemřel kardinál Richelieu, že se vše změní. Bohužel jsem se mýlila. Někdo dál ovládá moje děti a šve je proti mně. Nevím, co jim kdo napovídal. Připravili mě o všechno. O majetek a teď i o moje děti. Marku, jsem tak hrozně nešťastná,“ dodá s takovým bolestným stenem, že by se za výkon nemusela stydět nejlepší hvězda divadelních prken.

„Miluji vás, paní hraběnko, a hrozně mě bolí, když vás vidím takto smutnou,“ zašeptá on.

„Jsi hodný a milý, Marku. Vlastně asi jediný, který mě má na tomto světě rád,“ pohladí ho po vlasech a její slova ho nesmírně potěší. „Jsi jediný, komu na mně záleží. Ještě tu je Angelika a Geofri, pan d’Holfene, ovšem i oni víc myslí na svůj prospěch. Jsi jedině světlo mého života. Marku, mám strach, abych o tebe taky nepřišla.“

„Já vás nikdy nezradím! Nikdy!“ řekne on sveřepě.

„Věřím ti. Ale podívej, co se stalo. Nejprve mi sebrali majetek a svěřili ho do rukou mého syna a mě vyhnali z Paříže do Anglie. Tam jsem naštěstí poznala tebe, seznámení s tebou bylo jedině dobré, co mě za ty dva roky potkalo. Když jsem se vrátila, tvářili se všichni přátelsky, ale teď se prozradili,“ téměř ona zaúpí.

„Co se stalo?“

„Právě tohle vůbec nevím! Asi mě zradil i můj kočí Horné! Něco udělal, aby mě poškodil, aby měli další důvod se mě zbavit. Jsem ze všeho zmatená, stala jsem se obětí nějakého dalšího spiknutí.“

„Vaše vlastní děti se proti vám spikly? To je od nich odporné!“

„Moje děti? Tohle právě nevím, Marku. Možná stojí někdo v pozadí, kdo mým dětem našeptává. Nemohu uvěřit, že by byly moje děti tak zlé a zkažené. Určitě jim někdo špatně radí, někdo se snaží mě očernit v jejich očích. Nerozumím už ničemu, Marku, jsem skutečně nešťastná,“ znovu se v jejích očích objeví slzy, její odhalená hrud', se stále žádoucími prsy, se jí dme vzrušením.

„Netrapte se, paní hraběnko, určitě se všechno vysvětlí,“ snaží se ji on uklidnit.

„Vysvětlí? Vysvětlí? Víš co mi dneska řekl můj syn? Víš co chce? A jak se zdá, tak totéž chce i moje dcera? Abych co nejdříve odjela pryč, abych byla až do konce svého života někde daleko od Paříže. Abych dobrovolně odešla do dalšího vyhnanství! Chtějí se mě zbavit! Abych jim nepřekážela! Moje vlastní děti, Marku, moje vlastní děti! A jak si přitom žijí! Můj syn má palác, bohatství, vše, na co si pomyslí. Mojí dceři jsem zajistila dobrého manžela, má dostatek peněz, malého syna. A co mám já? Vůbec nic, než almužnu v podobě renty a pomalu nemám ani kam složit hlavu. Myslíš, že mi nabídli, abych mohla žít u nich, v jejich domech? Přitom oba mají dost místa! Vůbec ne. Nechají mě v malém domě a sami si žijí ... však si sám viděl.“

„Přeci nejsou tak zlí.“

„Nevím, Marku. Nechápu, kdo poštvá mé děti proti mně. Nic nechápu, ale už mi nic nezůstalo. Mám odjet někam daleko? Nejsem přeci tak stará, abych dožila někde ve vyhnanství ...“

„Vůbec nejste stará ... jste nádherná, báječná,“ začne ji on líbat.

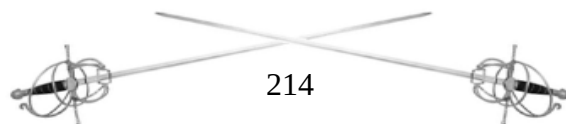
„Kéž bych tak tušila, co se vlastně děje,“ povzdychne si, když předtím svého milence lehce odstrčí.

„Něco se přeci musí dát zjistit,“ přijde on s návrhem.

„Zjistit? Ale jak, Marku? Nikoho nemám, kromě tebe a Angeliky. Ani panu d’Holfene nedůvěřuji. Jak mám něco zjistit, když mi moje děti nechtějí nic říct? Co se děje u nich doma? Kdo je tím našeptávačem, kdo se mě rozhodl zničit?“

„Nemůžeme vám pomoc my dva, já s Angelikou?“

„Vy dva? Jak byste chtěli pomoc?“ usměje se na něj zdánlivě soucitně, ve skutečnosti spokojená, má ho tam, kde chtěla.

„Nevím, na něco bychom možná přišli. Udělám všechno, abych vám pomohl.“

„Už o tom nechci mluvit, Marku,“ ukončí ona svou duševní masáž milence, nasadila mu brouka do hlavy a teď tam musí nějakou dobu působit, „Pojď ke mně, jsi to jediné, co mám,“ dodá a vášnivě ho políbí. On jí oplácí neméně vášnivě, zbožňuje ji zaslepeně, nesoudně. Dal by všechno, aby mohl zůstat v její blízkosti a aby ona byla šťastná.

Druhý den odpoledne zastaví kočár hraběnky de Besiere před domem její dcery a zetě. Ona nasadí svoji přívětivou tvář a vyrazí na návštěvu. Její služebnictvo zůstane v zimě před domem, Mark Bellison si lehce tře ruce, poskakuje střídavě na levé a pravé noze a prohlíží si dům markýze de Cavarlene. Stále přemýšlí o trápení, se kterým se mu včera svěřila jeho milenka. Má pravdu, její syn má obrovský palác a ani její dcera si nežije špatně. A přitom nechají svoji nebohou matku žít v takovém podnájmu. Co je to jen za děti, které se tak hnusně chovají k vlastní matce?

Ta již zahájila svoji misi v domácnosti své dcery. Láskyplně se přivítá s manželi de Cavarlene, požádá o možnost potěšit se pohledem na malého Henriho a pak přijme pozvání k malému pohoštění v salónku. Snaží se působit pozitivně, její výraz ostře kontrastuje s vizáží její dcery i zetě, kteří jen obtížně skrývají nervozitu.

Jako by se hraběnka v dané situaci vyžívala. Z jejích slov vyznívá radost a vstřícnost, jako by žádný mrak v minulých dnech nepřelétl nad jejich rodinou. Markýz de Cavarlene rozpačitě zírá na svoji ženu, neví, co si o chování své tchyně má myslet.

„Včera jsem navštívila Pierra,“ řekne náhle Marion-Anne, nečekaně, „Je poněkud nazlobený. Došlo mezi námi k malému nedorozumění, které se týká majetku.“

„Slyšel jsem,“ odvětlí její zeť.

„Ano? Mluvili jste s ním?“

„Bohužel, madam, nabyl jsem však dojmu, že nešlo o pouhé nedorozumění.“

„Není třeba zveličovat. Víte taky o majetku, který jsem ukryla před svým odjezdem do Anglie?“

„Ano, slyšeli jsme o něm. Ovšem způsob, kterým jste se ho chtěla zmocnit, se mi jeví velmi nešťastným.“

„Stala se malá chyba, horliví služebníci se nezachovali správně a ve snaze se mi zalíbit, dopustili se jednání, které vůbec neschvaluji. Snažila jsem se všechno Pierrovi vysvětlit, ale nejsem si jista, zda mě správně pochopil.“

„Možná se ho dotkl právě způsob jednání vašich služebníků, kdy se mu do paláce někdo vloupal,“ odvětlí jízlivě markýz.

„Možná. Jde však o jinou věc. Ráda bych vše urovnala a domluvila se. Jde o značný majetek a samozřejmě jde o rodinný majetek. Určitě by bylo dobré se domluvit na nějakém rozumném řešení, které by bylo výhodné pro nás všechny.“

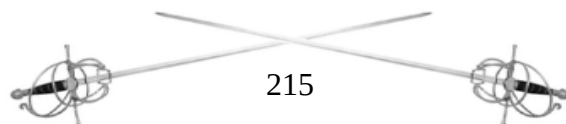
„Zmiňovaná záležitost se týká jen vás a vašeho syna, my s tím nemáme nic společného.“

„Nic společného, pane markýzi? Cožpak vaše žena není mojí dcerou? Takový majetek si do hrobu nevezmu, bylo by správné, aby z něho část získala i má dcera. Určitě jsem připravená na vás pamatovat v závěti, ale mohli bychom se domluvit i dříve, třeba jako pozornost pro vašeho malého syna a mého vnuka.“

„Jsem potěšen vaším zájmem, madam, ale máme vše, co potřebujeme. Váš syn, pan markýz de Almare, je vaším dědicem, nemáme zájem toto nijak zpochybňovat. Nežádáme nic z toho, co patří vám anebo jemu. Rozhodně odmítáme být zatahováni do vašeho sporu.“

„Jsme ale všichni přeci rodina,“ odvětlí paní de Besiere s předstíraným údivem a soustředěně pohlédne do očí své dcery, která však je na nepříjemný rozhovor rovněž dobře připravena.

„Souhlasím se svým mužem. Drahá matko, musím vám něco říci,“ odvětlí markýza, aniž by uhnula pohledem, „S nesmírnou radostí jsem poznala Pierra a jen mě velmi mrzí, že se tak nestalo o mnoho dříve. Raději nechci už nic slyšet o minulosti a zajímá mě jen budoucnost. Pierre je milý mladík, který je u nás vždy vítán. Já i můj manžel ho máme rádi. Vůbec nás netěší spor mezi ním a vámi.“

„Co tím chceš říci?“

„Snad jsem se vyjádřila dost jasně. Jestli hledáte u naší rodiny podporu pro svůj spor s Pierrem, tak ji hledáte marně. Jsem velmi smutná z toho, co se v minulých dnech přihodilo. Jsem velmi zklamaná. Nezachovala jste se správně!“ dokončí svoji řeč Andrea důrazně a sama teď ostře pohlédne do očí své matky. Ta zachová kamenný výraz, ačkoli uvnitř ní všechno vře.

„V tomto jsme se ženou zajedno,“ potvrdí stanovisko rodiny Honoré.

„Nechci žádné spory s vámi ani Pierrem, chci se s vámi domluvit.“

„Drahá matko, vaše slova a vaše činy jsou v příkrém rozporu. Nesluší se, aby dcera soudila jednání své matky, ale teď vás žádám o vysvětlení. Proč jste poslala lupiče do Pierrova paláce a proč jste chtěla nechat zabít nevinou sestru správce a její dvě děti?“ vykne dcera tvrdě a zásadní obvinění. Slova, jak ostře nabroušené dýky zasáhnou matku, ta se však ovládne naprosto dokonale.

„Vaše tvrzení je minimálně plné polopravd, Andreo. Nešlo o žádné lupiče,“ řekne hraběnka důrazně, „ale o muže, kteří s vědomím správce měli odnést můj majetek. Správce, asi po dohodě s Pierrem, mě však podvedl. Chtěla jsem předejít tomu, co se teď stalo. Pierre si chce přivlastnit veškerý můj majetek a odmítá mi ho vydat. Před tím pokušením jsem ho chtěla uchránit. A co se týká té nešťastné události se správcem, nic takového jsem nenařídila, šlo o svévolné jednání mého sloužícího, za které bude doufám po zásluze potrestán.“

„Nevím, madam, jaký jste měla úmysl. Bohužel z pohledu naprosto nestranného člověka je výsledek dost smutný. Umírali lidé a další naši přátelé byli ohroženi na životě. Je velká škoda, že jste se neodhodlala jednat se svým synem přímo, ale zvolila jste tento nešťastný způsob, jak se dostat ke svému údajnému majetku,“ řekne pan de Cavarlene, přičemž se pokouší zachovat co nejprívětivější mluvu. Není však tak dobrým hercem jako hraběnka i její obě děti, proto z jeho výrazu je možné číst vše, hnus, strach, pohrdání, odpor.

Tchýně si nepřátelského výrazu zetě dobře všimne, markýz ji nikdy v lásce neměl, ale takovým vyhraněným postojem, byť nevědomě vyjádřeným, je mírně vyvedena z míry.

„Hledat v tuto chvíli dohodu bude opravdu obtížné,“ dodá Andrea.

„Přesto je nalezení kompromisu nutné,“ odvětlí tvrdě Marion-Anne, „Jsem stále vaše matka a mám taky svá práva. Návrh, který mi dal Pierre, ten jste s ním taky projednali a odsouhlasili?“ zeptá se nakonec přímo.

„Jak zněl jeho návrh?“ otáže se Honoré.

„Chcete předstírat, že jste s ním o tom nemluvili?“ pohodí stárnoucí kráska pohrdavě hlavou, markýz pro ni není soupeř, „Ale prosím, tak vám ho zopakuji. Mám dostat zpátky práva na majetek po mém druhém muži, dokonce mi je Pierre ochoten vyplatit almužnu z mého majetku v jeho paláci. Ale co je nejhorší, mám se sbalit a na věky věkův se zahrabat na panství Besiere. Řekla jsem jeho návrh správně?“

„Ve své podstatě ano,“ přikývne suše pan de Cavarlene, který již je z rozhovoru značně rozrušený. Tak rád by té ženě něco řekl od plic, ale ctí její postavení tchýně a za druhé z ní má obrovský strach. Ještě aby svoji nenávist zaměřila i na jeho rodinu!

„Souhlasíte s mým synem?“

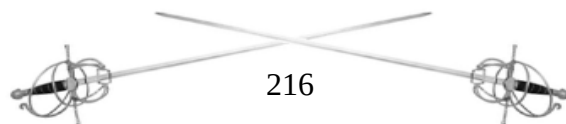
„Dá se říci. Po tom, co se stalo, tak jeho návrh ...“

„Ty s tím taky souhlasíš?“ nenechá hraběnka zetě domluvit, nevěnuje mu už žádnou pozornost, stal se pro ni vzduchem, teď se upřeně zadívá na dceru.

„Souhlasím,“ zazní očekávaná odpověď.

„Opravdu pěkná ukázka vděčnosti od dcery, o kterou jsem se vždy starala a tolik ji milovala,“ povzdechne si Marion-Anne, až příliš teatrálně.

„Drahá matko,“ ozve se Andrea jasným a pevným hlasem, „vždy vám budu vděčná za život, který jste mně dala, za mé vychování i za mé provdání za dobře zajištěného a navíc i milujícího muže. Ale v poslední době je vaše jednání velmi zvláštní. Důvodem, proč v tomto souhlasím s Pierrem, je obava z vašich dalších činů. Nikdo z nás nechce, abyste živořila v bídě.“

„Proto mi berete můj majetek a posíláte mě do vyhnanství? Nebo jste se domluvili a to, co je právem moje, jste si už rozdělili? Nemůžete se dočkat, až zemřu a chcete dědictví hned?“ vyřkne hraběnka velmi vážné obvinění, snažíc se ze všech sil potlačit emoce.

„Tohle už je příliš!“ zvolá rozhorleně pan de Cavarlene.

„Nic takového se nestalo,“ odvěti naopak dcera klidně, „Nic z toho, co je ve slepení paláce Almare, nechceme. Sama jste řekla, že vám Pierre nabídl částku, kterou je ochoten vám vyplatit, když přijmete jeho podmínky domluvy. O jak velkou částku jde?“

„Její výše není důležitá.“

„Víte dobře, že mi její výši bratr stejně řekne.“

„Nabídl mi čtvrt milionu liber.“

„Čtvrt milionu liber!“ téměř vykřikne Honoré, „Prý almužna! Vždyť je to obrovská suma!“

„Ale, ale,“ zasměje se teď Marion-Anne, „Jak se zdá, Pierre vám jaksi zapomněl říci, o jak velký majetek mě chce připravit,“ dodá jízlivě.

„Výše majetku ukrytého ve sklepení paláce Almare není podstatná,“ zastydí se za svůj projev údivu markýz.

„Mýlíte se, je velmi podstatná, dokonce klíčová. Dvacet let jsem se snažila, usilovně a neúnavně pracovala, abych nashromáždila velké jmění,“ nasadí hraběnka opět smířlivý tón, „Jste oba moje děti a uznávám vaše práva. Jsem připravena se rozumně domluvit. Vyřčená částka nebo dokonce i vyšší může být i pro vás, pokud nalezneme řešení.“

„Nejde nám o peníze,“ zopakuje její dcera.

„Peníze se hodí každému. Jen si představte, pane markýzi, co se s nimi dá všechno pořídit. Třeba daleko lepší dům, palác, zvelebit vaše panství. Jsem připravena se s vámi podělit, ale nejsem připravena podlehnout takovému nátlaku.“

„Co vlastně chcete?“

„Chci, abyste domluvili Pierrovi, abychom našli rozumnou dohodu. Vezmu si dvě třetiny svého majetku, zařídím si za něj v Paříži vlastní palác. Vy se Pierrem rozdělíte o zbývající třetinu, což vám zajistí víc, než onu zmíněnou částku. Můžeme žít v Paříži společně jako rodina, budeme se mít všichni dobře!“

„Madam, vaše slova znějí hezky, avšak mám jednu námitku,“ řekne Honoré vzrušeně, netušil ani ve snu, o jak velké bohatství se jedná, „Proč jste s takovým návrhem nepřišla před třemi dny? Proč jste se pokusila vzít si vše násilím? Proč museli zemřít lidé, abyste takto zmoudřela?“

„Zmoudřela?“ zatne pod stolem Marion-Anne ruce v pěst, až jí kluby zbělí, nad stolem však zachovává milý výraz ve tváři, „Pane markýzi, važte prosím svá slova!“

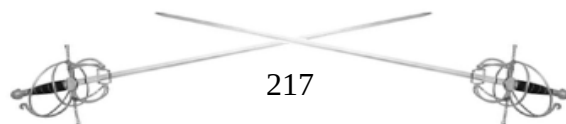
„A vy, madam, važte prosím, na koho a kam posíláte své vrahy!“ neudrží se pan de Cavarlene. Hned svých slov lituje, ale už jsou venku a nejdou vzít zpět.

„Pochopila jsem,“ povstane paní de Besiere a oba počastuje významným pohledem, „Domluvili jste se na mě. Nevěřím v nezištnost vašeho jednání. Možná pochopím Pierra, který mě viní ze zpackaného dětství, i když jsem mu tím zachránila život. Možná pochopím i tvého muže, Andreo, který mě nikdy rád neměl a možná se s Pierrem domluvil. Ale nikdy nepochopím tebe, Andreo. Jak snadno jsi zavrhla svou matku, která ti nikdy nepoložila ani jediné stéblo přes cestu!“

„Drahá matko ...“

„Ne, slova jsou tu zbytečná, Andreo. Zradila si mě, prodala si mě,“ otočí se hraběnka a volným krokem odchází. Jak ráda by řekla něco mnohem tvrdšího, ale tím by si nepomohla. Jak ráda by tomu hloupému markýzi vyškrábala oči, ale teď není vhodná příležitost. Ani jednou se neohlédne, sejde až ke svému kočáru. U něj vrhne pohled na Marka, ten může číst v jejím obličejí obrovské zoufalství a smutek, hledí do tváře zdrcené nešťastné ženy, jejíž oči se povážlivě lesknou. Její výraz se rázem změní, jakmile za sebou zavře dvířka kočáru. Vzteky zaryje prsty do čalounění sedačky a v jejích očích planou ohně zloby.

„Kristepane! Musím si dát něco ostrýho!“ vydechne markýz, hned jak tchyně opustí salónek.

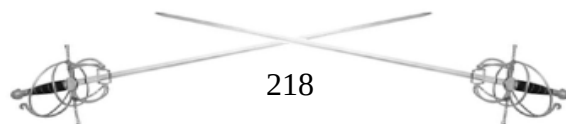

„Máte pravdu drahý,“ odvětlí smutně jeho žena, „Šlo o velmi ošklivý rozhovor.“

„Omluvám se, neudržel jsem se. Ale to její urážlivé obviňování ... já přeci nechci ani její ani Pierrovi peníze. Nebo se vám snad zdá, že se o vás starám špatně?“

„Vůbec ne, drahý,“ obejmě Andrea svého muže a políbí ho, „Jste znamenitý manžel i otec. Miluji vás.“

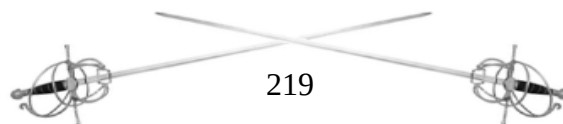
ČTYŘICÁTÁ ŠESTÁ KAPITOLA

SVĚDECTVÍ HORNÉ MACHAUTA

Svícen postavený na zemi spoře osvětluje sklepní místnost paláce Almare, v níž se nachází zajatý Horné Machaut. Leží stále spoutaný, s končetinami rozbolavělými, neprokrvenými, smrdící od vlastních výkalů. Zápach, který se od něho šíří, zvedá žaludek všech přítomných. A těch v tuto chvíli není ve slepení málo.

Na žádost pána domu markýze de Almare se sešla zasvěcená skupina urozených osob, před níž hodlá provést výslech zajatce. Předtím s ním hovořil sám a domluvili se na dohodě, která zajistí Pierrovi potřebné svědectví a vězni zachování jeho života.

V polokruhu tak stojí pan de Almare, dále hrabě de Godille, hrabě de Aboa, baron de Taille, markýz a markýza de Cavarlene. Nikomu z nich není do smíchu a to nejen z puchu, který musejí dýchat. Však si také Andrea dává před nos navoněný kapesníček.

„Chtěl bych vám všem velmi poděkovat za vaši ochotu zúčastnit se dnešní neobvyklé schůzky,“ promluví vážným hlasem Pierre, „Velice si vaší přítomnosti vážím. Všichni jste zasvěceni do tajností naší rodiny a jsem si jist, že se mohu spolehnout na vaši diskrétnost. Co zde bude řečeno, zůstane i nadále naším tajemstvím, potřebuji však pro své další záměry svědectví důvěryhodných osob.“

Přikývnutí všech přítomných mu je odpovědí, proto uspokojen pokračuje.

„Tento muž zde připravil loupežné přepadení mého paláce a také vydírání mého správce. Své bezbožné jednání završil pokusem o únos či vyvraždění rodiny mého správce, v čemž mu díkybohu zabránil můj přítel pan hrabě de Godille. S nasazením vlastního života. Jen díky statečnosti jeho osobně a jeho vojáků bylo zabráněno hroznému zločinu. Přitom pan hrabě zajal zde ležícího osovatele těchto odporých zločinů. On však nejednal z vlastní vůle, proto jsme mu dali na výběr. Může si zachovat svůj nehodný život, pokud bude ochoten učinit před touto naší společností pravdivé doznání. Sami mu můžete později položit otázky, abyste se přesvědčili o celé pravdě. Nic zde není vymyšleno, nic není připraveno, domluveno. Sami musíte posoudit, zda nelze ve snaze zachránit si svůj život. Jak se jmenuješ?“ obrátí se de Almare na svého zajatce.

„Horné.“

„Kde sloužíš?“

„Jsem kočím u paní hraběnky de Besiere.“

„Jak dlouho tuto svoji práci vykonáváš?“

„Už téměř pět let.“

„Co bylo tvým úkolem v její domácnosti?“

„Dělám paní hraběnce kočím a případně jí pomáhám řešit nějaké záležitosti,“ odvětí Machaut s obličejem staženým bolestí. Trpí jak fyzicky, tak psychicky. Leží tu ve vlastních výkalech, v poutech, okolo něho jeho soudci. Nemá však na výběr, pokud nechce, aby tento den byl jeho posledním. Hraje teď o svůj život.

„O jaké záležitosti šlo?“ pokračuje pán domu ve výslechu.

„Jsem bývalý voják a taky jsem pracoval pro kardinála de Richelieu jako špeh. Tak jsem se seznámil s paní hraběnkou, která ocenila moje schopnosti a vzala mě do svých služeb. Měl jsem možnosti využívat svých známostí a to jak mezi dalšími špehy Jeho Eminence, tak mezi obyvateli Paříže, v místech, kam Vaše Milosti asi nikdy nechodí.“

„Nebyl jsi vlastně jen obyčejným kočím.“

„Kočím jsem byl, ale někdy jsem dělal věci, které s tím příliš nesouvisely.“

„Připravil jsi vyloupení mého paláce?“

„Ne tak docela, Vaše Milosti. Nešlo o pravou loupež. Váš pan správce měl pustit do vašeho paláce muže, kteří odnesou věci, které patří paní hraběnce. Tak bylo všechno domluveno. Rozhodně bych moje jednání loupeží nenazýval.“

„Ale věci jste chtěli odnést bez mého vědomí! Je tak?“

„To je pravda.“

„Je též pravdou, že můj správce nesouhlasil tak zcela dobrovolně?“

„Pravdou je, že jsme na něj trochu přitlačili.“

„Přitlačili? Kdo přitlačili?“

„Já a paní hraběnka, za kterou jsem ho zavedl. Chtěli jsme ho donutit, aby s námi spolupracoval.“

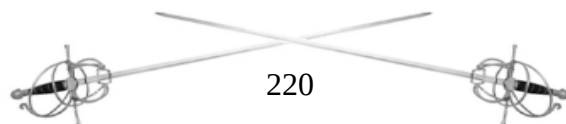
„Čím jste mu vyhrožovali?“

„Postrašili jsme ho. Kdyby nespupracoval, mohl by přijít o život on nebo jeho nejbližší,“ odvětí kočí, když předtím trochu zaváhá a podívá se na zachmuřené tváře okolo. Většina z nich zůstává ve stínu, nepřátelství v nich vyjádřené spíše vycítí než uvidí.

„Paní hraběnka de Besiere s vydíráním mého správce souhlasila?“

„Pokud vím, tak správci tuhle výhružku sama taky řekla.“

„Co jste pak udělali?“

„Najal jsem dvě skupiny mužů, jedna měla přijít do paláce a odnést majetek paní hraběnky, druhá měla hlídat tu první skupinu. Vlastně ještě další muži taky strážili dům sestry vašeho správce.“

„Proč jste hlídali její dům?“

„Aby správce náhodou svoji sestru někde neukryl a my tím nepřišli o výhodu, že kvůli svý sestře s námi bude spolupracovat. Vaše Milosti, musím ale říci, kdyby váš správce dodržel dohodu, nikomu by se nic nestalo!“ zdůrazní Machaut.

„Když jste zjistili zadržení vašich lidí v paláci, co jsi udělal?“ přejde pan de Almare předchozí poznámku vězně bez povšimnutí.

„Odjel jsem do Saint-Denis a tam jsme se střetli s muži pana hraběte de Godille.“

„Kdyby tam pan hrabě nebyl, co by se stalo?“

„Nevím ... ale pan hrabě tam byl.“

„Odpověz na otázku! Ale pravdu!“

„Chtěli jsme se zmocnit sestry pana správce a její dcery, aby se staly našimi rukojmími.“

„Dcery a matky? Byl tam ještě chlapec!“

„Ten měl zemřít, aby si pan správce uvědomil, že nás neměl zradit,“ odvěti kočí bez zachvění hlasu, což naopak vyvolá mrazení u některých přítomných.

„Co by se stalo s tou ženou a dívkou?“

„To nevím, to bysme rozhodli později. Asi podle toho, jak by se pan správce zachoval.“

„Byli jste připraveni i je utratit?“

„Nevím, Vaše Milosti, asi bych se o jejich osudu poradil s paní hraběnkou. Ty dvě jsme chtěli jenom unést!“

„Zastřelil si ty osobně jednoho z mužů pana hraběte?“

„To byl čestnej boj!“ zvolá Machaut, „Střetli jsme se v bitce, každý z nás bojoval jak nejlépe uměl.“

„Čestný boj, když se stateční muži snaží zastavit podle vrahy?“ vyjádřil svůj nesouhlas s předchozím tvrzením Pierre, ale jelikož zajatec neodpoví, obrátí se na přítomné, „Slyšeli jste výpověď zločince. Chcete se ho na něco zeptat?“

Okolostojící se po sobě podívají, taky vězeň přejíždí pohledem z jednoho na druhého. Nastane ticho, které se nakonec rozhodla přerušit markýza de Cavarlene.

„Paní hraběnka věděla o všech tvých záměrech?“ zeptá se.

„Paní hraběnka se domnívala, že má na svůj majetek právo. Dala mi příkaz, abych zajistil jeho přemístění a abych k tomu využil pana správce.“

„Nařídila ti, abys přitom vraždil?“

„Vraždil? Byla učiněna dohoda se správcem, kterou on porušil a podle toho měl zaplatit. Tak to bylo domluveno mezi ním a paní hraběnkou. Já jsem byl jen vykonavatelem.“

„Neodpověděl jsi mi. Poslala tě paní hraběnka do Saint-Denis vraždit?“

„Tu noc přímo ne. Ale měl jsem příkazy, pro případ, kdyby správce neudělal co má, tak abych já navopak udělal to, co mám udělat. Tak to bylo domluvený a já se toho držel.“

„Ale přímo ti neřekla, abys zabil chlapce a unesl ženu a dívku.“

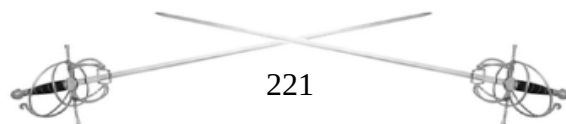
„Tu noc přímo ne, ale bylo to tak domluvený, spolupráce správce za život jeho nejbližších. Tak to bylo domluvený, říkám vám pravdu,“ snaží se Machaut nenechat všechnu vinu na sobě.

„Jeho tvrzení bohužel může potvrdit můj správce, kterému paní hraběnka vyhrožovala osobně, když ho tento darebák vlastně unesl a zavezl za ní,“ ozve se pan de Almare.

„Toto mohu potvrdit i já, byl jsem u toho, když nám o všem správce řekl a my potom plánovali opatření, jak loupeži zabránit a jak ochránit paní Kateřinu a její děti,“ podpoří slova přítele tichým hlasem pan de Godille.

„Všechno se zdá jasné, ten darebák nám řekl, co bylo třeba. Nemá smysl pokračovat v jeho výslechu,“ sdělí svůj názor pan de Aboa.

„Strpení,“ promluví trochu vzrušeným hlasem pan de Taille, „Mohu se taky na něco zeptat?“

„Samozřejmě, pane barone,“ přikývne Pierre.

„Řekls, že u paní hraběnky sloužíš už pět let, je to tak?“ položí otázku Horné.

„Ano, je to tak.“

„A také, že si vyřizoval některý neobvyklý záležitost.“

„Ano, to jsem řekl.“

„Pamatuješ na dobu, kdy musela paní hraběnka odjet do Anglie?“

„Pamatuju, jel jsem přece s ní.“

„Než jste odjeli, nevyřizoval si také nějakou záležitost?“

„Nějakou záležitost? Nerozumím.“

„Tou dobou byl zavražděn můj bratr. Nezařídils jeho vraždu?“ zeptá se přímo pan de Taille a pozorně se na spoutaného muže podívá. Ten znejistí, podívá se pátravě na pána zdejšího domu.

„Tohle nebylo v dohodě, pane markýzi,“ řekne téměř dotčeně.

„Tak zařizoval si to nebo ne?“ zopakuje baron vzrušeným hlasem.

„K tomu se nebudu vyjadřovat. Nic vo tom nevím,“ odpoví Machaut, ale jeho nejistota působí minimálně podezře.

„Nevěřím ti,“ poznamená baron.

„Pane markýzi, slíbil jste mi, že mě pustíte, když řeknu pravdu vo tom, co se stalo v minulejch dnech. Vo ničem dalším dohoda nebyla,“ odvolává se na slib kočí.

„Máš pravdu, tak zněla naše dohoda,“ připustí Pierre, „Ale odpověz na otázku pana barona!“

„Nic vo tom nevím,“ zopakuje zločinec znovu.

„Bohužel, víc z něho asi nedostaneme, příteli,“ řekne Armand, který má pro dotazy barona velké pochopení, nevěří však, že by se kočí doznal k něčemu, co mu nemohou prokázat.

„Ten darebák ale potvrdil jen to, co už bylo vám dobře známý! Ať z výpovědi správce pana markýze, nebo co jste sami viděli na vlastní oči. Za tak málo z toho vyvázne skutečně lacino,“ není spokojen pan de Taille.

„Asi máte pravdu, pane barone. Mně však jde pouze o jednu zásadní věc, abyste jeho výpověď slyšeli na vlastní uši a mohli ji potvrdit. Bohužel, pane barone, k té staré záležitosti si může vymyslet co chce a my mu stejně nemůžeme nic prokázat,“ odvětlí se značnými rozpaky pan de Almare.

Horné si přejede rukou přes orosené čelo, ucítí studený pot. Výslech kočího hraběnky v něm vyvolal staré vzpomínky a velmi ho rozrušil.

„Má ještě někdo otázky?“ zeptal se Pierre a když se nikdo neozve, pokračuje, „Pak bych vás požádal, abychom se přemístili do salónku, kde je připraveno malé pohoštění. Mám již připravenou výpověď tohoto zločince, kterou on podepíše a vás pak požádám o její potvrzení.“

Nikdo neprotestuje, každý už touží opustit puchem prošpikovanou sklepní kopku, proto sám pán domu osobně otevře dveře a vybidne své hosty k odchodu. Cestou nahoru nařídí správci, který čeká u schodiště ve vestibulu, aby nechal Machauta podepsat výpověď a přinesl ji za nimi do modrého salónku.

Společnost se přesune do zmiňovaného prostoru, s potěšením přijme pohár vína. Nálada panuje zádušná, nikomu není do řeči. Vlastně všech se záležitost nějakým způsobem dotýká, byť někoho méně a někoho více. Padne jen pár slov, než správce přinese listinu a než na ni přítomní připojí své podpisy.

„Raději už půjdeme,“ řekne rozechvělým hlasem pan de Cavarlene, jeho žena s jeho názorem kývnutím hlavy vyjádří souhlas.

„Jak si přejete. Velice vám všem děkuji,“ říká rozpačitě pan de Almare a posléze své příbuzné doprovodí až ke vchodu. Již se setmělo, odpoledne se zlomilo ve večerní čas.

Další tři šlechtici se mezitím rozvalí v křeslech, popíjejí víno a mlčí. Pan de Taille si usrkává velmi decentně, ruce se mu chvějí. Možná ten darebák ve sklepě zařizoval před necelými dvěma roky vraždu jeho bratra, jenže jak ho přimět k výpovědi?

Hrabě de Aboa se poněkud křečovitě usmívá, vlastně všechno způsobil on, když objevil tajemství kněze Paula Deriera. Co se pak všechno za necelé dva roky stalo!

Hrabě de Godille si pohrává s pohárkem v rukách. Všechno se pro něho hrozně zamotává, o to více, že je milencem markýzi de Cavarlene. Příjezd její matky a její aktivity jsou hrozbou i pro jeho pečlivě strážené tajemství. Navíc před dvěma dny byl vážně ohrožen jeho život, měl vlastně velké štěstí, když z bitky vyvázl bez zranění.

Pan de Almare se vrátí a rozhodně společnost nerozveselí. Chvějící rukou se chopí pohárku, zhluboka se napije a začal převracet podepsanou listinu, kvůli které se tato tajná schůzka vlastně konala. Pak se posadí mezi své přátele a papír odloží na stůl.

„Co s tím chcete dělat?“ zeptá se Geoffi.

„Pokusím se požádat krále, aby mou matku vykázal na její panství v Besiere. Snad se mi můj zámysl povede, jinak nebude klid,“ procedí markýz mezi sevřenými rty.

„Dobrý nápad, jen ho uskutečnit. Nebude lehké krále přesvědčit.“

„Já vím, ale asi nemám jinou možnost. Nechci své matce vydat majetek, který nahromadila za podivných okolností, část také asi pochází z dědictví po mém otci. Je velmi nebezpečná pro všechny.“

„O tom bych mohl vyprávět,“ povzdechne si Horné.

„Hlavně si dávejte pozor, když budete vycházet ven. Doufám, že vám kapitán vašich Švýcarů zajistí dobrou ochranu,“ varuje znovu Armand.

„Mohla by se snažit nechat mě zabít?“

„A nevyřešila by vaše smrt všechno?“ zeptá se pan de Aboa a markýzi přeběhne mráz po zádech. Jak uvažují jeho přátelé o ženě, která mu dala život a pak ho navždy opustila. Stále si nechce připustit, že by mohla zajít tak daleko, aby objednala vraždu svého vlastního syna.

„Když jsme se takto sešli zase po delší době pohromadě, jak se vám vlastně daří? Co děláte?“ zeptá se Geoffi, pochopí nutnost odlehčit rozhovor i dusnou atmosféru.

„Já si nestěžuji,“ usměje se trochu křečovitě pan de Taille, „Se svou ženou prožívám krásný chvilku. Sblížil jsem se i s její rodinou. Až nastane jaro, chystáme se na delší čas odjet na moje panství, možná tam zůstaneme do podzimu. Tohle se ale ještě uvidí, podle toho, jak se tam bude má žena nudit.“

„Však se jí na vašem zámku bude líbit,“ poznamená pan de Godille.

„A co vy? Byl jste favoritem kardinála Richelieua,“ pokračuje Geoffi v otázkách.

„Poněkud přehnané tvrzení, spíše bych řekl, že mi Jeho Eminence poskytla trochu přízně.“

„Sloužíte teď jeho nástupci, panu kardinálu Mazarinovi?“

„Tak trochu, ale opravdu jen trochu. Sice mi sdělil, že s mými službami počítá, ale ve skutečnosti na mě tak trochu zapomněl.“

„Opravdu?“ podíval se na mladíka nedůvěřivě pan de Aboa.

„Ano, vždyť vidíte, abych se zabavil, tak chodím hlídat počestný vdovy,“ zažertuje Armand, tento vtíp se ale příliš nelíbí Pierrovi, kterému přelétne přes obličej stín.

„Zase jste měl svoje pověstné štěstí. Ani škrábnutí a kolem vás hvízdají kulky. Ale asi to tak má být, zatím vás Bůh neopouští.“

„Snad mi Boží přízeň vydrží i nadále. Pane hrabě, vy se teď máte asi více než dobře, ne? Váš dobrodinec Monsieur se již vrátil z lázní, jak jsem onehdá někde zaslechl.“

„Jsem stále v jeho oblibě, ale on se výhradně věnuje zábavě a na politiku už zapomněl.“

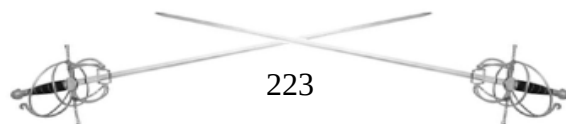
„Tomu sám nevěříte,“ rozesměje se pan de Godille.

„Přesto je tomu tak. Sám mi řekl, jak se v poslední době sblížil se svým bratrem, vlastně nikdy mezi nimi nebyl vztah tak idylický. Snad jeho chování ovlivňuje nemoc jeho bratra, snad přibývajících roky, těžko říci.“

„Možná jen chce být bratrovi více na očích, aby třeba změnil své nepříznivé rozhodnutí o regentství, nemyslíte?“

„Ted' vyzvídáte nebo jen konstatujete?“ zasměje se na oplátku Geoffi, pak se však obrátí na markýze, „Usiloval jste o místo u dvora. Tyhle svoje plány jste už vzdal?“

„Vlastně pro tuto chvíli ano. Jsem tam občas zván, ale již se nesnažím zajistit si nebo spíše koupit si nějaký oficiální úřad. Není kam spěchat. Ted' se mi vše zkomplikovalo s návratem mé matky.“

„Tomu věřím. Přeji vám, abyste byl úspěšný a zajistil si soukromou audienci u krále. Nechcete s tím pomoci? Třeba právě přes králova bratra?“

„Děkuji za vaši nabídku, ale zkusím si vyžádat audienci u krále jiným způsobem,“ odvětil pan de Almare, který Monsieura nepovažuje rozhodně za nejlepšího přímlovce. Má už svůj plán, který spočívá v jeho dobrých vztazích s kardinálem Mazarinem, který se stále ještě nevzdal myšlenky získat ho do svých služeb. V mladíkovi vycítil budoucího schopného diplomata a takových je vždy třeba.

Přátelé posedí ještě asi půl hodinu ve stejné sestavě, jako první se omluví baron de Taille a odkvačí oblažovat svou novomanželku. Další tři šlechtici zvýší přísun vína, pročež za další hodinku se atmosféra uvolní. Přesto se střeží dotýkat se některých kapitol minulosti, především však spiknutí markýze de Cinq-Mars, kde každý z nich hrál jinou roli, ale všech se jich svým způsobem významně dotkla. Pierre ztratil mnoho ze svých iluzí a svým způsobem i přítele, Armand si vysloužil tučnou odměnu a nabídku na spolupráci s Mazarinem a Geoffi silněji přimknul k Monsieurovi, byť díky tomu musel nějaký čas strávit ve vyhnanství. Ale i tak naleznou mnoho témat, která stojí za řeč. Například ženy.

HORNÉ MACHAUT SE LOUČÍ

Druhý den ráno přikáže markýz de Almare propustit Machauta. Vězně vyvedou pod dohledem kapitána Rotha vchodem pro služebnictvo. Po takové době v poutech má velké problémy udržet rovnováhu, vlastně se spíše potácí. Přesto nikoho ani nenapadne, aby ho podepřel. Naopak, jak prochází mezi služebnictvem, všichni se odvracejí a zakrývají si nos. Páchne opravdu hrozně, všichni si oddechnou, když ho doslova urostlý kapitán vykopne ze dveří na dvůr.

„Budu počítat do pěti, jak budeš potom na pozemku paláce, nechám tě zastřelit,“ počastuje ho Švýcar pohrůžkou na závěr. Sice trvá déle, než se kočímu podaří na vratkých nohách opustit nádvoří, přesto na něho nikdo nezaútočí.

Služebník hraběnky se rozhlédne. V této části Paříže je v takovém stavu podezřelý, musí se rychle dostat za někým, komu může důvěřovat. O myšlence zamířit k domu hraběnky ani neuvažuje. Ta určitě už ví o jeho zajetí a možná se jí také syn pochlubil o jejich dohodě, kdy mu slíbil život za výpověď. Sotva vyvázl z jedné smrtelné pasti a už se možná před ním otevírá další. Zná dobře svou paní. Nemůže čekat její odpuštění jeho neúspěchu a hlavně ona nebude chtít nechat na živu jediného svědka, který ji osobně spojuje s událostmi minulých dní.

Machaut se neustále ohlíží, tře si ztuhlé ruce, které se ještě nestačily pořádně prokrvit a už se do nich dala zima a znova tuhnou. Snaží se vyhnout korzujícím lidem, ovšem touto dobou vyrazilo služebnictvo z lepších rodin na nákupy a pohrdavě a s odporem na něho hledí. Znovu se nervózně ohlédne. Co jestli už nějaký vrah čeká před palácem, až ho pustí? Pokud by na něho teď někdo zaútočil, nemá v takovém stavu šanci se ubránit. Proto, jak nejrychleji může, spěchá směrem od noblesnější části velkoměsta do míst, kde kraluje chudina, malé uličky, špatně udržované domy, ale kde také může najít pomoc.

Kapitán Roth má jiné starosti. Když se s odporem zbaví zajatce, zamíří rovnou za markýzem, aby ho informoval o splnění svého úkolu. Najde ho zamyšleného, pokynem ruky ho pán zadrží.

„Pane kapitáne,“ promluví po chvíli, „jak je zabezpečen palác?“

„Podle mého přesvědčení dostatečně, Milosti.“

„Jste si jistý? Neměl by se zvýšit počet mužů, které máte v tuto chvíli?“

„Většímu počtu vojáků se rozhodně bránit nebudu, Vaše Milosti.“

„Nejde jen o palác,“ dotkne se pan de Almare rukou nevědomky svého spánku, „ale také o mou bezpečnost. Když cestuji v kočáře, jste schopni mě ochránit proti najatému vrahovi nebo vrahům?“

„To záleží na okolnosti,“ znervózní teď Roth, netušil, že by situace mohla být až tak vážná.

„Pane kapitáne, vysvětlíte mi, co znamená slovo okolnosti. Jste si jistý trvalým zajištěním mé bezpečnosti?“

„Vaše Milosti, kladete mi složitou otázku. Jsou různé okolnosti. Kdyby se mělo jednat o nějakého jednotlivce či menší skupinku v ulicích Paříže, měl by doprovod stačit. Pokud bychom však vyjeli mimo město a mohli padnout do léčky či stát proti většímu počtu mužů, tak bychom vás s pár vojáky obtížně ubránili.“

„Nechystám se cestovat nikam daleko, ale i tak se domnívám, že bychom měli zvýšit jak ostrahu paláce, tak moji osobní.“

„Vaše Milosti, hrozí vám nějaké konkrétní nebezpečí?“ je už dost rozrušen Švýcar, zodpovídá za svého zaměstnavatele a kdyby ho nedokázal uhlídat, byla by zničena jeho pověst. Nejen by si ho už asi nikdo nenajal, ale i ve svých očích by přišel o svou čest.

„Tím si nejsem jistý, pane kapitáne. Ale nelze vyloučit vlastně nic. Ani možnost, kdy by se mě mohl někdo pokusit zabít. Nejde o konkrétní hrozbu, spíš nechci nic podceňovat. Chci, abyste však postupoval tak, jako by hrozba byla skutečná. Palác musí být střežen zesílenými hlídkami ve dne v noci a kdykoli někam pojeďu, chci větší doprovod.“

„Zařídím zvýšenou ochranu Vaší Milosti. Když Vaše Milost ponechá svoji bezpečnost na mně, najmu další spolehlivé muže. Znáám některé, kteří asi budou v tuto chvíli volní.“

„Zaříd'te navýšení počtu vojáků. A kdyby nebyli volní, tak jim nabídněte víc, než jim dávají ti, co je hlídají teď.“

„Milosti, takový postup by asi nebyl možný. Ti, co chci přivést, by nikdy neporušili své slovo, i když jim nabídnete víc,“ odvětí Roth hrdě a když vidí zklamaný výraz v očích markýze, rychle dodá, „Vaše Milosti, nepochybně Vaší Milosti spolehlivé a zkušené muže ještě během dnešního dne seženu. Je zima, mnoho panstva nikam necestuje, nekoná se žádná královská výprava.“

„Spoléhám na vás, pane kapitáne.“

„Milosti, jsem vašimi slovy poctěn a udělám všechno, aby byla Vaše Milost vždy v bezpečí. Možná by bylo dobré, kdyby Vaše Milost nosila drátěnou košili.“

„Drátěnou košili do společnosti? Nebo rovnou brnění ... ne, promiňte, pane kapitáne, nijak se vás nechci dotknout a zlehčovat vaše dobře míněná slova. Bohužel jen obtížně mohu pod šaty do společnosti umístit takovou ochranu.“

„Vaše Milosti, jsou velmi tenké a přesto velmi účinné vesty, utkané z tenkých, ale pevných drátků. Jsou sice velmi drahé, ale vaše bezpečnost ...“

„Domluvte se s panem Vincentem, ať vám poskytne prostředky. Ale pochybuji, že bych ji využil.“

„Můžete si ji vzít, jen když budete cestovat v místech, kde by se nebezpečí zvýšilo. Pokud by Vaše Milost však chtěla jet mimo město, tak prosím Vaši Milost, aby mi dala včas vědět a já zajistím daleko početnější doprovod.“

„Nikam se nechystám, ale budu na vaše slova pamatovat. Když už jsem zmínil mého správce, bohužel i on a jeho blízcí jsou stále ještě v nebezpečí. Sam dobře víte o pokusu je před pár dny zavraždit. Ani v jeho případě nesmíte polevit v ostraze,“ upozorní markýz.

„Vaše Milosti, pan správce na mou radu nevychází z paláce, stejně jako jeho sestra i její děti. Před jejich komnatami mám stále svého muže a pokud někdo z venku přichází za panem správcem, podrobujeme ho důkladné prohlídce. I když je příchozím prodávající, kterého známe a chodí sem často.“

„Vše jste nastrojil znamenitě, pane kapitáne,“ pochválí svého strážce mladík a ten povyrostle o půl stopy, „Ale čas běží a když se delší dobu nic nepříhoda, může pozornost a ostražitost opadnout. Na takový okamžik by mohli čekat lidé, kteří mu chtějí ublížit.“

„Vaše Milosti, kolik mužů mám tedy najmout?“

„Nechávám jejich počet na vás, pane kapitáne, peníze nehrají žádnou roli. Bude-li třeba deset, najměte deset. Bude-li třeba víc, tak víc. Ale ne zase za každou cenu, vezměte jen ty, kterým naprosto důvěřujete.“

„Vaše Milosti, nikdy bych si nedovolil přivést do paláce Vaší Milosti vojáka, kterému bych naprosto nevěřil,“ odvěti Švýcar a v jeho hlase je poznat dotčení, „Zvláště v době, kdy Vaší Milosti může hrozit nebezpečí. Jen muž, kterým jsem si zcela jistý, může být v blízkosti Vaší Milosti se zbraní.“

„Věřím vám, pane kapitáne,“ řekne svým osobitým a odzbrojujícím hlasem Pierre, „Jen jsem trochu nesvůj, neboť musím být takto ostražitý. Není nic příjemného myslet na skutečnost, že někde venku je muž nebo skupina mužů, kteří dostali již za můj život zaplacen.“

„Pokud tomu tak je, tak budou muset peníze vrátit. Vaše Milost může být klidná, přes moje muže se žádný takový ničema k Vaší Milosti nedostane,“ řekne Rozh velmi pyšně.

„V to doufám, pane kapitáne. Naprosto vám důvěřuji, vždy jste si svoji práci zastal výborně. Zároveň ale nechci, aby každý můj doprovod vypadal, jako by vypukly manévry. Vždy zvažujte a přizpůsobujte velikost mého doprovodu daným okolnostem.“

„Vaše Milost se může spolehnout. Vaše Milosti, dovoluji si však požádat, aby Vaše Milost ráčila dopředu oznámit, kam se chystá cestovat. Má žádost je troufalá, ale jen tak se mohu na zajištění bezpečnosti Vaší Milosti dobře připravit.“

„Dozvíte se vždy včas, pane kapitáne, kam pojedeme. Vůbec mě taková opatření netěší, ale jsem ještě mladý a mnoho jsem si života neužil, než abych ho hloupě riskoval,“ dodá smutným hlasem markýz, smířený s omezením svého soukromí.

Horné Machaut dorazí ke dveřím domku na okraji města. Přijde mu otevřít asi čtyřicetiletá žena, celá sedřená a shrbená, oblečená do otrhaných šatů. Je matkou dívky, která slouží jako prostitutka a jejíž služeb kočí občas využívá. Dokonce se s ní sblížil více, než je obvyklý na vztah mezi zákazníkem a prodávajícím se. Zalíbila se mu a občas ji podporuje, včetně její matky.

Nečiní tak však zcela nezištně. Kočí si tím vytvořil zázemí, kam se může uchýlit v případě problémů a kde má i svoji tajnou skrýš. Domek sestává jen ze dvou místností, jedna patří matce a druhá její dceři. Ve svém kutlochu dívka přespává a také poskytuje služby zdejší chudině, někdy jen za odměnu v naturáliích, jako je kus chleba, kousek masa, ždíbec mouky. Za výdělky v hodnotách pár sou vyrazí o trochu dál, ale její klientelu tvoří jen o něco lépe postavená vrstva, než ze které je ona sama. Rozhodně nenarazí na lepší zákazníky, s výjimkou Machauta.

Teď se ukazuje, jak mu taková drobná úsluha, v podobě občasné podpory rodiny, může přijít vhod. Když ho totiž žena pozná, její strnulý výraz roztaje do širokého úsměvu.

„Potřebuju se u tebe na chvíli schovat a taky trochu vočistit,“ řekne návštěvník stroze.

„Ale jistě, pane Horné, jistě. Jste vždy v mém domě vítán, jistě zase přinášíte nějaký malý dáreček,“ hlaholí ženština.

„Dáreček teď nemám, ale když mi pomůžeš, dostaneš později velkej dárek,“ usměje se na ni mile.

„Můj dům je vám k službám, pane Horné.“

„To jsem rád. Musím se převlíknout a taky umejt, smrdím jako prase.“

„Všimla jsem si, pane Horné. Něco se vám stalo?“

„O tom pozdějc. Jdu teď do pokoje tvý dcery. Je doma?“

„Ne, Lojzička je ve městě.“

„To nevadí. Počkej tady,“ poručí ženě kočí a vstoupí do druhé místnosti. V krátké době odtáhne z rohu postel, rozvranou, která musela vytrpět ne jeden milostný akt a o jejíž udržování se nikdo příliš nestará. Je trochu napnutý, protože pod hliněnou podlahu před časem umístil vak, ve kterém má zásoby pro podobnou příležitost. Ovšem také ho mohla Lojzička vytáhnout a vybrat, ačkoli ji velmi důrazně poučil, že v takovém případě by se hodně zlobil a veškerá jeho pomoc by skončila.

Jen holýma, prokřehlýma a stále rozbolavělýma rukama začal hrabat v místech, kde svoji tajnou zásobu ukryl. Za okamžik se jeho výraz změnil. Ze polozmrzlé půdy, v domě se topí spíše symbolicky, vytáhne kožený vak. V rychlosti z něho vyklepe nazmrzlou půdní tříšť a vysype jeho obsah na postel. Objeví se dýka, pistole a také zacinkají mince. O ty se obával nejvíce, naštěstí jeho vydržovaná Lojzička

nenášla odvalu se jich dotknout. Kromě obdivu, a svým způsobem i lásky k němu, cítí velký respekt a považuje ho za muže, kterého není radno neuposlechnout.

Peněz není mnoho, ale pro tuto chvíli stačí. Vyndá z váčku několik z mincí a odnese je matce své nevěstky.

„Sežeň mi nějaký šaty, tyhle teď nemůžu použít,“ nařídí jí. Škaredná žena převezme mince, jako by byly svátost a s úklonami běží splnit úkol. Cestou přemýšlí, kolik sou ji zbude, když nalezne vhodný oděv pro svého hosta v přijatelné ceně.

Lojzička se dostaví kolem poledne, to už je návštěvník převlečen, když svou očistu provedl ledabyle, pouze hadrem namočeným do studené vody, proto se nepříjemného zápachu zcela nezbavil. Ovšem v těchto místech není smrad neobvyklým hostem, ostatně ani v mnoha palácích tomu není jinak, tam je však přehlušován drahými voňavkami. Chudina pochopitelně jen těžko může kupovat drahé vůně, proto si na stálý puch postupně zvykla.

Machaut se s Lojzičkou přivítá, pochválí ji, jak dobře mu ochraňovala jeho majetek a hned ji využije. Pošle ji za svým přítelem, za dvě hodiny se v chatrči objeví další dva muži. Jde o třicátníky, kteří již s kočím v minulosti spolupracovali. Jsou přístupní pomoci, zvláště když jim je slíbena odměna.

Jak rozumné bylo se uchýlit do bezpečného úkrytu a sehnat si i další dva muže, se ukáže v pozdním večeru. Machautovi, toho času se rozvalujícímu v posteli s Lojzičkou, oznámí jeden z jeho pomocníků, že se poblíž domu potulují čtyři individua. Kočí na nic nečeká, dooblékl se, protože ač se s dívkou miloval, odložil toliko malou část oděvu. V zimě, jež v domě panuje, jde o moudré opatření. Avšak místo aby odešel, pouze zhasne světlo, schová se do rohu místnosti a své dva pomocníky umístí do rohů dalších. Takto očekávají návštěvu, pokud mají ti podezřelí muži skutečně spadeno na něj. Obě ženy se krčí v rohu čtvrtém a ani nedutají.

A skutečně. Za další půlhodinu vklouzne do temné místnosti první stín, za ním druhý a třetí. V ten moment rozžehne kočí svíci, která osvětlí nejen místnost, ale také tři pistole, které míří výhružně na trojici nezvaných návštěvníků.

„Pan d’Holfene, jako bych si to nemyslel,“ ušklíbne se Machaut.

„Pan Horné,“ odvěti stejným způsobem šlechtic, přičemž sám sobě nadává, jak naivně vlezl do pasti. I oni mají pistole, ale zkusit v takovém prostoru rozpoutat boj, zvláště když je obránci domu mají na mušce, by byla sebevražda.

„Copak vás sem přivádí?“ pokračuje v posměšném tónu kočí.

„Vy, pane. Zmizel jste jak pára nad hrncem a neřekl ani popel. Proč ste nepřišel za paní hraběnkou, když vás pustili?“

„Proč? Přijít sem klidně moh, jenže bych taky už nemusel vdejt!“

„Tomu nerozumím.“

„Ale dobře rozumíte. Pane d’Holfene, nebudeme to protahovat. Poďme rovnou k věci. Voba dobře víme, proč ste tady. A se zbraněma!“

„Co to vykládáte? To máme v takový čtvrti chodit nahý? Máte mě za blázna? A proč sem tady? Když ste se vypařil, poslala mě paní hraběnka za váma.“

„Že ste mě tak rychle našel.“

„Tohle nebyl problém, přece sám víte, že palác Almare sledujeme. Takže už dávno víme, kde ste.“

„A že dete v noci, s dalšíma chlapama a vyzbrojeně!“

„To sme si už řekli. Buďte tak laskavej a doprovodte mě za paní hraběnkou.“

„Máte mě za šilence?“ rozesměje se kočí, „Život mě ještě nevomrzelo!“

„Hergot, nechte už toho. Chce s váma jenom mluvit.“

„Naposled. Ne, pane d’Holfene. A teď pozorně poslouchajte. Vy a jeden z vašich mužů tady zůstane se mnou. Další dva, vo tom dalším venku taky vím, tak ty se seberou a podle vašich rozkazů půjdou sehnat prachy. Nechci moc, ale něco na cestu.“

„Na cestu?“ zeptá se šlechtic a nedůvěřivě se na bývalého služebníka hraběnky podívá.

„Jo, na cestu. A hodně dlouhou. Rozhod sem se zmizet vod vás a vod ní co nejdál. Však já už se vo sebe postarám. Ale potřebuju něco pro začátek.“

„Kolik chcete?“

„Dvě stě pistolí!“

„Zbláznil ses, chlape?! Kde mám tolik peněz vzít? Nebo snad mám toho svýho chlapa poslat za paní hraběnkou?“

„To bych vám neradil,“ rozesměje se kočí, „Ta by vám tak poslala leda kytku na hrob. Vostatně, asi byste jí špatně vysvětloval, proč ste byl takovej hlupák, kterej vlezl jak vovce do pasti.“

„Pozor, pane, važte slova!“

„Nebo co? Pane d’Holfene, čím rychlejc budete dělat, tím dřív můžete vodejít. Podívejte, míří na vás tři pistole, to je vždycky nebezpečný, co když se prst zachvěje a výde rána, co pak? Tu kulku už nikdo do hlavně nevrátí! Tak se rozhodněte. Ale moc neváhejte, teď už je to dvěstě deset pistolí!“

„Ničemo!“

„Dvestě dvacet!“

„Nemám tolik peněz!“

„Dvestě třicet, anebo kulka za pár sou!“ je nekompromisní kočí.

„Tak dost, dobře, zkusím ty prachy sehnat. Ale nebude to jednoduchý!“

„Máme dost času, celou noc. Ale k ránu, když nebudou mince tady cinkat, tak voba dostanete kulku do hlavy. Na tohle pamatujte.“

„K čertu s váma. Musím se ale domluvit se svým mužem. Ale ne nahlas, přeci vám nevyzvoním, kde mám svoje zdroje.“

„Jak je libo. Ale podraz – kulka. Nedoražení včas – kulka. Pokus utýct – kulka.“

„Nechte už těch výhrůžek,“ mávne znechuceně rukou Geofri, obrátí se k jednomu z mužů a začne mu něco šeptat do ucha. Kočí z nich nespouští oči, prst na spoušti a hlavní sleduje vydíraného vraha. Na těch pár kroků nejde minout, což si uvědomují všichni.

Další čtyři hodiny zůstane setrvalý stav. Obě ženy se přesunou do vedlejší místnosti a schovají se za postel, pan d’Holfene a jeho doprovod sedí na zemi, okolo nich dva muži s pistolí v ruce. Třetí občas dovnitř nakoukne, hlídá okolí. Situace se změní až po zmíněné době, kdy dorazí vyslanec s penězi. Skloní se ke šlechtici a něco mu šeptá, pak mu předá těžký váček.

„Je tady ale jen dvěstě pistolí, víc nešlo tak rychle sehnat!“ povstane pan d’Holfene a předá výkupné.

„To ale není v dohodě,“ zavrtí hlavou kočí.

„Je to dost.“

„Dost? Tak co když vás zastřelíme, budeme mít peníze a eště vaše věci!“

„Nechte toho! Máte dost, abyste moh zmizet a další si jistě nakradete pozdějc!“

„Tak víte co?“ odvěti po dramatické pauze Machaut, „Přidáme k tomu věci vašich dvou lidí. Vás, že ste šlechtic a jejich vůdce, tak vás vynecháme. Ale chci věci těch vašich partáků!“

„Jak to myslíte?“

„Nechaj tady všechno, co maj u sebe!“

Oba muži, jichž se nápad vyděrače dotýká, začnou vykazovat známky nevole, ale pan d’Holfene je umlčí pokynem ruky. Svěsí hlavu a mlčí, jsou si jisti, že ztrátu dostanou nahrazenou. Odevzdají obsah kapes, ostatně nic moc, k tomu dvě dýky a dvě pistole.

„A co šaty?“ ušklíbne se kočí.

„Šaty? Víte, jaká je venku zima?“

„Tak zůstanou tady a vy si je tu vyzvednete! Svlíknout!“ zavelí Machaut a zvednutím pistole doprovodí svůj příkaz. Oba muži začnou velmi neochotně s požadovanou procedurou, nakonec skončí, jak je pán Bůh stvořil. Hned se do nich dá hrozná zima, zakrývají si rozkrok a začínají se klepat.

„Už ste spokojenej?“ zasyčí Geofri.

„Jo, už sem,“ ušklíbne se Horné a dodá, „Já a moji lidi teď vodejdeme! Vy dva naháči, můžete si vlízt do postele a zahřát se, než vám sem někdo donese náhradní šaty. A vy, pane, počkejte tak čtvrt hodiny, nechám svý muže, aby mířili tu dobu na vchod, aby vás nenapadlo mě sledovat.“

„Ste vopatrnej,“ konstatuje pan d'Holfene, který teprve teď pochopí záměr svého soka. Tím, že vysvlékl jeho muže, zabránil jim, aby ho mohli pronásledovat. Těžko ho budou honit nazí. On zatím bude mít čas zmizet.

„Proto sem na živu,“ pokrčí rameny kočí, zatímco jeden z jeho mužů sbírá svršky. Jeden z plášťů si přivlastní kočí. Zajde pak za svými chráněnkami a každé dá po jedné pistolí. Obě s radostí přijmou mince a radují se z nich jak malé děti.

„Pane d'Holfene,“ řekl Machaut na rozloučenou, „Vyřid'te paní hraběnce, že se mi u ní sloužilo dobře. Ale protože chci zůstat naživu, tak ji vopouštím. Nemusí se bát, zmizím hodně daleko, takže jí nijak nebudu moc uškodit. Pan markýz de Almare má sice moji výpověď, což byla cena za můj život, ale moje svědectví nikdo už nevyužije, protože budu hodně daleko. Vymyslete si nějakou historku, jak sem vám vzkaz předal, abyste nebyl za hlupáka.“

„Přát vám šťastnou cestu a dobrý pořízení nebudu,“ odsekne šlechtic.

„To taky nečekám,“ rozchechtá se bývalý kočí a se svými druhy zmizí ve tmě za dveřmi.

SETKÁNÍ MARKÝZE DE ALMARE S JEHO VÝSOSTÍ

V následných dnech se život v rodině markýze de Almare vrací do normálních kolejí. Jeho palác je neustále střežen, on sám vychází pouze s velkým doprovodem a jeho správce nevychází vůbec. Markýz de Cavarlene a jeho žena se uklidní, on se opět dostane do polohy spokojeného pecivála, zatímco jeho daleko živější a náročnější manželka obnoví styky se svým milencem. Tomu hned na první schůzce vyčiní, že se málem nechal zabít a jí tak mohl připravit velké trápení.

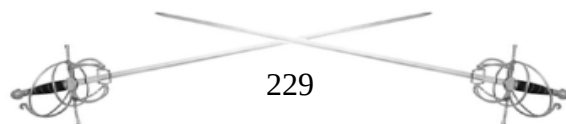
Také u hraběnky de Besiere dojde k nastolení tak říkajíc rodinné pohody. Paní domu už tolik nesekýruje služebnictvo, ve kterém došlo ke změně na postu kočího. Pan d'Holfene ohlásil, že už Machauta neuvidí, ona se neptala na nic dál a on tak nemusel nic vysvětlovat. Hraběnka pokračuje v utužování vztahu s rodinou de Vendome, kam chodí na oficiální návštěvy, poté se stýká s vévodou i neoficiálně. Snaží se také o sblížení s jeho synem vévodou de Beaufort, který ji však svou neomaleností příliš nenadchl. Příprava boje o politické posty potřebuje daleko chytřejší a společensky lépe vystupující velmože.

Hrabě de Godille., kromě schůzek na neutrální půdě s markýzou de Cavarlene, pokračuje v intenzivní komunikaci s panem Daudetem. Ovšem jeho zprávy jsou většinou nezajímavé, proto může hraběte de Chavigny informovat jen o nic neříkajících schůzkách či jednání princů. Ale to samé se dozvídá o hraběnce de Besiere.

Jediným, kdo vyvíjí aktivní činnost, tak zůstává markýz de Almare, který se rozhodl realizovat svůj plán a požádat krále o vykázání své matky do exilu. Sjedná si schůzku s kardinálem Mazarinem a sejde se s ním přímo v královském paláci Saint-Germain-en-Laye, kde v přítomnosti královské rodiny ministr tráví většinu svého času. Svým milým, úslužným a přitom přirozeným vystupováním si získává stále vyšší přízeň jak Jeho Výsosti, tak Jejicho Veličenstva. Ovšem stále nemá vyhráno, ačkoli se jeho pozice upevňuje více, než si někteří princové, ve své povýšenosti, jsou ochotni připustit.

S markýzem de Almare se kardinál sejde v jednom ze salónek, ve volné chvíli mezi jednáními a poklonkováním Jejich Veličenstvům či děláním roztomilých obličejů na královské děti, které ho už berou jako hodného strýčka, který tak nějak patří do rozsáhlé královské rodiny. A to v pozici rozhodně ne nevýznamné.

„Naplnit vaši žádost bude velmi obtížné,“ svažtí čelo státník, když mu mladík přednese svoji prosbu.

„Však proto se také obracím na vás, Vaše Eminence,“ usměje se svým okouzlujícím způsobem Pierre.

„Umíte zalichotit,“ oplátí mu stejnou mincí kardinál.

„Vyřešení tohoto problému je pro mě životně důležité,“ řekne mladík velmi naléhavě a na tázavý pohled Mazarina mu stručně vyličí svůj rodinný příběh. Prelát zachová kamennou tvář, v jeho pohledu však dobrý pozorovatel pozná, jak se ho historka dotkla.

„Je téměř neuvěřitelné, co mi tady vyprávíte. Ačkoli vaši matku dobře znám,“ zavrtí jen nevěřičně hlavou.

„Presto je vše vyřčené bohužel pravda. Za zmínku také stojí spojení mé matky s mnohými aférami v minulosti. Z tohoto pohledu se mi jeví jako velmi nebezpečná i její jiná aktivita, kdy se stává blízkou důvěrnicí a našeptávačkou rodiny de Vendome,“ upozorní Pierre na další okolnost, která by se mohla dotýkat i jeho pozorného posluchače. Princové z tohoto rodu určitě budou mít zájem promluvit do politického rozložení sil v případě smrti krále, která se dle jeho zhoršujícího či zlepšujícího se zdravotního stavu přibližuje či naopak vzdaluje.

„Ovšem tato okolnost také může být důvod, proč by Jeho Veličenstvo mělo vaši žádost odmítnout. Jestli vám mohu poradit, pane markýzi, pokud se mi vůbec podaří dohodnout vám audienci, tak o stycích vaší matky s rodinou de Vendome před Jeho Výsostí nemluvte.“

„Nic takového nemám vůbec v úmyslu,“ usměje se pan de Almare.

„Nemohu vám nic slíbit, ale pokusím se. Možná by král mohl být nakloněn vám vyhovět, poslední co potřebuje, jsou třenice mezi významnými šlechtickými rody v Paříži.“

„Rád bych požádal o soukromou audienci, ne oficiální přijetí, kde bych mohl králi vysvětlit svoje důvody.“

„Pochopil jsem, oč mě žádáte,“ přikývne Mazarin, „Tím je ale moje poslání těžší. Jeho Výsost takové schůzky neposkytuje a pokud, tak jen pro své nejbližší. U králova dvora se nic neutají a každá podivná návštěva u Jeho Výsosti by mohla vyvolat mnoho otázek. Ale možná bych věděl, jak celou věc nastrojit.“

„Nikdy jsem nezapochyboval o vašem skvělém úsudku a schopnostech, Vaše Eminence.“

„Představil bych vás jako svého pomocníka, poradce, spolupracovníka, prostě někoho, kdo se podílí na diplomacii Francie a tak by bylo méně nápadné, kdybyste se v mojí přítomnosti u Jeho Veličenstva objevil. Až by se tak stalo, učinil bych druhý krok a ve vhodnou chvíli vám soukromou schůzku domluvil.“

„Abych mohl získat zmiňovanou soukromou audienci, je nutné vstoupit do vašich služeb?“ přelétne chápavý úsměv přes tvář mladíka, dojde mu záměr kardinála, který cítí možnost ho k sobě více připoutat. Činil tak však způsobem velice jemným a distingovaným.

„Nijak na vás nenaléhám, drahý pane markýzi. O vaše služby jsem vždy stál, nepopírám, ale nedovolil bych si zneužít vašich rodinných nepříjemností takovým způsobem. Pouze jsem naznačil, jak by taková věc vašemu přání napomohla. Zkusím však zařídit vaši audienci i jiným způsobem.“

„Pokud mě navrhovaná spolupráce příliš nezatíží, nebráním se jí. Naopak, přemýšlel jsem o vaší nabídce na diplomatické služby v budoucnosti. Ale rozhodně bych v tuto chvíli nechtěl získat žádný oficiální úřad. Spíše bych mohl být představen jako váš možný emisar, kterého hodláte použít pro tajná jednání s jinými diplomaty.“

„Přesně tuto roli jsem měl na mysli. Jste uvážlivý, vzdělaný, hovoříte dobře cizími jazyky. Skvělé předpoklady pro zmiňovanou roli. Ani vaše mládí není překážkou, naopak, diplomat, který může okouzlit jak svou mluvou, chytrostí a k tomu i svým vystupováním a zjevem, může dosáhnout mnoha úspěchů. Pokud umí správně zvolit chvíli, kdy některou ze zmíněných vlastností využít.“

„Velice si vážím vašich rad, Vaše Eminence, vaši přízně i vaši pomoci. Proto vám musím otevřeně říci, nejsem zcela rozhodnut se takové činnosti trvale věnovat. Byl bych rád, kdybychom užší spolupráci mohli brát spíše na zkoušku,“ praví mladík jemně, ale důrazně zároveň.

„Naprosto souhlasím,“ předvede Mazarin svůj úlisný, ale zároveň okouzlující úsměv od ucha k uchu, „Naleznu vhodnou chvíli, kdy vás Jeho Veličenstvu představím ve vaší nové roli. Můj úkol bude jednodušší tím, že vás král zná a zve vás do svého paláce.“

„Ovšem jako jednoho z mnoha set šlechticů.“

„Neřekl bych. Dobře si vás pamatuje, byl jste přeci přítelem jeho milce pana de Cinq-Mars.“

„Otázku je, zda právě tato skutečnost je mi k dobru či záporu.“

„Jaký je váš pohled?“

„Sám nevím,“ odvětlí pan de Almare, pak však ztiší výrazně hlas, „Král jistě cítí výčitky, vždyť svého oblíbence tak snadno vydal katově sekeře, ačkoli o jeho plánech tak trochu věděl.“

„Pst, pane markýzi,“ opatrně se rozhlédne kardinál a rovněž tišším hlasem dodá, „Okolnost, že jsme tu zdánlivě sami neznamená, že jsou tu jen čtyři uši.“

„Jsem si toho vědom.“

„Zamyslím se nad vaší žádostí a popřemýšlím i nad naší dohodou, pane markýzi. Nyní jsem nucen vás opustit, za krátkou dobu mě čeká Její Veličenstvo a musím si ještě připravit malý dárek pro následníka trůnu. Ale brzy vám zašlu vzkaz, kde se setkáme.“

Od popsaného rozhovoru uplyne pár dní, než Mazarin povolá Pierra znovu do královského paláce Saint-Germain-en-Laye. Tam překvapenému mladíkovi sdělí, že ho za půl hodiny doprovodí k Jeho Veličenstvu, kterému nese různé depeše, jež vytřídil z daleko většího množství jako důležité a hodné královny pozornosti. Další vyřídí sám.

Jeho Veličenstvo se necítí dobře, přesto vstalo a sedí ve svém křesle. Jeho zjev je opravdu tristní, rysy ztrhané, tělo vyhublé, vosková a nažloutlá pleť je jen dalším důkazem špatného zdravotního stavu. Kardinál s naprosto skvělým provedením výrazů úcty k Jeho Majestátu přistoupí, zatímco svůj doprovod nechá stát v dáli rozlehlé komnaty u dveří.

„Nepřišel jste dnes sám? Mladíka, který vás doprovází, zdá se, odněkud znám,“ řekne král tichým ale stále pevným hlasem, dává si velký pozor, aby před svými poddanými neukazoval mnoho ze svých slabostí, ačkoli mu je jasné, že tento nový skvělý úředník zná jeho zdravotní stav dokonale.

„Vaše Veličenstvo, mým doprovodem je pan markýz de Almare. Vaše Veličenstvo ho jistě zná.“

„Markýz de Almare?“ ožije král, „Velmi zajímavý mladík. Zdá se mi dost odlišný od jiných mladých šlechticů.“

„Zhodnocení Vašeho Veličenstva je jako vždy naprosto přesné, Vaše Veličenstvo. Pan markýz byl vychován v klášteře, je velmi vzdělaný, chytrý, ovládá několik cizích jazyků. Jeho jednání a vystupování ho přímo předurčuje k výkonu diplomatických služeb pro Vaše Veličenstvo,“ odvětlí Mazarin s úklonou.

„Proto jste ho přivedl s sebou?“

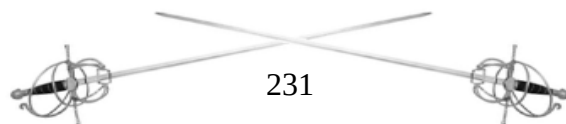
„Ano, Vaše Veličenstvo. Rád bych ho v budoucnu využil pro některá tajná a delikátní poslání ve službách Vašeho Veličenstva. Pokud však s tím samozřejmě Vaše Veličenstvo vyjádří souhlas.“

„Věřím vašemu úsudku, Eminence,“ přikývne monarcha, „Když už jste ho přivedl s sebou, zavolejte ho dále. Měl jsem možnost s ním několikrát mluvit a vždy jsem obdivoval jeho vystupování.“

Mazarin vykoná příkaz pokynem ruky, Pierre vykročí směrem k Jeho Výsosti. Jde dostatečně rychle, ale přitom naprosto důstojně, jeho mladé a útlé tělo v nádherně padnoucím obleku působí elegantně i impozantně. Jeho mladistvá a jemná tvář jen dokresluje téměř dokonalý zjev. Ladnými pokyny naplní veškeré úkony spojené s protokolem a setrvá v pokleku s kolenem lehce nad zemí.

„Vstaňte, pane markýzi,“ vyzve ho král mile a pozorně si prohlíží jeho postavu. Mládí a krása jeho vazala upoutá jeho pozornost, ačkoli nepomyslí na žádné hříšné konání. Objektu jeho zkoumavého pohledu králův zájem neujde, střeží se však dát cokoli najevo.

„Pane markýzi,“ pokračuje vladař mile, s přítomností mladíka evidentně ožil, jako by mládencova vnitřní energie trochu prostoupila do jeho nemocemi zdevastovaného těla, „Jeho Eminence pan kardinál nám sdělil svůj úmysl vás získat pro diplomatická poslání. Jeho záměr plně schvalujeme. Mladé urozené muže, kteří navíc mají prokazatelné schopnosti, naše země potřebuje.“

„Vaše Veličenstvo je příliš laskavé,“ ukloní se pan de Almare a na tváři vykouzlí úsměv, jež pozorně král sleduje.

„Přejeme si, abyste k nám občas pana kardinála doprovodil. Rádi vás uvidíme častěji než doposud,“ dodá král významně, znovu spočine hloubavým pohledem na mladíkově postavě, pak se však obrátí ke kardinálovi a osloví ho ve státních záležitostech.

Pierre pochopí ukončení svých pár vteřin audience a uctivě ustoupí mírně do pozadí, neujde mu však, jak čas od času na něm spočine králův zrak. Ale pokradmu, jako by dělal něco špatného a za své jednání se styděl. Protřelý Mazarin si toho také povšimne, zvláště když se pozornost Jeho Výsost soustředí na přednášené záležitosti ještě méně než obvykle.

Téhož večera uvítá markýz de Almare ve svém paláci svého přítele hraběte de Godille. V salónku je pro ně uchystána přepychová a bohatá večeře. Oba dva však jídlu příliš nedají, spíše si vybírají delikatesy pro své chuťové buňky, než v touze utišit hlad. Ostatně nesešli se proto, aby si plnili žaludky, ale aby se navzájem informovali o situaci kolem hraběnky de Besiere.

„Tak nevím, zda mám říci bohužel nebo bohudík,“ poznamená hrabě, „ale žádné znepokojivé zprávy nemám. A to v žádný oblasti.“

„V žádné oblasti?“ nepochopí přesně markýz.

„Promiňte, vyjádřil jsem se nepřesně. V prvním případě jsem myslel vaší paní matku. Nic nenasvědčuje tomu, že by cokoli chystala. Tím druhým případem jsem myslel velmože, kteří jsou v Paříži. Podle mého zdroje nikdo z nich neplánuje žádné intriky.“

„Tím jste si jist?“

„Vím já, nakolik je můj zdroj přesnej? Ale v minulosti vždycky velmi dobře o všem věděl, takže nemám důvod mu nedůvěřovat.“

„Asi má pravdu, všichni vyčkávají, co se bude dít dále,“ pokývá hlavou hostitel, pak pokračuje, „Představte si, dnes jsem se na chvílku setkal s králem.“

„S králem?“ ožije host, „Jak k tomu došlo? Přednesl jste mu svoji žádost?“

„Tak daleko zatím nejsme. Ale pan Jules mě vzal s sebou, když králi nesl každodenní přehled zpráv. Zmínil se mu, že by ze mě chtěl udělat diplomata a král mu jeho záměr odsouhlasil. Dokonce mě povolal až k sobě a řekl pár hezkých slov. Což ale bylo vše, pokud ...,“ zarazí se markýz.

„Pokud?“

„Pokud nepočítám jeho pohledy. Král si asi všímal až přespříliš mojí postavy,“ odvětlí Pierre s rozpaky.

„Chcete říct, že se mu líbíte?“

„Měl jsem takový divný pocit. Už v minulosti jsem si všiml pozorných pohledů Jeho Veličenstva, když jsem se náhodou ocitl v jeho přítomnosti. Ale teď jsem byl dost blízko delší dobu, než aby mi jeho pozorování ušlo. I později, když už mluvil s panem kardinálem, pokradmu po mně pokukoval.“

„Ale, ale, nerodí se nový králův milec?“ zasměje se Armand, ale tato neomalenost se dotkne jeho přítele, který sraští čelo.

„O nic takového nestojím,“ řekne odměřeně.

„Promiňte, to byl jen žert.“

„Král vypadá opravdu hrozně. Také podle slov pana kardinála je jeho stav žalostný. I když přicházejí dny, kde se zdá, že začíná znovu ožívat, nemoc odstupuje a on se uzdravuje. Ovšem za pár dní je všechno zase špatně, jeho vnitřnosti ho zrazují.“

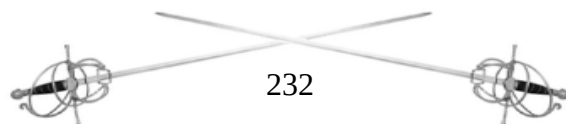
„Chcete říct, že ani nemá cenu se snažit stát královým favoritem?“

„Příteli, vy jste dnes velmi prostořeký,“ zakaboní se znovu obličej pana de Almare, přesto svou výtku vyřkne hodně diplomaticky.

„Prostořekej? Jen prostě mluvím bez zábran.“

„Přesto se v takovém případě podobná vyjádření nehodí. Je stále král.“

„Já mu to neberu. Ostatně už dříve se mluvilo, že je do svých oblíbenců zamilovanej.“

„Nikdy však nezhřešil než pohledem,“ řekne rychle Pierre, „Možná mu dokonce křivdím, možná jen hledá někde to, co se mu už nedostává, tedy zdraví a mládí.“

„A není to jedno? Hlavně když vám nakonec vyjde vstříc.“

„Z tohoto pragmatického pohledu asi máte pravdu.“

„Co pan kardinál? Už jsem s ním delší dobu nemluvil, to bylo řečí, jak má zájem o moje služby a zatím nic. Jen se občas sejdu s panem hrabětem de Chavigny, dokonce už ani ten nemluví o tom, že by mi mohl dát nějakou odměnu za moje služby,“ podřekne se pan de Godille o věci, která ho nejvíce trápí. Markýz se jen usměje, ale máje více taktu než jeho přítel, jeho poslední poznámku přejde.

„Jeho Eminence je neobyčejně vytížena, nemějte mu tedy za zlé, že s vámi více nehovoří. Poznal jsem jeho pracovní záprah dobře již za těch pár dní, co jsem strávil v jeho blízkosti. Je zahlcen státními záležitostmi a přitom se stále točí okolo královské rodiny. Pracuje od brzkého rána dlouho do noci, svým způsobem ho obdivuji, kolik sil je schopen věnovat svému záměru.“

„Když si chce získat krále a královnu, tak se prostě musí točit.“

„Příteli, vy jste dnes pořádně nabroušený. Stalo se snad něco?“

„Právě že nic. Zase se nudím a to je hrozný,“ odpoví po pravdě hrabě.

„Tak v tom je příčina vaší špatné nálady. Zkuste si najít rozptýlení. Třeba nějakou dívku, mladou nezadanou šlechtičnu, které se budete dvořit,“ navrhně pan de Almare a jeho spolustolovník se zachvěje. Kdyby tak jeho hostitel věděl, s kým občas skotačí v posteli!

„Vám se to lehce říká,“ odvětí Armand, „I když zrovna nemáte do čeho píchnout, tak se dokážete zabavit. Studujete knihy a podobně.“

„Chcete snad nějakou půjčit?“ zeptá se Pierre se záměrem poškádlit svého hosta, což se mu povede.

„Dejte pokoj!“ zvolá Armand, „Na to já nemám hlavu. Zeptejte se abbé Furraye, co si se mnou užil. Dobrovolně se ze mě knihomol nestane. Byl jsem si dvakrát zacvičit s gardou, abych našel nějaký rozptýlení a taky nevyšel ze cviku.“

„Rád bych vám pomohl, ale nevím jak.“

„Leda byste zosnoval nějaký spiknutí a já ho mohl řešit.“

„Tak v tom vám tedy určitě pomáhat nebudu. Jsem rád za chvíli klidu, kdy snad Monsieur a další princové zachovávají zdrženlivost a i moje matka na čas odpočívá.“

„Přemýšlel jsem o návštěvě svého panství, baron de Taille se chystá odjet s manželkou na svůj zámek, jen co bude příznivější počasí.“

„Co vám brání návštěvu uskutečnit?“

„Dokud nebude vyřešena otázka vaší matky, nepřipadá můj odjezd v úvahu.“

„Celá záležitost s mojí matkou může nějakou dobu trvat. Pokud by se něco dělo, tak mě o neodkladných záležitostech může zpravit váš tajemník. Taková cesta do Anjou by vás třeba přivedla na jiné myšlenky a vyhnala z vaší hlavy nudu. Anebo vás vezmu s sebou na některé dýchánky, například do paláce Rambouillet, už jsem vám tuto možnost nabízel.“

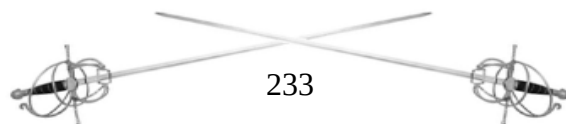
„Vím, ale mezi těmi umělci se necítím dobře.“

„Toto jste mi také již říkal, ale tam se nescházejí jen umělci. Umění tam skutečně rozumí tak třetina návštěvníků, a to jsem svůj odhad asi nadsadil. Mohl byste se tam dvořit dámám, určitě byste zaujal nejednu spanilou milovnici umění a taky urostlých mužských těl.“

„Budu o vaší nabídce uvažovat,“ ušklíbne se pan de Godille, který má ze zásady odpor ke všemu, co zavání vzděláním, ke všem těm spisovatelům, skladatelům, básníkům, teologům, kteří tak dobře vládnou slovy, ale jimž většinou zbývá rozumí. Okolnost, že mnohdy ani oni svým větám příliš nerozumí, hrabě neřeší.

„Co se děje jinak?“ zeptá se pan de Almare, pochopí, že se svým posledním návrhem příteli do noty nepadl.

„Jinak? Nic se neděje. V domě je klid, snad kromě toho, že můj tajemník, kterého jste zmiňoval, chodí jak tělo bez duše.“

„Maurice se trápí?“

„Už vod našeho návratu ze zámku Prieu. Znovu se tam potkal s komornou hraběnky Nicolet a od té doby žije jako ve snách. Naštěstí si svoje povinnosti jakž takž plní, ale ta tam je ten usměvavej a někdy až škodolibej a drzej mládenec. Hlavu má pořád svěšenou, v očích žádná jiskra. Prostě tělo bez duše, jak jsem se už říkal.“

„Smutek ho snad časem přejde.“

„Taky jsem si myslel, ale už to trvá nějak dlouho a nic. Ten kluk se asi skutečně zamiloval. Jenže špatně, jeho vyvolená je daleko.“

„Třeba by šlo nějak zařídit jejich setkání, nemyslíte?“

„Zařídit? Že bych jako svému sluhovi dělal dohazovače? Snad abych šel hraběte de Prieu žádat o ruku komorné jeho ženy pro mého sluhu?“ rozesměje se té myšlence pan de Godille.

„A proč ne, příteli? Udělal byste dobrý skutek a sám byste se u toho zabavil.“

„Ale něco takovýho se přece nehodí.“

„Hodí, nehodí. Maurice vám prokázal a stále prokazuje dobré služby, nemyslíte?“

„To určitě, měl jsem neobyčejný štěstí, když mi ho tehdy Augusto, sluha pana barona, přivedl. Vypadal jako rošťák, ale prokázal obchodnickýho ducha a také věrnost a spolehlivost.“

„Tak vidíte. A kdyby se uvázal k jedné ženě, tak bude ještě spořádanější a asi i spolehlivější.“

„Pane markýzi!“ zvolá teď s přehrávaným pohoršením hrabě, „Vy zase hovoříte jako řádoví bratři nebo nějaký jinej kazatel. Co by tomu řekli jiný, kdybych s něčím takovým přijel za hrabětem de Prieu.“

„Když vše chytře navléknete, může vaše žádost vyplynout mimoděk. Nebo mu můžete napsat ... já zapomněl, ani psaní dopisů vás příliš neoslovilo.“

„Vy si ze mě dneska pořád jenom utahujete.“

„Snažím se vás jen rozptýlit a hledám vám vhodný námět na zabavení,“ oponuje pan de Almare.

„Budu o tom přemýšlet,“ odvětlí nakonec docela vážně Armand, „Zítřka s ním jdu za radním, panem Coiffierem, tak si s ním o tom možná promluví.“

„Správně, příteli. Náš urozený stav nám nebrání učinit dobrý skutek pro plebejce,“ usměje se markýz, „Copak vám pan radní chce? A jakpak se vůbec všem v jeho rodině daří?“

„Co mi chce nevím, ale od doby, co jsem mu zachránil dceru, mě čas od času zve na návštěvu. Je velmi milej a nerad bych ho urazil. Pozval mě i s Mauricem, ale asi půjde jen o společenskou událost, rodinnej oběd. Možná bude přítomen i baron de Taille. Je mi pana radního trochu líto. On sice nahlas nic neřekne, ale stále se trápí tím, jak skončil syn jeho bývalýho přítele.“

„Není divu, historie s jeho dcerou i mladým Bertrandem byla hodně ošklivá. Pokud potkáte pana barona, pozdravujte ho ode mne. I jeho tchána, považují ho za velmi šikovného měšťana, tací mají budoucnost.“

„Mají budoucnost? Jak tohle zase myslíte?“

„Jak říkám, příteli, žádný jinotaj za mými slovy nehledejte. Sice jim chybí titul, ale na druhé straně mají dar na rozmnožování peněz. Taková schopnost je skutečně k nezaplacení!“

„Dar rozmnožovat peníze?“ zableskne se v očích Armanda, protože si vzpomene na své obchody s Malletem.

„Však sám víte, je více než dost bohatý. Ale nechybí mu ani takt, který by mu mohl nejeden šlechtic závidět.“

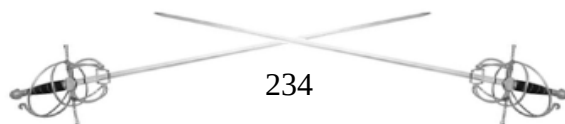
„Pane markýzi, kdyby vás tak slyšeli velmožové a další příslušníci prvního stavu!“

„Měli by si z takových, jako je pan Coiffier, vzít příklad,“ odvětlí pan de Almare, „Kdyby se více věnovali hospodaření a práci místo zábavě a intrikám, království by tím jen prospěli. Nadutci si nevidí na špičku nosu a přitom jejich jediným privilegiem je, že se narodili ve správném lůně.“

„Ted' jste to vylepšil,“ rozchechtá se host.

„Bohužel jsem už dost takových poznal.“

„Jde o Boží vůli.“

„Boží vůli? Snad. Ale bohužel mnohým našim urozeným pánům Bůh vzal z rozumu tolik, kolik jim ponechal urozené krve. Čest výjimkám.“

„Až bude zase zasedat nějaký setkání stavů, nezapomeňte na něm vystoupit,“ navrhone hrabě a oba se srdečně rozesmějí.

ŠŤASTNÝ DEN TAJEMNÍKA MAURICE TISSOTA

Druhý den kolem jedenácté hodiny si zavolá pan de Godille do salónku svého tajemníka. Ten se dostaví záhy již v obleku, který mu nechal ušít radní Mallet a na který je tolik pyšný. Uctivě se ukloní a zůstane stát několik metrů od stolku, za nímž sedí jeho pán.

„Pojď sem, Maurici, a posad' se,“ vyzve ho šlechtic.

„Stalo se něco, pane hrabě?“ přijme s rozpakami místo v křesle tajemník.

„Proč se tak domníváš?“

„Tím, že mě pan hrabě vyzval, abych si přisedl ke stejnému stolu jako on, tak z toho jsem nabyl nepříjemného pocitu ...“

„Tak bejt u jednoho stolu se mnou je ti nepříjemný?“

„Pan hrabě dobře ví, jak svoje slova myslím. Vždyť panu hraběti prokazují dostatečnou úctu a vůbec by mě nenapadlo se v jeho přítomnosti posadit, pokud k tomu nebudu vyzván. Neděje se tak často, proto soudím, že se stalo něco mimořádného nebo jsem něco provedl, za co teď budu hubován.“

„Vlastně máš skoro pravdu,“ pokývá hlavou Armand a chmury ve tváři svého služebníka jen zvýší. Ten však nic neřekne, proto pán pokračuje, „Maurici, již delší dobu tě pozoruju a vůbec se mi nelíbí tvůj stav. Nejsi náhodou vážně nemocnej?“

„Vážně nemocný? Cítím se naprosto zdravý.“

„Opravdu? Zdravej člověk vypadá jinak. Mám obavu, že trpíš nějakou vážnou chorobou. I když mě někdy něčím rozzlobíš, už jsem si na tebe zvykl. Nechtěl bych, abys mi umřel.“

„Umřel?! Proč bych měl umírat? Jsem zcela zdravej, pane hrabě,“ zírá vyčerpáně Tissot, vůbec nechápe, co vede jeho pána k takovým závěrům.

„Ale Maurici,“ pokračuje pan de Godille vážným hlasem a s ustaranou tváří, čímž svého sluhu ještě více mate, „přeci takhle nevypadá zdravej mladej muž. Vždyť se sotva ploužíš, ani se neusměješ. Určitě si nemocnej. Třeba o tom ani nevíš, třeba je to nějaká skrytá nemoc, která ještě nepropukla. Ale to se může stát raz dva, najednou, prostě se jedno ráno už nezvedneš a pak mi umřeš. Byla by tě škoda, asi bys měl zajít k doktorovi. Pokud na něj nemáš, tak ti půjčím.“

„Pane hrabě,“ odvětlí téměř zoufalým hlasem mládenec, „Mně opravdu nic není, nic mě nebolí, jsem naprosto zdravý.“

„Jen si nic nenamlouvej, Maurici, možná ti něco špatného roste v hlavě, třeba něco nějak tlačí na tvůj mozek, proto si takovej pokleslej a votupělej.“

„Pane hrabě, já nejsem otupělý.“

„Ba jo, Maurici, seš a velmi. Tvůj stav je asi vážnější, než jsem si myslel. Tak to abych si pomalu začal hledat nového tajemníka,“ povzdychne si Armand a udělá ten nejsmutnější kukuč, jakého je schopen.

„Pane hrabě, co to říkáte za hrozný věci! Copak si svoje povinnosti neplním?“

„Zatím ještě ano, Maurici, i když vidím, jak tě to vysiluje. Jsi pomalej, nesoustředěnej, pobledlej, prostě už v tobě moc života nezůstává. Je to smutný, seš ještě tak mladej.“

„Pane hrabě, vy se mýlíte!“ zvolá nešťastný sluha, „Vy se hrozně mýlíte! Já nejsem vůbec nemocný! Já neumírám!“

„Chudáku, tak tvoje smysly jsou natolik zakalený, že si to ani neuvědomuješ? Podívej se do zrcadla a podívej se pozorně. Asi se zděsíš toho, co tam uvidíš. Je mi tě hrozně líto, ale asi ti už není pomoci. Ale slibuju ti, nechám ti vystrojit pěkný pohřeb, opravdu hezký, kterej ti budou mnohý závidět.“

„Pane hrabě, vy jste něco po ránu pil?“ zeptá se naprosto zmatený Tissot.

„Samozřejmě jsem pil, cos mi nechal donést Emilem ke snídani. Maurici, nevíš o někom, kdo by tě mohl nahradit? Co takovej Quido, zvládnul by tě nahradit?“

„Vy mě chcete vyhodit, pane hrabě, protože vám připadám nemocný?“ zvolá zděšeně Tissot.

„Ne, Maurici, nechci tě vyhodit. Nechám tě ve službě do doby, dokud budeš stát na nohou, dokud budeš schopnej alespoň trochu myslet. A až ulehneš, tak se o tebe budou další moji sloužící starat až do konce. To si za svou službu zasloužíš,“ řekne Armand vážně a hluboce si povzdychne.

Naprosto zmatený sluha sedí jak zkoprnělý a zírá na svého pána. Vůbec nechápe o čem mluví. Copak se zbláznil? Nebo snad je skutečně nemocný? Nějaký doktor mu něco řekl? Ale jak by to zjistil, vždyť s žádným doktorem v poslední době ani nemluvil, natož aby se nějakým nechal vyšetřovat.

„Tak co, Maurici, půjdeme? Čeká nás pan Coiffier, možná si na schůzku zapomněl. To se ti teď asi bude stávat častěji. Možná by ses s ním měl rozloučit, kdoví, jak rychle bude tvoje nemoc postupovat a jestli ještě vůbec někdy pana radního uvidíš,“ zvedne se hrabě z křesla.

Naopak Tissot sedí jak přikovaný, ve tváři skutečnou hrůzu. Není schopen se ani pohnout. Je pohrbíván zažíva a vůbec netuší, co jeho pán mele.

„Tak Maurici, půjdeme. Pokud nemůžeš vstát, tak se nestyď říct, pomůžu ti se zvednout, podepřu tě. Pojd,“ mluví pan de Godille konejšivě a dokonce vezme sluhu jemně za ruku, aby mu pomohl opustit křeslo a postavit se. Jenže ten ucukne, jako by ho uštkl jedovatý had. Zírá na svého pána, jako by ten byl přízrak.

To už je na Armanda moc. Už dále nedokáže zachovat vážnou tvář a vyprskne smíchy. Vzápětí se trochu zklidní, pak znovu pohlédne na svého sluhu, který sedí v křesle jak zkamenělina a následuje druhý záchvat veselí.

„Vy jste si ze mě dělal legraci,“ vyráží ze sebe Tissot.

„Tak napůl,“ chechtá se pan de Godille, „Maurici, kdyby ses viděl. Kdybych ještě chvíli pokračoval, taks asi opravdu umřel.“

„Pane hrabě, proč jsem se stal terčem vašeho poněkud podivného žertu?“ zeptá se sluha odměře.

„Protože opravdu vypadáš hrozně. Ale asi to nebude způsobený nemocí těla.“

„Jak to myslíte, pane hrabě? Zase si ze mě utahujete?“

„Teď ne, Maurici,“ posadí se pán domu zpátky do křesla, přičemž se stále pochechtává, je navýsost spokojený, jak sluhu dostal, „Vopravdu vypadáš, jako by tě opustila tvoje duše a zůstalo jen tvoje tělo. Který jen dělá naučený pohyby. Tak co tě tak trápí, ty holomku, proč vypadáš jako živoucí mrtvola? Tak ven s tím.“

„Pane hrabě, s čím nejste spokojen? Prosím, sdělte mi to a já učiním všechno, aby se to už neopakovalo. Nevšiml jsem si, čím jsem vás rozzlobil, co jsem vykonal špatně nebo ledabyle.“

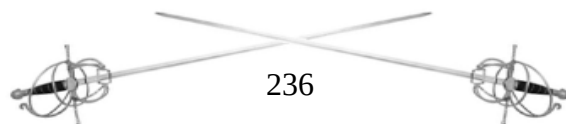
„Ale o to nejde, Maurici. Od doby, co jsme se vrátili ze zámku Prieu, tak to prostě nejseš ty. Je tady jen troška mýho bývalýho Maurice,“ odvěti pan de Godille a konečně mládenci naznačí, kam svým povedeným divadelním představením míří.

„Tak o tomhle pan hrabě mluví,“ pochopí Tissot konečně důvod celé komedie, ale tvář se mu vůbec nerozjasní, naopak, ještě více posmutní, „Možná by bylo opravdu lepší, kdybych skutečně umřel,“ dodá.

„Ale chlape, co to zase meleš. Tohle je všechno vopravdu kvůli Nicolet? Copak není v Paříži dost děvčat? Jsi mladej, pohlednej, urostlej, máš dobrý postavení, můžeš jich mít tučet!“

„Já nechci žádný tučet,“ odvěti sluha zarputile, jak malé trucovité děcko.

„Tak co je mezi váma? Využilš komnaty, co jsem ti tam zařídil?“

„Tak to vy, pane hrabě?“ uklouzne Tissotovi a v jeho očích se objeví vděčnost, něco takového by od svého pána nečekal, „Ano, pane hrabě, Nicolet je mojí milenkou. Sdíleli jsme spolu lože. Ale co je mi to platné, když je teď tak daleko!“

„A vona tě taky chce? Taky tě miluje?“

„Asi ano, pane hrabě, aspoň podle toho, co mi napsala.“

„Tak vy si píšete?“

„Dostal jsem jen jeden dopis a jeden taky napsal. Omluvám se, pane hrabě, že jsem vám o tom neřekl, ale netušil jsem váš zájem.“

„Co ti napsala?“

„Chcete donést ten dopis?“

„Je to tvůj dopis, nebudu ho číst. Co ti napsala?“

„Má mě ráda a je jí moc smutno,“ zalíjí se oči sluhy slzami, které vzápětí opustí oční bulvy a rozlijí se po tváři.

„Ty jí vopravdu miluješ, ty lotře!“

„Ano, pane hrabě, miluju jí. Ale proč jsem proto lotr? Co je na tom špatného?“

„To jsem řekl jen tak,“ usměje se Armand, „Co s tím chceš dělat?“

„Co s tím chci dělat? Co bych s tím mohl dělat? Ona slouží tam, já tady.“

„Máš pravdu. A já se rozhodně nemíním tvých služeb vzdát.“

„Já vás taky nechci opustit, pane hrabě,“ řekne rychle Tissot, „Nikdy bych už takové místo nezískal. Být tajemníkem tak urozeného pána, o tom se mi nikdy ani nesnilo. Pane hrabě, budu se snažit, abych své trápení nedával tak najevo. Omlouvám se, jestli vás moje smutnění rozzlobilo.“

„Vypadám snad rozzlobeně?“

„Vlastně ani ne. Ale pak nechápu, proč se na to ptáte.“

„Maurici, ty holomku! Jsi přece můj tajemník ne? Copak nemůžu mít zájem na tom, aby ses cítil dobře? Přece nejsem takový nelida, nebo snad jo?“

„Pane hrabě, vás opravdu moje trápení zajímá?“ zvolá překvapeně sloužící a pak ho přemůže ještě větší dojetí, znovu mu vytrysknou slzy z očí.

„Ty kluku jeden,“ řekne téměř otcovsky pan de Godille, ačkoli jsou téměř stejně staří, „Chci tě zase vidět se usmívat. Poslouchej. Zatím si s ní dopisuj, napiš jí, že se za ní za čas podíváš.“

„Podívám se za ní?“

„Maurici, nemůžu ti teď říct kdy přesně, ale až urovnáme záležitost s hraběnkou de Besiere, tak tě pošlu za panem hrabětem de Prieu s nějakým vzkazem, abys měl důvod k cestě. Budeš mít možnost si s Nicolet o všem promluvit a možná přijdete na to, jak celou věc vyřešit.“

„Celou věc vyřešit?“

„Co já vím, co vás napadne. Možná bys mohl dostat nepatrně přidáno a taky i v našem domě by se ještě jedny ženské ruce hodily, co já vím.“

„Pane hrabě!“ vyskočí Tissot, klekne si a chytí svého pána za ruku, „Pane hrabě, to bych od vás nikdy nečekal. Pane hrabě, dáváte mi takovou naději!“

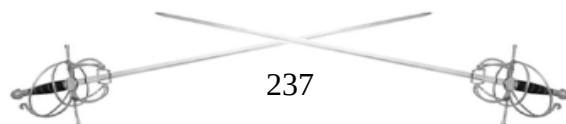
„Maurici, přestaň s tím,“ vytrhne svoji ruku Armand z pod jeho rtů, „Musíš ale ještě chvíli vydržet, napřed musíme vyřešit problémy s matkou pana markýze. Pak se budeme věnovat tvému zlomenému srdci.“

„Pane hrabě, jste nejlepší pán, který kdy chodil po tomto světě. Bůh to jistě vidí a odmění vás za to,“ vykřikuje sluha.

„Maurici, ještě jsme nic nevyřešili. Ale co jsem řekl, to platí. Až vyřídíme záležitost s hraběnkou de Besiere, vyšlu tě na zámek de Prieu a pak se uvidí.“

„Pane hrabě, dovolte mi ...“

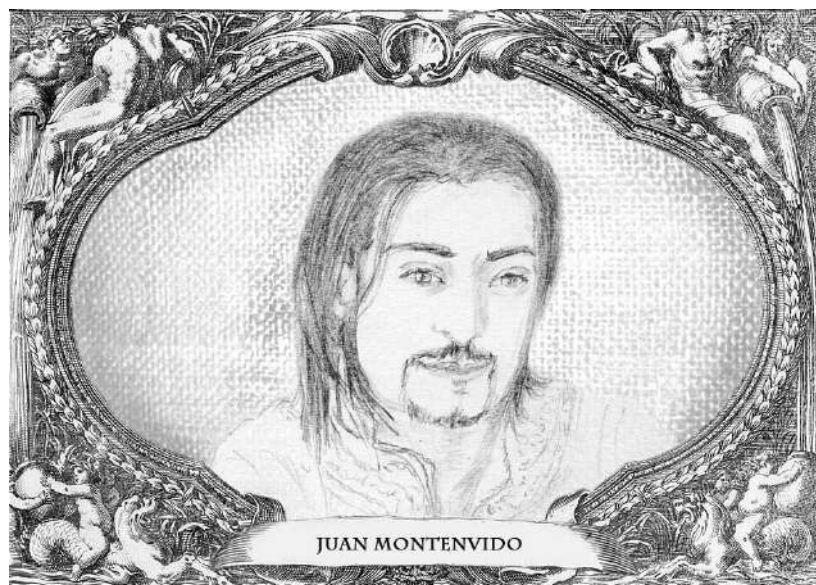
„Maurici!“ řekne přísně pán domu, aby ukončil projevy vděčnosti, „Dovolím ti pouze jít připravit naše věci na cestu, za chvíli čeká pan radní s obědem!“

Ještě cestou do domu pana Malleta musí hrabě vyslechnout děkovná slova svého sluhy, který najednou vidí svět zase z té světlejší stránky. Situace sice není o nic jiná než před hodinou, ale vyřčená naděje kladného řešení jeho trápení mu dává znovu chuť do života. I ochota hraběte přijmout Nicolet do svého domu otevírá nové možnosti rozvoje jejich vztahu. Ovšem pokud Nicolet bude chtít odejít od paní hraběnky de Prieu, což je ale už jiná otázka. S jejím uvolněním ze služby by mohl být problém, pokud však bude panstvo mít dobrou vůli, všechno se dá řešit.

Jakmile hrabě se svým tajemníkem vstoupí do domu radního Malleta, může se tamní služebnictvo doslova přetrhnout. Všichni dobře vědí, jak šlechtic riskoval svůj život, aby jim vrátil jejich milovanou slečinku, jak panu hraběti nedělá žádný problém se přátelit s jejich pánem, ačkoli není příslušníkem prvního stavu. Jeho mladého tajemníka považují za dalšího, kdo významně přispěl k návratu unesené Gabriely. Zatímco panu de Godille je tato pozornost spíše nepříjemná, jeho služebník si přízeň užívá. Dětství prožil jako pařížský uličník, byť z poměrně slušné rodiny, teď doprovází samotného hraběte do nóbl paláců, na zámek v Rueil, je správcem jeho domu a tajemníkem.

Oba jsou zavedeni do jídelny, kde na ně čeká rodina radního a pak ještě jeden muž, kterého však hrabě uvidí strašně rád. Není jím nikdo jiný než obchodní partner Juan Montenvideo. Tak on už se vrátil ze své cesty do Španělska?

Začne oběd, hrabě dostane čestné místo v čele stolu, což odmítá s odůvodněním, že náleží hostiteli a hlavě rodiny, ale není šance změnit rozhodnutí pana Malleta. A tak šlechtic místo přijme. Po levici mu sedí rodina hostitele, po pravici Montenvideo a Tissot. Za krátkou dobu se rozproudí živá diskuse na všeobecná témata, kterou posléze ovládne Juan, vcelku poutavě líčící své zážitky z cesty, ale také zaujme svým básněním o Madridu.

„Ale nejsme se Španěly ve válce?“ zeptá se náhle mladý Coiffier, který doposud jen pozorně poslouchal, leč mu tato otázka stále vrtá hlavou.

„Jsme a hned na několika frontách,“ odvětlí pan de Godille a mile se podívá na chlapce, kterému za krátkou dobu bude již šestnáct let. „Proč se na to ptáš?“

„Je mi divné, když jsme s nimi ve válce, že pan Juan jede do Madridu.“

„Ach tak. A co je ti na tom divného?“

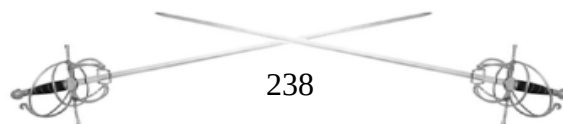
„Nerozumím tomu, pane hrabě. Jak je možné obchodovat s někým, s kým je naše země ve válečném stavu? Když jsou Španělé našimi nepřáteli, jak je možné tam bez problémů jet a zase se vrátit, aniž by panu Juanovi někdo ublížil? A proč pan Juan za našimi nepřáteli vůbec jezdí?“

„Coffi, tvoje otázky jsou nevhodné, promiňte pánové,“ zatváří se přísně pan Mallet.

„Ale ne, naopak, jde o dobré otázky,“ usmívá se Armand, obchodní partner muže, jež tuto podivnou cestu k nepřátelům království vykonal. Hoch, jež dotaz položil, se na šlechtice vděčně a s obdivem podívá. Je pro něj hrdina a vzor.

„Myslíte, pane hrabě?“ znejistí radní.

„Nepochybně. A mladý pán si jistě zaslouží, aby mu někdo z nás odpověděl. Tak kdo se toho ujme?“

„Mladý pane,“ přijme výzvu Montenvido, „vaše otázka je zdánlivě velmi prostá, ale ve skutečnosti nesmírně obtížná. Válka, kdy na sebe na různých místech naráží naše armády pod různými chrabrymi vojevůdci, je jen jedna stránka. Obchod věc druhá. Není tak jednoduché identifikovat Španělsko jako našeho úhlavního nepřítele. Vždyť Jeho Veličenstvo má za manželku sestru krále Španělska a obráceně. Bojuje se v bitvách, ale to ještě neznamená, že se stále nejedná. Stále se hledají diplomatická řešení a aby vyjednávači měli lepší pozici prosadit své požadavky, tu a tam někdo překvapí druhou stranu a za pomoci armády tyto výhody zajistí. Já sám za sebe se snažím vydělat a je mi jedno, kdo je mým obchodním partnerem. Španělské víno se pije u nás a obráceně, v mnoha palácích si španělští velmožové připijí našim vínem.“

„Odpověděl jste dobře?“ usměje se pan de Godille.

„Nevím, snad. Možná bych mohl něco dodat. Kdyby ustala výroba, obchod, nebyly by peníze na výzbroj pro naše chrabré vojáky, kteří budou bojovat s našimi nepřáteli a usnadňovat práci našim vyjednávačům.“

„Je to opravdu divné. Zatímco pan hrabě bojuje s našimi nepřáteli, tak vy s nimi obchodujete,“ odvětlí Coiffier junior.

„Asi to tak nějak bude,“ pousměje se Montenvido a všichni čtyři dospělí muži se na sebe pobaveně podívají.

„Taky bych jednou byl raději vojákem než obchodníkem,“ poznamená hoch a obdivně se na šlechtice podívá.

„Tohle už nikdy nechci slyšet, Coffi. Tvoje místo je jinde, musíš studovat a později převzít moje obchody a moje místo ve vedení Paříže. Tohle je tvé poslání,“ řekne velmi vážně jeho otec.

„Tvůj otec má pravdu,“ zabrání Armand mladíkovi v projevení nesouhlasu, „Každý má svoje poslání a jedno není menší než jiný. Já získal dědictví po svém otci a musím ho naplňovat. To samé ale musíš udělat i ty. Není to vůbec lehkej úkol, kterej tě čeká.“

„Tohle si opravdu myslíte, pane hrabě?“

„Coiffi, toto je velmi nezdvořilá otázka,“ pohlédne Mallet přísně na syna, „Copak se takto hovoří s panem hrabětem?“

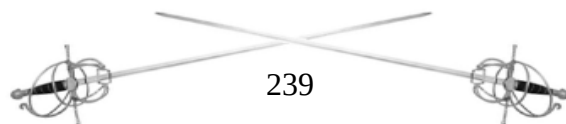
„Omlouvám se, pane hrabě,“ zatváří se hoch zkroušeně.

„Je dobře, že se o takový věci zajímáš. Jsem si jistej, jednou budeš velmi dobrým obchodníkem a jednou také určitě i radním, možná soudcem, co já vím. Lidé si tě budou vážit stejně, jako si váží tvého otce. Ale tvůj pohled na celou záležitost je až příliš zjednodušený. Pravda, byl jsem s králem na válečný výpravě v Roussilonu, ve skutečnosti však v mojí přítomnosti nepadl jedinej výstřel a nebyla nikomu uštědřena jediná rána mečem. Našemu silnému vojsku se nikdo nepostavil. Já sám jsem nakonec více bojoval se zrádci ve vlastních řadách než se Španěly. Ale o tom bohužel nemůžu mluvit,“ dodá pan de Godille, nakousnutím jistě státního tajemství však sám sebe v očích mladíka ještě více glorifikuje.

„Děkuji, pane hrabě,“ řekne s neskrývanou vděčností v hlase radní.

„Pane Coiffiere, váš syn roste jako z vody, je z něj už skutečný muž. Určitě bude dědicem, který dokáže úspěšně navázat na vaši usilovnou práci a bude dělat čest vaší vážené rodině. V jeho věku má každé horkou krev a jedinej užitek vidí v konání hrdinských kousků. Až později pozná, že někdy je větší hrdinství udržet svěřený majetek a případně ho ještě rozmnožit,“ povídá hrabě a sám se zamýšlí nad tím, co vlastně chtěl říci a co skutečně říká. Marně hledá vhodná slova, kterými by popsal své pocity, ale vnitřně cítí, že se mu jejich vyjádření příliš nedaří. Všichni se však tváří spokojeně, proto nasadí podobný výraz.

„Možná se ale všechno velmi rychle změní,“ ujme se opět slova Montenvido a začne vyprávět, jaké naděje mnozí vkládají do úmrtí Richelieu a odstranění Olivareze z politiky, dvou největších rozdmýhávačů války mezi největšími katolickými evropskými mocnostmi. Což značná část významných rodů na obou stranách považuje za zvrhlé, když kolem je tolik protestantských kacířů, na které by měl tvrdě dopadnout meč svíraný společně francouzskou a španělskou rukou. S požehnáním papežského stolce.

Ve chvíli, kdy začne servírování zákusků, navrhne hostitel jejich konzumaci v salónku, kam se ale odeberou jenom pánové. Mladý Coiffier vyloučení z pánské společnosti nese nelibě, poslouchal hosty opravdu pozorně, nedovolí si však protestovat. Manželka radního a jeho brzy čtrnáctiletá dcera Madeline poslušně skloní hlavu a přijmou rozhodnutí pána domu za své.

„Pane hrabě,“ začne Mallet, když odejdou sloužící a oni v salónku zůstanou sami, „snad jsem vás nezaskočil, když jsem bez vašeho souhlasu pozval i pana Juana.“

„Naopak, udělal jste mi velkou radost, i když s plnou jistotou to budu moci říct až za chvíli.“

„Za chvíli? Zdá se, že vám plně nerozumím.“

„Mám na mysli, že moje pocity nad shledáním s panem Juanem ovlivní skutečnost, jak úspěšná byla jeho cesta do Madridu. O který tak poutavě vyprávěl. Jestli kromě obdivování jeho krás vykonal také něco užitečného pro naši věc.“

„Ach tak, už rozumím,“ usměje se Mallet, „Pravděpodobně budete spokojen. Ostatně proto jsem si dovolil připravit toto naše setkání a pozval i vašeho pana tajemníka, který je do našich záležitostí zasvěcen a v některých případech vás i zastupuje.“

„Učinil jste naprosto správné rozhodnutí, pane radní. Jak s pozváním našeho obchodního partnera, tak s pozváním mého tajemníka. Ale jsem už netrpělivej. Pane Juane, jaký výsledky přinesla vaše pouť k našim úhlavním nepřítelům, jak by zdůraznil mladý pán Coiffier?“ obrátí se pan de Godille na navrátilce z náročných cest.

„Z mého pohledu výtečné,“ usměje se tázaný, „Setkal jsem se s donem Silvelou, ale také s jeho dalšími obchodními partnery. Projednali jsme nabídky na rozšíření naší spolupráce a našli jsme společnou řeč. Kromě toho jsem se zastavil cestou zpátky i u vás v Anjou a rovněž tam byl úspěšný. Mimochodem vás musím pozdravovat od mnoha osob z vašeho rodiště, pane hrabě.“

„Vy jste byl v Anjou? Něco nového?“

„Vlastně ani moc ne, zima zastavila téměř všechny práce a život se omezuje na zajišťování základních potřeb k přežití. Ale pan Leander, váš mladý a velmi nadějný správce, má již plnou hlavu plánů na zvelebení vašeho panství. Do měsíce chce sám vyrazit do Paříže, aby s vámi probral potřebné záležitosti. Asi tušíte jaké.“

„Děkuju za pozdravy. Co znamená vaše cesta pro naše obchody?“

„Chcete podrobný popis všech možných obchodů nebo jen obecnější popis?“

„Asi mi bude stačit obecnější popis,“ odvětlí Armand rychle, ve strachu nad nudnou a dlouhou přednáškou, plnou nepřilíh srozumitelných výrazů.

„V Madridu jsem domluvil výměnný obchod mezi námi a našimi partnery. My jim dodáme některá francouzská vína, ovšem jen ty nejkvalitnější a oni nám na oplátku dodají ty svá. Opět jen v té nejvyšší kvalitě. Co se týká obchodu zde, s panem Coiffierem jsme se domluvili i na dalším obchodním záměru, kdy začneme vykupovat a následně prodávat naše vína. Díky využití vašeho jména v Anjou, samozřejmě také jména pana markýze de Almare, budeme mít odbyt v různých místech. Hodně pomůže také pan správce Achile i biskupská stolice. Však ani ona na našich obchodech nebude škodná. Za pomoci vlivu pana radního najdeme odbyt i v Paříži. Když máte dobré přímlyvce, tak máte také dobré zákazníky. Vidím budoucnost našeho obchodování v těch nejlepších barvách,“ dodá Montenvido a obličej mu září.

„Kdy však budou nějaký výnosy?“ zeptá se pan de Godille naprosto pragmaticky.

„Snad již brzy,“ usměje se Montenvido, nicméně pro tuto otázku má jako ryzí obchodník plné pochopení.

„Pane hrabě,“ vstoupí do rozhovoru Mallet, „mluvil jsem s vaším a vlastně teď i mým obchodním partnerem i o dalších možnostech. Mohu vám některé další možnosti naznačit?“

„Jistě, pane radní, velmi rád si vás poslechnu.“

„Váš nápad být tichým společníkem pana Juana mě zaujal, protože toto má své výhody. Vložil jste do obchodu své peníze a samozřejmě čekáváte svůj zasloužený zisk. Sám navenek nemáte s těmito

obchody nic společného, ale pomáháte jim svým vlivem, přimlouvou u vhodných zákazníků a podobně. Rád bych učinil to samé i já. A nejen v oblastech obchodu s vínem.“

„Nejen s vínem? Můžete to nějak upřesnit?“

„Samozřejmě, pane hrabě. Pan Juan má licenci na obchod s vínem, ovšem jistě jsme schopni mu zajistit i další licence, což ho bude opravňovat obchodovat i s dalšími komoditami. Nalezneme takové cestičky, o tom jsem přesvědčen. Já mohu dost věcí ovlivnit. Ale když se některých obchodů ujmu osobně, mohl bych tím dráždit moje kolegy či jiné obchodníky, kteří by za tím viděli mé zvýhodňování, protože jsem ve vedení města. Chápete. Ale když podpořím pana Juana, nebude to tak do očí bijící. Prostě udělám to samé co vy.“

„Jistě chytrý záměr,“ pochopí Armand a ocení sdělený způsob domluvy, „ovšem trochu nechápu, co s tím budu mít já společného. Jde přece o vaše obchody s panem Juanem.“

„Ano i ne, další bude záležet na vašem vyjádření, pane hrabě,“ zatváří se tajemně Mallet a potutelně se usmívá. Čímž šlechtice mate.

„Záleží na mně? Vysvětlíte mi svoje slova?“

„Velice rád, pane hrabě, ale prosím, nabídněte si,“ upozorní hostitel na možnost konzumace delikates i vína, pak teprve pokračuje, „V našem obchodě s vínem jsme domluvení, dělíme se o zisk v poměru třetin. Jak jsme si dohodli již dříve. O čem mluvím nyní, je vlastně nový obchod, který můžeme provádět buď společně nebo jen já s panem Juanem. Ale mám i zistný zájem, abyste i na něm, pane hrabě, s námi participoval, abyste i vy měl svůj podíl. Pan Juan bude viditelný představitel naší společnosti, my dva tichými či chcete-li skrytými společníky. Zisk si potom budeme dělit v poměru, na kterém se dohodneme.“

„Tohle zní velmi zajímavě, pane radní,“ pokývá hlavou pan de Godille, „Ale jak vám můžu bejt já užitečnej?“

„Možná více, než si myslíte, pane hrabě. Vycházím z předpokladu, že udržíte dobré styky s představiteli nejvyšší státní správy, tím pádem dokážete, když ne hned, tak určitě časem, ovlivnit některé jejich rozhodnutí. Jestliže se udrží pan kardinál Mazarin, pro něhož teď pracujete, možná dokážete později ovlivnit jeho rozhodnutí nebo alespoň podpořit naše zájmy. Když ne přímo, tak přes další úředníky.“

„Obdivuji vaše plány,“ řekne po pravdě šlechtic, „Ale nikde není řečeno, že pan Mazarin nakonec nebude vyhnán a to samé platí o mně. Můžu lehce veškerej svůj vliv ztratit.“

„Něco takového už je míra mého rizika, kterou jsem schopen přijmout. Nabízím vám určitý podíl, kterým bychom ohodnotili váš budoucí možný přínos pro naše obchody. Když se zmýlím, půjde o moji ztrátu.“

„Co však budu muset do takovýho novýho obchodu vložit já? Nemám bohužel k dispozici větší hotovost, peníze co mám, jsou již vázány k opravě mého sídla v Anjou,“ připomene Armand.

„Váš vklad budou vaše letošní výnosy s obchodem s vínem,“ navrhone Mallet, „Za loňský rok nezískáte zpět žádné peníze. Ale vězte, pane hrabě, pokud nám naše záměry vyjdou, mnohokrát se vám později vrátí.“

„Věřím vám, pane radní, zvláště když vidím, jak se vám daří ve vašich vlastních obchodech. Jak si představujete dělení případného zisku z novýho druhu obchodu? A s čím by se mělo obchodovat?“

„Vyřkl jste dvě otázky, pane hrabě, pokusím se na ně odpovědět postupně. Jaké budou komodity, s nimiž budeme obchodovat, se uvidí podle zájmu našich potencionálních zákazníků a také dle toho, na co získá pan Montenvideo oprávnění. Myslím, s čím bude smět obchodovat. Nejvýhodnější jsou zakázky pro stát a pro armádu, zde je ale konkurence nemilosrdně tvrdá. Další oblast jsou zakázky pro město, což už je v danou chvíli reálnější. I s mojí podporou. Naopak, vy byste mohl později pomoci získat výhodné zakázky pro stát přes některé ministry, pokud k nim naleznete cestu. Stačí taková odpověď na vaši první otázku?“

„Jsem velmi překvapenej, pane radní, tenhle nápad se mi ale velmi líbí.“

„Tím jsem velmi potěšen, pane hrabě. Pane hrabě, snad se následnými slovy nebudete cítit uražen, ale byť jste velmi urozený a významný příslušník prvního stavu, pozoruji u vás také silného obchodnického ducha. Váš vztah k penězům je jiný než u většiny šlechticů. Snad jsem vás svými slovy neurazil, pane hrabě.“

„Nikoli, asi máte pravdu. Trpěl jsem dlouho nouzí a naučil jsem se si peněz vážit. A taky přemýšlet, než je za něco utratím. Někteří si myslí, že jsem lakomec,“ pohlédne významně pan de Godille na Tissota, který vzápětí zrudne jako rak, což neujde dalším dvěma pánům, „Ale já jen nechci být rozmařilej.“

„Váš přístup velmi oceňuji, pane hrabě,“ přelétne lehký úsměv po tváři Malleta, „Odpověď na druhou otázku ohledně dělení zisků, můžeme hledat společně. Měla by odrážet jak osobní přínos jednotlivých partnerů, tak i jejich finanční vklad do celého našeho obchodování. Pokud dovolíte, přednesl bych svůj návrh, který však nemusí být konečný, jsem připraven s vámi o něm hovořit.“

„Souhlasím, rád si ho vyslechnu.“

„Vzhledem k okolnosti, že většina peněz vložených do začátku bude mých, chtěl bych ze zisků mít čtyřicet pět procent. Pan Juan bude vše vlastně zařizovat, proto by mu náleželo třicet procent. Zbývá tedy ještě dvacet pět procent, pane hrabě.“

„Ty nabízíte mně?“

„Přesně tak. Čtvrtina by náležela vám, pokud byste se nerozhodl třeba část přepustit dalšímu partnerovi.“

„Dalšímu partnerovi? Tak teď vám vůbec nerozumím, pane radní. Komu bych měl co přepouštět a kolik?“

„Jde jen o můj nápad. Případně vám dvacet pět procent za váš vklad do obchodu a především za jeho budoucí podporu, kterou jsem naznačil. Kdybyste si pro sebe ponechal dejme tomu dvacet procent, mohl by pět procent získat někdo další, kdo by vás mohl v obchodech zastupovat,“ dodá na vysvětlenou Mallet a pohlédne na ještě červeného Tissota.

„Ach tak, teď už rozumím. Navrhujete, abysme ještě přibrali mého tajemníka a on by obdržel pět procent a na mě by tak zbylo dvacet?“

„Podobné dělení je už jen na vašem rozhodnutí, pane hrabě. Ale mám-li být upřímný, váš tajemník pan Maurice je velmi šikovný mladík, který by se nám hodil,“ praví Coiffier a ten, o kterém se mluví, zrudne znovu, ale v očích se mu radostně zajiskří, „Navíc by taková věc pro vás mělo své výhody, pane hrabě.“

„Výhody pro mě, když někomu přepustím svých pět procent?“

„Zdánlivě mé tvrzení zní skutečně nelogicky. Ale asi nebudete mít tolik času na naše obchody, naopak váš tajemník by se jim mohl věnovat daleko více. Když bude sám zainteresován do zisků, jistě bude mít větší motivaci usilovně pracovat. Navíc touto činností pravděpodobně získá časem vlastní příjem, proto ho nebudete muset za jeho služby platit.“

„Ale já chci, aby zůstal mým tajemníkem a správcem mého domu.“

„Tím by v každém případě zůstal, musel by být hlupák, kdyby se vzdal takového postavení, které mu přináší vážnost ve společnosti. Jeho setrvání ve funkcích může být vaší podmínkou, za jaké ho přibereme do naší společnosti. Ale prosím, pane hrabě, jde jen o nápad, váš tajemník se mně líbí, považuji ho za šikovného mladíka, který by nám mohl být velmi užitečný a sám by získal zajištění do budoucna.“

„Pane Coiffiere, opravdu vás obdivuji,“ vyjádří své pocity Armand, „Máte nejen skvělé nápady, ale navíc je dokážete i skvěle obhájit.“

„Znamenají vaše slova souhlas s mým návrhem, pane hrabě?“

„Musel bych být hlupák, kdybych řekl ne. Můj vklad jistě není v tuto chvíli velký a naopak můj příjem je v budoucnosti nejistý. Dvacet pět procent pro mě mi přijde výhodných a naprosto souhlasím,“ řekne šlechtic a neujde mu, jak při vyslovení číslovky pohasne žár v očích jeho tajemníka a jak nedokáže skrýt své zklamání.

„Určitě nebudete litovat, pane hrabě,“ usměje se Mallet, „Samozřejmě vás ale musím upozornit na jednu závažnou skutečnost. Nemůžete očekávat výnosy v brzké době. Obchody se musí rozběhnout a s tím je spojena časová náročnost. Chceme-li mít dobré zisky, vyžaduje naše konání trpělivost a dobré dlouhodobé záměry. Ale vzhledem ke svým zkušenostem si dovolím tvrdit, že má naše společnost perspektivu stát se úspěšnou. Pan Juan se během pár let stane velmi váženým a bohatým obchodníkem, což bude přinášet skryté zisk i pro nás.“

„Ostatní souhlasí?“ zeptá se pan de Godille.

„Ostatní? S panem Juanem jsem hovořil před vaším příchodem, ale raději ho znovu požádám o potvrzení jeho stanoviska.“

„Jsem samozřejmě zcela pro. Návrh pana radního mi dává možnost proniknout do nejvyšších pater obchodování, což je skvělý začátek a příslib do budoucnosti. Rovněž vaše napojení na významné státní úředníky, pane hrabě, se nepochybně v budoucnu ukáže jako přínosné, v tom souhlasím s panem Coiffierem.“

„Můžeme si tedy na dohodu připít?“ zeptá se radní, „Později vyhotovíme tajné dokumenty, pokud budete chtít, pane hrabě, kde můžeme naši dohodu zakotvit i písemně.“

„K písemným dokumentům mám výhrady, pokud by padly do nepovoláných rukou, mohou být nebezpečné. Upřednostňoval bych ústní čestnou dohodu,“ odvěti šlechtic.

„Vaše slova jsou pro mě čest, pane hrabě,“ řekne s velmi vážnou tváří Mallet a je poznat, jak si takové důvěry cení.

„Já mohu říci to samé,“ přizvukuje Montenvido.

„Pak už opravdu nezbyvá, než pozvednout pohár k připitku na zdar našich záměrů,“ chopí se s radostným výrazem ve tváři hostitel číše, ostatní učiní to samé, povstanou. Včetně Tissota, který však kouká velmi smutně, na chvílku mu svítla neskutečná naděje, která však byla velmi záhy zadušena.

„Ještě ne, pane radní,“ zastaví připítek pan de Godille, pohlédne do překvapených obličejů a dodá vysvětlení, „Ještě se nevyjádřil přece pan Maurice.“

„Já?“ vyvalí oči tajemník.

„A kdo jinej? Všichni jsme přeci svůj souhlas sdělili, jen ty ne. Jak se na návrh pana Coiffiera díváš ty?“

„Já? Pokud se mohu vyjádřit jako váš tajemník, pane hrabě, jsem přesvědčen o jeho výhodnosti.“

„Tohle jsem zrovna nemyslel, Maurici,“ usměje se šlechtic, „Ptal jsem se, jestli ty osobně přijímáš návrh pana Coiffiera, aby ses stal s pěti procenty naším dalším společníkem,“ dodá a vyrazí tím dech nejen svého sloužícímu. Rovněž oba další muži se zatváří velmi překvapeně, považovali již tento návrh za shozený ze stolu. Vstřícnost šlechtice vůči svému mladému služebníkovvi ale kvitují, určitě tím opět u nich stoupl v ceně, o čemž svědčí jejich pohledy. Jen Tissot zírá jak vyoraná myš a není schopen slova.

„Pane Maurici, souhlasíte s mým návrhem?“ zeptá se Mallet s mírným úsměvem, sám je potěšen z budoucích možných zisků pro sympatického mladíka. Svým způsobem výrazně pomůže jak hraběti, tak jeho tajemníkovi a odvděčí se jim za záchranu dcery, na druhou stranu určitě ani on neprijde zkrátka a pokud jeho záměry vyjdou, mohou mu z vyjádřených podnikatelských záměrů plynout slušné zisky. Což je pro něj jako obchodníka klíčové. Jinými slovy, určitě na této své aktivitě neprodělá, byť se bude muset o zisky dělit.

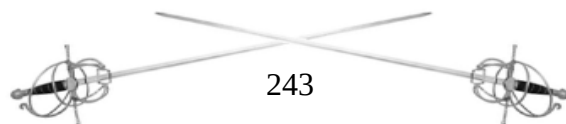
„Ano, jistě, velmi rád ...,“ koktá tajemník.

„Pak už opravdu nezbyvá, než si na naši dohodu připít,“ pozvedne svůj pohár Armand a následuje přituknutí.

Tissot zůstane po zbytek návštěvy jako ve snách. I po návratu domů se chová jak náměsíčník. V tomto rozpoložení vstoupí do salónku svého pána, který si ho zavolá.

„Pane hrabě, Excellence, co prikazujete?“ zeptá se tichým hlasem, stále nemůže plně pochopit, co se dnes všechno událo v jeho životě.

„Nic nerozkazuji, tichý společníku,“ zasměje se šlechtic.

„Vy si ze mě zase utahujete, Excellence,“ odvětlí mladík, ale jeho hlas nezní vyčítavě, spíše by se v něm dala najít obrovská vděčnost a obdiv ke svému pánovi.

„Ale jdi, Maurici. Jsi snad nespokojený?“

„Já a nespokojený, pane hrabě? Já a nespokojený? Dneska je pro mě nejšťastnější den mého života. Nejdříve vaše slova o Nicolet, teď taková nabídka. Excellence, nikdy vám nebudu moct být dostatečně vděčný. Jsem z toho ještě celý pryč.“

„Tak to vidím.“

„Pane hrabě, naděje na naplnění mé lásky k Nicolet, to je něco skvělého. A dnešní odpoledne. Já bych mohl mít vlastní příjem, mohl bych mít vlastní peníze ...“

„Maurici, vrať se zase z oblak na zem,“ brzdí nadšení svého tajemníka jeho pán, „Co se týče Nicolet, tak sám nevíš, jak se na tvoje nápady dívá ona. Než obchodní záměr pana Coiffiera přinese svoje plody v podobě cinkajících mincí, uplyne taky hodně času a ani zisk není zcela jistý. Takže pozor, abys nakonec nebyl hodně zklamanej.“

„Pane hrabě, jsem si toho všeho vědom,“ zalíjí se opět oči mládence slzami, „Ale už jenom to, co se událo. Vy jste mi nabídl pomoc s mojí Nicolet, taková velkorysost! A pak možnost, že bych mohl být přizván k vašim obchodům. Taková pocta, taková čest. Pro takovýho kluka, jako jsem já. Pane hrabě, přetáhněte mě svým mečem, abych poznal, že nejde jen o sen!“

„Bud' klidnej, nejde vo sen,“ rozesměje se pan de Godille, „Kvůli tomu tě nemusím mlátit. Než se přikutálí nějaký mince, tak uplyne hodně vody a bude se muset vykonat hodně práce. Maurici, hlavně nezapomínej, všechno je naprosto tajný! Nikomu o našich ujednáních nesmíš nic říct. Ani svým kamarádům. Rozumíš? Kdyby se o našich dohodách někdo dozvěděl, byl by nejen konec všem našim nadějím na dobré obchody, ale byl by z toho taky pořádný skandál.“

„Pane hrabě, budu mlčet jak hrob! Nemusíte mít obavy. Pane hrabě, opravdu nevím, jak bych vám měl poděkovat. Vaše Excellence, nevím, jak bych vám měl vyjádřit svoji vděčnost ...“, zlomí se dojetím mláďenci hlas, poklekne před sedícím šlechticem a kdyby ho ten nezadržel, jistě by mu zulíbal obě ruce.

„Maurici, takový chování se nehodí k tajemníkovi a mému tajnému společníkovi,“ řekne Armand mírným hlasem, v nitru cítí uspokojení, když vidí svého služebníka tak šťastného. Přitom jednal naprosto pragmaticky, pokud jeho tajemník bude mít osobní zájem, jistě bude jeho aktivita vyšší. A pokud získá vlastní příjem, nebude ho muset v budoucnu už platit, „Dělej si dobře svou práci a pak budu spokojený i já. Čeká nás ještě hodně zařizování. Pořád jsme neskončili s hraběnkou de Besiere, pořád nevíme, jak nakonec dopadne pan Mazarin. Není dobře říkat hop, dokud jsme nepřeskočili,“ dodá prorocky.

AUDIENCE MARKÝZE DE ALMARE U KRÁLE

Od doby, kde se markýz de Almare objevil poprvé u krále v doprovodu Mazarina, uplynulo několik týdnů. Kardinál vzal mladíka s sebou ještě dvakrát, vždy s ním Jeho Výsost prohodila pár slov a pak ho se zájmem pozorovala. Pierre si při těchto příležitostech vzpomněl na slova pana de Cinq-Mars, jak králi ke spokojenosti stačila jeho pouhá přítomnost, aniž by se dopustil jakýchkoli nežádoucích projevů náklonnosti. Vladařovy pohledy mu nejsou dvakrát příjemné, na druhou stranu upoutal pozornost krále a tím je smysl jeho návštěv naplněn vrchovatě. Jiný význam pro mladého šlechtice návštěvy nemají, nikterak netouží získat v tuto chvíli u dvora jakékoli privilegia.

Výsledek těchto tří zdánlivě náhodných setkání se konečně dostaví. Mazarin si za nějaký čas zavolá Pierra a oznámí mu jeho osobní audienci u krále. Za což markýz jejímu zprostředkovateli děkuje.

„Otázka diplomacie,“ usměje se kardinál, spokojený sám se sebou, „Jeho Výsost se náhodou zeptala, kde je ten sličný mladík, který mě čas od času doprovází a já vycítil příležitost. Naznačil jsem mu vaši nutnost řešit vážné rodinné problémy, které vám neumožňují se tolik věnovat našim záležitostem.“

Díkybohu král projevil zájem, několika dobře cílenými slovy jsem ho zaujal natolik, až sám navrhl si o vašich problémech s vámi osobně promluvit.“

„Velmi vám děkuji, Vaše Eminence.“

„Hodně jste mi moji roli usnadnil, neboť jste zaujal Jeho Veličenstvo,“ usměje se poťouchle prelát, aniž by však překročil únosnou mez.

Setkání kardinála a markýze před audiencí proběhne přímo v prostorách královského zámku Saint-Germain-en-Laye, aniž by mezi nimi padlo jediné slovo. Pierre se k Mazarinovi připojí, už vešla ve známost jejich spolupráce. Minou několik skupinek dvořanů, kteří jim však věnují jen pár letmých pohledů. Stále ti hlupáci považují Julese pouze za obyčejného úředníka, který plní roli poslíčka a podrž tašky, který jen usilovně běhá za králem s depešemi a s rozkazy. I když pár z prozíravějších již ze stálé přítomnosti poťouchlého Itala začíná mít nepříjemný pocit.

Dvořané si vymění pár slovíček na téma, kdo je ten mládenec, který spěchá v kardinálově závěsu. Dokonce někdo poznamená, zda ho vzhledem k jeho kráse prelát nevodí za králem k jeho rozptýlení, čímž by se mu mohl pokusit nahradit pana de Cinq-Marse, jehož mu Richelieu nechal před více než půl rokem popravít. Markýz za jiného markýze, tento však vypadá chytřeji, než nafoukaný bývalý podkoní. Nikdo však není výrazně zneklidněn, stav krále nedává případnému novému favoritovi mnoho času.

„Dobrý den, pane hrabě, jak se daří Jeho Veličenstvu?“ zeptá se Mazarin velitele královny gardy, který jim otevře dveře do komnaty vladaře.

„Jeho Veličenstvo se dnes necítí moc dobře,“ odvěti smutně kapitán de Guitaut, který svého panovníka velmi miluje a těžce nese jeho zdravotní strádání, „Doktor Bouvard mu skoro vnutil dvě lžice slepičí polévky, ale podle příznaků Jeho Veličenstvo není schopno udržet ani je.“

„Nemáme raději přijít později?“

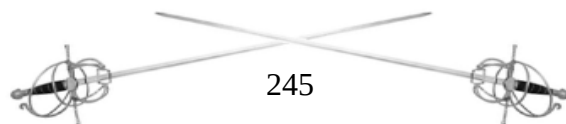
„Nikoli, Jeho Veličenstvo vás očekává, snad ho přivedete na jiné myšlenky. Ale Jeho Výsost zůstává dnes na lůžku,“ dodá gardista.

V rozlehlé komnatě se králova postel téměř ztrácí, okolo se motá několik komorníků a také již zmiňovaný doktor, jehož ustaraný a nevyspalý obličej napovídá o mnohém. Služebníci podložili králi tělo, téměř sedí, tváře zapadlé, oči sotva mžourají. Nelze přehlédnout jeho vysílení, asi trpí i bolestmi. Pohybem ruky propustí vladař všechny, když uvidí přicházet svého ministra a jeho doprovod. Pan de Guitaut zavře dveře zvenku a hlídá bezpečí a především klid krále.

„Eminence, necítíme se dnes moc dobře,“ řekne Jeho Výsost, ale hlas zní překvapivě silně a pevně. Stále má dost sil předstírat lepší zdravotní stav, než jaký je ve skutečnosti. Sám už necítí puch, který okolo sebe šíří, který nepřekryjí ani silné vůně, rozprášené po rozlehlé místnosti. Velký prostor trochu ředí koncentraci smradu, jež se šíří z hnijících útrob jednoho z nejmocnějších vladařů Evropy. Markýz, stojící pokorně v povzdálí, pozoruje smutně svého panovníka. Jak podobný osud má se svým bývalým prvním ministrem kardinálem de Richelieu, který ho před pár měsíci navždy opustil. Jak dlouho ještě bude trvat, než se vypraví za ním?

Mazarin hovoří s Ludvíkem asi patnáct minut, nic z toho však mladík neslyší. Ostatně ani není zvědavý, co sděluje úředník svému králi. Teprve pak dojde i na něj. Kardinál se otočí a i Jeho Výsost sama pokyne šlechtici krátce rukou. Panovník se necítí dobře nejen zdravotně, ale ani ho netěší nechat se vidět v takovém stavu, ráno prodělal další záchvat, když to téměř nic, co měl v útrokách, z něho šlo spodem i horem. Vesměs se jednalo o odporné hleny a hnís. Není si však jist, kdy zase bude v pořádku a nechce proto schůzku odkládat.

„Pane markýzi, povstaňte,“ řekne král téměř otcovským hlasem a svými slovy zvedne svého vazala ze země. Pohlédne na něj láskyplným pohledem, jak rád by si s ním vyměnil svoji tělesnou schránku. Ve tváři šlechtice pozoruje nejen krásu, ale také ušlechtilost a moudrost, vlastnosti, kterých se mnohým velmožům nedostává. Žádné humpolácké vystupování, žádná patolízalská přetvářka, ale přirozenou eleganci i projev úcty cítí z pohybů i postoje mládence.

„Jeho Eminence nám řekla o vaší zaneprázdněnosti svými rodinnými starostmi,“ pokračuje Ludvík, „Nechceme, aby vás takové maličkosti rozptylovaly ve vaší službě pro nás. Jistě se najde řešení, které vám umožní, abyste mohl plnit své úkoly, kterými vás prostřednictvím Jeho Eminence pověříme.“

„Vaše Veličenstvo je ke mně neobyčejně laskavé, jako vždy,“ ukloní se znovu pan de Almare.

„Mluvte, pane markýzi. Jaká starost vás tak zaměstnává?“

„Vaše Veličenstvo,“ odvěti šlechtic, „když jsem byl Vaší Výsosti poprvé představen, bylo Vaší Výsosti naznačeno velmi málo o mém dětství a mládí stráveném v klášteře. Údajně ze zdravotních důvodů. Bohužel skutečnost byla poněkud jiná. Do kláštera mě odložila matka, po zavraždění mého otce panem hrabětem de Besiere, kterého si posléze vzala. Hrabě se údajně chtěl zbavit i mužského potomka mého otce, ale nestalo se tak. Ovšem má matka na mě zapomněla a kdyby nebylo několika statečných šlechticů, kteří mé tajemství odhalili, zůstal bych tam zavřený dodnes.“

„Pronesl jste hrozná slova, pane markýzi. Hrozná obvinění. Co všechno se odehrává za zdmi vznešených paláců! Pokračujte, pokračujte, jsme zvědaví, jak se váš osud vyvíjel dále.“

„Dostalo se mi všech práv, které mi po právu náležely a moje matka, hraběnka de Besiere, vdova po mém otci i svém druhém muži, byla vykázána do Anglie. Po smrti vašeho prvního ministra kardinála de Richelieu se však vrátila a nebyla spokojena s tím, jak je nastaven majetkový stav.“

„Jak je nastaven majetkový stav? Nepamatujeme si již, jak jsme tehdy rozhodli,“ zeptá se král, aniž by přiznal, že o řešení nikdy nic nevěděl, protože se o vše postaral jeho bratránek v rudé sutaně.

„Vaše Veličenstvo se tehdy rozhodlo navrátit mi veškeré práva dědice rodu de Almare a rovněž mě ustanovilo vykonavatelem práv nad majetkem po hraběti de Besiere. Má matka dostává pravidelnou rentu. Chtěl jsem požádat Vaše Veličenstvo, aby jí vrátilo práva nad majetkem po jejím druhém muži a toto jsem jí sdělil. Ovšem ani můj návrh ji neuspokojil a chtěla i další majetek z dědictví po mém otci a po jejím prvním muži, markýzi de Almare.“

„Vzpomínáme si na muže, o kterých jste mluvil, na vašeho otce. I na vámi zmiňovanou nenasytnou ženu,“ zachmuří se král, „Nikdy jsme ji neměli rádi, pane kardinále, nikdy,“ dodá významně a s těmito slovy vzroste naděje prosebníka na kladný výsledek jeho dnešní audience.

„Vaše Veličenstvo, až se mi přičí sdělit Vašemu Veličenstvu další děj, neboť je velkou hanbou pro celý náš rod,“ skloní hlavu Pierre a touto zdrženlivostí si rozhodně neuškodí. Naopak, panovník pohlédne do utrápené krásné mladistvé tváře a ještě více začne soucítit s obětí jistě odporných intrik.

„Pane markýzi, před námi můžete mluvit naprosto otevřeně. Jistě nejde o hanbu vaší a ani my ani Jeho Eminence ji nebudeme nikomu sdělovat. Mluvte, pane.“

„Vaše Veličenstvo, moje matka, chtívá získat další majetek, neváhala vydírat mého správce výhrůžkou smrti jeho sestry a jejích dvou malých dětí a poslala do mého paláce tlupu zlodějů. Naštěstí bylo její spiknutí odhaleno a za pomoci mého přítele, hraběte de Godille, bylo vše překaženo.“

„Hrabě de Godille? Znal jsem kdysi jednoho šlechtice toho jména,“ zamyslí se král.

„Vaše Veličenstvo má nepochybně na mysli otce mého přítele, který již před drahnými léty položil svůj život ve službách Vašemu Veličenstvu.“

„Ach ano, už si vzpomínám. Statečný a čestný muž.“

„Jeho syn je stejný, Vaše Veličenstvo. Sám s několika muži se postavil přesile hrdlořezů a jen s nasazením vlastního života uhájil život jedné bezbranné vdovy a jejích dvou malých dětí, které chtěli tito daremníci ze msty zavraždit.“

„Pane markýzi,“ zvolá král rozrušen vyřčenými slovy, „Takové hanebnosti se dějí v mém království? Téměř pod našimi okny?“

„Vaše Veličenstvo použilo skvělý obrazný příměr, který je ještě blíže skutečnosti, než jistě Vaše Veličenstvo předpokládalo. Událost, kterou jsem popsal, se odehrála v Saint-Denis, což je opravdu téměř pod okny Vašeho Veličenstva.“

„Pane markýzi, jsme znechuceni tím, co nám tady říkáte.“

„Omluvám se, Vaše Veličenstvo.“

„Vy se nemáte za co omlouvat, pane. Stal jste se obětí ošklivých intrik. Ale učiníme těm hanebnostem konec. Máte proti své matce nějaké důkazy?“

Markýz se znovu hluboce ukloní, vytáhne listinu s výsledkem chyceného vraha Machauta a podá ji králi, přičemž znovu uctivě skloní hlavu.

„Jeden z podpisů patří i mé sestře, markýze de Cavarlene,“ dodá mladík.

Panovník přijme listinu, zběžně ji přelétne pohledem, těžko říci, zda se vůbec začetl do jejího obsahu, zda jeho zrak není natolik zakalen, aby byl rozpoznání písmen vůbec schopen. Přesto však, zřetelně rozzloben, se obrátí na svého nového favorita mezi úředníky.

„S tím musíme něco udělat, Eminence,“ řekne.

„Vaše Veličenstvo, mohu něco navrhnout?“ zeptá se Mazarin pokorně.

„Ano. Vámi navrhované řešení?“

„Vaše Veličenstvo, nebylo by dobré zostudit tak slavné jméno, jaké přináleží našemu drahému panu markýzi de Almare, spřízněnému s rodem de Condé a tím pádem vzdáleně i s Vaší Veličenstvem, nějakým veřejným obviněním jeho matky,“ odvěti prelát.

„Jistěže. Náš mladý bratránek,“ řekne král a vyslovením tohoto slova, užívaného pro nejurozenější z urozených a spřízněnce s královskou krví, dá neobyčejně najevo náklonnost k mladíkovi, „nesmí být nikterak poškozen.“

„Vaše Veličenstvo, dovolil bych si naznačit delikátní řešení.“

„Mluvte, Eminence.“

„Vaše Veličenstvo by mohlo nechat hraběnku de Besiere internovat na panství po hraběti de Besiere. Zámek o němž mluvím, je dostatečně vzdálen od Paříže, než aby mohla dále škodit panu markýzi,“ navrhone prelát řešení, o jehož preferenci mladíkem ví.

„Pane markýzi, drahý bratránku,“ použije znovu důvěrného oslovení vladař, „Co nejdříve necháme vyhotovit listiny, kterými nařizujeme pobyt hraběnky de Besiere na panství Besiere. Jeho Eminence vše potřebné zařídí.“

„Velice rád, Vaše Veličenstvo,“ ukloní se Mazarin.

„Eminence,“ zamyslí se král, „chtěli bychom vidět i onoho statečného šlechtice, který pomohl panu markýzi. Přivedete mi pana hraběte de Godille, abychom mu mohli vyjádřit naše potěšení nad jeho rytířským chováním. Zaslouží si naši pozornost i kvůli svému otci, který pro nás položil život.“

„Jak přikazujete, Vaše Veličenstvo.“

„Zítra, Eminence, zítra,“ dodá král významně, jako by snad chtěl naznačit, že se mu času již příliš nedostává. Možná je jen zaujat poutavým příběhem a touží spatřit dalšího mladého šlechtice, který je potomkem dobrého rodu a který vykonal záslužný čin, možná jen hledá rozptýlení.

„Jak přikazujete, Vaše Veličenstvo,“ znovu se ukloní prelát.

„Pane markýzi,“ obrátí se král na šlechtice, který pln radosti ze své mise, při rozhovoru krále s ministrem o kousek odstoupil, „Vaše problémy vyřešíme v nejbližších dnech. Tím vám umožníme, abyste se za námi častěji dostavil s panem kardinálem. Jsme vaším trpkým osudem dojatí.“

„Vaše Veličenstvo, není dostatek slov, kterými bych mohl poděkovat Vašemu Veličenstvu a vyjádřit Vašemu Veličenstvu svoji neskonalou vděčnost a úctu.“

„Chceme, aby byla nastolena spravedlnost. Pane markýzi, nalezneme čas, kdy nám podrobně vypovíte o svém osudu. Velmi jste nás zaujal,“ řekne král a vnímavý mladík pochopí, že čas na jeho osobní problémy vypršel. Opět s přirozenou elegancí vykoná protokolem předepsané zdravení a odstoupí do pozadí, aby umožnil králi dalšího jednání s ministrem. Ale zůstane dostatečně blízko, aby umožnil králi ho čas od času pozorovat.

ČTYŘICÁTÁ SEDMÁ KAPITOLA

RADOSTNÁ NOVINA

Toho večera se hrabě de Godille nudí ve svém pokoji. Před dvěma hodinami se vrátil ze své tajné schůzky s markýzou de Cavarlene a teď už jen trpně čeká na večeri. Nemá další program, což ho činí nešťastným. Netuší, že právě před jeho domem zastavil nádherný kočár doprovázen silnou ostrahou, tvořenou urostlými Švýcary, obě patřící markýzi de Almare.

Příjezd mladého šlechtice a velkého přítele jejich pána způsobí pozdvižení v domě. Místní sloužící si nevzpomínají, kdy tento soused pana hraběte z Anjou navštívil jejich dům, výhradně chodí pan de Godille do jeho daleko honosnějšího paláce. Kapitán Roth však je jediný, kdo vstoupí s markýzem do domu, další doprovod zůstane v mrazivém počasí. Ovšem ani na ně není zapomenuto, kuchařka Marie, jen co obslouží oba urozené pány, jim nechala donést svažené víno. Usilovně jí v tom pomáhá její milenec Quido.

Maurice Tissot doprovodí markýze za svým pánem a poté osobně čeká na chodbě, aby mohl splnit případná přání šlechticů. Ti se posadí v salónku, markýz v nádherných šatech, zatímco Armand pouze v domácím ústroji. Překvapeně a s jistou nervozitou však zírá na přítele, který se zde tak náhle zjevil.

„Stalo se něco vážného?“ vyjádří svoji nejistotu i verbálně hostitel.

„Možná ano, ale pouze v dobrém,“ usměje se Pierre a s chutí se napije, „Ochutnávám vaše víno?“ zeptá se s potutelným úsměvem.

„Nikoli, klasické burgundské,“ odvěti hrabě, poněkud zmaten předchozí odpovědí.

„Jen žertuji, ochutnávat vína jsem k vám nepřišel,“ usmívá se stále pan de Almare, „Právě se vracím ze Saint-Germain, kde jsem byl v doprovodu pana Julese. Díkybohu jsem vás zastihl doma.“

„Jsem skoro stále doma,“ povzdechne si místní pán, přičemž taktně zamlčí svoji milostnou schůzku se sestrou hosta, už se s tímto výbušným tajemstvím naučil žít, proto i výčitky svědomí před svým přítelem již dokáže bagatelizovat.

„Vzpomínám, naposledy jste mluvil o nudě. Mám však dobré zprávy.“

„Dobré zprávy? Snad s ohledem na vaši matku?“

„Přesně tak,“ přikývne markýz, „Mluvil jsem dnes s králem a ten slíbil splnit mé tajné přání. Byť mi hodně napomohl i svou vhodnou taktikou pan Jules. Král nechá mou matku internovat na zámku Besiere.“

„Ale tohle je skutečně skvělá zpráva,“ zaraduje se Armand, „Skvělý, všechno skončí a budeme mít klid.“

„Vaše tvrzení není tak jisté,“ zavrtí hlavou Pierre, „Ale v každém případě bude nějaký čas daleko ode mne.“

„Pak se už nedivím, že jste přispěchal hned za mnou. Bohužel vám nemohu poskytnout pohodlí jako ve vašem paláci. Žijeme si tu trochu skromněji.“

„Ani váš dům jsem nepřišel obdivovat. Víte, s králem jsme se bavili i o vás.“

„O mně? Tomu nerozumím.“

„Zmínil jsem se králi, jak statečně jste chránil sestru mého správce. Krále moje vyprávění zaujalo.“

„Skutečně?“

„Opravdu. Víte co řekl? Hrabě de Godille, znal jsem kdysi šlechtice toho jména.“

„Vy si děláte legraci. Tohle opravdu řekl?“

„A nejen to. Upozornil jsem Jeho Veličenstvo, že váš otec padl v jeho službách.“

„Děkuji, že jste se o mně zmínil, ačkoli mi to asi k ničemu nebude.“

„Ani to není jisté, příteli,“ pousměje se významně pan de Almare, „Když jsem se zmínil o vašem otci, víte co král řekl?“

„Cože? Král si snad vzpomněl na mého otce?“

„Určitě. Řekl, vzpomínám si zcela přesně, byl to statečný a čestný muž.“

„Opravdu? Opravdu tohle řekl?“ téměř nadskočí pan de Godille, nesmírně potěšen vyřčenými slovy.

„Přece bych vám nelhal, příteli, po tom, jak jste mi tolik pomohl,“ usmívá se host, když takto nadskočil jeho přítel při zmínce, že si král vzpomněl na jeho otce, kam až asi vzlétne při zprávě, kterou se mu chystá sdělit za okamžik.

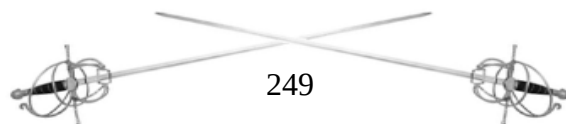
„Děkuji vám, udělal jste mi velkou radost.“

„Vlastně si teď vzpomínám, vaše jméno padlo ještě jednou,“ předstírá Pierre lhostejnost, ale má ohromnou radost nad možností svého přítele potěšit.

„Ještě jednou? Snad zase z úst krále?“ zatváří se pochybovačně hrabě.

„Přesně tak. Chcete slyšet, co Jeho Veličenstvo ještě řeklo?“

„Přišel jste mě mučit? Copak nevidíte, jak hořím nedočkavostí?“

„Mučit vás nechci, příteli. Tak dobře poslouchejte. Krátce před koncem mé audience Jeho Výsost řekla panu Mazarinovi. Rádi bychom viděli toho statečného šlechtice a potomka velmi dobrého rodu, pana hraběte de Godille. Přivedete mám ho.“

„Cože?“ málem spadne z křesla Armand.

„Slyšíte dobře. Řekl přivedete nám ho, abych mu mohli vyjádřit radost nad jeho chováním. Zaslouží si to i kvůli svému otci, který položil svůj život v našich službách.“

„Příteli, neděláte si legraci? Opravdu mám být někdy představen králi?“ podívá se nedůvěřivě na svého přítele šťastný hostitel.

„Opravdu byste mohl být někdy představen králi,“ zopakuje posel dobrých zpráv.

„Vaše slova zní až moc hezky. Možná to řekl král jen tak. Pět minut potom už zase nevěděl, že se o nějakém hraběti de Godille mluvil. Uvidíte, už se nikdy neozve, už si nikdy nevzpomene, že chtěl nějakýho šlechtice tohodle jména vidět. Však víte, v jak špatným je zdravotním stavu, téměř nikoho nepřijímá, sám jste mi o tom říkal.“

„Zapomenutí se nedá vyloučit. Ale třeba také ne a vy budete představen Jeho Veličenstvu. Co byste si oblékl na sebe?“

„Co bych si oblékl?“ zamyslí se Armand, „No určitě nic z toho, co teď mám v šatníku. Zavolal bych si toho nejlepšího krejčího a nechal bych si ušít nový šaty.“

„Takové šaty by ale přišly asi pěkně draho, nemyslíte?“

„To asi ano, ale jak jsem opatrnější s vydáními, tak tady bych vůbec nešetřil. To mi můžete věřit,“ zapřisahá se hrabě, pak se však zasměje a dodá, „Jenže k tomu nakonec stejně nedojde, takže ušetřím.“

„Máte pravdu, asi skutečně ušetříte,“ přikývne pan de Almare.

„Tak vidíte, sám moje slova potvrzujete. Ale stejně mám radost, že si král vzpomněl na mého otce, pokud jste mě jen nechtěl potěšit.“

„V žádném případě. Příteli, s tím krejčím jste mě jen špatně pochopil. Chtěl jsem říci, že se asi ještě nenašel krejčí, který by tak skvostné šaty pro vás stačil ušít.“

„Mluvíte v hádankách, příteli. Nebo si vážně myslíte, že je naděje být králem přijat? Alespoň se mu poklonit? Říci alespoň Vaše Veličenstvo, velice si vážím, že jste na mě upřelo svůj zrak?“

„Taková naděje dle mého jistě je.“

„Opravdu? Tak bych měl přeci jen zítra zavolat krejčího? Pan Coiffier má určitě dobrý známosti a může mi doporučit nějakýho opravdu dobrýho.“

„Vy jste se nějak upnul k těm šatům, příteli,“ poznamená Pierre, „Ale opakuji vám, určitě by svou práci nestihl. Když totiž král řekl panu Mazarinovi o touze spatřit statečného šlechtice, dodal ještě pár sloví.“

„Pár slov? Další pár slov? Co ještě řekl?“ ptá se dychtivě hostitel.

„Na jeho slova si opět velmi dobře vzpomínám. Král totiž řekl zítra, Eminence, zítra.“

„Cože? Co to říkáte?“ zcela nepochopí pan de Godille poslední slova.

„Snažím se vám už delší dobu vysvětlit, že nové šaty si nestihnete dát ušít. Takovou věc byste museli zvládnout za pár hodin. Zítra kolem osmé hodiny ranní musíme být v Saint-Germain-en-Laye.“

„Vy šílíte! Vy si ze mě utahujete!“ vyskočí hrabě a nevěřícně zírá na svého hosta.

„Pak si z vás také utahuje Jeho Výsost. Máte mu být zítra představen. Nevím sice přesně, kdy se tak stane, ale pokud nenastanou nějaké zdravotní komplikace ...“

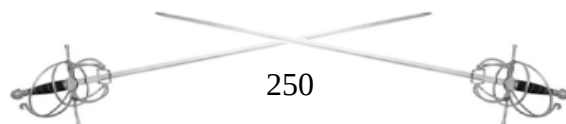
„Markýzi!“ zvolá Armand, „Já mám zítra přijít ke králi?“

„Hrome, tak už to pochopte,“ rozesměje se pan de Almare při pohledu na vyjeveného přítele, který náhle hrozně zbledne.

„Skutečně mě přijme?“

„Příteli, jak mám odpovědět? Pokud král nebude stížen nějakým záchvatem nebo nenastanou jiné vážné okolnosti, tak jasně řekl zítra, Eminence, zítra. Copak si myslíte, že se diskutuje o příkazech takového vladaře, jako je Ludvík XIII.? Nikoli, o nich se nediskutuje, ty se plní!“

„Takže je to pravda?“

„Ano, příteli. Máte být zítra představen králi. Možná se něco stane a nakonec přijat nebudete, ale příkaz jsem slyšel jasně a také jsem byl pověřen panem Julesem, abych vás zítra ráno přivedl do Saint-Germain-en-Laye.“

„Řekl vážně zítra, Eminence?“

„Přesně tak. Vaše zítřejší audience u krále je velmi pravděpodobná. Asi nebude dlouhá, padne pár zdvořilostních frází, asi bych vám měl poradit, co máte přesně udělat ...“

„Proboha, vždyť já vůbec nevím, jak se mám chovat. Jak mám vzdát králi poctu. Jak se nedopustit urážky majestátu ... vlastně nevím vůbec nic. Co bych měl říkat?“

„Pěkně po pořádku,“ snaží se zachovat vážnou tvář markýz, ale má s tím značné obtíže, když vidí do jakého stavu euforie svého přítele přivedl, „V první řadě bych se na vašem místě posadil a napil se. Taková zpráva si zaslouží pohárek, nemyslíte?“

„Pohárek? Přípitek? No jistě, máte pravdu, připijeme si,“ dopadne hrabě z výšky na zadek, podvědomě se chopí číše a zhluboka se napije. Stále nemůže pochopit, že by se zítra měl setkat s panovníkem, ke kterému je zvláště v poslední době tak obtížné se dostat. Na jehož audienci se čeká tak dlouho a mnohým není nikdy dopřána. Proč by měl právě jeho přijmout hned druhý den, jen co se doslechne jeho jméno?

„Výborně, konečně začínáte jednat uvážlivě,“ položí pohárek na stůl Pierre, „Začneme nejprve tím, co rozhodně říct nesmíte. O čem se nesmíte zmínit ani slůvkem.“

„Co nesmím říkat?“

„Nesmíte se zmínit, jak dobře jste sloužil kardinálu de Richelieu. Král o vaší činnosti nic neví, tak proč mu o ni říkat. A už vůbec ne, jakou roli jste hrál ve smutné historii s panem de Cinq-Mars.“

„To se rozumí samo sebou. Nejsem přece blázen.“

„Jistotně ne, ale někdy hovoříte zbytečně otevřeně. Vůbec bych vám doporučoval nehovořit téměř vůbec, pouze vyjádřit svoje potěšení, projevit svoji úctu Jeho Veličenstvu.“

„Co ale když se zeptá, co právě dělám?“

„Jste krátce ve službách Jeho Eminence, možná by bylo lépe mluvit o vaší předchozí službě ve francouzských gardách. Ale nebál bych se, stěží dojde až na takové detaily.“

„Máte pravdu, asi ne. Dám si pozor, abych se nějak nepoděkl, aby král nepochopil, jak jsem pomohl zamordovat jeho oblíbence.“

„Zdrženlivostí v tomto případě budete nesmírně laskavý,“ praví s mírnou ironií v hlase pan de Almare, „Proberu s vámi, jak přesně máte vzdát Jeho majestátu úctu. Protokol není zdaleka jednoduchý.“

„Není jednoduše?“

„Věru není, když něco uděláte špatně, může vaše jednání král považovat za urážku, za nedostatek úcty k jeho osobě. U dvora je na dodržování protokolu velký důraz a zvláště Ludvík si na dodržování protokolu velmi potrpí. Jak jsem slyšel, když byl malý, tak se jeho matka a ten darebák pan de Concini k němu chovali velmi neurvale, proto si velmi potrpí, aby se mu vždy dostávalo veškerých poct, které k jeho koruně patří.“

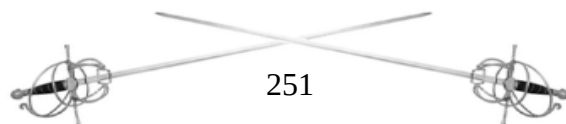
„Už vidím, jak udělám vostudu,“ zbledne pan de Godille.

„Nebojte se, nikam nespěchám a procvičím s vámi veškeré náležitosti. Vždyť se mnou je také napřed procvičovali. Pravděpodobně půjde o neoficiální audienci, proto nebude přítomno mnoho pozorovatelů, přísných dohlížitelů na protokol. Pouze ten nejpřísnější.“

„Tím jste mě uklidnil,“ nalije si hrabě znovu pohár a zhluboka se napije, „Jenže co si proboha vezmu na sebe? Co si mám vzít, abych nebyl za křupana?“ zbledne ještě více.

„Nové šaty asi neušijete. Ale máte jistě ve vašem šatníku dostatek vhodných obleků. Ten co jste měl na zasnubách barona de Taille vám velmi slušel. Pokud chcete, můžeme se podívat společně i na vaši garderobu a nějaké vhodné šaty vybrat.“

„Za vaši radu vám budu vděčný!“

„Příteli, dáme si ještě jeden pohárek a pak si prohlédneme váš šatník. Hned poté se pustíme do nácvičku správného pozdravení krále. Abyste byl dostatečně uctivý, ale zároveň nepůsobil podlézavým dojmem. Projdeme si vše spolu. Souhlasíte?“

„Co bych si bez vás počal!“

„Nakonec je všechno moje chyba. Já jsem před Jeho Výsostí vyslovil vaše jméno. Ale napadlo mě, že by nemuselo být na škodu zmínit se o vaší udatnosti. Přiznávám, netušil jsem, jak moje zmínka o vás krále zaujme, dokonce natolik, až vás zatouží osobně spatřit. Jak vidím, způsobil jsem vám značné starosti.“

„To sice ano, ale především radost,“ řekne rychle Armand, pak se otočí ke dveřím, „Maurici!“ křikne.

Sluha vlétne do místnosti jako blesk. Od chvíle, kdy s ním hrabě promluvil o Nicolet a následně ho přizval do svých plánovaných obchodů, by se pro něj nechal rozkrájet a svou službu se snaží vykonávat téměř dokonale. Naplňuje tak velmi záhy slova radního Malleta, jak správná motivace může výrazně povzbudit snahu podřízených či sloužících.

„Maurici,“ snaží si pan de Godille zachovat chladnou hlavu, byť rozrušení skrýt zcela nedokáže, „Připrav moje nejlepší šaty, tedy ty, který je možný si vzít na neobyčejně významnou událost. Za chvíli za tebou dorazíme s panem markýzem a pokusíme se z nich společně nějaký vhodný vybrat.“

„Vy teď někam odcházíte, pane hrabě?“ podiví se tajemník.

„Teď v noci ne, ale brzo ráno. Jenže ty šaty musíme vybrat teď.“

„Jak si přejete, pane hrabě, hned je běžím připravit.“

Už za pět minut se všichni tři přehrabují v oblečení a vybírali z něj nejpříhodnější. Včetně vhodných doplňků, aby ty nepůsobily křiklavě. Tissot stále netuší, kam že se vydá zítra jeho pán, je mu hloupé se zeptat, nakonec je jeho zvědavost silnější než zdrženlivost a dotaz položí.

„Tvůj pán má zítra velmi důležitou audienci, Maurici“ usměje se pan de Almare.

„Důležitou audienci? Snad u pana Mazarina?“

„Ještě důležitější, Maurici. Tvůj pán má být zítra přijat králem,“ podá vyčerpávající vysvětlení markýz, načež sluhovi málem vypadnou z ruky šaty, jež právě drží.

„Pan hrabě bude přijat Jeho Veličenstvem?“ zopakuje tajemník, aby se ujistil, že se nepřeslechl.

„Velmi pravděpodobně. Pokud nedojde k nějaké nepředvídané okolnosti, stane zítra tvůj pán před Jeho Výsostí. Proto je důležité ...“

„Pane markýzi, ale to by chtělo nové šaty,“ zaúpí zoufale sluha, „Kdybych to věděl dřív ...“

„Nedá se nic dělat, Maurici. Tvůj pán o své audienci ví pár minut a já pár hodin. Budeme si muset vystačit s tím, co máme tady. Já bych doporučoval tyto,“ ukáže Pierre na oblek, který využil hrabě při zásnubách na zámku Taille, které mu nechal ušít společně se svými na zámku Almare a který je jednoznačně z celého šatníku nejlepší. Co do střihu, tak do materiálu i zdobení.

Je rozhodnuto. Maurice s Emilem po zbytek večera kontrolují každý knoflík, každou přezku, každou krajku, leští každou kovovou část výstroje svého pána, včetně jeho kordu. Tou dobou již Quido s Jeanem kmitají kolem kočáru a snaží se z něj dostat každou částechku špíny. Byť oni netuší, co se bude zítra dít, podle nervozity správce domu pochopí, že jejich pána čeká v brzké době důležitá schůzka, na kterou musí být vše v pořádku.

Armandovi však je rovněž pořádně horko. S kloboukem bohatě zdobeným pery nacvičuje pozdrav, markýz se stává velmi přísným učitelem. Sám několikrát proceduru předvede, čímž ovšem přivede svého přítele téměř k zoufalství. Ten vycítí, jak moc daleko má k eleganci a přirozenosti svého hosta. Ovšem čím více se snaží, tím lopotnější jsou jeho pohyby. Jen stěží zadržuje zlost nad svou nemohoucností, jak moc si připadá ve srovnání s markýzem ubohým.

Dokonáno, připraveno. Jedenáct hodin večerních dávno odbilo, když pan de Almare nasedá do svého kočáru. Jeho doprovod je sice promrzlý, ale kapitán Roth ve spolupráci s kuchařkou Marií zajistili jeho nasycení a také vystřídání se v teple domu.

„Maurici, hlavně abysme nezaspali,“ poznamená pan de Godille, když se sejde se svým tajemníkem o samotě v salóncu, oba unavení a nervózní.

„Pane hrabě, já asi ani neusnu. Ještě vše půjdu překontrolovat, ne raději dvakrát, třikrát. Jenže, pane hrabě ...,“ podrývá se tajemník za uchem, „nevím, jak budete cestovat.“

„Jak budu cestovat? Přeci v kočáře, ten je připravený. Nebo snad není?!“ zakoulí šlechtic hroživě očima.

„Je, jistě je, ale co doprovod? Copak můžete přijet jen tak?“

„Maurici, pokud mě král vůbec přijme, což není jistý, tak asi neoficiálně. Možná budu uvedenej dveřmi pro služebnictvo a ne jako čestnej host.“

„Pane hrabě, všichni co pracují u dvora jsou urození, dokonce moc urození.“

„V tom máš pravdu. Ale co já s tím? Vévodský erb ze svého hraběcího nevykouzlím.“

„Tak jsem svoje slova nemyslel, pane hrabě, vždyť vy jste taky velmi urozený, z výborného rodu, pane hrabě. Já myslel váš doprovod. Povšiml jste si, kolik vojáků doprovázelo dnes pana markýze?“

„Všimnul, ale ten má tak velký doprovod především z bezpečnostních důvodů.“

„To není tak jisté, pane hrabě, vždy když cestuje, je s ním několik vojáků v uniformách. A my nikoho nemáme. Nevím, jestli bysme si někoho neměli narychlo najmout.“

„Nesmysl! Jednak bys tak narychlo nikoho nenašel, navíc pro ně nemáme žádný uniformy. A než aby mě doprovázela nějaká cháska, tak raději přijedu v kočáře se dvěma lokaji.“

„Asi máte pravdu, Excellence,“ zamyslí se Tissot, ale vzdát se nechce. Proto po chvílce přijde s dalším návrhem, „Pane hrabě, něco mě napadlo. Kdyby si na stupátka stoupli Emile s Quidem, už jsou dost velcí a Quido i urostlý, tak by mohli Simon s Matyasem jet na koních jako doprovod. A já bych si vzal taky koně. Další koně ve stáji přece máme.“

„Tohle by snad šlo. Ty chceš jet taky na koni? Myslel jsem, že budeš cestovat se mnou v kočáře.“

„Děkuji, pane hrabě, velice si vážím vaší nabídky. Ale když pojedu na koni, bude váš doprovod větší. Alespoň šest mužů.“

„Nejedeme do války.“

„Do války ne, Excellence, ale na přehlídku. Kdoví, kdo vás všechno uvidí. Přeci chcete udělat dojem, ne? Co myslíte, Excellence, uděláme to tak?“

„Jak chceš, Maurici,“ mávne rukou Armand, starost o doprovod je ta poslední záležitost, která se mu honí hlavou. Hlavně si zítra musí dát velký pozor, aby něco nezvrzal při setkání s králem, aby ho nějakým chybně provedeným gestem neurazil.

„Děkuji, pane hrabě, hned všechno zařídím. Zkontroluji všem uniformy a pokud by byla jakákoli chybička, do rána ji odstraníme. Pane hrabě, máte ještě nějaké rozkazy?“

„Nemám, Maurici. Vlastně ano, pošli mi Emila, půjdu si lehnout.“

„Jak si přejete, pane hrabě. Přeji klidný spánek.“

„Klidnej spánek? Hned tak asi taky neusnu,“ odvěti prorocky pan de Godille.

ROZKAZ KRÁLE LUDVÍKA XIII.

Do Saint-Germain-en-Laye dorazí hrabě de Godille i se svým doprovodem půl hodiny před stanoveným termínem. Mušketýři u brány nedělají problémy, ostatně od brzkého rána proudí do zámku stovky různých úředníků a pracovníků roztočivých profesí, pak také stálí dvořané, zastávající u dvora různé úřady a nemající ubytování přímo v zámku.

Ve stanovený čas dorazí markýz de Almare se svým početným doprovodem a rovněž Mazarin, ten však má pouze dva lokaje na stupátcích. Armand si neodpustí, aby na tuto skutečnost neupozornil svého tajemníka. Ten se nedá vyvést z míry a ukáže naopak na doprovod pana markýze a několika dalších šlechticů, kteří rovněž poctili královský zámek svou přítomností.

Než vejdou do zámku, přitočí se k nim kapitán Francois de Guitaut, krátce si promluví s Mazarinem a poté se obrátí na hraběte.

„Následujte mě, pane hrabě,“ řekne úsečně.

„Jak si přejete, pane hrabě,“ odvětlí Armand rovněž stroze.

A tak zatímco Mazarin i pan de Almare pokračují v chůzi po chodbě, vede kapitán mladého šlechtice jiným směrem. Ten však neřekne ani slovo a starého vojáka následuje. Od kapitánova narození uplynulo již dvaasedesát let, přesto si vykračuje jako junák, držení těla má příkladné.

„Neznáme se, pane hrabě?“ zeptá se náhle důstojník.

„Ano, pane hrabě, velmi jste mi pomohl v jedné ošemetné záležitosti, která se týkala pana barona de Taille,“ odvětlí zdrženlivě pan de Godille.

„Ano, matně si vzpomínám. ale asi jsme se setkali i jindy.“

„To je možné, pane hrabě,“ připustí mladík, jemuž právě tento směr rozhovoru není moc po chuti.

„Nebylo to loni v Rousillonu?“ nenechá se odbýt velitel královny gardy.

„Máte pravdu, pane hrabě,“ pochopí Armand zbytečnou snahu zapírat, „Hodně jsem o vás slyšel a máte můj nesmírný obdiv. Jste vzor věrného a statečného vojáka.“

„Někdo vám o mně vyprávěl?“

„Ano, jednu chvíli jsem cestoval ve společnosti vašeho synovce, pana poručíka de Comminges. Docela dobře jsme si rozuměli a on mi o vás vyprávěl.“

„Ano, už si vzpomínám, kde jsme se viděli. Bylo to v souvislosti se zatčením pana markýze de Cinq-Mars.“

„Pane hrabě,“ zarazí se pan de Godille a tím přinutí i starého vojáka zastavit, „Tyto vzpomínky nepatří k mým nejlepším. Byl bych vám vděčný, kdybyste se o tom zbytečně nešířil.“

„Pane hrabě,“ zasměje se srdečně pan de Guitaut, čímž mladíka překvapí, ta náhlá uvolněnost zcela změní vzezření kapitána, „vím proč jste dnes tady, pojdme, ať zbytečně nevzbuzujeme pozornost,“ vybídne návštěvníka znovu k chůzi, „Mám vás doprovodit do blízkosti královských komnat, ale ne přes místa, kde budou zevlovat další šlechtici. Král téměř nikoho nepřijímá a pokud by si někteří povšimli, jaké pocty se dostalo vám, mohla by taková audience zbytečně vzbuzovat závistivé či vyčítavé hlasy. Co se týká záležitosti s panem markýzem de Cinq-Mars, nikomu nebudu říkat nic o tom, proč jste se pohyboval v blízkosti vězně, ani na čí příkaz jste tak činil.“

„Jsem vám za vaši zdrženlivost velice vděčný.“

„Nemusíte. Kdybych tuto smutnou historii Jeho Veličenstvu připomněl, se zlou bych se potázel. O tom nadutém mladíkovi, kterému narostl hřebínek příliš vysoko, až se rozhodli mu ho srazit i s hlavou, se u dvora nemluví,“ dodá Francois skoro šeptem.

„To jsem rád, pane hrabě.“

„Pane hrabě, nevím jak dlouho budete muset čekat, radím vám však obrnit se trpělivostí. Soukromá audience u Jeho Veličenstva je velká pocta,“ dodá.

„Děkuji, pane hrabě, jsem si toho vědom,“ odvětlí mladík, který by dokázal čekat hodiny, pokud jeho dnešní mise skutečně dojde naplnění.

Čekání v malém kabinetě opravdu není krátké, vlastně nebýt zvonů doléhajících ke sluchu Armanda, ztratil by zcela pojem o čase. Čekání se ale vyplatí, dnešní den pro něho bude skutečně významný, neboť nakonec starý kapitán přijde a odvede ho do komnaty Ludvíka XIII. V ní se nachází už pouze Mazarin v doprovodu markýze de Almare.

Nádhera rozlehlé síně dýchne na mladíka skoro stejně tíživě jako zkažený vzduch, ten v něm naopak vyvolá asociace s jeho návštěvami u chřadnoucího Richelieua. Jak si osud s králem i jeho prvním ministrem zahrává, jak jim kromě obrovské a téměř neomezené moci přidělil i podobné choroby těla. Vládli velké zemi a přitom je rozežírali malí červíci, rozhodovali bez nadsázky o osudu celé Evropy a nedokázali si poradit s vlastním tělem.

Jeho Výsost dnes vstala z lůžka a sedí ve svém křesle, jediném v celé místnosti. Ostatně je zhora nemožné, aby se někdo jiný posadil v přítomnosti krále. Ten upře svůj zrak na svého věrného kapitána i

šlechtice, kterého velitel jeho gardy přivedl. Pan de Guitaut učiní pár kroků vpřed, vysekne poklonu a setrvá na místě. I Armand se zarazí, podvědomě skloní hlavu a pokradmu pozoruje svého panovníka. Doposud nikdy s ním nemluvil, pouze se párkrát ocitl v jeho blízkosti při vojenských výpravách v minulých letech. Nyní Ludvík odvrátí zrak od svých dvou služebníků a lehce pokyne rukou.

„Běžte, pane hrabě,“ sykne Francois, když uzří váhání mladíka. Ten si není jist, zda letmý pokyn je určen jemu či kapitánu stráží.

Nervózní Armand učiní několik kroků, cítí, jak se mu chvějí nohy, snaží se však působit přirozeně. Přesně dle včerejšího nácviku se svým přítelem předvede projev úcty před Jeho Majestátem a s hlavou skloněnou zůstane v mírném pokleku.

„Vstaňte, pane hrabě de Godille,“ uslyší tichý, ale panovačný hlas krále, „Přistupte blíž,“ zazní záhy.

Mladík učiní, k čemu je vyzván, a ocitne se ve vzdálenosti několika kroků od vladaře, který trochu pokrouceně sedí ve svém křesle. Poloha jeho těla není zcela přirozená, napadne Armanda, ale asi si ulevuje od bolestí nebo si namlouval, že si tím ulevuje.

„Pane hrabě,“ pokračuje král, „slyšeli jsme o vašem statečném jednání a pomoci našemu bratránku, panu markýzi de Almare.“

Oslovený s obtížemi zakryje údiv, který v něm vyvolá slovo bratránek, nicméně se rychle vzpamatuje.

„Vaše Veličenstvo, moje zásluhy byly nepatrné ve srovnání s odměnou, které se mi dostalo přijetím od Vašeho Veličenstva,“ řekne důstojným a zvučným hlasem, který se mu k jeho velké radosti ani nezachvěje. Byť se mu hrdlo svírá obavami, aby se nedopustil nějakého prohřešku proti protokolu.

„Znali jsme vašeho otce, pane hrabě. Byl také statečný a čestný muž, který nám přinesl nejvyšší důkaz věrnosti,“ promluví znovu Ludvík.

„Slova Vašeho Veličenstva mě naplňují neskutečnou radostí.“

„Pane hrabě, zamysleme se, čím bychom vyjádřili svoji spokojenost,“ řekne král blahosklonně.

„Vaše Veličenstvo, dnešní den je pro mě velkou poctou. Bylo by mi největší radostí prokázat věrnost Vašemu Veličenstvu stejným způsobem, jak to učinil můj otec.“

„Takového důkazu věrnosti snad nebude zapotřebí,“ lehce se usměje král, ovšem i letmý pohyb svalů mu na tváři vyloudí podivný patvar, na propadlých, zažloutlých a strhaných lících není mnoho místa pro vyjádření radosti, „Pane hrabě, přejeme si, abyste doprovodil matku pana markýze de Almare na panství Besiere. Další podrobnosti vám sdělí můj kapitán stráže.“

„Jak přikazujete, Vaše Veličenstvo,“ odvěti pan de Godille, zřetelně zaskočený rozkazem krále.

„Pane hrabě, jsme rádi, že máme mladé a statečné šlechtice, kteří dokáží hájit spravedlivou věc,“ dodá král.

Mladík na chvíli zaváhá, pak padne jeho zrak na markýze, který mu nenápadně naznačí ukončení audience a nutnost z jeho strany učinit zadost protokolu. Což Armand zvládne zase na výbornou, nicméně jeho pohyby a postava nezapřou spíše vojáka než dvořana, chybí jim vytříbenost a elegance.

Na pokyn kapitána opustí v jeho doprovodu královskou síň. V duchu se raduje, jak se mu podařilo audienci zvládnout. Ovšem v hlavě má zároveň zmatek. Těch pár okamžiků v přítomnosti krále bylo příjemných, ale co se skrývá za jeho podivným rozkazem? Proč má doprovodit právě on hraběnku de Besiere do jejího exilu? Co má králův příkaz znamenat? Má tam snad s ní také zůstat? Nedoslechl se snad Ludvík o jeho předešlých činech a nehodlá se ho tímto elegantním způsobem zbavit? Dozorce vězně na odlehlém místě je svým způsobem také vyhnanecem.

„Pane hrabě, promiňte mi moji nezdvořilost, ale mohu vám položit otázku?“ obrátil se na starého velitele královny stráže.

„Předpokládal jsem ji, pane hrabě.“

„Předpokládal? Nevím, zda jsem správně pochopil králova slova. Netuším, co se po mně žádá, a bylo řečeno, že podle vašich pokynů ...“

„Správně, pane hrabě. Ty pokyny jsem již dostal.“

„Dostal? Můžete mi tedy sdělit, co je mým úkolem?“

„Paní hraběnka de Besiere se odebere na zámek Besiere a setrvá tam do doby, než rozhodne Jeho Veličenstvo jinak. Vy ji tam doprovodíte.“

„Mám tam s ní sdílet její exil?“ je pobledlý pan de Godille, jestli je tomu tak, dnešní návštěva u krále dostává zcela jiný nádech. Rovná by se vlastně upadnutí v nemilost. Musel by opustit svůj dům, svou milenkou a strávit kdoví jak dlouho v nějakém zapadlém zámku v nějaké tramtárii.

Pan de Guitaut hned neodpoví, čímž způsobí vykonavateli králova rozkazu chvíle naprosté beznaděje. Jak se ten těšil na audienci u krále a zatím je poslán do vyhnanství. Naznačil snad někdo králi cosi o jeho podílu na odhalení spiknutí jeho milce? A král se mu tímto pomstil? Pokud ano, tak svou nemilost skryl do velmi pěkných slov.

„Pane hrabě,“ promluví znovu kapitán, když se ocitnou zpátky v místnosti, kde mladík čekal na audienci, „Již včera mi sdělilo Jeho Veličenstvo svoje rozhodnutí. Paní hraběnka de Besiere bude poslána do exilu, jak jsem vám již řekl.“

„Pochopil jsem. Byl jsem Jeho Veličenstvem určen, abych na její exil dohlížel,“ konstatuje pan de Godille a pokleslost v jeho hlase nejde zastřít.

„Nikoli. Takový úkol jste nedostal,“ odvěti pan de Guitaut, „Vaším úkolem bude oznámit paní hraběnce rozhodnutí Jeho Výsosti a dohlédnout na jeho naplnění.“

„Ale to je stále to samé, pane kapitáne,“ řekne zoufale mladík.

„Jen zčásti, pane hrabě. Dostanete příkaz podepsaný Jeho Veličenstvem, dostanete doprovod mušketýrů. Vy pojedete s nimi a ujistíte se, že byl výnos Jeho Výsosti naplněn. Vojáci zůstanou na místě, vy se však vrátíte zpátky a sdělíte mi splnění úkolku. Já vaši zprávu budu při vhodné příležitosti tlumočit Jeho Veličenstvu.“

„Nemusím tedy zůstat na zámku Besiere?“ zeptá se pro jistotu Armand.

„Nemusíte, než po dobu nutnou k zabezpečení pobytu hraběnky,“ odvěti Francois a povšimne si, jak se tvář mladíka rozjasnila. Bylo mu od začátku jasné, čeho se obává, ale z jisté, snad stařecké zlomyslnosti, ho nechal chvíli dusit ve vlastní šňávě.

„Ach tak. Obával jsem se, že budu sdílet vyhnanství s ní.“

„Vy a vyhnanství? Pane hrabě, takový rozkaz Jeho Veličenstva by bylo velmi podivné projevení spokojenosti Jeho Veličenstva s vašimi službami.“

„Nemyslel jsem to zle ...,“ ulekne se pan de Godille, ještě aby starý kapitán pochopil v jeho otázkách nespokojenost s rozhodnutím krále.

„Pane hrabě, Jeho Veličenstvo vám svým rozkazem prokazuje poctu. Vy budete vykonavatelem jeho příkazu, vy budete tím, kdo oznámí jeho rozhodnutí. Vás doprovodí garda a ta dohlédne, aby se snad paní hraběnka nerozhodla bez svolení Jeho Výsosti opustit svůj zámek.“

„Je mi velkou ctí, že mohu vyplnit přímý rozkaz Jeho Veličenstva.“

„O tom nepochybují. Pane hrabě, Jeho Veličenstvo si nepřje, aby kolem této nešťastné záležitosti byl jakýkoli rozruch. Vše musíte učinit tak, aby nedošlo k žádným komplikacím. Rozumíte?“

„Chápu, není zájem, aby se o podrobnostech mluvilo ve společnosti.“

„O jejím vyhnanství se stejně bude mluvit, ale tou dobou již bude hraběnka za horama a nikdo se nad jejím odjezdem nepozastaví. Alespoň jistě ne veřejně. Vraťte se sem do paláce dnes večer, já vám osobně předám potřebné pověření a představím vám váš doprovod. Bude pak již jen na vás, jak dobře rozkaz Jeho Veličenstva vykonáte.“

„Učiním vše tak, aby Jeho Výsost byla spokojena.“

„Pane hrabě, budu vás očekávat v sedm hodin dnes večer. Pokud byste chtěl ještě něco upřesnit, budete mít příležitost se zeptat. Teď, když dovolíte, vás vyprovodím ze zámku.“

„V sedm hodin večer. Kde vás najdu?“

„Já si najdu vás. Zavedou vás za mnou,“ odpoví pan de Guitaut a otevře dveře.

Kočár i doprovod hraběte de Godille vyjede ze Saint-Germain a ocitne se na volné cestě, když je průvod pokynem pána zastaven. Ten přikáže svému tajemníkovi předat koně dalším sloužícím a

nasednout k němu do kočáru. Což Tissot učiní, přičemž s napětím a velkými obavami pohlédne do ustarané tváře svého pána.

„Něco se nepovedlo, Excellence?“ zeptá se s velkými rozpaky.

„Jak to myslíš?“

„Vaše Excellence se tváří nějak divně. Audience u krále se neuskutečnila?“

„Uskutečnila, král mě přijal. Trvalo to celý sice tak asi minutu, ale byl jsem k němu přiveden jeho velitelem gardy. Byl u něho i kardinál Mazarin a markýz de Almare. Představ si, král říkal panu markýzi bratránku, skoro jako by patřil do rodiny!“

„Opravdu? To má pan markýz takové postavení u krále?“

„Nevím, budu se ho muset zeptat. Ale je šikovnej, elegantní ... ale vlastně rod Almare je spřízněnej s Bourbony. Možná taky okouzlit krále, jak to dovede jen von. Ale to teď není podstatný. Maurici. Musíme si vážně promluvit, čeká mě cesta.“

„Čeká vás cesta? A kdy a kam hodláte cestovat.“

„Já bych nejradši necestoval nikam, ale je to přímo rozkaz krále.“

„Král vás někam posílá, pane hrabě?“ podiví se Tissot.

„Bohužel, Maurici, bohužel. Asi je jeho příkaz vlastně pocta, já mám bejt tím, kdo vykoná rozkaz krále, nebo spíše na jeho vykonání dohlídne. Ale způsobí mi to značný komplikace.“

„Vy jste dostal přímý rozkaz od krále? Jste teď v jeho službách?“

„To asi ne, Maurici. Král se rozhodl poslat hraběnku de Besiere do vyhnanství a já ji tam mám doprovodit. Pak se vrátím a ohlásím kapitánovi královny gardy splnění králova rozkazu.“

„Velká čest pro vás, pane hrabě.“

„Hm, to pan de Guitaut říkal taky, jenže ten rozkaz znamená, že budu kdovíjak dlouho na cestách a kdoví, co mě může potkat. Žádná sláva, milý Maurici. Asi to pocta je, ale obešel bych se bez ní.“

„Takže audience dopadla špatně?“

„Asi ne. Nebo jak se to vezme. Král mě přijal, vyjádřil nad mými skutky spokojenost a poslal mě do ... hodně daleko. Ale budu jednat ve jménu krále a hlavně tu babiznu odvezu hodně daleko od mého přítele pana markýze. Čert aby to spral. Ale už se stalo. Proto jsem si tě zavola, abysme se domluvili na přípravách na mojí cestu.“

„Kdy odjíždíte, pane hrabě?“

„V tom je ta potíž, už dnes večer.“

„Dnes večer?“ vyděsí se tajemník, „Ale to je strašně krátká doba na přípravu.“

„No právě. Večer v sedm hodin se mám vrátit do královského paláce v Saint-Germain, kde dostanu další rozkazy a taky doprovod, královský gardisty nebo mušketýry. S těmi vyhledám hraběnku, naložím ji do kočáru a tradá na zámek Besiere. Jenže to tradá znamená dny úmorného cestování v zimě a kdoví jakým územím. Vracet se budu asi bez doprovodu, ještě abych tak padl na nějaký lapky.“

„Kolik nás pojede, pane?“

„Nás? Ty nepojedeš určitě,“ odvěti Armand a tajemníkovi spadne kámen ze srdce, z tepla domova, ve kterém navíc poroučí, se mu vůbec nechce, „Ty musíš dohlédnout na moc věcí. Samozřejmě na dům a taky na zprávy od pana Louventa. Budeš je muset předávat místo mě, pokud nějaký budou.“

„Předávat? A komu?“

„Nevím, to si ještě musím rozmyslet. Já o nich mluvím s panem hrabětem de Chavigny, který je ministrem ...“

„Já bych měl chodit za ministrem?“ vyvalí oči Tissot a jeho tvář jeví známky zděšení.

„Asi ne, vyřídíme tohle přes pana markýze de Almare. Ještě si všechno promyslím. Taky budeš muset dát přes Suzanne vědět mar .. mojí tajný dámě, se kterou se občas scházím, že budu nějaký čas mimo Paříž. Nejprve mně ale musíš připravit věci na cestu.“

„Kdo s vámi pojede?“

„Uvidíme. Pokud budu cestovat ve vlastním kočáře, jako že asi budu, tak Lucas, Matyas a Simon. A ještě si s sebou vezmu Emila, abych měl osobního sluhu. Necháš nám sbalit věci na cestu, snad

dostaneme nějaký peníze, když tak si vezmu nějaký svoje. Kdybych na plnění králova rozkazu tratil, jistě mi ztrátu vyrovná pan markýz, když mu odklízím z cesty jeho matku," dodá poněkud sobecky pan de Godille.

„Pokusím se všechno stihnout, pane hrabě. Víte vůbec, kam tu ženu máte odvézt?“

„Někam k čertu. Ani náhodou to nevím. Asi do nějaký zapadlý prdele. Ale měl by to vědět pan Vincent, kterýho v paláci Almare hlídají, aby mu nikdo neublížil. Zastavím se za ním, než pojedou do Saint-Germain.“

„Vrátíte se ještě k nám domů?“

„Nepochybně. Rychle se najím, vezmu koně a pojedou zase zpátky. Hrome, budu mět co dělat, abych všechno stihnul,“ podívá se nakvašeně Armand na hodinky.

„Tak to je teda nadělení, pane hrabě,“ povzdechne si Tissot, „Hlavně na sebe musíte dávat pozor, aby vás cestou někdo nepřepadl anebo aby vám ta ženská nefrnkla.“

„Tak ta mi tedy nefrnkne! Když už se kvůli ní musím trmácet tak daleko, tak si na ní dám pořádný pozor. Ale obavy mám spíše z cesty nazpátek.“

„Mám se pokusit sehnat vám doprovod?“

„A seženeš mi narychlo takový chlapy, za který budeš ručit? Nebo mi najmeš nějaký darebáky, kteří mě nakonec sami budou chtít vokrást?“

„Tak co mám dělat, pane hrabě?“

„Nic, já si už nějak poradím. Než se ale vrátím ze Saint-Germain, bude připravený kočár a služebnictvo na cestu.“

„Jak si přejete, Excellence,“ řekne tajemník smutným hlasem. Pak se v duchu malinko zaraduje, vždyť on po odjezdu šlechtice bude hlavním pánem v domě, on bude o všem rozhodovat. V duchu se záhy zastydí sám nad sebou, chudák jeho pán se bude kdoví kde trmácet a mrznout a on tak sobecky uvažuje.

NOČNÍ MANÉVRY

V domácnosti hraběte de Godille nastane pravé pozdvižení. Pán domu se v rychlosti nají, převlékne a vyrazí. S sebou si vezme pouze Quida na hlídání koně. Jeho první cesta vede do paláce Almare, kde hodlá od správce Burdaina vyzvědět přesnou polohu zámku Besiere a také nějaké podrobnosti o něm.

Správce je nejprve překvapen nečekanou návštěvou, když mu však šlechtic naznačí, jaké důvody ho sem přivedly, málem skáče nadšením. Žena, která usilovala o život celé jeho rodiny, bude držena v nejbližší době hodně daleko. Začne vyvíjet nesmírnou aktivitu, aby dotazy svého hosta uspokojil.

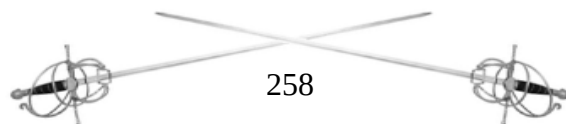
„Pane hrabě, zámek Besiere se nachází v kraji Bourgogne nedaleko Dijonu. V Dijonu pak k majetku rodu Besiere patří tři domy, v jednom je hostinec, v druhém obchod a třetí je obytný dům. Všechny jsou pronajímány a plynou nám z nich zisky,“ snaží se o kompletní vysvětlení Burdain.

„Tohle mě vůbec nezajímá,“ je netrpělivý a tím pádem i trochu nezдовоřený pan de Godille, „Chci vědět, kde se nachází zámek Besiere, na který mám hraběnku dopravit. Doufám, že v té oblasti neprobíhají nějaké vojenské manévry. Neválcí se tam?“

„Podle posledních zpráv od místního správce je v okolí zámku Besiere klid a vše běží jak má. Víte, pane hrabě, už dlouho tam nikdo nebyl a vlastně se o zámek nikdo moc nezajímá. Ani já o něm nic nevím, jen kolik peněz je otamtud zasíláno sem do Paříže. Takže vám asi nic bližšího neřeknu. Ale paní hraběnka bude znát cestu k němu, když pojedou s vámi, může vám ji ukazovat.“

„Pokud bude mít chuť spolupracovat,“ zapochybuje šlechtic.

„Pokud vás bude mást, budete o to déle cestovat. Z protahování cesty přeci nemůže sama nic mít.“

„Asi máte pravdu. Pane správce, všechno, co jsem vám řekl, je naprosto tajný, můžete o tom hovořit pouze s panem markýzem.“

„Nemusíte mít obavy, pane hrabě, samozřejmě budu naprosto němý. Mám ale velkou radost, jak se celá záležitost posunula správným směrem.“

„To vám věřím. Mám ještě jednu prosbu, pokud dorazí pan markýz de Almare dnes večer domů, byl bych mu vděčnej, kdyby se tady zdržel. Rád bych ho navštívil a probral s ním pár podrobností. Než odjedu, rozumíte? Zastavím se tady, nevím ale přesně kdy, může to být i v noci.“

„Vyřídím mu vaše přání, pane hrabě.“

Po krátké zastávce v paláci Almare uhání hrabě do Saint-Germain, stíhán svým sluhou Dujardinem, kterému však jízda na koni nejen nedělá problémy, ale ještě mu přináší potěšení. Ačkoli cestovat ve tmě a po nepříliš dobrých cestách není nic, co by mělo vzbuzovat nadšení jezdců. Naštěstí trasa z Paříže do Saint-Germain je udržovaná a hojně používaná, což noční jízdu oběma usnadňuje.

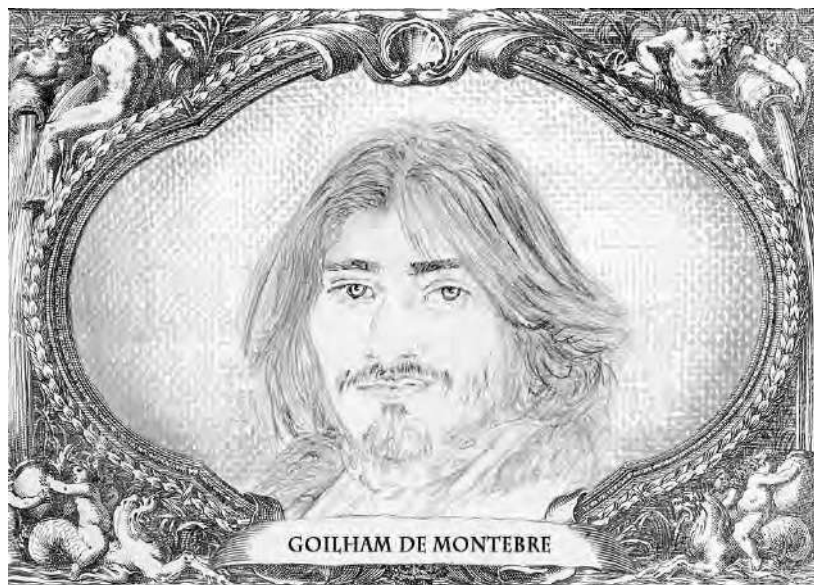
V Saint-Germain-en-Laye nemusejí dlouho čekat, od brány jsou zavedeni pověřeným gardistou do prostor obývaných gardou Jeho Veličenstva a tam se setkají s kapitánem de Guitaut. Ten přinese smotanou listinu, kterou vykonavateli králova rozkazu předá.

„Pane hrabě, na základě tohoto dokumentu jste oprávněn přemístit paní hraběnkou na panství Besiere, kde zůstane pod dohledem pěti gardistů. Jejich velitele vám za chvíli představím. Stejně jako celý váš doprovod. Máte ještě nějaké dotazy?“ zeptá se velitel královny gardy.

„Ne, je mi v podstatě všechno jasný. Až se vrátím, tak vám oznámím splnění králova rozkazu.“

„Dobře, počkejte chvíli, přivedu vám velitele vašeho doprovodu,“ přikývne spokojeně Francois.

Armand nemusí dlouho přešlapovat v zimě, protože se kapitán vrátí záhy a přivádí vytáhlého a hubeného mladíka. Ale jeho oči vypovídají o soustředěnosti a inteligenci. Dvacetiletý Goilham je třetím ze synů pana de Montebre a v gardě slouží již od svých sedmnácti let. Svou pílí se vypracoval až na poručíka, přes svůj nízký věk si dokáže udržet autoritu u mužstva a vždy precizně plní svěřené úkoly. Jeho vystupování však odpovídá jeho velmi dobrému původu, asi i proto mu byl svěřen tento delikátní úkol.

„Pane hrabě, pan kapitán mi sdělil, jakým úkolem vás Jeho Veličenstvo pověřilo. Jsem vám plně k službám a společně se svými muži podpořím vaše konání,“ řekne důstojník zdvořile, ale zároveň nijak podlézavě.

„Bude mi potěšením s vámi spolupracovat na splnění rozkazu Jeho Veličenstva,“ odvětlí pan de Godille stejným způsobem.

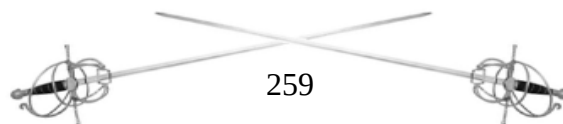
„Pánové, když dovolíte, vrátím se k plnění svých vlastní povinností,“ omluví se kapitán de Guitaut a dvojici opustí.

„Vaši muži jsou připravený?“ zeptá se Armand.

„Ano, pane hrabě, moji muži jsou připraveni vyrazit na cestu okamžitě. Pane hrabě, chcete představit svůj doprovod?“

„Na poznání vašich mužů bude čas později. Kolik jste jich dostal přiděleno?“

„Celkem deset gardistů Jeho Výsosti. S těmi vás doprovodím.“

„Deset? Domníval jsem se, že pan kapitán mluvil o pěti mužích, který zůstanou s paní hraběnkou na jejím zámku.“

„Máte pravdu, pane hrabě, já se čtyřmi muži zůstanu na zámku a dohlédnu, aby paní hraběnce nic nechybělo,“ opíše vzletně internaci poručík, „Ti zbylí vás doprovodí zpátky, cesta je dlouhá a uniforma královny gardy snad nedovolí žádným otrapům pomýšlet na nekalé jednání, zaměřené ve váš neprospěch.“

„Ach tak, to je dobře vymyšleno,“ zaraduje se pan de Godille nad vyřešením bezpečnosti jeho návratu, „Mám ještě dva dotazy. Pojedete předpokládám na koních.“

„Ano, já a moji lidé pojedeme na koních. Paní hraběnka nepochybně použije svůj kočár a to samé předpokládám u vás, pane hrabě. Nebyl by ale problém opatřit další kočár, pokud byste uznal za vhodné.“

„Není třeba. Poslední otázka, jak jsou zabezpečeny výdaje na cestu?“

„O tom mi není nic známo. Já jsem jen doprovod, vše ostatní je vaše starost, pane hrabě. Omlouvám se, pokud nejste s mojí odpovědí spokojen, já ale opravdu pouze plním povinnosti vyplývající z vašeho doprovodu a vaší ochrany.“

„Tužil jsem to. Zařídím se podle toho,“ povzdechne si Armand. Jak jinak, Jeho Výsost vydala rozkazy, zajistila jejich naplnění, ale výdaje s tím spojené nechá na svých poddaných. Ovšem téměř jistota úhrady výdajů markýzem de Almare mladého a spořivého šlechtice uklidňuje.

Krátce před jedenáctou hodinou večerní hrabě de Godille, v doprovodu poručíka de Montebre a tří jeho gardistů, zaklepe na dveře domu obývaného hraběnkou de Besiere. Ostatní vojáci zůstanou kousek stranou, aby nevzbuzovali zbytečně pozornost, i když v ulicích Paříže je této mrazivé březnové noci klid. Své klepání musejí dvakrát zopakovat, než jim přijde otevřít najatý sluha ke správě domu.

„Jménem krále,“ řekne s potěšením pan de Godille, vychutná si možnost použít takový obrat zcela legálně, „Jménem krále,“ zopakuje, „musím okamžitě mluvit s paní domu, paní hraběnkou de Besiere.“

Vyjevený sluha, vidouc ozbrojeného šlechtice v doprovodu vojáků s královskými znaky na uniformách, vpustí dotyčné do domu a spěchá informovat o nečekané návštěvě paní domu. Ta se vyvaluje v posteli s Markem, když ji zasáhne hrozivá zvěst z úst její vyděšené komorné Louisi. Očividně zbledne a nařídí Bellisonovi se neprodleně obléknout. Mladý hřebeček vyskočí z postele a začne na sebe navlékat šaty, nechápe zhola nic. Marion-Anne, na rozdíl od něho, se s oblékáním loudá, dává si záležet a dokonce nařídí Louise, aby nespěchala. Teprve po drahé době vyjde ze své ložnice a s grácií sestupuje po schodech.

„Paní hraběnko,“ ukloní se vykonavatel rozkazu, „jsem hrabě de Godille a zde je poručík královské gardy pan de Montebre. Přinášíme vám králův rozkaz.“

„Králov rozkaz?“ nabude paní de Besiere opět své jistoty, v obličeji se jí nepohne jediný sval.

„Ano, paní hraběnko. Můžeme jít někam, kde budeme mít soukromí?“

„Prosím, pojdte,“ vyzve je ona a bez dalšího se vrací se po schodišti do předpokoje své ložnice, odkud vyžene vykulenou Louisu i stejně se tvářícího Marka. Hrabě a poručík ji následují, tři gardisté zůstávají ve vestibulu.

„Paní hraběnko, zde je rozkaz,“ podává jí listinu Armand.

„Znáte jeho obsah?“ zeptá se ona, aniž by vztáhla ruku k dokumentu.

„Ano, paní hraběnko, od Jeho Výsosti osobně,“ odvěti pan de Godille.

„Nuže, pane hrabě, sdělte mi obsah listu.“

„Paní hraběnko, Jeho Veličenstvo rozhodlo, abysme já, pan poručík de Montebre a jeho muži vás neprodleně doprovodili na váš zámek Besiere a dohlédli, aby vám při vašem pobytu na zámku nic nechybělo.“

„Tak král mě posílá do exilu nebo lépe řečeno mě nechává internovat na zámku Besiere?“ vysloví ona otázku, aniž by se jí jakkoli zachvěl hlas či pohnul jediný sval v kamenném výrazu obličeje. Oba mladí muži musejí obdivovat, jak vyrovnaně nepříznivou zprávu přijímá.

„Paní hraběnko, řekl jsem vám, co jsem vám říci měl.“

„Chápu, pane hrabě. Ale vaše jméno mi není neznámé. Jak předpokládám, pane hrabě, mé vyhnanství je práce mého syna, který již nějaký čas doprovází jistého Itala pochybné pověsti k Jeho Výsosti.“

„K vašim slovům mi nepřísluší se vyjadřovat,“ odsekne Armand, přičemž by rád poznamenal něco peprného. Ale v přítomnosti poručíka se zdrží jakýchkoli poznámek.

„Dobrá, pánové. Kolik času mi dává Jeho Výsost na přípravu na cestu?“

„Kolik bude potřeba k vaší přípravě na ni, ne však déle než do svítání. Před ním opustíme nejen váš dům, ale též Paříž. Noci v tomto ročním období bývají dlouhé, máte určitě více než pět hodin na sbalení svých věcí a to samé může učinit služebnictvo, které hodláte vzít s sebou.“

„Pět hodin? Dost krátká doba, s ohledem na vaši nečekanou návštěvu uprostřed noci.“

„Paní hraběnko, vykonání králova rozkazu nesnese odkladu.“

„Beru na vědomí,“ odvěti ona chladně, „Mohu si vzít ze služebnictva koho chci?“

„Ano, v tomto nejste nijak omezena. Předpokládám, že použijete svůj kočár. Pokud byste chtěla opatřit ještě nějaký na dopravu vašich věcí, není problém ho zajistit,“ odvěti pan de Godille.

„Můj kočár mi bude stačit. Mohu si také promluvit o samotě se svým služebnictvem a dát mu příslušné pokyny?“

„Ano, ale věřím, že se nebudete zpěčovat uposlechnout králův rozkaz. V domě je pan poručík a tři jeho lidé, v blízkosti domu jsou další gardisté, kteří nás doprovodí,“ varuje Armand před nápadem potichu zmizet.

„Snad si nemyslíte, pane hrabě, že bych pojala úmysl se s vámi honit po Paříži,“ rozesměje se ona vyzývavě, ale důstojně. Pak se obrátí k oběma šlechticům, „Pánové, dopřejte mi chvíle soukromí. Za pár hodin budu připravena vás doprovodit. Musím se obléknout na cestu, dát pokyny svému služebnictvu a nechat si sbalit své věci.“

„Čiňte dle svého uvážení, paní hraběnko, pan poručík bude však stále v blízkosti vašich komnat,“ dodá pan de Godille a s úklonou vyjde na chodbu, následován gardistou, ke kterému se následně otočí. „Pane poručíku, zajistěte, aby madam náhodou nenapadlo se vytratit. Z pokoje nevedou jiný dveře než tyhle, nicméně ať vaši muži hlídají před nimi. Další ať jsou v okolí domu. Nepředpokládám, že by paní hraběnka měla v úmyslu opustit svůj dům třeba oknem, ale nemůžeme si dovolit žádnou chybu.“

„Pane hrabě, paní hraběnka opustí dům toliko v našem doprovodu,“ odvěti stroze Goilham.

„Spoléhám na vás. Já teď musím jít vyřídit další záležitosti, vrátím se zpět za několik hodin. Vy zde nyní velíte,“ řekne Armand.

„Pane hrabě, postarám se, aby nedošlo k žádnému nedorozumění,“ přikývne pan de Montebre.

Znavený pan de Godille krátce před půl dvanáctou seskočí z koně na nádvoří paláce Almare. Koně nechá hlídat Quidovi, on sám je komořím Merilem veden do salónku, kde na něj již čeká jeho přítel a pán zdejšího domu. Vyjde mu v ústretu s provinilým výrazem ve tváři.

„Příteli, promiňte, slyšel jsem již, čím vás král pověřil,“ říká hlasem medovým, „Velice mě mrzí vaše strádání, kvůli mně musíte podstoupit velmi dlouhou cestu.“

„Pane markýzi, za rozhodnutí krále nemůžete, pokud jste mu ho ovšem osobně nenašeptal.“

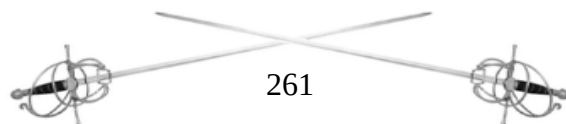
„Ujišťuji vás, nic takového jsem já ani pan Jules králi ani nenaznačil. Nevím, proč se tak rozhodl, snad vám chtěl vyjádřit svoji důvěru. Ale chápu, Jeho Veličenstvo vás vyhání z tepla domácího krbu do zimní nepohody, jde o trochu nepříjemné ocenění.“

„Jsem zvyklej na nepohodu. Ale mám k vám dvě prosby, příteli.“

„Můžete si být jist jejich splněním.“

„Jak jistě víte, sledujeme některý prince a já své poznatky čas od času probírám s panem de Chavigny. Místo mě se bude s naším zdrojem scházet můj tajemník Maurice, ale ocenil bych, kdyby mohl případný zjištění sdělit vám. Vy byste se pak rozhodl, komu je budete tlumočit dál.“

„Nevidím žádný zásadní problém, váš Maurice bude mít ke mně přístup kdykoli, kdy se mu zachce. Mohu se s ním domluvit osobně.“

„Děkuju. Druhá prosba, je mi trochu nepříjemný o ni hovořit, ale král mi dal k dispozici doprovod jednoho poručíka a deseti gardistů, nikoli však peníze na ně. Nevím, zda budu mít dostatečnou hotovost, zvláště, když nějaký peníze musím nechat Mauricovi na správu domu,“ zalže hrabě, protože ve své tajné skrýši v ložnici má na takovou výpravu prostředků více než dost.

„S tím si nedělejte starosti, celé vaše poslání vzniklo kvůli mně a tak vám samozřejmě zajistím dostatek peněz. Hned dám pokyn panu Vincentovi, aby vám je připravil. Zatím si nabídněte,“ povstane markýz a s poukazem na prostřený stůl opustí salónek. Vráti se za krátkou chvíli.

Oba mladí urozenci setrvávají asi v půlhodinové rozpravě, kde rozebírají návštěvu u krále a jak se vystoupení hraběte líbilo jeho příteli. Markýz je tlačěn k vysvětlení, jak si dokázal tak rychle získat přízeň krále, nicméně jeho odpovědi znějí velmi obecně, hrabě pochopí, že se mu do podrobností příliš nechce a dále nenaléhá. Ozve se zaťukání, které jejich rozhovor přeruší, na vyzvání totiž vstoupí Burdain s dvěma váčky plnými cinkajících mincí.

„Pane markýzi, pane hrabě, přináším požadované peníze na cestovní výdaje. Měly by stačit, odhadl jsem výdaje a přidal pro jistotu i trochu navíc,“ oznámí a předá Armandovi oba váčky. Ten dle jejich váhy pochopí, jak dobře učinil, když si o peníze řekl předem. Zpátky už nikdo nic chtít nebude a jistě mu napočítali více, než bude potřeba. Tak na cestě dokonce něco vydělá.

„Pokud by došlo k větším výdajům, či bylo třeba něco dodatečně uhradit, tak samozřejmě po vašem návratu vše vyrovnáme,“ dodá pan de Almare.

„Jsem si jist, že váš pan správce vyčíslil náklady dobře,“ usměje se spokojeně pan de Godille.

„Příteli, mám také jednu prosbu.“

„Rád ji splním, pokud to bude v mých silách.“

„Když už budete na zámku Besiere, chtěl bych vás požádat o malou inspekci zdejšího panství. Vše co víme, dostáváme prostřednictvím zdejšího správce. Nemůže být na škodu, když se mu trochu podíváte pod prsty, zda s námi hraje čestně.“

„Rozumím, mám prověřit, zda si část výnosů nenechává pro sebe. Nejsem však účetní ...“

„Nechci vás zatěžovat takovými podrobnostmi. Spíše bych vás požádal, abyste si prohlédl panství a případně domy v Dijonu, pokud vás moje přání však příliš nezatíží. Omluvám se za takovou prosbu, ale předpokládám, že než nastoupíte cestu zpět, pár dní si na zámku Besiere odpočinete. Ale kdyby vám naplnění mé prosby mělo činit jakékoli nepříjemnosti ...“

„Nikoli, pokusím se tam porozhlédnout, určitě si tam dva až tři dny odpočinu, dohlédnu na vše potřebný a teprve pak se budu vracet. Nevím však nic o tom panství.“

„Pan Vincent vám dá při odchodu pár listin a také vás krátce s jeho předpokládaným stavem seznámí. Ale příteli, nerad bych, abyste se cítil ještě více zneužíván, už takto pro mě děláte nesmírně mnoho. Cítím se vaším obrovským dlužníkem a nevím, zda vám budu moci nějak vaše strádání kvůli mým záležitostem vynahradit,“ podívá se Pierre provinile na svého hosta.

„O tom vůbec nemluvte,“ usměje se Armand, „Vzpomeňte, říkal jsem vám, jak se v poslední době nudím. Nakonec se mi sám král postaral o rozptýlení.“

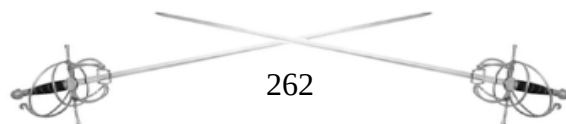
„Pokud namáhavému a nepříjemnému cestování v zimě a plískanicích říkáte rozptýlení ...“

„Nedělejte si starosti. Víte s jakou chutí jsem hraběnce dneska řekl „ve jménu krále“? Už jen tohle je pro mě dostatečným uspokojením. Navíc se budu produčirovat v doprovodu královský gardy, můžu si hrát na velkého a důležitýho pána. Nedělejte si žádný starosti, jsem rád, že mě král takovým úkolem pověřil,“ zalže podruhé hrabě, tentokrát však je jeho lež méně sobecká než v prvním případě.

„Nepotřebujete ještě něco?“

„Nikoli, už půjdu. Musím se zastavit doma pro služebnictvo a kočár.“

„Přeji vám šťastnou cestu, příteli, a znovu děkuji za vaši pomoc. Řekněte prosím vašemu tajemníkovi Mauricovi, kdyby cokoli potřeboval během vaší nepřítomnosti, tak jsem mu já i pan správce Vincent kdykoli k dispozici,“ loučí se pan de Almare.

V době, kdy hovoří Armand s Pierrem, svolá si hraběnka přímo do své ložnice krátkou válečnou poradu. Té se zúčastní kromě ní slečna Angelika d'Saussier a Mark Bellison. Hraběnka jim oznámí králův rozkaz a tentokrát předvede obrovské rozčarování a výraz plný neštěstí a zklamání. Slzy v očích všemu nasadí korunu. Tato komedie však je určena jejímu milenci.

„Paní hraběnko, uprchněte!“ zvolá rozhořčený Mark.

„Blázníš, Marku? Dům je plný králových gardistů. A podívej se z okna, hlídají i pod ním,“ odmítne Marion-Anne navržený způsob řešení.

„Máte pravdu,“ konstatuje on zklamaně, když potajmu vyhlédne na ulici a skutečně spatří dvojici mužů v uniformě pod ním hlídkujících.

„Bohužel, spiknutí mých dětí bylo dokonáno,“ řekne paní domu sklesle, téměř rezignovaně.

„To je hrozná nespravedlnost. S tím se musí něco dělat!“

„Marku, nedá se dělat nic. Krále musím poslechnout. Můj syn se teď stal jeho našeptávačem, není naděje, aby se něco v nejbližší době změnilo.“

„Možná, kdybysme přišli na to, kdo je za tím vším,“ ozve se slečna d'Saussier, která pochopí hru své paní vůči Markovi.

„Teď už je hledání nějakého našeptávače či osob v pozadí asi zbytečné. Jsem ztracena,“ odvěti paní de Besiere zdrceně a z očí se jí vyvalí slzy.

„To není tak jisté, paní hraběnko,“ trvá na svém Angelika, „Pomohlo by vám, kdybysme zjistili, kdo celé spiknutí připravil. Nevěřím, že vaše děti jsou na vině. Určitě jim někdo vnukl myšlenku vás vyhnat. Jen musíme přijít na to kdo.“

„I kdyby se tvůj záměr povedlo, co pak dál?“

„Když přijdeme na podstatu úkladu, můžeme se pokusit změnit názor vašich dětí i rozkaz krále. Zase byste se mohla vrátit.“

„Nevím, Angeliko, i kdybych tvůj nápad přijala, jak by sis představovala jeho uskutečnění?“

„Paní hraběnko, znám se s osobním sluhou vašeho syna, Markovi jsem představila komornou vaší dcery. Viděla jsem, jak se na něj ona kouká. Přes ně bychom mohli zjistit tajemství jejich domů.“

„Ale pak bych nemohl jet s vámi, paní hraběnko,“ skoro vykřikne Mark.

„To bys nemohl. Ale zase bys své paní hodně pomohl,“ odsekne slečna d'Saussier.

„Navrhovaný záměr je pro vás nebezpečný,“ zavrtí nesouhlasně hlavou Marion-Anne, „Takovou oběť od vás nemohu chtít. Museli byste zůstat v Paříži sami, riskovat odhalení a ještě by vám mohli ublížit. Takovou oběť nemohu žádat. Kvůli mně takto riskovat a strádat.“

„Paní hraběnko,“ odvěti Angelika s předstíraným vzrušením, „vždy jste ke mně byla moc hodná a mám vás ráda. Já zůstanu a pokusím se zjistit, co by vám mohlo pomoci. Když Markovi na vás tolik nezáleží, tak ať si jede, já vše zvládnou sama.“

„Co to říkáš?“ vykřikne téměř mladík, hned mu musejí taktně naznačit přítomnost nepovolaných uší za dveřmi.

„Ne podle řečí, ale podle skutků se pozná, kdo svoje slova myslí skutečně a kdo myslí jen na svoje pohodlí a svoje potřeby. Paní hraběnko, dovolte mi zůstat a pokusit se zjistit, kdo na vás odporné spiknutí nastražil,“ žádá slečna d'Saussier naléhavě.

„Nejsem si jista ...,“ hraje paní domu váhavou stělkyni.

„Já ano. Paní hraběnko, zůstanu a když něco zjistím, zašlu vám zprávu. Nebo až něco zjistím, přijedu za vámi. Můžete mě tady nechat s úkolem starat se o váš dům, tak moje setrvání nebude nikomu nápadné.“

„Jsi moc hodná, Angeliko,“ řekne téměř něžně paní de Besiere, chopí se chvějící ruky své důvěrnice a něžně ji sevře.

„Děkuji vám, paní hraběnko. Vidíte, alespoň mně na vás opravdu záleží,“ prohlásí radostně Angelika.

„Paní hraběnko, já bych ... taky bych rád pomohl, ale ...,“ blekotá zoufale Bellison.

„V pořádku, Marku,“ řekne jeho milenka s mateřskou něhou v hlase, „Něco takového po tobě nemohu chtít. Navíc bychom byli delší dobu odloučení ...“

„Jestli si ale Angelika myslí, že můžeme něco zjistit ...“

„Jsem o tom pevně přesvědčená,“ odvětlí slečna d'Saussier rozhodně.

„Paní hraběnko, zůstanu s Angelikou a zkusím od komorné vaší dcery zjistit důvěrnosti z jejího domu,“ vysloví konečně mladík slova, na které obě ženy čekají.

Chvilku ještě předstírá Marion-Anne váhání, ale tak, aby svého milence v jeho rozhodnutí ještě více utvrdila.

„Tak dobře, Marku i Angeliko,“ řekne nakonec, „Zůstaňte v Paříži, i když mi budete oba hrozně chybět.“

„Snad naše odloučení nebude trvat dlouho,“ odpovídá slečna d'Saussier, „Snad brzy za vámi přijedeme i s dobrými zprávami. Budeme se opravdu snažit.“

„Paní hraběnko,“ zalíjí se oči Marka slzami, když si uvědomí, jak dlouho bude odstaven od lože své velitelky.

„Mám vás oba moc ráda,“ rozpláče se paní domu, aby nasadila svému výstupu korunu, „Máme však málo času a musíme se dohodnout na dalším,“ přejde však velmi rychle zpět do věčné roviny.

„Uděláme vše, jak si budete přát,“ slíbí její důvěrnice.

„Spoléhám na vás,“ pokývá hlavou zdánlivě zlomená žena, „Angeliko, vyhledej pana d'Holfene a řekni mu, co mě postihlo. Požádej ho, aby toto sdělil rodině de Vendome, jsem jejich rodinnou přítelkyní. Dohlédni také na tento dům, budete ho mít nadále možnost užívat. Vezmu si s sebou pouze komornou Louisu a Edmonda.“

„Tak málo služebnictva?“ zděsí se Mark.

„Na zámku naleznu nepochybně další,“ odvětlí hraběnka, „Navíc pevně věřím ve váš brzký příjezd i s dobrými zprávami,“ dodá dojatě. Je znamenitá herečka.

Hrabě de Godille dorazí do svého domu až kolem jedné hodiny noční, všichni však zůstávají na nohou a čekají na jeho návrat. Už každý ví o odjezdu pána a také, kdo zůstane a kdo pojede s ním. Dle toho se dotyční připravili. Nejméně spokojeně se tváří Emile, který opouští teplo domova s velkou nevolí, neodvážá se však cokoli dát najevo jinak, než svým zkormouceným výrazem. Další tři sloužící zprávu přijali věcně, na strádání jsou zvyklí a tak se jen dostatečně zásobí teplým šatstvem. Lormain dohlédl na jejich vyzbrojení, cesta bude dlouhá a kdoví, s kým budou miz tu čest se potkat. Než hrabě opustí svůj dům, krátce se sejde se svým tajemníkem. Ten ho informuje o všech opatřeních, které učinil a pak očekává další rozkazy.

„Maurici,“ řekne Armand vážným hlasem, „pokud ti řekne pan Louvent něco závažného, tak jeho poznatky neprodleně sdělíš panu markýzi de Almare. Vůbec, zítra za ním zajdeš a domluvíš se, jak mu budeš případně zprávy předávat. Co se týká mého domu, už máš zkušenosti, tak ti radit nebudu. Kdyby mě někdo hledal, tak jsem musel odcestovat v naléhavé záležitosti. Víc nic. Pokud bude potřeba, vyhledám ho po svém návratu.“

„Jak si přejete, pane hrabě.“

„Nikomu rozhodně neříkej, proč a kam jsem odjel. Ani Suzanne. Tý vysvětlíš, proč se nějaký čas nebudu moc vídat s její paní.“

„Ta se o odjezdu paní hraběnky i vašem stejně dozví,“ ujede tajemníkovi, ale rychle skloní zrak, když ho pán zpraží pohledem.

„Dám ti peníze na udržování domu. Kdyby nastalo něco nepředvídaného, tak se porad' s panem markýzem de Almare nebo s jeho správcem.“

„Nemusíte mít obavy, pane hrabě. O vše se postarám. Hlavně abyste vy měl klidnou cestu.“

„V to doufám,“ povzdechne si šlechtic. Vůbec, ale vůbec se mu nikam nechce, ovšem rozkaz krále ho už brzy přinutí nasednout do kočáru a vyrazit směr zámek Besiere.

PUTOVÁNÍ NA ZÁMEK BESIÈRE

Hrabě de Godille, poručík de Montebre a jejich nedobrovolná spolucestující vyrazí z Paříže kolem čtvrté hodiny ranní, proto město skutečně opustí ještě před svítáním. Hraběnka nejen toho dne, ale i dny příští, působí naprosto vyrovnaným dojmem. Jako by dávala najevo pochopení pro její doprovod, jenž nenese žádnou vinu za jejím nepříjemným údělu. Na všechny se usmívá a občas s nimi prohodí pár vlídných slov.

Svým vystupováním nepochybně učiní dojem na gardisty, což způsobuje vrásky na čele Armanda. Zná totiž činy této ženy, které svědčí minimálně o dvou jejích tvářích. Jedné milé a přátelské, druhé sobecké, bezohledné a kruté.

Vzdálenost mezi Paříží a zámek Besiere, který se nachází před Dijonem, je vzdušnou čarou asi dvě stě padesát kilometrů. Ačkoli hraběnka neprotestuje byt' jediným slovem, snaží se oba šlechtici, aby cesta probíhala v poklidu a umožňovala dostatečný odpočinek. Proto ji rozdělí do sedmi dní, ostatně kam spěchat, exil jistě nebude krátký a nic nenasvědčuje snaze nedobrovolné cestující se jakkoli královu rozkazu zpěčovat. Doprovod králových vojáků i nazdobené kočáry způsobují zájem v místech kam dorazí, zároveň jim však otevírají dveře pro velmi slušné ubytování.

Hrabě de Godille je vůči své svěřenkyni chladný, byt' zdvořilý. Ani ona se nepokusí zapříst delší rozhovor, teprve až v Auxerre, kde přenocují v nejlepším zdejším hostinci, alespoň dle doporučení místních. Marion-Anne a její komorná Louisa mají samostatnou místnost, hrabě a poručík rovněž, vojáci pak částečně odpočívají ve svém kumbálu a částečně hlídkují. Další místnost je vyhrazena služebnictvu hraběnky a hraběte, výjimku tvoří komorná Louisa, která sdílí místnost se svojí velitelkou a Emile, který si ustele v rohu místnosti na přístýlce u šlechticů, na čas se, ke své malé radosti, stává osobním sluhou obou.

Paní de Besiere pozve oba šlechtice na společnou večeři. Způsob, jakým nabídku učiní, téměř vylučuje možnost odmítnout, pokud nechtějí být vyslovenými nezdvořáky. Naopak příjemná atmosféra dosavadní cesty nahrává tomuto společnému posezení. I během něho šlechtice vystupuje jako pravá dáma, konverzuje na obecná témata, žertuje, ničím nedává najevo své zklamání nad pravděpodobným dlouhým exilem na zastrčeném zámku, daleko od centra dění v Paříži.

Svým osobitým způsobem zařídí, aby se sám pan de Montebre omluvil a ona mohla hovořit s Armandem o samotě. Poručík s úklonou opustí místnost, hrabě si nejistým pohledem měří ženu, kterou dostal za rozkaz internovat. Hraběnka se chopí skleničky s vínem, pozře doušek, pak upře svůj zrak na mladíka. On v něm nevidí žádné nepřátelství, nicméně její chování nemůže vykonavatele králova rozkazu zmást.

„Pane hrabě,“ řekne ona tišším hlasem, „musím vám poděkovat, s jakou ohleduplností plníte králův příkaz. Pouze mi není úplně jasné, proč šlechtic jako vy, byl vybrán k takovému úkolu.“

„Paní hraběnko,“ odvěti on zdrženlivě, „snažím se dodržovat veškeré ohledy, tak aby vás cesta zbytečně nevyčerpávala. Nevím, proč jsem byl vybrán, byl jsem představen králi a on sám se tak rozhodl. Osobně jsem byl také překvapen, ale o králových rozkazech se nepřemýšlí.“

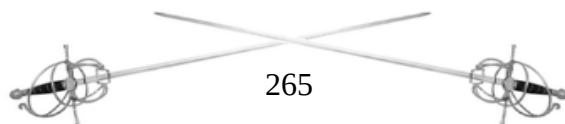
„Jak se zdá, pane hrabě, udělal jste v posledních dvou letech velice slibnou kariéru.“

„Toť otázka, paní hraběnko.“

„Samozřejmě. Těžko předvídat, co bude možná za pár měsíců, možná za pár let. Ale činil jste se, pane hrabě. Nejprve jste se stal oblíbencem kardinála Richelieua, teď pracujete pro kardinála Mazarina, byl jste představen králi, který vás, jak sám říkáte, již po prvním setkání pověřil tímto úkolem. Jistě máte smělé plány.“

„Nějaké plány mám, paní hraběnko. Nechci být nezdvořilý, ale nezdá se mi vhodné se s nimi svěřovat právě vám.“

„Také jste jistě slyšel o mé osobě mnoho špatného.“

„Když se ptáte takto přímo,“ zamračí se on, „tak vám také přímo odpovím. Slyšel jsem nejen mnoho ošklivých věcí, ale také jsem některé bohužel poznal na vlastní kůži.“

„Ne všechno však byla má vina.“

„Paní hraběnko, tento směr rozhovoru není asi nejlépe zvolen. Ale budiž. Přišel jsem do Paříže ani ne před dvěma roky se svým nejlepším a vlastně jediným přítelem Henrim de Taille. Nejprve jsem byl unesen, poté jsem našel svého přítele zavražděného. Před pár dny se mě pokusil váš kočí zavraždit, když jsem mu nechtěl dovolit spáchat jinou vraždu. Tohle jsou mé osobní zkušenosti a jak asi uznáte, nejsou právě příjemné.“

„Pane hrabě,“ neztratí ona nic ze svého příjemného výrazu, „já jsem vás jistě neunesla a ani jsem nenařídila zabít vašeho přítele. Co se týká mého kočího, tak v otázce sestry správce Vincenta jednal bez mého výslovného příkazu. Já jsem jen chtěla zpět svůj majetek.“

„Paní hraběnko,“ odvěti on již s velkým přemáháním, „možná bude lepší, když vám řeknu ještě něco. Před pár měsíci jsem byl varován jistou osobou, že se vracíte zpět do Francie. Tato osoba mě upozornila na možné problémy s tím spojené. Nejsem váš soudce, ale řeknu vám otevřeně, sám budu rád, když budete daleko od Paříže a od rodiny mého přítele, vašeho syna. Syna, ke kterému jste se zachovala minimálně macešsky. Tím jsem se asi dotkl mnoha macech, protože zapírat dvacet let svého syna, je opravdu hrozné. Madam, vím co chcete říci, znám vaši verzi. I kdybyste jednala zpočátku ve prospěch svého dítěte, tím, že jste ho nechala hnít v klášteře, abyste mohla využívat jeho majetek, jste se zachovala hanebně.“

„Jak vidím, pane hrabě, již jste mě odsoudil,“ odvěti ona s lehkým úsměvem, který ho však ještě více podráždí.

„Paní hraběnko, musím vyslovit svůj obdiv, jak se dokázete přetvařovat. Bohužel pro vás znám až mnoho podrobností z vašeho života, než aby tato vaše přetvářka u mě měla úspěch.“

„Pane hrabě,“ naznačí ona mírné pohoršení, „je lehké soudit, když znáte vše pouze z jedné strany. Váš přítel a můj syn markýz de Almare si přivlastnil majetek, který právem patří mně. Byla jsem připravena se spravedlivě rozdělit se svými dětmi, ale jejich touha po penězích byla příliš velká.“

„Paní hraběnko, je zbytečné očerňovat své děti přede mnou. Oba dobře znám, obou si vážím. Nechápu, co sledujete tímto rozhovorem. Mám z něho velmi nepříjemný pocit.“

„Nepříjemný pocit? Snad pocit viny za plnění podivného králova rozkazu?“ odvěti ona s lehce pohrdavým úsměvem, který ho nadzvedne ze židle.

„Nepovažuji jeho rozkaz za nespravedlivý, naopak. Sama jste si svoji současnou situaci zavinila.“

„Pane hrabě, není třeba se rozčilovat,“ odvěti ona s milým úsměvem, „Vás z ničeho neviním, jste jen nástrojem v rukách jiných. Slyšela jsem o vaší statečnosti a smyslu pro čest, proto jsem si jista, že jste se stal obětí intrik jiných.“

„Paní hraběnko, nejsem ničím nástrojem. Jsem hluboce přesvědčen, že se vám dostalo zasloužené odvety za vaše ohavné činy.“

„Jak jinak. Pane hrabě, jak dlouho jste v Paříži? Necelé dva roky? Co víte o vysoké politice, o zájmech mocných? Vzpomeňte jen na chudáka pana de Cinq-Marse, jak skončil. Kardinál ho dal jako hračku králi, sama o tom vím dost. Nakonec se ho zbavili rukou společnou. Stál jste na straně pana kardinála a pomohl ho dostat pod katovu sekyru. Avšak, sám řekněte, jednal král spravedlivě? Jako Ludvík Spravedlivý, jak se sám rád tituluje? Oba dobře víme, jak moc věděl o jeho plánech, věděl, co ten chlapec chystá. Nechal ho být a možná ho i poňoukal. Stejně se chovala i královna. Já vím tolik věcí, ze kterých by se vám zježily vlasy i vousy. Pane hrabě, my si nemusíme nic vykládat, skutečnost je jedna věc a co je vydáváno za pravdu, je mnohdy velice rozdílné. Copak si myslíte, že jsem opravdu taková zrůda, abych spáchala všechno, co o mně kdo napovídal?“ mluví ona tiše, vemlouvavě, konejšivě.

„Paní hraběnko, je mi líto, ale nevěřím vám.“

„Vaše nedůvěra je naprosto pochopitelná, pane hrabě,“ přikývne ona s naznačeným pochopením, „Pane hrabě, jestlipak vám taky někdo vyprávěl, jak mě kardinál a jeho lidé využili, když jsem byla mladá a hloupá? Jak mě donutili hrát jejich hru, vydíráním mé rodiny? Jak hrozilo, že přijdu o Andreu?“

Jestlipak víte, že byl již najatý muž, který měl hned po narození Pierra toto dítě zamordovat a oznámit, že se narodilo mrtvé nebo zemřelo krátce po porodu? Aby zmizel potomek markýze de Almare? A můj syn? Řekl vám někdo, jak moc jsem riskovala, když jsem tomu zabránila a nechala ho dopravit do kláštera? Co vy víte, jak bylo matce, která se musela vzdát potomka muže, kterého milovala a kterého jí nechali zabít?“

„Paní hraběnko, tuto vaši verzi jsem již slyšel.“

„Pane hrabě,“ pokračuje ona s náhlým zanícením, „co vy víte o tom, jak jsem byla donucena si vzít muže, který měl podíl na smrti předchozího manžela? Jak jsem žila ve strachu, že nechá utratit i moji dceru? Co vy víte o tom, jakému hroznému tlaku jsem čelila, abych byla pokorným špehem pro kardinála a jeho kliku? Co vy o tom víte, pane hrabě?“

„Paní hraběnko, mnoho důkazů svědčí o něčem jiném.“

„Důkazů? Kdo vám, pane hrabě, předložil jediný důkaz kromě toho, co vám napovídali? Sdělili vám příběh podle svého scénáře. Co z jejich příběhu o zlé ženě můžete bez pochyb prohlásit za skutečnost? Na co můžete přísahat? Máte důkaz o lživosti mých předchozí slov? Vím, jak přemýšlíte. Byl jste ovlivněn jistými osobami a vytvořil jste si na mě svůj názor. Proto věříte všemu, co tento váš názor utvrzuje. Řekněte mi však jediný důkaz, jedinou věc, která by vyvrátila to, co jsem vám teď pověděla.“

„Paní hraběnko, snažíte se mě ovlivnit a znejistit. Vězte však, v každém případě králův rozkaz splním, nemáte naději, abych vás nechal například uprchnout.“

„Ale pane hrabě,“ rozesměje se ona, „kam bych prchala? Zpět do Anglie? Do odporné mlhy a sychravého počasí, do země mluvící tak podivným jazykem? Kde začíná král válku se svou šlechtou? Nebo do Nizozemí? Či do Lotrinska nebo Savojska? Ale jděte. Odvezete mě na zámek Besiere, smířila jsem se s vyhnanstvím, však vidíte, jak se snažím být ve všem nápomocná. Nečiním žádným svým jednáním ba ani slovem nic, co by vám váš úkol ztěžovalo. Moje vstřícné chování nemůžete popřít.“

„V tom vám musím dát za pravdu, madam.“

„Tak vidíte! Zrovna vy byste měl mít pochopení pro takové intriky, které mohou někoho zcela vyřadit ze společnosti, obrat o všechno.“

„Já? Proč zrovna já?“

„Cožpak nevíte nic o své vlastní historii? Jak vaše hrabství kdysi bylo velmi významné? Váš rod měl pevné postavení u anjounských vévodů a později i v družině krále? Za kterého váš otec položil život? A jak pak bylo vaše panství doslova roztrháno na cucky, rozebráno, rozprodáno? Jak jste byli s matkou nuceni žít v bídě?“

„Co o tom víte?“ zpozorní on.

„Něco jsem se doslechla, ale o tom nechci mluvit. Stejně byste mi nevěřil.“

„Paní hraběnko, pokuste se. Už párkrát mi někdo něco o mém otci naznačil, ale nikdy nic konkrétního. Byl jsem malý chlapec, když otec zemřel a ani matka mi nic neřekla. Nakonec mi také zemřela.“

„Vím o tom, stejně jako o vašem strýci závislém na pití, který jen dokončil dílo zkázy. Však mně patřilo panství hned vedle vašeho, než se ho ujal Pierre.“

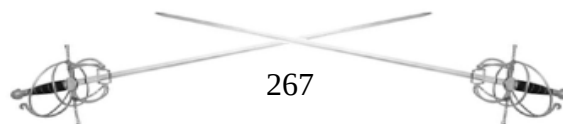
„Co se však stalo? Stali jsme se obětí intrik?“

„Pane hrabě, snad někdy jindy. Stejně byste si myslel, že chci jen očerňovat lidi, kterým jste důvěroval a naslouchal. Dostalo se vám osobně určité satisfakce, tak si toho važte a dávejte si dobrý pozor, abyste o všechno zase nepřišel.“

„Tohle má být výhrůžka?“ zatváří se on poněkud nervózně.

„Výhrůžka? Ale kdeže, pane hrabě. Jste mi sympatický, jen vás chci varovat. Mocní jsou k vám velmi pozorní, když se po vašich zádech drápají nahoru. Když už tam jsou, rádi zapomínají, jak se tam dostali, zapomínají na ty, kteří jim pomohli. A to je jen jedna stránka.“

„Jedna stránka?“

„Druhá je, když vsadíte na špatnou kartu. Když se perou ti nejmocnější, mnohdy si neubližují přímo, ale přes své oddané služebníky. Kdyby chtěl někdo ublížit vašemu chlebodárci, může ublížit vám, jako jeho oddanému pomocníku.“

„Mám se snad bát?“ zasměje se on, poněkud však křečovitě.

„O tom musíte přemýšlet vy, pane hrabě. Nejhorší nejsou rány mečem, ty jako statečný a zručný šlechtic můžete odvrátit. Horší jsou rány, které dostanete skrytě, bez varování, mnohdy ani nezjistíte, kdo vám takovou zlou ránu zasadil. Třeba jen proto, že někomu věrně sloužíte. Nebo ten, kterému jste věrně sloužil, upadne do nemilosti a spolu s ním si jeho nepřátelé vyřídí účty i se všemi jeho pomocníky.“

„Mluvíte snad o blízké budoucnosti?“

„Pane hrabě, ze mě mluví zkušenosti. Jeden den jsem ctěná paní hraběnka, která je jistým mocným mužem využívána ku jeho prospěchu a druhý den se musím sbalit a namířit do Londýna. Bez slůvka vysvětlení, bez možnosti obhajoby. Vzkázáno přes přítele, se kterým několik let sdílíte lůžko a on vás pak bez mrknutí oka hodí přes palubu. Ba co víc, ještě vás pomluví. Ne, pane hrabě, nic neříkejte. Jen se nad mými slovy zamyslete. Možná časem zjistíte, jak jedna stárnoucí hraběnka měla pravdu. A myslela to s vámi dobře, ačkoli vy o ni soudíte jen to nejhorší.“

„Budu si vaše slova pamatovat.“

„Udělejte jak uznáte za vhodné, pane hrabě.“

„Přesto, naznačila jste něco o mém otci. Jak to bylo s ním? Jak vlastně padl? A kdo měl zájem na tom, aby náš rod přišel o majetek, o postavení?“

„Příliš mnoho otázek a příliš mnoho zamlžených odpovědí, pane hrabě Ale jste mladý a možná ještě časem naleznete někoho, kdo vám na ně bude schopen odpovědět lépe než já.“

„Více mi neřeknete?“

„V tuto chvíli ne. Sama jsem o vašem otci slyšela jen v útržcích. Ale co vám mohu říci jistě, váš otec byl velmi statečný a čestný muž, stejně jako vy. Podle všeho se však dostal do situace, kdy volil podle svého svědomí a z pohledu tehdejších mocných nevolil dobře.“

„Je kruté takto něco nakousnout a nedokončit.“

„Snad později, pane hrabě. Dnes jsem už unavená,“ naznačí ona jasně konec důvěrného rozhovoru.

Pan de Godille by stárnoucí, ale stále velmi šarmantní hraběnkou rád přesvědčil, aby prozradila víc z nastoleného tématu jeho rodiny, ale respektuje její rozhodnutí a odejde. Má zase o čem přemýšlet, pak si však sám pro sebe říká, zda z její strany nešlo jen o další hru. Mohla by mu napovídat, co by ji napadlo a on by neměl žádnou možnost si její verzi ověřit. Ale už jisté náznaky od jiných osob, včetně kardinála Richelieua, mu nasadily brouka do hlavy. Nikdy se svou rodinou příliš neobíral, bral jako smutnou skutečnost smrt otce v nějaké bitvě pro krále, stejně tak se zachoval, když matka zemřela na nemoc a jeho strýc propil, co se dalo. S tím pitím ostatně začal ještě za života jeho matky.

O historii rodu se nikdy nezajímal a matka mu nikdy nic neřekla. Možná však ho tak chtěla jen chránit, aby se nedostal do křížku s některými mocnými, kteří jim ublížili. Dlouho nemůže usnout a tiše závidí panu de Montebre, který dávno již spokojeně oddychuje.

V dalších dnech již k důvěrnému rozhovoru Armanda s hraběnkou nedojde, ještě společně s poručíkem s ní poobědvají i povečeří, ale nikdy už spolu nehovoří o samotě. Stín pochybností však v hraběti zůstane a umiňuje si, se na historii svého rodu přeptat v Anjou, až tam zase někdy zavítá. Třeba abbé Furray či biskup Nollet by mohli znát nějaké podrobnosti.

K zámku Besiere dorazí sedmého dne odpoledne, slunce, které na krátko vysvitne, jim zpříjemní poslední kousek cesty, jinak je provázelo chladné a spíše sychravém počasí. Zima stále nechce ustoupit ze svých pozic a přenechat svoje panství jaru, ačkoli se její nadvláda už brzy rozplyne pod tíhou proměnlivého počasí, kdy sníh vystřídají plískanice, mráz pouze ranní jinovatka a zeleň se začne probouzet k novému životu rašícími pupeny.

Hraběnka je navádí dobře, ani v jejím zájmu není trávit zbytečně další hodiny v nepohodlném prostředí kočáru. Sjedou na cestu kolem řeky Ouche, jež protéká Burgundskem a též jeho hlavním městem a pevností Dijonem. V kraji panuje klid, byť směrem na východ se nachází území France Comte, více na sever nepokojné Lotrinsko a více na jih problémové Savojsko. Až do Dijonu jim však dojet není souzeno, neboť zámek Bessiere se nachází poblíž zmíněné řeky Ouche, asi pětadvacet kilometrů před hlavním městem provincie.

Na pokyn hraběnky odbočí na vedlejší cestu a pokračují dobrý kilometr pod klenbou stromů, které, až se zazelenají, učiní tuto přístupovou trasu jistě velmi malebnou. Zámek Besiere se nachází na planině, na níž vjedou po opuštění nyní ještě smutné klenby stromů. Nejde však o vysazenou alej okolo cesty, nýbrž projížděli hustým porostem, který obklopuje planinu a uměle vytvořený průsek v něm je dovedl k jejich cíli.

Když pan de Godille spatří stavbu uprostřed roviny, která se v dáli zvedá do mírných kopečků, připomene mu zámek Taille. Toliko však svou rozlohou, neboť tato stavba je velmi členitá, s mnoha různými věžičkami, kamennou zdí okolo.

Rudohnědá barva dává zámku skoro pohádkový nádech. Určitě nemá jiný cíl, než poskytnout majiteli pohodlí a ochránit ho před drobnými nájezdníky, odolávat pravidelné armádě by jistotně nemohl. Také stráž v okolí by se v novější době mohly stát základnou pro odstřelování z kanónů, pokud by k tomu byl důvod.

Jak se blíží k zámecké bráně, pochopí hrabě optické zkreslení rozlehlosti stavby. Zeď se táhne do značné šířky a dálky, spíše hubený styl stavby daný tenkými a ozdobnými věžičkami ho zmátl. Spatří v dálce povoz, který míří nepochybně do zámku ze severu, jinak žádný život v okolí nepozoruje.

Brána je otevřená, poblíž se nacházejí pouze dva mladší pacholci v obyčejných šatech, žádná uniformovaná stráž, žádná ozbrojená hlídka. Což považuje Armand za trochu nezodpovědné, na druhou stranu asi místní vědí, co si mohou dovolit. K údivu obou zmíněných mladíků projede průvod na malebné nádvoří opatřené sochami zdobenou kašnou a kolem zdí záhony s hustými keři, nyní jen smutně předvádějící již mnohaleté holé větve. Překvapivě dlouhé a široké schodiště, před nímž zastaví, vede na terásku před vlastní stavbou ve výši více než tři metrů.

Zámek není zdaleka tak starý, jak působí. Přesně naopak, byl zbudován teprve nedávno a byl stavěn tak, aby působil starobyle, ale zároveň elegantně. Vnitřek, jak se záhy mohou nově příchozí přesvědčit, je v podobném stylu, ale s prostornými a vkusně zařízenými místnostmi. Okolo zámku, a především za ním, se nachází udržovaná zahrada, ve které se prolínají vysoké dřeviny s nízkým porostem a květinovými záhony, mezi tím vším vedou udusané a trávy zbavené cestičky. Na konci zahrady vystavěli malé jezírko a altánek, pravděpodobně po vzoru jiných parkových úprav. Sníh je z cestiček odstraněn, pokrývá však značnou vrstvou další plochy zahrady.

Seběhne se asi patnáct sloužících všeho věku a obou pohlaví. Nic moc, usoudí hrabě, tady asi skutečně chcipl pes. Těžko se divit hraběnce, že nijak netouží spojit s tímto místem svůj další život. Jako poslední se vyvalí menší podsaditý muž, oblečený jen o něco lépe než ostatní sloužící. Na zámku žije v naprosté pohodě s manželkou a třemi dětmi, dvěma kluky a dívkou. Tento třiačtyřicetiletý zdejší

správce Jacques Baragnon vypadá hůř, než ve skutečnosti spravuje majetek. Ačkoli si může dovolit drahý oblek, nijak zvlášť na sebe nedbá. Což mu marně jeho žena vyčítá.

Když správce spatří dva kočáry, jeden s erbem své paní a ještě k tomu doprovázející vojáky s královskými znaky, značně znervózní a rychle spěchá po schodišti návštěvě v ústrety. Hrabě de Godille ho však zastaví dříve, než může hovořit s hraběnkou, představí se a požádá ho, aby zajistil paní hraběnce ubytování a potom ho neprodleně vyhledal. Jelikož hraběnka de Besiere neprotestuje, začne správce okamžitě vydávat rozkazy a nechá paní zámku doprovodit do jejích komnat služebnictvem a vrátí se rychle za šlechticem. Ten na něho čeká i s poručíkem pod schodištěm.

„Tak rozkaz krále?“ podívá se nedůvěřivě na oba muže Baragnon, když mu pan de Godille vyličí, za jakým účelem se dostavili na zámek.

„Přesně tak.“

„Pane poručíku, vy se čtyřmi muži zde zůstanete s paní hraběnkou?“ ověřuje si správce, zda všemu správně porozuměl.

„Ano, ale pár dní se zdržím i já s dalšími vojáky. Jednak dohlédnu na ubytování paní hraběnkou a také potřebuji hovořit s vámi,“ odpoví místo tázaného Armand.

„Se mnou? Já jsem jen obyčejný správce, pane hrabě.“

„Však právě o tom si promluvíme. Správou majetku po hraběti de Besiere je nyní pověřen syn paní hraběnkou, pan markýz de Almare. Tento můj velmi dobrý přítel mě požádal, abych si s vámi promluvil o správě zdejšího panství a také si ho prohlédl. Jistě proti tomu nic nebudete namítat.“

„Naprosto ne, pane hrabě, zde je všechno v pořádku,“ odvětlí Baragnon, ale je patrné, jak se ho tato zpráva dotkla. A to jak projevenou nedůvěrou, tak obavou, zda nebude šlechtic referovat v Paříži o jeho činnosti negativně. Zatím si tu žil v naprosté pohodě, byl jediným, kdo o všem rozhodoval. Teď tady bude poroučet paní hraběnka, potulovat se vojáci Jeho Výsosti a ještě ho možná pomluví ten urozený mladík z Paříže před panem markýzem, kterému je nyní ze svého úřadu zodpovědný. Koho by taková situace nerozhodila.

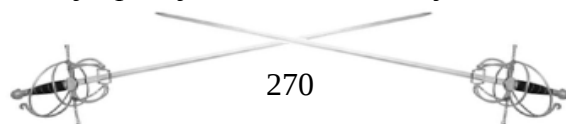
POBYT NA PANSTVÍ BESIÈRE

Po společenské večeři, která je poměrně skrovná a již se zúčastní hraběnka a oba její doprovázející šlechtici, se všichni odeberou do svých pokojů, jenž jim správce Baragnon přidělil. Hrabě musí ocenit velmi vkusné zařízení přidělené komnaty. Na pomoci s uložení na lůžko mu je poslána zdejší mladá služebná. Její přítomnost se trochu dotkne Emila, což není hraběti dost dobrý? Ale nic neřekne, vyklidí více méně pole bez boje a jen přihlíží, jak ho pro dnešní večer dívka zastupuje.

Ta stále po jeho pánovi po očku pokukuje a lehce se červená. Jaké má úmysly či s čím ji sem správce poslal, se hrabě tohoto večera nedozví, protože ji zdvořile poděkuje za pomoc a ulehne do postele sám. Díky únavě spí až téměř do oběda. Výsledkem své večerní či noční nečinnosti přijde o další návštěvu služby a svoji roli osobního sluhy musí zase plně převzít Foudras.

Oběd je připraven zcela jinak, než skrovná večeře. Zdejší služebnictvo nezapomnělo vařit pro panstvo a připraví pravou hostinu. Hraběnka se chová opět velice přívětivě, což uklidní především správce a také částečně poručíka, neboť se obává, aby mu svým chováním jeho úlohu neztěžovala. Žádnou radost ze svého úkolu nemá, kdyby navíc musel čelit hysterickým výlevům či nepřátelství střežené osoby, služba by mu zhořkla ještě více. Hrabě má z chování internované intrikánky naopak nedobrý pocit, chápe celé její vystupování jako cílenou přetvářku, dohaduje se, co tím vším leduje. Určitě musí být hodně rozzlobená, ale skutečně mistrně své nálady skrývá.

Oběd se protáhne na více než hodinu a půl, kdy všichni tři příslušníci prvního stavu jsou řádně nasyceni a napojeni. Konverzace je uvolněná, ale jen na obecná témata. Hraběnka se lehce zmíní, jak dlouho tady již nebyla a vyjádří svoji spokojenost se stavem, v jakém zámek našla. Poptá se po pocitech

svých hostů z ubytování a zda se vyspali do růžova. Což mohou oni potvrdit. Poručík zdvořile poděkuje i za své muže, kterým se dostalo rovněž pohodlného nocování. V čemž ho napodobí hrabě za své sloužící.

Odpoledne se uskuteční na návrh hraběnky exkurse po prostorách zámku, kterou vede za pomoci zasvěcených komentářů správce Barangon. Ten si pro dnešek oblékl své nejlepší šaty, jež nosí pouze na mše a na nejdůležitější schůzky. Postupně projdou jednotlivé místnosti, on jim vyličí celou historii vzniku zámku, předvede portréty předků zesnulého manžela hraběnky, zavěšené v malebné pracovně, vybudované pro zdejšího pána. Nejkrásnějším místem je zámecká kaple. Zde je pozdraví místní farář, jenž často na zámku pobývá. Především se mu zde dostává zadarmo stravy, proto nemusí utrácet z malého žoldu, jež mu vyměřily nadřízené instituce, vyhlášené svou šetrností.

Krátkce vyjdou i na zahradu, která působí hezky i bez výrazných známek života, především díky přesné symetrii svého uspořádání. Správci se po této stránce nedá nic vytknout, zámek udržuje dle všeho velmi svědomitě.

Před večerí si s ním domluví krátkou soukromou schůzku pan de Godille. Na návrh Barangona se sejdou v pracovně opatřené již zmíněnými portréty hrabat z Besiere a dalších významných rodinných příslušníků. Posadí se k mahagonovému stolku a host obdrží pohárek místního vína osvěžující přírodní chuti.

„Jste spokojený, pane hrabě, s prohlídkou zámku?“ zeptá se Jacques odměřeně.

„Ano, pane,“ odvětlí Armand, rozhodne se trochu prolomit ledy vzájemné nedůvěry, „Cítím, pane správce, vaše znepokojení nad mými včerejšími slovy. Buďte však klidný, nikdo vás nepodezírá ze špatné práce. Jen pan markýz neměl doposud čas zdejší panství navštívit a tak mě požádal, abych se tu porozhlédl a poté mu o svých zjištěních poreferoval.“

„Pan markýz se objevil zcela nečekaně, před dvěma roky.“

„Ano, pan markýz se ujal svého dědictví před dvěma roky. V té době také paní hraběnka upadla do nemilosti u mocných a byla odeslána do Anglie. Bohužel po svém návratu nepochopila svou roli a tak si vysloužila vymezení svého pobytu zde na zámku Besiere,“ opíše stručně šlechtic nastalou situaci.

„Toto mně nepřísluší hodnotit,“ zachmuří se místní nejvyšší úředník.

„Váš postoj je správný. Tenhle majetek má stále pod svou správou pan markýz de Almare a jemu jste tedy i nadále povinován skládat účty.“

„Činím tak pravidelně a s maximální podrobností, pane hrabě. Nepochybně pan Vincent, se kterým je vedena veškerá má korespondence i předávání peněz, svému pánu také pravidelně předává zprávy.“

„Vaši práci nemíním nijak zpochybňovat. S panem Vincentem jsem rovněž mluvil a nijak vaši činnost nezpochybnil. Pokud vás můžu uklidnit, stav zdejšího zámku i jeho okolí na mě udělal velmi dobrý dojem. Stejně tak vaše vystupování, rozhodně nepůsobíte dojmem rozmařilého správce, který rozhazuje neúčelně majetek mu svěřený.“

„Děkuji, pane hrabě, doufám, že v tomto duchu zpravíte o svých zjištěních také pana markýze.“

„Velmi rád. Ovšem když už jsem tak daleko od Paříže, rád bych se zde porozhlédl. Pokud vím, patří vám tři domy v Dijonu. Co byste řekl, kdybysme si tam zítra společně vyrazili? Poobědvali bysme ve městě, pak se tam porozhlídli a na večer byli zase zpátky?“

„V takovém případě půjde o hodně náročný den,“ zachmuří se Barnagnon, neboť ho čeká více než padesát kilometrů v kočáře. Pokud chtějí na noc být zpátky, budou vyjíždět za tmy a stejně tak se vracet, navíc budou muset koně pořádně pobízet.

„Považuji se vrátit za rozumnější, než v Dijonu přespávat. Pokud však jste jiného názoru, tak si rád vyslechnu váš návrh.“

„Možná by bylo opravdu výhodnější tam přenocovat, pane hrabě.“

„Nebráním se tomu,“ pokrčí rameny Armand.

„Mohl bych tam také promluvit s nájemci těchto domů a vyřídit si i další obchodní záležitosti. Vy si, pane hrabě, můžete si prohlédnout město. Je nádherné. Anebo navštívit velitele pevnosti, když jste tady jako vyslanec krále.“

„O svém posláním bych se moc nezmiňoval, není zájem nikomu vykládat, že paní hraběnka je svým způsobem z rozkazu krále internována tady na zámku. Určitě nemíním dělat žádný oficiální návštěvy. Pokud mě bude nutné někomu představit, tak spolu vymyslíme, proč jsem tady.“

„Jak si přejete, pane hrabě. Mohu vám v Dijonu zařídit i velmi příjemný večer,“ zatváří se potměšile Baragnon, aniž by cokoli dalšího dodal.

„Domluvíme se po večeři, promluví si o naší cestě s panem de Montebrem,“ zakončí rozmluvu pan de Godille.

Večeře se nese ve stejném duchu jako oběd, navíc ještě hodinku posedí u vína. Hraběnka oběma šlechticům velmi poutavě vypráví o Londýnu, činí tak s velkorysým nadhledem, kdy nejde nepostřehnout jisté pohrdání tamním způsobem života. Určitě upjatějším, než jaký je k vidění v Paříži. Pan de Godille se zmíní i o svém nápadu navštívit Dijon a oba spolustolovníci mu doporučí tam přenocovat, aby nemusel štvát koně a hlídat si čas. Tak je rozhodnuto o jeho náplni dalších dvou dnů.

Vyrazí po vydatné snídani kočárem pana správce, aby nepoutali zbytečnou pozornost, neboť Armand nemá zájem na sebe upozorňovat. Proto i jeho doprovod tvoří pouze dva sloužící na koních a kočí, dle tvrzení Baragnona je v této době v kraji klid a není nutno se obávat přepadení. V každém případě si pan de Godille vezme s sebou dvě pistole. Naopak na zámku zanechá všechny své sloužící, včetně osobního sluhy, čemuž se on rozhodně nebrání. Lenošení mu přijde o mnoho příjemnější, než se zase trmácet v kočáře kdoví kam.

Dijon jako hlavní město Bourgogne neboli Burgundska se nachází v úrodné rovině na soutoku řek Ouche a Suzonu, jde o silnou pevnost zbudovanou na patě vrchu Mont-Affrique. Patřilo k sídelnímu městu burgundských vévodů, až Ludvík XI. připojil Burgundsko ke koruně francouzské. Ve městě však kvete čilý obchod, využívá své již zmíněné polohy. Hrabě se může pokochat pohledem na několik skutečně monumentálních staveb, především gotický chrám Svatého Benigna s věží bezmála sto metrů vysokou či kostel Paní Marie, obě stavby byly zbudovány ve druhé polovině třináctého století. O století později vznikl kartuziánský klášter, kde se dostává hojné podpoře umění. Ještě mladší stavbou je chrám Svatého Michala. Baragnon upozorní svého hosta i na citadelu s mohutnými věžemi, která jako zámek sloužila burgundským vévodům.

„Některé zdejší stavby si věru nezadají s těmi v Paříži,“ vyjádří se pochvalně hrabě a tím potěší svého průvodce. Ten se blahosklonně usměje, jako by chtěl naznačit, že i tady vědí, co je to civilizace a nejsou žádnou zanedbanou provincií.

Nejprve se ubytují v pravděpodobně nejlepším hostinci ve městě, každý z mužů dostane slušně zařízenou a hlavně prostornou a čistou místnost. Poté se velmi dobře naobědvají. Hostinský správce zná, proto mu jde na ruku, zvláště když přijel v doprovodu vzácného hosta z Paříže. Ten se na zámku zastavil cestou z Paříže a přivezl správci pozdravy a pokyny od současného pána zámku Besiere. Tak je Armand představen, aby nebylo nutné dalšího vysvětlování.

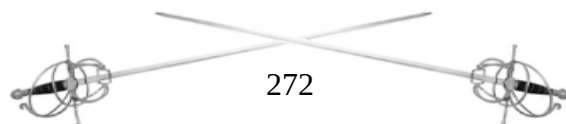
Odpoledne navštíví tři domy, ze kterých plynou zisky panství Besiere. Všechny jsou ve velmi dobrém stavu, rozhodně nejde o nevýznamné stavby, naopak, patří k těm nejlepším ve městě. Za první návštěvou vskutku nemusí chodit daleko, neboť se v domě přímo ubytovali. Což však prozradí správce hraběti až posléze. Vysvětlí mu také, že provozovatel zájezdního hostince jednak platí stálý poplatek za používání domu a také další procenta ze zisků.

Druhý dům má pronajatý obchodník, v přízemí prosperující krám se zbožím všeho druhu, nad ním bydlí se svou rodinou. Pravidla jsou nastavena podobně jako v případě hostince. Třetí dům si pronajala rodina zdejšího měšťana jako své sídlo a platí ročně stanovený poplatek, když je povinna nemovitost udržovat. Všechny tyto aktivity však spadají na vrub nápadů hraběnky, která prokazovala vždy dobrý čich, jak vydělat peníze.

„Musím upozornit na jednu maličkost,“ řekne Baragnon u večeře, „Zdejší hostinský má ještě jednu činnost, která není až tak plně oficiální, přesto nám přináší také nemalé zisky.“

„Opravdu? O co se jedná?“

„Máme určité prostředky, které půjčuje na solidní úroky.“

„Ach ano, pan Vincent se o tomto zmínil.“

„Vidíte, pane hrabě, neleníme zde a staráme se, abychom vytvořili zisk. Část z něho jde na udržování zdejšího panství a zbytek jsme vždy odváděli panu Vincentovi pro paní hraběnkou. Teď plyne pro vašeho přítele, jejího syna.“

„Jsem spokojen s tím, co jsem viděl. Máte vše dobře promyšlené a nepochybuji, že vám tato činnost slušně vynáší.“

Správce se zatváří spokojeně a tak trochu roztaje, proto k ne příliš velké radosti hraběte mu začne líčit podrobnosti z obchodů. Asi tím chce naznačit, že nemá co skrývat, ovšem neuvědomuje si, jak moc šlechtice nudí. Ten je proto docela rád, když se rozloučí a odeberou se na své pokoje.

Ovšem Armand tím přejde z jedné nudy do druhé, co s načatým večerem? Popíjet sám víno, jež mu bylo přineseno, nepovažuje za kdovíjakou zábavu. Z letargie ho vyruší zaklepání. Vejde velmi atraktivní dívka v oblečení z kvalitní látky, která rozhodně nepůsobí dojmem obyčejné sloužící v hostinci. Nese na tácu nějaké další občerstvení a karafu s vínem.

„Pane hrabě,“ zdvořile se ukloní, „přináším malou pozornost hostince. Velice si vážíme návštěvy pana hraběte a budeme rádi, když k nám pan hrabě ráčí zavítat i v budoucnu,“ dodá naučenou formulku.

„To co mi přinášíš, je teda pozornost od zdejšího provozovatele hostince?“ zvedne host obočí, ale více než tácu se věnuje její velmi atraktivní postavě, ocení její udržovanou pleť, jemně vypadající ruce s pěstěnými nehty, bujné poprsí a smyslné rty, které přímo vybízejí k vášnivému polibku.

„Ano, pane hrabě, ale nejen jídlo a pití,“ položí ona občerstvení na stůl a s úsměvem zůstane stát.

„Nejen jídlo a pití? Copak ještě?“

„Další záleží na přání pana hraběte,“ odvěti ona s neodolatelným výrazem smyslnosti.

„Na mém přání? Tak mi porad, co si mám ještě přát,“ začíná on tušit, která bije, ale nechce se zeptat přímo, tato hra ho začíná bavit.

„Pokud se pan hrabě ještě necítí příliš unaven, mohl by mít pan hrabě přání, abych u pana hraběte zůstala. Abych panu hraběti dělala společnost a splnila všechna přání, které pan hrabě vysloví.“

„Všechna přání? Takovou pozornost dostávají všichni hosté?“

„Nikoli, pane hrabě,“ usměje se ona, „Mohou si ji však objednat,“ dodá a tím vysvětlí vše.

„Tak já mám výjimku?“

„Pan hrabě je mimořádná návštěva, jak mi bylo sděleno.“

„Taková služba asi nebude levná,“ vyzvídá on.

„O tom mi nepřísluší hovořit,“ usměje se ona znovu, „Já jen plním, co je mi uloženo. Ale asi ne každý si takové služby může dovolit, pane hrabě, náš hostinec navštěvují jen velmi významní hosté.“

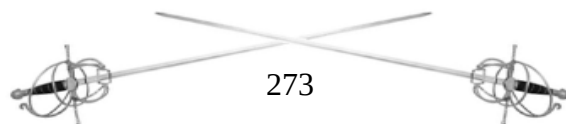
„Zcela chápu,“ zasměje se teď i pan de Godille, který teprve teď pochopí narážku na zpříjemnění večera od správce na zámku a zároveň pookřeje radostí, dnešního večera a noci určitě nebude umírat nudou.

„Přeje si pan hrabě, abych zůstala?“ zeptá se ona vcelku zbytečně.

Místo slov jí on rukou nabídne místo a rozhodně nelituje. Během následujících hodin ocení její umění, směle by se mohla nazývat kněžkou lásky. Kromě příjemných zážitků z ní Armand vytáhne pár podrobností o zdejší činnosti.

Tím se mu dotvoří obraz o zdejší živnosti. Zdejší hostinec slouží hned k několika účelům. Kromě poskytování jídla a pití nabízí solidní ubytování a pro movité klienty také dámskou společnost, ovšem ne ledajakou. Zdejší prostitutky mají úroveň a jen těžko si je může dovolit obyčejný obchodník či studentík. Navrch, což mu prozradil již u večere Baragnon, zdejší hostinský půjčuje na lichvářské úroky peníze. Dobře vše paní hraběnkou vymyslela, pak se nelze divit, jak se jí vždy kasa radostně plnila.

Zatímco druhý den v kočáře správce vypadá odpočatě, jeho spolucestující působí dojmem naprosto odlišným. Ale rozhodně nelituje svého sporého spánku, zážitky s profesionálkou lásky mu únavu bohatě vynahrádily. Spokojenost je možné číst ve tvářích obou mužů, hrabě se pobavil a uvolnil, správce se raduje z uspokojení tužeb svého hosta a vlastně také kontrolora jeho práce.

Večer si jde Armand lehnout brzo, což vzbudí úsměv na tváři hraběnky, která pochopí, jakých služeb v Dijonu využíval. Navíc ho další den čeká opět projížďka, tentokrát po panství. Správce ho proveze po zdejších pozemcích, zasvěceně pohovoří o polnostech, lukách a především vinohradech, jež přináší další zlatáky do jeho pokladny. Hrabě musí být se zdejším stavem spokojený, ať už je hraběnka jakákoli, dokázala si zajistit dobré podmínky pro rozvoj svých majetků. Správce Ronsarde udržoval panství Almare ve skvělém stavu a jak se ukazuje, správce Baragnon to samé činil zde na Besiere. Stejně tak dobře si vede i správce Burdain v Paříži. Dokázala si vybrat muže poctivé a pracovité a asi i naznačit, čím by bylo vhodné se zabývat. Přitom vše má zařízeno tak, aby ji nikdo s takovými obchody přímo nespojoval a neskandalizoval.

Následuje poslední večeře před odjezdem pana de Godille. Opět v družné a přátelské atmosféře, jako by zde neseděla žena a její věznilé, ale téměř přátelé. Ač Armand má mnoho důvodů, proč k této ženě cítit odpor a nenávisť, musí si přiznat, že začíná cítit i jistý obdiv. Jak se dokázala vyrovnat se svou situací a jak se chová na úrovni. Zároveň v podvědomí pociťuje strach, neboť se ona musí umět dokonale ovládat a jistě pro ni není lehké hrát tuto hru před muži, kteří ji nepřinesli nic dobrého.

„Pane hrabě, ráda vás ještě uvítám u snídaně,“ řekne ona, když už jen popíjejí víno a na stole zůstávají jen zákusky.

„Bohužel, paní hraběnko, pravděpodobně vyrazím velmi brzy. Rád bych, aby můj návrat byl kratší než doba, kterou jsme sem jeli,“ odvěti s rozpaky pan de Godille.

„Pak se budeme muset rozloučit už dnes večer,“ odvěti ona s líbezným úsměvem.

„Vypadá to tak, paní hraběnko.“

„Pane hrabě, ač jste byl pověřen králem k tomuto pro mě jistě nemilému úkolu, necítím k vám žádnou zášť. Oceňuji vaše kavalířské chování, stejně jako u pana de Montebre. Jsem nakonec ráda za králův výběr, jeho příkaz oba naplňujete s velkým taktem.“

„Paní hraběnko,“ hledá de Armand marně vhodná slova, „musím říci to samé. Ačkoli se asi v mnohém neshodneme, oceňuji vaši úroveň, s kterou jste přijala nemilost krále.“

„Snad nebude trvat příliš dlouho,“ odvěti ona a vykonavateli králova rozkazu přejede mráz po zádech. Chystá snad nějakou odvetu? Ale její výraz tomu nenasvědčuje, „Do té doby se vynasnažím, aby pan de Montebre nevzpomínal na zámek Besiere ve zlém. Považuji vás oba za velmi zdvořilé a milé mladé muže, kteří jsou pouze vykonavateli, ne strůjci mých nepříjemností,“ pokračuje stále ve smířlivém duchu, „Ale půjdu ještě dál, milý pane hrabě. Pozdravujte ode mne jak mého syna, tak moji dceru. Vyřídte jim mé odpuštění, jistě se časem naše nedorozumění vysvětlí. Pak bude naše rodina zase skutečnou rodinou.“

„Paní hraběnko, při vši úctě k vám, zde se asi nikdy plně neshodneme.“

„Nic takového od vás nežádám, pane hrabě. Budu mít teď dost času přemýšlet, kde jsem já sama udělala chybu ve vztahu ke svým dětem. Možná jsem se až příliš zaobírala sama sebou. Neuvědomila jsem si jejich věk, oba jsou již dospělí a chtějí si žít svoje vlastní životy. Budu hledat východiska, jak bychom mohli žít vedle sebe. Jsem na své děti pyšná.“

„Pyšná na ně být opravdu můžete,“ odvěti pan de Godille, velice ostražitý, její slova mu vůbec nepřipadají upřímná, „Váš syn je opravdový šlechtic, jeho jednání a vystupování je bezchybné. Má určitě velmi slibnou kariéru před sebou. Vaše dcera je dobrou matkou a manželkou, okouzlující šlechtickou, která patří k hvězdám každé společnosti.“

„Za vaše slova jsem ze srdce ráda, pane hrabě. Chtěla bych být v jejich blízkosti. Asi jim oběma brzy napíši a pokusím se vše urovnat,“ povzdechne si Marion-Anne teatrálně.

Náhle působí sklesle, bezbranně, zoufale. Armand se nervózně podívá na poručíka a v jeho výrazu čte soucit s elegantní ženou, která se navzdory internaci chová jako opravdová dáma. Což není dobré znamení. Chrání se však cokoli říkat, mohl by způsobit opačný efekt. Spoléhá na profesionalitu pana de Montebre, snad nedopustí, aby mu ptáček ulétl z hnízda.

„Paní hraběnko, vyřídím vašim dětem vaše pozdravy a přání. Rovněž tak sdělím vaši příkladnou spolupráci, až budu oznamovat splnění králova rozkazu.“

„Budu vám za obojí vděčná, pane hrabě,“ nasadí ona opět veselý výraz, „Ale dost již chmurných řečí, milí pánové. Pojdme si ještě trochu užít společných chvil, než nás pan hrabě opustí,“ dodá a pozvedne broušenou sklenku se svým oblíbeným likérem.

Pan de Godille v doprovodu svých sloužících, a navrch šesti královských gardistů, nastoupí zpáteční cestu. Odjíždí s velmi rozporuplnými pocity. Osobně poznal hraběnku de Besiere a je zmatený. Tak milá a příjemná dáma má být zapletena do tolika špatností? Ale fakta nelze vyvrátit milým úsměvem. Bojí se toho, co se skrývá za její maskou.

Naopak zámek Besiere i jeho správce na něj udělal jednoznačně dobrý dojem, nejen díky dárku v hostinci v Dijonu. Správce Baragnon je mužem na svém místě. Nemůže posoudit, zda mu sem tam nějaký zlaták neuvízne za nehty, ale nic tomu nenasvědčuje, určitě si nežije rozmařile. Naopak vyzníval, jakým je starostlivým a spořádaným otcem a manželem, rozhodně si nepotrpí na parádu a požívačný způsob života.

„Tak co, Emile,“ řekne Armand zvesela, přeci jen se již těší do Paříže, má k tomu více důvodů, „jak se ti líbilo na zámku?“

„Což o to, pane hrabě,“ odpovídá chlapec, trochu zaskočený žoviálností otázky, „Na zámku bylo dobře, pohodlí a teplo. Ale ta cesta. To se zase budeme trmácet dní, než budeme doma.“

„Zvládneme ji rychlejc, než když jsme jeli tam. A přestaň se už tvářit jako boží umučení, kdo se má pořád na tvůj obličej dívat!“

„Jak si přejete, pane hrabě,“ pokusí se kluk vykouzlit na tváři úsměv, ale grimasa jen vyvolá smích u jeho pána. Z hochy nikdy žádný cestovatel nebude, ale komu by se taky v takovém počasí chtělo trávit celé dny v kočáře. Ačkoli se veze v jeho útrokách, na rozdíl od dalších sloužících a doprovodu, kteří musejí sdílet rozmary počasí, obrazně řečeno, přímo na vlastní kůži.

